nemira

STEPHEN KING

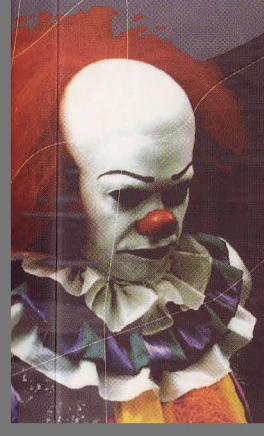

orașul bîntu IT

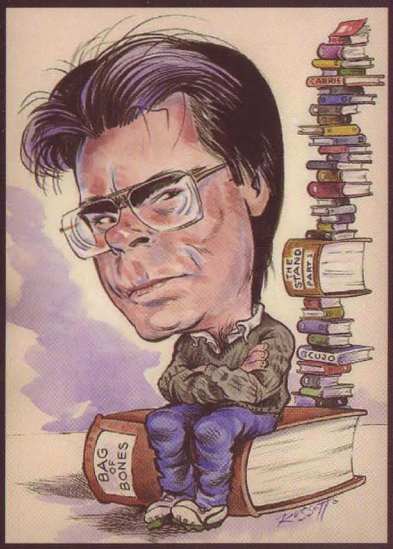

„*Orașul bîntuIT* este suma a tot ce am făcut și am învățat în viața mea."

Stephen King

orașul bîntuIT..

Pennywise, clovnul în costum viu-colorat, ademenește tinerii trecători cu baloane, castane coapte și covrigei, cu miros de copilărie și cu minunate promisiuni. Dar cînd își scoate costumul, se transformă în păianjen. Sau în mumie... Respirația-i este otrăvită, orbitele-i sînt hăuri, iar mîncarea sa preferată este tocana de copii. Singura armă care îl poate doborî este prietenia. Personajele sînt vecinii dumneavoastră, colegii dumneavoastră, oameni obișnuiți aidoma dumneavoastră. Iar cartea trebuie să fie citită într-o încăpere bine luminată.

ISBN 973-569-782-3

9 789735 697822

www.nemira.ro

nemira

STEPHEN
KING

IT

orașul bîntu

Traducere din limba engleză de MIHNEA COLUMBEANU
Stilizare de RUXANDRA TOMA

nemira

Coperta: Dana MOROIU
Machetare: Răzvan IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Orașul bîntuit / Stephen King; trad.:
Mihnea Columbeanu
București: Nemira, 2004
2 vol.
ISBN 973-569-782-3
Vol. 2 - ISBN 973-569-704-1
I. Columbeanu, Mihnea (trad.)
821.111-311.9=135.1

Orașul bîntuIT – volumul 2
Stephen King
© Stephen King, 1986, IT
© Editura Nemira, 1997, 2004
ediția a II-a, revizuită

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 973-569-782-3
ISBN 973-569-704-1

Partea a treia

ÎNTOARCEREA ACASĂ

„Declinul
alcătuit din disperări
și din neîmpliniri
dă naștere unui nou simțământ:
care este opusul disperării.

Căci, după neîmplinirile noastre,
după iubirile noastre interzise,
după speranțele noastre năruite – urmează declinul
nesfîrșit și indestructibil."

William Carlos Williams,
Paterson

„Nu-ți trezește dorul de casă?
Nu-ți trezește dorul de casă?
Toți copiii lui Dumnezeu obosesc cutreierînd lumea,
Nu-ți trezește dorul de casă?
Nu-ți trezește dorul de casă?"

Joe South

Capitolul 10
ÎNTRUNIREA

1
Bill Denbrough ia un taxi

Telefonul suna, trezindu-l dintr-un somn prea adînc pentru vise. Bîjbîi după receptor fără a deschide ochii, fără a se trezi decît pe jumătate. Dacă sunetul ar fi încetat chiar atunci, ar fi lunecat înapoi în somn fără o tresărire măcar; ar fi făcut-o la fel de simplu și ușor precum se dădea odinioară pe derdeluș în McCarron Park, cu săniuța sa Flexible Flyer. Fugeai cu săniuța, te aruncai pe ea și hai la vale! – cu viteza sunetului, așa i se părea. Ca adult, nici vorbă să te încumeți la așa ceva, dacă țineai la cele două giuvaieruri cu care te înzestrase Mama Natură și pe care le ascundeai cu grijă în pantaloni.

Degetele i se plimbară peste discul telefonului, lunecară, se cățărară la loc. Avea o vagă premoniție că îl sună Mike Hanlon, Mike Hanlon vorbind din Deny, spunîndu-i că trebuie să se întoarcă, spunîndu-i că trebuie să-și amintească, spunîndu-i că au făcut o promisiune – Stan Uris le tăiase palmele cu un ciob de sticlă de Coca-Cola și făcuseră o promisiune...

Numai că toate acestea se întîmplaseră deja.

Ajunsese ieri, după-amiaza tîrziu – mai precis, chiar înainte de ora 18.00. Bănuia că, dacă numărul său fusese ultimul de pe lista lui Mike, cu toții trebuie să fi ajuns, la diferite ore; unii poate chiar apucaseră să petreacă acolo aproape toată ziua. El, unul, nu văzuse pe nimeni, nu-i era deloc dor să se vadă cu vreunul dintre ei. Pur și simplu se înregistrase la recepție, urcase în cameră, comandase o gustare de la *room-service,* descoperind că n-o putea mînca o dată ce-i

fusese pusă dinainte, iar apoi se aruncase în pat și dormise pînă acum un somn fără vise.

Bill întredeschise un ochi și dibui după receptorul telefonului. Acesta căzu pe masă, și fu nevoit să-l caute pe pipăite, deschizînd și celălalt ochi. Își simțea capul complet gol pe dinăuntru, scos din priză, funcționînd pe baterii.

Reuși într-un tîrziu să apuce receptorul. Se săltă într-un cot și-l duse la ureche:

– Alo?

– Bill?

Era într-adevăr glasul lui Mike Hanlon – cel puțin atîta dreptate tot avusese. Săptămîna trecută nu și-l amintise deloc pe Mike, iar acum un singur cuvînt era de ajuns ca să-l identifice. Putea spune că e miraculos... Dar într-un chip prevestitor de mari nenorociri.

– Mda, Mike.

– Te-am trezit?

– Mdă, m-ai. Da' nu-i nimic.

Pe perete, deasupra televizorului, stătea agățat un tablou reprezentînd pescuitori de stridii, în mantale și pălării de ploaie galbene, scoțînd coșuri cu scoici. Privind-o, Bill își aminti unde se afla – Pensiunea Derry, pe Upper Main Street. Mai în sus cu o jumătate de milă, peste drum, erau Parcul Bassey... Puntea sărutурilor... Canalul.

– Ce oră e, Mike?

– Zece și-un sfert.

– Ce zi?

– Treizeci.

Mike părea amuzat.

– Mda. Bine.

– Am aranjat o mică întrunire, spuse Mike. Acum glasul îi suna altfel.

– Zău? făcu Bill, coborîndu-și picioarele jos din pat. Au venit cu toții?

– Toți, în afară de Stan Uris.

Acum în vocea lui Mike se simțea ceva ce Bill nu putea desluși:

– Bev a ajuns ultima. A sosit aseară tîrziu.

– De ce zici că ultima, Mike? Stan s-ar putea să se arate azi.

– Bill, Stan a murit.

– Ce? Cum? Avionul lui s-a...

– Nu, nimic de soiul ăsta. Uite, dacă nu te deranjează, cred c-ar fi bine să așteptăm pînă sîntem toți laolaltă. Ar fi mai bine dacă v-aș putea spune tuturor în același timp.

– E ceva în legătură cu asta?

– Da, așa cred.

Mike făcu o scurtă pauză:

– Sînt sigur.

Bill simți apăsarea familiară a groazei prinzîndu-i din nou inima în gheare – așadar acesta era un lucru cu care te puteai deprinde atît de repede? Sau era ceva ce-l însoțise tot timpul, pe nesimțite și pe negîndite, la fel ca inevitabila realitate a propriei sale morți?

Întinse mîna după țigări, își aprinse una și suflă chibritul o dată cu primul fum.

– Nu s-au întîlnit nici unii dintre ei ieri?

– Nu – n-aș crede.

– Și nici tu încă nu ne-ai văzut pe nici unul.

– Nu – am vorbit cu voi doar la telefon.

– În regulă. Unde se ține întrunirea?

– Ții minte unde era oțelăria veche?

– Pasture Road, sigur că da.

– Ai rămas în urmă, bătrîne. Acum îi zice Mall Road. Avem acolo a treia hală comercială din tot statul. Patruzeci și opt de Magazine într-unul Singur la Dispoziția Excelenței Voastre Cumpărătorul.

– Sună într-adevăr a-a-american, nici pomeneală.

– Bill?

– Ce?

– Ți-e bine?

– Da.

Dar inima îi bătea prea repede, iar scrumul țigării tresăltă un pic. Se bîlbîise. Mike auzise.

Urmă un moment de tăcere, apoi Mike spuse:

– Imediat dincolo de hală e un restaurant numit Jadul Orientului. Au saloane private pentru petreceri. Am aranjat ieri să ne rețină unul. Putem sta toată după-amiaza, dacă vrem.

– Crezi că ar putea să dureze atît de mult?

– N-am de unde știi.

– Un taxi o să știe să mă ducă acolo?

– Sigur.

– În regulă, spuse Bill, scriind denumirea restaurantului pe blocnotesul de lîngă telefon. De ce acolo?

– Pentru că e nou, aș zice, spuse rar Mike. Mi se părea că e... Nu știu...

– Un teren neutru? sugeră Bill.

– Da. Cred că asta e.

– Ceva mîncare bună?

– Nu știu. Cum stai cu apetitul?

Bill pufni fumul afară, rîzînd și tușind în același timp.

– Nu chiar bine, bătrîne.

– Mda, făcu Mike. Te-aud.

– La amiază?

– Să zicem la unu. O lăsăm pe Beverly să mai doarmă puțin.

Bill strivi chiștocul.

Mike ezită iar:

– O să ne punem la curent cu toate.

– La fel ca atunci cînd te duci la întrunirea de zece ani după absolvirea liceului, mm? Mergi ca să vezi cine s-a îngrășat, care-a chelit, cine are co-copii.

– Aș vrea să fie așa.

– Mda. Și eu, Mikey. Și eu.

Închise telefonul, făcu un duș pe îndelete și comandă un mic dejun pe care nu-l voia și din care doar ciuguli. Nu; nu stătea deloc bine cu pofta de mîncare.

Bill formă numărul de la Big Yellow Cab Company și ceru să fie luat la unu fără un sfert, gîndindu-se că cincisprezece minute vor fi suficiente ca să ajungă la Pasture Road (descoperi că-i era absolut imposibil să se gîndească la el ca la Mall Road, nici chiar cînd văzu cu ochii lui hala[1]), dar subestimase traficul rutier de la ora mesei... Și dezvoltarea din ultimul an a orașului Derry.

În 1958 era o localitate mare, și nimic mai mult. Locuiau poate treizeci de mii de cetățeni între limitele oficiale ale orașului și eventual încă șapte mii în afara lor, prin suburbii.

Acum devenise un oraș – un oraș foarte mic, după standardele londoneze sau newyorkeze, dar absolut onorabil după cele din

[1] *Mall*, „loc de plimbare, promenadă"; în cazul de față, spațiu acoperit și transformat în hală de comerț (n. tr.).

Maine, unde Portland, cel mai mare oraș al statului, se putea lăuda abia cu trei sute de mii de suflete.

În timp ce taxiul înainta încet pe Main Street (*acum sîntem deasupra Canalului,* își spuse Bill; nu-l văd, dar e acolo jos, *curgînd prin întuneric*), iar apoi coti pe Center, prima sa impresie se dovedi îndeajuns de previzibilă: cît de multe se schimbaseră! Dar gîndul cel previzibil era însoțit de o neliniște profundă la care niciodată nu s-ar fi așteptat. Își amintea de copilăria sa acolo ca de o perioadă foarte agitată, plină de temeri... Nu numai din cauza verii lui '58, cînd toți șapte priviseră teroarea în față, ci și din cauza morții lui George, a coșmarului înghețat în care păruseră să fi căzut părinții săi ca urmare a acelei morți, a hărțuielii continue în legătură cu bîlbîiala lui, Bowers, Huggins și Criss mereu pe urmele lor, după bătaia cu pietre de pe Maidan

(Bowers, Huggins și Criss, o, Doamne! Bowers, Huggins și Criss, o, Doamne!)

și avu sentimentul că Derry era rece, că Derry era dur, că Derry nu dădea nici o ceapă degerată pe viața sau moartea vreunuia dintre ei și cu siguranță că nu-i păsa nici dacă triumfau sau nu asupra Clovnului Pennywise. Oamenii din Derry locuiseră alături de Pennywise cu toate chipurile lui multă vreme... Și poate, în vreun mod nebunesc, chiar ajunseseră să-l înțeleagă. Să-l placă, să aibă nevoie de el. Să-l *iubească?* Poate. Da, poate chiar și asta.

Atunci, de ce această neliniște?

Poate doar pentru că schimbarea era, întrucîtva, atît de *difuză.* Sau poate fiindcă orașul Derry părea să-și fi pierdut chipul său real.

Cinematograful Bijou dispăruse, fiind înlocuit acum de o parcare („NUMAI PENTRU ABONAȚI", anunța inscripția de deasupra rampei; „CONTRAVENIENȚII VOR FI AMENDAȚI"). „The Shoeboat" și „Bailley's Lunch", care se aflaseră alături, nu mai erau nici ele. Le luase locul o filială a Northern National Bank. Un afișaj digital ieșea din fațada de zgură a construcției de țunder gol, arătînd ora și temperatura – aceasta din urmă atît în grade Fahrenheit, cît și în grade Celsius. Farmacia de pe Center Street, bîrlog al domnului Keene, de unde Bill îi cumpărase în ziua aceea lui Eddie doctoria pentru astm, dispăruse și ea. Richard's Alley devenise un fel de hibrid straniu numit „minimall". Privind înăuntru pe cînd taxiul zăbovea la un stop, Bill văzu un magazin de discuri, unul de alimente naturale și unul

cu jocuri și jucării, cu un afiș ce anunța o lichidare a „STOCULUI DE TEMNIȚE ȘI DRAGONI"

Taxiul demară cu o smucitură.

– O să dureze ceva, spuse șoferul. Bine-ar fi ca toate băncile astea să programeze pe rînd în dumnezeirea mamii lor pauza de masă. Scuzați expresia, dacă sînteți religios.

– Nu face nimic, răspunse Bill.

Cerul era acoperit, iar acum cîțiva stropi de ploaie căzură pe parbrizul mașinii. Radioul murmura ceva în legătură cu un pacient de la balamuc de undeva, care cică era foarte periculos, apoi se apucă să murmure despre Red Sox, care cică nu erau. Cînd Barry Manilow începu să geamă despre Mandy, care venea și care dădea orice fără o vorbă, taximetristul închise radioul. Bill întrebă:

– Cînd le-au ridicat?

– Ce? Băncile?

– Mhm.

– A, ăle mai multe pe la sfîrșitul șaizecilor, începutul șab'zecilor, răspunse șoferul.

Era un tip masiv, cu gît gros. Purta o scurtă vînătorească în pătrățele roșii și negre. O șepcuță oranj-fluorescentă îi stătea înfiptă pe cap. Era mînjită cu ulei de motor.

– Au făcut rost de banii ăia de-amenajări urbane. Rata la Ben'ficiu, i se zice. Așa că, cum i-au împărțit, au dat jos totu' Și au apărut băncile. Cred că asta-i tot ce și-au putut permite s-apară. A naibii notă de plată, nu-i așa? Amenajări urbane, zice ei. Rahat cu perje, zic io. Scuzați-mi expresia, dacă sînteți religios. S-a vorbit mult de cum să înviorеze iar centrul. Phui, l-au înviorat taman bine. Demolat prăvăliile vechi și pus în loc o droaie de bănci și parcaje. Și să știi că tot nu poți să-ți parchezi mașina. Ar fi căzu' să apuci tot Consiliu' Orășenesc de coaie. Afară de madam Polok aia, care e și ea acolo. Pe aia s-o spînzuri de țîțe. Da', dacă stau și mă gîndesc, se pare că nici n-are. Dreaptă ca o afurisită de scîndură. Scuzați-mi expresia, dacă sînteți religios.

– Sînt, replică Bill, zîmbind.

– Atunci jos din mașina mea și mergeți să vă futeți la biserică, i-o întoarse taximetristul și izbucniră amîndoi în rîs.

– Locuiești de mult aici? întrebă Bill.

– De cînd mă știu. M-am născut în Derry Home Hospital și-au să-mi îngroape fututele de rămășițe pămîntești la Mount Hope Cemetery.

– Bună treabă, comentă Bill.

– Așa, sigur, spuse șoferul.

Își drese glasul, coborî geamul și expulză o flegmă galben-verzuie extrem de mare; atitudinea sa, contradictorie, dar oarecum atrăgătoare – aproape picantă – era una de voie bună posacă.

– Ăl de-o prinde-o p-asta n-o să mai tre' să-și cumpere ciungă o săptămînă-ntreagă. Scuzați-mi expresia, dacă sînteți religios.

– Nu s-a schimbat totul, spuse Bill.

Promenada deprimantă cu bănci și parcări luneca prin dreptul lor în timp ce urcau pe Center Street; după creasta colinei și dincolo de First National începură să ia din nou viteză.

– „Aladdinu"-i tot la locul lui.

– Mda, cedă șoferul. Da' numa' un pic. Muiangii au încercat să-l dărîme și pe-ăsta.

– Tot pentru-o bancă? întrebă Bill.

O parte din el era amuzată să constate că cealaltă parte rămăsese cu gura căscată la acest gînd. Nu-i venea să creadă că un om în toate mințile ar putea dori să demoleze cupola aceea de ținută, cu candelabrul ei de sticlă scînteietoare, scările șerpuitoare din stînga și din dreapta, ce urcau în spirală pînă la balcon, și cortina-mamut, care nu se dădea pur și simplu la o parte cînd începea reprezentația, ci se ridica în falduri, cute și pliuri vrăjite, toate luminate de jos în sus cu spoturi în nuanțe fabuloase de roșu, albastru, galben și verde, pe cînd scripeții din culise scîrțîiau și gemeau. *Nu „Aladdinul"*, strigă șocată acea parte din Bill. *Cum le-a putut trece prin minte măcar să dărîme „Aladdinul" pentru o BANCĂ?*

– Zău, chiar așa, o bancă, spuse taximetristul. Ați bunghit-o, scuzați-mi expresia, dacă sînteți religios. Primii Negustori din Comitatul Penobscot au pus ochii pe „Aladdin" Voiau să-l dea jos și să pună în loc ce ziceau ei c-ar fi o „hală bancară completă" Au obținut toate hîrtiile de la Consiliul Orășenesc, și „Aladdinul" a fost condamnat. Pe urmă, o ceată de oameni au format un comitet – oameni care locuiau de mult aici – și au depus petiții, au făcut marșuri, au urlat, și pînă la urmă au obținut să se țină pe chestia asta o întrunire cu public a Consiliului, iar Hanlon i-a făcut praf pe bulangii.

Șoferul părea extrem de satisfăcut.

– Hanlon? întrebă Bill, uluit. *Mike* Hanlon?

– Mm-da! făcu șoferul, răsucind o clipă capul să-l privească pe Bill, dezvăluind o față rotundă, fălcoasă și niște ochelari cu rame de corn împestrițate pe suporturi cu alb. Bibliotecar. Negru', băiatu'. Îl știi?

– L-am cunoscut, răspunse Bill, amintindu-și cum îl întîlnise pe Mike, în iulie 1958.

Tot din cauza lui Bowers, Huggins și Criss... Firește. Bowers, Huggins și Criss

(o, Doamne)

la fiecare colț de stradă, jucîndu-și propriul lor rol, șuruburi involuntare strîngîndu-i pe toți șapte laolaltă – strîns, și mai strîns, cel mai strîns.

– Ne jucam împreună cînd eram puști, înainte să mă fi mutat din oraș.

– Ei, ca să vezi, spuse taximetristul. Ce mică e lumea, futu-i mama mă-sii, scuzați-mi...

...Expresia, dacă sînteți religios, încheie Bill în cor cu el.

– Ca să vezi, repetă alene șoferul, și-și continuară drumul în tăcere pînă ce spuse: S-a schimbat mult Derry ăsta, da', sigur, mult din el e încă aici. Pensiunea, de unde te-am luat pe mata. Turnu' de Apă din Memorial Park. Ții minte locu-ăla, domnu'? Cînd eram mici ziceam că-i bîntuit de stafii.

– Țin minte, spuse Bill.

– Ia uite spitalul, îl recunoști?

Acum treceau pe lîngă Derry Home Hospital, pe dreapta. Dincolo de el, Penobscot-ul curgea spre confluența sa cu Kenduskeag-ul. Sub cerul ploios de primăvară, rîul avea culoarea mată a cositorului.

Spitalul de care își amintea Bill – o clădire albă pe structură de lemn, cu două aripi și trei etaje – se afla la locul său, dar acum era înconjurat, strivit de un întreg complex de clădiri, poate vreo duzină cu totul. Putea vedea o parcare departe spre stînga, și ceva ce păreau a fi mai bine de cinci sute de mașini staționate acolo.

– Doamne, ăsta nu-i un spital, e un futu-i mă-sa de campus universitar! exclamă Bill.

Șoferul de taxi pufni:

– Făr-a fi religios, îți scuz expresia. Mda, i-aproape la fel de mare ca Eastern Maine din Bangor. Au laboratoare de iradiere, și un centru de terapie, și șase sute de camere, și spălătoria lor proprie, și

Dumnezeu mai știe ce. Spitalu' vechi îi tot acolo, da' acuma nu-i în el decît administrația.

Bill simți înlăuntrul său o stranie senzație de dedublare, genul de senzație pe care-și amintea că o avusese pentru prima oară în timp ce privea un film tridimensional. Încercarea de a contopi două imagini ce nu se potriveau întocmai. Îți puteai scurge ochii și screme creierul pentru a înghiți trucul, așa ținea minte, dar aveai șanse să termini cu o belea de migrenă... Iar acum putea simți apropierea unei migrene reale. Noul Derry, ce minunat. Dar vechiul Derry încă mai era acolo, ca de pildă clădirea de lemn a spitalului. Vechiul Derry era în cea mai mare parte îngropat sub toate construcțiile noi... Dar ochiul minții era tras, neputincios, înapoi ca să se uite la el... ca să îl *caute.*

– Triajul s-a dus probabil, nu? întrebă Bill.

Taximetristul rîse iar, încîntat:

– Pentru unu' care s-a mutat din oraș cînd era doar un țînc, ai memorie bună, domnu'!

Trebuia să mă fi întîlnit săptămîna trecută, amice cu limbaj atît de bogat, cugetă Bill.

– Tot acolo e, da' acum nu mai sînt decît ruine și șine ruginite. Mărfarele nici măcar nu se mai opresc. Un tip a vrut să cumpere terenul și să pună de-un întreg bîlci la margine de drum – tras la țintă, cuști de bătut, standuri de condus, minigolf, karturi, bărăcuțe doldora de jocuri pe video, mai știu eu ce – da' acuma-i încurcătură mare că al cui e pămîntul. Cred c-o să-l capete pîn' la urmă, pen' că-i un tip insistent – da' taman acu-i la judecătorie.

– Și Canalul, murmură Bill, în timp ce coteau de pe Outer Center Street pe Pasture Road – care, așa cum spusese Mike, era acum marcat cu un semn rutier verde pe care scria „MALL ROAD" Canalul e la locul lui.

– Mda, făcu șoferul. Ăsta o să fie totdeauna la locu' lui, zice-s-ar.

Acum în stînga lui Bill se afla Derry Mall, și, în timp ce se deplasau în lungul său, avu din nou senzația aceea ciudată de dedublare. Cînd erau mici, locul acesta fusese o cîmpie întinsă și lungă, plină de iarbă bogată și flori-ale-soarelui gigantice care mărgineau la nord-est Maidanul. Mai încolo, spre vest, se aflau amenajările locative cu prețuri mici. Își aducea aminte cum exploraseră acea cîmpie, avînd grijă să nu cadă în pivnița căscată a Oțelăriei Kitchener, care explodase în Duminica Paștilor din anul 1906. Cîmpul fusese plin de relicve, iar ei le dezgropau cu tot interesul solemn al unor arheologi explorînd

niște ruine egiptene: cărămizi, polonice, bucăți de fier cu bolțuri ruginite atîrnînd de ele, ochiuri de geam, sticle pline de cocă fără nume ce mirosea precum cea mai rea otravă din lume. De asemenea, se întîmplase ceva rău în groapa cu pietriș de lîngă cea de gunoi, dar încă nu-i venea în minte ce. Nu-și putea aminti deocamdată decît un nume, Patrick Humboldt, și că avea ceva de-a face cu un frigider. Și ceva cu o pasăre care se luase după Mike Hanlon. Ce?...

Scutură din cap. Fragmente. Pleavă-n vînt. Atîta tot.

Acum cîmpia nu mai era, cum nu mai erau nici rămășițele oțelăriei. Deodată, Bill își aminti hornul enorm al fabricii. Îmbrăcat în țiglă, înnegrit de funingine pe ultimii zece metri lungime, zăcea în ierburile înalte ca o țeavă gigantică. Cum-necum, se cățăraseră deasupra și umblaseră în lungul lui, cu brațele întinse ca echilibriștii de la circ, rîzînd...

Își scutură iarăși capul, ca pentru a alunga mirajul halei, o colecție urîtă de clădiri cu inscripții pe care scria „SEARS", și „J.C. PENNY", și „WOOLWORTH'S", și „CVS", și „YORK'S STEAK HOUSE", și „WALDEN-BOOKS", și altele, zeci și zeci. Drumuri coteau în și afară din parcări.

Hala nu dispăru, căci nu era un miraj. Oțelăria Kitchener nu mai era acolo, iar vegetația ce crescuse împrejurul ruinelor dispăruse de asemenea. Hala, și nu amintirile, era realitatea.

Dar, într-un fel sau altul, nu credea asta.

– Am ajuns, domnu', spuse taximetristul.

Trase în fața unei clădiri ce arăta ca o uriașă pagodă de plastic.

– Cam tîrzior, da' mai bine mai tîrziu decît niciodată, n-am dreptate?

– Ai, într-adevăr, spuse Bill și îi dădu șoferului de taxi o hîrtie de cinci. Păstrează restul.

– Bună treabă, futu-i! exclamă taximetristul. Ai nevoie să te ducă careva, suni la Big Yellow și-ntrebi de Dave. Comandă-mă pe nume.

– Am să-ntreb doar de băiatu' religios, replică Bill, rînjind. Ăl de și-a cules tot lotul pe Mount Hope.

– Ai bunghit-o, rîse Dave. O zi bună, domnu'

– Și dumitale la fel, Dave.

Stătu o clipă în ploaia măruntă, privind la taxiul ce se îndepărta. Își dădu seama că voise să-i mai pună șoferului o întrebare, și uitase – poate intenționat.

Voise să-l întrebe pe Dave dacă-i *plăcea* viața în Derry.

Brusc, Bill Denbrough se întoarse și intră în „Jadul Orientului" Mike Hanlon era în hol, așezat într-un fotoliu de răchită cu spătar enorm. Se ridică în picioare, iar Bill simți o adîncă irealitate revărsîndu-se peste el – *prin* el. Senzația aceea de dedublare revenise, dar acum era mult, mult mai accentuată.

Își amintea un băiat înalt cam de un metru șaizeci, suplu și agil. În fața sa stătea un bărbat de un metru și vreo șaptezeci de centimetri. Era slab. Hainele păreau să atîrne pe el. Iar liniile feței îl plasau pe versantul de dincolo ai celor patruzeci de ani, în loc de numai treizeci și opt.

Se vede că Bill lăsase șocul să i se citească pe față, căci Mike spuse liniștit:

– Știu cum arăt.

Bill roși și zise:

– Nu-i chiar atît de rău, Mike, doar că-mi amintesc de tine cînd erai copil. Asta-i tot.

– Zău?

– Arăți puțin cam obosit.

– *Sînt* puțin cam obosit, spuse Mike, dar cred că am să fac față.

Atunci zîmbi, iar zîmbetul îi lumină fața. În acel surîs Bill îl văzu pe băiatul pe care-l cunoscuse cu douăzeci și șapte de ani în urmă. La fel ca vechiul Home Hospital din lemn, copleșit de zgură și sticlă modernă, băiatul pe care-l știuse Bill fusese covîrșit de inevitabilele accesorii ale maturității. Avea riduri pe frunte, crețuri i se săpaseră de la colțurile gurii pînă la bărbie, iar părul îi încărunțise la tîmple. Dar, întocmai cum vechiul spital, deși copleșit, se afla la locul lui, vizibil încă, același lucru se întîmpla și cu băiatul din copilăria lui Bill.

Mike întinse mîna și spuse:

– Bun venit înapoi la Derry, Bill Barosane.

Bill nu luă în seamă mîna și îl îmbrățișă pe Mike. Mike îl strînse în brațe cu putere, iar Bill îi simți părul, aspru și creț, atingîndu-i umărul și gîtul.

– Oricare-ar fi necazul, Mike, o să ne ocupăm noi de el, spuse Bill – auzi sunetul răgușit al lacrimilor în gît și nu-i păsă. L-am bătut o dată și-l mai putem ba-bate încă o-o-o dată.

Mike se trase de lîngă el, ținîndu-l la o lungime de braț; deși zîmbea încă, ochii îi luceau un pic cam prea mult. Scoase batista și și-i șterse.

– Sigur, Bill. Pe pariu.

– Sînteți amabili, domnilor, să mă urmați? întrebă amfitrioana.

Era o orientală zîmbitoare, într-un chimonou roz pe care un dragon făcea tumbe, arcuindu-și coada solzoasă. Părul negru prins în piepteni de fildeș îi era adunat într-un coc înalt pe vîrful capului.

– Cunosc drumul, Rose, spuse Mike.

– Foarte bine, domnule Hanlon, le zîmbi ea amîndurora. Sînteți buni prieteni din copilărie, cred.

– Așa cred și eu. Pe aici, Bill.

Îl conduse pe un coridor, pe lîngă salonul principal, spre o ușă unde atîrna o perdea de mărgele.

– Ceilalți?... începu Bill.

– Sînt toți aici. Toți cei care-au putut veni.

Bill ezită un moment în fața ușii, dintr-o dată înspăimîntat. Nu necunoscutul îl speria, nu supranaturalul, ci simpla conștiință a faptului că, față de cum fusese în 1958, avea plus douăzeci și opt de centimetri și minus cea mai mare parte a părului. Se simți deodată jenat – aproape îngrozit – la gîndul de a-i vedea din nou pe toți, chipurile lor copilărești aproape șterse, aproape îngropate sub schimbare, întocmai cum fusese îngropat spitalul. Bănci construite în capetele lor, acolo unde odinioară existaseră cinematografe fermecate.

Am crescut, reflectă el. *Nu credeam că se va întîmpla, nu atunci, nu nouă. Dar s-a întîmplat, iar dacă intru aici, totul va deveni realitate: acum sîntem cu toții adulți.*

Îl privi pe Mike, dintr-o dată uluit și sfios:

– Cum arată? se auzi pe sine însuși întrebînd cu un glas pierdut. Mike... Cum arată?

– Intră și ai să vezi, spuse Mike și îl conduse pe Bill în micul salon privat.

2

Bill Denbrough face observații

Poate că doar penumbra încăperii crea iluzia, care nu dură decît un infim moment, dar Bill se întrebă mai tîrziu dacă nu fusese cumva un soi de mesaj adresat numai lui: anume că soarta putea fi și generoasă.

În acel scurt moment i se păru că *nici unul* dintre ei nu crescuse, că prietenii săi făcuseră cumva o scamatorie ca în *Peter Pan* și încă erau cu toții copii.

Richie Tozier își balansase scaunul pe spate, astfel încît stătea rezemat de perete, surprins în timp ce-i spunea ceva lui Beverly Marsh, care își acoperise gura cu mîna într-un chicotit; Richie avea pe față un rînjet deștept, întru totul familiar. Mai era și Eddie Kaspbrak, așezat în stînga lui Beverly, iar în fața sa, pe masă, lîngă paharul cu apă, stătea o butelie de plastic cu un pat ca de pistol arcuindu-i-se din vîrf. Dichisurile erau un pic mai artistice, dar servea în mod evident aceluiași scop: era un inhalator. Așezat într-un capăt al mesei, privind acest trio cu o expresie de neliniște, amuzament și concentrare amestecate, se găsea Ben Hanscom.

Bill se pomeni că mîna-i tindea să i se urce spre cap și-și dădu seama cu un soi de tristă nostalgie că în secunda aceea aproape își pipăise chelia să vadă dacă nu cumva, ca prin minune, părul îi crescuse la loc – părul acela roșcat și frumos pe care începuse să și-l piardă pe vremea cînd încă nu era decît un student în anul doi.

Cu asta, vraja se risipi. Richie nu purta ochelari, observă el, și își spuse: *Probabil că are lentile de contact – așa ar face. Detesta ochelarii ăia.* Tricourile și pantalonii de doc pe care-i purta de obicei fuseseră înlocuiți cu un costum care nu zăcuse prin nici un magazin de confecții de mîna a doua – Bill estima că admiră nouă sute de dolari exprimați în croitorie de comandă.

Beverly Marsh (dacă numele ei încă mai *era* Marsh) devenise o femeie trăsnitor de frumoasă. În locul dezinvoltei cozi-de-cal, părul ei –avînd acum aproape aceeași nuanță cu a lui odinioară – se revărsa pe umerii bluzei simple și albe într-un șuvoi de culoare stinsă. În acea lumină difuză nu făcea decît să ardă ca un rug de jăratic mocnit. La lumina zilei, pînă și la lumina unei zile mohorîte ca aceea, Bill avea impresia că aruncă văpăi. Și se pomeni întrebîndu-se ce ar simți dacă și-ar cufunda mîinile în părul acela. *Cea mai veche poveste din lume,* medita el amar. *O iubesc pe nevastă-mea, dar, of, puștoaica.*

Eddie – curios, dar adevărat – ajunsese, crescînd, să arate cam ca Anthony Perkins. Avea chipul ridat prematur (deși în mișcări părea oarecum mai tînăr decît Richie sau Ben) și îl îmbătrîneau și mai mult ochelarii fără rame pe care-i purta – ochelari pe care ți-i închipuiai că-i poartă vreun avocat englez în timp ce se apropie de boxa

acuzaților într-o pauză a ședinței. Avea părul scurt, tuns într-un stil demodat cunoscut ca „Ivy League" la sfîrșitul anilor cincizeci și începutul șaizecilor. Purta un sacou sport în carouri mari, arătînd ca un veșmînt înșfăcat din raftul de ajutoare al unui magazin de confecții bărbătești ajuns în pragul falimentului... Dar ceasul era un Patek Philippe, iar inelul de pe degetul mic al mîinii drepte era împodobit cu un rubin. Piatra era prea vulgară și ostentativă ca să fie altfel decît veritabilă.

Ben era cel care se schimbase cu adevărat, și, privindu-l din nou, Bill simți realitatea inundîndu-l fără pic de efort. Chipul îi era același, iar părul, deși încărunțit și ceva mai lung, și-l purta pieptănat cu aceeași neobișnuită cărare pe dreapta. Dar Ben slăbise. Ședea nonșalant pe scaunul său, cu vesta de piele neornamentată deschisă spre a-i dezvălui cămașa albastră de lucru, din diftină. Avea blugi Levi's strîmți, ghete de cowboy și o centură lată cu catarama bătută în argint. Hainele acestea se țineau cu dezinvoltură pe un trup zvelt și îngust în șolduri. Purta la mînă o brățară cu verigi grele – nu din aur, ci de cupru. *A slăbit,* constată Bill. *E o umbră a lui cel de altădată, ca să zic așa... Bătrînu' Ben a slăbit. Minunile nu mai contenesc.*

Domnea între toți șase un moment de tăcere cu neputință de descris. Era unul dintre cele mai stranii momente pe care le cunoscuse Bill Denbrough în viața lui. Stan nu era printre ei, dar cu toate acestea venise și un al șaptelea. Aici, în salonul acesta privat de restaurant, Bill îi simți prezența, aproape pînă la personificare – dar nu sub forma unei hîrci în lințoliu alb cu coasa pe umăr. Era pata albă de pe harta ce se întindea între 1958 și 1985, o regiune pe care exploratorul ar fi putut-o numi Marele Nu Știu.

Bill se întrebă ce anume se afla acolo. Beverly Marsh în fustă scurtă ce-i dezvelea cea mai mare parte din picioarele lungi și sprintene, o Beverly Marsh cu încălțări albe, cu părul despărțit pe mijloc și ondulat cu fierul? Richie Tozier purtînd o pancartă pe care scria „JOS RĂZBOIUL" pe-o parte și „AFARĂ CU ROTC-II DIN CAMPUS" pe cealaltă? Ben Hanscom purtînd o canotieră galbenă cu drapelul pe-un abțibild pe cozoroc, conducînd un buldozer sub o umbrelă de prelată, cu cămașa scoasă lăsînd să i se vadă pîntecele care-i ieșea tot mai puțin peste betelia pantalonilor? Era oare neagră această a șaptea făptură? Nici o legătură cu H. Rap Brown sau Grandmaster Flash, nu omul ăsta, omul ăsta purta cămăși albe simple

și pantaloni J.C. Penny și ședea într-o despărțitură a bibliotecii din Universitatea Maine, scriind fișe despre originea notelor de subsol și despre posibilele avantaje ale numerelor ISBN în catalogarea cărților, în vreme ce demonstranții mărșăluiau afară, iar Phil Ochs cînta „Richard Nixon, găsește-ți altă țară" și mureau oameni cu mațele vărsate pentru sate ale căror nume nici măcar nu le puteau pronunța; stătea acolo aplecat sîrguincios peste lucrarea sa (Bill îl *văzu*), care zăcea într-o rază piezișă a luminii albe și tăioase de iarnă, cu fața sobră și absorbită, știind că a fi bibliotecar însemna a ajunge cît de aproape era omenește posibil să stai pe locul din față al mașinii eternității. Era el cel de-al șaptelea? Sau poate era un tînăr stînd dinaintea oglinzii sale, privind la o mînă de fire roșii de păr desprinse din cap, privind la un teanc de caiete studențești pe birou reflectate în oglindă, primă ciornă încîlcită a unui roman intitulat *Joanna,* care avea să fie publicat un an mai tîrziu?

Cîte ceva din toate acestea, toate acestea, nimic din toate acestea.

Chiar nu conta. Al șaptelea era acolo, iar în acel unic moment îl simțiră cu toții... Și poate înțeleseseră cel mai bine cumplita putere a lucrului ce-i adusese înapoi. *Trăiește,* gîndi Bill, înfrigurat în veșminte. *Ochi de salamandră, coadă de dragon, Mînă a Gloriei... Orice ar fi, e din nou prezent, în Derry. Prezent. Prezentă. El. Ea. Monstrul.*

Și deodată simți că *Monstrul* era al șaptelea; că Monstrul și timpul *se puteau substitui unul pe celălalt,* că Monstrul purta chipurile lor; ale tuturor; precum și pe cele ale altor o mie pe care îi îngrozise și-i ucisese... Iar ideea că el putea fi *ei* era întrucîtva cea mai înfricoșătoare idee dintre toate. *Cît* din noi *a rămas* în urmă aici? se întrebă el cu spaimă brusc crescîndă. Cît de mult din noi n-a mai ieșit niciodată din canalele și tunelurile unde locuia Monstrul... și unde se hrănea Monstrul? De asta am uitat? Pentru că o parte din fiecare dintre noi niciodată n-a avut vreun viitor, niciodată n-a crescut, niciodată n-a plecat din Derry? De asta?

Nu văzu nici un răspuns pe chipurile lor... Doar propria-i întrebare, reflectată înapoi către el.

Gîndurile se formează și trec în răstimp de secunde sau milisecunde, își creează propriile lor sisteme temporale, și toate acestea trecură prin mintea lui Bill Denbrough în intervalul a nu mai mult de cinci secunde.

Apoi Richie Tozier, rezemat de perete, rînji din nou și spuse:

– Măi, să fie, ia priviți la asta – Bill Denbrough a căpătat mutra de cupolă cromată. De cînd îți dai pe cap cu ceară de ghete Turtle, Bill Barosane?

Iar Bill, fără habar de ce-ar putea să iasă, deschise gura și se auzi pe sine rostind:

– Să te fut pe tine și calu' care te-a adus, Gură-spartă.

Urmă un moment de tăcere – apoi încăperea explodă de rîs. Bill se îndreptă spre ei și începură să își strîngă mîinile și, cîtă vreme în ceea ce simțea acum domnea ceva oribil, mai recunoscu și un lucru mîngîietor: senzația de-a fi venit acasă cu adevărat.

3

Ben Hanscom ține regim

Mike Hanlon comandă de băut și, ca pentru a drege tăcerea de dinainte, toți începură să vorbească în același timp. Beverly Marsh era acum Beverly Rogan, după cum se află. Spuse că era măritată cu un om minunat, la Chicago, care îi întorsese pe dos toată viața și, prin cine știe ce farmece binefăcătoare, reușise să transforme simplul talent într-ale croitoriei al soției sale într-o afacere vestimentară încununată de succes. Eddie Kaspbrak era patronul unei companii de limuzine, la New York.

– Tot ce pot spune e că nevastă-mea s-ar putea să fie chiar în clipa asta în pat cu Al Pacino, zise el zîmbind vag, și toți izbucniră în rîs.

Ceilalți știau cu ce se ocupau Bill și Ben, dar Bill avea o senzație ciudată cum că nu se făcuse pînă de curînd nici o asociere personală între numele lor – al lui Ben ca arhitect, al lui ca scriitor – și niște oameni pe care nu-i cunoscuseră decît ca fiind copii. Beverly avea în poșetă cîte un exemplar de buzunar din *Joanna* și *Torentul negru,* și-l întrebă dacă vrea să-i dea pe ele autografe. Bill o făcu, observînd în acest timp că ambele cărți erau noi-nouțe – cumpărate parcă de la toneta aeroportului după ce coborîse din avion.

Pe același ton, Richie îi spuse lui Ben cît de mult admirase centrul de comunicații al BBC-ului din Londra... Dar în ochi îi stăruia un

soi de luminiță nedumerită, ca și cum n-ar fi putut întocmai să se împace clădirea aceea cu omul acesta... Sau cu băiatul gras și onest care le arătase cum să inunde jumătate din Maidan cu scînduri șterpelite și o portieră de mașină ruginită. Richie era disc-jockey în California. Le spuse că era cunoscut ca Omul cu o Mie de Voci, iar Bill gemu:

– Doamne, Richie, Vocile tale au fost întotdeauna atît de *îngrozitoare.*

– N-ajungi nicăieri cu lingușeala, conașule, replică trufaș Richie.

Cînd Beverly îl întrebă dacă acum purta lentile de contact, Richie răspunse cu glas scăzut:

– Ia vino mai aproape, pu-iu-leee. Uită-te în ochii mei.

Beverly se supuse și exclamă cu încîntare cînd Richie înclină puțin capul astfel ca să i se vadă marginile de jos ale lentilelor moi Hydromist pe care le purta.

– Biblioteca-i tot cum era? îl întrebă Ben pe Mike Hanlon.

Mike își scoase portofelul și dădu la iveală un instantaneu al bibliotecii, luat de undeva de sus. Li-l arătă cu aerul mîndru al unui om care oferă pozele copiilor cînd e întrebat despre familie.

– Asta a făcut-o unul cu un avion mic, spuse el, în timp ce fotografia trecea din mînă-n mînă. Tot încerc să obțin ca fie Consiliul Orășenesc, fie vreun donator particular cu dare de mînă să ofere destui bani ca s-o developăm mare cît peretele, pentru Biblioteca de Copii. Pînă-n prezent, nici o para. Dar e o poză bună, nu?

Erau toți de acord. Ben o ținu cel mai mult timp, privind-o fix. În cele din urmă bătu cu unghia în coridorul de sticlă ce unea cele două clădiri.

– Pe ăsta nu-l știi și din altă parte, Mike?

– E centrul tău de comunicații, zîmbi Mike, și toți șase izbucniră în hohote.

Sosiră băuturile. Se așezară.

Aceeași tăcere, bruscă, stîngace și derutantă, se instală din nou. Se uitară unul la altul.

– Ei? întrebă Beverly cu vocea ei dulce, ușor uscată. Pentru ce bem?

– Pentru noi, spuse deodată Richie.

Iar acum nu mai zîmbea. Ochii săi îi prinseseră pe ai lui Bill și, cu o forță atît de mare, încît abia dacă îi putea face față, Bill își aminti cum stătuseră el și Richie în mijlocul străzii după ce dispăruse arătarea care putea să fi fost un clovn sau poate un vîrcolac, cum se îmbrățișau

și plîngeau. Cînd ridică paharul, mîna-i tremura și o parte din băutură i se vărsă pe fața de masă.

Richie se ridică încet în picioare și, unul cîte unul, ceilalți îl urmară: mai întîi Bill, apoi Ben și Eddie, Beverly și, ultimul, Mike Hanlon.

– Pentru noi, repetă Richie, și, asemenea mîinii lui Bill, glasul îi tremură puțin. Pentru Clubul Păguboșilor din 1958.

– Păguboșii, spuse Beverly ușor amuzată.

– Păguboșii, zise Eddie.

Chipul îi era palid și îmbătrînit în spatele ochelarilor fără rame.

– Păguboșii, fu și Ben de acord.

Fantoma unui surîs vag și dureros îi plutea la colțurile gurii.

– Păguboșii, rosti încet Mike Hanlon.

– Păguboșii, încheie Bill.

Paharele li se atinseră. Băură.

Se lăsă din nou tăcerea, iar de astă dată Richie n-o mai întrerupse. De astă dată, tăcerea părea necesară. Se așezară la loc, iar Bill spuse:

– Așa că dă pe gură, Mike. Zi-ne ce se-ntîmplă aici și ce putem face.

– Mai întîi să mîncăm, spuse Mike. Vom vorbi pe urmă.

Așa că mîncară... Și... Mîncară îndelung și bine. Ca în bancul acela vechi despre oamenii condamnați, își spuse Bill, dar propria sa poftă de mîncare era mai bună, cum nu mai fusese de ani de zile... Din copilărie, se simți el ispitit să-și spună. Mîncarea nu era uluitor de gustoasă, dar era departe de a fi rea și aveau din belșug. Toți șase începură să se ospăteze – costiță, *moo goo gai pan,* aripi de pui rumenite delicat, rulouri cu ou, castane învelite în șuncă, felii de vită înșirate pe frigărui din lemn.

Începură cu platouri de *pu-pu,* iar Richie își făcu o ocupație copilărească, dar amuzantă din a pîrli cîte puțin din toate la flacăra din centrul platoului pe care-l împărțea cu Beverly – inclusiv o jumătate de rulou cu ou și cîteva boabe de fasole roșie.

– *Flambé* la masa mea, mor cînd mă gîndesc, îi spuse el lui Ben. Aș mînca și căcat pe-o țiglă dacă ar fi *flambé* la masa mea.

– Și probabil ai și făcut-o, remarcă Bill.

Beverly rîse cu atîta poftă, încît trebui să scuipe în șervet o îmbucătură de mîncare.

– O, Doamne, cre' că-mi vine să borăsc, făcu Richie într-o imitație lugubru de exactă a lui Don Pardo, iar Beverly rîse și mai tare, aprinzîndu-se în obraji ca focul.

– Termină, Richie, spuse ea. Te previn.

– Prevenire acceptată, replică Richie. Poftă bună, draga mea.

Rose în persoană le aduse desertul – o movilă enormă de Alaska la cuptor pe care o aprinse în capul mesei, unde stătea Mike.

– Iarăși *flambé* la masa mea, spuse Richie cu vocea unui om care a murit și a ajuns în rai. S-ar putea ca asta să fie cea mai bună masă din cîte am avut în viața mea.

– Dar firește, răspunse cu modestie afectată Rose.

– Dac-o sting dintr-o suflare, mi se împlinește dorința? întrebă el.

– La „Jadul Orientului", toate dorințele sînt garantate, domnule.

Zîmbetul lui Richie deveni dintr-o dată nesigur.

– Aplaud sentimentul, zise el, dar, știi, mă-ndoiesc de veridicitate.

Aproape că demolară Alaska la cuptor. În timp ce stătea rezemat de spătar, cu burta întinzînd betelia pantalonilor, Bill observă întîmplător paharele de pe masă. Păreau sute și sute. Zîmbi puțin, dîndu-și seama că turnase în el două Martini-uri înainte de masă și Dumnezeu știe cîte sticle de bere Kirin alături. Ceilalți se descurcaseră cam la fel de bine. În halul în care se aflau, niște cioburi de bilă de bowling fripte ar fi avut probabil un gust de soi. Și totuși, nu se simțea beat.

– N-am mîncat atît de cînd eram puști, spuse Ben; îl priviră, iar în obraji îi apăru o pată vagă de culoare. Literalmente, vorbesc. Nu-i exclus să fie cea mai copioasă masă a mea de cînd eram în anul doi de liceu.

– Ai trecut la regim? întrebă Eddie.

– Mhm, făcu Ben. Am trecut. Regimul Libertății Ben Hanscom.

– Ce te-a determinat s-o faci? întrebă Richie.

– V-ar plictisi s-auziți toată istoria asta de demult... se foi stingherit Ben.

– Nu știu ce zic ceilalți, interveni Bill, dar pe mine mă interesează. Haide, Ben. Glăsuiește. Ce anume l-a transformat pe Haystack Calhoun în fotomodelul pe care-l avem azi înaintea ochilor?

Richie pufni ușurel:

– Clăiță, așa. Uitasem de asta.

– Nu-i cine știe ce poveste, spuse Ben. Nici o poveste, chiar că nu e. După vara aia – după 1958 – am mai stat în Derry încă doi ani. Pe urmă, mama a rămas fără slujbă și am ajuns să ne mutăm în Nebraska, pentru că avea acolo o soră care s-a oferit să ne ia la ea pînă se va pune mama din nou pe picioare. N-a fost chiar grozav. Sora ei, mătușă-mea Jean, era o ticăloasă mizerabilă care trebuia să-ți

spună încontinuu unde ți-e locul în marea schemă a mersului lucrurilor, ce norocoși sîntem că mama are o soră care să ne ofere ajutorul, ce noroc avem că n-avem avere, tot soiul de chestii de-astea. Eram atît de gras, încît o dezgustam. Nu putea să se împace cu asta. „Ben, ar trebui să faci mai multă mișcare. Ben, o să ai un atac de inimă înainte de patruzeci dacă nu mai dai jos de pe tine. Ben, cînd în lume mor copilași de foame, ar trebui să-ți fie rușine de tine."

Tăcu o clipă și sorbi puțină apă:

– Atît numai că bătea șaua pe copilașii care mor de foame în lume și dacă nu-mi lăsam farfuria linsă.

Richie rîse și dădu din cap.

– Oricum, țara tocmai își revenea din recesiune, iar mamei i-a trebuit aproape un an pînă să-și găsească un loc de muncă stabil. La vremea cînd ne-am mutat din locuința mătușii Jean din Vista și ne-am instalat la casa noastră în Omaha, pusesem pe mine cam patruzeci de kile față de cum mă știați voi. Cred că cele mai multe le-am luat doar ca să-i fac în ciudă mătușă-mii Jean.

Eddie scoase un fluierat:

– Asta ar însemna cam...

– Cam optzeci și cinci de kile, spuse grav Ben. Oricum, învățam la East Side High School din Omaha, iar orele de educație fizică erau... Mă rog, cam rele. Ceilalți copii îmi spuneau Marmită. Asta ar putea să vă dea o idee... M-am măcinat așa vreo șapte luni, pînă într-o zi cînd, în timp ce ne echipam în vestiar după oră, doi-trei băieți au început să... Cum să spun, să mă plesnească peste burtă, îi ziceau „bătut-slana" Nu peste mult s-au mai adăugat alți doi-trei. Pe urmă încă patru sau cinci. Curînd începuseră toți, fugărindu-mă prin vestiar și pe hol, pocnindu-mă în burtă, în fund, în spinare, în picioare. M-am speriat și am început să țip. Asta i-a făcut pe ceilalți să rîdă ca scoși din minți. Știți, continuă Ben, privind în jos și aranjîndu-și cu grijă tacîmurile, asta-i ultima oară cînd mi-amintesc că m-am mai gîndit la Henry Bowers, pînă acum două zile cînd mi-a dat telefon Mike. Băiatul care a-nceput era de la o fermă, avea mîini de-alea mari și bătătorite, și, în timp ce mă alergau, țin minte cum m-am gîndit că se-ntorsese Henry. Cred – ba nu, *știu* – că ăla a fost momentul cînd am intrat în panică.

M-au urmărit pe culoar, pe lîngă dulapurile unde-și țineau echipamentul băieții care practicau sporturi. Eram gol și roșu ca un rac.

Pierdusem orice simț al demnității sau... Al meu însumi, cred că s-ar putea zice. Iar ei fugeau după mine, zbierînd *Bătut-slana! Bătut-slana! Bătut-slana!* La capătul coridorului era o bancă...

– Ben, nu e nevoie să te chinui cu asta, spuse pe neașteptate Beverly.

Fața i se făcuse palidă ca de cenușă. Jucîndu-se cu paharul de apă, aproape îl vărsă.

– Lasă-l să termine, spuse Bill.

Ben îl privi o clipă, apoi dădu din cap:

– La capătul coridorului era o bancă. M-am împiedicat de ea și m-am lovit la cap. S-au mai învîrtit în jurul meu un minut, două, iar apoi s-a auzit Vocea aceea: „Gata. Ajunge. Mergeți să vă schimbați, băieți"

Era antrenorul, apărut acolo în ușă, în pantalonii lui de trening albaștri cu dunga albă pe margine și tricoul alb. Nu puteam ști de cît timp stătea acolo. S-au uitat cu toții la el, unii rînjind, alții cu vinovăție, alții doar cu niște mutre goale cumva. S-au dus. Și am izbucnit în plîns.

Antrenorul nu făcea decît să stea acolo, în ușa ce ducea înapoi în sala de gimnastică, privindu-mă, privind băiatul acela gras și gol, cu pielea înroșită toată de la bătutul-slanei, privind puștiul ăla gras care plîngea întins pe jos.

Și, într-un tîrziu, a spus:

– Benny, de ce nu taci din gură în pizda mă-tii?

Am fost atît de șocat să aud un profesor folosind acel cuvînt, încît am tăcut. Am ridicat ochii spre el, iar el s-a apropiat și s-a așezat pe banca de care mă împiedicasem. S-a aplecat spre mine, și fluierul pe care-l avea la gît s-a balansat și m-a lovit în frunte. O clipă, am crezut c-o să mă sărute sau cam așa ceva, și m-am tras din fața lui, dar ceea ce-a făcut el a fost să-mi apuce cîte-o țîță în fiecare mînă și să mă strîngă. Apoi și-a retras mîinile și s-a șters pe ele de pantaloni, ca și cum ar fi atins o murdărie.

– Crezi c-am să te consolez? m-a întrebat. Ei bine, nu. Îi dezgusti pe băieți, și pe mine la fel. Avem motive diferite, da' asta pentru că ei sînt copii, iar eu nu. Ei nu știu de ce îi dezgusti. Eu știu. E din cauză că te văd îngropînd trupul bun pe care-l ai de la Dumnezeu într-un morman de grăsime cît toate zilele. Ești plin de o indolență prostească, iar asta pe mine mă face să-mi vină să vărs. Acum ascultă-mă, Benny, pentru că e singura oară c-am să ți-o spun. Am de antrenat o echipă de fotbal, și baschet, și atletism, și pe undeva printre

astea mai am și echipa de înot. Așa că n-am s-o spun decît o dată. Aici, sus, ești gras.

Și-mi ciocăni fruntea drept în locul unde mă izbise blestematul de fluier.

– Aicea-i grasă toată lumea. Pune-ți la regim chestia pe care-o ai între urechi și ai să-ncepi să pierzi din greutate. Da' tipii ca tine nu reușesc niciodată.

– Ce ticălos! exclamă indignată Beverly.

– Mda, făcu Ben, rînjind. Dar nu *știa* că e un ticălos, atît de prost era. Probabil că-l văzuse pe Jack Webb în filmul ăla, *The D.I.*, de vreo șaizeci de ori și chiar credea că-mi face o favoare. După cum avea să reiasă, mi-a și făcut. Pentru că atunci m-am gîndit la ceva. M-am gîndit...

Își mută privirea, încruntîndu-se – iar pe Bill îl cuprinse senzația cum nu se poate mai ciudată că știa ce-avea să spună Ben încă dinainte de-a spune.

– V-am zis că ultima oară cînd mai țin minte că m-am gîndit la Henry Bowers a fost atunci cînd ceilalți băieți mă fugăreau și băteau-slana. Ei, cînd antrenorul s-a ridicat să plece, atunci m-am gîndit cu adevărat pentru ultima oară la ceea ce făcuserăm în vara lui '58. M-am gîndit...

Ezită iar, privindu-i pe toți pe rînd, părînd să le cerceteze fețele. Continuă cu multă grijă:

– M-am gîndit cît de *bine* ne-am descurcat împreună. M-am gîndit la ceea ce-am făcut și la cum am făcut și dintr-o dată m-a izbit gîndul că, dacă antrenorul ăla ar fi avut de înfruntat așa ceva, părul i-ar fi albit probabil de îndată, iar inima i s-ar fi oprit pe loc în piept ca un ceasornic vechi. Nu era cinstit, desigur, dar nici el nu fusese cinstit cu mine. Ceea ce s-a întîmplat a fost destul de simplu...

– Ai înnebunit, spuse Bill.

– Mhm, așa e, zîmbi Ben. Am strigat: „Domnule antrenor!", iar el s-a întors și m-a privit.

– Spuneați că faceți antrenamente de atletism? l-am întrebat.

– Așa e, spuse el. Nu că te-ar privi pe tine treaba asta.

– Ascultă aici, ticălos tîmpit cu capu' ca piatra, am spus eu, de rămase cu gura căscată și cu ochii ieșiți din orbite. Vin să mă înscriu în echipa de atletism în martie. Ce părere ai de asta?

– Am părerea că mai bine ți-ai ține gura pînă nu te bagă rău la apă, răspunse el.

– Am să-i întrec pe toți pe care-i scoți pe pistă, am zis eu. Am să-i întrec pe cei mai buni. Și pe urmă o să vreau să-ți ceri scuze-n pizda mă-tii.

Pumnii i se încleștară, și un minut am crezut c-o să se-ntoarcă și o să-mi arate el mie. Pe urmă s-au desfăcut la loc.

– Vorbești ca să n-adormi, grăsutule, spuse el încetișor. Numai gura-i de tine. Da-n ziua cînd ai să-i poți tu întrece pe cei mai buni alergători ai mei, în ziua aia eu am să-mi dau demisia de-aici și-o să mă-ntorc să culeg porumb pe circuit.

Și plecă.

– Și-ai dat jos kilele? întrebă Richie.

– Păi, le-am dat. Dar antrenorul greșise. N-a început în capul meu. Cu maică-mea a-nceput. M-am dus acasă în seara aia și i-am zis că vreau să pierd din greutate. Am terminat cu o ceartă a dracului, plîngînd amîndoi. Ea a-nceput cu aceleași vechi cîntece și dansuri: că nu eram de fapt *gras,* că doar aveam *oase mari* și că un băiat mare care vrea s-ajungă om mare trebuie să mănînce mult ca să nu-și iasă din formă. Era un... fel de chestie de siguranță la ea, cred. O speria încercarea de a crește singură un băiat. Nu avea nici educație, nici vreo pricepere reală, doar voința de a munci din greu. Iar cînd îmi putea da o a doua porție... Sau cînd putea privi la mine peste masă, și mă vedea că arăt robust...

– Se simțea ca și cum ar cîștiga lupta, spuse Mike.

– M-hm.

Ben își bău restul de bere și-și șterse cu podul palmei mustăcioara de spumă de pe buza superioară:

– Așa că lupta cea mai grea nu în capul meu am dus-o; cu ea a fost. Pur și simplu n-a vrut să accepte, luni în șir. Nu voia să-mi strîmteze hainele și nu voia să-mi cumpere altele noi. De-acum alergam, alergam pe oriunde și uneori inima îmi bubuia așa de tare, încît credeam c-am să cad din picioare. Prima mea alergare pe-o milă s-a terminat cu vărsături și leșin. Pe urmă, o vreme doar am vărsat. Și peste un timp am ajuns să-mi țin pantalonii cînd fugeam.

Am început să difuzez ziare, și alergam cu geanta de gît, săltîndu-mi pe piept, în timp ce-mi țineam sus pantalonii. Cămășile mele au început să arate ca niște pînze de corabie. Iar serile, cînd mergeam

acasă și nu mîncăm decît jumate din ce aveam în farfurie, maică-mea izbucnea în lacrimi și spunea că mă flămînzesc, că mă omor, că n-o mai iubesc, că nu-mi pasă cît de greu muncea pentru mine.

– Hristoase, murmură Richie, aprinzîndu-și o țigară. Nu știu cum te-ai descurcat, Ben.

– Pur și simplu aveam în față mutra antrenorului, explică Ben. Îmi tot aminteam felul cum s-a uitat după ce mă apucase de țîțe, atunci pe culoarul de la vestiarele băieților. Așa am reușit. Mi-am luat niște blugi noi și altele cu banii din vînzarea ziarelor, iar bătrînul din apartamentul de la etajul întîi și-a folosit sula de cizmărie ca să-mi facă la curea cîteva găuri noi – cam cinci, din cîte îmi amintesc. Cred că mi-am amintit și de ultima ocazie cînd trebuise să-mi cumpăr o pereche de blugi noi – atunci cînd Henry m-a îmbrîncit pe Maidan în ziua aia și s-au sfîșiat pe mine.

– Mda, spuse Eddie, zîmbind. Și cînd mi-ai spus mie de ciocolata cu lapte. Mai știi?

Ben dădu din cap.

– Dacă mi-am adus aminte, continuă el, n-a ținut decît o secundă – a venit și a trecut. Cam prin aceeași perioadă am început să învăț sănătate și nutriție la școală și am descoperit că poți mînca toate verdețurile și cruditățile de care ai poftă și să nu cîștigi deloc în greutate. Așa că într-o seară maică-mea mi-a pus pe masă o salată de lăptuci și spanac crud, bucățele de măr și puțină șuncă rămasă de la prînz. Eu, care n-am prea agreat niciodată mîncarea de ierburi, am luat trei porții și nu mă mai săturam să-i spun iar și iar maică-mii ce bună era.

Asta a ajutat mult la rezolvarea problemei. Nu prea-i păsa *ce* mîncăm cîtă vreme mîncăm *mult*. M-a îngropat în salate. Am mîncat salate în următorii trei ani. Aveam momente cînd trebuia să mă uit în oglindă ca să fiu sigur că nu mi s-a înverzit nasul.

– Și ce s-a întîmplat cu antrenorul? întrebă Eddie. Ai ieșit la alergări?

Își atinse inhalatorul ca și cum gîndul la alergări i-ar fi adus aminte de el.

– A, da, am ieșit. La doi-douăzeci și la patru-patruzeci. De acum dădusem jos treizeci de kilograme și mă înălțasem cu cinci centimetri, așa că ceea ce rămăsese era distribuit mai bine. În prima zi de încercări am cîștigat doi-douăzeciul cu șase lungimi și patru-patruzeciul cu opt. Pe urmă m-am dus la antrenor, care arăta destul de turbat ca să-și roadă unghiile și să scuipe belciuge, și i-am zis:

– Se pare c-a venit vremea să ieșiți pe circuit și să v-apucați de cules porumb. Cînd o luați spre Kansas?

În primul moment n-a spus nimic – doar a-nvîrtit o cazma și m-a trîntit drept pe spate. Pe urmă mi-a zis să mă car de pe teren. A zis că nu vrea ticăloși cu gura mare ca mine la el în echipă.

– N-aș intra în echipa aia nici să mă numească președintele Kennedy personal, am spus eu, stergîndu-mi sîngele de la colțul gurii. Și, o dată ce m-ai pus pe roate, n-am să-ți port pică... Da', data viitoare cînd o să te așezi lîngă o strachină mare cu știuleți de porumb, să nu mă uiți.

Mi-a spus că dacă n-o șterg în clipa aia mă bate de-am să mă cac pe mine.

Ben zîmbea puțin... Însă nu se zărea nimic plăcut în zîmbetul acela, cu siguranță nici un strop de nostalgie.

– Astea au fost exact cuvintele lui. Toată lumea se uita la noi, inclusiv băieții pe care-i învinsesem. Arătau al dracului de jenați. Așa că am mai spus doar atît:

– Uite care-i treaba, dom'le antrenor. De prima te iert, pe chestia că ești un păgubos jalnic, da' prea bătrîn ca să te mai înveți minte. Da', o dată să mai dai în mine, și-am să fac tot ce pot ca să-ți pierzi slujba. Nu-s sigur că reușesc, da' merită să-ncerc. Am pierdut din greutate, așa ca să pot avea și eu puțină demnitate și puțină liniște. Astea-s lucruri pentru care merită să lupți.

Bill spuse:

– Tot ce zici sună minunat, Ben... Dar scriitorul din mine se întreabă dacă vreun copil a vorbit vreodată așa în realitate.

Ben dădu din cap, continuînd să surîdă în felul acela ciudat:

– Și eu mă-ndoiesc că le-a spus vreun copil care n-a trecut prin ce am trecut noi. Dar eu le-am spus... Și nu glumeam.

Bill se gîndi la cele auzite și înclină capul:

– Așa e.

– Antrenorul a făcut un pas înapoi, cu mîinile în șolduri, urmă Ben. A deschis gura și pe urmă a-nchis-o la loc. Nimeni nu spunea nimic. Eu am plecat, și asta a fost ultima oară c-am avut de-a face cu antrenorul Woodleigh. Cînd diriginta mi-a dat foaia matricolă pe anul doi, cineva bătuse la mașină *scutit* la rubrica de educație fizică și își trecuse doar inițialele.

– L-ai bătut! exclamă Richie și-și agită pumnii încleștați deasupra capului. Hai, tu, Ben!

Ben ridică din umeri:

– Cred că ceea ce-am făcut eu a fost să bat o parte din mine însumi. Antrenorul m-a pus pe roate... Dar mă gîndeam că voi, ăștia, m-ați făcut să cred cu adevărat că pot s-o fac. Și am făcut-o.

Mai ridică o dată din umeri, dar lui Bill i se păru că-i zărește broboane fine de sudoare lîngă firele de păr.

– Gata cu Confesiunile Adevărate. Numai că în mod sigur mi-ar mai prinde bine o bere. Vorbăria-i o treabă care-ți face sete.

Mike îi făcu semn chelneriței.

Pînă la urmă toți șase comandară încă un rînd, vorbind despre nimicuri pînă sosi băutura. Bill privi în berea sa, observînd felul cum se cățărau balonașele în sus pe pereții paharului. Era atît amuzat, cît și copleșit dîndu-și seama că sperase ca altcineva să-nceapă a povesti despre anii trecuți în timp – că Beverly le va vorbi despre omul minunat cu care se măritase (chiar dacă era plicticos, așa cum sînt majoritatea oamenilor minunați) sau că Richie Tozier își va începe o expunere despre Incidente Comice din Studioul de Emisie ori că Eddie Kaspbrak le va spune cum era ca om Teddy Kennedy sau cît dădea bacșiș Robert Redford... Sau poate să le ofere cîteva sugestii privind motivul pentru care Ben fusese în stare să dea jos kilogramele în plus cîtă vreme el avea nevoie să se agațe și acum de inhalatorul său.

Realitatea este, medită Bill, *că Mike va începe să vorbească dintr-un minut în altul, și nu-s sigur că vreau s-aud ceea ce are de spus. Realitatea este că inima mea bate doar un pic prea repede și mîinile mele sînt doar un pic prea reci. Realitatea este că-s cam cu doar douăzeci și cinci de ani prea bătrîn ca să-mi fie atît de frică. Toți sîntem. Așa că ziceți ceva, careva. Hai să vorbim de cariere și neveste și despre cum e să te uiți la foștii tovarăși de joacă și să-ți dai seama că ai încasat cîțiva pumni zdraveni în nas de la nenea timpul în persoană. Hai să vorbim despre sex, despre base-ball, despre viitorul națiunilor din Pactul de la Varșovia. Despre orice în afară de motivul pentru care am venit aici să vorbim. Așa că ziceți unul dintre voi ceva.*

Cineva zise. Eddie Kaspbrak zise. Dar nu era despre cum se purta ca om Teddy Kennedy, sau despre bacșișurile lui Redford, sau măcar de ce găsise de cuviință să păstreze obiectul pe care pe vremuri

Richie îl numea uneori „biberonul de plămîni al lui Eddie" Îl întrebă pe Mike cînd murise Stan Uris.

– Alaltăieri noapte. Cînd am dat eu telefoanele.

– A avut vreo legătură cu... de ce ne aflăm noi aici?

– Aș putea cere să fiu crezut pe cuvînt și să spun că, de vreme ce n-a lăsat nici un mesaj, nimeni nu poate ști sigur, răspunse Mike, dar, cum s-a întîmplat aproape imediat după ce-am vorbit eu cu el, cred că ipoteza e destul de sigură.

– S-a sinucis, nu-i așa? întrebă posomorîtă Beverly. O, Doamne – bietul Stan.

Ceilalți se uitau la Mike, care-și termină berea și spuse:

– Sinucis, da. Se pare că a intrat în baie la scurt timp după ce l-am sunat, și-a umplut cada, s-a băgat în apă și și-a tăiat venele.

Bill coborî privirea spre masă, care dintr-o dată păru așternută cu chipuri șocate, palide – fără trupuri, doar chipurile acelea, ca niște cercuri albe. Ca baloane albe, baloane-lună, priponite aici printr-o veche făgăduială care-ar fi trebuit de mult să cadă în uitare.

– Cum ai aflat? întrebă Richie. A apărut în ziare pînă aici?

– Nu. De cîtăva vreme m-am abonat la ziarele din orașele cele mai apropiate de locuințele voastre. Am ținut evidențe de-a lungul anilor.

– *Eu spionez,* făcu Richie o mutră acră. Mersi, Mike.

– A fost sarcina mea, replică Mike cu simplitate.

– Bietul Stan, repetă Beverly; părea năucită, incapabilă să accepte vestea. Dar atunci a fost atît de curajos. Atît de... hotărît.

– Oamenii se schimbă, spuse Eddie.

– Chiar așa? întrebă Bill. Stan era...

Își plimbă mîinile pe fața de masă, încercînd să găsească termenii potriviți.

– Era o persoană ordonată. Genul de persoană care trebuie să-și țină pe rafturi cărțile împărțite în ficțiune și non-ficțiune... Și pe urmă vrea ca fiecare secțiune să fie pusă în ordine alfabetică. Mi-aduc aminte ce-a spus odată – nu mai știu unde eram sau ce făceam, cel puțin nu încă, dar cred că era spre sfîrșitul poveștii. A spus că poate îndura să-i fie frică, dar detestă să fie nespălat. Asta mi s-a părut mie a fi esența lui Stan. Poate că pur și simplu a fost prea mult pentru el cînd i-a dat Mike telefon. A văzut că n-are decît două variante: să rămînă viu și să se murdărească sau să moară curat. Poate că, de fapt,

oamenii nu se schimbă atît de mult pe cît credem. Poate că doar... Poate că doar... Înțepenesc.

Domni un moment tăcerea, după care Richie spuse:

– În regulă, Mike. Ce se întîmplă în Derry? Spune-ne.

– Pot să vă spun cîte ceva, răspunse Mike. Pot să vă spun, de pildă, ce se întîmplă acum – și vă pot spune cîteva lucruri despre voi înșivă. Dar n-am cum să vă spun tot ce s-a întîmplat aici în vara lui 1958 și nici nu cred c-o să fie nevoie vreodată. Pînă la urmă vă veți aminti singuri. Și cred că, dacă vă spun prea multe înainte ca mințile voastre să fie pregătite să-și amintească, ceea ce i s-a întîmplat lui Stan...

– Ni s-ar putea întîmpla și nouă? întrebă calm Ben.

Mike dădu din cap:

– Da. Exact de asta mă tem.

– Spune-ne atît cît poți, Mike, îl îndemnă Bill.

– Bine. Am să vă spun.

4

Păgubosii sînt puși la curent

– Au reînceput omorurile, spuse scurt Mike.

Își plimbă privirea în jurul mesei, apoi ochii i se fixară asupra lui Bill.

– Prima dintre „noile crime" – dacă-mi permiteți această formulare cam sinistră – a început pe Main Street Bridge și s-a terminat dedesubt. Victima era un homosexual destul de copilăros, pe nume Adrian Mellon. Suferea grav de astmă.

Mîna lui Eddie se furișă și atinse inhalatorul.

– S-a întîmplat în vara trecută, pe 21 iulie, în ultima seară a Festivalului Zilelor Canalului, care era un soi de sărbătorire, un... un...

– Un ritual în Derry, rosti Bill cu glas încet.

Degetele sale prelungi masau lent tîmplele, și nu era greu de ghicit că se gîndea la fratele său George... George, care aproape sigur fusese cel care deschisese calea ultima oară cînd se întîmplase așa ceva.

– Un ritual, spuse liniștit Mike. Da.

Le relată repede ce i se întîmplase lui Adrian Mellon, privind fără pic de plăcere cum ochii li se deschideau tot mai larg. Le spuse ce

publicase ziarul *News* și ce nu publicase... Printre acestea din urmă numărîndu-se și mărturia lui Don Hagarty și Christopher Uhwin despre un anume clovn care se aflase sub pod precum căpcăunul din legendara poveste de odinioară, un clovn ce arăta ca o încrucișare între Ronald McDonald și Bozo, conform celor spuse de Hagarty.

– El era, spuse Ben cu glas răgușit și bolnăvicios. Nemernicul ăla de Pennywise.

– Mai e un lucru, spuse Mike, privindu-l pe Bill. Unul dintre ofițerii de anchetă – cel care l-a și scos pe Adrian Mellon din Canal – era un polițist din oraș pe nume Harold Gardener.

– O, Iisuse Hristoase, murmură Bill cu voce slabă și înecată de lacrimi.

– Bill? îl privi Beverly, apoi îi puse o mînă pe braț; glasul îi era plin de îngrijorare surprinsă. Bill, ce s-a întîmplat?

– Harold trebuie să fi avut vreo cinci ani pe vremea aia, răspunse Bill; ochii săi împietriți căutară chipul lui Mike, dorind o confirmare.

– Da.

– Ce este, Bill? întrebă Richie.

– H-H-Harold Gardener era fi-fiul lui Dave Gardener. Dave locuia pe-aceeași stradă cu noi cînd a fost o-omorît George. A fost cel care-a ajuns la G...G... la fratele meu primul și l-a adus acasă, învelit într-o pă-ătură.

Rămaseră tăcuți, fără să scoată o vorbă. Beverly își acoperi ochii cu mîna.

– Toate se leagă destul de bine, nu? zise într-un tîrziu Mike.

– Da, confirmă Bill încet. Se leagă, nici pomeneală.

– Am ținut evidențe despre voi toți șase de-a lungul anilor, cum v-am spus, continuă Mike, dar abia atunci am început să-nțeleg exact de ce o făcusem și că totul avea un scop real și concret. Totuși, m-am abținut, așteptînd să văd cum vor evolua lucrurile. Vedeți, simțeam că trebuie să fii absolut sigur înainte de a vă... tulbura viețile. Nu nouăzeci la sută, nici chiar nouăzeci și cinci la sută. Sută la sută era singura măsură care să mă satisfacă. În decembrie anul trecut, un băiețel de opt ani numit Steven Johnson a fost găsit mort în Memorial Park. La fel ca Adrian Mellon, fusese grav mutilat înainte sau după moarte, dar arăta de parcă ar fi murit numai și numai de frică.

– Agresiune sexuală? întrebă Eddie.

– Nu. Doar mutilare brutală.

– Cîți sînt cu totul? întrebă Eddie, fără să arate ca și cum ar fi dorit într-adevăr să știe.

– E grav, spuse Mike.

– Cîți? repetă Bill.

– Nouă. Pînă acum.

– Nu se poate! țipă Beverly. Aș fi citit în ziare... Aș fi văzut la actualități! Cînd polițistul ăla nebun a omorît toate acele femei în Castle Rock, Maine[1]... Și copiii ăia care-au fost uciși în Atlanta...

– Da, întîmplarea aia, spuse Mike. M-am gîndit mult la ea. E într-adevăr cea mai strînsă asemănare cu ceea ce se întîmplă aici, iar Ben are dreptate: aia chiar a fost o știre de răsunet. În unele privințe, comparația cu Atlanta e cea care mă sperie cel mai tare în legătură cu toate astea. Uciderea a nouă copii... Ar fi trebuit să avem aici corespondenți de presă, de televiziune, paranormali de bîlci și reporteri de la *The Atlantic Monthly* și *Rolling Stone*... Pe scurt, tot circul mass-media.

– Dar n-a fost așa, spuse Bill.

– Nu, răspunse Mike, n-a fost. A, au scris despre asta într-un supliment de duminică al ziarului *Sunday Telegram* din Portland și încă un articol în *Boston Globe* după ultimele două. Un program de televiziune din Boston, numit *Bună ziua!*, a transmis în februarie o emisiune despre crimele nerezolvate, și unul dintre experți a menționat asasinatele din Derry, dar numai în treacăt... și cu siguranță n-a dat nici o indicație cum că ar fi știut că mai fusese o serie de asasinate în 1957-1958 și o alta în 1929-1930.

Există unele motive evidente, firește. Atlanta, New York, Chicago, Detroit... Astea sînt marile orașe ale mass-media, iar, cînd se întîmplă ceva într-un mare oraș, bubuie toată presa. N-avem nici măcar un singur post de televiziune sau de radio în Derry, dacă nu pui la socoteală mica stație pe unde medii de la liceu a Departamentului de Engleză și Conversație. Bangor are piața la dispoziție cînd vine vorba de mass-media.

– Cu excepția ziarului *Derry News,* spuse Eddie, și rîseră toți.

– Dar știm cu toții că asta nu-l izolează cu adevărat de ceea ce se întîmplă azi în lume. Avem aici rețeaua de comunicații, și la un

[1] Aluzie la un episod din romanul lui Stephen King *The Dead Zone* (*Zona moartă*), primul din seria romanelor și nuvelelor localizate în Castle Rock (n. tr.).

moment dat povestea ar fi trebuit să explodeze pe plan național. Dar asta nu s-a întîmplat. Și cred că motivul nu-i decît unul singur: nu vrea Monstrul.

– Monstrul, mormăi Bill, aproape pentru sine.

– Monstrul, încuviință Mike. Dacă trebuie să-i zicem în vreun fel, atunci n-ar strica să ne obișnuim să-l numim Monstrul. Am început să mă gîndesc, vedeți voi, că a fost aici de-atîta vreme... indiferent ce-o fi cu adevărat acest Monstru... încît a devenit parte din Derry, în egală măsură cu Turnul de Apă sau Canalul, cu Bassey Park ori Biblioteca. Doar că el nu ține de geografia exterioară, înțelegeți ce vreau să zic. Poate că asta a fost adevărat cîndva, dar acum Monstrul e înăuntru, într-un fel a ajuns înăuntru. Ăsta-i singurul mod pe care-l știu de a înțelege toate întîmplările cumplite care s-au petrecut aici – cele relativ explicabile, ca și cele absolut inexplicabile. A fost un incendiu la un local de noapte al negrilor, numit *The Black Spot,* în 1930. Cu un an înainte, o bandă de infractori semianalfabeți din perioada Crizei au fost ciuruiți pe Canal Street ziua-n amiaza mare.

– Banda Bradley, spuse Bill. FBI-ul le-a venit de hac, nu?

– Asta spun relatările, dar nu-i întocmai adevărat. Din cîte am reușit să aflu pînă acum – și ce n-aș da să pot crede că n-a fost așa, pentru că iubesc orașul ăsta – banda Bradley, toți șapte, au fost împușcați de bunii cetățeni ai orașului Derry. O să vă povestesc eu odată.

A fost și explozia de la Oțelăria Kitchener, în timpul unei căutări a ouălor de Paști, în 1906. A mai fost o serie oribilă de mutilări de animale în același an, pistele ducînd în cele din urmă la Andrew Rhulin, străunchiul celui care conduce acum fermele Rhulin. Se afirma că a fost omorît în bătaie de cele trei ajutoare de șerif care era vorba să-l bage la pușcărie. Nici unul dintre polițiști n-a fost judecat vreodată.

Mike Hanlon scoase un carnețel dintr-un buzunar interior și îl răsfoi, vorbind fără a ridica privirea.

– În 1877 au avut loc patru linșaje în perimetrul orașului. Unul dintre cei care-au dansat în streang era predicatorul mirean al Bisericii Metodiste, care zice-se că-și înecase toți cei patru copii în cadă ca pe niște pisoi și pe urmă își împușcase nevasta în cap. I-a pus pistolul în mînă ca să pară sinucidere, dar nimeni nu s-a lăsat prostit. Cu un an mai devreme, patru tăietori de lemne fuseseră găsiți morți într-o colibă, pe Kenduskeag în jos, literalmente sfîșiați în bucăți.

Dispariții de copii, de familii întregi sînt consemnate în vechi însemnări zilnice... Dar nu și în vreun document public. Și merge tot așa, dar poate că ați prins ideea.

– Am prins ideea, nu zic, spuse Ben. Se întîmplă ceva aici, dar e o chestie intimă.

Mike închise carnețelul, îl puse la loc în buzunarul dinăuntrul hainei și-i privi sobru.

– Dacă aș fi agent de asigurări în loc de bibliotecar, poate v-aș desena un grafic. Ar prezenta o rată neobișnuit de înaltă a tuturor delictelor violente pe care le știm, fără a exclude violul, incestul, spargerile, furtul de mașini, molestările de copii și soții, agresiunile. Există în Texas un oraș de mărime medie unde rata delictelor cu violență e mult sub cea la care v-ați aștepta într-o localitate de asemenea proporții și cu un asemenea amestec rasial. Extraordinara placiditate a celor care locuiesc acolo a fost identificată ca avîndu-și cauza în ceva din apă... Un pacificator natural de-un fel sau altul. Aici se aplică exact opusul. Derry e un loc al violenței în orice an oarecare. Dar la fiecare douăzeci și șapte de ani – deși ciclul n-a funcționat niciodată cu perfectă exactitate – violența a escaladat spre un furibund punct culminant... Și *niciodată* n-a devenit știre de răsunet național.

– Ai zice că aici acționează un cancer, spuse Beverly.

– Cîtuși de puțin. Un cancer netratat ucide invariabil. Orașul Derry n-a murit; dimpotrivă, a prosperat... Într-un mod nespectaculos, nedemn de a-și face reclamă, desigur. Pur și simplu e un orășel onorabil de prosper într-un stat relativ nepopulat, unde se întîmplă prea adesea lucruri rele... Și unde lucruri feroce se petrec cam la fiecare sfert de secol.

– Asta se aplică pînă la capăt? întrebă Ben.

Mike dădu din cap.

– Pînă la capăt. 1715-1716, 1740 pînă prin 1743 – asta trebuie să fi fost o perioadă rea de tot – 1769-1770 și așa mai departe. Pînă la momentul prezent. Am un sentiment că devine în mod constant tot mai rău, poate pentru că la sfîrșitul fiecărui ciclu în Derry existau tot mai mulți oameni, poate din vreun alt motiv. Iar în 1958 ciclul se pare că a cunoscut un sfîrșit prematur. De care răspunzători sîntem noi.

Bill Denbrough se aplecă spre el, cu ochii dintr-o dată strălucitori:

– Ești sigur de asta? *Sigur?*

– Da, răspunse Mike. Toate celelalte cicluri au atins apogeul cam prin septembrie, pentru a se sfîrși apoi în stil măreț. De obicei viața își relua ritmul mai mult sau mai puțin normal pe la Crăciun... Cel mai tîrziu la Paști. Cu alte cuvinte, au existat „ani" răi, de paisprezece pînă la douăzeci de luni, din douăzeci și șapte-n douăzeci și șapte de ani. Însă anul cel rău care a început cu uciderea fratelui tău în octombrie 1957 s-a încheiat brusc în august 1958.

– De ce? întrebă agitat Eddie; respirația i se subțiase.

Bill își aminti de țiuitul acela înalt al inspirării lui Eddie și știu că în curînd acesta își va suge iar biberonul-de-plămîni.

– Ce-am *făcut?*

Întrebarea rămase suspendată în aer. Mike păru să cugete la ea... După care clătină din cap.

– Vă veți aminti, spuse el. Cu timpul, vă veți aminti.

– Și dacă nu ne amintim? întrebă Ben.

– Atunci, Dumnezeu să ne-ajute pe toți.

– Nouă copii morți anul ăsta, spuse Rich. Hristoase.

– Lisa Albrecht și Steven Johnson la sfîrșitul lui 1984, spuse Mike. În februarie a dispărut un băiat numit Dennis Torrio. Un elev de liceu. Cadavrul i-a fost găsit la jumătatea lui martie, pe Maidan. Mutilat. În apropiere se afla asta.

Scoase o fotografie din același buzunar unde pusese carnetul. O dădu din mînă-n mînă în jurul mesei. Beverly și Eddie o priviră nedumeriți, dar Richie Tozier reacționă violent. O scăpă ca și cum l-ar fi fript.

– Iisuse! Iisuse, Mike!

Ridică ochii, mari și șocați. După o clipă, îi trecu poza lui Bill.

Bill o privi și simți lumea din jurul său topindu-se în tonuri cenușii. Un moment, fu sigur că va leșina. Auzi un geamăt și știu că el scosese acel sunet. Lăsă fotografia să cadă.

– Ce este? o auzi pe Beverly întrebînd. Ce înseamnă, Bill?

– E poza de școală a fratelui meu, spuse într-un tîrziu Bill. E G-Georgie. Fotografia din albumul lui. Cea care s-a mișcat. Cea care-a făcut cu ochiul.

Atunci și-o trecură iar de la unul la altul, în timp ce Bill stătea încremenit, ca de piatră, în capul mesei, privind în gol. Era fotografia unei fotografii. Imaginea înfățișa o poză de școală, mototolită, rezemată de un fundal alb – buze zîmbitoare despărțite spre a lăsa să se

vadă două goluri unde nu mai crescuseră niciodată dinți noi *(doar dacă nu-ți cresc în sicriu,* își spuse Bill și se cutremură). Pe marginea de sub fotografia lui George erau scrise cuvintele „PRIETENII ȘCOLII 1957-1958"

– A fost găsită *anul ăsta?* întrebă din nou Beverly.

Mike dădu din cap, iar ea se întoarse spre Bill.

– Cînd ai văzut-o ultima oară, Bill?

Acesta își umezi buzele, încercînd să vorbească. Nu ieși nici un sunet. Încercă iar, auzindu-și în cap ecoul cuvintelor, conștient de revenirea bîlbîielii, luptînd cu ea, luptînd cu teroarea.

– N-am mai văzut poza aia din 1958. În acea primăvară, după moartea lui George. Cînd am încercat să i-o arăt și lui Richie, nu mai e-era.

Răsună un zgomot exploziv și înecat care-i făcu pe toți să privească în jur. Eddie își punea inhalatorul la loc pe masă, arătînd ușor stînjenit.

– Eddie Kaspbrak dă recital! exclamă voios Richie, și imediat, brusc și sinistru, Vocea Comentatorului de Știri de la Movie Tone răsună din gura lui: Azi în Derry un oraș întreg iese să vadă Parada Astmaticilor, iar starul spectacolului este Marele Ed Capdemuci, cunoscut în toată Noua Anglie ca...

Tăcu deodată, și o mînă îi urcă spre față ca pentru a-i acoperi ochii, iar Bill își spuse pe neașteptate: *Nu – nu, nu asta vrea. Nu să-și acopere ochii, ci să-și împingă ochelarii mai sus pe nas. Iar ochelarii nici măcar nu mai sînt acolo. O, Doamne Sfinte, ce se întîmplă aici?*

– Eddie, iartă-mă, se rugă Richie. A fost o răutate. Nu știu ce mama dracu' mi-a trecut prin cap.

Privi în jur la ceilalți, uluit.

Mike Hanlon vorbi în tăcerea ce se lăsase:

– Mi-am făgăduit, după descoperirea cadavrului lui Steven Johnson, că, dacă se mai întîmplă ceva – dacă mai apare vreun caz clar –, am să dau telefoanele pe care pînă la urmă nu le-am dat încă două luni. Era ca și cum aș fi fost hipnotizat de ceea ce se întîmpla, de *conștiința* faptului – de *hotărîrea* lui. Fotografia lui George a fost găsită lîngă un trunchi prăbușit, la nici trei metri față de trupul micului Torrio. Nu era ascunsă; dimpotrivă chiar. Parcă însuși ucigașul ar fi vrut să fie găsită. Cum sînt sigur că a și vrut.

– Cum ai pus mîna pe fotografia de la poliție, Mike? întrebă Ben. Aia e, nu?

– Da, aia e. Există în Departamentul Poliției un băiat care n-are nimic împotrivă să facă un bănuț în plus. Îi dau douăzeci de dolari pe lună – tot ce-mi pot permite. E o sursă. Cadavrul lui Dawn Roy a fost găsit la patru zile după cel al lui Torrio. McCarron Park. Treisprezece ani. Decapitat. 23 aprilie, anul ăsta. Adam Terrault. Șaisprezece ani. Dat dispărut cînd n-a mai venit acasă de la repetiția de orchestră. Găsit a doua zi chiar lîngă cărarea care trece prin gardul viu de după West Broadway. Tot decapitat. 6 mai. Frederick Cowan. Doi ani și jumătate. Găsit într-o baie de la etaj, înecat în toaletă.

– Oh, Mike! țipă Beverly.

– Da, e groaznic, spuse el aproape furios. Crezi că nu știu asta?

– Poliția e convinsă că n-a putut fi... mă rog, un fel de accident? întrebă Bev.

Mike clătină din cap:

– Maică-sa întindea rufe în curtea din spate. A auzit zgomote ca de luptă – și-a auzit fiul zbierînd. A dat fuga cît a putut de repede, în timp ce urca scara, spune că a auzit sunetul apei de la toaletă trase de mai multe ori – și asta, și pe cineva rîzînd. A spus că nu părea un rîs omenesc.

– Și n-a văzut nimic? întrebă Eddie.

– Pe fiul ei, spuse simplu Mike. Avea șira spinării frîntă, craniul fracturat. Ușa cu geam a boxei dușului era spartă. Sînge peste tot. Acum, mama e internată în Institutul de Sănătate Mintală din Bangor. Sursa, sursa mea din Departamentul Poliției, spune că și-a pierdut complet mințile.

– Nici nu-i de mirare, rosti răgușit Richie. Care-aveți o țigară?

Beverly îi dădu una. Richie și-o aprinse cu mîini care-i tremurau rău.

– Versiunea poliției e că asasinul a intrat pe ușa din față în timp ce mama micului Cowan își punea rufele la uscat în curtea din dos. Apoi, cînd ea urca în fugă scara din spate, el, zice-se, a sărit pe fereastra băii în curtea de unde ea tocmai plecase și a scăpat basma curată. Dar fereastra-i o treabă din-alea pe jumătate; un țînc de șapte ani ar fi trebuit să se chinuie ca să încapă în ea. Și ar fi căzut de la opt metri pe o potecă pietruită. Lui Rademacher nu-i place să vorbească despre lucrurile astea, și nimeni din presă – cu siguranță nimeni de la *News* – n-a insistat cu întrebările.

Mike bău puțină apă, apoi le mai dădu o fotografie. Nu era dintr-ale poliției; era o altă poză de școală. Arăta un băiat zîmbitor

care să tot fi avut vreo treisprezece ani. Îmbrăcat în hainele cele mai bune, pentru fotografie, avea mîinile curate, împreunate cuminte în poală... Dar în ochi i se zărea o mică lucire diabolică. Era negru.

– Jeffrey Holly, spuse Mike. 13 mai. O săptămînă după asasinarea micului Cowan. Spintecat. L-au găsit în Bassey Park, pe malul Canalului. După alte nouă zile, la 22 mai, un elev de clasa a cincea pe nume John Feury a fost găsit mort pe Neibolt Street...

Lui Eddie îi scăpă un țipăt ascuțit, jalnic. Bîjbîi după inhalator și îl răsturnă de pe masă. Se rostogoli pînă la Bill, care îl ridică. Fața lui Eddie se făcuse de un galben-bolnăvicios. Răsuflarea îi șuiera rece în gîtlej.

– Dă-i să bea ceva! tună Ben. Dați-i careva...

Dar Eddie clătină din cap. Trase o salvă cu inhalatorul pe gît. Pieptul i se umflă în timp ce înghiță o gură de aer. Mai apăsă o dată trăgaciul, apoi se rezemă de spetează cu ochii pe jumătate închiși, gîfîind.

– Am să-mi revin, icni el. Lăsați-mă un minut, și-o să-mi fie bine.

– Eddie, ești sigur? întrebă Beverly. Poate-ar fi bine să te întinzi...

– Am să-mi revin, repetă el ursuz. N-a fost decît... șocul, înțelegeți voi. Șocul. Uitasem cu totul de Neibolt Street.

Nu răspunse nimeni; nimeni nu simțea nevoia. Bill își spuse: *Crezi că ți-ai atins limita maximă, iar apoi Mike oferă încă un nume, și încă unul, ca un magician negru cu pălăria plină de trucuri maligne, și iar primești una de cazi în fund.*

Era prea mult de înfruntat dintr-o dată, acest torent de violență inexplicabilă, ațintită oarecum drept spre cei șase oameni de aici, sau cel puțin așa părea să sugereze fotografia lui George.

– Lui John Feury îi lipseau amîndouă picioarele, continuă încet Mike, dar medicul legist zice că i s-a întîmplat după ce murise. I-a cedat inima. Pare să fi murit, literalmente, de frică. L-a găsit poștașul, care a văzut o mînă ieșind de sub verandă...

– Era la numărul 29, nu? întrebă Richie, iar Bill îi aruncă în fugă o privire.

Richie se uită la el, dădu ușor din cap și se întoarse din nou spre Mike:

– Neibolt Street, douăzeci și nouă.

– O, da, spuse Mike cu aceeași voce calmă. Era la numărul 29. Mai bău puțină apă.

– Chiar te simți bine, Eddie?

Eddie dădu din cap. Respira mai ușor.

– Rademacher a operat o arestare a doua zi după ce-a fost găsit cadavrul lui Feury, continuă Mike. În aceeași zi a apărut pe prima pagină a *News*-ului un editorial în care, în mod cu totul întîmplător, i se cerea să-și dea demisia.

– După opt crime? întrebă Ben. Cam radicali băieții, n-ați zice?

Beverly vru să știe cine fusese arestat.

– Un tip care locuiește într-o cocioabă mică pe Drumul Național 7, aproape dincolo de limita orașului, în Newport. Un fel de pustnic. Își făcea focul cu așchii de lemn și își construise acoperișul din țigle și capace adunate de prin gunoaie. Harold Earl. Probabil că nu vede două sute de dolari bani gheață în total pe tot anul. Cineva care tocmai trecea cu mașina a spus că l-a văzut stînd în ușă cu ochii la cer în ziua cînd a fost descoperit cadavrul lui John Feury. Avea hainele pline de sînge.

– Atunci, poate..., începu Rich cu speranță.

– Avea în colibă trei cerbi măcelăriți, îl întrerupse Mike. Braconase în Haven. Pe haine avea sînge de cerb. Rademacher l-a întrebat dacă el l-a ucis pe John Feury, iar Earl e de presupus să fi răspuns: „A, ie, omorîi puzderie de oameni. P-ăi mai mulți i-mpușcai în război" A mai spus că văzuse diverse lucruri noaptea în pădure. Lumini albastre uneori, plutind la doar cîteva degete de pămînt. Lumini-de-hoit, le zicea el. Și un Bigfoot[1]. L-au trimis la Sănătate Mentală în Bangor. Conform fișei medicale, are ficatul făcut praf. Obișnuia să bea dizolvant de vopsele...

– O, Doamne, murmură Beverly.

...Și e predispus la halucinații. S-au ținut de capul lui, și pînă acum trei zile Rademacher și-a susținut ideea că Earl era cel mai probabil suspect. A trimis acolo opt oameni, să sape împrejurul colibei în căutare de capete tăiate, abajururi făcute din piele omenească, te miri ce.

Mike tăcu, cu capul plecat, apoi continuă. Acum glasul îi era ușor înăsprit:

– M-am abținut și iar m-am abținut. Dar, cînd am văzut-o pe asta din urmă, am dat telefoanele. Pe Dumnezeu c-aș fi vrut să le dau mai repede.

– Hai să vedem, spuse brusc Ben.

---

[1] *Bigfoot* („picior mare"), antropoid enigmatic, un fel de Yeti–Omul-Zăpezilor (n. tr.).

– Victima era alt elev de clasa a cincea. Un coleg de clasă al micului Feury. L-au găsit chiar lîngă Kansas Street, aproape de locul unde avea Bill obiceiul să-și ascundă bicicleta cînd ne duceam pe Maidan. Se numea Jerry Bellwood. A fost sfîșiat în bucăți. Ceea... ceea ce-a mai rămas din el s-a găsit la baza unui zid de sprijin din ciment, ridicat de-a lungul unei mari părți din Kansas Street acum vreo douăzeci de ani, ca să oprească eroziunea solului. Această fotografie a poliției cu secțiunea din zid unde au găsit cadavrul lui Bellwood a fost luată la nici o jumătate de oră după ridicarea trupului. Priviți.

Îi dădu poza lui Rich Tozier, care se uită la ea apoi i-o trecu lui Beverly. Femeia îi aruncă o privire scurtă, tresări și i-o întinse lui Eddie, care se holbă la ea îndelung și cu nesaț înainte de-a i-o da lui Ben. Ben i-o dădu mai departe lui Bill, abia privind-o în treacăt.

Niște cuvinte se lăbărțau pe zidul susținător din beton. Spuneau:

„veniți acasă veniți acasă veniți acasă"

Bill ridică spre Mike o privire sumbră. Fusese uluit și speriat; acum simțea primul freamăt de furie. Iar asta îl bucura. Furia nu era un mod prea grozav de-a se simți, dar era preferabilă stării de șoc, preferabilă fricii nevolnice.

– E scris cu ce cred eu că-i scris?

– Da, răspunse Mike. Cu sîngele lui Jerry Bellwood.

5

Richie e pus la punct

Mike își luase fotografiile înapoi. Bănuia că Bill ar putea-o cere pe cea cu ultima poză de școală a lui George, dar Bill n-o făcu. Le puse în buzunarul interior al sacoului și, cînd nu le mai văzură, cu toții – inclusiv Mike – avură o senzație de ușurare.

– Nouă copii, spuse încet Beverly. Nu pot să cred. Adică... Pot să cred, dar nu pot să *cred.* Nouă copii și nimic? Absolut *nimic?*

– Nu-i chiar așa, replică Mike. Oamenii sînt furioși, sînt înspăimîntați... Sau cel puțin așa se pare. E într-adevăr imposibil să spui care simt realmente așa și care se prefac.

– *Se prefac?*

– Beverly, îți mai aduci aminte, cînd eram copii, de omul ăla care doar și-a împăturit ziarul și a intrat în casă în timp ce tu țipai la el după ajutor?

O clipă, ceva păru să sară în ochii ei, și Beverly arătă atît îngrozită, cît și conștientă. Apoi deveni doar nedumerită:

– Nu... Cînd a fost asta, Mike?

– Nu contează. O să-ți amintești cu timpul. Tot ce pot spune acum e că totul pare așa cum ar fi normal să pară în Derry. Confruntați cu o atît de cumplită serie de crime, oamenii fac tot ce te-ai aștepta să facă, iar în marea majoritate acestea sînt aceleași lucruri care se întîmplau cînd dispăreau și erau uciși copiii, atunci în 1958. Comitetul „Salvați Copiii Noștri" se întrunește iar, numai că de astă dată la Școala Primară Derry, în loc de Liceul Derry. În oraș se află șaisprezece detectivi de la Biroul Procurorului General al Statului, plus un contingent de agenți FBI – nu știu cît de mulți și, deși Rademacher dă din gură, cred că nici el nu știe. Stingerea e iarăși în vigoare...

– A, da. Stingerea.

Ben se freca pe o parte a gîtului, încet și meditativ.

– Asta a făcut minuni în '58. Atîta lucru îmi aduc aminte.

...Și mai avem și Grupele de Patrulare ale Mamelor, ca să se asigure că fiecare copil care merge la școală, de la clasa întîi pînă la a opta, e condus pînă acasă. La *News* s-au primit peste două mii de scrisori numai în ultimele trei săptămîni, cerînd o soluție. Și, bineînțeles, iar a început emigrarea. Cîteodată mă întreb dacă nu cumva ăsta-i singurul mod de-a observa *cu adevărat* cine-i sincer cînd spune că vrea să se termine și cine nu. Cei cu adevărat sinceri se sperie și pleacă.

– Chiar pleacă oamenii? întrebă Richie.

– Se întîmplă de fiecare dată cînd ciclul se declanșează iarăși. E imposibil de spus exact cîți pleacă, întrucît ciclul n-a căzut într-un an de recensămînt de prin 1850 încoace. Dar e un număr de speriat. Fug ca niște copii care tocmai au constatat că, la urma urmei, casa e bîntuită de fantome adevărate.

– Veniți acasă, veniți acasă, veniți acasă, spuse cu glas scăzut Beverly.

Cînd își ridică ochii de pe propriile-i mîini, la Bill se uită, nu la Mike.

– A *vrut* să venim înapoi. De ce?

– *Poate* că ne vrea pe toți înapoi, spuse puțin cam criptic Mike. Sigur. *Poate.* Poate vrea să se răzbune. La urma urmei, i-am făcut figura o dată în trecut.

– Răzbunare... Sau doar să pună lucrurile la loc în ordine, spuse Bill.

Mike dădu din cap:

– Lucrurile nu-s în ordine nici cu propriile voastre vieți, să știți. Nici unul dintre voi n-a părăsit neatins orașul Derry... Fără semnul Monstrului asupra sa. Ați uitat toți ceea ce s-a întîmplat aici, iar amintirile voastre din vara aceea încă nu sînt decît fragmentare. Și mai e și faptul curios, în treacăt fie spus, că sînteți cu toții bogați.

– Ei, haide-acuma! exclamă Richie. Greu de...

– Șezi blînd, șezi blînd, ridică Mike o mînă, surîzînd vag. Nu vă acuz de nimic, încerc doar să pun faptele pe masă. Sînteți bogați după standardele unui bibliotecar de orășel, căruia îi rămîn doar ceva mai puțin de unsprezece bătrîne pe an după ce-și achită taxele, da?

Richie ridică stînjenit din umerii costumului său scump. Ben părea adînc absorbit de ruperea șervețelului în fîșii subțiri. Nimeni nu-l privea pe Mike direct în față, cu excepția lui Bill.

– Nu vă înscrieți nici unul în clasa H.L. Hunt, cu siguranță, spuse Mike, dar v-ați aranjat bine chiar și după standardele clasei americane mijlocii-superioare. Aici sîntem între prieteni, așa că nu vă mai ascundeți după degete: dacă e printre voi vreunul care a declarat mai puțin de nouăzeci de mii de dolari la fisc în 1984, să ridice mîna.

Se uitară unul la altul aproape pe furiș, încurcați, așa cum par a fi întotdeauna americanii, de realitatea crudă a propriului lor succes – ca și cum banii lichizi ar fi ouă răscoapte și ar urma afluența de vînturi care însoțește inevitabil excesul de acest fel. Bill simți cum i se urcă sîngele în obraji și nu reuși să și-l stăpînească. Fusese plătit cu zece mii peste suma pe care o menționase Mike, doar pentru a fi scris prima ciornă a scenariului *Attic Room.* I se promiseseră douăzeci de mii de dolari în plus pentru fiecare două rescrieri, la nevoie. Mai erau apoi drepturile de autor... Și avansul gras al unui contract pentru două cărți, proaspăt semnat... Cît de mult *declarase* el la fisc în 1984? Nu mai puțin de vreo opt sute de mii de dolari, corect? Destul, oricum, ca să pară monstruos pe lîngă venitul declarat al lui Mike Hanlon, de nici unsprezece mii de dolari pe an.

Deci atît te plătesc ca să ai grijă de far, Mike bătrîne, reflectă Bill. *Iisuse Hristoase, ar fi trebuit undeva pe interval să ceri o mărire!*

Mike spuse:

– Bill Denbrough, romancier de succes într-o societate unde nu există decît cîțiva romancieri și chiar mai puțini destul de norocoși ca să-și cîștige pîinea cu talentul lor. Beverly Rogan, care lucrează în domeniul țoalelor, zonă unde mulți sînt chemați, puțini aleși. Ea e de fapt cea mai căutată designeră din treimea de mijloc a țării în momentul de față.

– Oh, nu *eu* sînt, protestă Beverly slobozind un mic rîs nervos și aprinzîdu-și o altă țigară de la chiștocul fumegînd al celei dinainte. E Tom. Tom e omul. Fără el, încă aș mai pune căptușeală nouă la fuste și-aș coase tivuri. N-am deloc simțul afacerilor, pînă și Tom o spune. E doar... Înțelegeți, Tom. Și norocul.

Trase un singur fum adînc din țigară și o strivi.

– Măndelu-ar zice că conița protestează prea mult, spuse răutăcios Richie.

Femeia se răsuci iute în scaun și-l privi cu duritate, aprinsă în obraji.

– Și asta cam ce-ar vrea să însemne, Richie Tozier?

– Nu da-n mine, Miz Scarlett! exclamă Richie cu o Voce de Negrișor înaltă și tremurătoare.

Iar în acel moment Bill putu să-l vadă cu sinistră claritate pe băiatul pe care-l cunoscuse; nu mai era doar o prezență înăbușită pîndind de sub exteriorul adult al lui Rich Tozier, ci o făptură aproape mai reală decît bărbatul însuși.

– Nu da-n mine! Las' să-ț' ad' alt suc dă mentă, Miz Scarlett! Ș-o să-l bei colo-șa pa ve'andă unde-i un picuț mai 'ăcoa'e! Nu da cu biciu-n băietu'!

– Ești imposibil, Richie, replică rece Beverly. Trebuia să te fi maturizat pînă acum.

Richie o privi, cu rînjetul pălindu-i încet în nesiguranță.

– Pînă nu m-am întors aici, spuse el, credeam că am făcut-o.

– Rich, s-ar putea să fii chiar cel mai îndrăgit disc-jockey din Statele Unite, interveni Mike. Cu siguranță că ai Los Angelesul la degetul cel mic.

– Mai bine ia seama, nebune, îl întrerupse Richie cu o arțăgoasă Voce Mr. T., deși roșise. O să-ți fac fața și dosu' să-și schimbe locu'. Îți fac o operație pe creier cu pumnu'. Îți...

– Eddie, continuă Mike, neluîndu-l în seamă pe Richie, tu ai un prosper serviciu de limuzine, într-un oraș unde cam trebuie să-mpingi din drum cu cotul mașinile mari și negre cînd treci strada. Cîte două companii de limuzine pe săptămînă dau faliment în Mărul cel mare[1], dar tu te descurci de minune. Iar tu, Ben, ești probabil cel mai plin de succes arhitect tînăr din lume.

Ben deschise gura, probabil ca să protesteze, apoi o închise brusc la loc.

Mike le zîmbi și desfăcu mîinile:

– Nu vreau să fac pe nimeni să se simtă prost, dar aș dori să puneți toți cărțile pe masă. Există oameni care au succes de tineri și oameni ce reușesc în domenii specializate – dacă n-ar fi unii care-și învîng cu succes soarta, cred că toată lumea ar capitula. Doar unul sau doi dintre voi să fi fost, am fi putut să vorbim despre coincidențe. Dar nu-i vorba doar de unul sau doi; sînteți *toți,* și asta-l include și pe Stan Uris, care a fost cel mai bun expert contabil tînăr din Atlanta... Ceea ce înseamnă din tot Sudul. Concluzia mea e că succesul vostru izvorăște din cele întîmplate aici acum douăzeci și șapte de ani. Dacă ați fi fost cu toții expuși azbestului pe vremea aia, iar acum ați avea cancer pulmonar, legătura n-ar fi mai puțin clară sau convingătoare. Vrea vreunul din voi să mă contrazică?

Îi privi. Nu răspunse nimeni.

– Toți în afară de tine, spuse Bill. Cu tine ce s-a întîmplat, Mikey?

– Nu-i evident? rînji el. Eu am stat aici.

– Ai avut grijă de far, murmură Ben.

Bill tresări și se uită la el, surprins, dar Ben, care îl privea intens pe Mike, nu observă.

– Asta nu mă face să mă simt prea grozav, Mike. De fapt, mă face să mă simt cam ca un găinat.

– Amin, completă Beverly.

Mike clătină din cap, răbdător:

– N-aveți de ce să vă simțiți vinovați, nici unul. Credeți că eu am ales să stau aici mai mult decît ați ales voi – oricare dintre voi – să plecați? Ce naiba, eram *copii.* Dintr-un motiv sau altul părinții voștri s-au mutat, iar voi făceați parte din bagajele pe care le-au luat cu ei. Părinții mei au rămas pe loc. Și chiar o fi fost decizia lor – a vreunuia

[1] În original, *Big Apple,* orașul New York, al cărui blazon reprezintă un măr (n. tr.).

dintre *ei*? N-aș prea crede. Cum s-a hotărît cine să plece și cine să rămînă? A fost norocul? Soarta? Monstrul? Altcineva? Nu știu. Dar nu noi am vrut-o. Așa că lăsați-o baltă.

– Nu ești... Nu ești supărat? întrebă timid Eddie.

– Am fost prea ocupat ca să mai fiu și supărat, răspunse Mike. Am petrecut mult timp privind și așteptînd... Priveam și așteptam încă înainte s-o fi știut, cred, dar în ultimii cinci ani am fost în ceea ce s-ar putea numi alarmă de gradul întîi. De la începutul anului m-am apucat să țin un jurnal. Iar, cînd un om scrie, gîndește mai profund... Sau poate doar mai concret. Și unul dintre lucrurile cu care mi-am petrecut vremea scriind și gîndindu-mă este natura acestui Monstru. El se schimbă; o știm. Mai cred și că Monstrul manipulează și își lasă urmele pe oameni prin însăși natura a ceea ce este el – la fel cum ți se impregnează pe trup mirosul unui sconcs chiar și după o baie lungă, dacă animalul își deschide punga de parfum prea aproape de tine. Cum lăcusta îți scuipă sucul ei în palmă cînd o prinzi între degete.

Mike se descheie încet la cămașă și o desfăcu larg. Văzură cu toții dîrele rozalii ale cicatricelor ce-i brăzdau pielea netedă și cafenie de pe piept.

– La fel cum ghearele lasă cicatrice, spuse el.

– Vîrcolacul, aproape că gemu Richie. O, Hristoase, Bill Barosane, vîrcolacul! Cînd ne-am întors în Neibolt Street!

– Ce? întrebă Bill – suna ca un om trezit dintr-un vis. Ce spui, Richie?

– Nu-ți mai *amintești*?

– Nu... Tu, da?

– Eu... Eu aproape-mi amintesc...

Cu o figură confuză și speriată, Richie cedă.

– Vrei să spui că lucrul ăsta nu-i rău? îl întrebă dintr-o dată Eddie pe Mike; se holba ca hipnotizat la cicatrice. Că face parte pur și simplu din... din ordinea naturală?

– Nu face parte dintr-o ordine naturală pe care noi s-o înțelegem sau s-o tolerăm, răspunse Mike, încheindu-și la loc cămașa, și nu văd nici un motiv de a opera pe orice altă bază decît cea pe care o *înțelegem*; aceea că Monstrul ucide, ucide copii, și asta nu e bine. Bill a înțeles înaintea oricăruia dintre noi. Îți mai aduci aminte, Bill?

– Îmi aduc aminte c-am vrut să-l omor, spuse Bill. Dar nu prea aveam cine știe ce concepție despre lume asupra subiectului, dacă

înțelegeți ce vreau să zic – nu voiam decît să-l omor pentru că Monstrul acela îl omorîse pe George.

– Și încă mai vrei?

Bill cugetă pe îndelete. Își coborî privirea spre mîinile pe care și le ținea pe masă cu degetele desfăcute și și-l aminti pe George în pelerina sa cea galbenă, ținînd într-o mînă bărcuța din hîrtie cu pelicula ei subțire de parafină. Îl privi pe Mike.

– M-m-mai mult ca oricînd, răspunse el.

Mike dădu din cap ca și cum exact la asta s-ar fi așteptat.

– Monstrul și-a lăsat semnul pe noi. Monstrul și-a exercitat voința asupra noastră, întocmai cum și-a exercitat-o asupra întregului oraș, zi de zi, chiar și pe durata acelor lungi intervaluri cînd Monstrul doarme, sau hibernează, sau cine știe ce mai face între perioadele sale mai... mai înviorate.

Mike ridică un deget:

– Dar dacă Monstrul ne-a impus voința sa, la un moment dat, în vreun mod anume, *ne-am impus și noi voința asupra lui.* L-am oprit înainte să fi terminat – știm că am făcut-o. L-am slăbit? L-am vătămat? Am reușit de fapt aproape să-l ucidem? Cred că da. Cred că am ajuns atît de aproape de a omorî Monstrul, încît am plecat crezînd că o și făcuserăm.

– Dar nici tu nu-ți amintești partea asta, nu-i așa? întrebă Ben.

– Nu. Îmi aduc aminte totul pînă la 15 august 1958, cu claritate aproape perfectă. De atunci însă și pînă cam prin 4 septembrie, cînd a reînceput școala, totul e un vid absolut. Nu e obscur sau încețoșat; pur și simplu a dispărut complet. Cu o singură excepție: mi se pare că mi-l amintesc pe Bill zbierînd despre ceva numit *lumini moarte.*

Brațul lui Bill zvîcni convulsiv. Lovi o sticlă goală de bere, iar sticla explodă pe podea ca o bombă.

– Te-ai tăiat? întrebă Beverly, pe jumătate ridicată în picioare.

– Nu, spuse el.

Avea vocea aspră și uscată. Pe brațe i se făcuse pielea de găină. Părea că i se mărise cumva țeasta; simțea cum *luminile moarte* îi apasă pielea întinsă a feței în pulsații constante, amorțitoare.

– Am să ridic eu...

– Nu, stai jos.

Voia s-o privească și nu putea. Nu-și putea lua ochii de la Mike.

– Îți amintești de *luminile moarte,* Bill? întrebă încet Mike.

– Nu.

Își simțea gura ca atunci cînd dentistul se joacă puțin cam prea mult cu novocaina.

– O să-ți amintești.

– Să dea Dumnezeu să nu.

– O să-ți amintești oricum, stărui Mike. Dar deocamdată... nu. Și nici eu. Vreunul dintre voi?

Rînd pe rînd, clătinară din cap.

– Dar am făcut *ceva,* continuă calm Mike. Într-un anume punct am fost în stare să exercităm un fel de voință de grup. Într-un anume punct am atins o oarecare înțelegere deosebită, fie conștient, fie inconștient.

Se foi neliniștit.

– Doamne, cît aș vrea să fie aici și Stan. Am un simțămînt cum că Stan, cu mintea lui ordonată, ar fi putut avea idee ce anume.

– Poate că asta s-a și întîmplat, spuse Beverly. Poate de asta s-a sinucis. O fi înțeles că, dacă e vorba de magie, cu oamenii mari nu mai ține.

– Cred că s-ar putea, totuși, zise Mike. Pentru că mai e un lucru pe care îl avem în comun, toți șase. Mă-ntreb dacă v-ați dat seama vreunul ce anume.

A fost rîndul lui Bill să deschidă gura și s-o închidă apoi la loc.

– Dă-i drumul, îl îndemnă Mike. Știi ce este. Ți-o văd pe față.

– Nu sînt *sigur* că știu, replică Bill, dar *cred* că e vorba de faptul că nici unul dintre noi nu are copii. A-asta o fi?

Domni un moment de tăcere șocată.

– Da, făcu Mike. Asta-i.

– Iisuse Hristoase Atotputernice! exclamă indignat Eddie. Ce Dumnezeu are *asta* de-a face cu prețul fasolei în Peru? Cine v-a băgat în cap că toți oamenii din lume trebuie să aibă copii? Asta-i o prostie!

– Tu și soția ta aveți copii? întrebă Mike.

– Dacă te-ai ținut pe urmele noastre tot timpul, cum spui că ai făcut, atunci știi dracului prea bine că n-avem. Dar eu tot zic că nu înseamnă nimic.

– Ați *încercat* să faceți copii?

– Nu folosim anticoncepționale, dacă la asta te referi, vorbi Eddie cu o demnitate ciudat-emoționantă, dar roșu în obraji. Se-ntîmplă doar că nevastă-mea e puțin... Of, fir-ar a dracu'. *E foarte*

supraponderală. Ne-am dus să consultăm un medic și i-a spus că s-ar putea să n-aibă niciodată copii dacă nu mai pierde din greutate. Asta face din noi niște criminali?

– Ia-o ușor, Eds, îl liniști Richie, aplecîndu-se spre el.

– Să nu-mi spui Eds și să *nu-ndrăznești* să mă ciupești de obraz! țipă Eddie, stropșindu-se la Richie. Știi că nu pot suferi asta! *Niciodată* n-am putut să sufăr chestia asta!

Richie dădu înapoi, clipind din ochi.

– Beverly? întrebă Mike. Cum e cu tine și cu Tom?

– N-avem copii. Tot fără contraceptive. Tom vrea copii... Și eu la fel, desigur, adăugă ea în grabă, aruncîndu-le priviri iuți: lui Bill i se păru că avea ochii cam prea strălucitori, aproape ca ochii unei actrițe care joacă bine un rol. Pur și simplu încă nu s-a întîmplat.

– V-ați făcut examenele alea? o întrebă Ben.

– A, da, sigur că da, răspunse femeia și scoase un rîs subțire, aproape ca un tril.

Și, printr-unul dintre acele salturi ale comprehensiunii de care se bucură oamenii înzestrați atît cu un dram de curiozitate, cît și cu clarviziune, Bill înțelese deodată mult mai multe despre Beverly și soțul ei Tom, alias Ăl Mai Tare Om din Lume. *Beverly* se dusese să-și facă examenele de fertilitate. Bănuia că Ăl Mai Tare Om din Lume refuzase să conceapă fie și doar un moment ideea că ar putea fi ceva în neregulă cu sperma fabricată în Sacrii Săculeți.

– Cu tine și soția ta cum stau lucrurile, Bill Barosane? întrebă Rich. Vreo încercare, ceva?

Îl priviră cu toții curioși... Fiindcă soția lui era o persoană pe care o cunoșteau. Audra nu era în nici un caz cea mai celebră sau cea mai îndrăgită actriță din lume, dar făcea cu siguranță parte din mărunțișul celebrității ce înlocuise cumva talentul ca monedă de schimb în ultima jumătate a secolului al XX-lea; îi apăruse o fotografie în revista *People* cînd se tunsese scurt, și într-o perioadă deosebit de plicticoasă la New York (piesa în care plănuise să joace căzuse), lucrase o săptămînă la *Hollywood Squares*, în ciuda obiecțiilor stăruitoare ale impresarului ei. Era o străină al cărei chip drăgălaș le era cunoscut. Își spuse că Beverly arăta deosebit de curioasă.

– Am încercat tot timpul în ultimii șase ani, spuse Bill. De vreo opt luni am întrerupt, din cauza filmului pe care-l facem – *Attic Room* îi zice.

– Știi, noi avem o mică emisiune de divertisment zilnic de la cinci și-un sfert după-amiază pînă la cinci jumate, interveni Richie. *Seein' Stars* se numește. Au băgat un reportaj despre afurisitul ăsta de film chiar săptămîna trecută – ceva în genul Soțul și Soția Lucrînd Fericiți Împreună. Au pronunțat numele voastre, ale amîndurora, și n-am făcut nici o clipă legătura. Curios, nu-i așa?

– Foarte, fu Bill de acord. Oricum, Audra a spus că n-ar fi decît bafta noastră să rămînă gravidă în perioada de pregătire și să fie nevoită să joace apoi zece săptămîni extenuante avînd în același timp grețuri de dimineață. Dar vrem copii, da. Și am încercat din răsputeri.

– Ați făcut teste de fertilitate? întrebă Ben.

– Mhm. Acum patru ani, la New York. Doctorii au descoperit o foarte mică tumoră benignă în uterul Audrei și au spus că-i un noroc pentru că, deși n-ar fi împiedicat-o să rămînă gravidă, putea cauza o sarcină extrauterină. Totuși, și ea, și eu sîntem fertili.

Eddie repetă cu încăpățînare:

– Asta nu *dovedește* nimic.

– Sugerează, totuși, murmură Ben.

– Nici un mic accident pe frontul tău, Ben? întrebă Bill.

Era șocat și amuzat să constate că gura sa fusese foarte aproape de a-l numi, în loc de Ben, Clăiță.

– N-am fost niciodată însurat, am avut întotdeauna grijă și n-au fost nici un fel de procese de paternitate, spuse Ben. Mai mult de-atît nu cred că e vreo cale de a stabili ceva exact.

– Vreți să auziți o poveste comică? întrebă Richie.

Zîmbea, dar în ochi nu i se citea nici un strop de zîmbet.

– Sigur, îl îndemnă Bill. Te-ai priceput întotdeauna la comicării, Richie.

– Fața ta și bucile-mi, băietu', aruncă Richie cu Vocea Copoiului Irlandez.

Era o Voce *grozavă* a Copoiului Irlandez. *Ai progresat peste orice măsură, Richie,* remarcă în sinea sa Bill. *Copil fiind, nu-l puteai face pe Copoiul Irlandez oricît îți strofocai creierii. Decît o dată... Sau de două ori... Cînd (luminile moarte) asta a fost?*

– Fața ta și bucile-mi; doar să ții minte comparația asta, băiete!

Ben Hanscom se apucă pe neașteptate de nas și țipă cu glas ascuțit și tremurător, băiețesc:

– Biip-biip, Richie! Biip-bip! Bip-bip!

După o clipă, rîzînd, Eddie se apucă și el de nas și i se alătură. Beverly făcu același lucru.

– Ghini! Ghini! strigă Richie, rîzînd și el. Ghini, mă predau! Hristoase!

– O, Doamne, făcu Eddie; se lăsă moale pe spătar, rîzînd cu atîta poftă, încît aproape-i dăduseră lacrimile. Ți-am făcut-o de data asta, Gură-spartă. Hai, tu, Ben!

Ben surîdea, dar arăta puțin cam uimit.

– Bip-bip, făcu Ben și chicoti. Uitasem *complet* de asta. Tot mereu te bipuiam, Richie.

– Voi ăștia n-ați apreciat niciodată adevăratul talent, asta-i tot, spuse înfumurat Richie.

La fel ca pe vremuri, îi puteai zbura picioarele de sub el, dar parcă ar fi fost un Hopa-Mitică – își revenea aproape imediat.

– Asta a fost una dintre micile tale contribuții în Clubul Păgubo-șilor, nu-i așa, Clăiță?

– Mda, cred că da.

– Ce mai om! murmură Richie cu o voce tremurîndă, lovită de extaz, iar apoi începu să facă plecăciuni peste masă, aproape înfigîn-du-și nasul în ceașca de ceai la fiecare dintre ele. Ce mai om! O, copchii, ce mai om!

– Bip-bip, Richie, făcu solemn Ben, după care rîsul explodă într-un timbru baritonal robust, cu totul diferit de glasul său tremurător din copilărie. Ești același neserios dintotdeauna.

– Băi, voi vreți s-auziți povestea aia sau nu? întrebă Richie. Vreau să zic, nu-i nici o scofală, nici așa, nici așa. Bipuiți dacă aveți chef. Sînt călit la injurii. Vreau să zic, aveți în față un om care odată i-a luat un interviu lui Ozzy Osbourne.

– Zi, spuse Bill.

Îi aruncă o privire lui Mike și văzu că acesta arăta mai mulțumit – sau mai liniștit – de cînd începuse întîlnirea lor. Oare din cauză că vedea această strîngere aproape inconștientă a rîndurilor, acel soi de ușoară cădere la loc în vechi roluri, ceea ce nu se întîmplă aproape niciodată atunci cînd se reîntîlnesc prieteni din copilărie? Bill așa credea. Și-și mai spuse: *Dacă există anumite condiții premergătoare pentru credința în magie care fac posibilă folosirea magiei, atunci poate că aceste condiții se vor aranja inevitabil de la sine.* Nu era un

gînd prea încurajator. Îl făcea să se simtă ca un om legat de vîrful unei rachete teleghidate.

Bip-bip, într-adevăr.

– Ei bine, spuse Richie, aș putea să vă spun o istorie lungă și tristă sau aș putea să vă ofer versiunea de bandă desenată Blondie și Dagwood, dar mă voi așeza undeva la mijloc. În anul în care m-am mutat în California am întîlnit o fată și ne-am îndrăgostit tărișor unul de altul. Am început să trăim împreună. La început lua pilule, dar o făceau să-i vină rău aproape tot timpul. Zicea că o să-și implanteze un sterilet, da' nu prea mă înnebuneam după asta – primele știri după cum că s-ar putea să nu fie complet sigure tocmai începeau să apară în ziare. Vorbiserăm o grămadă despre copii și eram hotărîți binișor să nu-i avem chiar dacă decideam să ne legalizăm legătura. E iresponsabil să aduci copii într-o lume atît de căcăcioasă, periculoasă și suprapopulată... și bla-bla-bla, bîra-bîra-bîra, hai mergem să punem o bombă-n toaleta pentru bărbați de la Bank of America și pe urmă hai înapoi în magherniță să fumăm niște drog și să trăncănim despre diferența dintre maoism și troțkism, dacă pricepeți ce vreau să zic. Sau poate că-s cam prea dur cu amîndoi. Rahat, eram tineri și rezonabil de idealiști. Concluzia a fost că mi-am tăiat cablurile, cum se exprimă gloata din Beverly Hills cu infailibilul ei șic vulgar. Vasectomia a mers fără probleme și n-am avut nici un efect secundar negativ. Se mai întîmplă, vezi dumneata. Am avut un prieten căruia i s-au umflat boașele cam pînă la mărimea unor cauciucuri de Cadillac 1959. Mă pregăteam să-i dăruiesc un suspensor și două butoaie de ziua lui – un fel de bandaj – da' între timp i s-au dezumflat.

– Totul enunțat cu tactul și demnitatea ta obișnuită, remarcă Bill, iar Beverly izbucni din nou în rîs.

Richie oferi un surîs larg, sincer:

– Îți mulțumesc, Bill, pentru aceste cuvinte de susținere. Termenul „fut" a fost folosit de două sute șase ori în ultima ta carte. Am numărat.

– Bip-bip, Gură-spartă, făcu solemn Bill, și rîseră toți.

Bill găsi aproape incredibil faptul că vorbiseră despre copii morți cu nici zece minute în urmă.

– Dă-i bătaie, Richie, spuse Ben. S-a făcut tîrziu.

– Sandy și cu mine am locuit împreună timp de doi ani și jumătate, continuă Richie. De două ori am fost chiar aproape să ne căsătorim. După cum avea să reiasă, se pare că ne-am scutit de multe

dureri de cap și de toate palavrele alea cu proprietatea în comun, rămînînd concubini. A primit o ofertă de a lucra la o firmă de avocați asociați din Washington cam în aceeași perioadă cînd mi-a venit și mie oferta să mă angajez la KLAD ca *disc-jokey* la sfîrșit de săptămînă – nu mare lucru, dar era un picior proptit în ușă. Mi-a spus că e marea ei șansă și că trebuie să fiu cel mai insensibil mascul misogin care-și tîrîie picioarele prin Statele Unite, și pe deasupra se săturase oricum de California. I-am spus că am *și eu* o șansă. Așa că am rupt pisica-n două și ne-am rupt unul pe altul în două și, cînd n-a mai rămas nimic de rupt în două, Sandy s-a dus cu Dumnezeu. Cam după un an m-am gîndit să-ncerc să-mi remediez vasectomia. N-aveam nici un motiv serios, și știam din ce citisem că șansele erau destul de pestrițe, da' mi-am zis că ce mama dracu'

– Te întîlneai constant cu cineva pe-atunci? întrebă Bill.

– Nu – aicea-i toată comicăria, se încruntă Richie. Pur și simplu m-am trezit într-o dimineață cu... Nu-ș' ce să zic, cu damblaua asta că să mi-o fac la loc.

– Trebuie că-ți ieșiseși din minți, comentă Eddie. Anestezie generală în loc de locală? Operație? Poate o săptămînă în spital, pe urmă?

– Mda, toate chestiile astea mi le-a zis și doctorul, replică Richie. Și i-am spus că vreau oricum să-i dăm bice. Nu știu de ce. Doctorul m-a întrebat dacă mi-e clar că urmarea operației va fi cu siguranță dureroasă, cîtă vreme rezultatul nu poate fi decît un dat cu banul, în cel mai bun caz. Am spus că da. A zis că bine, și l-am întrebat cînd – atitudinea mea, vedeți, fiind de „cu cît mai repede, cu atît mai bine" Așa că, zice el, ține-ți caii, fiule, ține-ți caii, primul pas e să luăm o probă de spermă doar ca să fim siguri că e necesară operația. Zic: „Haide, mi-am făcut examenul după vasectomie. A mers". Mi-a spus că uneori canalele se reconectează spontan. „Mamma mia!" zic eu. „Nimeni nu mi-a spus una ca asta." A zis că șansele erau foarte mici – infinitezimale, de fapt –, dar că, întrucît operația e atît de serioasă, ar trebui să verificăm. Așa că am făcut hop în toaleta de bărbați cu un catalog Frederick's of Hollywood și-am spîrcîit într-o ceșcuță Dixie...

– Bip-bip, Richie, îl cenzură Beverly.

– Mda, ai dreptate. Secvența cu catalogul Frederick's i-o minciună – în veci n-ai să găsești ceva atît de bun într-un cabinet medical. Oricum, doctorul m-a chemat peste trei zile și m-a întrebat care

veste o vreau mai întîi, p-aia bună ori p-aia proastă. „Zi vestea bună mai întîi", zic.

– Vestea bună-i că operația nu mai e necesară, zice. Vestea proastă-i că oricine cu care-ai fost în pat în ultimii doi-trei ani, îți poate da-n cap c-un proces de paternitate cam cum îi vine pofta.

– Vrei să zici ce cred eu că vrei să zici? l-am întrebat.

– Vreau să zic că nu mai tragi cu gloanțe oarbe și n-ai mai tras de o bună bucată de vreme, zice. Milioane de peștișori mititei în mostra dumitale de spermă. Zilele de călărit voios pe deșelate fără să te ia nimeni la întrebări s-au sfîrșit pentru o vreme, Richard.

I-am mulțumit și-am închis telefonul. Pe urmă am sunat-o pe Sandy la Washington.

– Rich! îmi zice ea mie (și vocea lui Richie *deveni* deodată vocea acelei fete numite Sandy pe care nici unul din ei n-o întîlnise vreodată. Nu era o imitație, nici măcar o asemănare; semăna mai mult cu o pictură auditivă). Ce bine că te-aud! M-am măritat!

– Da, grozav, zic eu. Trebuia să-mi dai de veste. Ți-aș fi trimis un mixer.

La care ea:

– Același Richie dintotdeauna, mereu plin de poante.

Așa că zic:

– Sigur, același Richie, mereu plin de poante. Că tot veni vorba, Sandy, nu cumva s-a-ntîmplat să faci vreun copil sau ceva după ce-ai plecat din Los Angeles?

– Poanta nu-i foarte nostimă, Rich, zice ea, și-am avut o undă-n creier că se pregătește să-mi trîntească telefonul, așa că i-am spus ce s-a-ntîmplat.

A început să rîdă, numai că de data asta chiar rîdea în hohote – rîdea așa cum rîdeam eu întotdeauna cu voi, parcă i-ar fi spus cineva cel mai căcăcios banc din lume. Așa că, atunci cînd în sfîrșit a început s-o lase mai moale, am întrebat-o ce, pentru numele lui Dumnezeu, i se pare atît de comic.

– Cît e de minunat! zice. De data asta, ție ți s-a întîmplat bancul. După toți acești ani, bancul i se întîmplă în sfîrșit lui Records Tozier. Cîți bastarzi ai adus pe lume de cînd m-am mutat eu în est, Rich?

– Deduc că asta-nseamnă că încă n-ai cunoscut bucuriile maternității, o-ntreb eu.

– Urmează, în iulie, zice. Mai sînt și alte întrebări?

– Mda, dau eu-nainte. Cînd te-ai răzgîndit în legătură cu adusul copiilor într-o lume atît de căcăcioasă?

– Cînd am întîlnit în fine un bărbat care să nu fie un căcat, zice și-mi închide telefonul.

Bill izbucni în rîs. Rîse pînă-i șiroiră lacrimile pe obraji.

– Mda, continuă Richie, cred c-a închis repede ca să-i rămînă ei de fapt ultimul cuvînt, da' putea să fi stat pe fir cît era ziua de lungă. Știu prea bine cînd sînt făcut marț. După o săptămînă m-am întors la doctor și i-am cerut să fie, dacă se poate, mai clar privind șansele împotriva acestui soi de regenerare spontană. A zis că discutase cu cîțiva colegi despre cazul meu. Reieșea că-n perioada de trei ani dintre 1980 și 1982 în California s-au înregistrat douăzeci și trei de regenerări spontane raportate. Șase din astea s-a dovedit că erau simple operații de mîntuială. Alte șase erau fie falsuri, fie înscenări – tipi care căutau să muște o îmbucătură din contul bancar al cîte unui doctor. Deci... Unsprezece autentice în trei ani.

– Unsprezece din cîte? întrebă Beverly.

– Douăzeci și opt de mii șase sute optsprezece, răspunse calm Richie.

Tăcere în jurul mesei.

– Așa că m-am apucat și-am bătut recordul armăsarilor, urmă Richie, și nu s-a arătat nici un copil. Asta-ți dă vreo idee, Eds?

Eddie începu cu încăpățînare:

– Tot nu *dovedește*...

– Nu, îl întrerupse Bill, nu dovedește nimic. Dar categoric sugerează o legătură. Întrebarea e ce facem acum. La asta te-ai gîndit, Mike?

– M-am gîndit, sigur, dar mi-era imposibil să iau vreo hotărîre pînă nu vă adunați toți iarăși laolaltă să stați de vorbă ca acum. Nu aveam nici o cale de a prezice cum va merge reuniunea asta înainte să aibă loc cu adevărat.

Tăcu un răstimp îndelungat, privindu-i gînditor.

– Am o idee, zise el, dar, înainte de-a v-o spune, cred că trebuie să cădem de acord dacă avem sau nu de făcut vreo treabă aici. Vrem să încercăm iarăși să facem ceea ce am mai încercat o dată să facem? Vrem să-ncercăm iar să omorîm Monstrul? Sau doar împărțim nota de plată la șase și ne întoarcem la treburile noastre?

– Se pare că..., începu Beverly, dar Mike o opri cu o mișcare a capului.

Încă nu terminase.

– Trebuie să înțelegeți că șansele noastre de succes sînt imposibil de prevăzut. Știu că nu sînt prea mari, la fel cum știu c-ar fi fost puțin mai bune dacă Stan era și el aici. Nu bune cu adevărat, dar ceva mai mari. Fără Stan, cercul pe care l-am format în ziua aceea s-a rupt. Nu cred cu adevărat că putem distruge Monstrul, nici măcar să-l trimitem de aici pentru un scurt răstimp așa cum am făcut înainte, cu cercul întrerupt. Cred că Monstrul ne va ucide unul cîte unul, probabil în moduri extrem de oribile. Copii fiind, formaserăm un cerc complet, într-un mod pe care nici chiar acum nu-l înțeleg. Cred că, dacă ajungem de acord să mergem înainte, va trebui să încercăm formarea unui cerc mai mic. Nu știu dacă se mai poate așa ceva. Cred că ar fi posibil să *credem* că se poate, doar pentru a descoperi – cînd va fi prea tîrziu – ei bine... Că a fost prea tîrziu.

Mike îi privi din nou, cu ochii înfundați și obosiți pe chipul său cafeniu:

– Cred așadar că trebuie să supunem la vot. Stăm și încercăm iar sau plecăm acasă. Astea sînt variantele. V-am adus aici pe baza unei vechi promisiuni pe care nici măcar nu eram sigur că v-o veți mai aminti, dar nu vă pot reține aici în virtutea acelei promisiuni. Rezultatele ar fi mai grave.

Se uită la Bill, și în clipa aceea Bill înțelese ce urma. Îl îngrozea, nu putea opri clipa, și atunci, cu aceeași senzație de ușurare despre care-și închipuia că trebuie să îl cuprindă pe sinucigaș cînd își ia mîinile de pe volanul mașinii în viteză și nu și le mai folosește decît ca să-și acopere ochii, o acceptă. Mike îi adusese aici, Mike le expusese totul clar... Iar acum Mike își dezbrăca mantia conducerii. Dorea ca mantia aceea să-i revină persoanei care o purtase în 1958.

– Ce spui, Bill Barosane? Formulează întrebarea.

– Înainte s-o fac, spuse Bill, *înțelege* ci-cineva întrebarea? Voiai să spui ceva, Bev.

Fata clătină din cap.

– Bine. Cr-cred că întrebarea este: rămînem și luptăm sau dăm totul uitării? Cine e de părere să rămînem?

Nimeni de la masă nu schiță nici o mișcare poate timp de cinci secunde, iar Bill își aminti de licitațiile la care participase, unde prețul cîte unei piese se repezea deodată drept în stratosferă, iar cei care nu

voiau să liciteze deveneau aproape literalmente statui; îți era frică să te scarpini unde te mînca sau să alungi o muscă de pe vîrful nasului, ca nu cumva licitatorul s-o ia drept încă cinci bătrîne sau douăzeci și cinci.

Bill se gîndi la Georgie, Georgie care nu dorise răul nimănui, care nu voise decît să iasă la aer după ce fusese ținut în cușcă toată săptămîna, Georgie cu obrajii săi îmbujorați, cu bărcuța de ziar într-o mînă și încheindu-și cataramele impermeabilului cu cealaltă, Georgie mulțumindu-i... Apoi aplecîndu-se și sărutînd obrazul încins de febră al lui Bill: *Mulțumesc, Bill. E o corabie grozavă.*

Simți vechea mînie crescînd în el, dar acum era mai bătrîn, și privea într-o perspectivă mai largă. Acum nu mai era vorba numai de Georgie. Un șir oribil de nume îi defilară prin cap: Betty Ripsom, găsită înghețată în pămînt, Cheryl Lamonica, pescuită din Kenduskeag, Matthew Clements, smuls de pe tricicleta sa, Veronica Grogan, în vîrstă de nouă ani, găsită într-o gură de canal, Steven Johnson, Lisa Albrecht, toți ceilalți și numai Dumnezeu știa cîți alții dintre cei dispăruți.

Ridică mîna încet și spuse:

– Să omorîm Monstrul. De data asta, să-l omorîm cu adevărat.

O clipă mîna îi rămase suspendată acolo singură, ca mîna unicului elev din clasă care știe răspunsul cerut, cel pe care ceilalți copii îl urăsc. Apoi Richie, ridică și el mîna și spuse:

– Ce mama dracu' Nu poate fi mai rău decît să-i iei un interviu lui Ozzy Osbourne.

Beverly înălță mîna. Acum culoarea îi revenise, dar în pete bolnăvicioase ce-i ardeau pe pomeții obrajilor. Arăta cumplit de surescitată și în același timp înspăimîntată de moarte.

Mike ridică mîna.

Ben făcu la fel.

Eddie Kaspbrak stătea rezemat de spătar, arătînd de parcă și-ar fi dorit să se topească practic în scaun și astfel să dispară. Fața sa îngustă și delicată era îngrozitor de speriată cînd privi întîi la stînga, pe urmă la dreapta, și apoi din nou la Bill. Un moment, Bill se simți convins că Eddie pur și simplu va împinge scaunul, se va ridica și o va zbughi din cameră fără o singură privire în urmă. Apoi înălță o mînă în aer, iar cu cealaltă își apucă inhalatorul.

– Hai, tu, Eds, spuse Richie. Chiar c-o să ne-alegem cu niște chicuri de data asta, pe pariu.

– Bip-bip, Richie, replică Eddie cu glas nesigur.

6

Desertul e pus pe masă

– Deci care-i ideea ta, Mike? întrebă Bill.

Starea de spirit fusese spartă de către Rose, amfitrioana, care intrase cu un platou de fursecuri cu surprize. Privi în jur la cele șase persoane ce țineau mîinile în aer, cu o grijuliu-politicoasă lipsă de curiozitate. Și le coborîră în grabă, și nimeni nu spuse nimic înainte să iasă Rose.

– E destul de simplă, spuse Mike, dar s-ar putea să fie și destul de al dracului de primejdioasă.

– Vars-o, ceru Richie.

– Cred că ar trebui să ne despărțim pentru restul zilei. Cred că fiecare dintre noi ar trebui să se întoarcă în acel loc din Derry pe care și-l amintește cel mai bine... În afară de Maidan, mai precis. Nu cred c-ar fi bine să meargă vreunul acolo – nu încă. Să ne imaginăm că facem niște excursii pe jos, dacă vreți.

– Care-i scopul, Mike? întrebă Ben.

– Nu-s tocmai sigur. Trebuie să înțelegeți că merg destul de mult pe intuiție.

– Dar chestia asta are un ritm bun pe care se poate dansa, îl întrerupse Richie.

Ceilalți zîmbiră. Mike nu; în schimb dădu din cap:

– E un mod de-a o spune la fel de bine ca oricare altul. A merge pe intuiție *este* ca și cum ai alege un ritm și-ai dansa după el. Folosirea intuiției e o treabă grea pentru adulți, și ăsta-i principalul motiv pentru care cred c-ar fi cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut. Copiii, la urma urmei, operează pe baza ei cam în optzeci la sută din timp, cel puțin pînă ajung pe la paisprezece ani.

– Vorbești despre recuplarea la situație, spuse Eddie.

– Așa cred. Oricum, asta-i ideea mea. Dacă nu vă vine în minte nici un loc anume unde să mergeți, urmați-vă doar picioarele și vedeți

încotro vă conduc. Apoi ne vom întîlni diseară la bibliotecă și vorbim despre ce s-a întîmplat.

– *Dacă* se întîmplă ceva, sublinie Ben.

– A, cred c-o să se-ntîmple destule lucruri.

– Ce fel de lucruri? întrebă Bill.

Mike clătină din cap.

– Habar n-am. Dar cred că, orice se va întîmpla, sînt toate șansele să fie neplăcut. Cred că-i chiar posibil ca vreunul dintre noi să nu mai apară diseară la bibliotecă. N-am nici un motiv să mă gîndesc la așa ceva... decît tot acea intuiție.

Tăcerea întîmpină aceste cuvinte.

– De ce singuri? întrebă într-un tîrziu Beverly. Dacă e vorba s-o facem în grup, de ce vrei să începem singuri, Mike? Mai ales dacă riscul e într-adevăr atît de mare pe cît crezi tu?

– La asta cred că pot răspunde eu, zise Bill.

– Spune, Bill, îl îndemnă Mike.

– A *început* cu fiecare din noi de unul singur, îi explică Bill lui Beverly. Nu-mi amintesc totul – nu încă –, dar sigur țin minte atîta lucru. Fotografia din camera lui George, care s-a mișcat. Mumia lui Ben. Leprosul pe care l-a văzut Eddie sub verandă pe Neibolt Street. Mike descoperind sîngele pe iarbă lîngă Canal, în Bassey Park. Și pasărea... A fost ceva cu o pasăre, nu-i așa, Mike?

Mike dădu din cap cu amărăciune:

– O pasăre mare.

– Da, dar nu tot atît de prietenoasă precum cea din *Sesame Street.*

Richie chicoti nestăpînit:

– Răspunsul orașului Derry pentru James Trage Una Bună! O, copchii, binecuvîntați s'tem sau binecuvîntați s'tem!

– Bip-bip, Richie, spuse Mike, iar Richie se supuse.

– Pentru tine au fost vocea din țeava și sîngele care a țîșnit din chiuvetă, îi spuse Bill lui Beverly. Iar pentru Richie...

Aici însă tăcu, nedumerit.

– Eu trebuie că-s excepția care confirmă regula, Bill Barosane, răspunse Richie. Prima oară cînd am venit în contact cu ceva care să fie ciudat, în vara aia – vreau să zic, chiar ciudat –, a fost în camera lui George, cu tine. Cînd tu și cu mine ne-am dus în ziua aia la tine acasă și ne-am uitat în albumul lui de fotografii. Poza cu Center Street lîngă Canal s-a pus în mișcare. Îți amintești?

– Da, spuse Bill. Dar ești sigur că n-a mai fost nimic înainte de asta, Richie? Absolut nimic?

– Păi...

Ceva licări în ochii lui Richie. Spuse încet:

– Mă rog, a fost ziua cînd Henry și prietenii lui m-au fugărit – înainte de sfîrșitul școlii, mai exact, și am scăpat de ei în raionul de jucării de la Freese. Am trecut prin fața Primăriei și m-am așezat pe-o bancă-n parc un timp și mi s-a părut că văd... Dar asta n-a fost decît un *vis.*

– Ce era? întrebă Beverly.

– Nimic, răspunse Richie, aproape repezit. Un vis, nimic mai mult.

Îl privi pe Mike:

– Nu m-ar deranja totuși să fac o plimbare. O să-mi omor după-amiaza. Admir gospodăriile.

– Deci ne-am înțeles? întrebă Bill.

Dădură din cap că da.

– Și-o să ne-ntîlnim la bibliotecă diseară la... La ce oră propui, Mike?

– La șapte. Dacă întîrziați, sunați la sonerie. Biblioteca se închide în zilele lucrătoare la ora șapte, pînă începe vacanța de vară a copiilor.

– Șapte să fie, fu Bill de acord și-și lăsă ochii să coboare gravi asupra celorlalți. Și să aveți grijă. Nu trebuie să uitați că nici unul dintre noi nu știe cu adevărat ce f-f-facem. Priviți-o ca pe o misiune de recunoaștere. Dacă vedeți ceva, nu luptați. Fugiți.

– Sînt un îndrăgostit, nu un luptător, spuse Richie cu o visătoare Voce Michael Jackson.

– Ei bine, dacă ne-am hotărît s-o facem, ar fi cazul s-o luăm din loc, spuse Ben, iar un surîs vag îi trase în sus colțul stîng al gurii – era mai mult amar decît amuzat. Deși să fiu al dracului dacă vă pot spune în minutul ăsta exact unde-o să mă duc, dacă Maidanul se exclude. Pentru mine ăla era cel mai grozav lucru – să merg acolo cu voi.

Ochii i se abătură spre Beverly, rămaseră ațintiți asupra ei un moment și se mutară iar.

– Nu-mi trece prin minte nici un alt loc care să însemne foarte mult pentru mine. Probabil că doar o să hoinăresc vreo cîteva ore, privind clădirile și udîndu-mă la picioare.

– O să găsești tu un loc unde să te duci, Cläiță, spuse Richie. În vizită la vreunele dintre vechile tale popasuri de potol, să-ți faci plinul.

Ben rîse:

– Capacitatea mi-a scăzut de cînd aveam unșpe ani. Sînt așa de plin, că s-ar putea să fie nevoie să mă scoateți de-aici de-a rostogolul.

– Ei bine, eu sînt gata, spuse Eddie.

– Stați o secundă! exclamă Beverly în timp ce începeau să se ridice de pe scaune. Fursecurile cu surprize! Să nu le uităm pe astea!

– Mda, făcu Richie. Răvașul meu îl știu de pe-acum: „CURÎND VEI FI MÎNCAT DE UN MONSTRU MARE. O ZI PLĂCUTĂ ÎȚI DORESC"

Rîseră, iar Mike îi întinse castronașul cu plăcintele cu răvașe lui Richie, care luă una, apoi le dădu mai departe. Bill observă că nimeni nu-și desfăcu plăcinta pînă nu-și luară toți ceilalți cîte una; ședeau cu prăjiturelele în formă de pălărie în fața lor sau în mînă, și, exact în timp ce Beverly, zîmbind încă, și-o alegea pe a ei, Bill simți un strigăt înălțîndu-i-se în gîtlej: *Nu! Nu, să nu faci asta, face parte din poveste, pune-o la loc, n-o deschide!*

Dar era prea tîrziu. Beverly își rupsese prăjitura, Ben făcea același lucru cu a lui, Eddie și-o tăia pe a sa cu furculița, și, chiar înainte ca zîmbetul lui Beverly să se prefacă într-o strîmbătură de groază, Bill avu timp să gîndească: *Știam, într-un fel sau altul* știam, *pentru că nimeni nu și-a mușcat firesc plăcinta cu răvaș înăuntru. Asta ar fi fost lucrul, normal de făcut, dar nu l-a făcut nimeni. Cumva, o anume parte din noi încă își mai amintește... Totul.*

Iar această cunoaștere subterană și irațională i se păru într-un fel cea mai înfricoșătoare înțelegere dintre toate; grăia, mai elocvent decît ar fi putut-o face Mike, despre cît de sigur și adînc îl atinsese Monstrul pe fiecare dintre ei... Și cum atingerea Monstrului încă mai dăinuia asupra lor.

Din prăjiturica lui Beverly țîșni sînge ca dintr-o arteră spintecată, îi împroșcă mîna, apoi șiroi pe materialul alb al feței de masă, pătîndu-l într-un roșu aprins ce se îmbibă, răspîndindu-se apoi sub formă de degete trandafirii încleștate.

Eddie Kaspbrak slobozi un răcnet gîtuit și se smulse de la masă într-o atît de brusc-revoltată zăpăceală de mîini și picioare, încît nu lipsi mult să i se răstoarne scaunul. O gînganie gigantică, cu carapacea chitinoasă de un brun-gălbui urît, își croia drum afară din plăcinta lui cu răvaș, ca dintr-o crisalidă. Ochii ei de sticlă se holbau orbi înainte. În timp ce se împleticea către farfuria lui Eddie, firimituri de cocă îi căzură de pe spinare într-o mică avalanșă pe care Bill o auzi desluși și care reveni să-i bîntuie visele mai tîrziu în cursul după-amiezei, cînd dormi o vreme. În momentul cînd se eliberă cu totul, își frecă unul de altul picioarele subțiri din spate, scoțînd un bîzîit uscat și ascuțit, iar Bill își dădu seama că era un soi de greier

supus unor cumplite mutații. Se cățără greoi pe buza farfuriei și căzu de-a dura pe fața de masă, cu burta în sus.

– O, Doamne! bîigui Richie cu glas sugrumat. O, Doamne, Bill Barosane, ăsta-i un ochi, Doamne sfinte, e un ochi, în mă-sa, un *ochi*...

Capul lui Bill zvîcni într-o parte și-l văzu pe Richie holbîndu-se la plăcinta lui, cu gura schimonosită într-un fel de grimasă îngrețoșată. O bucățică din crusta glazurată căzuse pe fața de masă, lăsînd o gaură prin care un glob ocular omenesc privea cu o expresie intensă și sticloasă. Fărîme de plăcintă stăteau împrăștiate pe irisul căprui, vid și încastrat în sclerotică.

Ben Hanscom o aruncă pe-a sa – nu cu o mișcare calculată, ci ca reacție spontană a unei persoane absolut surprinse de o farsă răutăcioasă. În timp ce plăcinta se rostogolea pe masă, Bill văzu în scobitura sa doi dinți cu rădăcinile negre de sînge închegat. Zornăiau ca semințele într-o tigvă găunoasă.

Privi din nou la Beverly și văzu că trăgea aer în piept să zbiere. Își ținea ochii ațintiți asupra făpturii ce se tîrîse din prăjiturica lui Eddie, ființa care acum dădea din piciorușele lenețe, așa cum zăcea răsturnată pe fața de masă.

Bill se puse în mișcare. Nu gîndea, reacționa doar. *Intuiție*, reflectă el nebunește în timp ce se repezea din scaun și astupa cu mîna gura lui Beverly chiar înainte ca ea să poată slobozi țipătul. *Iată-mă acționînd din intuiție. Mike ar trebui să fie mîndru de mine.* Ceea ce ieși din gura femeii nu mai era un zbieret, ci un strangulat:

– *Mmmmph!*

Eddie scotea sunetele acelea țiuitoare pe care Bill și le amintea atît de bine. Nici o problemă cu asta, o dușcă bună din bătrînul biberon-de-plămîni îl va pune pe Eddie pe picioare.

Privi în jur la ceilalți cu ochi arzători, iar gîndul ce-i veni era un altul din vara aceea, un gînd ce suna pe cît de imposibil de arhaic, pe atît de corect:

– Gura! Toți! Nici un sunet! Doar *țineți-vă gura!*

Rich își trînti o mînă peste gură. Tenul lui Mike devenise de un pămîntiu murdar, dar dădu din cap spre Bill. Se îndepărtară cu toții de masă. Bill nu-și deschisese plăcinta cu răvaș, dar acum îi vedea laturile mișcîndu-se încet înăuntru și în afară – se umflă, se lasă, se umflă, se lasă, se umflă, se lasă – pe cînd propriul său dar festiv încerca să scape.

– *Mrnmmmph!* făcu iar Beverly în mîna lui, respirația ei gîdilîndu-i palma.

– Gura, Bev, spuse el și-și retrase mîna.

Fața ei părea să fie numai ochi. Gura îi zvîcnea.

– Bill... Bill, ai văzut...

Ochii îi lunecară înapoi la greier și se fixară asupra lui. Gîngania părea pe moarte. Ochii săi zbîrciți o priviră la rîndul lor, și Beverly începu să geamă.

– În-în-încetează, îi spuse el sumbru. Treci înapoi la masă.

– Nu pot, Billy, nu mă mai pot apropia de lu...

– Ba poți! *Tre-trebuie!*

Auzi pași ușori și iuți apropiindu-se pe culoarul din cealaltă parte a perdelei de mărgele. Îi privi pe ceilalți:

– Toată lumea! Înapoi la masă! Vorbiți! Purtați-vă firesc!

Beverly se uită la el cu ochi rugători, dar Bill scutură din cap. Se așeză și-și trase scaunul lîngă masă, încercînd să nu-și privească plăcinta din farfurie. Se umflase ca un furuncul inimaginabil care se umplea de puroi. Și încă mai pulsa încet în afară și înăuntru. *Puteam să fi mușcat din asta,* gîndi el ca prin ceață.

Eddie își trase pe gît un nou jet din inhalator, inspirînd vaporii în plămîni cu un sunet prelung, subțire și strident.

– Și cine crezi c-o să cîștige fanionul? îl întrebă Bill pe Mike, zîmbind ca scos din minți.

Exact în clipa aceea Rose intră prin șiragurile de mărgele, cu fața politicos-întrebătoare. Cu coada ochiului, Bill văzu că Bev revenise la masă. *Bravo, fetița,* spuse el în sinea lui.

– Cred că Ursii din Chicago se prezintă bine, răspunse Mike.

– Totul e în regulă? întrebă Rose.

– Mi-minunat, spuse Bill, arătînd cu degetul mare spre Eddie. Prietenul nostru a avut o criză de astmă. Și-a luat medicamentul. Acum îi e mai bine.

Rose îl privi pe Eddie, îngrijorată.

– Mai bine, scînci Eddie.

– Doriți să strîng acum?

– Imediat, îi dărui Mike un zîmbet larg și fals.

– A fost bun?

Ochii ei parcurseră din nou masa, o undă de îndoială acoperind un lac adînc de seninătate. Nu văzu greierul, ochiul, dinții sau felul

cum plăcinta lui Bill părea că respiră. De asemenea, ochii Rosei treceră fără complicații peste pata de sînge întinsă pe fața de masă.

– Totul a fost *foarte* bun, răspunse Beverly și zîmbi – un surîs mai natural decît al lui Bill sau al lui Mike.

Păru să o liniștească pe Rose, convingînd-o că, dacă înăuntru se întîmplase vreun necaz, vina nu era nici a serviciului ei, nici a bucătăriei. *Fata are mult sînge rece,* constată în sinea sa Bill.

– Răvașele au fost plăcute? mai întrebă Rose.

– Ei bine, replică Richie, de ceilalți nu știu, da' eu unul am avut noroc cît vezi cu ochiul.

Bill auzi un scîrțîit minuscul. Coborî privirea spre farfurie și văzu un picior bîjbîind orbește din fursecul său. Zgîria porțelanul.

Puteam să fi mușcat din asta, își spuse el iar, dar păstră surîsul.

– Excelent, zise el.

Richie privea farfuria lui Bill. O muscă uriașă, neagră-cenușie, se năștea încet din resturile năruite ale prăjiturii. Zumzăia slab. O scursoare gălbuie se prelingea alene din fursec, formînd o băltoacă pe fața de masă. Se simțea și un miros acum, duhoarea slabă și grea a unei răni infectate.

– Ei bine, dacă nu vă pot fi de nici un folos pe moment...

– Nu chiar acum, spuse Ben. Minunată masa. Cum... Cum nu se poate mai ieșită din comun.

– Atunci vă las, ieși Rose cu o plecăciune prin perdeaua de mărgele.

Șiragurile încă se mai legănau ciocnindu-se unul de altul cînd toți se retraseră de la masă.

– Ce-i asta? întrebă Ben, privind la arătarea din farfuria lui Bill.

– O muscă, o muscă mutantă. Prin amabilitatea unui scriitor numit George Langlahan, cred. A scris o nuvelă intitulată *Musca.* S-a făcut un film după ea – nu unul extraordinar de bun. Dar povestea m-a speriat ca toți dracii. Monstrul a revenit la vechile sale trucuri, e clar. Treaba asta cu musca mi-a umblat mult prin minte în ultima vreme, pentru că începusem să cam proiectez romanul ăla – *Roadbugs* mă gîndeam să-l intitulez. Știu că titlul sună des-destul de prostesc, dar, vedeți...

– Scuzați-mă, îl întrerupse ca din depărtare Beverly. Cred că îmi vine să vomit.

Ieși înainte ca vreunul dintre bărbați să se fi putut ridica. Bill își scutură șervetul și-l aruncă peste muscă, a cărei mărime era cît a unui pui de vrabie. Nimic atît de mare n-ar fi putut ieși dintr-un obiect

mic ca o plăcintă chinezească cu răvașe... Dar ieșise. Bîzîi de două ori sub șervețel, după care rămase tăcută.

– Iisuse, spuse slab Eddie.

– Hai să ieșim de-aici, propuse Mike. O putem aștepta pe Bev în hol.

Beverly tocmai ieșea de la toaletă cînd se strînseră lîngă casierie.

Era palidă, dar se stăpînea. Mike plăti nota, o sărută pe Rose pe obraz și ieșiră cu toții în ploaia după-amiezei.

– Cele întîmplate v-au mutat gîndul? întrebă Mike.

– Nu cred că mi l-au mutat mie, răspunse Ben.

– Nu, spuse și Eddie.

– *Care* gînd? replică Richie.

Bill clătină din cap, apoi o privi pe Beverly.

– Rămîn, spuse ea. Bill, la ce te-ai referit cînd ai spus că Monstrul a revenit la vechile sale trucuri?

– Mă gîndisem să scriu o povestire cu insecte, răspunse el. Nuvela aia a lui Langlahan mi se infiltrase în gînd. Așa că am văzut o muscă. La tine a fost sînge, Beverly. De ce-aveai sînge în gînd?

– Cred că din cauza sîngelui din țeavă, spuse pe dată Beverly. Sîngele care a ieșit pe țeava din baie în vechea locuință, cînd aveam unsprezece ani.

Dar oare chiar asta să fi fost? Nu prea-i venea să creadă. Căci ceea ce-i străfulgerase în minte imediat cînd sîngele țîșnise într-un mic jet cald peste degetele ei fusese urma de picior însîngerată pe care o lăsase pe dușumea după ce călcase pe sticla spartă de parfum. Tom. Și

(Bevvie, uneori îmi fac griji multe)

tatăl ei.

– Și tu ai avut o insectă, îi spuse Bill lui Eddie. De ce?

– Nu doar o insectă. Un *greier.* La noi în pivniță sînt greieri. Casă de două sute de mii de dolari, și nu ne putem descotorosi de greieri. Ne scot din minți noaptea. Cu vreo cîteva nopți înainte să sune Mike, am avut un coșmar cumplit de-a binelea. Visam că m-am trezit și aveam patul plin de greieri, încercam să-i omor cu inhalatorul, dar tot ce făcea cînd îl strîngeam era să scoată pîrîituri, și chiar înainte de-a mă trezi mi-am dat seama că și *el* era plin de greieri.

– Chelnerița n-a văzut nimic din toate astea, spuse Ben; privi spre Beverly. La fel cum nici ai tăi n-au văzut sîngele care-a ieșit pe țeavă, cu toate că era peste tot.

– Da, încuviință ea.

Rămaseră uitîndu-se unii la alții în ploaia măruntă de primăvară.

Mike își privi ceasul:

– O să fie un autobuz peste vreo douăzeci de minute sau vă pot lua pe patru dintre voi în mașina mea, dacă ne înghesuim. Ori pot să chem niște taxiuri. Cum preferați.

– Eu cred c-o s-o iau de-aici pe jos, spuse Bill. Nu știu unde mă duc, dar puțin aer curat pare o idee grozavă pe vremea asta.

– Eu am să chem un taxi, zise Ben.

– Îl facem jumi-juma, dacă mă lași în centru, propuse Richie.

– Bine. Tu unde te duci?

Richie ridică din umeri:

– Încă nu-s tocmai sigur.

– Diseară la șapte, le reaminti Mike. Și aveți grijă, toți.

Erau de acord să aibă grijă, deși Bill nu știa cum poți face în mod sincer o asemenea promisiune cînd ai de înfruntat o atît de formidabilă gamă de factori necunoscuți.

Începu să spună ce gîndește, apoi le privi chipurile și văzu că deja știau.

Așa că o luă din loc, ridicînd scurt o mînă în semn de rămas-bun. Aerul umed îi făcea bine. Plimbarea de înapoiere în oraș avea să fie lungă, dar asta nu-l deranja cu nimic. Avea din plin la ce să se gîndească. Se bucura că reuniunea luase sfîrșit și începuse treaba.

Capitolul 11
PE JOS

1
Ben Hanscom face un împrumut

Richie Tozier se dădu jos din taxi la intersecția dintre Kansas Street, Center Street și Main Street, iar Ben eliberă mașina pe culmea Colinei Up-Mile. Șoferul era „băiatul religios" al lui Bill, dar nici Richie, nici Ben n-o știau: Dave căzuse într-o tăcere posomorîtă. Ben s-ar fi putut da jos împreună cu Richie, însă i se părea că-i mai bine să înceapă cu toții pe cont propriu.

Rămase în colțul Kansas Street cu Daltrey Close, privind taxiul ce se reintegra în trafic, cu mîinile înfundate adînc în buzunarele pantalonilor, încercînd să-și scoată din minte hidoasa încheiere a prînzului. N-o putea face; gîndurile îi tot reveneau la musca aceea neagră-cenușie ce se tîra din plăcinta de pe farfuria lui Bill, cu aripile venoase lipite de spinare. Încerca să-și abată gîndul de la această imagine morbidă și credea că a reușit, doar pentru a descoperi după cinci minute că iar se gîndea la ea.

Încerc s-o justific cumva, își spuse, înțelegînd-o nu în sens moral, ci mai degrabă într-unul matematic. Clădirile sînt construite observînd anumite legi naturale; legile naturale pot fi exprimate în ecuații; ecuațiile trebuie să fie justificate. Care era justificarea celor întîmplate cu nici o jumătate de oră în urmă?

Las-o baltă, se îndemnă, nu pentru prima oară. *Nu poți explica, așa că las-o baltă.*

Foarte bun sfat; problema era că nu-l putea urma. Își aminti că în ziua de după ce văzuse mumia pe Canalul înghețat viața lui decursese

ca de obicei. Știuse că, indiferent ce-o fi fost, fusese foarte aproape de a-l prinde, dar viața sa continuase: mersese la școală, dăduse un extemporal la aritmetică, vizitase biblioteca după ore și mîncase cu pofta sa dintotdeauna. Pur și simplu încorporase în viața sa lucrul pe care-l văzuse pe Canal, iar dacă acela aproape îl omorîse... Ei bine, copiii erau aproape tot timpul omorîți. O zbugheau traversînd strada fără să se uite după mașini, se bălăceau în lac, și deodată își dădeau seama că plutiseră pe saltelele lor pneumatice mult dincolo de adîncimea permisă și trebuia să vîslească înapoi, cădeau de pe bare în fund și din copaci în cap. Acum, stînd acolo sub burnița slabă, în fața unei fierării care în 1958 fusese o cămătărie (Frații Frati, își aminti Ben, cu vitrina dublă mereu plină de pistoale și pușți, de brice și chitare agățate de gît ca niște animale exotice), îi dădu prin cap că puștimea era mai talentată la „aproape a muri", după cum se pricepeau foarte bine și la a-și încorpora în viață inexplicabilul. Credeau implicit în lumea invizibilă. Miracolele, atît luminoase, cît și întunecoase, erau de luat în considerație, o, da, cu toată certitudinea, dar în nici un caz nu opreau lumea în loc. Un impuls brusc de frumusețe sau groază la vîrsta de zece ani nu excludea o brînzoaică sau două în plus la gustarea de amiază.

Dar cînd creșteai, toate acestea se schimbau. Nu mai stăteai întins în pat cu ochii deschiși, convins că ceva pîndea chircit în debara sau zgîria la fereastră... Dar cînd se *întîmpla* ceva, ceva dincolo de orice explicație rațională, circuitele deveneau suprasolicitate. Axonii și dendritele se încingeau, începeai să te bîțîi și să te fîțîi, să dîrdîi și să te-nvîrți, imaginația începea să-ți țopăie, și să hopăie, și s-o facă pe puiul îngrozit pe toată lungimea nervilor. Nu puteai include pur și simplu în experiența ta de viață ceea ce se întîmplase. Nu se putea digera. Mintea îți tot revenea într-acolo, dînd ușurel cu laba ca un pisoi care se joacă cu un ghem de lînă... Pînă cînd, în cele din urmă, firește, fie înnebuneai, fie ajungeai într-un loc unde-ți era imposibil să mai funcționezi.

Și dacă se-ntîmplă asta, cugetă Ben, *înseamnă că m-a prins Monstrul. Ne-a prins. Și atingerea lui e rece.* Porni pe Kansas Street, fără să fie conștient că s-ar îndrepta spre un loc anume. Și deodată se întrebă: *Ce-am făcut noi cu dolarul de argint?*

Tot nu-și putea aminti.

Dolarul de argint, Ben... Beverly ți-a salvat viața cu el. Pe-a ta... poate pe-ale tuturor celorlalți... Și mai ales pe-a lui Bill. Aproape că mi-a spintecat burta înainte ca Beverly să... Ce? Ce-a făcut? Și cum a putut avea efect? Ea l-a alungat, iar noi toți am ajutat-o. Dar cum?

Un cuvînt îi veni deodată-n minte, un cuvînt care nu însemna absolut nimic, dar care îi încreți carnea: *Chüd.*

Coborî privirea spre trotuar și preț de-o clipă văzu acolo forma unei broaște țestoase desenate cu cretă, iar lumea păru să-i înoate pe dinaintea ochilor. Îi închise strîns și, cînd îi deschise iar, văzu că nu era o țestoasă; doar grila unui șotron, pe jumătate ștearsă de ploaia slabă. *Chüd.*

Ce înseamnă?

– Nu știu, spuse el cu voce tare, iar cînd privi iute în jur să se asigure că nu-l auzise nimeni vorbind de unul singur, văzu că se abătuse de pe Kansas Street pe Costello Avenue.

La prînz le spusese celorlalți că Maidanul era singurul loc din Derry unde se simțise fericit în copilărie... Dar asta nu era tocmai adevărat, nu-i așa? Mai existase un loc. Fie din întîmplare, fie inconștient, ajunsese în acel alt loc: Biblioteca Publică din Derry.

Rămase în fața ei un minut sau două, cu mîinile încă în buzunare. Nu se schimbase; îi admira contururile acum la fel de mult ca pe vremuri. Asemenea atîtor clădiri de piatră ce fuseseră bine proiectate, reușea să deruteze ochiul ce o observa îndeaproape cu felurite contradicții: masivitatea sa stîncoasă era oarecum echilibrată de delicatețea arcadelor și a coloanelor zvelte; arăta sigură ca un seif de bancă, dar și suplă și curată (mă rog, *era* suplă după stilul clădirilor din oraș, mai ales al celor înălțate la începutul secolului, iar ferestrele, zăbrelite cu gratii înguste de fier, erau grațioase și rotunjite). Aceste contradicții o salvau de urîțenie, iar Ben nu era în întregime surprins să simtă un val de iubire pentru acel loc.

Nu se schimbaseră multe pe Costello Avenue. Privind în lungul străzii, văzu Derry Community House și se pomeni întrebîndu-se dacă piața de pe Costello Avenue se mai afla încă în locul unde strada, care mergea în semicerc, reîntîlnea Kansas Street.

Străbătu gazonul bibliotecii, abia observînd că ghetele sale de gală se udau, pentru a arunca o privire pasajului aceluia vitrat dintre secția adulților și Biblioteca pentru Copii. Și el era neschimbat, iar de aici, stînd foarte aproape de crengile aplecate ale unei sălcii plîngătoare,

putea vedea oameni trecînd încoace și încolo. Vechea desfătare îl inundă, și pentru întîia oară uită cu adevărat cele întîmplate în încheierea reuniunii de la masă. Își aducea aminte cum, copil fiind, dădea ocol pînă în exact același loc, iarna numai, brăzdîndu-și drum prin zăpadă aproape pînă la șolduri, pentru a sta acolo uneori și cîte cincisprezece minute. Venea la asfințit, își aminti el, și din nou contrastele erau acelea care îl atrăgeau și îl țineau acolo cu vîrfurile degetelor amorțindu-i și zăpada topindu-se înăuntrul șoșonilor lui verzi. Petrecea în acel loc înserarea, lumea împurpurîndu-se de umbrele timpurii ale iernii, cerul de culoarea cenușii la răsărit și a chihlimbarului la apus. Era frig acolo unde stătea el, poate minus zece grade, și un ger încă mai tăios dacă sufla vîntul dinspre Maidanul înghețat, așa cum se întîmpla adesea.

Acolo însă, la nici patruzeci de iarzi distanță de locul unde stătea, oamenii umblau în cămașă. Acolo, la mai puțin de patruzeci de iarzi de el, se afla o cale tubulară de lumină albă și strălucitoare, răspîndită de tuburile fluorescente de deasupra. Copii mici chicoteau, liceeni îndrăgostiți se țineau de mînă (iar dacă bibliotecara îi vedea, le spunea să înceteze). Era un lucru magic, magic într-un sens bun, pe care el fusese pe atunci prea tînăr ca să-l pună pe seama unor fenomene atît de prozaice ca energia electrică și încălzirea cu păcură. Vraja era acel cilindru iradiind de lumină și viață ce făcea legătura între două clădiri întunecate precum o linie-a-vieții, vraja exista în a-i privi pe oameni străbătîndu-l peste cîmpul înzăpezit și întunecat, neatinși nici de frig, nici de beznă. Îi făcea fermecători și dumnezeiești.

Într-un tîrziu avea să plece (așa cum făcea acum) și să dea ocol clădirii pînă la poarta din față (așa cum făcea acum), dar întotdeauna se oprea și mai arunca o privire în urmă (așa cum făcea acum) înainte ca mătălălosul colț de piatră al Bibliotecii pentru Adulți să-i taie vederea spre ombilicul acela delicat.

Amuzat cu tristețe de durerea nostalgică dimprejurul inimii, Ben urcă treptele spre ușa bibliotecii, se opri o clipă pe veranda îngustă, imediat în spatele coloanelor, întotdeauna atît de înalte și răcoroase, oricît ar fi fost ziua de fierbinte. Apoi deschise ușa din fier forjat cu fanta pentru cărți în mijloc și intră în holul tăcut.

Tăria amintirii aproape că-l buimăci un moment, în timp ce pășea în lumina blîndă a globurilor de sticlă agățate sub tavan. Forța nu era de natură fizică – nu ca un pumn în falcă sau o palmă. Se înrudea

mai curînd cu senzația aceea bizară a timpului îndoindu-se peste el însuși, pe care oamenii o numesc, în lipsa unui termen mai potrivit, *déjà-vu*. Ben mai avusese acest simțămînt și înainte, dar niciodată nu-l izbise cu o asemenea putere derutantă; un moment, două, rămase lîngă ușă, simțindu-se literalmente pierdut în timp, nesigur cu adevărat ce vîrstă avea. Treizeci și opt de ani sau unsprezece?

Iată aceeași liniște murmurîndă, spartă doar de cîte o șoaptă ocazională, sunetul stins făcut de vreo bibliotecară care ștampila cărți sau avize de întîrziere, foșnetul în surdină al ziarelor sau al paginilor de reviste. Îndrăgise calitatea luminii, atunci ca și acum. Cădea oblic prin ferestrele înalte, cenușie ca o aripă de porumbel în după-amiaza aceea ploioasă, lumină întrucîtva somnolentă și adormitoare totodată.

Parcurse pardoseala întinsă, cu linoleumul ei în modele negre și roșii ros aproape complet, încercînd, așa cum încercase întotdeauna pe vremuri, să își înăbușe zgomotul pașilor – Biblioteca pentru Adulți se înălța la mijloc într-o cupolă, și toate sunetele erau amplificate.

Văzu că scările circulare de fier ce duceau spre rafturi erau încă la locul lor, cîte una de fiecare parte a biroului principal în formă de potcoavă, dar mai văzu și un mic lift-colivie ce fusese adăugat într-un oarecare moment al celor douăzeci și cinci de ani de cînd el și mămica lui se mutaseră. Părea un fel de ușurare – și împlînta un ic în sentimentul acela sufocant de *déjà-vu*.

Se simțea ca un intrus străbătînd planșeul larg, un spion dintr-o altă țară. Se tot aștepta ca bibliotecara de la birou să ridice capul, să-l privească, iar apoi să-l provoace pe un ton limpede, răsunător, care ar fi sfărîmat concentrarea tuturor cititorilor prezenți, focalizînd toți ochii spre el: *Dumneata! Da, dumneata! Ce cauți aici? N-ai nici o treabă! Ești de Afară! Ești de Dinainte! Pleacă înapoi de unde-ai venit! Pleacă înapoi în clipa asta, pînă nu chem poliția!*

Ridică într-adevăr privirea o fată tînără, drăguță, iar preț de-un absurd moment lui Ben i se păru că închipuirea-i chiar avea să se împlinească, și inima-i săltă în gît cînd ochii ei albaștri și spălăciți îi întîlniră pe ai lui. Apoi trecură mai departe, cu indiferență, iar Ben constată că putea umbla din nou. Dacă era spion, nu fusese descoperit.

Trecu pe sub bucla uneia dintre scările de fier forjat înguste și aproape sinucigaș de abrupte, în drum spre coridorul ce ducea către Biblioteca pentru Copii, și se amuză să constate (abia după ce o făcuse) că păsise pe o altă veche cărare a comportării lui din copilărie.

Ridicase privirea, sperînd, așa cum sperase băiat fiind, că va vedea o fată în fustă coborînd treptele, își amintea (*acum* își amintea) cum privise în sus fără absolut nici un motiv, într-o zi, pe cînd avea opt sau nouă ani, și se trezise privind drept sub fusta cloș a unei liceene drăguțe, observîndu-i lenjeria roz curată. Așa cum lucirea bruscă a razei de soare pe brățara de la glezna lui Beverly Marsh îi înfipsese în inimă o săgeată de sentiment mult mai primitiv decît simpla iubire sau afecțiune, în ultima zi de școală din vara anului 1958, la fel îl afectase și vederea chiloților acelei fete de liceu; își aducea aminte cum se așezase la o masă în Biblioteca pentru Copii, gîndindu-se la priveliștea aceea neașteptată aproape douăzeci de minute, cu fruntea și obrajii înfierbîntați, cu o carte despre istoricul trenurilor deschisă în fața lui și necitită, cu penisul ca o rămurică țeapănă în pantaloni, rămurică ce-și înfipsese rădăcinile pînă adînc în pîntece. Fantazase despre el și ea căsătoriți, locuind într-o căsuță la periferia orașului, dedîndu-se unor plăceri din care nu înțelegea mai nimic.

Simțămintele îi trecuseră aproape la fel de brusc pe cît apăruseră, dar niciodată nu mai trecuse pe sub scară fără a se uita în sus. Niciodată nu mai văzuse altceva la fel de interesant sau impresionant (o dată, o cucoană grasă, trudind în jos cu greoaie grijă, îl făcuse să-și mute grăbit privirea dinspre *acea* priveliște, simțindu-se rușinat, ca un violator), dar obiceiul dăinuise – și o făcuse iarăși acum, om în toată firea.

Străbătu încet culoarul vitrat, observînd între timp și alte schimbări: abțibilduri galbene pe care scria „OPEC JUBILEAZĂ CÎND IROSIȚI ENERGIA ELECTRICĂ, AȘA CĂ ECONOMISIȚI UN WATT!" fuseseră lipite lîngă comutatoare. Cînd intră în lumea aceea redusă la scară, cu măsuțe și scăunașe din lemn blond, lumea aceea unde țîșnitoarea de băut nu avea decît un metru înălțime, tablourile înrămate de pe peretele din fund nu-i mai reprezentau pe Dwight Eisenhower și Richard Nixon, ci pe Ronald Reagan și George Bush – Reagan, își aminti Ben, fusese prezentator la *GE Theater* în anul cînd Ben absolvise clasa a cincea, iar George Bush încă nu împlinise treizeci de ani.

Dar...

Acea senzație de *déjà-vu* îl năpădi iar. Era neajutorat în fața ei, iar de astă dată simțea groaza surdă a omului care în sfîrșit își dă seama, după o jumătate de oră de plescăieli zadarnice, că malul nu se apropie, iar el se îneacă.

Era ora poveștilor, și, în colț, un grup de vreo duzină de micuți, așezați solemn pe scăunelele lor dispuse în semicerc, ascultau.

– *Cine face tropa-trop pe podețul meu?* spunea bibliotecara pe tonul jos și mîrîitor al refrenului din poveste, iar Ben își spuse: *Cînd o să ridice capul, voi vedea că e domnișoara Davies, da, va fi domnișoara Davies și nu va arăta nici măcar cu o zi mai bătrînă...*

Dar, cînd femeia înălță capul, văzu că era mult mai tînără decît fusese chiar și pe-atunci domnișoara Davies.

Unii dintre copii își duseră mîna la gură și chicotiră, dar alții nu făceau altceva decît să o privească, ochii lor reflectînd eterna fascinație a basmului: i se va veni de hac monstrului... sau acesta se va ospăta?

– Eu, Ieduțul Bosumflat, fac tropa-trop pe podețul tău, continuă bibliotecara, iar Ben, palid, trecu prin dreptul ei.

Cum se poate să fie aceeași poveste? Exact aceeași poveste? *Ar trebui să cred că nu-i decît o coincidență? Pentru că nu... Fir-ar să fie, pur și simplu nu cred!*

Se aplecă spre țîșnitoare încovoindu-se atît de adînc, încît se simți ca Richie făcîndu-și un număr al lui de temenele.

Ar trebui să vorbesc cu cineva, își spuse el, uitînd de panică. *Cu Mike... Bill... Cu cineva. Chiar contopește cineva sau ceva trecutul și prezentul aici la un loc sau doar îmi închipui? Pentru că, dacă nu, nu-s sigur c-am bătut palma chiar pentru așa ceva. Nu...*

Privi la masa de recepție, iar inima păru să i se oprească în piept o clipă, înainte de-a o lua la galop cu viteză îndoită. Afișul era simplu, țeapăn... Și cunoscut. Spunea doar atît:

„NU UITAȚI STINGEREA.
7 după-amiaza
DEPARTAMENTUL POLIȚIEI DERRY"

În clipa aceea toate părură să i se limpezească în minte – răsăriră într-o sinistră străfulgerare de lumină și pricepu că votul pe care-l făcuseră era o glumă. Nu exista punct de întoarcere, niciodată nu existase. Se aflau pe un drum prestabilit, ca drumul memoriei ce-l făcuse să ridice ochii la trecerea pe sub scara ce ducea la rafturi. Aici în Derry exista un ecou, un ecou al morții, și tot ce puteau spera era ca acel ecou să se poată schimba în folosul lor destul cît să le permită măcar să scape cu viață.

– Hristoase, murmură și-și frecă obrazul cu palma, apăsat.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă un glas lîngă cotul lui, făcîndu-l să tresară puțin.

Era o fată de vreo șaptesprezece ani, cu părul blond-închis legat în elasticuri, spre a-i lăsa liberă fața drăguță, de liceeană. O asistentă de bibliotecă, firește; le foloseau și în 1958, eleve și elevi de liceu care puneau cărțile la loc în raft, le arătau copiilor cum se folosește catalogul, discutau referate de lectură și teme pentru școală, îi ajutau pe cititorii derutați cu notele de subsol și bibliografiile. Plata era jalnică, dar se găseau întotdeauna tineri dornici s-o facă. Era o muncă plăcută.

Amintindu-și toate acestea și descifrînd puțin mai atent expresia amabilă, dar întrebătoare a fetei, îi reveni gîndul că nu mai aparținea cu adevărat acelui loc – era un uriaș în țara piticilor. Un intrus! În Biblioteca pentru Adulți se simțea incomodat de posibilitatea ca vreo persoană să se uite la el sau să-i vorbească, dar aici îi apărea ca un fel de ușurare. Pe de o parte, se dovedea astfel că e totuși om mare, iar faptul că fata, vizibil, nu purta sutien pe sub cămașa ei subțire stil Western era, de asemenea, mai mult o eliberare decît un fapt atîțător: dacă mai era nevoie de vreo dovadă că se aflau în anul 1985, nu în 1958, vîrfurile clar reliefate ale sînilor ei prin țesătura cămășii o dovedeau cu prisosință.

– Nu, mulțumesc, răspunse el, iar apoi, fără absolut nici un motiv pe care să-l poală înțelege, se auzi pe el însuși adăugînd: îmi căutam fiul.

– Oh? Cum îl cheamă? Poale că l-am văzut, zîmbi fata. Îi cunosc pe majoritatea copiilor.

– Se numește Ben Hanscom, spuse Ben, dar nu-l văd pe-aici.

– Spuneți-mi cum arată și am să-i transmit un mesaj, dacă doriți.

– Păi, făcu Ben, acum stingherit și începînd a-și dori să nu fi deschis discuția, e solid și arată cam ca mine. Dar nu-i nici o problemă, domnișoară. Dacă-l vedeți, spuneți-i doar că tăticul lui a trecut pe-aici în drum spre casă.

– Îi spun, zise ea și zîmbi, dar zîmbetul nu-i cuprinse și ochii, iar Ben se lămuri deodată că nu venise să-i vorbească din simplă politețe și dorință de a-l ajuta.

Întîmplător, era asistentă la Biblioteca pentru Copii a unui oraș unde nouă copii fuseseră asasinați într-un interval de opt luni. Vezi un om ciudat în lumea asta micșorată la scară unde adulții rareori intră, doar ca să-și lase copiii sau să și-i ia acasă. Ești bănuitor... Desigur.

– Vă mulțumesc, îi oferi el un surîs pe care îl spera încurajator, după care ieși din încăpere.

Străbătu coridorul înapoi spre Biblioteca pentru Adulți și se duse la birou pradă unui impuls pe care nu-l înțelegea... Dar în după-amiaza aceea stabiliseră să-și urmeze impulsurile, nu-i așa? Să dea curs impulsurilor și să vadă încotro îi poartă.

Pancarta cu numele de pe masa recepției o identifica pe tînăra și drăguța bibliotecară ca fiind Carole Danner. În spatele ei, Ben putu vedea o ușă cu geam mat; pe acesta erau înscrise cuvintele „MICHAEL HANLON, BIBLIOTECAR-ȘEF"

– Vă pot fi de folos? întrebă domnișoara Danner.

– Cred că da. Adică sper că da. Aș dori să-mi fac fișă la bibliotecă.

– Foarte bine, spuse ea și luă un formular. Locuiți în Derry?

– În momentul de față, nu.

– Adresa de acasă, atunci?

– Rural Star Route 2, Hemingford Home, Nebraska.

Tăcu un moment, puțin amuzat de privirea ei mirată, după care preciză și codul:

– 59341.

– Asta-i o glumă, domnule Hanscom?

– Cîtuși de puțin.

– Atunci, vă mutați în Derry?

– Nu, nu am asemenea planuri.

– E o cale lungă pentru a veni să împrumutați cărți, nu-i așa? În Nebraska nu sînt biblioteci?

– E mai mult o chestie sentimentală, răspunse Ben.

Ar fi crezut că a-i spune asta unei străine era jenant, dar descoperi că nu era.

– Am copilărit în Derry, înțelegeți. Acum vin aici prima oară de atunci. M-am plimbat să văd ce s-a schimbat și ce nu. Și deodată mi-a trecut prin minte că am petrecut aici cam zece ani din viață, între trei și treisprezece ani, și n-am nici un obiect care să-mi aducă aminte de acei ani. Nici măcar o carte poștală. Am avut cîțiva dolari de argint; dar pe unul l-am pierdut, iar restul i-am dăruit unui prieten. Cred că ceea ce vreau e o amintire din copilărie. E cam tîrziu, dar nu se zice că mai bine mai tîrziu decît niciodată?

Carole Danner zîmbi, iar surîsul îi preschimbă fața, făcîndu-i-o din drăguță de-a dreptul frumoasă.

– Cred că e absolut încîntător. Dacă ați dori să răsfoiți prin cărți încă zece-cincisprezece minute, voi avea fișa gata cînd reveniți la birou.

Ben rînji vag:

– Cred că am de plătit o taxă, spuse el. Nu locuiesc în oraș și...

– Ați avut fișă cînd erați mic?

– Sigur că da, zîmbi Ben. Cu excepția prietenilor, cred că fișa aia la bibliotecă era cea mai importantă...

– Ben, vrei să vii pînă aici? strigă deodată o voce, retezînd tăcerea din bibliotecă precum un bisturiu.

Se răsuci, tresărind vinovat așa cum fac oamenii cînd cineva strigă într-o bibliotecă. Nu văzu nici un cunoscut... Iar o clipă mai tîrziu observă că nimeni nu ridicase capul sau nu dăduse vreun semn de surprindere ori nemulțumire. Bătrînii continuau să-și citească exemplarele din *Derry News, Globe, National Geographic, Time, Newsweek, U.S. News & World Report.* La mesele din sala de lectură, două eleve de liceu își țineau netulburate capetele alături deasupra unui teanc de hîrtii și a unui maldăr de cartele. Cîțiva cititori parcurgeau netulburați titlurile cărților din rafturile însemnate „PROZĂ CONTEMPORANĂ – ÎMPRUMUTURI DE ȘAPTE ZILE" Un bătrîn cu o bonetă de șofer ridicolă și cu pipa stinsă între dinți frunzărea mai departe o ediție folio a schițelor lui Luis de Vargas. Se întoarse din nou spre tînăra femeie, care îl privea nedumerită.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, răspunse Ben, zîmbind. Mi se păruse c-aud ceva. Cred că avionul m-a scos din ritm mai tare decît m-așteptam. Ce ziceați?

– Păi, de fapt *dumneavoastră* ziceați. Dar voiam să adaug că, dacă ați avut fișa cînd locuiați aici, numele dumneavoastră figurează încă în dosare. Acum păstrăm totul, pe microfilme. S-au mai schimbat lucrurile pe-aici de cînd ați plecat.

– Așa e. S-au schimbat multe în Derry... Dar tot atît de multe par să fi rămas la fel.

– Oricum, vă pot căuta fișa și vă fac o reînnoire. Nu vă costă nimic.

– Ar fi grozav, spuse Ben, și, înainte de-a putea adăuga vreun cuvînt de mulțumire, vocea aceea sfîșie iar liniștea sacramentală a bibliotecii, mai sonoră acum, cu veselie amenințătoare:

– *Vino sus, Ben! Vino sus, puțoi gras ce ești! Asta-i Viața Ta, Ben Hanscom!*

Ben își drese glasul.

– V-aș fi îndatorat.

– Nici o problemă, îl asigură fata și înclină cochet capul. S-a mai încălzit afară?

– Puțin. De ce?

– Ați cam...

– *Ben Hanscom a făcut-o!* zbieră vocea; venea de undeva de sus – dinspre rafturi venea. *Ben Hanscom a omorît copiii! Prindeți-l! Puneți mîna pe el!*

–...Transpirat, încheie ea.

– Zău? zise el cu un aer idiot.

– V-o rezolv imediat.

– Mulțumesc.

Fata se îndreptă spre vechea mașină de scris Royal din colțul biroului.

Ben se îndepărtă încet, cu inima bătîndu-i în piept ca o tobă. Da, îl treceau sudorile; simțea transpirația prelingîndu-i-se pe frunte, la subsuori, încleindu-i părul de pe piept. Privi în sus și îl văzu pe Pennywise Clovnul stînd în vîrful scării din stînga, cu ochii la el. Fața îi era albă de vopsea. Buzele-i sîngerau ruj într-un rînjet ucigaș. Unde ar fi trebuit să-i fie ochii n-avea decît orbite goale. Într-o mînă ținea un snop de baloane, o carte în cealaltă și îi făcea semn lui Ben să se apropie de el.

Nu e un clovn, își spuse Ben. *E Monstrul. Stau aici în mijlocul rotondei din Biblioteca Publică Derry, într-o după-amiază tîrzie din primăvara anului 1985, sînt om în toată firea și sînt față în față cu cel mai mare coșmar din copilăria mea. Sînt față în față cu Monstrul.*

– Hai sus, Ben, îl chemă Pennywise. N-am să-ți fac nici un rău. Am o carte pentru tine! O carte... Și un balon! Hai sus!

Ben deschise gura să-i răspundă *Nu ești întreg la minte dacă-ți închipui că am să urc la tine,* și deodată-și dădu seama că, dacă va face asta, toți cei de față se vor uita la el, toți cei de față se vor întreba: *Cine-i nebunul ăsta?*

– Oh, știu că nu-mi poți răspunde, strigă Pennywise și chicoti. Aproape că te-am prostit totuși, nu? „Scuzați, domnule, nu cumva îl aveți pe Prințul Albert la cutie?... Da?... Mai bine dați-i drumul, sărmanul!" „Scuzați, coniță, vă merge frigiderul?... A, da?... Atunci, de ce nu fugiți după el să-l prindeți?"

Clovnul de pe palier își aruncă pe spate capul și izbucni în hohote stridente. Ecoul rîsului său vui în cupola rotondei ca un stol de lilieci negri, iar Ben abia se abținu să-și astupe urechile, cu prețul unui cumplit efort de voință.

– Acum hai sus, Ben, îl chemă Pennywise. Să stăm de vorbă. Pe teren neutru. Ce zici?

Nu urc eu acolo, gîndi Ben. *Cînd voi veni la tine în sfîrșit, n-o să-ți prea convină că mă vezi, cred. Te vom ucide.*

Clovnul rîse zbierat:

– Să mă ucideți? Să mă *ucideți?*

Și deodată, în chip oribil, vocea sa deveni vocea lui Richie Tozier – nu vocea *lui,* ci a lui Richie Tozier făcîndu-și Vocea Negrișorului:

– Nu m-omorî, conașu', o să fiu un neg'u cumsăcade, nu-l ucide p-ist băiet neg'u, Clăiță!

Apoi, iarăși rîsul dement.

Tremurînd, alb la față, Ben străbătu centrul cu ecouri al Bibliotecii pentru Adulți. Simțea că nu peste mult timp va voma. Se opri în fața unui raft cu cărți și scoase una la întîmplare, cu o mînă ce-i tremura rău. Degetele sale reci frunzăriră paginile.

– E singura ta șansă, Clăiță! strigă vocea din spate și de deasupra lui. Pleacă din oraș. Pleacă înainte să se-ntunece, în seara asta. La noapte o să mă iau după tine... După tine și după ceilalți. Ești prea bătrîn ca să mă mai oprești, Ben. *Toți* sînteți prea bătrîni ca să faceți altceva decît să vă scurtați zilele. Plecați, Ben. Vreți ca la noapte să vedeți asta?

Ben se întoarse încet, continuînd să țină cartea în mîinile reci ca gheața. Nu voia să se uite, dar părea că o mînă invizibilă, sub bărbie, îi dădea capul tot mai în sus, și mai în sus, și mai sus.

Clovnul dispăruse. Dracula stătea în capul scării din stînga, dar nu era un Dracula de film; nu era Bela Lugosi, nici Christopher Lee, nici Frank Langella, sau Francis Lederer, sau Reggie Nalder. Acolo stătea o arătare bătrînicioasă, cu chipul ca o rădăcină noduroasă. Avea pielea de un alb-cadaveric, ochii roșii-purpurii, de culoarea unor cheaguri de sînge. Mandibula îi spînzura moale, dezvăluind o gură plină de lame Gillette înfipte în gingii sub felurite unghiuri; parcă ai fi privit într-un labirint al morții, labirint căptușit cu oglinzi unde un singur pas greșit te putea tăia în două.

– CÎÎÎ-RANȚ! zbieră, iar fălcile i se închiseră cu un clănțănit.

Din gură îi țîșni sîngele într-un șuvoi roșu-negricios. Bucățele de buze sfîrtecate căzură pe mătasea albă și strălucitoare a cămășii elegante, lunecînd în jos pe piept, cu dîre băloase de sînge.

– *Ce-a văzut Stan Uris înainte de-a muri?* țipă în jos spre el vampirul de pe galerie, rîzînd prin gaura însîngerată a gurii. *Pe Prințul*

Albert la cutie? Pe Davy Crockett, Regele Frontierei Sălbatice? Ce-a văzut Ben? Vrei să vezi și tu? Ce-a văzut? Ce-a văzut?

Apoi iar rîsul acela ca un scrîșnet, iar Ben știu că imediat va zbiera și el, da, n-avea nici o putere să-și oprească urletul. Sîngele șiroia de pe palier într-un torent îngrozitor. O picătură aterizase pe mîna cocîrjată de artrită a unui bătrîn care citea *The Wall Street Journal.* Se prelingea printre nodurile degetelor, fără a fi văzută sau simțită.

Ben trase adînc aer în piept, convins că va urma urletul, de neconceput în liniștea după-amiezei de primăvară cu bură blîndă, înspăimîntător ca o lovitură de stilet... Sau o gură plină cu lame de ras.

Dar ceea ce-i ieși pe gură, într-o goană zgîlțîită și inegală, rostite în loc de-a fi urlate, rostite cu glas scăzut ca o rugăciune, au fost următoarele cuvinte:

– Am făcut plumbi din el, firește. Am făcut plumbi din dolarul de argint.

Domnul cu tichie de șofer care examinase schițele lui de Vargas ridică o privire tăioasă.

– Prostii, spuse el.

Acum oamenii *ridicară* ochii; cineva șuieră:

– Ssșșt! către bătrîn, pe un ton nemulțumit.

– Scuzați-mă, murmură Ben cu voce joasă, tremurătoare; era vag conștient că fața îi era acum scăldată de sudoare și că avea cămașa lipită de trup. Gîndeam cu voce tare...

– Prostii, repetă bătrînul domn, mai sonor. Nu se pot face gloanțe din dolari de argint. Concepție eronată, dar comună. Povești de gang. Problema e greutatea specifică...

Deodată femeia, domnișoara Danner, se afla lîngă ei.

– Domnule Brockhill, va trebui să faceți liniște, spuse ea cu destulă amabilitate. Lumea citește...

– Omului îi e rău, o întrerupse brusc Brockhill și reveni la cartea sa. Dă-i o aspirină, Carole.

Carole Danner îl privi pe Ben și fața i se ascuți de îngrijorare:

– Vă *e* rău, domnule Hanscom? Știu că e cumplit de nepoliticos să vă spun, dar arătați groaznic.

Ben spuse:

– Am... Am mîncat la prînz mîncare-chinezească. Nu cred că mi-a căzut tocmai bine.

– Dacă vreți să vă-ntindeți, avem o canapea în biroul domnului Hanlon. Ați putea...

– Nu. Mulțumesc, dar nu.

Ceea ce dorea nu era să se întindă, ci s-o întindă naibii din Biblioteca Publică Derry. Ridică privirea spre galerie. Clovnul dispăruse. Vampirul dispăruse. Dar, legat de balustrada joasă din fier forjat ce înconjura palierul, se găsea un balon. Pe suprafața sa umflată erau scrise cuvintele: „*O ZI BUNĂ! LA NOAPTE MORI!*"

– E gata fișa, spuse ea, punîndu-i pe braț o mînă nesigură. O mai doriți, domnule?

– Da, vă mulțumesc, răspunse Ben și inspiră adînc, cutremurat. Îmi pare nespus de rău pentru cele întîmplate.

– Sper doar că nu *e* toxiinfecție alimentară.

– N-ar merge, spuse domnul Brockhill, fără să-și ridice ochii din album și fără să-și scoată pipa stinsă din colțul gurii. Povești pentru copii. Glonțul s-ar da peste cap.

Și, vorbind iar fără să știe dinainte că o face, Ben spuse:

– *Plumbi,* nu gloanțe. Ne-am dat seama aproape pe loc că n-am putea face gloanțe. Vreau să zic nu eram decît niște puști. Eu am venit cu ideea să...

– *Șșșst!* făcu iar cineva.

Brockhill îi aruncă lui Ben o privire ușor mirată, păru cît pe ce să vorbească, apoi își văzu de schițele lui.

La birou, Carole Danner îi întinse un cartonaș portocaliu cu sigla „BIBLIOTECA PUBLICĂ DERRY" întipărită în partea de sus. Derutat, Ben își dădu seama că era prima sa fișă la bibliotecă de cînd era adult. Cea pe care o avusese în copilărie era galbenă ca un canar.

– Sînteți sigur că nu vreți să vă întindeți, domnule Hanscom?

– Mă simt puțin mai bine, mulțumesc.

– Sigur?

Izbuti un zîmbet:

– Sînt sigur.

– Chiar arătați ceva mai bine, zise tînăra, dar o rosti cu îndoială, înțelegînd că era lucrul cel mai potrivit pe care îl putea spune.

Apoi introduse o carte sub dispozitivul cu microfilme pe care-l foloseau în ultima vreme la înregistrarea împrumuturilor de cărți, iar Ben simți o undă de amuzament aproape isteric. *E cartea pe care am înhățat-o din raft cînd clovnul a început să vorbească cu Vocea Negrișorului,* își dădu el seama. *Crede că voiam s-o citesc. Mi-am făcut primul împrumut din Biblioteca Publică Derry în douăzeci și cinci de ani, și nici măcar nu știu ce carte e. Mai mult, nici nu-mi pasă. Doar lăsați-mă să plec de-aici, vă rog. Atît o să-mi ajungă.*

– Vă mulțumesc, spuse el, vîrînd cartea sub braț.

– Chiar n-aveți pentru ce, domnule Hanscom. Sînteți sigur că nu v-ar prinde bine o aspirină?

– Absolut sigur, răspunse el – apoi ezită. Nu cumva știți ce s-a întîmplat cu doamna Starrett? Barbara Starrett? Ea era bibliotecară-șefă la secția pentru copii.

– A murit, spuse Carol Danner. Acum trei ani a avut un atac, din cîte știu. Mare nenorocire. Era destul de tînără... Cincizeci și opt, și nouă, mi se pare. Domnul Hanlon a închis biblioteca în ziua aceea.

– Aha, făcu Ben și simți un gol căscîndu-i-se în inimă.

Asta se-ntîmplă cînd te-ntorci la cum erai, vorba cîntecului. Glazura de pe tort e dulce, dar miezul e amar. Oamenii te-au uitat, sau au murit, sau și-au pierdut părul și dinții; în unele cazuri descoperi că și-au mai pierdut și mințile. Of, grozav e să trăiești! Hop și-așa.

– Îmi pare rău, spuse fata. Țineați la ea, așa-i?

– Toți copiii țineau la doamna Starrett, răspunse Ben și își dădu seama, alarmat, că lacrimile-i erau acum foarte aproape.

– Vă...

Dacă mă mai întreabă o singură dată dacă mă simt bine, am să izbucnesc în plîns de-a binelea. Sau am să urlu.

Își privi ceasul și zise:

– Chiar trebuie să fug. Vă mulțumesc c-ați fost așa de drăguță.

– O zi bună vă doresc, domnule Hanscom.

Sigur. Fiindcă la noapte mor.

Ridică spre ea un deget în semn de salut și porni spre ieșire. Domnul Brockhill îi mai aruncă o privire tăioasă și bănuitoare.

Ridică ochii către galeria din capătul scării. Balonul continua să plutească acolo, cu sfoara legată de dantelăria din fier forjat. Acum însă inscripția de pe el anunța:

„EU AM OMORÎT-O PE BARBARA STARRETT!
PENNYWISE CLOVNUL"

Își mută privirea, simțind cum pulsul din gît o ia razna din nou. Se sili să iasă, iar lumina soarelui îl orbi – norii de deasupra începeau să se zdrențuiască și un soare cald de sfîrșit de mai își arunca în jos razele pieziș, făcînd ca iarba să arate ireal de verde și bogată. Ben simți cum inima i se ușurează. Avea senzația că lăsase o anume insuportabilă povară în urmă, la bibliotecă... Și atunci privi cartea pe care o împrumutase la nimereală, iar dinții i se încleștară cu putere, dureros.

Era *Buldozerul*, de Stephen W. Meader, una dintre cărțile pe care le scosese de la bibliotecă în ziua cînd plonjase pe Maidan ca să scape de Henry Bowers și amicii săi.

Și, că tot veni vorba de Henry, urma ghetei sale inginerești încă se mai vedea pe coperta cărții.

Tremurînd, bîjbîind, dădu paginile pînă la ultima. Biblioteca trecuse pe sistemul de înregistrare microfilmată; *văzuse* asta. Dar tot mai exista un buzunăraș pe coperta a treia a cărții, cu o fișă introdusă în el. Pe fiecare rînd al cartonașului era scris cîte un nume urmat de ștampila bibliotecarei, cu data de înapoiere. Privind fișa, Ben văzu următoarele:

NUMELE ABONATULUI	A SE RETURNA LA DATA INDICATĂ
Charles N. Brown	18 MAI 58
David Hartwell	IUN. 58
Joseph Brennan	17 IUN. 58

Și, pe ultimul rînd al fișei, propria lui semnătură de copil, scrisă cu trăsături apăsate, de creion:

Benjamin Hanscom	9 IUL. 58

Ștampilat peste acest cartonaș, ștampilat pe forzațul cărții, ștampilat peste muchiile paginilor, în grosime, ștampilat iar și iar cu o cerneală roșie și mînjită cu semne ce semănau cu dîrele de sînge, se vedea un singur cuvînt: „ANULAT"

– O, Doamne Sfinte, murmură Ben; nu știa ce altceva să spună; asta părea să acopere întreaga situație. O, Doamne Sfinte, Doamne Sfinte.

Se opri în razele noi de soare, întrebîndu-se deodată ce se întîmpla cu ceilalți.

2

Eddie Kaspbrak face o captură

Eddie coborî din autobuz la colțul Kansas Street cu Kossuth Lane. Kossuth era o alee care cobora colina pe un sfert de milă înainte de a se înfunda brusc în locul unde pămîntul sfărîmicios pornea

în pantă spre Maidan. N-avea habar absolut deloc de ce alesese acel loc pentru a se da jos din mașină; Kossuth Lane nu însemna nimic pentru el și nu cunoscuse pe nimeni în acea zonă anume din Kansas Street. I se părea însă a fi locul potrivit. Asta era tot ce știa, dar în acel punct părea că a ajuns. Beverly coborîse din autobuz, cu o mică fluturare a mîinii, într-una dintre stațiile de pe Lower Main Street. Mike își dusese mașina înapoi la bibliotecă.

Acum, privind în urma micului și oarecum absurdului autobuz Mercedes, se întrebă ce făcea el acolo, oprit la un obscur colț de stradă, într-un oraș obscur, la aproape opt sute de kilometri distanță de Myra, care fără îndoială își făcea pentru el griji pînă la lacrimi. Avu o clipă de amețeală aproape dureroasă, își atinse buzunarul jachetei și-și aminti că-și lăsase dramamina la Pensiune, laolaltă cu restul farmaciei. Mai avea totuși puțină aspirină. N-ar fi ieșit *sans* aspirină, exact așa cum n-ar fi ieșit *sans* pantaloni. Înghiți pe uscat vreo două pastile și o luă pe Kansas Street, gîndindu-se vag că ar putea merge la Biblioteca Publică sau ar putea să traverseze spre Costello Avenue. Acum cerul începea să se lumineze, și presupunea că ar putea merge pe jos chiar pînă la West Broadway, să admire vechile case în stil victorian ce se înălțau acolo în singurele cvartale cu adevărat rezidențiale din Derry. Obișnuia să facă asta în copilărie – să se plimbe pur și simplu pe West Broadway, fără nici o treabă, ca și cum ar fi fost în drum spre vreun alt loc. Casa familiei Mueller era aproape de colțul Witcham Street cu West Broadway, o clădire roșie cu turnulețe pe fiecare parte și tufe de tuia în față. Mueller-ii aveau un grădinar care întotdeauna îl privea pe Eddie cu ochi bănuitori, pînă trecea de el.

Urma apoi casa familiei Bowie, aflată la patru numere după cea a Mueller-ilor pe aceeași parte – unul dintre motivele, bănuia el, pentru care Greta Bowie și Sally Mueller fuseseră atît de bune prietene în gimnaziu. Avea țigle verzi și, de asemenea, mici turle... Dar, cîtă vreme turlele de pe casa Mueller erau tăiate pătrat, cele ale casei Bowie aveau în vîrf niște chestii comice de formă conică, amintindu-i lui Eddie de niște tichii bondoace pentru nătăfleți. Vara, pe gazonul lateral se găsea întotdeauna mobilă de grădină – o masă cu umbrelă vioaie galbenă deasupra, fotolii de răchită, un hamac din frînghie întins între doi copaci. Mai era mereu și un joc de crichet instalat în spate. Eddie o știa, cu toate că nu fusese niciodată invitat acasă la Greta să joace crichet. Trecînd ca din întîmplare prin fața

casei (ca și cum ar fi fost în drum spre vreun alt loc), Eddie auzea uneori țăcănitul bilelor, rîsete, gemete cînd bila cuiva era „trimisă la ceruri" Odată o văzuse pe Greta însăși, cu o limonadă într-o mînă și ciocănelul de crichet în cealaltă, arătînd zveltă și drăguță mai presus de cuvintele tuturor poeților (pînă și umerii ei arși de soare i se păreau minunat de drăgălași lui Eddie Kaspbrak, care pe atunci avea nouă ani), ducîndu-se după bilă, care-i fusese „trimisă la ceruri"; ricoșase dintr-un copac și astfel o adusese pe Greta în fața ochilor lui Eddie.

Se îndrăgostise puțin de ea în ziua aceea – părul ei blond-strălucitor cădea pe umerii rochiei de un albastru-proaspăt. Privi în jur și, o clipă, băiatul crezu că-l văzuse, dar se dovedi că nu era așa, deoarece, cînd el ridică mîna într-un timid semn de salut, ea nu o ridică pe a ei ca răspuns, ci doar aruncă bila la loc pe gazonul din spate și o luă apoi la fugă după ea. Eddie își văzuse de drum fără nici un resentiment față de salutul rămas fără răspuns (credea sincer că fără îndoială nu-l văzuse) sau pentru faptul că nu fusese invitat niciodată să participe la partidele de crichet, sîmbăta după-amiază: de ce să-l invite o fată frumoasă ca Greta Bowie pe un băiat ca el? Avea pieptul îngust, astmatic și mutră de șoarece înecat.

Mda, își spuse el, plimbîndu-se fără țintă înapoi spre Kansas Street, *ar fi trebuit să mă duc pe West Broadway și să mă uit iar la toate casele alea... A familiei Mueller, a familiei Bowie, a doctorului Hale, a familiei Tracker...*

Șirul gîndurilor i se frînse brusc la acest ultim nume, pentru că – vorbești de lup! – acolo și era, în fața Depoului de Camioane al fraților Tracker.

– Tot aici, spuse cu glas tare Eddie și rîse. Golanu'!

Casa de pe West Broadway care le aparținea lui Phil și Tony Tracker, o pereche de burlaci pe viață, era probabil cea mai adorabilă dintre vilele mari de pe acea stradă, o clădire victoriană de un alb-imaculat, cu peluze verzi și ronduri mari de flori ce se destrăbălau (într-un chip migălos controlat, firește) cît erau primăvara și vara de lungi. Aleea casei era asfaltată proaspăt în fiecare toamnă, astfel că rămînea permanent neagră ca o oglindă întunecată, ardeziile de pe numeroasele pante ale acoperișului erau întotdeauna de un verde-mentă perfect ce se asorta cu gazonul, iar oamenii se opreau uneori să fotografieze ferestrele cu sprosuri, care erau foarte vechi și absolut remarcabile.

– Doi bărbați care-și dau atîta osteneală să țină o casă atît de drăguță trebuie că-s pederaști, spusese odată mama lui Eddie oarecum iritată, iar băiatul nu îndrăznise să-i ceară lămuriri.

Depoul de Camioane era opusul casei Tracker de pe West Broadway. Consta dintr-o clădire joasă de cărămidă; cărămizile erau vechi și pe alocuri sfărîmate, nuanța lor portocaliu-murdară închizîndu-se spre un negru de funingine la temelia construcției. Ferestrele erau uniform jegoase, cu excepția unui locșor circular pe unul dintre ochiurile inferioare de la biroul dispecerului. Acel unic ochi fusese menținut curat de către copiii dinaintea lui Eddie, căci dispecerul ținea deasupra mesei un calendar *Playboy*. Nici un băiat nu venea să joace base-ball în curtea din dos fără a se opri mai întîi să șteargă geamul cu mănușa de prins și să examineze afișul lunii.

Depoul era înconjurat pe trei laturi de o întindere prunduită. Treilere de mare distanță – „Jimmy-Pete"-uri, „Kenworth"-uri și „Rio"-uri –, inscripționate toate cu „TRACKER BROS. DERRY NEWTON PROVIDENCE HARTFORD NEW YORK", stăteau uneori acolo într-o abundență dezordonată și încîlcită. Cîteodată erau asamblate, iar alteori nu erau decît cabine sau containere, stînd în tăcere pe roțile dinapoi și pe cricurile de susținere.

Frații își țineau camioanele afară din curte, în spatele clădirii, cît puteau mai mult, fiindcă amîndoi erau înnebuniți după base-ball și le plăcea ca puștii să vină acolo și să joace. Phil Tracker conducea personal camionul, așa că băieții îl vedeau doar rareori, dar Tony Tracker, un bărbat cu brațe enorme ca niște lespezi și un burdihan pe potrivă, ținea registrele și dosarele, iar Eddie (care nu juca niciodată – maică-sa i-ar fi făcut de petrecanie dacă ar fi auzit că joacă base-ball, alergînd prin tot locul și umplîndu-și cu praf plămînii delicați, riscînd picioare rupte, contuzii și Dumnezeu mai știa ce) se deprinsese să-l aibă înaintea ochilor. Era un element fix al verii, pentru Eddie glasul său făcînd parte din meciuri în egală măsură cu cel de mai tîrziu al lui Mel Allen: Tony Tracker, masiv, dar oarecum fantomatic, cu cămașa albă licărindu-i pe măsură ce cobora asfințitul de vară și licuricii începeau să presare ghergheful văzduhului cu dantela lor de luminițe, răcnind: *Tre' să treci sub mingia aia 'nainte să po' s-o prinzi, Roșcatule...! Ți-ai luat ochiul' dupe mingie, Juma-de-Cană! Nu po' să pocnești drăcia dacă nu te uiți la ea!... Dă-te, băi, Copită! Dacă nu-ți dai tălpile din fața lu' doiu, în veci n-o să-ți ție coada!*

Niciodată nu i se adresa vreunuia pe nume, își aminti Eddie. Întotdeauna erau: hei, Roșcovane, hei, Blondule, hei, Patru-Ochiuri, hei Juma-de-Cană. Niciodată nu era minge, era mingie. Niciodată nu era bătător, era întotdeauna ceva numit de Tony Tracker un „cenuș-mîner", ca în „În veci n-oi pocni mingia aia dacă nu te-neci cu cenuș-mîneru', băi, Copită"

Rînjind, Eddie se apropie cîțiva pași... Apoi zîmbetul i se șterse. Clădirea prelungă de cărămidă unde se prelucrau comenzile, se reparau camioanele și se depozitau pe termen scurt mărfurile era acum tăcută, cufundată în întuneric. Prin pietriș creșteau buruieni, și nu se vedeau camioane în nici una dintre curțile laterale... Doar o singură cabină, cu laturile ruginite și fără luciu.

Apropiindu-se și mai mult, văzu că în fereastră era pus anunțul „DE VÎNZARE" al unui intermediar.

Tracker s-a retras din afaceri, își spuse, cuprins de tristețea ce îi însoțea gîndul... Ca și cum ar fi murit cineva. Acum îi părea bine că nu se îndreptase spre West Broadway. Dacă frații Tracker se dăduseră la fund – frații Tracker, care păreau veșnici – ce se putuse întîmpla pe strada aceea pe unde-i plăcea atît de mult să se plimbe cînd era copil? Își dădu seama stînjenit că nu dorea să știe. Nu voia s-o vadă pe Greta Bowie cu fire albe în păr, cu șoldurile și picioarele îngroșate de prea mult șezut, prea mult mîncat și prea mult băut; era mai bine – mai sigur – să păstreze pur și simplu distanța.

Asta ar fi trebuit să facem toți – să păstrăm pur și simplu distanța. N-avem nici o treabă aici. A te întoarce unde ai copilărit e ca și cum ai face vreun truc țicnit de yoga, să-ți bagi picioarele-n gură și să te înghiți singur pînă nu mai rămîne nimic; nu se poate, și orice persoană întreagă la minte ar trebui să se bucure-n mă-sa că nu se poate... Ce crezi că s-o fi întîmplat cu Tony și Phil Tracker la urma urmei?

Un atac de inimă pentru Tony, poate; purta cam vreo treizeci de kilograme de carne în plus pe oase. Trebuia să iei seama la ce putea să-și fi pus inima-n gînd. N-aveau decît să viseze poeții la inimi frînte și Barry Manilow să cînte despre ele, iar asta era minunat după părerea lui Eddie (el și Myra aveau toate albumele înregistrate vreodată de Barry, pînă la ultimul), dar el unul prefera o bună și solidă electrocardiogramă în fiecare an. Sigur, inima lui Tony probabil renunțase la viață, ca la o slujbă proastă. Iar Phil? Ghinion pe autostradă poate. Eddie, care-și cîștiga el însuși pîinea la volan (sau așa

făcuse cîndva; acum nu mai transporta decît celebrități și-și petrecea restul timpului conducînd un birou), știa ce înseamnă ghinioanele pe autostradă. Bătrînul Phil putea să-și fi gripat vreo instalație undeva în New Hampshire sau în Hainesvile Woods, în nordul statului Maine, cînd drumul era acoperit cu polei, sau poate rămăsese fără frînă în vreo pantă lungă la sud de Derry, îndreptîndu-se spre Haven pe o ploaie torențială de primăvară. Asemenea lucruri și multe altele le auzeai în cîntecele alea country despre șoferi de camion cu pălării Stetson pe cap și șmecherii în cap. Condusul unui birou era uneori o afacere singuratică, dar Eddie stătuse nu o dată pe scaunul șoferului, cu inhalatorul călătorind alături de el pe bord, cu trăgaciul reflectat spectral în parbriz (și o găleată de pastile în compartimentul pentru mănuși), și știa că adevărata singurătate era mînjită cu roșu: culoarea luminilor de poziție ale mașinii din față reflectate pe asfaltul ud sub ploaia în averse.

– Of, căca-m-aș, ce mai trece timpul, zise Eddie Kaspbrak într-un soi de oftat șoptit, și nici măcar nu era conștient că vorbise cu voce tare.

Simțindu-se atît melancolic, cît și nefericit – stare cu care era mai deprins decît ar fi crezut vreodată –, Eddie dădu ocol clădirii, scîrțîind pe pietriș cu mocasinii săi Gucci, pentru a privi curtea unde se încingeau meciurile de base-ball în copilăria lui – cînd, așa se părea, cam douăzeci la sută din lume era formată din copii.

Terenul nu se schimbase prea mult, dar o privire era de ajuns ca să-l convingă, mai presus de orice îndoială, că meciurile se suspendaseră – o tradiție ce murise pur și simplu la un moment dat în anii trecuți, din motive numai de ea știute.

În 1958, forma de diamant a terenului interior fusese trasată nu cu dungi de var, ci prin urmele pașilor în fugă. Nu aveau baze propriu-zise băieții aceia care jucaseră acolo base-ball (băieți cu toții mai mari decît păguboșii, deși acum Eddie își amintea că Stan Uris jucase și el uneori; loviturile lui erau doar onorabile, dar pe exterior putea alerga repede și avea niște reflexe de înger), însă patru bucăți de prelată murdară erau întotdeauna păstrate sub rampa de încărcare din spatele clădirii de cărămizi, pentru a fi scoase cu multă ceremonie cînd în curtea din dos se adunaseră destui copii ca să joace base-ball și cu tot atîta ceremonie vîrîte la loc o dată ce umbrele înserării se îndesiseră îndeajuns ca să pună capăt jocului.

Stînd acum în acel loc, Eddie nu mai vedea nici urmă din traseele acelea bătătorite de pași. Bălăriile crescuseră printre pietricele într-un belșug dezordonat. Sticle de bere și apă minerală sparte luceau ici și colo; pe vremuri, asemenea cioburi erau îndepărtate cu religiozitate. Singurul obiect rămas neschimbat era gardul din eclise aflat în fundul curții, înalt de patru metri și ruginit ca sîngele uscat. Decupa cerul în forme diamantine.

Acolo era teritoriul de acasă, își aminti Eddie, stînd meditativ cu mîinile în buzunare pe locul unde cu douăzeci și șapte de ani în urmă fusese amplasată plăcuța „acasă" *Peste gard și pînă jos pe Maidan.* Rîse sonor, apoi privi în jur cu nervozitate, ca și cum ar fi rîs o stafie, nu un individ cu pantaloni de șaizeci de dolari, un tip la fel de solid ca... Mă rog, solid ca... Ca...

Las-o jos că măcăne, Eds, păru să șoptească glasul lui Richie. *Nu ești deloc solid, și în anii din urmă chicurile au fost puține și rare. Corect?*

– Mda, corect, răspunse Eddie cu o voce înceată și rostogoli cu piciorul cîteva pietre, scoțînd un zgomot sec.

De fapt nu văzuse decît două mingi zburînd peste gardul din fundul curții dosnice a fraților Tracker, ambele trimise de același băiat: Belch Huggins. Belch[1] era aproape comic de mare, înalt deja de un metru optzeci la doisprezece ani, cîntărind poate șaptezeci și cinci de kilograme. Își cîștigase porecla pentru că era capabil să articuleze rîgîieli uluitor de lungi și sonore – cînd era în formă, numărul acesta suna ca o încrucișare între o broască-bou și un greier. Uneori se bătea cu palma rapid peste gură în timp ce rîgîia, emițînd un sunet ca strigătul de luptă al unui indian răgușit.

Belch era masiv, dar nu tocmai gras, își amintea acum Eddie, dar se părea că Dumnezeu nu intenționase niciodată cu adevărat ca un băiat de doisprezece ani să atingă asemenea proporții remarcabile; dacă n-ar fi murit în vara aceea, creștea poate pînă la unu-nouăzeci sau chiar mai mult, și ar fi învățat poate cu timpul cum să-și manevreze trupul cu gabarit depășit printr-o lume de băștinași mai mărunți. Poate chiar, bănuia Eddie, ar fi învățat ce e amabilitatea. Dar la doisprezece ani era pe cît de stîngaci, pe atît de rău; nu retardat, însă părînd astfel, pentru că toate acțiunile trupului său erau uimitor de dizgrațioase și măturau totul în cale. N-avea nimic din ritmurile

[1] *Belch,* „rîgîială"; „a rîgîi" (n. tr.).

înnăscute ale lui Stanley; părea că trupul lui Belch nu stătea de vorbă deloc cu creierul, ci exista în propriul său cosmos de tunete greoaie. Eddie ținea bine minte seara cînd o minge lungă și lentă fusese trasă direct din cîmpul exterior către poziția lui Belch – Belch nici măcar nu a fost nevoit să se miște. Ridicase privirea, apoi mănușa, într-un gest de lovire cu pumnul aproape fără țintă, iar mingea, în loc să se oprească în mănușă, îl pocnise drept în creștet, scoțînd un *bang!* găunos. Parcă ar fi căzut de la etajul trei pe capota unui Ford Sedan. Ricoșase la patru picioare bune înălțime, căzînd din nou, cuminte, în mănușa lui Belch. Un nefericit de copil pe nume Owen Phillips rîsese de acel sunet gol. Belch se îndreptase spre el și-i dăduse un șut în fund atît de tare, încît micul Phillips fugise urlînd că vrea acasă, cu o gaură în turul pantalonilor. Nimeni altul nu mai rîsese... Cel puțin nu la vedere. Eddie bănuia că dacă Richie Tozier ar fi fost acolo nu s-ar fi putut abține, iar Belch probabil l-ar fi băgat în spital. Belch era la fel de încet și la platou. Ușor de scos din joc, dacă nimerea un *grounder,* chiar și cei mai amorțiți la degete de pe interior n-aveau nici o problemă în a-l da afară de la început. Dar, cînd se întîmpla să nimerească mingea, aceasta se ducea departe, departe. Cele două pe care le văzuse Eddie trimise de Belch peste gard fuseseră ambele niște miracole. Prima nu mai fusese găsită niciodată, deși mai mult de-o duzină de băieți călcaseră în picioare toată panta abruptă ce cobora spre Maidan, căutînd-o.

A doua însă *fusese* recuperată. Mingea îi aparținea altui elev dintr-a șasea (Eddie nu-și mai putea aminti cum îl chema în realitate, doar că toți ceilalți copii îl numeau Smîrcîilă fiindcă era mereu răcit) și fusese folosită aproape toată primăvara tîrzie și începutul de vară a lui '58. Ca rezultat, nu mai era bijuteria aproape perfect sferică din piele albă de cal, cu cusături roșii, din momentul cînd ieșise din cutie; era roasă, înverzită de iarbă și tăiată în mai multe locuri de pe urma sutelor de călătorii în salturi peste pietrișul din cîmpul extern. Cusătura începea să i se destrame într-un loc, iar Eddie, care făcea pe băiatul de mingi cînd astma nu-l chinuia prea rău (bucurîndu-se de fiecare *Mersi, puștiu!* în treacăt cînd arunca mingea înapoi în teren), știa că în curînd careva o să scoată un sul de leucoplast și o va îmbălsăma astfel ca să-i mai smulgă o săptămînă-două de serviciu.

Dar, înainte să vină ziua aceea, un elev de a șaptea purtînd neobișnuitul nume de Stringer Dedham îi expediase ceea ce-și închipuia

el că e o lovitură „schimbătoare de viteză" lui Belch Huggins. Belch sincronizase perfect contralovitura (cele încete erau, iertată fie ironia, exact viteza sa) și izbise îmbătrînita minge Spalding a lui Smîrcîilă atît de tare, încît învelitoarea sărise din locul ei și plutise în jos la cîțiva pași de baza a doua, ca o molie mare și albă. Mingea propriu-zisă își continuase drumul tot mai sus și mai sus spre cerul fermecat al amurgului, desfășurîndu-se iar și iar pe cînd urca, urmărită pe traiectoria ei de către copii cu uimire buimacă; tot mai sus și peste gardul metalic se dusese, continuînd să se înalțe, iar Eddie ținea minte cum Stringer Dedham spusese „Că-ca-*m-aș!*" cu un glas moale și sufocat de mirare pe cînd mingea se îndepărta, lăsînd o urmă pe cer, și văzuseră cu toții sîrma ce se desfășura, și, poate chiar înainte să cadă, șase băieți se și cățărau ca maimuțele pe gard în timp ce Tony Tracker rîdea ca nebunul și urla: „Asta ar fi ieșit și de pe Yankee Stadium! M-auziți? Asta ar fi ieșit și de pe *Yankee Stadium, futu-i mama mă-sii!*"

Peter Gordon era cel care găsise mingea, nu departe de rîul pe care Clubul Păguboșilor avea să-l îndiguiască peste aproape trei săptămîni. Ceea ce mai rămăsese nu mai avea nici măcar șapte centimetri în diametru; prin cine știe ce sucită minune, firul nu se rupsese.

Într-un consens nerostit, băieții aduseseră resturile mingii lui Smîrcîilă înapoi la Tony Tracker, care o examină fără o vorbă, înconjurat de băieți la fel de tăcuți. Văzut de la distanță, cercul acela de copii în jurul bărbatului înalt cu burta mare și revărsată peste curea ar fi putut părea aproape religios în intenție – venerarea unui obiect sfînt. Belch Huggins nici măcar nu fugise în jurul bazelor. Stătea între ceilalți ca un om care nu prea are idee unde se află. Ceea ce-i dădu Tony Tracker în ziua aceea era un obiect ceva mai mic decît o minge de tenis.

Eddie, pierdut în amintiri, porni din locul unde fusese „acasă", peste moviliță aruncătorului (doar că nu fusese niciodată o moviliță; era o adîncitură din care se scosese pietrișul), pînă în ținutul stopului scurt. Se opri un moment, izbit de tăcere, apoi o luă spre gardul de eclise. Era mai ruginit ca oricînd și îngropat sub un soi de viță cățărătoare, urîtă, dar se găsea la locul lui. Privind prin ochiuri, putu vedea cum cobora în pantă solul de un verde-agresiv.

Maidanul semăna mai mult ca oricînd cu o junglă, și pentru prima oară se pomeni întrebîndu-se de ce o întindere cu asemenea vegetație

deasă și luxuriantă purta numele de Maidan: putea fi multe lucruri, dar maidan nu era unul dintre ele. De ce nu Sălbăticia? Sau Jungla?

Maidan.

Avea o sonoritate amenințătoare, aproape sinistră, dar ceea ce trezea în minte nu erau hățișuri de lăstari și copaci, atît de denși, încît trebuia să se lupte pentru razele soarelui; sugera imaginea unor dune de nisip succedîndu-se la nesfîrșit sau a unor întinderi de gresie cenușie, de sol dur și arid. Sterp. Mike spusese mai devreme că toți erau sterpi, și părea destul de adevărat.

Șapte oameni, și toți fără copii. Pînă și în vremurile acelea de planning familial, asta era prea de tot.

Privi prin octogoanele ruginite și ascultă huruitul îndepărtat al mașinilor pe Kansas Street, șipotul apei, departe jos. Putea zări scînteieri ale valurilor în soarele de primăvară, ca niște cioburi de sticlă. Pîlcurile de bambus erau tot acolo, de un alb nesănătos, ca niște pete de mucegai în mijlocul verdeții. Dincolo de ele, în porțiunile de teren mlăștinos ce mărgineau Kenduskeag-ul, se bănuia a fi nisipuri mișcătoare.

Cele mai fericite zile din copilăria mea mi le-am petrecut în mizeria aia, reflectă el și se înfioră.

Tocmai dădea să se întoarcă, în clipa cînd altceva îi fură privirea: un cilindru de beton cu capac greu de oțel deasupra. Puțurile Morlocilor, obișnuia Ben să le numească rîzînd cu toată gura, dar cu ochii nu tocmai veseli. Dacă te apropiai de unul, îți venea pînă la talie (dacă erai copil) și vedeai cuvintele „DEPARTAMENTUL LUCRĂRILOR PUBLICE DERRY" înscrise în relief după un semicerc. Iar din adîncuri se auzea un zgomot murmurat. Niște mașinării.

Puțurile Morlocilor.

Acolo ne-am dus. În august. La sfîrșit. Am coborît în canalizare printr-una din găurile Morlocilor lui Ben, dar după o vreme nu mai era canalizare. Era... Erau... Ce?

Patrick Hockstetter a fost acolo jos. Înainte ca Monstrul să-l înșface, Beverly l-a văzut făcînd ceva urît. Ceva în legătură cu Henry Bowers, nu-i așa? Da, așa cred. Și...

Deodată se răsuci și porni înapoi spre depoul abandonat, nedorind să se mai uite spre Maidan, neplăcîndu-i gîndurile pe care i le deștepta acel loc. Voia să fie acasă, cu Myra. Nu voia să mai stea aici. Nu...

– Prinde, puștiule!

Se întoarse înspre sunetul vocii și către el zbură un fel de minge drept peste gard. Lovi pietrișul și ricoșă. Eddie întinse mîna și o prinse. Reflexul său negîndit a fost atît de exact, încît părea aproape elegant.

Privi obiectul pe care îl ținea în mînă și totul înlăuntrul lui se transformă într-un țurțure de gheață sfărîmat. Cîndva fusese o minge de base-ball. Acum nu mai era decît o sferă înfășurată cu sîrmă, fiindcă învelitoarea îi zburase. Vedea cum firul se deșira în depărtare. Trecea peste creasta gardului ca un fir de păianjen și dispărea spre Maidan.

O, Iisuse, își zise el. *O, Iisuse, e aici, Monstrul e aici cu mine ACUM...*

– Vino jos să ne jucăm, Eddie, spuse vocea din cealaltă parte a gardului.

Eddie își dădu seama cu un soi de groază vecină leșinului că era vocea lui Belch Huggins, cel ce fusese ucis în tunelurile de sub Derry în luna august a anului 1958. Iar acum iată-l pe Belch în persoană, chinuindu-se să urce malul de dincolo de gard.

Purta uniforma bătută în șiraguri de ținte a echipei de base-ball New York Yankees, acoperită cu frînturi de frunze veștede și mînjită cu verde. Era Belch, dar mai era și leprosul, o arătare hidoasă deșteptată după ani îndelungați într-un mormînt umed. Carnea feței sale grele atîrna în fîșii și ciucuri putrezi. O orbită-i era goală. Făpturi vii îi colcăiau prin păr. Pe o mînă purta o mănușă de base-ball plină de mucegai. Își vîrî degetele descompuse ale mîinii drepte prin ochiurile gardului și, cînd și le strînse, Eddie auzi un *scîrțîit* înfiorător și crezu că își va pierde mințile.

– Asta ar fi ieșit și de pe *Yankee Stadium!* futu-i mama mă-sii, spuse Belch și rînji.

O broască rîioasă, de un alb toxic și viermuitor, îi căzu din gură și se rostogoli pe pămînt.

– M-auzi? Asta ar fi ieșit și de pe *Yankee Stadium, futu-i mama mă-sii!* Și apropo, Eddie, nu vrei să ți-o sug? Ți-o sug pe zece cenți. Pe toți dracii, ți-o sug pe gratis.

Chipul lui Belch se schimbă. Botul gelatinos al nasului căzu înăuntru, dezvăluind două canale roșii de carne crudă pe care Eddie le cunoștea din coșmarurile lui. Părul i se înăspri și i se trase înapoi de pe tîmple, devenind o urzeală albă. Pielea putrezită a frunții se despică, dînd la iveală osul albicios acoperit de o substanță mucilaginoasă, ca

lentila încețoșată a unei lanterne. Belch nu mai era; acum în locul lui stătea arătarea ce ieșise de sub veranda casei de pe Neibolt Street 29.

– Bobby mi-o suge pe zece cenți, croncăni, începînd să escaladeze gardul.

Lăsa bucățele de carne în ochiurile octogonale ale sîrmelor încrucișate. Gardul răsuna și zăngănea sub greutatea lui. Cînd atingea cîrceii buruienii cățărătoare, ca iedera, aceștia se înnegreau.

– O face orișicînd. Cinșpe cenți timpu-n plus.

Eddie încercă să țipe. Nu-i ieși nimic din gîtlej, doar un scheunat sec și fără sens. Își simțea plămînii de parcă ar fi fost cele mai vechi ocarine din lume. Privi în jos la mingea pe care o ținea în mînă, și deodată printre sîrmele înfășurate începu să curgă sînge. Picura pe pietriș și-i stropea mocasinii.

O aruncă și făcu doi pași împleticiți înapoi, cu ochii ieșiți din orbite, ștergîndu-și mîinile de pieptul cămășii. Leprosul ajunsese în vîrful gardului. Capul i se bălăbănea profilat pe cer, formă de coșmar ca un felinar de Halloween scobit într-un dovleac umflat. Limba i se bălăngănea afară din gură, lungă de un metru, unul și jumătate poate. Se lăsa în jos pe gard unduindu-se ca un șarpe din gura rînjită a leprosului.

Vizibil o secundă... Dispărut în următoarea.

Nu se șterse, ca fantomele din filme; pur și simplu își încetă existența cît ai clipi. Eddie însă auzi un sunet ce-i confirmă consistența materială a făpturii: un *poc!* ca al dopului sărind de pe o sticlă de șampanie. Era zgomotul aerului ce năvălea să umple locul gol unde fusese leprosul.

Se răsuci și o luă la fugă, dar, înainte de a fi făcut zece pași, patru siluete țepene își luară zborul din umbra de sub rampa de încărcare a depoului abandonat. La început crezu că sînt lilieci și zbieră acoperindu-și capul... Dar apoi văzu că erau bucăți pătrate de prelată – bucăți pătrate de prelată ce însemnaseră bazele pe vremea cînd se jucau acolo băieții cei mari.

Se roteau și se răsuceau în aerul încremenit; trebui să se aplece pentru a evita unul. Se așezară pe locurile lor obișnuite toate în același timp, stîrnind norișori de praf: acasă, primul, al doilea, al treilea.

Gîfîind, cu răsuflarea oprită în gît, Eddie fugi pe lîngă platoul acasă, cu buzele trase îndărăt și fața albă ca brînza de vaci.

PAF! Zgomotul unui bătător izbind o minge-fantomă. Și atunci...

Eddie se opri cu senzație de apă la genunchi și cu un geamăt scăpîndu-i printre buze. Pămîntul se umfla în linie dreaptă de la primul la al doilea platou, ca și cum o cîrtiță gigantică și-ar fi săpat rapid tunel imediat sub suprafața solului. Pietricele se rostogoleau de ambele părți. Forma de sub pămînt ajunsese la bază, iar prelata se ridică în aer. Sări atît de tare și de repede, încît scoase un pocnet – zgomotul pantofilor de lac ai unui copil vesel care-și bate călcîiele. Pămîntul prinse să se vălurească între a doua și a treia și gonea mai departe. Gonea. A doua bază zbură în aer cu un pocnet asemănător, și abia căzuse la loc cînd făptura de sub pămînt ajunsese la a treia și se repezi spre platoul acasă.

Și dintr-o dată arătarea țîșni din pămînt ca un cadou oribil, iar arătarea aceea era Tony Tracker, cu un craniu în loc de chip, de care încă se mai țineau agățate cîteva ciozvîrte de carne înnegrită, cu cămașa prefăcută într-o porcărie de fibre putrede. Ieși din pămînt pînă la talie, legănîndu-se înainte și înapoi ca un vierme grotesc.

– Nu contează cît te-neci cu cenuș-mîneru' ăla, rosti Tony Tracker cu un glas scîrțîitor, nisipos; dinții dezveliți rînjeau cu o amiciție dementă. Nu contează, Țușcă. Punem noi mîna pe tine. Pe tine și pe prietenii tăi. O să facem o MINGIE!

Eddie chelălăi și se îndepărtă cu mers clătinat. O mînă i se așeză pe umăr. Se smulse de sub atingerea ei. Mîna se strînse o clipă, apoi îi dădu drumul. Se întoarse. Era Greta Bowie. Moartă. Nu mai avea jumătate din față; viermi se tîrau prin carnea tocată ce-i mai rămăsese. Într-o mînă ținea un balon verde.

– Accident de mașină, scrîșni jumătatea vie a gurii și rînji.

Rînjetul iscă un indescriptibil zgomot de sfîșiere, iar Eddie putu să vadă tendoanele crude mișcîndu-se ca niște cumplite curele de transmisie.

– Aveam optișpe ani, Eddie. Beată și plină de droguri. Prietenii tăi sînt aici, Eddie.

Eddie se retrase din fața ei, cu mîinile ridicate înaintea ochilor. Femeia porni după el. Sîngele îi împroșcase picioarele, uscîndu-se apoi în șiroaie prelungi. Purta mocasini ieftini.

Iar acum, în spatele ei, văzu o altă imagine de coșmar: Patrick Hockstetter se împleticea spre el peste terenul exterior. Și el purta o uniformă a echipei New York Yankees.

Eddie fugi. Greta îl înhăță din nou, sfîșiindu-i cămașa și udîndu-l sub guler cu cine știe ce lichid respingător. Tony Tracker se împingea afară din mușuroiul de cîrtiță mare cît un stat de om. Patrick Hockstetter se clătina și se poticnea. Eddie fugi, fără a avea habar de unde își găsea suflul ca s-o facă, dar fugind totuși. Și în timp ce fugea văzu cuvinte plutind prin fața lui, cuvintele ce fuseseră pictate pe balonul verde ținut de Greta Bowie:

„MEDICAMENTELE DE ASTMĂ DAU CANCER LA PLĂMÎNI! COMPLIMENTE DE LA FARMACIA DIN CENTER STREET"

Eddie fugea. Fugea, și fugea, și fugea, și la un moment dat se prăbuși ca lemnul, leșinat, lîngă McCarron Park, iar cîțiva copii îl văzură și se dădură la o parte din calea lui, căci arăta în ochii lor ca un bețiv, ca și cum s-ar fi putut să aibă vreun soi de boală ciudată, ce știau ei, poate că era chiar ucigașul. Și vorbiră între ei să anunțe poliția. Dar pînă la urmă n-o făcură.

3

Bev Rogan face o vizită

Beverly se plimba absentă pe Main Street, dinspre Pensiunea Derry, unde fusese să se schimbe într-o pereche de blugi și o bluză galbenă. Nu se gîndea încotro merge, în schimb, se gîndea la următoarele:

Părul tău, foc în ger,
Jar de ianuar,
Îmi arde inima.

Ascunsese poezia în sertarul de jos, sub lenjerie. Era posibil s-o găsească mama ei, dar asta nu era o problemă. Important era că acela era singurul sertar în care tatăl ei nu se uita niciodată. Dacă ar fi găsit-o, poate s-ar fi uitat la ea cu expresia aia a lui strălucitoare, aproape prietenoasă și absolut paralizantă și ar fi întrebat-o pe tonul lui aproape prietenos: „Faci ceva ce n-ar trebui să faci, Bev? Faci ceva cu vreun băiat?" Iar, dacă ea spunea da sau dacă spunea nu, ar fi urmat

un trosc-pleosc rapid, atît de iute și de tare, încît în primul moment nici n-ar fi durut-o – era nevoie de cîteva secunde pentru ca vidul să se risipească și durerea să umple locul pe care îl ocupase vidul. Apoi iar glasul lui, aproape prietenos: „Îmi fac griji *multe* cu tine, Beverly. Îmi fac groaznic de *multe* griji. Trebuie să crești mare, nu-i așa?"

Era posibil ca tatăl său încă să mai trăiască în Derry. Locuia aici ultima oară cînd mai auzise de el, dar asta se întîmplase... Cînd? Acum zece ani? Oricum, cu mult înainte de a se fi măritat cu Tom. Primise de la el o carte poștală, nu una simplă ca aceea pe care fusese scrisă poezia, ci o ilustrată înfățișînd hidoasa statuie din plastic a lui Paul Bunyan amplasată în fața Primăriei. Statuia fusese ridicată cîndva prin anii cincizeci, dar ilustrata tatălui nu-i trezise nici o amintire sau nostalgie; putea foarte bine să fi fost o imagine cu Gateway Arch din Saint Louis sau Golden Gate Bridge din San Francisco.

„Sper că te descurci bine și ești cuminte", scria în ilustrată. „Sper că o să-mi trimiți și mie ceva dacă poți, că n-am prea mult. Te iubesc, Bevvie. Tata."

O *iubise,* și în unele privințe bănuia că în asta se găseau toate motivele ei de a se fi îndrăgostit cu atîta disperare de Bill Denbrough în vara aceea a anului 1958 – căci dintre toți băieții Bill era cel care proiecta senzația de autoritate pe care o asocia cu tatăl ei... Dar era un soi diferit de autoritate – era autoritatea care ascultă părerile și necazurile celorlalți. Nu zărea nici un semn, în ochii sau în acțiunile lui, că ar considera modul de a-și *face griji* al tatălui ei ca fiind singura rațiune de a fi a autorității... Ca și cum oamenii ar fi animale de casă, în același timp răsfățați și obligați la disciplină.

Indiferent de motive, pe la sfîrșitul primei lor întruniri ca grup complet în luna iulie a acelui an, întrunire căreia Bill îi preluase conducerea în chip atît de complet și fără efort, era îndrăgostită de el la nebunie, pînă peste cap. A numi sentimentul acela o simplă slăbiciune de școlăriță ar fi fost ca și cum ai spune că un Rolls-Royce e un vehicul cu patru roți, ceva asemănător cu un car cu fîn. Nu chicotea nestăpînită, nici nu roșea cînd îl vedea, nici nu-i scrijelea numele pe copaci și nu i-l scria cu cretă pe pereții Punții sărutурilor. Pur și simplu trăia cu chipul lui în inima ei, tot timpul, ca un fel de durere dulce și sfîșietoare. Ar fi fost în stare să-și dea viața pentru el.

Era destul de firesc, bănuia ea, să vrea să creadă că Bill îi trimisese poezia de dragoste... Deși niciodată nu ajunsese atît de departe încît

să se convingă că așa era. Nu, știuse a cui era poezia. Iar mai tîrziu – la un moment dat – nu recunoscuse oare autorul însuși? Da, așa-i spusese Ben (deși acum nu-și putea aminti, nici cu prețul vieții, cînd sau în ce împrejurare i-o spusese cu voce tare), cu toate că dragostea lui pentru ea fusese aproape la fel de bine ascunsă ca și dragostea pe care o simțea ea pentru Bill

(dar i-ai spus Bevvie, da i-ai spus că-l iubeai pe)

era evident pentru oricine privea cu atenție (și care era bun la suflet) – se simțea din felul cum avea întotdeauna grijă să păstreze un anume spațiu între ei, după aerul tras în piept cînd ea îl atingea pe braț sau pe mînă, după felul cum se îmbrăca atunci cînd știa că se vor întîlni. Dragul, dulcele, grasul Ben.

Se sfîrșise cumva acel dificil triunghi preadolescentin, dar *cum* se sfîrșise era unul dintre lucrurile pe care nu și le putea aduce aminte. Se gîndea că Ben își mărturisise fapta și expedierea micului poem de dragoste. Se gîndea că ea îi spusese lui Bill că-l iubea, că-l va iubi pe veci. Și într-un fel aceste două confesiuni ajutaseră la salvarea vieților lor, ale tuturor... Oare? Nu-și putea aminti. Amintirile acelea (sau amintirile amintirilor) semănau cu niște insule care nu erau cu adevărat insule, ci doar cioturi dintr-o unică barieră de corali ce se întîmplase să străpungă suprafața apei, părți ale unui întreg. Totuși, ori de cîte ori încerca să se cufunde în adînc și să vadă restul, intervenea o imagine înnebunitoare: gaițele ce reveneau în fiecare primăvară în Noua Anglie, îngrămădindu-se pe firele de telefon, pe crengi și acoperișuri, înghiontindu-se să-și facă loc și umplînd văzduhul dezghețului de la sfîrșitul lui martie cu gîlceava lor răgușită. Imaginea aceasta îi revenea mereu în minte, străină și tulburătoare, ca o undă radio puternică ecranînd semnalul pe care vrei să-l recepționezi.

Își dădu seama, brusc șocată, că stătea în fața Spălătoriei Kleen-Kloze, unde ea, Stan Uris, Ben și Eddie duseseră cîrpele în acea zi de la sfîrșitul lui iunie – cîrpe pătate de sînge pe care doar ei îl puteau vedea. Acum ferestrele erau opacizate de săpun, iar pe ușă se afla lipit un anunț scris de mînă: „DE VÎNZARE DE LA PROPRIETAR". Privind printre rotocoalele de săpun, văzu o încăpere goală cu pătrate mai deschise la culoare pe pereții galbeni și murdari, în locurile unde fuseseră mașinile de spălat. *Eu plec acasă,* își spuse ea scîrbită, dar cu toate astea își continuă drumul.

Zona aceea nu se schimbase prea mult. Mai dispăruseră cîțiva copaci, probabil ulmi doborîți de boală. Casele arătau puțin mai deteriorate; ferestrele sparte păreau ceva mai răspîndite decît în copilăria ei. Unele dintre ochiurile lipsă fuseseră astupate cu carton. Altele, nu.

Și iat-o în fața blocului de apartamente, la numărul 127, pe Lower Main Street. Tot acolo. Albul coșcovit pe care și-l amintea devenise la un moment dat, între timp, un brun-ciocolatiu cojit, dar clădirea era de neconfundat. Iată fereastra prin care se vedea ceea ce fusese bucătăria lor; iată fereastra fostului ei dormitor.

(Jim Doyon, vino de pe strada aia! În clipa asta să vii, ce vrei, să te calce vreo mașină și să mori?)

Se înfioră, încrucișîndu-și brațele peste sîni, strîngîndu-și umerii în căușurile palmelor.

Tăticul s-ar putea încă să mai locuiască aici; o, da, s-ar putea. El nu s-ar muta dacă n-ar fi silit. Urcă doar pîn-acolo, Beverly. Uită-te la cutiile de scrisori. Trei cutii pentru trei apartamente, exact ca pe vremuri. Și, dacă e vreuna pe care scrie Marsh, poți suna la sonerie și nu peste mult o să se audă tîrșîitul papucilor pe hol, iar ușa se va deschide și te vei putea uita la el, omul a cărui sămînță te-a făcut roșcovană și stîngace și ți-a dăruit dibăcia la desen... Ții minte cum obișnuia el să deseneze? Putea desena orice voia. Adică, dacă avea chef. Și asta nu se întîmpla adesea. Cred că erau prea multe lucruri pentru care să-și facă griji. Dar, cînd avea într-adevăr chef, stăteai ore întregi și priveai cum desena pisici și cîini, cai și vaci cu MUU ieșindu-le pe gură într-un balon. Tu rîdeai, rîdea și el, și pe urmă spunea Acuma tu, Bevvie, *iar, cînd apucai creionul, el îți călăuzea mîna și vedeai cum vaca, sau pisica, ori omul care zîmbește se însăilează sub propriile-ți degete în timp ce-i simțeai mirosul de Mennen Skin Bracer și căldura pielii. Urcă, Beverly. Apasă pe buton. O să iasă și va fi bătrîn, ridurile-i vor fi adînc întipărite pe față, iar dinții – care i-au mai rămas – vor fi galbeni, și te va privi și va spune Ei, dar asta-i Bevvie, Bevvie a venit acasă să-l vadă pe bătrînul ei tătic, poftește, Bevvie, ce mult mă bucur că te văd, mă bucur pentru că-mi fac griji în legătură cu tine, Bevvie, îmi fac griji MULTE.*

Urcă încet cărarea, iar bălăriile crescute printre dalele de ciment crăpat îi mîngîiau tivul blugilor. Privi atentă la ferestrele de la parter, dar aveau perdelele trase. Privi cutiile de scrisori. Etajul doi, STARWEATHER. Etajul unu, Burke. Parter – i se opri respirația – Marsh.

Dar n-am să sun. Nu vreau să-l văd. N-am să apăs pe buton.

Asta era o hotărîre fermă, în sfîrșit! Hotărîrea care deschidea poarta unei pline și utile vieți de hotărîri ferme! Coboară pe alee! Înapoi în oraș! Pînă la Pensiunea Derry! Împachetat! Taxi! Zburat! Spus lui Tom să se ducă-n mă-sa! Trăit cu succes! Murit fericită!

Sunat sonerie.

Auzi clopotele familiare din living – clopotele care pentru ea sunaseră întotdeauna ca un nume chinezesc: *Ching-Chong!* Tăcere. Nici un răspuns. Se foi de pe un picior pe altul, pe verandă, simțind deodată că-i vine să facă pipi.

Nu-i nimeni acasă, își spuse ușurată. *Acum pot să plec.*

Cînd colo, sună iar: *Ching-Chong!* Nici un răspuns. Se gîndi la fermecătoarea poezie a lui Ben și încercă să-și aducă aminte cu exactitate cînd și cum îi mărturisise el că-i aparține și de ce; preț de-o secundă, aceasta provocă o asociere cu venirea primului ei ciclu menstrual. Începuse să aibă menstruație de la unsprezece ani? Cu siguranță că nu, deși sînii își începuseră dureroasa creștere pe la mijlocul iernii. De ce?... Atunci îi întrerupse șuvoiul gîndurilor o imagine a mii de gaițe pe fire de telefon și acoperișuri, toate cîrîind spre un cer alb, de primăvară.

Acum am să plec. Am sunat de două ori; ajunge atît.

Dar mai sună o dată.

Ching-Chong!

Și auzi pe cineva apropiindu-se, iar sunetul era exact așa cum și-l imaginase: foșnetul obosit al unor papuci vechi. Privi în jur înnebunită, cît pe-aci s-o ia la sănătoasa. Putea să străbată iute cărarea cimentată și să dea colțul, lăsîndu-și tatăl să creadă că nu fuseseră decît niște puști puși pe șotii? *Hei, domnu', nu-l aveți pe Prințul Albert la cutie?...*

Lăsă să-i scape brusc și tăios aerul din piept și trebui să-și strîngă beregata, fiindcă ceea ce voia să răzbată afară era un rîs de ușurare. Nici vorbă să fie tatăl ei. Din ușă o privea o femeie înaltă, de aproape optzeci de ani. Avea părul lung și bogat, mai mult alb, dar înspicat cu șuvițe din auriul cel mai pur. Îndărătul ochelarilor fără rame, ochii îi erau albaștri ca apa din fiordurile de unde ridicaseră ancora strămoșii ei. Purta o rochie purpurie de mătase galbenă. Era uzată, dar încă elegantă. Fața ridată avea o expresie blîndă.

– Da, domnișoară?

– Scuzați-mă, spuse Bev.

Pornirea de-a rîde îi trecuse la fel de repede pe cît venise. Observă că bătrîna purta un medalion la gît. Era aproape sigur din fildeș veritabil, încercuit într-o bandă de aur atît de subțire, încît era aproape invizibilă.

– Probabil am apăsat pe butonul greșit.

Sau am sunat anume greșit, șopti mintea ei.

– Voiam să sun la Marsh.

– Marsh? se încreți delicat fruntea bătrînei.

– Da, știți...

– Nu stă nici un Marsh *aici,* spuse femeia.

– Dar...

– Doar dacă nu vă referiți la *Alvin* Marsh, nu-i așa?

– Ba da! exclamă Beverly. Tatăl meu!

Mîna bătrînei se ridică la medalion și îl atinse. O privi mai îndeaproape pe Beverly, făcînd-o să se simtă ridicol de tînără, de parcă ar fi trebuit să țină în mîini o cutie de fursecuri de la Fetele Cercetași sau poate o cutie pentru chetă – susțineți-i pe Tigrii Liceului Derry. Apoi bătrîna zîmbi... Un zîmbet bun și totodată trist.

– Păi, ați *pierdut* legătura, domnișoară. N-aș vrea să fiu prima care v-o spune, eu, o străină, dar tatăl dumneavoastră a murit acum cinci ani.

– Dar... La sonerie...

Privi din nou și scoase un mic sunet de uimire care nu era tocmai rîset. În agitația ei, în certitudinea subconștientă, dar tare ca piatra că bătrînul încă mai era acolo, citise numele KERSH ca și cum ar fi fost MARSH.

– Dumneavoastră sînteți doamna Kersh? întrebă ea.

Era năucită de vestea morții tatălui ei, dar se simțea și prost din cauza greșelii – cucoana avea s-o creadă puțin mai mult decît analfabetă.

– Doamna Kersh, confirmă aceasta.

– Ați... L-ați cunoscut pe tata?

– Prea puțin l-am cunoscut, spuse doamna Kersh.

Vocea ei semăna puțin cu a lui Yoda din „Războiul stelelor", iar lui Beverly îi veni din nou să rîdă. Cînd oare îi începuseră emoțiile să se agite atît de violent înainte și înapoi, ca un ferăstrău? Adevărul era că nu-și putea aminti un moment anume... Dar se temea teribil că nu peste mult timp își va aminti.

– A locuit cu chirie în apartamentul de la parter înaintea mea. Ne-am văzut, eu venind, el plecînd, timp de cîteva zile. S-a mutat pe Roward Lane. Știi strada?

– Da.

Roward Lane se desprindea din Lower Main Street cu patru intersecții mai în jos, acolo unde casele cu apartamente erau mai mici și încă mai disperat de dărăpănate.

– L-am mai văzut de cîteva ori la Costello Avenue Market, continuă doamna Kersh, și la spălătorie, înainte de a se închide. Schimbam cîte o vorbă din cînd în cînd. Noi... Fetițo, ești palidă. Iartă-mă. Poftește și permite-mi să-ți ofer un ceai.

– Nu, nu pot, spuse slăbită Beverly, dar de fapt chiar se simțea palidă, ca sticla mată prin care aproape poți privi.

I-ar fi prins bine un ceai și un fotoliu în care să șadă.

– Ba poți și ai să-l primești, zise cu căldură doamna Kersh. E tot ce pot face pentru faptul de a-ți fi dat o veste atît de neplăcută.

Înainte de a apuca să protesteze, Beverly se pomeni condusă prin antreul întunecos pînă în vechiul ei apartament, care acum părea mult mai mic, dar destul de sigur – sigur, bănuia ea, pentru că aproape toate arătau altfel. În locul mesei Formica acoperită cu placă roz și al celor trei scaune se afla o măsuță rotundă, nu cu mult mai mare decît un gheridon, cu flori de mătase într-o vază din ceramică, în locul vechiului frigider Kelvinator cu tambur rotund deasupra (tatăl ei moșmondea încontinuu la el ca să-l țină în funcțiune), era un Frigidaire de culoarea aramei. Aragazul era mic, dar eficient la înfățișare. Perdele de un albastru-viu erau agățate la ferestre, și vedea jardinierele cu flori de afară. Podelele, acoperite cu linoleum în copilăria ei, fuseseră dezgolite pînă la lemnul lor originar. Numeroase straturi de lac le făceau să lucească stins.

Doamna Kersh întoarse capul de lîngă *aragaz*, unde punea un ibric de ceai.

– Ai crescut aici?

– Da, spuse Beverly. Dar acum e cu totul altfel... atît de ordonat și cochet... minunat!

– Ce amabilă ești! constată doamna Kersh, iar surîsul o făcu să pară mai tînără. Am ceva bănuți, vezi dumneata. Nu prea mulți, dar cu pensia mea mă descurc bine. Cînd eram fată locuiam în Suedia. Am venit în țara asta în 1920, la paisprezece ani și fără nici un ban – cu

alte cuvinte, mă aflam pe calea cea mai bună de a descoperi valoarea banilor, ești de acord cu mine?

– Da, spuse Bev.

– Am lucrat la spital, urmă doamna Kersh. Mulți ani – din 1925 am lucrat acolo. Am avansat pînă la poziția de administrator-șef. Toate cheile eu le-aveam. Soțul meu a investit banii cît se poate de bine. Acum am ajuns la un mic liman. Uită-te prin jur, domnișoară, pînă fierbe apa!

– Nu, nu-mi permit...

– Te rog... Încă mă simt vinovată. Uită-te, dacă vrei!

Așa că se uită. Dormitorul părinților ei era acum dormitorul doamnei Kersh, iar diferența era profundă. Odaia părea mai mare și mai aerisită. Un scrin mare de cedru, cu inițialele R.G. intarsiate în el, își răspîndea blînda aromă. O cuvertură uriașă era așternută pe pat. Înfățișa femei scoțînd apă, băieți mînînd vite, bărbați clădind căpițe. O cuvertură minunată.

Odăița ei devenise cameră de cusut. O mașină Singer neagră se găsea pe o măsuță de fier forjat sub o pereche de lămpi Tensor puternice. Pe un perete era agățat un tablou cu Iisus, pe altul unul al lui John F. Kennedy. Sub portretul lui J.F.K. se afla o vitrină frumoasă, umplută cu cărți în loc de porțelanuri, dar asta nu părea să strice cu nimic aspectul elegant al încăperii.

La urmă de tot intră în baie.

Fusese zugrăvită într-o nuanță roz, prea discretă și plăcută ca să pară țipătoare. Toate instalațiile erau noi, și totuși se apropie de lavoar simțind că vechiul coșmar pusese din nou stăpînire pe ea; avea să privească în ochiul acela negru și fără pleoape, șoaptele aveau să înceapă, apoi sîngele...

Se aplecă peste chiuvetă, zărindu-și o clipă fața palidă și ochii negri în oglinda de deasupra, după care privi în gaura aceea, așteptînd vocile, rîsul, gemetele, sîngele.

Nu știa cît o fi stat acolo, aplecată peste lavoar, așteptînd imagini și sunete dispărute de douăzeci și șapte de ani. Glasul doamnei Kersh o făcu să se întoarcă:

– Ceaiul, domnișoară!

Tresări, smulsă din starea aproape hipnotică, și ieși din baie. Dacă existase magie neagră acolo jos, pe țeava, acum nu mai era... Sau dormea.

– O, nu trebuia!

Doamna Kersh o privi veselă, surîzînd ușor.

– Ei, domnișoară, dacă ai ști cît de rar îmi ține cineva tovărășie în vremurile astea, n-ai vorbi așa. Păi, pun mai mult decît atît pentru omul de la Bangor Hydro care vine să-mi citească contorul! Îl fac să se îngrașe!

Cești și farfurioare delicate așezate pe masa rotundă de bucătărie, un alb ca de os, imaculat, tivit cu albastru. Între ele stătea un platou cu prăjituri și fursecuri. Lîngă dulciuri, un ceainic de cositor pufăia aburi blînzi și mireasmă îmbătătoare. Uimită, Bev își spuse că nu lipseau decît micile tartine cu coaja tăiată: *tartinedemătușă,* le numea ea în sinea ei, întotdeauna într-un singur cuvînt. Trei genuri principale de *tartinedemătușă* – cu brînză topită și măsline, cu creson și cu salată de ouă.

– Ia loc, o pofti doamna Kersh. Ia loc, domnișoară, să-ți torn ceaiul.

– Nu sînt domnișoară, spuse Beverly și-și ridică mîna stîngă, astfel ca să i se vadă verigheta.

Doamna Kersh zîmbi și-și vîntură o mînă prin aer – *fleacuri!* spunea gestul.

– Eu le spun tuturor tinerelor drăguțe „domnișoară" Un vechi obicei. Nu te ofusca.

– Nu, o încredința Beverly, cîtuși de puțin.

Dar, din cine știe ce motiv, simți o adiere de neliniște: era ceva în zîmbetul bătrînei care păruse puțin... Cum? Neplăcut? Fals? Cunoscător? Dar așa ceva era ridicol, nu?

– Îmi place cum ați aranjat casa.

– Zău? zise doamna Kersh și turnă ceai.

Lichidul părea întunecat, tulbure. Beverly nu era sigură că vrea să-l bea... și deodată nu mai era sigură nici că dorea să se afle acolo.

Sub sonerie scria *Marsh,* șopti deodată mintea ei, și i se făcu frică.

Doamna Kersh îi întinse ceaiul.

– Mulțumesc, spuse Beverly. La înfățișare putea să fi fost tulbure; însă aroma era minunată. Gustă. Era bun. *Nu te mai speria de nimicuri,* își spuse.

– Scrinul acela de cedru, mai ales, e o piesă minunată.

– O antichitate! spuse doamna Kersh și rîse.

Beverly observă că frumusețea bătrînei femei avea un singur defect, lucru destul de răspîndit aici, în nord. Dinții îi erau foarte stricați – puternici la înfățișare, dar totuși stricați. Erau galbeni, iar

cei doi din față se încălecaseră. Caninii păreau extrem de lungi, aproape ca niște colți.

Erau albi... cînd a ieșit în ușă ți-a zîmbit și ai remarcat cît sînt de albi.

Deodată nu-i mai era doar *puțin* frică. Deodată simți că trebuia să plece de-acolo.

– Foarte veche, o, da! exclamă doamna Kersh și-și bău ceașca de ceai dintr-o singură sorbitură, cu un sunet neașteptat, gîlgîitor și șocant.

Îi zîmbi lui Beverly – îi rînji –, iar Beverly văzu că și ochii femeii se schimbaseră. Acum corneele erau galbene, bătrîne, vîrstate cu vinișoare roșii cețoase. Părul îi era mai rar; arăta subnutrit, nu mai era argintiu înspicat cu blond-strălucitor, ci de un sur-mohorît.

– Foarte veche, repetă doamna Kersh peste ceașca goală, privind-o viclean pe Beverly cu ochii ei îngălbeniți; dinții strîmbi i se arătau în rînjetul acela respingător, aproape feroce. De-acasă cu mine a venit. Ai observat RG-ul încrustat în el?

– Da.

Glasul i se auzea de foarte departe, și o parte din creierul ei se văicări: *Dacă nu știe că ai văzut schimbarea poate că nu te paște nici un pericol, dacă nu știe, nu vede...*

– Tatăl meu, spuse ea, pronunțînd *tatal,* și Beverly văzu că rochia se schimbase și ea; devenise de un negru scîrbos, jupuit; medalionul reprezenta o hîrcă, falca atîrnîndu-i într-o căscătură bolnavă, îl chema Robert Gray, mai cunoscut ca Bob Gray, și mai cunoscut ca Pennywise Clovnul Dansator. Deși nici ăsta nu era numele lui. Dar tatălui meu îi plăceau glumele de tot felul.

Rîse iar. Unii dinți i se făcuseră la fel de negri ca rochia. Zbîrciturile îi tăiau acum adînc pielea. Trandafiriul ei lăptos se făcuse grețos de galben. Degetele erau gheare. Rînji la Beverly.

– Gustă ceva, draga mea.

Vocea i se înălțase cu o jumătate de octavă, dar octava suna spartă în registrul acela, și vocea avea sonoritatea unei uși de cavou bălăbănindu-se prostește în balamale înfundate cu pămînt negru.

– Nu, mulțumesc, își auzi Beverly gura spunînd cu o voce subțire și copilărească.

Cuvintele nu păreau să izvorască din creierul ei; mai degrabă îi ieșeau pe gură, după care trebuia să ajungă pînă la urechi pentru ca ea să devină conștientă de ceea ce spusese.

– Nu? întrebă vrăjitoarea și rînji.

Ghearele ei rîcîiră farfuria, și începu să îndese în gură, cu amîndouă mîinile, fursecuri subțiri cu melasă și felii delicate de prăjitură glazurată. Dinții ei oribili se înfigeau și mestecau, se înfigeau și mestecau; unghiile lungi și murdare se afundau în zaharicale; firimituri se rostogoleau pe lespedea osoasă a bărbiei. Răsuflarea sa avea mirosul ființelor moarte de mult, cu burta plesnită de gazele propriei descompuneri. Rîsul îi devenise acum un croncănit mort. Părul era și mai rar. Ici și colo se vedea scalpul solzos.

– O, tatălui meu îi plăceau glumele! Auzi o glumă, donșoară, dacă le guști pe astea: tatăl meu m-a purtat în pîntece, nu mumă-mea. Și m-a căcat prin găoz! Hii! Hii! Hii!

– Ar fi timpul să plec, se auzi Beverly pe sine zicînd pe același ton înalt și rănit – glasul unei fetițe care a fost făcută de rușine la prima ei petrecere.

Nu mai avea pic de putere în picioare. Era vag conștientă de faptul că în ceașca ei nu era ceai, ci căcat, căcat lichid, un mic cadou din canalele de sub oraș. *Băuse* din el, nu mult, dar o sorbitură totuși, *o, Doamne, o, Doamne, o, binecuvîntate Iisuse, te rog, te rog...*

Femeia se micșora sub ochii ei, subțiindu-se; acum era o babornițâ cu fața ca de păpușă făcută dintr-un măr, așezată în fața ei, chicotind cu o voce ascuțită și scîrțîitoare și legănîndu-se înainte și înapoi.

– O, tatăl meu și cu mine sîntem unu', spuse ea, doar eu, doar el, și, drăguță, dacă ai minte, atuncea ai să fugi, ai să fugi înapoi de unde-ai venit, ai să fugi iute, fiindcă, dacă stai, o să-ți fie mai rău decît moartea. Nimeni care moare în Derry nu moare cu adevărat. Ai știut-o și-nainte; acuma crede-o.

Cu încetinitorul, Beverly își adună picioarele sub ea. Parcă privindu-se din afară, se văzu ridicîndu-se și dînd înapoi de la masă și din fața vrăjitoarei, cu groază și neîncredere, neîncredere pentru că își dădea seama acum că măsuța curată de sufragerie nu era din stejar negru, ci din fondantă de ciocolată. Chiar în timp ce o privea, vrăjitoarea, continuînd să se hlizească, cu ochii ei bătrîni și galbeni abătuți pieziș spre colțul camerei, rupse o bucată din masă și o înfundă lacom în capcana tăioasă ce-i slujea drept gură.

Ceștile, văzu ea acum, erau din coajă albă de copac smălțuită migălos cu glazură colorată în albastru. Portretele lui Iisus și John Kennedy erau alcătuiri de vată dulce aproape transparentă, și, sub ochii ei, Iisus scoase limba, iar Kennedy îi făcu nerușinat cu ochiul.

– Cu toții te așteptăm! zbieră vrăjitoarea, și unghiile ei zgrepțănară tăblia mesei de fondantă, trasînd dîre adînci în suprafața lucioasă. O, da! O, da!

Lămpile de deasupra erau globuri de zahăr candel. Lambriurile erau din caramel. Coborî privirea și văzu că pantofii ei lăsau urme pe podele, care nu erau cîtuși de puțin podele, ci table de ciocolată. Mirosul de dulciuri era sufocant.

O, Doamne, e Hänsel și Gretel, e vrăjitoarea cea care întotdeauna mă speria cel mai rău fiindcă mînca copiii...

– *Tu și prietenii tăi!* urlă vrăjitoarea, hohotind. *Tu și prietenii tăi! La cușcă! La cușcă pînă se-ncinge cuptorul!*

Zbiera rîzînd totodată, iar Beverly o luă la fugă spre ușă, dar alerga ca într-un film proiectat cu încetinitorul. Hohotele vrăjitoarei vuiau și se învîrteau în jurul capului ei, ca un nor de lilieci. Beverly țipă. Holul putea a zahăr, nuga și caramel și a fragi sintetici grețoși. Mînerul ușii, imitație de cristal cînd intrase ea, era acum un monstruos diamant de zahăr candel.

– *Îmi fac griji în privința ta, Bevvie... Îmi fac griji MULTE!*

Se răsuci, șuvițele de păr roșcat plutindu-i în jurul feței, pentru a-și vedea tatăl clătinîndu-se spre ea prin antreu, purtînd rochia neagră a vrăjitoarei și cameea în formă de cap de mort; chipul bărbatului spînzura în cărnuri scurse, ca aluatul moale, avea ochii ca de lăcustă, mîinile i se încleștau și se descleștau, gura rînjea cu fervoare suculentă.

– *Te băteam pentru că voiam să te FUT, Bevvie, asta-i tot ce voiam să fac, voiam să te FUT, voiam să te PAP, voiam să-ți pap PĂSĂRICA, voiam să-ți SUG între dinți LINDICU', MIAM-MIAM, Bevvie, oooohhhhh, MIAM-MIAM ÎN BURTICĂ, voiam să te bag la cușcă... Și să încing cuptorul... Și să-ți pipăi PIZDA... Dolofana ta PIZDĂ... Și cînd era destul de fragedă s-o pap... S-o pap... PAP...*

Zbierînd, înșfăcă mînerul lipicios și se repezi afară pe veranda decorată cu acadele de pralină și pardosită cu fondantă. Departe, vagi, părînd să plutească prin cîmpul său vizual, zări mașini trecînd într-o parte și în alta și o femeie împingînd un cărucior cu tîrguieli.

Trebuie să ajung acolo, rosti gîndul aproape incoerent. *Aia de acolo-i realitatea, dac-aș putea doar să ajung pe trotuar...*

– N-o să-ți folosească la nimic fuga, Bevvie, spuse tatăl ei *(tatăl meu)* rîzînd.

– Am așteptat mult clipa asta. O să ne *distrăm*. O să fie *MIAM-MIAM* la noi în *BURTICĂ*.

Privi din nou în urmă, iar acum tatăl ei mort nu mai purta rochia neagră a vrăjitoarei, ci costumul de clovn cu nasturi mari portocalii. O bonetă din blană de raton stil 1958, de soiul celei popularizate de Fess Parker în filmul lui Disney cu Davy Crockett, îi stătea înclinată pe cap. Într-o mînă ținea un snop de baloane. În cealaltă avea un picior de copil, ținîndu-l ca pe un copan de pui. Fiecare balon purta inscripția „IT CAME FROM OUTER SPACE"[1].

– Spune-le prietenilor tăi că sînt ultimul dintr-o specie pe cale de dispariție, zise, lățindu-și rînjetul înfundat în cap pe cînd se împletica coborînd treptele verandei spre ea. Singurul supraviețuitor de pe o planetă care moare. Am venit să jefuiesc toate femeile... Să siluiesc toți bărbații... Și să-nvăț să împletesc șosete!

Începu să schițeze un twist dement, cu baloanele într-o mînă și piciorul retezat, sîngerînd, în cealaltă. Costumul de clovn se încrețea și filfîia, dar Beverly nu simțea nici o boare de vînt. Picioarele i se încurcară unul într-altul și se prăvăli pe pietre, aruncîndu-și palmele înainte pentru a amortiza șocul, care i se transmise pînă-n umeri. Femeia cu căruciorul se opri și aruncă înapoi o privire îndoielnică, după care se grăbi să-și continue drumul, puțin cam prea repede.

Clovnul porni din nou spre ea, aruncînd piciorul tăiat. Acesta ateriză pe gazon cu o bufnitură de nedescris. Un moment, Beverly rămase întinsă pe cărare, convinsă undeva înlăuntrul ei că trebuie să se deștepte în curînd, că toate astea nu pot fi adevărate, că fără îndoială e doar un vis...

Își dădu seama că nu era așa cu o clipă înainte ca degetele încovoiate, cu gheare lungi, ale clovnului s-o atingă. Era adevărat; putea s-o omoare. Așa cum îi omorîse și pe copii.

– *Gaițele îți știu numele adevărat!* urlă ea.

Monstrul se retrase, și i se păru că preț de-o clipă rînjetul de pe buzele dinăuntrul marelui rînjet roșu pictat deasupra și împrejurul lor deveni o grimasă de ură și durere... Și poate și de frică. Se putea să nu fi fost decît imaginația ei, și cu siguranță nu avea habar de ce rostise o asemenea nebunie, dar o ajută să cîștige o fracțiune de secundă.

---

[1] *A venit din spațiul cosmic*, celebru film SF, Universal/International, 1953, r. Jack Arnold (n. tr.).

Sări în picioare și o rupse la goană. Un scrîșnet de frîne și un glas aspru, furios și speriat totodată, răcni:

– De ce nu te uiți pe unde mergi, lățoasă proastă?

Avu imaginea încețoșată a unei mașini de pîine care aproape o lovise cînd se năpustise în stradă ca un copil gonind să-și prindă mingea, iar apoi stătea pe trotuarul opus, gîfîind, cu un junghi fierbinte în coasta stîngă. Mașina de pîine își reluă drumul pe Lower Main.

Clovnul dispăruse. Casa era tot la locul ei, dar acum văzu că era năruită și pustie, cu ferestrele bătute-n scînduri, cu treptele ce urcau pe verandă crăpate și sparte.

Chiar am fost acolo înăuntru sau am visat totul?

Dar blugii îi erau murdari și bluza galbenă plină de praf.

Iar pe degete avea ciocolată.

Și le șterse de pantaloni și se îndepărtă grăbită, înfierbîntată la față, cu spinarea rece ca gheața, cu ochii părînd să-i iasă din cap, pulsînd în același ritm cu bătăile repezi ale inimii.

Nu-l putem învinge. Indiferent ce-o fi acest Monstru, nu-l putem învinge. El chiar vrea să încercăm – vrea să restabilească vechiul scor. Nu se poate mulțumi cu o tragere la sorți, cred. Ar trebui să plecăm de-aici... Să plecăm pur și simplu.

Ceva i se frecă de pulpă, ușor ca lăbuța cercetătoare a unei pisici.

Se smulse din loc cu un mic țipăt. Privi în jos și se crispă. Mîna-i, mînată de o voință proprie, îi astupă gura.

Era un balon galben ca bluza ei. Pe el, scrise într-un albastru-electric, se puteau citi cuvintele „CO'ECT, IEPU'AȘ"

Se îndepărtă sub ochii ei, săltînd pe stradă, purtat de zefirul dulce al primăverii tîrzii.

4

Richie Tozier lasă urme

Ei bine, a fost în ziua cînd Henry și ortacii lui m-au fugărit – înainte să se termine școala s-a întîmplat asta...

Richie se plimba pe Outer Canal Street, pe lîngă Bassey Park. Acum se opri, cu mîinile îndesate în buzunare, privind spre Puntea săruturilor, dar fără a o vedea cu adevărat.

Am scăpat de ei în raionul de jucării de la Freese's... De cînd cu încheierea apocaliptică a reuniunii de prînz, hoinărise fără țintă, încercînd să se împace cu grozăviile găsite în plăcintele cu răvașe... Sau cu lucrurile ce *păruseră* să se afle în plăcinte. Se gîndea că, cel mai probabil, din ele nu ieșise absolut nimic. Fusese o halucinație colectivă provocată de palavrele înspăimîntătoare pe care le înșiraseră. Cea mai temeinică probă a acestei ipoteze era faptul că Rose nu văzuse nimic. Desigur, nici părinții lui Beverly nu văzuseră sîngele ce ieșise pe țeava din baie, dar nu era același lucru.

Nu. De ce nu?

– Pentru că acum sîntem adulți, murmură el.

Descoperi că acest gînd nu avea absolut nici un fel de putere sau logică; putea fi la fel de bine un vers absurd din cîntecelul vreunui copil.

Își reluă plimbarea.

Am trecut prin fața Primăriei, m-am așezat un timp pe o bancă și mi s-a părut că văd...

Se opri din nou, încruntîndu-se.

Că a văzut ce?

...Dar ăla nu era decît un lucru pe care-l visasem.

Chiar? Chiar așa?

Privi spre stînga și văzu uriașa clădire din sticlă, cărămidă și oțel care la sfîrșitul anilor cincizeci păruse atît de modernă, iar acum arăta mai degrabă vetustă și dărăpănată.

Și iată-mă-s, își spuse el. *Drept înapoi la rahatul ăsta de Primărie. Scena celeilalte halucinații. Sau vis. Sau ce-o fi fost.*

Ceilalți îl vedeau în el pe clovnul clasei, și căzuse cu ușurință înapoi în acel rol. *Ah, cu toții am căzut cu ușurință înapoi în vechile noastre roluri, n-ai observat?* Dar era oare ceva foarte neobișnuit în asta? Considera că probabil cam același lucru l-ai vedea la oricare reuniune de a zecea sau a douăzecea aniversare a absolvirii liceului – comediantul clasei, care și-a descoperit vocația pentru preoție în timpul facultății, după două pahare va regresa aproape automat la ghidușul care fusese; Marele Creier Englez care se încurcase în afaceri cu camioane începe deodată să peroreze despre John Irving sau John Cheever; tipul care cîntase cu Moondogs sîmbăta seara și devenise apoi profesor de matematici la Corneli se va găsi deodată pe scenă cu orchestra, cu o chitară Fender agățată de umăr, țopăind pe melodia *Gloria* sau *Surfin' Bird* cu feroce delectare beată. Cum spusese

Springsteen? Nu te retragi, puiule, nu te predai... Dar îți venea mai ușor să crezi în vechiturile de la patefon după două pahare sau o sticlă bună de vin roșu.

Dar, credea Richie, regresiunea era halucinația, nu viața prezentă. O fi fost copilul tatăl bărbatului, dar tații și fiii împărtășeau adesea interese foarte diferite și doar o asemănare pasageră. Ei...

Dar ai spus adulți și acum sună ca un nonsens; sună ca un fel de bîra-bîra. De ce asta, Richie? De ce?

Pentru că Derry e la fel de straniu ca întotdeauna. De ce nu ne mulțumim pur și simplu cu atît?

Pentru că lucrurile nu sînt atît de simple.

Copil fiind, fusese un comic nătîng, uneori vulgar, alteori amuzant, pentru că era singura cale de a se descurca fără a fi omorît de unii ca Henry Bowers sau fără să-și piardă cu desăvîrșire mințile de plictiseală și însingurare. Acum își dădea seama că o mare parte din problemă o reprezentase doar propria lui minte, care avea obiceiul să funcționeze cu o viteză de zece-douăzeci de ori mai mare decît a colegilor de școală. Îl socotiseră ciudat, sucit sau chiar sinucigaș, în funcție de escapada în chestiune, dar poate nu fusese decît un simplu caz de exces de viteză mentală – dacă excesul de viteză mentală se putea numi simplu.

Oricum, era genul acela de lucruri pe care după un timp ajungi să le ții sub control – le aduci sub control sau găsești supape, tipi ca Buford, cel Bălos și Gîngăvit, de pildă. Richie descoperise aceasta în lunile de după ce se rătăcise în postul de radio al facultății, cam la întîmplare, și descoperise în timpul primei sale săptămîni la microfon tot ceea ce-și dorise vreodată. La început nu fusese prea grozav; era *prea fascinat* ca să fie bun. Dar își înțelesese potențialul de a fi nu numai bun în domeniu, ci chiar extraordinar, și numai această revelație fusese de ajuns ca să-l poarte pînă la Lună pe un nor de euforie. În același timp începuse să priceapă marele principiu motor al universului sau cel puțin al acelei părți din univers care avea de-a face cu cariera și succesul: îl găseai pe scrîntitul care se tot învîrtea înlăuntrul tău dîndu-ți viața peste cap. Îl fugăreai pînă într-un colț și puneai mîna pe el. Dar nu-l omorai. A, nu. Moartea era prea blîndă pentru soiul *ăla* de ticălos mic. Îi trăgeai pe cap niște hamuri și pe urmă începeai să ari. Scrîntitul muncea ca un demon o dată ce-l

băgai în brazde. Și-ți mai furniza și cîteva chicuri din cînd în cînd. Asta era totul de fapt. Și era mai mult decît suficient.

Fusese comic, nici o problemă, un hohot pe minut, dar pînă la urmă depășise coșmarurile ce se ascundeau pe fața întunecată a tuturor acelor hohote. Sau cel puțin așa credea. Pînă azi, cînd cuvîntul *adult* încetase dintr-o dată să mai aibă vreun sens în propriul lui auz. Iar acum mai avea și altceva de înfruntat sau măcar ceva la care să se gîndească; statuia enormă și total idioată a lui Paul Bunyan din fața Primăriei.

Eu trebuie că-s excepția care confirmă regula, Bill Barosane. Ești sigur că n-a mai fost nimic, Richie? Absolut nimic?

Prin fața Primăriei... Mi s-a părut că văd...

O durere ascuțită îi înțepă ochii pentru a doua oară în ziua aceea și și-i apăsă cu palmele, cu un geamăt nedumerit ieșindu-i din piept. Apoi dispăru iar, la fel de repede pe cît venise. Dar mai simțise și un miros, nu? Ceva ce nu se afla cu adevărat acolo, dar ceva ce *fusese* acolo, ceva ce-l făcea să se gîndească la

(sînt chiar aici lîngă tine Richie ține-mă de mînă poți să mă prinzi de mînă)

Mike Hanlon. *Fum* era ceea ce-i înțepase ochii și îl făcuse să lăcrimeze. Acum douăzeci și șapte de ani trăseseră în piept fumul acela; la sfîrșit nu mai rămăseseră decît Mike și el și văzuseră...

Dar nu mai era.

Se mai apropie cu un pas de statuia din plastic a lui Paul Bunyan, la fel de uluit acum de voioasa ei vulgaritate pe cît fusese de copleșit în copilărie de dimensiunile ei. Legendarul Paul avea șase metri înălțime, iar soclul mai adăuga încă doi. Zîmbea în jos spre circulația mașinilor și pietonilor pe Outer Street de la marginea spațiului verde al Primăriei. Clădirea în care se afla primăria fusese construită în anii 1954-1955, inițial pentru o echipă de baschet de divizie minoră, pe care însă comunitatea nu reușise să o alcătuiască. Consiliul Municipal Derry votase fondurile pentru statuie un an mai tîrziu, în 1956. Avuseseră loc dezbateri aprinse, atît în ședințele publice ale Consiliului, cît și în rubricile pentru cititori din *Derry News.* Mulți erau de părere că va fi o statuie *adorabilă,* urmînd să devină cu siguranță o atracție turistică de marcă. Alții găseau ideea unui Paul Bunyan de plastic oribilă, stridentă și din cale afară de neinspirată. Profesoara de arte de la Liceul Derry, își aducea aminte Richie, scrisese la *News* o scrisoare în care anunța că, dacă se va ridica într-adevăr în Derry

o asemenea monstruozitate, o va arunca în aer cu mîna ei. Rînjind, se întrebă dacă *acelei* puicuțe i se reînnoise contractul.

Controversa – pe care Richie o recunoștea acum ca fiind o furtună tipică într-un pahar cu apă – făcuse prăpăd timp de șase luni și, firește, fusese întru totul lipsită de sens; statuia se achiziționase, și, chiar dacă făcea Consiliul Municipal un lucru atît de aberant (mai ales pentru Noua Anglie) ca a decide să nu folosească un obiect achitat deja, unde, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să îl *depoziteze?* Apoi statuia, nu tocmai sculptată, ci pur și simplu turnată într-o oarecare uzină de mase plastice din Ohio, fusese instalată la locul ei, încă înfășurată într-o husă de prelată destul de mare ca să poată servi drept velă a unui vas de cursă lungă. Fusese dezvelită la 13 mai 1957, la a o sută cincizecea aniversare a nașterii municipalității unificate. O facțiune dăduse glas unor previzibile văicăreli ultragiate; o alta, unor la fel de previzibile gemete de extaz.

Cînd a fost dezvelit, în ziua aceea, Paul își purta salopeta cu bretele și cămașa cadrilată roșu cu alb. Barba îi era splendid de neagră, splendid de plină, splendid de mitocănească. O secure din plastic, cu siguranță Godzilla tuturor securilor din plastic, îi stătea aruncată pe un umăr, iar el rînjea necontenit spre cerurile de la miazănoapte, care în ziua inaugurării erau la fel de albastre precum pielea reputatului tovarăș al lui Paul (totuși Babe nu fusese prezent la dezvelire; costul estimativ al adăugării unui bou albastru în tablou se relevase a fi prohibitiv).

Copiii ce participaseră la ceremonie (erau cu sutele, iar băiatul în vîrstă de zece ani, Richie Tozier, însoțit de tatăl său, se număra printre ei) au fost pe deplin încîntați de uriașul din plastic. Părinții își cocoțară plozii pe piedestalul pătrățos care susținea personajul, făcură fotografii, după care priviră cu un amestec de teamă și amuzament cum copiii se cățărau și se tîrau, rîzînd, pe imensele cizme negre ale lui Paul (rectificăm: pe imensele cizme negre *din plastic* ale lui Paul).

Se făcuse luna martie a anului următor cînd Richie, extenuat și terifiat, ajunsese în sfîrșit pe o bancă din fața statuii, după ce scăpase (ca prin urechile acului) de domnii Bowers, Criss și Huggins, după o urmărire începută la Școală Elementară și prelungită prin mai tot centrul orașului. Pînă la urmă îi fentase în raionul de jucării al Magazinului Universal Freese's.

Filiala Freese's din Derry era o sărăcie pe lîngă magazinul universal din centrul Bangorului, dar lui Richie puțin îi mai păsa de asemenea lucruri – orice port era bun pe timp de furtună. Henry Bowers era chiar în urma lui, iar lui Richie deja i se sleiseră puterile. Cîrmise în gura ușii turnante a magazinului universal ca ultimă soluție. Henry, care, după cîte se părea, nu înțelegea legile fizice ale unor asemenea dispozitive, aproape că rămăsese fără vîrfurile degetelor în timp ce încerca să-l înșface pe Richie, care învîrtea ușa și dispărea în magazin.

În timp ce cobora scara mîncînd pămîntul, cu coada cămășii fluturîndu-i în urmă, auzise ușa rotativă scoțînd o serie de detunături aproape la fel de puternice ca mitralierele de la televizor și înțelesese că Larry, Moe și Curly erau tot pe urmele lui. Ajungînd la subsol, rîdea, dar nu era decît un tic nervos; era tot atît de îngrozit ca un iepure prins într-o sîrmă ghimpată. Chiar aveau de gînd să-l bată bine de data asta (nici prin minte nu-i trecea că, peste vreo zece săptămîni numai, toți trei, și mai cu seamă Henry, aveau să fie capabili de a face moarte de om, și cu siguranță s-ar fi albit de frică dacă ar fi știut despre apocaliptica bătaie cu pietre din iulie, care făcea să pălească pînă și termenul de „omucidere"). Și toată treaba fusese atît de absolut, de tipic stupidă și fără sens.

Richie și alți băieți dintr-a cincea intrau pe rînd în sala de sport. O clasă de-a șasea, cu Henry mătăhălind printre ceilalți ca măgarul între oi, tocmai ieșea. Deși era încă într-a cincea, Henry făcea sportul cu băieții mai mari. Țevile de deasupra picurau iarăși, și domnul Fazio nu apucase să pună plăcuța „ATENȚIE! UD PE JOS!" pe micul ei trepied. Henry alunecase într-o băltoacă și aterizase în fund.

Înainte de a și-o putea stăpîni, gura trădătoare a lui Richie n-avusese de lucru:

– Hai, tu, tembelule!

Răsunase o explozie de rîs atît dinspre colegii de clasă ai lui Henry, cît și dinspre cei ai lui Richie, dar nu se vedea nici urmă de rîs pe fața lui Henry în timp ce se aduna de pe jos – doar un roșu de nuanța cărămizilor recent scoase din cuptor.

– Îți vine ție rîndu', patru-ochi, spuse el și se duse.

Rîsul se stinse pe dată. Băieții din hol îl priviră pe Richie ca pe unul deja mort. Henry nu zăbovi să controleze reacțiile; pur și simplu ieși, cu capul în jos, cu coatele înroșite de la amortizarea căderii,

cu o pată mare și udă în fundul pantalonilor. Privind pata aceea udă, Richie își simți gura sinucigaș de glumeață căscîndu-se iar... Dar de astă dată o închise la loc cu forța, atît de rapid, încît aproape că-și ampută vîrful limbii în ghilotina dinților.

Ei, las că uită el, își spuse fără convingere în timp ce se schimba pentru sport. *Precis că uită. Doar nu i-or lucra lui Moș Hank chiar atîtea circuite. De fiecare dată cînd trage o căcare trebuie să se uite probabil la indicațiile din cărticica de instrucțiuni, ha-ha.*

Ha-ha.

– Ești mort, Gură-spartă, îi spuse Vince Boogers Taliendo, trăgîndu-și suspensorul peste o instalație cam de mărimea și forma unei alune anemice; vorbea cu un anume respect trist. Da' nu-ți face griji. Am să-ți aduc flori.

– Taie-ți urechile și adu conopide, i-o întoarse vioi Richie.

Și toți rîseră, pînă și moș Boogers Taliendo rîse, de ce nu, doar își puteau permite toți să rîdă. Ce, eu să-mi fac griji? Cu toții or fi acasă uitîndu-se la Jiminy Dodd și la „Mousechetarii" de la *Mickey Mouse Club* ori la Frankie Lymon cîntînd „Nu sînt un delincvent minor" la *American Bandstand,* pe cînd lui Richie îi țîțîia curu' prin departamentele de uz casnic și lenjerie de damă, în drum spre raionul de jucării, cu transpirația șiroindu-i pe spinare pînă în crăpătura dintre buci și ouăle înfricoșate, atît de încordate, încît și le simțea de parcă i-ar fi atîrnat peste buric. Sigur, puteau să rîdă. Ha-ha-ha și iar ha-ha.

Henry nu uitase. Richie ieșise pe ușa din capătul cu grădiniță al școlii, pentru orice eventualitate, dar Henry îl proptise pe Belch Huggins acolo, *tot* pentru orice eventualitate. Ha-ha-ha și iar ha-ha.

Richie îl văzu el primul pe Belch, altfel n-ar mai fi avut loc nici o întrecere. Belch se uita spre Derry Park, ținînd într-o mînă o țigară neaprinsă și cu cealaltă scoțîndu-și visător turul nădragilor din fund. Cu inima bătîndu-i nebunește, Richie traversase în liniște terenul de joacă și aproape ajunsese la Charter Street, cînd Belch întoarse capul și-l văzu. Urlă după Henry și Victor, și din acel moment se porni vînătoarea.

Cînd Richie ajunse la raionul de jucării, acesta era complet gol, înfiorător de pustiu. Nu se învîrtea pe acolo nici măcar vreun vînzător – un adult binevenit care să pună capăt afacerii pînă nu scăpa definitiv de sub control. Acum auzea cum se apropie cei trei dinozauri ai apocalipsului. Și nu mai putea fugi. Fiecare respirație îi isca un junghi adînc și dureros în stînga pieptului.

Ochiul i se aținti asupra unei uși pe care scria „IEȘIRE DOAR ÎN CAZ DE URGENȚĂ! VA SUNA ALARMA!" În suflet îi încolți speranța.

O luă la fugă pe un culoar doldora de cutii cu arc și cu păpuși Donald Duck înăuntru, tancuri United States Army fabricate în Japonia, pistoale cu capse Călărețul Singuratic, roboți cu cheiță. Ajunse la ușă și lovi bara de împingere cît putu de tare. Ușa se deschise, lăsînd să intre aerul rece de martie. Alarma se declanșă cu un urlet strident. Richie sări imediat înapoi și se prăbuși în mîini și genunchi pe culoarul alăturat. Fu culcat la pămînt înainte ca ușa să se fi putut închide la loc.

Henry, Belch și Victor năvăliră în raionul de jucării exact în timp ce ușa revenea la locul ei cu un țăcănit, iar alarma se întrerupea. Se năpustiră într-acolo, cu Henry în frunte, hotărît și concentrat.

În sfîrșit, apăru în fugă și un vînzător. Purta un halat albastru de nailon peste un veston ecosez de-o sfîșietoare urîțenie. Ramele ochelarilor îi erau la fel de roz ca ochii unui iepure alb. Richie își spuse că arăta ca Wally Cox în rolul lui Mr. Peepers și trebui să-și trîntească gura în partea cărnoasă a antebrațului pentru a nu izbucni în rafale de rîs extenuat.

– Băi, băieți! exclamă Mr. Peepers. Băi, băieți, n-aveți voie să ieșiți pe-acolo! Aia-i o ieșire în caz de urgență! Băi! Hei! *Băi, băieți!*

Victor îi aruncă o privire cam nervoasă, dar Henry și Belch nu-și opriră un moment goana, iar Victor îi urmă. Alarma urlă iar, mai mult timp de astă dată, în vreme ce se repezeau pe alee. Încă înainte de a se opri din zornăit, Richie era în picioare, alergînd spre raionul cu lenjerie de damă.

– O să vi se interzică accesul în magazin! țipă după el vînzătorul.

Aruncînd un ochi peste umăr, Richie chiți în Vocea sa Bunicuța Grunt:

– Ți-a spus vreodată cineva că arăți *exact* ca Mr. Peepers, tinere?

Și astfel scăpă. Și ajunse la aproape un kilometru de Freese's, în fața Primăriei... Și, spera cu ardoare, departe de orice pericol. Cel puțin pentru moment. Era epuizat. Se așeză pe o bancă la stînga statuii lui Paul Bunyan, nedorind decît un strop de liniște pînă își mai aduna puterile. Încă un pic și se va scula și se va îndrepta spre casă, dar deocamdată se simțea bine șezînd acolo, în soarele după-amiezei.

Se luminase de ziuă sub o burniță rece și mohorîtă, însă acum îți venea să crezi că primăvara s-ar putea chiar să fie pe drum.

Mai încolo, pe gazon, putea vedea avizierul Primăriei, care în ziua aceea de martie purta acest mesaj cu litere mari, albastre, translucide:

„HEI, DRAGI TINERI!
VINE 28 MARTIE!
SPECTACOLUL *ROCK AND ROLL* ARNIE « WOO-WOO »
GINSBERG!
JERRY LEE LEWIS
THE PENGUINS
FRANKIE LYMON ȘI THE TEENAGERS
GENE VINCENT ȘI BERETELE ALBASTRE
FREDDY « BOOM-BOOM » CANNON
O SEARĂ DE DISTRACȚIE NEMAIPOMENITĂ!!!"

Acesta era un spectacol pe care Richie dorea într-adevăr să-l vadă, dar știa că nu avea nici o șansă. Concepția mamei sale despre distracția totală nu-l includea pe Jerry Lee Lewis, care să le spună tinerilor din America: avem pui în hambar, al cui hambar, ce hambar, al meu hambar. Și dacă tot veni vorba, nu-l includea nici pe Freddy Cannon, a cărui fetișcană Tallahassee avea un șasiu hi-fi. Avea bunăvoința să admită că își achitase porția de zbierete pentru Frank Sinatra (pe care acum îl numea Frankie Muc) ca purtătoare de șosete bobby-sox, dar, asemenea lui Bill Denbrough, ura de moarte *rock and roll*-ul. Chuck Berry o înspăimînta, iar Richard Penniman, mai cunoscut publicului său adolescentin sub numele de Little Richard, o făcea să-i vină să „vomite ca o găină" – după cum declara ea.

Aceasta era o frază pentru care Richie nu ceruse niciodată traducerea. Tatăl său era neutru în materie de *rock and roll* și poate ar fi cedat, dar Richie știa în adîncul inimii lui că dorința mamei va pune punct acestui subiect – pînă va împlini șaisprezece, șaptesprezece ani, cel puțin –, iar la vremea aceea, conform convingerii ferme a mamei, mania națională pentru *rock and roll* va fi trecut.

Richie considera că Danny și Juniorii aveau mai multă dreptate în această privință decît mama sa – *rock and roll*-ul nu va muri niciodată. El însuși murea după acest gen de muzică, deși nu avea decît două surse propriu-zise – *American Bandstand* pe Canalul 7, după-amiaza, și WMEX-ul din Boston, seara, cînd aerul se subția și

vocea răgușit-entuziastă a lui Arnie Ginsberg se auzea și se ștergea unduitoare ca a unui duh convocat la o ședință de spiritism. Ritmul îl făcea mai mult decît fericit, îl făcea să se simtă mai mare, mai puternic, mai *prezent.* Cînd Frankie Ford cînta *Sea Cruise* sau cînd Eddie Cochran intona *Summertime Blues,* Richie era de-a dreptul înnebunit de încîntare. Se simțea putere în muzica aceea, o putere ce părea să le aparțină mai cu îndreptățire tuturor copiilor slăbănogi, copiilor grăsani, celor urîți, celor sfioși – pe scurt, tuturor păgubo-șilor lumii. Percepea în ea un voltaj hilar și nebunesc care avea forța de a ucide și a exalta totodată. Îi idolatriza pe Fats Domino (pe lîngă care pînă și Ben Hanscom arăta subțirel ca tras prin inel) și pe Buddy Holly, care, la fel ca Richie, purta ochelari, și pe Screaming Jay Hawkins, care sărea dintr-un coșciug la concerte (sau cel puțin așa auzise Richie), și pe Dovells, care dansau la fel de bine ca negrii. Mă rog, *aproape.*

Avea să-și capete într-o bună zi *rock and roll*-ul dacă-l dorea – avea încredere că încă va mai fi la locul lui și încă îl va mai aștepta cînd mama sa, în sfîrșit, va ceda și-l va lăsa să îl aibă –, dar asta n-avea cum să se întîmple la 28 martie 1958... Sau în 1959... Sau...

Ochii i se abătuseră de la avizier și atunci... Ei bine... Atunci fără îndoială adormise. Era singura explicație care să aibă sens. Ceea ce se întîmplă în continuare nu era posibil decît în vise.

Iar acum iată-l din nou în același loc, un Richie Tozier care în fine își căpătase tot *rock and roll*-ul pe care îl dorise vreodată... Și care descoperise, fericit, că tot nu-i era de ajuns. Ochii i se îndreptară spre avizierul din fața Primăriei și văzu că întocmai aceleași litere albastre alcătuiau cuvintele:

„14 IULIE
HEAVY METAL MANIA!
JUDAS PRIEST
IRON MAIDEN
CUMPĂRAȚI-VĂ BILETELE AICI SAU LA ORICE AUTOMAT DE BILETE"

Undeva pe drum au renunțat la fraza cu distracția totală, dar din cîte văd asta-i singura deosebire, remarcă Richie.

Și-i auzi pe Danny și Juniorii, difuzi și îndepărtați, ca niște glasuri răsunînd dintr-un aparat de radio vechi, printr-un coridor lung: Rock and roll-*ul nu va muri, pînă la capăt trudi-l-voi eu... Intrat în istorie va sfîrși, privește doar la prietenul meu...*

Richie privi înapoi la Paul Bunyan, protector al orașului Derry – Derry, care luase ființă, conform legendelor, pentru că aici era locul unde se adunau bușteni cînd coborau pe rîu. Fusese o vreme cînd, primăvara, ambele rîuri, Penobscot și Kenduskeag, erau astupate de trunchiuri de la un mal la altul, pieile lor de scoarță neagră scînteind în soarele primăvăratic. Un băiat iute de picior putea merge pe jos de la „Wally's Spa" din Hell's Half-Acre pînă la „Ramper's" în Brewster („Ramper's" era o tavernă cu o reputație atît de oribilă, încît i se zicea în mod curent „Găleata de sînge") fără a-și uda ghetele mai sus de a treia încrucișare a șireturilor din piele tăbăcită. Sau cel puțin așa se istorisea în tinerețea lui Richie, și bănuia că în toate acele povești se afla cîte un strop din legenda lui Paul Bunyan.

Bătrîne Paul, spuse în sinea sa, ridicînd privirea spre statuia din plastic. *Ce-ai făcut cît timp am fost plecat? Ai săpat vreo albie nouă de rîu, întorcîndu-te acasă ostenit cu securea tîrîș după tine? Ai croit ceva lacuri pentru că doreai o cadă de baie destul de mare ca să poți ședea cufundat în apă pînă la gît? Ai mai speriat vreun copil mic așa cum m-ai speriat pe mine în ziua aia?*

Ah, și deodată își aminti totul, așa cum ți se întîmplă uneori să-ți amintești un cuvînt care-ți dansa pe vîrful limbii.

Era în același loc, așezat sub razele blînde ale soarelui de martie, moțăind puțin, gîndindu-se să se ducă acasă și să prindă ultima jumătate de oră din *Bandstand,* și deodată peste față îi trecuse o adiere de aer cald, suflîndu-i părul de pe frunte. Ridicase ochii și văzuse enormul chip de plastic al lui Paul Bunyan drept în fața sa, mai mare decît un chip pe un ecran de cinema, astupînd tot peisajul. Valul de aer fusese provocat de aplecarea lui Paul către el... Deși nu mai arăta întocmai ca Paul. Acum fruntea îi era teșită și proeminentă; smocuri de păr sîrmos se iteau dintr-un nas roșu ca nasul unui alcoolic; avea ochii injectați, iar peste unul puțină albeață.

Toporul nu-i mai stătea pe umăr. Paul se rezema pe coada lui, iar capătul bont al securii scobise un șanț în asfaltul trotuarului. Mai rînjea încă, dar acum în rînjet nu i se mai citea nimic vesel. Dintre

hidoșii dinți galbeni plutea o-duhoare ca a animalelor mici ce putrezesc în buruienile încinse.

– O să te mănînc, spuse uriașul cu o voce joasă și tunătoare – zgomotul bolovanilor ce se freacă unul de altul în timpul unui cutremur. Dacă nu-mi dai înapoi găina, harpa și săculețele cu aur, ți-ai futut norocul cu mine – *te mănînc!*

Suflul acestor vorbe a făcut cămașa lui Richie să fluture și să fîlfîie ca o pînză în plin uragan. Se strînse mic pe bancă, cu ochii ieșiți din orbite și părul măciucă aidoma unor țepi, învăluit într-o pungă de aer puțind a stîrv.

Uriașul începu să rîdă. Își potrivi mîinile pe coada toporului la fel cum Ted Williams și-ar fi apucat mai bine bîta favorită de base-ball (sau cenuș-mînerul, dacă preferați) și o smulse din groapa pe care o lăsase în asfalt. Securea începu să se înalțe în aer. Scotea un vîjîit gros, aducător de moarte. Richie pricepu deodată că gigantul avea de gînd să-l spintece drept în mijloc.

Dar simțea că nu se poate clinti, un soi de apatie lemnoasă pusese stăpînire pe el. Ce conta? Picotea, visa. Din clipă-n clipă vreun șofer va suna din claxon după un pușți trecînd strada în fugă, și se va trezi.

– Așa e, bubui vocea uriașului, ai să te trezești în *iad!*

Și în ultima clipă, cînd securea încetini atingînd vîrful traiectoriei, Richie înțelese că nu era cîtuși de puțin vis... Iar, dacă da, era un vis ce putea ucide.

Încercînd să urle, dar fără să scoată vreun sunet, se rostogoli de pe bancă peste parcela de prundiș greblat care înconjura ceea ce fusese o statuie, iar acum nu mai era decît un soclu cu două piroane enorme din oțel ieșind din locul unde se aflaseră picioarele. Vîjîitul securii care cădea umplu lumea cu șoapta sa stăruitoare; rînjetul uriașului devenise o grimasă de ucigaș. Buzele i se traseră atît de tare de pe dinți, încît gingiile din plastic roșu, hidos de roșu, luceau a piază rea.

Tăișul securii izbi banca unde stătuse Richie doar cu o clipă în urmă. Muchea era atît de ascuțită, încît aproape că nu se auzi nici un sunet, însă banca fu retezată în două cît ai clipi din ochi. Jumătățile căzură despărțindu-se greoaie una de alta, lemnul dinăuntrul învelișului vopsit în verde arătîndu-și albul strălucitor și aproape grețos.

Richie zăcea pe spate, încă încercînd să țipe. Împinse din călcîie. Îi intră pietriș pe după gulerul cămășii, pe sub cureaua de la pantaloni. Și iată-l pe Paul, înălțat deasupra lui, privind în jos spre el cu

ochi mari cît niște guri de canal; iată-l pe Paul privind în jos la un băiețel trîntit pe pietriș.

Gigantul făcu un pas spre el. Richie simți pămîntul cutremurîndu-se sub cizma neagră. Pietricele se învolburară într-un nor.

Richie se întoarse pe burtă și se ridică împleticit. Picioarele-i încercau deja s-o ia la fugă încă înainte de a-și fi recăpătat echilibrul, dar, ca urmare, căzu din nou lat pe burtă. Auzi cum aerul îi iese fîșîind spasmodic din plămîni. Părul îi căzu în ochi. Vedea mașinile circulînd în ambele sensuri pe Canal și Main Street ca în fiecare zi, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, de parcă nimeni din mașinile acelea nu ar fi văzul sau nimănui nu i-ar fi păsat că Paul Bunyan se trezise la viață și coborîse de pe piedestal cu intenția de a comite o crimă cu un topor cam de mărimea unei rulote.

Soarele a fost acoperit. Richie zăcea acum într-o zonă de umbră cu formă omenească.

Se adună în genunchi, aproape căzu într-o parte, reuși să se salte pe picioare și o luă la fugă cît putea de repede – fugea cu genunchii săltîndu-i aproape pînă la piept și dînd din coate. În urmă-i auzea crescînd acea șoaptă groaznic de persistentă, un sunet ce nu părea a fi deloc sunet, ci doar apăsarea aerului sfîșiat asupra pielii și a timpanelor: *Fîîîîsss!*

Pămîntul se zgudui. Dinții lui Richie clănțăniră unii-ntr-alții ca vasele pe timp de cutremur. Nu avu nevoie să privească în urmă ca să-și dea seama că toporul lui Paul se îngropase pînă la coadă în trotuar, la cîteva degete depărtare de picioarele lui.

Complet aiurea și fără sens, îi auzi în minte pe cei de la Dovells: *Oh, puștanii din Bristol sînt isteți ca un pistol! Cînd bat pasul de Bristol...*

Ieși din umbra uriașului, la soare, și, în timp ce făcea asta, începu să rîdă – același rîs sleit care-i ieșise din piept cînd se repezise în jos pe scări în „Freese's" Gîfîind, cu junghiul acela fierbinte iarăși în coaste, se încumetă într-un tîrziu să arunce o privire peste umăr.

Iar acolo se afla statuia lui Paul Bunyan, stînd pe piedestalul său unde stătea întotdeauna, cu securea pe umăr, cu capul înălțat spre cer, cu buzele despărțite în eternul surîs optimist al eroului legendar. Banca retezată în două era din nou întreagă și intactă, mulțumesc foarte mult. Pietrișul din locul unde Paul cel înalt își plantase enormul picior *(I-a meu tot,* cînta cu nebunie furioasă Annette

Funicello în capul lui Richie) era netezit și imaculat, cu excepția porțiunii răscolite unde căzuse Richie cînd

(se ferea de uriaș)

visa. Nu se vedea nici o urmă de pas, nici o spărtură de secure în asfalt. Acolo nu era nimic, doar un băiat pe care-l fugăriseră alți băieți, băieți mai mari, și astfel avusese el însuși un foarte scurt (dar foarte puternic) vis despre un colos homicid... Gigantul de Proporții-Economice Henry Bowers, dacă nu vă e cu supărare.

– Rahat, spuse Richie cu glas slab și șovăitor, iar apoi slobozi un hohot nesigur de rîs.

Mai rămase acolo un timp, așteptînd să vadă dacă statuia nu se va mișca din nou – să-i facă poate cu ochiul, poate să-și mute securea de pe un umăr pe celălalt, poate să coboare și să se ia iar după el. Dar, firește, nici unul dintre aceste lucruri nu se întîmplă. Firește.

Ce, eu să-mi fac griji? Ha-ha-ha și iar ha-ha.

O moțăială. Un vis. Nimic mai mult.

Dar, așa cum observase odată Abraham Lincoln sau Socrate, sau altul ca ei, ce-i destul e destul. Era vremea să se ducă acasă și să se răcorească; să facă precum Kookie din *77 Sunset Strip* și pur și simplu să zacă și să se liniștească.

Și, deși ar fi ajuns mai repede tăind-o prin incinta Primăriei, luă hotărîrea să n-o facă. Nu voia să se mai apropie de statuie. Așa că pornise pe drum ocolit și din seara aceea aproape că uitase incidentul. Pînă acum.

Iată un om, își spuse el, *iată un om într-un sacou sport cumpărat dintr-unul dintre cele mai bune magazine de pe Rodeo Drive; iată un om cu pantofi scumpi în picioare și lenjerie Calvin Klein care-i acoperă părțile intime; iată un om cu lentile de contact moi amplasate lejer pe ochi; iată un om amintindu-și de visul unui băiat care credea că o cămașă Ivy League cu o pensă la spate și o pereche de pantofi sport înseamnă culmea modei; iată un adult privind la aceeași veche statuie, și hei, Paul, Paul cel înalt, iată-mă-s aici ca să-ți spun că ești același în toate privințele, n-ai îmbătrînit nici c-o futu-i mă-sa de zi.*

Vechea explicație încă îi mai suna adevărată în minte: un vis. Bănuia că ar putea crede în monștri dacă n-avea încotro; monștrii nu erau mare scofală. Nu șezuse el oare în studiourile radio, la un moment sau altul, citind buletine de știri despre fîrtați ca Idi Amin Dada, și Jim Jones, și tipul ăla care ciuruise toți clienții dintr-un

McDonald's? Cacă-te foc și fă economie la chibrituri, monștrii erau marfă ieftină! Cine avea nevoie de un bilet de cinci dolari la cinema, cînd puteai citi despre ei în ziar pentru treizeci și cinci de cenți sau puteai asculta la radio pe gratis? Și bănuia că, dacă putea crede în soiul Jim Jones, atunci putea să creadă și în versiunea lui Mike Hanlon, cel puțin o vreme; Monstrul din Derry avea chiar propriul său farmec trist, pentru că el venea din *Afară* și nimeni n-avea de revendicat vreo responsabilitate pentru acesta. Putea crede într-un monstru care avea la fel de multe fețe cîte măști de cauciuc sînt într-un magazin de noutăți (dacă luai una, puteai foarte bine să capeți un pachet întreg, gîndea el, mai ieftine la duzină, corect, gașcă?), cel puțin de dragul conversației... Dar o statuie înaltă de șase metri care coborîse de pe piedestal și apoi încercase să te demonteze cu securea sa de plastic? Asta era un pic cam prea gogonată. Cum *mai* spusese Abraham Lincoln sau Socrate, sau altul ca ei, pește am mîncat și carne am mîncat, da' e un rahat pe care-n veci nu-l voi fi mîncat. Pur și simplu nu era...

Durerea aceea ascuțită și înțepătoare îi împunse din nou ochii, fără a-l preveni, smulgîndu-i un strigăt de surpriză. Asta era încă și mai rău, tot mai adînc și durînd tot mai mult, pînă-l băga în toți sperieții. Își puse mîinile la ochi și apoi bîjbîi instinctiv la pleoape cu degetele arătătoare, vrînd să-și scoată lentilele de contact. *O fi vreun soi de infecție*, reflectă el ca prin ceață. *Dar, Iisuse, ce mai doare!*

Trase de pleoape în jos și era gata să execute acel unic clipit îndelung exersat ce le expulza de-a rostogolul afară (și avea să-și petreacă următoarele cincisprezece minute cotrobăind după ele prin prundișul ce înconjura banca, dar, Doamne, Dumnezeule, cine dădea o ceapă degerată pe asta, chiar în acel moment se simțea de parcă ar fi avut *cuie* în ochi), cînd durerea dispăru. Nu se stinse, încetă pur și simplu. Un moment prezentă, în următorul trecută. Ochii îi lăcrimară scurt și secară.

Coborî încet mîinile, cu inima bătîndu-i repede în piept, gata să scuipe lentilele dintr-o bătaie a pleoapelor în clipa cînd durerea va reîncepe. Nu reîncepu. Și deodată se pomeni gîndindu-se la singurul film de groază care-l speriase cu adevărat în copilărie, posibil pentru că încasase atît rahat în legătură cu ochelarii și irosise atîta vreme gîndindu-se la ochii săi. Filmul fusese *The Crawling Eye*[1], cu Forrest

[1] *Ochiul tîrîtor* (n.tr.).

Tucker. Nu prea grozav. Ceilalți copii rîseseră tot timpul filmului pînă-i apucaseră istericalele, dar Richie nu se distrase. Richie devenise rece, alb și amorțit, o dată în viață fără nici o Voce pe care s-o comande, cînd ochiul acela gelatinos și cu tentacule ieșise din ceața fabricată pe cine știe ce platou de filmare englez, filfîindu-și apendicele fibroase. Imaginea acelui ochi îi făcuse foarte rău – întrupare a o sută de nu-tocmai-conștientizate temeri și neliniști. Într-o noapte, nu mult după aceea, visase că se privește într-o oglindă, că ridică o țepușă mare și și-o înfige încet în irisul negru al ochiului, simțind un belșug apos în vreme ce fundul ochiului i se umplea cu sînge. Își amintea – *acum* își amintea – cum se trezise și își dăduse seama că udase așternutul. Cel mai bun indicator al grozăviei visului era că simțămîntul primar nu fusese acela de rușine față de pozna nocturnă, ci de ușurare; îmbrățișase cu trupul său pata udă și caldă și binecuvîntase realitatea acelei priveliști.

– Fute-m-aș, spuse Richie Tozier cu o voce joasă, tremurîndă și dădu să se ridice.

Avea să se înapoieze la Pensiunea Derry și să tragă un pui de somn. Dacă asta era Aleea Memoriei, prefera Autostrada către Los Angeles la oră de vîrf. Durerea din ochi nu era probabil decît un semn de extenuare și de decalaj orar, plus stresul de a se întîlni cu trecutul dintr-o dată, într-o singură după-amiază. Destule șocuri; destulă explorare. Nu-i plăcea felul cum mintea lui zburda de la un subiect la altul. Cum era melodia aia a lui Peter Gabriel? *Shock the Monkey*. Ei bine, maimuța asta fusese îndeajuns de șocată. Sosise timpul să prindă cîteva sforăieli și poate să încerce să așeze lucrurile în perspectiva lor reală.

În timp ce se ridica, ochii i se îndreptară din nou spre avizierul din fața Primăriei. Dintr-o dată puterile îi părăsiră picioarele și se așeză la loc. Brusc.

„RICHIE TOZIER OMUL CU 1 000 DE VOCI
REVINE ÎN DERRY – ȚARA CELOR 1 000 DE DANSURI

ÎN CINSTEA REVENIRII LUI GURĂ-SPARTĂ PRIMĂRIA
CU MÎNDRIE
PREZINTĂ
SPECTACOLUL ROCK « TOȚI-SÎNT-MORȚI » RICHIE TOZIER

BUDDY HOLLY RICHIE VALENS THE BIG BOPPER FRANKIE LYMON GENE VINCENT MARVIN GAYE

FORMAȚIA CASEI
JIMI HENDRIX CHITARĂ SOLO
JOHN LENNON CHITARĂ RITM
PHIL LINOTT CHITARĂ BAS
KEITH MOON TOBE

INTERPRET VOCAL INVITAT SPECIAL JIM MORRISON

BINE AI VENIT ACASĂ RICHIE!
ȘI TU EȘTI MORT!"

Se simți ca și cum cineva i-ar fi scos tot aerul din plămîni... Iar apoi auzi iar sunetul acela, sunetul care era pe jumătate apăsare pe piele și timpane, acea năvală tăioasă șoptind ucigaș – *Fîîîșșș!* Se prăbuși de pe bancă pe prundiș, spunîndu-și *Deci asta se înțelege prin* déjà-vu, *acum știi, nu va mai trebui să întrebi niciodată pe nimeni...*

Se lovi la umăr și se rostogoli, privind în sus spre statuia lui Paul Bunyan – numai că nu mai era Paul Bunyan. În locul lui, acolo se afla clovnul, magnific și real, fantastică lucrătură în plastic, șase metri de vopsele, cu chipul său pictat deasupra unui guler încrețit. Nasturi-pompoane portocalii turnați din plastic, fiecare mare cît o minge de volei, pe costumul argintiu. În loc de secure ținea un snop uriaș de baloane din plastic. Pe fiecare erau gravate cîte două inscripții: „PENTRU MINE-I TOT *ROCK AND ROLL*" și „SPECTACOLUL ROCK « TOȚI-SÎNT-MORȚI » AL LUI RICHIE TOZIER"

Se tîrî înapoi pe călcîie și palme. Prin fundul pantalonilor îi intră pietriș. Auzi o cusătură rupîndu-se la subsuoara vestonului. Se rostogoli pe burtă, reveni în picioare, se clătină, privi înapoi. Clovnul coborî privirea spre el. Ochii i se rotiră umed în orbite.

– Nu te-am speriat cumva, dragule?

Iar Richie își auzi gura spunînd, total independentă de creierul înghețat:

– Fiori ieftini, Bozo. Atîta tot.

Clovnul rînji și înclină din cap ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la altceva. Buzele vopsite cu sîngeriu se despărțiră pentru a înfățișa niște dinți precum colții, fiecare ascuțit ca un brici.

– Te-aș putea avea acum dacă te-aș vrea acum. Dar o să ne distrăm prea bine.

– O să mă distrez și eu, își auzi Richie gura rostind. Cel mai bine ne-om distra cînd vine clipa să-ți futem capul de la locul lui, puișor.

Rînjetul clovnului se lăți mai mult, și mai mult. Ridică o mînă învești mîntată într-o mănușă albă, iar Richie simți curentul stîrnit de mișcare suflîndu-i părul de pe frunte la fel cum se întîmplase în ziua aceea, cu douăzeci și șapte de ani în urmă. Arătătorul clovnului se îndreptă spre el. Era mare cît o bîrnă.

Mare cît o bîr..., își spuse Richie, și atunci durerea îl lovi din nou. Îi împlîntă țepi ruginiți în gelatina moale a ochilor. Zbieră și se apucă de față cu mîinile.

– Înainte să scoți paiul din ochiul altuia, vezi de bîrna din ochiul tău, intonă clovnul, cu cuvintele tunătoare și vibrante, iar Richie se pomeni iarăși învăluit în duhoarea dulceagă a respirației lui de hoit.

Privi în sus și făcu vreo șase pași grăbiți cu spatele. Clovnul se aplecă, ținîndu-și mîinile înmănușate pe genunchii acoperiți cu petice vesel colorate.

– Vrei să ne mai jucăm, Richie? Ce-ai zice să arăt cu degetul spre cariciul tău și să-ți dau un cancer la prostată? Sau aș putea să arăt spre cap și să-ți dau o bună tumoare pe creier – deși sînt sigur că lumea ar spune că nu fac decît să sporesc ceea ce se află acolo deja. Aș putea să arăt spre gură, și tîmpită ta de limbă bălăbănită se va preface în tot atît puroi curgînd. Pot s-o fac, Richie. Vrei să vezi?

Ochii i se dilatau, iar în pupilele acelea negre, mare fiecare cît o minge de fotbal, Richie văzu bezna dementă ce trebuie că există dincolo de marginea universului; văzu o fericire căcăcioasă care simți că-l va scoate din minți. În acel moment înțelese că Monstrul putea face tot ce spusese și încă mai mult.

Și totuși își auzi iar gura, dar de astă dată nu mai era vocea lui sau vreuna dintre Vocile sale create, trecute sau prezente; era o Voce pe care n-o mai auzise niciodată. Mai tîrziu avea să le spună celorlalți, ezitînd, că era un fel de Voce a Domnului Jiveass cel Negru, sonoră și mîndră, ironică și scîrțîitoare.

– Ca'ă-te dîn calea mea, mă'ai ma'e de clovn ce ejti! strigă el și deodată izbucni din nou în rîs. Nici căcai și nici parai, 'te-n cu' pa mă-ta! Io am me'su', io am vo'ba, io am ma'e-n coaie tolba! Am

timp din *g'eu,* am ce-i a *meu,* io-s un *baban* și am un *plan* și tu, de nu te-i *căca,* oi *încasa!* Se-aude ce spun, băi găoz alb la muie?

Lui Richie i se păru că-l vede dînd înapoi, dar nu pierdu vremea să se convingă. Fugi, cu coatele accelerîndu-i mișcarea, cu sacoul sport fîlfîind înaripat în urmă-i, fără să-i pese că un tată ce poposise pentru ca țîncul său să-l poată admira pe Paul se holba acum îngrijorat la el, de parcă ar fi fost vreun nebun scăpat de la balamuc. *Că tot veni vorba, băieți,* spuse în sinea sa Richie, *mă și simt de parcă am înnebunit. O, Doamne, poate am și înnebunit. Și asta trebuie să fi fost cea mai căcătoare imitație din istorie, dar cumva a ținut poanta, cumva...*

Iar atunci glasul clovnului vui după el. Tatăl băiețelului nu-l auzi, dar chipul țîncului se schimonosi deodată, și copilul începu să orăcăie. Tăticul își luă fiul în brațe și îl strînse, nedumerit.

Cu toată groaza sa, Richie observă îndeaproape acest spectacol marginal. Vocea clovnului era poate furios-zglobie, poate doar furioasă:

– Avem ochiul aici jos, Richie... M-auzi? Ăla care se tîrăște. Dacă nu vrei să zbori, nici nu vrei să pleci, vino jos sub ăst oraș și să-i dai o salutare la un ochi singur și mare! Vino jos să-i vezi cînd vrei. La orice oră poftești. M-auzi, Richie? Să-ți aduci și yo-yo-ul. Pune-o pe Beverly să-și ia o fustă mare și bogată, cu patru-cinci jupoane pe dedesubt. Zi-i să-și poarte verigheta lu' bărba-su la gît! Eddie să-și încalțe pantofii ăia cît bărcile! O să-i tragem un jazz, Richie! O să cîntăm TOAAATEEEE HITURILE!

Ajungînd pe trotuar, Richie îndrăzni să se uite peste umăr, iar ceea ce văzu nu era nicidecum liniștitor. Paul Bunyan continua să lipsească, numai că acum și clovnul dispăruse. Pe locul unde stătuseră se afla o statuie din plastic de șase metri a lui Buddy Holly. Purta o insignă pe reverul îngust al vestonului său în carouri. „SPECTACOLUL ROCK «TOȚI-SÎNT-MORȚI» AL LUI RICHIE TOZIER", scria pe insignă. Un suport al ochelarilor lui Buddy fusese dres cu bandă adezivă. Băiețașul continua să plîngă isteric; tatăl său mergea repede spre centrul orașului, cu copilul înlăcrimat în brațe. Îl ocoli pe Richie pe departe.

Richie o luă din loc
(picioarelor, nu mă lăsați acum)
încercînd să nu se gîndească la
(o să cîntăm TOAAATEEEE HITURILE!)

ceea ce tocmai se întîmplase. Singurul lucru la care-i ardea să se gîndească era uriașa dușcă de scotch pe care urma să o ceară la barul din Pensiunea Derry înainte de a se duce să tragă puiul ăla de somn.

Gîndul la băutură îl făcea să se simtă puțin mai bine. Mai aruncă o privire peste umăr, iar faptul că Paul Bunyan revenise la locul său, rînjind spre cer, cu securea de plastic pe umăr, îl făcu să se simtă și mai bine. Richie începu să meargă mai repede, să mărească distanța dintre el și statuia aia. Începuse chiar să analizeze posibilitatea halucinațiilor, cînd durerea îi înjunghie din nou ochii, profundă și torturantă, făcîndu-l să strige răgușit. O tînără drăguță ce mergea înaintea lui, privind visător în sus la norii ce se răreau, întoarse capul spre el, șovăi, apoi se apropie grăbită.

– Domnule, vă simțiți bine?

– Lentilele mele de contact, spuse el cu glas încordat. Blestematele de le... *O, Doamne, ce durere!*

De data asta își ridică degetele atît de iute, încît aproape că și le înfipse-n ochi. Trase în jos pleoapele inferioare și își zise: *Nu voi fi în stare să le dau afară, asta o să se întîmple, n-am să fiu în stare să le scot și pur și simplu o să mă tot doară și o să mă doară, și o să mă doară pînă am să orbesc, am să orbesc, să orbesc or...*

Dar o singură clipire din ochi expulză lentilele. Lumea clară, unde culorile rămîneau în contururi și unde fețele pe care le vedeai erau limpezi și deslușite, dispăru. Benzi late de ceață pastel apărură în loc. Și, cu toate că el și eleva de liceu, care era atît îndatoritoare, cît și îngrijorată, au căutat pe caldarîmul trotuarului timp de aproape cincisprezece minute, nu găsiră nici unul măcar o lentilă.

Undeva în străfundurile minții, lui Richie i se păru că îl aude pe clovn rîzînd.

5

Bill Denbrough vede o stafie

Bill nu-l văzu pe Pennywise în acea după-amiază – dar *văzu* o stafie. O stafie adevărată. Așa crezu Bill atunci, și nici un eveniment ulterior nu-l făcu să-și schimbe părerea. Se plimbase pe Witcham

Street și, o vreme, poposise lîngă gura de canal unde își găsise George sfîrșitul în ziua aceea ploioasă de octombrie, din 1957 Se lăsă pe vine și privi în canal, a cărui gură era tăiată în bordura de piatră. Inima îi bătea tare, dar totuși se uită.

– Ieși afară, ce mai aștepți, spuse el cu glas scăzut.

Și-i veni ideea nu tocmai nebunească a propriei sale voci plutind prin tuneluri întunecoase unde picura apa, fără a se stinge, ci continuînd înainte, mereu înainte, alimentată de propriile-i ecouri, ricoșînd din pereții acoperiți cu mucegai și mașinăriile moarte de mult. Și-o simți plutind peste ape încremenite și stătute și poate ieșind încetișor printr-o sută de guri diferite de canal în același timp, în alte părți ale orașului.

– Ieși de-acolo că, de nu, venim noi să te scoa-scoatem.

Așteptă cu nervozitate un răspuns, chircit cu mîinile între coapse ca un prinzător la base-ball. Nu primi nici un răspuns.

Tocmai dădea să se ridice, cînd o umbră coborî asupra lui. Bill ridică o privire aprigă, iute, gata de orice... Dar nu era decît un băiețel, poate de zece ani, poate de unsprezece. Purta pantaloni scurți, decolorați, care lăsau să i se vadă prea bine genunchii juliți. Ținea într-o mînă o înghețată și în cealaltă un *skateboard,* care arăta aproape la fel de tamponat ca și genunchii. Înghețata era de un portocaliu-fluorescent. *Skateboardul* era verde-fluorescent.

– Întotdeauna vorbiți în canale, domnu'? întrebă băiatul.

– Doar cînd sînt în Derry, spuse Bill.

Se priviră solemn un moment, apoi izbucniră în rîs în același timp.

– Vreau să-ți pun o întrebare pr-prostească, continuă Bill.

– Bine, spuse copilul.

– Ai a-auzit vreodată ceva dintr-una dintre astea?

Băiatul îl privi pe Bill de parcă i-ar fi filat o lampă.

– În-în regulă, îl liniști Bill, zi că nici n-am î-întrebat.

Porni să se îndepărteze și făcuse poate doisprezece pași – se îndrepta spre culmea colinei, gîndindu-se vag că-i va arunca o privire fostei lui locuințe –, cînd copilul strigă:

– Domnu'?

Bill se întoarse. Își ținea sacoul agățat de-un deget, peste umăr. Avea gulerul descheiat, cravata lărgită. Băiatul îl privi atent, ca și

cînd ar fi regretat că luase hotărîrea de a mai vorbi cu el. Apoi ridică din umeri: *Ei și ce.*

– Mda.

– Mda?

– Mda.

– Ce-a spus?

– Nu știu. Vorbea într-o limbă străină. Am auzit dintr-una dintre stațiile alea de pompare de pe Maidan. Una dintre stațiile alea de pompare care arată ca niște țevi care ies din pămînt...

– Știu de care vorbești. Era un glas de copil?

– La început era un copil, pe urmă suna ca un bărbat.

Băiatul tăcu un moment.

– M-am cam speriat. Am fugit acasă și i-am spus lui tata. El a spus că poate o fi fost un ecou venind prin conducte din casa cuiva.

– Și crezi asta?

Băiatul zîmbi fermecător:

– Am citit în cartea *Ripley: Credeți sau nu* despre omul ăla căruia îi ieșea muzica din dinți. Muzică de radio. Plombele lui erau așa, ca niște radiouri mici. Cred că, dacă am crezut-o pe asta, pot să cred orice.

– A-aha. Dar tu ai *crezut-o?*

Fără tragere de inimă, băiatul clătină din cap.

– Ai mai auzit vreodată vocile alea?

– O dată cînd făceam baie. Era o voce de fată. Plîngea doar. Fără cuvinte. Mi-a fost frică să scot dopul cînd am terminat, fiindcă mă gîndeam că poate, știți, aș îneca-o.

Bill dădu iarăși din cap.

Acum băiatul îl privea deschis, cu ochii strălucitori și fascinați.

– Știți și dumneavoastră despre vocile alea, domnu'?

– Le-am auzit, răspunse Bill. Demult, foarte demult. L-ai cunoscut pe vreunul din co-copiii care au fost omorîți aici, fiule?

Strălucirea din ochii băiatului se stinse, înlocuită de precauție și neliniște.

– Tata spune că n-am voie să stau de vorbă cu străinii. Spune că oricine ar putea fi ucigașul ăla.

Se mai îndepărtă cu un pas de Bill, mutîndu-se în umbra pestriță a unui ulm în care Bill intrase cu bicicleta în urmă cu douăzeci și șapte de ani. Trăsese o căzătură și își îndoise ghidonul.

– Nu eu, puștiule. Eu am fost în Anglia în ultimele patru luni de zile. N-am sosit în Derry decît ieri.

– Tot n-am voie să stau de vorbă cu dumneavoastră, replică băiatul.

– Așa e, aprobă Bill. Trăim într-o țară li-li-liberă.

Copilul tăcu, apoi spuse:

– Mă jucam cu Johnny Feury cîteodată. A fost un copil cuminte. Am plîns, încheie băiatul cu indiferență și înghiți restul de înghețată.

Parcă gîndindu-se mai bine, scoase limba, care temporar se făcuse portocaliu-strălucitoare, și își linse buzele.

– Să nu te apropii de canale și conducte, îl povățui calm Bill. Nu te apropia de locurile părăsite și pustii. Ține-te departe de depouri. Dar, mai mult ca orice, nu te apropia de canale și conducte.

Strălucirea reapăru în ochii băiatului, și multă vreme nu spuse nimic. Apoi:

– Domnu'? Vreți s-auziți ceva comic?

– Sigur.

– Știți filmul ăla în care rechinul îi mînca pe toți?

– Oricine-l știe. *Fă-fă-fălci.*

– Ei, eu îl am pe prietenul ăla, știți? Tommy Vicananza îl cheamă, și nu-i prea deștept. Gărgăuni la mansardă, înțelegeți ce vreau să zic?

– Mhm.

– Zice că a văzut rechinul în Canal. Era acolo singur acum cîteva săptămîni, în Bassey Park, și zice că i-a văzut aripioara. Zice că avea vreo doi-trei metri înălțime. Doar *aripioara* era așa de lungă, v-ați prins? Zice: „Ăla i-a omorît pe Johnny și pe ceilalți copii. *Fălci* era, știu fincă l-am văzut". La care eu: „Canalul ăla-i așa de poluat, că n-ar putea să trăiască nimic în el, nici măcar un boișteau. Și tu zici că l-ai văzut pe *Fălci* acolo. Ai gărgăuni la mansardă, Tommy" Tommy zice că s-a ridicat din apă exact cum făcea în filmul ăla la sfîrșit și a-ncercat să-l muște, și el s-a dat înapoi tocmai la timp. Nostim, nu, domnu'?

– Foarte comic, încuviință Bill.

– Gărgăuni la mansardă, just?

Bill ezită.

– Nu te apropia nici de Canal, fiule. Mă asculți?

– Vreți să ziceți că o *credeți?*

Bill ezită din nou. Vru să ridice din umeri. În loc de asta, dădu din cap.

Copilul expiră aerul din piept într-un torent gros, șuierător. Lăsă capul în jos, rușinat parcă.

– Mhm. Cîteodată îmi zic că precis *eu* am gărgăuni la mansardă.

– Știu ce vrei să spui.

Bill se apropie de puști, care ridică spre el o privire sobră, dar de astă dată nu se mai retrase.

– Îți faci praf genunchii pe scîndura aia, fiule.

Copilul își privi genunchii zdreliți și surîse.

– Mhm, așa s-ar zice. Vin în nas cîteodată.

– Pot să-ncerc și eu? întrebă dintr-o dată Bill.

În primul moment băiatul se holbă la el cu gura căscată, apoi rîse:

– Ar fi comic. Niciodată n-am văzut un om mare pe *skateboard*.

– Îți dau un bănuț.

– Tata a zis...

– Să nu primești niciodată bani sau du-dulciuri de la străini. Bun sfat. Eu tot îți ofer un bănuț. Ce zici? Doar pînă la colțul cu Ja-Jackson Street.

– Lasă-l încolo de bănuț, replică puștiul; izbucni iar în rîs – un sunet vesel și nesofisticat, un sunet proaspăt. N-am eu nevoie de bănuțul matale. Am doi dolari. Sînt practic bogat. Da' p-asta tot trebuie s-o văd. Doar să nu dați vina pe mine dacă vă rupeți ceva.

– Nici o grijă, îl încredința Bill. Sînt asigurat.

Învîrti cu degetul una dintre rotițele roase ale *skateboard*-ului, plăcîndu-i ușurința cu care aceasta se rotea – suna ca și cum ar fi avut înăuntru un milion de rulmenți. Era un sunet bun. Trezea ceva foarte vechi în pieptul lui Bill. Un fel de dorință caldă ca dorul, dragă ca dragostea. Zîmbi.

– Ce ziceți? întrebă copilul.

– Zic că am să-mi ru-rup gîtul, replică Bill, iar puștiul rîse.

Bill puse *skateboard*-ul pe trotuar și păși cu un picior pe el. Îl împinse înainte și înapoi. Băiatul îl privea. În mintea sa, Bill se văzu rulînd pe Witcham Street spre Jackson pe *skateboard*-ul verde-avocado al băiatului, cu spinarea vestonului balonîndu-i-se în urmă, cu țeasta cheală lucind în soare, cu genunchii îndoiți în felul acela fragil al bobocilor-schiori în prima lor zi pe pîrtie. Postura aceea îți dădea de înțeles că, în mintea lor, cădeau deja. Paria că puștiul nu mergea astfel cu *skateboard*-ul. Paria că mergea

(iute ca vîntul și gîndul, înghițind pămîntul)

de parcă nici n-ar fi existat ziua de mîine.

Sentimentul acela de bine i se stinse în piept. Văzu, cum nu se poate mai clar, scîndura fugindu-i de sub picioare, repezindu-se neînfrînată pe stradă, verde-fluorescent neverosimil, culoare pe care numai copiii o puteau iubi. Se văzu pe sine căzînd în fund, poate pe spate. Călătorie lentă spre un salon rezervat la Derry Home Hospital, ca acela unde îl vizitaseră pe Eddie după ce i se fracturase brațul. Bill Denbrough în ghips din creștet pînă în tălpi, cu un picior susținut de scripeți și cabluri. Un doctor intră în salon, se uită la foaia de observație, se uită la el, apoi spune: „Ați fost găsit vinovat de două erori majore, domnule Denbrough. Prima a fost greșita folosire a unui *skateboard*. A doua, ați uitat că acum vă îndreptați spre vîrsta de patruzeci de ani"

Se aplecă, ridică *skateboard*-ul și i-l înapoie puștiului:

– Cred că mai bine nu.

– Găinat, comentă copilul, nu fără prietenie.

Bill își înfipse degetele mari la subsuori și dădu din coate:

– Piu-piu-piu.

Copilul rîse.

– Știți, trebuie să mă duc acasă.

– Ai grijă cu ăsta, arătă Bill spre *skateboard*.

– Nu poți să ai grijă pe un *skateboard*, replică băiatul, privindu-l pe Bill de parcă ar fi fost posibil să fie el cel cu gărgăunii la mansardă.

– Corect. Bine. Vorba aia din cinematografie: merge banda. Dar să nu te apropii de canale și conducte. Și stai cu prietenii tăi.

Copilul dădu din cap.

– Sînt chiar lîngă casă.

La fel era și fratele meu, reflectă Bill.

– Oricum, o să se termine curînd, îi spuse el băiatului.

– Chiar?

– Așa cred.

– Bine. Ne mai vedem noi... puiu'!

Puștiul puse un picior pe planșă și împinse cu celălalt. Odată începută goana, ridică și celălalt picior pe planșă și porni vîjîind în josul străzii cu o iuțeală care lui Bill i se păru sinucigașă. Mergea însă așa cum bănuise Bill că o va face: cu o grație lenevă a șolduri-lor. Bill simți că-l cuprinde dragul pentru băiat, și înviorarea, și o dorință de a fi *el* băiatul, deopotrivă cu o frică aproape sufocantă. Puștiul gonea de parcă n-ar fi existat nimic din ceea ce se cheamă moarte

sau îmbătrînire. Părea oarecum etern și ineluctabil în șortul său kaki și tenișii jerpeliți, cu gleznele fără șosete și complet murdare, cu părul fluturîndu-i în urmă.

Fii atent, puștiule, n-o să iei colțul! exclamă în sinea sa Bill, alarmat, dar copilul își repezi șoldurile la stînga ca un dansator de break, vîrfurile picioarelor pivotară pe planșeta verde și dispăru fără efort după colț, pe Jackson Street, pur și simplu presupunînd că nu era acolo nimeni care să-i stea în drum. *Băiete,* cugetă Bill, *n-o să meargă așa la nesfîrșit.* O luă pe jos pînă la fosta sa casă, dar nu se opri; încetini doar pasul. Erau niște oameni pe peluză – o mamă într-un fotoliu de grădină, cu un bebeluș adormit în brațe, supraveghind doi copii, de zece și opt ani poate, care jucau badminton pe iarba încă udă de la ploaia de mai devreme. Cel mai mic dintre ei, un băiat, reuși să trimită fluturașul înapoi peste fileu, iar maică-sa strigă:

– Bine-așa, Sean!

Casa avea aceeași culoare verde-închis, iar fereastra în formă de evantai se afla tot deasupra ușii, însă rondurile de flori ale mamei lui dispăruseră. La fel, din cîte putea să vadă, mai exista și schelăria pentru joacă pe care tatăl său o construise din țevi adunate de ici și de colo. Își aduse aminte de ziua cînd Georgie căzuse din vîrf și își ciobise un dinte. Ce mai urlase!

Văzu aceste lucruri (cele prezente și cele trecute) și se gîndi să meargă la femeia cu copilașul adormit în brațe. Se gîndi să spună *Hello, numele meu e Bill Denbrough. Am locuit aici.* Iar femeia să spună *Ce drăguț.* Și ce altceva ar mai fi putut să fie? Putea s-o întrebe dacă fața pe care o sculptase cu migală copilărească într-o grindă din pod – fața în care el și George obișnuiau uneori să arunce cu săgeți – încă mai era acolo? O putea întreba dacă fiii ei dormeau uneori pe veranda din spate cu plasă de țînțari, cînd nopțile de vară erau deosebit de fierbinți, sporovăind împreună cu glas molcom în timp ce priveau fulgerele de căldură care dansau la orizont? Bănuia că ar fi în stare s-o întrebe unele dintre aceste lucruri, dar simțea că se va bîlbîi al dracului de tare dacă ar încerca să facă pe fermecătorul... Și oare chiar dorea să cunoască răspunsurile la vreuna din aceste întrebări? După moartea lui Georgie, devenise o casă rece, iar motivul pentru care se reîntorsese în Derry nu se găsea aici.

Așa că își continuă drumul pînă la colț și coti la dreapta, fără să mai privească înapoi.

Curînd ajunse pe Kansas Street, îndreptîndu-se înapoi spre centru. Zăbovi o vreme lîngă gardul ce mărginea trotuarul, privind în jos spre Maidan. Era același gard, lemn șubred dat cu var șters, iar Maidanul arăta la fel... Dacă nu chiar mai larg. Singurele deosebiri pe care le putea vedea erau acelea că dîra murdară de fum ce însemnase întotdeauna groapa de gunoi a orașului dispăruse (groapa fusese înlocuită cu o uzină modernă de tratare a reziduurilor) și că acum pe deasupra hățișurilor de verdeață trecea un lung pasaj suspendat – prelungirea intersecției. Toate celelalte erau atît de neschimbate, încît putea spune că le văzuse ultima oară doar cu o vară în urmă: buruieni și boscheți coborînd în pantă spre zona aceea plată și mlăștinoasă din stînga și spre pîlcurile de copaci dese și încîlcite din dreapta. Vedea barierele – de bambus, le spuneau ei –, tulpinile albe-argintii înalte de patru-cinci metri. Ținea minte că Richie încercase odată să le fumeze frunzele, declarînd că așa ceva fumau și cîntăreții de jazz și le venea inspirația. Tot ce reușise Richie să obțină fusese o stare de rău.

Bill auzea susurul apei șiroind în numeroase pîrîiașe, vedea soarele heliografiind mai larga întindere a Kenduskeag-ului. Și mirosul era același, chiar fără groapa de gunoi. Parfumul greu al vegetației în plină înflorire nu ascundea de tot duhoarea reziduurilor și a dejecțiilor umane. Era slabă, dar inconfundabilă. Un miros de putreziciune; un iz al lumii de dedesubt.

Aici s-a sfîrșit data trecută și aici se va sfîrși și de data asta, medită Bill cu un fior. *Acolo... Sub oraș.*

Mai stătu un timp, convins că trebuie să vadă ceva – vreo manifestare a răului pentru care venise înapoi în Derry, ca să-l înfrunte. Nu văzu nimic. Auzea apa curgînd, sunet primăvăratic și viu care-i amintea de stăvilarul pe care-l construiseră acolo jos. Vedea copaci și tufișuri fremătînd în briza slabă. Nimic altceva. Nici un semn. Își reluă drumul, scuturîndu-și din mers mîinile de var.

Continuă să se îndrepte spre centru, o parte din el amintindu-și, o parte visînd, și apăru un alt copil – o fetiță cam de zece ani, în pantaloni reiați cu talia înaltă și o bluză roșie decolorată. Bătea mingea cu o mînă, iar în cealaltă ținea de păr un bebeluș-păpușă.

– Hei! strigă Bill.

Fetița ridică privirea:

– Ce?

– Care-i cel mai bun magazin din Derry?

Căzu un moment pe gînduri.
– Pentru mine sau pentru oricine?
– Pentru tine, îi răspunse Bill.
– „Solduri Rose", spuse ea fără nici o clipă de șovăire.
– Poftim? întrebă Bill.
– Poftiți *ce?*
– Adică, ăsta-i un nume de magazin?
– Sigur, răspunse fata, privindu-l pe Bill ca și cum ar fi fost slab rău de minte. „Solduri Rose" Mama mea zice că-i o dugheană de vechituri, dar mie-mi place. Au lucruri de demult. Cum ar fi discuri de care n-ai auzit niciodată. Și ilustrate. Miroase ca-ntr-un pod. Acum tre' să mă duc acasă. Pa.

Plecă fără a privi înapoi, bătînd mingea de pămînt și ținîndu-și păpușica de păr.
– Hei! strigă Bill după ea.
Fetița întoarse spre el o privire curioasă:
– Poftesc, cum ziceți?
– Magazinul! Unde e?
Uitîndu-se peste umăr, fata îi explică:
– Exact încotro vă duceți. E la poala colinei Up-Mile.

Bill simți trecutul împăturindu-se peste el însuși, împăturindu-se peste el. Nu dorise s-o întrebe pe fetiță nimic; întrebarea îi țîșnise din gură ca un dop dintr-o sticlă cu șampanie.

Coborî Up-Mile Hill spre centrul orașului. Magaziile și unitățile de ambalat pe care și le amintea din copilărie – clădiri întunecoase din cărămidă cu ferestre murdare, de unde ieșeau mirosuri pătrunzătoare de carne – dispăruseră în majoritate, deși Arsenalul și fabricile de ambalat carne „Star Beef" erau tot la locul lor. „Hemphill" însă nu mai era, iar pe locul unde stătuseră „Eagle Beef" și „Kosher Meats" se aflau acum o bancă și o brutărie. Iar acolo unde se înălțase Anexa fraților Tracker era o firmă pictată cu litere demodate pe care scria, întocmai așa cum spusese fetița cu păpușa, „SOLDURI ROSE" Zidăria de cărămidă roșie fusese vopsită într-un galben-țipător poate în urmă cu zece-doisprezece ani, dar spălăcit în prezent – culoare pe care Audra o numea galben-ca-urina.

Bill merse încet într-acolo, constatînd că senzația aceea de *déjà-vu* îl cuprindea din nou. Ulterior avea să le spună celorlalți că știa ce stafie va vedea înainte să o vadă cu adevărat.

Vitrina de la „Solduri Rose" era mai mult decît țipătoare; era grețoasă. Nici vorbă să fi fost vreun anticariat din acelea cu pătuțuri cochete, dulăpioare Hoosier și servicii de sticlărie din perioada Crizei, luminate de proiectoare ascunse; ăsta era ceea ce mama lui numea, cu dispreț total, „o cămătărie yankee" Articolele stăteau împrăștiate într-un îmbelșugat talmeș-balmeș, îngrămădite alandala aici, colo și pretutindeni. Rochii atîrnau de umerașe. Chitare stăteau spînzurate de gît ca niște criminali executați. Se vedea o cutie de discuri pentru turația 45 –10 cenți BUCATA, anunța prețul. DOUĂȘPE LA DOLAR. SURORILE ANDREWS, PERRY COMO, JIMMY ROGERS, ALȚII. Existau veșminte pentru copii și pantofi groaznici la înfățișare cu un carton deasupra pe care scria LA MÎNA A DOUA, DAR NU-S RĂI! 1 $ PERECHEA. Mai erau două televizoare ce păreau oarbe. Un al treilea transmitea spre stradă imagini pline de purici cu „The Brady Bunch" O cutie de cărți vechi în ediție de buzunar, majoritatea cu copertele smulse (2 PE UN SFERT DE DOLAR, 10 PE UN DOLAR, AVEM ȘI ALTELE, CÎTEVA „FIERBINȚI") ședea în vîrful unui aparat uriaș de radio cu carcasă scîrboasă din plastic alb și un șaltăr mare cît un ceas deșteptător. Buchete de flori din plastic stăteau în vaze jegoase pe o masă de sufragerie, ciupită, găurită și prăfuită.

Bill văzu toate aceste lucruri ca pe un fundal haotic al obiectului asupra căruia i se ațintiseră imediat ochii. Rămase holbîndu-se la el, nevenindu-i să creadă. Pielea de găină i se întindea nebunește pe tot corpul. Avea fruntea încinsă, mîinile reci, și preț de-o clipă i se păru că toate ușile dinlăuntrul său se vor deschide larg și își va aminti totul. Silver se afla în vitrina din dreapta.

Cricul îi lipsea și acum, iar pe aripile din față și spate înflorise rugina, dar claxonul încă mai stătea la locul său, pe ghidon, cu para de cauciuc împăienjenită de crăpături și vreme. Goarna propriu-zisă, pe care Bill o ținuse întotdeauna lustruită cu grijă, era mată și pătată. Portbagajul plat, pe care Richie călărise adesea în spatele lui Bill, se mai găsea pe aripa din spate, dar acum era îndoit, agățat într-un singur șurub. La un moment dat cineva învelise șaua din imitație de piele de tigru, acum frecată și roasă pînă ce dungile ajunseseră aproape invizibile.

Silver.

Bill ridică absent o mînă să-și șteargă lacrimile ce-i curgeau încet pe obraji. După ce făcu treabă mai bună cu batista, intră în magazin.

Atmosfera de la „Solduri Rose" era mucegăită. Domnea, așa cum spusese fetița, un miros de pod – însă nu un miros plăcut, ca al unor poduri de casă. Acesta nu era mirosul uleiului din sămînță de in impregnat în suprafața meselor vechi sau în plușul și catifeaua de demult. Se simțea duhoarea legăturilor de cărți putrezite, a pernelor de vinil murdare, pe jumătate coapte sub soarele fierbinte al verilor din trecut, a prafului și a rahaților de șoarece.

De la televizorul din vitrină, „The Brady Bunch" gîgîia și chiuia. De undeva din spate se lua la întrecere cu ei vocea radiofonică a unui *disc-jockey* care se identifica drept „amicul vostru Bobby Russel" și îi promitea noul album cu Prince ascultătorului ce va putea spune numele actorului care jucase rolul lui Wally în *Leave It to Beaver.* Bill îl știa –fusese un puști pe nume Tony Dow –, dar nu avea nevoie de noul album al lui Prince. Radioul stătea pe un raft înalt în mijlocul unui șir de portrete din secolul trecut. Sub el și sub ele ședea proprietarul, un bărbat ca la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în blugi de proiectant și tricou din plasă. Părul îl purta lins pe spate și era slab ca un schelet. Își ținea picioarele cocoțate pe masa încărcată cu stive de registre și dominată de o mașină de facturat veche. Citea un roman în ediție de buzunar, niciodată nominalizat, după părerea lui Bill, pentru Premiul Pulitzer. Se numea *Stîlpi pe șantierul de construcții.* Pe podea, în fața biroului, stătea un jalon de frizerie a cărui dungă spirala în sus la infinit. Cordonul său ros șerpuia pe pardoseală spre o priză din perete, ca un șarpe obosit. Pe pancarta din față scria: „NEAM DE VOPSITORI! 250 $."

Cînd clopoțelul de deasupra ușii sună, omul de la birou puse o copertă de plic pentru chibrituri drept semn de carte și ridică ochii:

...Rog?

– Da, răspunse Bill și se pregăti să întrebe de bicicleta din vitrină.

Dar, înainte de-a putea vorbi, mintea îi fu inundată de o unică propoziție obsedantă, cuvinte ce izgoniră orice alt gînd:

Capra sare piatra. Piatra crapă-n patru. Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.

Ce Dumnezeu?

capra

– Căutați ceva anume? întrebă proprietarul. Glasul îi suna destul de politicos, dar îl privea pe Bill cu suspiciune.

Se uită la mine, își spuse Bill, amuzat în pofida tulburării, *de parc-ar bănui că am fumat niște chestie de-alea de-i fac pe cîntăreții de jazz să le vină inspirația.*

– Da, m-ar i-i-interesa bu-bu...

(sare piatra)

...Piatra aia...

– Jalonul de frizerie, adică?

Acum în ochii proprietarului se citea un lucru pe care Bill, chiar și în prezenta sa stare confuză, îl ținea minte și-l ura încă din copilărie: neliniștea omului care trebuie să-l asculte pe un bîlbîit, nerăbdarea de a se repezi odată să-l ajute să-și încheie gîndul, închizîndu-i astfel gura bietului nenorocit. *Dar eu nu mă bîlbîi! I-am venit de hac! FUTU-I MAMA MĂ-SII, NU MĂ MAI BÎLBÎI! EU...*

(piatra crapă-n patru)

Cuvintele îi erau atît de limpezi în minte, încît părea că altcineva vorbea acolo, că era aidoma unui om din vremurile biblice posedat de demoni – un om invadat de o anume prezență din Afară. Și totuși, recunoștea vocea și știa bine că era a lui. Simțea sudoarea îmbrobonîndu-i fierbinte fața.

– V-aș putea vinde

(crăpa-i-ar capul)

la preț bun bulumacul ăla, spunea proprietarul. Ca să v-o spun p-a dreaptă, cu doi cin'zeci nici nu pot să-l urnesc din loc. Vi l-aș lăsa la unu-șaptesprezece, ce ziceți? E singura antichitate veritabilă din tot magazinul.

(piatra)

– STÎLP, aproape că zbieră Bill, iar proprietarul dădu puțin înapoi. Nu de *stîlp* vorbeam.

– Vă simțiți bine, dom'le? întrebă omul.

Tonul plin de solicitudine îi contrazicea expresia de teamă din ochi, iar Bill îi văzu mîna părăsind biroul. Știu, în strălucirea a ceva care era realmente mai mult raționament inductiv decît intuiție, că mai jos de propriul său cîmp vizual se afla un sertar deschis și că proprietarul aproape sigur pusese mîna pe un pistol. Poate se temea de jaf; sau, cel mai probabil, se temea pur și simplu. La urma urmei, era evident faptul că avea gusturi sexuale anormale, iar acesta era orașul unde tineretul îl pusese pe Adrian Mellon să facă o baie mortală.

(capra sare piatra, piatra crapă-n patru)

Îi izgonea orice gînd; ca și cum ar fi fost nebun. De unde îi venise? *(capra)*

Repeta și repeta.

Cu un efort uriaș și neașteptat, Bill atacă, își forță mintea să traducă fraza în franceză. La fel învinsese și bîlbîială în adolescență. În timp ce cuvintele îi defilau prin minte, le schimba... Și deodată simți strînsoarea bîlbîielii slăbind.

Își dădu seama că proprietarul spusese ceva.

– P-p-poftim?

– Spuneam că, dacă vă vine o criză, făceți-o afară. N-am nevoie de căcaturi de-astea la mine-n magazin.

Bill trase adînc aer în piept.

– Hai s-o luăm de la î-început, propuse el. Să zicem că tocmai am i-intrat.

– Bine, acceptă proprietarul, destul de amabil. Tocmai ați intrat. Și?

– Bi-bicicleta din vitrină. Cît cereți pe bicicletă?

– Face douăzeci de dolari.

Acum suna mai degajat, dar mîna stîngă tot nu-i ieșise la vedere.

– Cred că pe vremuri a fost un Schwinn, dar acum e o corcitură.

Ochii săi îl măsurară pe Bill.

– Babană țoaclă. Ai putea-o călări chiar și dumneata.

Gîndindu-se la *skateboard*-ul verde al copilului, Bill spuse:

– Cred că zilele mele de mers pe bicicletă s-au sfîrșit.

Proprietarul ridică din umeri. Mîna sa stîngă se ridică din nou.

– Aveți un băiat?

– D-da.

– Cît e de mare?

– U-u-unșpe ani.

– Babană țoaclă pentru unul de unșpe ani.

– Primiți cecuri?

– Da, dacă nu trece cu zece dolari peste prețul mărfii.

– Vă dau unul de douăzeci, spuse Bill. Vă supărați dacă dau un telefon?

– Nu dacă e local.

– E.

– Vă rog.

Bill sună la Biblioteca Publică Derry. Mike era acolo.

– Unde ești, Bill, îl întrebă acesta și adăugă imediat: Ai pățit ceva?

– Mi-e bine. L-ai văzut pe vreunul dintre ceilalți?

– Nu. Ne întîlnim cu ei diseară.

Urmă o scurtă pauză.

– Adică, așa cred. Ce pot face pentru tine, Bill Barosane?

– Îmi cumpăr o bicicletă, spuse calm Bill. Mă-ntrebam dac-aș putea-o aduce la tine. Ai un garaj unde s-o pot pune?

Din nou tăcere.

– Mike? Mă...

– Te aud. Silver e?

Bill îl privi pe proprietar, își citea iarăși cartea... Sau poate doar se uita la ea, ascultînd de fapt atent.

– Da, răspunse el.

– Unde ești?

– Îi zice „Solduri Rose"

– Bine. Adresa mea e Palmer Lane 61. Va trebui s-o iei în sus pe Main Street...

– O găsesc eu.

– Bine, ne întîlnim acolo. Vrei ceva la cină?

– Ar fi drăguț din partea ta. Poți lipsi de la lucru?

– Nici o problemă. Mă-nlocuiește Carole.

Mike ezită iarăși.

– Mi-a spus că a trecut pe-aici un tip cam cu o oră înainte să revin eu. Cică la plecare arăta ca un strigoi. Am rugat-o să mi-l descrie. Era Ben.

– Ești sigur?

– Mda. Și bicicleta. Face și ea parte din toată povestea, nu?

– Nu m-ar mira, răspunse Bill, observîndu-l discret pe proprietar, care tot absorbit de carte părea.

– Ne vedem acasă la mine, spuse Mike. La numărul 61. Să nu uiți.

– N-o să uit. Îți mulțumesc, Mike.

– Domnul să te binecuvînteze, Bill Barosane.

Bill închise. Proprietarul puse prompt cartea jos:

– Ai găsit un spațiu de garare, amice?

– Mda.

Bill scoase carnetul de cecuri și-și semnă numele pe unul de douăzeci. Proprietarul examină cele două semnături cu o atenție pe care, în alte circumstanțe, Bill ar fi găsit-o mai curînd jignitoare.

În cele din urmă proprietarul mîzgăli un bon de vînzare și vîrî cecul în vechiul său registru de socoteli. Se ridică, își propti mîinile în șale și se întinse, apoi merse pînă în partea din față a magazinului. Își căuta drumul printre mormane de epave și mărfuri aproape epave cu o delicatețe absentă pe care Bill o găsea fascinantă.

Ridică bicicleta, o întoarse cu roțile în jos și o împinse pînă la marginea spațiului de expunere a mărfurilor. Bill apucă de ghidon ca să-l ajute și, în timp ce-o făcea, un nou tremur îl biciui pe dinăuntru. Silver. Iarăși. Silver se afla în mîinile lui și *(capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei)*

trebui să alunge gîndul cu forța, pentru că îl făcea să se simtă ciudat, aproape de leșin.

– Cauciucul ăla din spate e cam înmuiat, spuse proprietarul (era, la drept vorbind, fleșcăit ca o clătită).

Cel din față era umflat, dar atît de tocit, încît pe alocuri i se vedea urzeala.

– Nici o problemă, spuse Bill.

– Poți să te descurci cu ea de aici încolo?

(cîndva mă descurcam cu ea de minune; acum n-aș putea spune cum va fi)

– Cred că da. Mulțumesc.

– Pentru nimic. Și, dacă vrei să vorbim despre jalonul ăla de frizerie, mai treci dumneata pe aici.

Omul îi ținu ușa deschisă. Bill împinse bicicleta afară, coti la stînga și porni spre Main Street. Lumea îi arunca priviri amuzate și curioase omului cu creștetul pleșuv, care împingea bicicleta uriașă, cu roata din spate dezumflată și goarna cît toate zilele deasupra coșului ruginit, dar Bill abia dacă băga de seamă. Se minuna cît de bine i se potriveau mîinile de adult pe manșoanele de cauciuc ale ghidonului; își amintea cum voise mereu să înnoade niște fîșii subțiri din plastic, fiecare de altă culoare, în găurile fiecărui manșon, ca să fluture în vînt. Niciodată nu ajunsese să o facă.

Se opri chiar la intersecția Center Street cu Main, în fața librăriei „Mr. Paperback" Rezemă bicicleta de clădire, atît cît să își scoată haina. Împingerea unei biciclete cu un cauciuc dezumflat era muncă grea, iar afară se încălzise. Îndesă haina în coș și își reluă drumul.

Lanțul e ruginit, își spuse. *Indiferent a cui a fost, n-a prea avut grijă de*

(Silver)
bicicletă.

Se opri o clipă, încruntat, încercînd să-și aducă aminte ce anume se *întîmplase*, exact, cu Silver. O vînduse? O abandonase? O pierduse poate? Nu își putea aminti, în loc de asta, propoziția aceea idioată

(piatra crapă-n patru)

ieși din nou la suprafață, la fel de stranie și nelalocul ei ca un scaun delicat pe un cîmp de bătălie, ca un patefon într-un șemineu, ca un șir de creioane cu vîrfurile ieșind dintr-un trotuar de ciment.

Bill scutură din cap. Propoziția se frînse și se împrăștie ca un fum. Începu s-o împingă pe Silver spre locuința lui Mike.

6

Mike Hanlon face o legătură

Dar mai întîi făcu cina – chiftele cu ciuperci sote și ceapă și o salată de spanac. De-acum terminaseră lucrul la Silver și erau înfometați.

Casa era mică și cochetă, albă cu bordură verde. Cînd Bill apăru împingînd bicicleta pe Palmer Lane, Mike tocmai sosise. Era la volanul unui Ford vechi cu capacele roților ruginite și geamul din spate crăpat, iar Bill își aminti faptul pe care Mike îl subliniase atît de liniștit: cei șase membri ai Clubului Păguboșilor care plecaseră din Derry încetaseră să mai fie păguboși. Mike rămăsese pe loc și tot pe loc stătea.

Bill o duse pe Silver în garajul lui Mike, care era pardosit cu pămînt îmbibat cu ulei și întru totul la fel de îngrijit pe cît avea să se dovedească a fi și casa. Sculele stăteau agățate în cîrlige, iar becurile, acoperite cu niște conuri de tinichea, semănau cu lămpile suspendate deasupra meselor de biliard. Bill își rezemă bicicleta de perete. O priviră amîndoi un moment în tăcere, cu mîinile în buzunare.

– Da, e Silver, spuse într-un tîrziu Mike. Credeam că te-oi fi înșelat. Dar ea e. Ce-ai de gînd să faci?

– Să mă fut dacă știu. Ai o pompă de bicicletă?

– Mda. Cred că am și o trusă de peticit cauciucuri. Cauciucurile astea-s cu cameră sau fără?

– De cînd le știu au fost fără, spuse Bill, aplecîndu-se să privească pneul dezumflat. Mda. Fără camere.

– Te pregătești s-o călărești iar?

– Ei, si-sigur că nu, spuse tăios Bill. Doar că nu-mi place s-o văd șe-e-ezînd aici pe o roată dezumflată.

– Cum spui tu, Bill Barosane. Tu ești șefu'

Auzind aceasta, Bill privi crunt în jur, dar Mike trecuse lîngă peretele din spate al garajului și dădea jos o pompă de cauciucuri. Scoase dintr-un dulap o trusă de tinichea pentru cîrpit pneuri și i-o întinse lui Bill, care o privi curios. Era la fel cum își amintea acest gen de obiecte din copilărie: o cutioară de tablă cam de mărimea celor pe care le au mereu la ei oamenii care își răsucesc singuri țigările, numai că avea capacul strălucitor și grunjos – se folosea la înăsprirea cauciucului din jurul găurii înainte de-a se aplica peticul. Cutia părea nou-nouță și avea pe ea o etichetă cu prețul, pe care scria 7,23 $. Părea a-și aminti că în copilăria lui o asemenea trusă costa cam un dolar douăzeci și cinci.

– Doar n-o aveai pe-asta așa, pur și simplu, spuse Bill.

Nu era o întrebare.

– Nu, încuviință Mike. Am cumpărat-o săptămîna trecută. Din hală.

– Ai și tu bicicletă?

– Nu, zise Mike, privindu-l în ochi.

– Pur și simplu s-a întîmplat să cumperi trusa asta.

– Pur și simplu așa mi-a venit, aprobă Mike, continuînd să susțină privirea lui Bill. M-am trezit cu gîndul că nu strică s-o am. Și gîndul ăsta mi-a tot venit în minte toată ziua. Așa că... Am cumpărat trusa. Și iată-te pe tine, ca s-o folosești.

– Iată-mă pe mine, ca s-o folosesc. Dar, cum se zice în filmele siropoase, ce înseamnă toate astea, dragule?

– Întreabă-i pe ceilalți. Diseară.

– Vor veni cu toții, ce crezi?

– Nu știu, Bill Barosane.

Tăcu, apoi adăugă:

– Cred că există și riscul să nu fie toți. Unul sau doi s-ar putea să-și ia pur și simplu tălpășița din oraș. Sau...

Ridică din umeri.

– Ce-o să facem dacă se întîmplă asta?

– Nu știu, zise Mike și arătă spre trusa de lipit. Am dat șapte dolari pe chestia aia. Ai de gînd să faci ceva cu ea sau doar să caști ochii?

Bill își scoase sacoul din coș și îl agăță cu grijă într-un cîrlig liber din perete. Apoi o întoarse pe Silver cu susul în jos proptind-o în șa și începu să învîrtească atent roata din spate. Nu-i plăcea scîrțîitul ruginit al axului și își aminti de clinchetul aproape silențios al rulmenților din *skateboard*-ul puștiului. *Un strop de ulei o s-o pună la punct,* își spuse el. *N-o să doară nici dacă ung lanțul. Ruginit ca dracu... Și cărți de joc. Are nevoie de cărți de joc pe spițe. Mike o avea el niște cărți, pun pariu. Dintre cele bune. Bikes, cu pelicula de celuloid care le face să fie atît de alunecoase și de țepene, încît prima oară cînd vrei să le amesteci se împrăștie întotdeauna pe jos. Cărți de joc, sigur, și cîrlige de rufe cu care să le prinzi...*

Se opri, înghețat dintr-o dată.

La ce te gîndești, pentru numele lui Dumnezeu?

– S-a întîmplat ceva, Bill? întrebă încet Mike.

– Nimic.

Degetele sale atinseră ceva mic, rotund și dur. Își vîrî unghiile dedesubt și trase. O piuneză ieși din cauciuc.

– Iată și vi-vi-vinovatul, spuse el, și iar îi răsări în minte, stranie, neînfrînată și puternică...

Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru

Însă de data asta glasul, glasul lui, era urmat de cel al mamei, care spunea: *Mai încearcă, Billy. Acum aproape ai reușit-o.* Și de Andy Devine, în rolul lui Jingles, ajutorul lui Guy Madison, țipînd: *Hei, Wild Bill, așteaptă-mă și pe mine!*

Se înfioră.

(capra)

Scutură din cap. *Nici chiar acum n-aș putea-o spune fără să mă bîlbîi,* își zise și, o clipă doar, simți că era cît pe ce să înțeleagă totul. Apoi gîndul se șterse.

Deschise trusa de peticit și se apucă de treabă. Îi luă mult timp pînă o făcu așa cum trebuie. Mike stătea rezemat de perete într-o rază a soarelui la asfințit, cu mînecile cămășii suflecate și cravata trasă în jos, fluierînd o melodie pe care Bill o identifică într-un tîrziu ca fiind *Ea m-a orbit cu știința.*

În timp ce aștepta să se întărească lipiciul de cauciucuri, Bill – doar pentru a face ceva, își spuse – unse lanțul, roata dințată și axele. Bicicleta nu arăta deloc mai bine, dar cînd învîrti roțile constată că scîrțîitul încetase, iar asta era mulțumitor. Oricum Silver n-ar fi cîștigat nici un concurs de frumusețe. Unica ei virtute era că putea goni ca un fulger albastru.

De-acum, făcîndu-se cinci și jumătate după-amiază, aproape uitase că mai era și Mike acolo; devenise complet absorbit de micile, și totuși absolut satisfăcătoarele acțiuni de întreținere. Înșuruba duza pompei pe ventilul roții din spate și privi pneul cum se îngroșă, căutînd la nimereală presiunea potrivită. Îi făcu plăcere să observe că peticul se ținea bine la locul lui.

Cînd consideră că o umflase destul, deșurubă furtunul și era pe cale să o întoarcă la loc pe Silver, cînd auzi fîlfîitul sec și rapid al cărților de joc în spatele său. Se răsuci, aproape răsturnînd bicicleta.

Mike stătea în garaj cu un pachet de cărți Bicyle, albastre pe spate, într-o mînă.

– Le vrei pe-astea?

Bill lăsă să-i scape un oftat lung, tremurător.

– Ai și cîrlige de rufe, bănuiesc?

Mike scoase patru din buzunarul cu clapetă al cămășii și i le întinse.

– Pur și simplu s-a întîmplat să le ai pe-aici, bă-bănuiesc?

– Mda, cam așa ceva, răspunse Mike.

Bill luă cărțile și încercă să le amestece. Îi tremurau mîinile, iar cărțile îi zburară dintre degete. Se împrăștiară pretutindeni... Dar numai două aterizară cu fața în sus. Bill privi la ele, apoi la Mike. Ochii acestuia încremeniseră ațintiți spre cărțile de joc risipite. Buzele i se trăseseră înapoi, dezvelindu-i dinții.

Cele două cărți întoarse erau, fiecare, cîte un as de pică.

– Asta-i cu neputință, spuse Mike. Tocmai am deschis pachetul. Uite.

Arătă spre lada de gunoi aflată chiar lîngă ușa garajului, iar Bill văzu învelitoarea de celofan.

– Cum se poate ca un pachet de cărți să aibă doiași de pică?

Bill se aplecă și le ridică.

– Cum să poți împrăștia un pachet întreg de cărți pe toată dușumeaua și doar două să cadă cu fața în sus? întrebă el. Asta-i o-ntrebare chiar mai bu...

Întoarse așii pe dos, privi, apoi i-i arătă lui Mike. Unul avea spatele albastru, celălalt roșu.

– Sfinte Iisuse, Mikey, în ce ne-ai băgat?

– Ce-ai de gînd să faci cu alea? întrebă Mike cu glas surd.

– Păi, să le pun, spuse Bill și deodată începu să rîdă. Asta urmează să fac, nu? Dacă există anumite condiții pentru folosirea magiei, atunci aceste condiții se vor aranja inevitabil de la sine. Just?

Mike nu răspunse. Îl privi pe Bill cum se ducea spre roata din spate a lui Silver și fixa cărțile de joc. Mîinile îi tremurau încă, și dură o vreme, dar în sfîrșit termină, trase adînc aer, îl ținu în piept și făcu să se învîrtă roata din spate. Cărțile de joc mitraliară zgomotos, lovindu-se de spițe în tăcerea garajului.

– Hai, spuse încetișor Mike. Hai în casă, Bill Barosane. O să fac ceva de haleală.

Înfulecaseră chiftelele, iar acum stăteau și fumau, privind întunericul ce începea să se desfășoare din amurg în curtea din spate a casei lui Mike. Bill își scoase portofelul, găsi cartea de vizită a cuiva și scrise pe ea fraza care-l cotropea de cînd o văzuse pe Silver în vitrină la „Solduri Rose" I-o arătă lui Mike, care o citi atent, țuguindu-și buzele.

– Pentru tine înseamnă ceva asta? întrebă Bill.

– „Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru."

Înclină capul.

– Da, știu ce este.

– Păi atunci, spune-mi. Sau ai de gînd să-mi servești ra-ra-rahat ca să-mi dau seama singur?

– Nu, spuse Mike, în acest caz cred că nu-i nimic dacă-ți spun. Fraza e foarte veche. E o limbă-plimba-n-gură care a devenit exercițiu de pronunție pentru sîsîiți și bîlbîiți. Mama ta tot încerca să te facă s-o spui corect în vara aceea. Aveai obiceiul să umbli mormăind-o de unul singur.

– Așa făceam? se miră Bill.

Apoi adăugă încet, răspunzîndu-și propriei sale întrebări:

– Așa făceam.

– Probabil voiai să-i faci o foarte mare plăcere.

Bill, care deodată simți că-i venea să plîngă, dădu doar din cap. N-avea încredere în el însuși să vorbească.

– N-ai reușit niciodată, spuse Mike. Ţin minte asta. Încercai ca dracu', da' ți se împleticea mereu limba.

– Dar am *spus-o*, replică Bill. Cel puțin o dată.

– Cînd ?

Bill izbi cu pumnii în măsuță destul de tare ca să-l doară!

– *Nu-mi aduc aminte!* strigă el; iar apoi, sufocat, mai spuse o dată: pur și simplu nu-mi aduc aminte.

Capitolul 12
Trei oaspeți nepoftiți

1

A doua zi după ce Mike Hanlon dădu telefoanele, Henry Bowers începu să audă voci. Vocile îi vorbiseră toată ziua. O vreme, Henry crezu că veneau din lună. În după-amiaza pe sfîrșite, privind din locul unde prășea în grădină, putea vedea luna pe cerul albastru al zilei, palidă și mică. O lună-fantomă.

Acesta era de fapt motivul pentru care credea că luna îi vorbea. Numai o lună-fantomă ar fi vorbit cu voci-fantomă – vocile vechilor lui prieteni și vocile copiilor acelora mici ce se jucaseră pe Maidan cîndva demult. Acelea și o altă voce... Una căreia nu îndrăznea să-i spună pe nume.

Victor Criss vorbi din lună cel dintîi. *Ăia vin înapoi, Henry. Cu toții, dom'le. Vin înapoi în Derry.*

Apoi Belch Huggins vorbi din lună, poate de pe fața întunecată a lunii. *Tu ești singurul, Henry. Singurul dintre noi care a rămas. Va trebui să pui mîna pe ei pentru mine și Vic. Nu există copii mici care să ne-o facă așa. Păi, eu am dat odată-ntr-o minge la Tracker, și Tony Tracker a zis că mingea aia ar fi ieșit și de pe Yankee Stadium.*

Prășea, privind în sus la luna-fantomă de pe cer, și după o vreme Fogarty veni și-i dădu una peste ceafă de-l trînti pe burtă.

– Prășești buruienile cu tot cu mazăre, nătărăule!

Henry se ridică, ștergîndu-și pămîntul de pe față și din păr. Lîngă el stătea Fogarty, un om masiv în jachetă albă și pantaloni albi, cu burta umflată atîrnîndu-i peste betelie. Era ilegal ca gardienii (care aici, la Juniper Hill, se numeau „consilieri") să poarte bastoane de

cauciuc, așa că o parte dintre ei – Fogarty, Adler și Koontz erau cei mai răi – țineau fișicuri de fise în buzunar. Aproape întotdeauna te pocneau cu ele în același loc, drept în ceafă. Nu exista nici o regulă împotriva fiselor. Monedele nu erau considerate armă mortală în Juniper Hill, un sanatoriu pentru bolnavi mintal aflat în zona suburbană a Augustei, lîngă linia de centură a orașului Sidney.

– Îmi pare rău, dom' Fogarty, spuse Henry și îi oferi un rînjet larg ce dezvăluia un șir neregulat de dinți galbeni.

Arătau ca șipcile gardului din fața unei case bîntuite de stafii. Henry începuse să rămînă fără dinți de pe la paisprezece ani.

– Mhm, îți pare rău, replică Fogarty. O să-ți pară mult mai rău dacă te mai prind c-o faci, Henry.

– Am înțeles, dom' Fogarty.

Fogarty se îndepărtă, lăsînd cu pantofii săi negri urme mari și brune în țărîna din West Garden. Întrucît Fogarty era întors cu spatele, Henry profită de ocazie ca să arunce o privire furișă în jur. Fuseseră trimiși la prășit de cum se risipiseră norii, toți cei din Pavilionul Albastru – locul unde te băgau dacă ai fost mai demult foarte periculos, dar acum nu mai erai considerat decît moderat de periculos. De fapt toți pacienții din Pavilionul Albastru erau considerați moderat de periculoși; Juniper Hill era o instituție pentru nebunii furioși. Henry Bowers se afla acolo în urma unei condamnări sub acuzația de ucidere a tatălui său la sfîrșitul toamnei lui 1958 – an celebru prin procesele sale de asasinat; cînd venea vorba de procese pentru omucidere, 1958 era cel mai tare an.

Doar că, firește, nu numai pe *tatăl* său socoteau că-l omorîse; de-ar fi fost doar *tatăl,* Henry nu petrecea douăzeci de ani în Spitalul de Psihiatrie din Augusta, o mare parte din acest timp sub constrîngere fizică și chimică. Nu, nu doar pe *tatăl* lui; autoritățile credeau că-i ucisese pe toți sau cel puțin pe majoritatea.

În urma verdictului, *News* publicase un editorial de prima pagină intitulat „Sfîrșitul lungii nopți a orașului Derry". În cadrul acestuia, recapitulaseră capetele de acuzare: cureaua din biroul lui Henry, care-i aparținea dispărutului Patrick Hockstetter; maldărul de manuale din dulapul lui Henry, unele purtînd semnătura dispărutului Belch Huggins, altele pe-a dispărutului Victor Criss, ambii cunoscuți ca tovarăși ai minorului Bowers; și, dovada cea mai incriminatoare dintre toate, perechea de chiloți îndesată într-o cusătură a

saltelei lui Henry, chiloți identificați după ștampila de la spălătorie ca aparținîndu-i decedatei Veronica Grogan.

Henry Bowers, declara ziarul *News,* era Monstrul care bîntuise prin Derry în primăvara și vara anului 1958.

Atunci însă *News* proclamase sfîrșitul lungii nopți a orașului Derry pe prima pagină a ediției sale din 6 decembrie, dar pînă și un nătărău ca Henry știa că la Derry noaptea nu se sfîrșea *niciodată.*

Îl bombardaseră cu întrebări, stătuseră-n cerc în jurul lui, îl arătaseră cu degetul. De două ori șeful poliției îl plesnise peste față și o dată un detectiv pe nume Lottman îi dăduse un pumn în burtă, spunîndu-i să dea pe gură totul, și repede.

– Sînt oameni adunați afară și nu-s prea fericiți, Henry, spusese acest Lottman. De mult n-a mai fost un linșaj în Derry, da' asta nu-nseamnă că n-ar putea *fi* unu'

Bănuia că ar fi ținut-o așa cît timp era nevoie, nu fiindcă vreunul dintre ei chiar ar fi crezut că bunii cetățeni din Derry aveau să năvălească în secția de poliție, să-l tîrască pe Henry afară și să-l spînzure de un măr pădureț, ci fiindcă erau înnebuniți să închidă dosarul ororii și sîngelui din vara aceea; și ar fi ținut-o *oricît,* dar Henry nu-i obliga la asta. Voiau să mărturisească el totul, înțelese Henry după o vreme. Nu-l deranja cu nimic. După groaza din canale, după ceea ce se întîmplase cu Belch și Victor, nu mai părea să-l deranjeze nimic. Da, spuse, el își ucisese tatăl. Era adevărat. Da, îi ucisese pe Victor Criss și Belch Huggins. Și asta era adevărat, cel puțin în sensul că-i condusese în tunelurile unde fuseseră omorîți. Da, îl ucisese pe Patrick. Da, și pe Veronica. Da pentru unul, da pentru toți. Nu era adevărat, dar ce conta? Trebuia să cadă vina pe cineva. Poate că de-asta fusese cruțat. Iar dacă refuza...

Înțelegea treaba cu centura lui Patrick. O cîștigase de la acesta la joc într-o zi din aprilie, descoperise că nu-i venea și o vîrîse în sertarul biroului. O înțelegea și pe cea cu cărțile – ce mama dracu', ei trei își făceau veacul împreună și nu le păsa de manualele pentru cursurile de vară mai mult decît de cele obișnuite, adică le ardea de ele cam cît îi arde buturugii să danseze. Probabil că și în dulapurile lor erau tot atîtea cărți de-ale lui și probabil că o știau și sticleții.

Chiloții... Nu, nu știa cum ajunseseră chiloții Veronicăi Grogan în salteaua lui.

Dar bănuia că știe cine – sau *ce* – avusese grijă de chestia asta.

Mai bine să nu vorbim de asemenea lucruri.

Mai bine să ne ținem gura.

Așa că-l trimiseseră la Augusta și pînă la urmă, în 1979, îl transferaseră la Juniper Hill, iar aici nu intrase în belea decît o singură dată, și asta pentru că la început nimeni nu înțelegea. Un tip încercase să-i stingă lui Henry veioza. Veioza era un Donald Duck scoțîndu-și mica beretă marinărească. Donald îl apăra după apusul soarelui. Fără lumină, puteau intra tot felul de *chestii.* Broaștele de la uși și plasa de sîrmă nu le țineau în loc. Veneau ca o ceață. *Chestii.* Vorbeau și rîdeau... Și cîteodată apucau. *Chestii* păroase, *chestii* netede, *chestii* cu ochi. *Chestii* de soiul celor care-i omorîseră *de-adevăratelea* pe Vic și Belch cînd toți trei îi urmăriseră pe puști prin tunelurile de sub Derry, în august 1958.

Privind acum în jur, îi văzu pe ceilalți din Pavilionul Albastru. Era acolo George DeVille, care își omorîse nevasta și cei patru copii într-o noapte de iarnă din 1962. George își ținea capul aplecat cu sîrg, părul alb fluturîndu-i în briză și mucii curgîndu-i într-o veselie din nas, cu uriașul crucifix din lemn săltînd și dansînd în timp ce prășea. Era Jimmy Donlin, și tot ce se spunea în ziare despre Jimmy era că-și ucisese mama la Portland în vara lui 1965, dar ceea ce nu scria în ziare era că Jimmy încercase un experiment inedit pentru a scăpa de cadavru: la vremea cînd veniseră polițaii, Jimmy o mîncase mai mult de jumătate, inclusiv creierii. „M-au făcut de două ori mai deștept", îi mărturisise Jimmy lui Henry într-o noapte, după stingere.

În același rînd, dincolo de Jimmy, pășind fanatic și cîntînd același vers în neștire, ca întotdeauna, se afla micuțul francez Benny Beaulieu. Benny fusese un incendiator – un piroman. Acum, în timp ce prășea, fredona la nesfîrșit acest laitmotiv al formației The Doors: „Să-ncercăm să dăm foc nopții, să-ncercăm să dăm foc nopții, să-ncercăm să dăm foc nopții, să-ncercăm să..."

De la un timp, începea să-ți toace nervii.

Ceva mai departe de Benny lucra Franklin D'Cruz, care violase vreo cincizeci de femei pînă fusese prins cu pantalonii-n vine în Terrace Park din Bangor. Vîrstele victimelor se încadrau între treizeci și optzeci și unu de ani. Nu prea ieșit din comun acest Frank D'Cruz. După el, dar mai în urmă, era Arlen Weston, care acorda tot atît timp privitului visător la săpăligă ca și folosirii ei. Fogarty, Alder și Jon Koontz încercaseră toți trei figura-cu-fișicul-de-fise-n-pumn

asupra lui Weston, căutînd să-l convingă că s-ar putea mișca un pic mai repede, iar într-o zi Koontz îl lovise poate puțin cam prea tare, căci lui Arlen Weston îi țîșnise sîngele nu numai pe nas, ci și pe urechi, iar noaptea avusese o convulsie. Nu una gravă; doar una mititică. De atunci însă Arlen lunecase tot mai mult și mai mult în propriile sale tenebre lăuntrice, și acum era un caz fără speranță, aproape complet decuplat de lume. Dincolo de Arlen era...

– N-ar strica să salți sapa aia, că, de nu, te-ajut eu puțintel, Henry! lătră Fogarty, iar Henry reîncepu să prășească.

N-avea chef de convulsii. Nu voia să ajungă ca Arlen Weston. Curînd, vocile începură din nou. De astă dată însă erau vocile celor-lalți, vocile copiilor care-l băgaseră de la bun început în nenorocirea asta, șoptindu-i din luna-fantomă.

N-ai putut nici măcar să prinzi un grăsun, Bowers, șopti unul dintre ei. *Acum eu sînt bogat, iar tu prășești mazăre. Vai de capu' tău mare și prost!*

B-B-Bowers, n-ai pu-pu-putut să fa-fa-faaaci nici măcar un gu-gu-gu-gu-guturai! Ai citit vr-vrr-eo ca-carte bu-bună de cînd ești a-a-colo? Eu am sc-scrr-scris o droaie! Sînt bo-bogat și tu-tu ești la Ju-Ju-uuniper Hill! Vai de ca-ca-pu' tău mare și prrrrrost!

– Gura, le șopti Henry vocilor-fantomă, prășind mai repede, începînd să smulgă lujerii noi de mazăre împreună cu buruienile; sudoarea îi șiroia pe obraji asemenea lacrimilor.

Am fi putut să punem laba pe voi. *Am fi putut.*

Te-am pus sub oboroc, vită încălțată, rîse o altă voce. *Te-ai luat după mine și n-ai putut să mă prinzi, și m-am îmbogățit și eu! Hai, tu, craci-de-banană!*

– Gura, murmură Henry, grăbind prășitul. Țineți-vă gura odată!

Vrei să te bagi în chiloții mei, Henry? îl sîcîi o altă voce. *Ce păcat, i-am lăsat pe toți să mi-o tragă, nu eram decît o ștoarfă, dar acum sînt și eu bogată, și iar sîntem toți împreună, și iar ne-o tragem, dar tu n-ai putea acum nici chiar dacă te-aș lăsa, fiindcă nu ți se mai scoală, așa că vai de capu tău, Henry, vai de capu' tău DE JOS...*

Prășea înnebunit, bălării, și pămînt, și mazăre zburînd în toate părțile; vocile-fantomă din luna-fantomă răsunau acum foarte tare, reverberînd și zburîndu-i prin țeastă, iar Fogarty fugea spre el, răcnind, dar Henry nu-l putea auzi. Din cauza vocilor.

N-ai putut să pui mîna nici măcar pe-un cioroi ca mine, nu? se amestecă încă o voce-fantomă sardonică. *V-am făcut praf, gagiilor, în bătaia aia cu pietre! V-am făcut praf, futu-vă-n cur!! Vai de capu tău mare și prost! Vai de capu' tău mic și de jos!*

Apoi începură toate să pălăvrăgească laolaltă, rîzînd de el, numindu-l craci-de-banană, întrebîndu-l dacă îi plăceau tratamentele cu șocuri pe care i le-au administrat cînd l-au băgat aici, în Pavilionul Albastru, întrebîndu-l dacă-i place acolo la Juniper Hill, întrebînd și rîzînd, rîzînd și întrebînd, iar Henry lăsă deodată săpăliga să cadă și începu să urle la luna-fantomă de pe cerul albastru; la început urlă cu furie, după care *luna însăși* se preschimbă și deveni chipul clovnului, chipul de un alb-brînzos și ciupit de vărsat, cu două găuri negre în loc de ochi, cu rînjetul, roșu ca sîngele, sucit în sus într-un zîmbet atît de obscen de ingenuu, încît era insuportabil, așa că atunci Henry începu să urle, nu furios, ci cu o spaimă de moarte, iar vocea clovnului vorbi acum din luna-fantomă, și ceea ce spuse era: *Trebuie să te duci înapoi, Henry. Trebuie să te duci înapoi și să termini treaba. Trebuie să te duci înapoi în Derry și să-i omori pe toți. Pentru mine. Pentru...*

Și atunci Fogarty, care stătuse în apropiere țipînd la Henry vreme de aproape două minute (în timp ce pacienții ceilalți stăteau în rînd, cu săpăligile strînse-n mîini ca niște falusuri comice, cu expresii nu tocmai pline de interes, ci aproape, da, aproape *gînditoare,* ca și cînd ar fi înțeles că acestea toate făceau parte din misterul care-i adusese acolo, că neașteptatul acces de văicăreli urlate al lui Henry Bowers în West Garden era mult mai interesant decît în sens pur tehnic), se plictisi să mai răcnească și-i arse lui Henry una cu monedele lui, iar Henry se prăvăli la pămînt ca o tonă de cărămizi, vocea clovnului urmîndu-l în jos în acel cumplit vîrtej de beznă, cîntînd mereu, mereu: *Omoară-i pe toți, Henry, omoară-i pe toți, omoară-i pe toți, omoară-i pe toți.*

2

Henry Bowers zăcea cu ochii deschiși.

Luna apusese, și pentru asta simțea un fior acut de recunoștință. Noaptea, luna era mai puțin fantomatică, era mai reală, și, dacă ar fi

fost să vadă acel groaznic chip de clovn pe cer, plutind peste coline, cîmpii și codri, se temea că ar fi murit de groază.

Stătea culcat pe o parte, privind concentrat în noapte. Donald Duck se arsese; fusese înlocuit de Mickey și Minnie Mouse dansînd o polcă; pe ei îi înlocuise fața verde-luminiscentă a lui Oscar Arțăgosul din *Sesame Street,* iar la sfîrșitul anului trecut lui Oscar îi luase locul chipul lui Fozzie Bear. Henry măsura anii de la încarcerare în veioze arse, în loc de linguriță de cafea.

Exact la 02.04 în dimineața zilei de 30 mai, veioza i se stinse. Din piept îi scăpă un geamăt mic – nimic mai mult. În noaptea asta la ușa Pavilionului Albastru stătea Koontz – Koontz, care era cel mai rău din bandă. Mai rău chiar și decît Fogarty, care îl lovise atît de tare după-amiază încît Henry abia mai putea întoarce capul.

În jurul lui dormeau ceilalți pacienți ai Pavilionului Albastru. Benny Beaulieu era legat cu chingi elastice. I se îngăduise, cînd veniseră de la prășit, să privească o reluare a filmului *Emergency* la televizorul din salon, iar pe la ora șase începuse să aibă spasme constante, neîntrerupte, zbierînd: „Să-ncercăm să *dăm foc* nopții! Să-ncercăm să *dăm foc* nopții! Să-ncercăm să *dăm foc* nopții!" I se administrase un sedativ, ceea ce-i folosise preț de vreo patru ore, după care reîncepuse, pe la unsprezece, cînd efectul medicamentului trecuse, flagelîndu-se atît de tare peste scăfîrlie, încît aceasta se pornise să-i sîngereze printre degete, în timp ce el chiria: „Să-ncercăm să *dăm foc* nopții!" Așa că-l tranchilizaseră din nou și-l băgaseră în chingi. Acum dormea, cu fața sa mică și ciupită de vărsat gravă ca a lui Aristotel, în lumina difuză.

Din jurul patului său, Henry auzea sforăieli groase și sonore, mormăituri, cîte un pîrț tras în somn. Îl putea auzi pe Jimmy Donlin respirînd: era inconfundabil, cu toate că Jimmy dormea cu cinci paturi mai încolo. Rapid și ușor șuierător, făcîndu-l întotdeauna pe Henry să se gîndească, din cine știe ce motiv, la o mașină de cusut. De după ușa spre hol se auzea sunetul slab al televizorului lui Koontz. Știa că paznicul se uita la filmele date tîrziu pe Canalul 38, bînd Texas Driver și mîncîndu-și gustarea. Koontz prefera tartinele unse din greu cu unt de arahide și ceapă roșie. Cînd o auzise p-asta, Henry ridicase din umeri, gîndind *Și cică toți nebunii-s închiși.*

De astă dată vocea nu mai veni din lună.

De astă dată veni de sub pat.

Henry recunoscu vocea de îndată. Era Victor Criss, căruia îi fusese smuls capul de pe umeri undeva sub Derry acum douăzeci și șapte de ani. I-l smulsese monstrul lui Frankenstein. Se întîmplase sub privirea lui Henry, iar după aceea Henry văzuse ochii monstrului mutîndu-se și le simțise privirea galben-apoasă fixîndu-se asupra lui. Da, monstrul lui Frankenstein îl ucisese pe Victor și apoi îl omorîse și pe Belch, dar acum iată-l pe Vic din nou, asemenea reluării unui program de televiziune alb-negru din Stilații Ani Cincizeci, cînd Președintele era chel, iar Buick-urile aveau hublouri.

Și acum, că se întîmplase asta, acum, că vocea revenise, Henry constată că era calm și neînfricoșat. Ușurat chiar.

– Henry, spuse Victor.

– Vic! exclamă Henry. Ce faci acolo sub pat?

Benny Beaulieu sforăi și murmură ceva în somn. Ordonatele inhalări-exhalări ale mașinii de cusut nazale a lui Jimmy încetară o clipă. În hol, volumul micului Sony al lui Koontz fu redus, iar Henry Bowers putu să-l simtă, cu capul înclinat pe-o parte și o mînă pe butonul televizorului, în timp ce degetele celeilalte atingeau cilindrul care umfla buzunarul drept al pantalonilor albi – sulul de fise.

– Nu-i nevoie să vorbești cu voce tare, Henry, spuse Vic. Pot să te-aud și dacă gîndești doar. Iar ei nu mă pot auzi deloc.

– Ce vrei, Vic? întrebă Henry.

Un lung răstimp nu primi nici un răspuns. Henry crezu că poate Vic plecase. Dincolo de ușă, volumul televizorului lui Koontz crescu la loc. Apoi de sub pat se auzi un zgomot ca un zgîriat; arcurile scîrțîiră ușor, în timp ce o umbră se tîra afară. Vic întoarse privirea spre el și rînji. Henry rînji și el, stingherit. Bătrînu' Vic semăna el însuși un piculeț cu monstrul lui Frankenstein pe vremea aia. O cicatrice făcută de streang îi încercuia grumazul. Henry își spuse că probabil acolo îi fusese cusut la loc capul. Avea ochii de o stranie culoare verde-cenușiu, iar corneele păreau să-i plutească pe o substanță vîscos-apoasă.

Vic avea și acum doisprezece ani.

– Vreau același lucru pe care-l vrei și tu, spuse Vic. Vreau să le-o plătim.

– Să le-o plătim, repetă visător Henry Bowers.

– Dar ca s-o faci va trebui să ieși de-aici, continuă Vic. Va trebui să te întorci în Derry. Am nevoie de tine, Henry. Toți avem nevoie de tine.

– Ei nu vă pot face rău, spuse Henry, înțelegînd că numai lui Vic îi vorbea.

– Nu-mi pot face rău dacă nu cred decît pe jumătate, răspunse Vic. Dar au fost unele semne alarmante, Henry. Nici atunci n-am crezut că ne pot învinge. Grasul însă a scăpat de tine pe Maidan. Grasul și Gură-spartă și boarfa au scăpat de noi în ziua aia, după filme. Și bătaia cu pietre, cînd l-au salvat pe negrotei...

– *Să nu vorbești de asta!* strigă Henry la Vic și, preț de-o clipă, toată duritatea ce făcuse din el șeful lor îi reveni în glas.

Apoi se înmuie, temîndu-se că Vic îl va lovi – sigur că Vic putea face orice voia, de vreme ce era o stafie. Dar Vic se mulțumi să rînjească.

– Eu pot să mă descurc cu ei pe jumătate, cred, spuse el, dar tu ești viu, Henry. Tu poți să te descurci cu toți indiferent dacă ei cred, cred pe jumătate sau nu cred deloc. Poți să le vii de hac pe rînd sau la toți deodată. Poți să le-o plătești.

– Să le-o plătesc, repetă Henry.

Apoi îl privi din nou cu îndoială pe Vic.

– Dar n-am cum să ies de-aici, Vic. E sîrmă la ferestre, și Koontz e la ușă în noaptea asta. Koontz e cel mai rău. Poate mîine noapte...

– Nu-ți face griji cu Koontz, spuse Vic, ridicîndu-se în picioare.

Henry văzu că încă mai avea pe el blugii pe care-i purtase în ziua aceea și că încă mai erau stropiți cu mîl din canal, uscat.

– De Koontz am eu grijă.

Vic întinse mîna.

După un moment, Henry i-o apucă. Porniră amîndoi spre ușa Pavilionului Albastru și spre sunetul televizorului. Aproape ajunseră acolo, cînd Jimmy Donlin, care-i mîncase mamei sale creierii, se trezi. Ochii i se dilatară la vederea vizitatorului nocturn al lui Henry. Era mama lui. Furoul i se vedea cam un centimetru, așa cum i se văzuse întotdeauna. Nu mai avea calota capului. Ochii ei, cumplit de roșii, se rostogoliră spre el, iar, cînd rînji, Jimmy îi văzu mînjiturile de ruj pe dinții galbeni, cabalini, așa cum i le văzuse întotdeauna. Jimmy începu să chițăie:

– Nu, mama! Nu, mama! Nu, mama!

Televizorul se stinse pe dată, și încă înainte să-și fi început ceilalți foiala, Koontz dădu ușa de perete, spunînd:

– Așa, căcănarule, fii pe față să-ți prinzi capu' să nu zboare. M-am *săturat.*

– *Mama, nu! Mama, nu! Te rog, mama! Nu, mă...*

Koontz se repezi înăuntru. Mai întîi îl văzu pe Bowers, înalt și pîntecos, aproape ridicol în indispensabilii săi, cu cărnurile moi ca aluatul în lumina ce intra de pe coridor. Apoi se uită în stînga și zbieră. Lîngă Bowers stătea o arătare în costum de clovn. Avea peste doi metri înălțime. Costumul era argintiu. Pompoanele portocalii îi ieșeau în evidență. În picioare purta pantofi caraghioși, mult prea mari. Dar capul nu era de om sau de clovn; era capul unui doberman, singurul animal de pe Pămîntul verde al lui Dumnezeu de care îi era frică lui John Koontz. Avea ochii roșii. Botul mătăsos i se încrețea dezvelind niște dinți albi enormi.

Un cilindru de fise căzu printre degetele inerte ale lui Koontz și se rostogoli pe podea pînă într-un colț al salonului. A doua zi spre seară, Benny Beaulieu, care dormise pe toată durata incidentului, avea să le găsească și să le ascundă în dulăpiorul său de la noptieră. Monedele îi folosiră pentru țigări timp de aproape o lună.

Koontz trase aer în piept să urle iarăși, cînd clovnul se repezi la el.

– A venit ora circului! zbieră clovnul cu voce lătrătoare, și mîinile sale cu mănuși albe căzură pe umerii lui Koontz.

Numai că mîinile dinăuntrul mănușilor erau labe.

3

Pentru a treia oară în acea zi – în acea lungă, lungă zi – Kay McCall se duse la telefon.

De astă dată ajunse mai departe decît cu primele două ocazii; de astă dată așteptă pînă cînd receptorul se ridică la celălalt capăt al firului și o voce inimoasă de polițai irlandez spuse:

– Secția din Sixth Street, sergent O'Bannon, cu ce vă pot fi de folos?

Apoi închise.

A, te descurci minunat, Iisuse, zău. Cam pe la a opta, a noua oară, îți vei fi adunat destul curaj ca să-i spui cum te cheamă.

Intră în bucătărie și își turnă un scotch slab cu sifon, deși știa că nu putea fi o idee prea bună după calmantul dinainte. Își aminti un crîmpei de cîntecel din cafenelele tinereții ei, din timpul facultății – *Am un cap plin de whisky și burta plină de gin! Doctoru' zice c-o să mor, da' nu zice cînd* – și rîse zgomotos. O oglindă străbătea partea de sus a barului. Își văzu imaginea reflectată în ea și se opri brusc din rîs.

Cine-i femeia asta?

Un ochi umflat, aproape închis.

Cine-i femeia asta sfărîmată?

Nas de culoarea celui al unui cavaler beat după vreo treizeci de ani clătinați prin crîșme, umflat la dimensiuni grotești.

Cine-i femeia asta sfărîmată care arată ca alea care se tîrăsc la adăpostul unui azil pentru femeile agresate, după ce au ajuns destul de speriate, sau destul de curajoase, sau doar destul de nebune de legat ca să-l părăsească pe bărbatul care le chinuiește, care le-a chinuit sistematic săptămînă de săptămînă, lună de lună, an de an?

Zgîrietură deșirată pe un obraz.

Cine-i, Păsărică-Kay?

Un braț într-o eșarfă.

Cine? Tu ești? Se poate să fii tu?

– Iat-o... Miss America, fredonă ea, vrînd ca vocea să-i iasă dură și cinică.

Începu astfel, dar pe la a șasea silabă îi tremură, iar la a șaptea se frînse. Nu era o voce dură. Era o voce speriată. O știa; mai fusese speriată și altă dată și întotdeauna trecuse peste asta. Bănuia că-i va lua mult timp pînă să treacă peste sperietura de-acum.

Doctorul care o tratase într-unul dintre micile cabinete aflate imediat lîngă Internările de Urgență, la „Sisters of Mercy", o jumătate de kilometru în josul drumului, era tînăr și nu lipsit de farmec. În alte împrejurări s-ar fi gîndit într-o doară (sau nu tocmai într-o doară) să încerce să îl ia cu ea acasă și să-l invite într-un tur sexual al lumii. Dar nu se simțise deloc zvăpăiată. Durerea nu era favorabilă zvăpăielilor. Nici frica.

Se numea Geffin și nu-i păsase de felul în care se uita la ea. Omul luase o ceșcuță din hîrtie albă, o umpluse pe jumătate cu apă de la

chiuveta din încăpere, scoase un pachet de țigări din sertarul biroului și i-l oferise.

Kay luă o țigară, iar el i-o aprinse. Trebui să urmărească vîrful o secundă-două cu chibritul, pentru că femeii îi tremura mîna. Aruncă chibritul într-o altă ceașcă de hîrtie. *Fssss.*

– Minunat obicei, comentă doctorul. Nu?

– Fixație orală, răspunse Kay.

Bărbatul dădu din cap, și se lăsă din nou tăcerea. O privea încontinuu. Kay avea senzația că o aștepta să izbucnească în plîns, iar asta o scoase din minți, fiindcă simțea că e pe cale s-o facă. Detesta să-i fie prevăzute ieșirile emotive, și, mai presus de orice, de către un bărbat.

– Prietenul? întrebă el într-un tîrziu.

– Prefer să nu vorbesc despre asta.

– Mm-hm.

Fuma și se uita le ea.

– Nu te-a-nvățat mama că-i nepoliticos să te zgîiești la cineva?

Voise să pară scorțoasă, dar vocea-i suna ca o rugăminte: *Nu te mai uita la mine, știu cum arăt, am văzut.* Acestui gînd îi urmă un altul, cel pe care bănuia că prietena ei Beverly îl avusese fără îndoială nu numai o dată, anume că partea cea mai rea a bătăii avusese loc pe dinăuntru, acolo unde erai în stare să suferi ceva ce s-ar putea numi hemoragie interspirituală. Știa cum arăta, da. Mai rău, știa cum se simțea. Se simțea pustiită. Lugubră senzație.

– N-am s-o spun decît o dată, zise Geffin cu un glas gros și plăcut. Cînd lucrez la camera de gardă a Spitalului de Urgență – cînd îmi vine rîndul la butoi, s-ar putea spune –, văd poate cam vreo două duzini de femei bătute pe săptămînă. Internii tratează încă două duzini. Așa că, uite, ai aici pe birou un telefon. Îți dau eu o fisă. Suni la Sixth Street, le dai numele și adresa, le spui ce s-a întîmplat și cine-a făcut-o. Pe urmă închizi, iar eu iau sticla de *bourbon* pe care o țin acolo în dulapul de fișe medicale – în scopuri strict medicale, se înțelege – și tragem o dușcă din ea. Pentru că, din întîmplare, cred, asta nefiind decît părerea mea, că singura formă de viață inferioară unui bărbat care bate o femeie e un șobolan bolnav de sifilis.

Kay afișă un surîs gol.

– Apreciez oferta, zise ea, dar mă voi lipsi. Deocamdată.

– Mm-hm, făcu el iar. Dar cînd ajungi acasă să te uiți bine în oglindă, domnișoară McCall. Indiferent cine-a fost, te-a aranjat frumos.

Atunci plînse într-adevăr. Nu avu încotro.

Tom Rogan dăduse telefon pe la amiază în ziua de după ce-o văzuse pe Beverly plecînd în siguranță, ca să întrebe dacă știa ceva de soția lui. Suna calm, rezonabil, cîțuși de puțin tulburat. Kay îi spuse că n-o mai văzuse pe Beverly de aproape două săptămîni. Tom îi mulțumi și închise.

Pe la unu sună cineva la ușă, în timp ce scria în biroul ei. Se duse să deschidă.

– Cine e?

– Florăria Cragin's, cucoană! răspunse un glas subțire.

Cît de proastă fusese să nu-și dea seama că era Tom încercînd un falset nereușit, ce proastă fusese să creadă că Tom va ceda atît de ușor, ce proastă să scoată lanțul înainte de a deschide ușa!

Dintr-un pas intrase, iar ea nu apucase să spună decît:

– Ieși afara de-a...

Înainte ca pumnul lui Tom să apară zburînd ca de niciunde, pocnind-o în ochiul drept, închizîndu-i-l și trimițîndu-i o săgeată de incredibilă durere prin cap.

Se rostogolise prin antreu, agățîndu-se de obiecte pentru a încerca să se țină pe picioare: o vază delicată cu un singur trandafir se făcuse țăndări pe dale, un cuier-pom se răsturnase. Căzu grămadă pe podea, în timp ce Tom închidea în urma lui ușa din față și pornea spre ea.

– Ieși afară de-aici! zbieră la el.

– De-ndată ce-mi spui unde e, răspunse Tom, înaintînd către ea.

Își dădu vag seama că Tom nu arăta prea grozav – mă rog, de fapt *groaznic* ar putea fi un cuvînt mai potrivit – și simți o bucurie surdă, dar feroce, săgetînd-o. Indiferent ce-i făcuse Tom lui Bev, se pare că Bev îi înapoiase cu lopata. Oricum, fusese destul ca să nu se poată ridica în picioare o zi întreagă – și tot nu arăta ca fiindu-i locul altundeva decît într-un spital.

Dar arăta nu numai foarte rău, ci și foarte furios.

Kay se ridică în picioare și dădu îndărăt, ținîndu-l sub ochi așa cum nu scapi din privire un animal sălbatic care a evadat din cușcă.

– Ți-am spus că n-am văzut-o și ăsta-i adevărul, repetă ea. Acum cară-te de-aici pînă nu chem poliția.

– Ai văzut-o, spuse Tom.

Buzele sale umflate încercau să rînjească; văzu că dinții-i arătau în chip ciudat inegali; cîțiva din față se rupseseră.

– Dau telefon! Îți zic că nu știu unde-i Bev.

– Zici că n-ai văzut-o de două săptămîni. Nici măcar o întrebare. Nici o vorbă de descurajare măcar, deși știu al dracu' de bine că mă ai ca sarea-n ochi. Așa că unde-i, fă, pizdă proastă? Zi-mi.

Kay se întoarse și o luă la fugă spre capătul holului, vrînd să ajungă în salon, să tragă ușile glisante de mahon pe șinele lor îngropate, să le închidă și să pună zăvorul. Ajunse acolo înaintea lui – Tom șchiopăta –, dar pînă să trîntească ușile el își strecură trupul între ele. Cu un zgîlțîit convulsiv, se împinse înainte. Kay se întoarse să fugă iar; o prinse de rochie și o smuci atît de tare, încît îi sfîșie tot spatele pînă la talie. *Nevastă-ta a făcut rochia asta, băi căcat!* spuse incoerent în sinea ei, după care se trezi răsucită cu fața spre el.

– *Unde-i?*

Kay își ridică mîna într-o plesnitură strașnică, dîndu-i capul pe spate și făcînd tăietura de pe obrazul stîng să sîngereze iar. O apucă de păr și-i trase capul înainte în pumnul lui. O clipă, Kay simți că îi explodează capul. Zbieră, trase adînc aer în piept ca să poată țipa încă o dată și începu să tușească, înecîndu-se în propriu-i sînge. Acum era cuprinsă de o groază cumplită. Nu știuse că poate exista în lumea-ntreagă atîta groază. Ticălosul ăsta dement avea s-o ucidă.

Urlă, urlă, apoi pumnul lui i se înfipse în burtă, gonindu-i aerul din plămîni. Nu mai putu decît să icnească, începu să tușească și să gîfîie în același timp și preț de-o înspăimîntătoare clipă crezu că se va sufoca.

– *Unde-i?*

Kay scutură din cap,

– N-am văzut-o..., bîigui ea. Poliția... intri-n pușcărie... cretinule...

O săltă în picioare, iar Kay simți ceva cedînd în umărul ei. Din nou durere, atît de puternică încît i se făcea rău. Tom o roti pe călcîie, continuînd să o țină de încheietura mîinii, apoi îi răsuci brațul la spate, iar ea își mușcă buza de jos, promițîndu-și că nu va mai urla.

– *Unde-i?*

Kay clătină din cap.

Îi smuci iar brațul în sus. Smuci atît de tare, încît femeia îl auzi gemînd. Răsuflarea lui fierbinte îi pufăia în ureche. Își simți propriul

său pumn drept, strîns, atingîndu-i omoplatul stîng și răcni iar, cînd încheietura umărului mai cedă puțin.

– Unde-i?

știu...

– Ce?

– *NU ȘTIU!*

Îi eliberă brațul și-i dădu un brînci. Kay se prăbuși pe podea, plîngînd cu sughițuri, mucus și sînge curgîndu-i din nas. Răsună un trosnet aproape muzical, iar cînd privi în jur Tom se apleca deasupra ei. Spărsese gîtul unei alte vaze, din cristal Waterford. Ținea în mînă partea de jos. Gîtul dințat se afla la doar cîteva degete de fața ei. Îl privi hipnotizată.

– Vreau să-ți spun ceva, zise el, iar cuvintele se formau din mici gîfîieli și rafale de aer cald. Ai să-mi spui unde s-a dus sau ai să-ți aduni fața de pe jos. Ai trei secunde, poate mai puțin. Cînd îmi ies din minți, se pare că timpul curge mai repede.

Fața mea, gîndi Kay, și acesta a fost lucrul care o făcu în sfîrșit să se predea... Sau să se surpe, dacă vi se pare că sună mai bine: imaginea monstrului ăluia folosindu-se de gîtul spart al vazei Waterford ca să-i taie fața în bucăți.

– S-a dus acasă, suspină Kay. În orașul ei. Derry. Un orășel numit Derry, în Maine.

– Cum s-a dus?

– A luat un a-au-tobuz pînă la Milwaukee. De-acolo urma să ia avionul.

– Mă cac pe ea de *tîrfă!* mugi Tom.

Porni prin cameră într-un semicerc larg, fără țintă, trecîndu-și mîinile prin părul ridicat în smocuri și țepi aiuriți.

– De *pizdă, de tîrfă, de floci* poleiți cu aur!

Ridică o sculptură în lemn delicată, un bărbat și o femeie făcînd dragoste – o avea de la vîrsta de douăzeci și doi de ani – și o aruncă în șemineu, unde se făcu țăndări. Ajunse față-n față cu el însuși în oglinda de deasupra șemineului și rămase cu ochii holbați, de parcă ar fi văzut o stafie. Apoi se răsuci din nou spre ea. Scosese ceva din buzunarul vestonului pe care-l avea pe el, iar Kay văzu cu un soi de mirare stupidă că era un roman în ediție de buzunar. Avea coperta aproape complet neagră, cu excepția literelor aurii-metalizate ce alcătuiau titlul și a imaginii care înfățișa cîțiva tineri stînd pe o faleză înaltă deasupra unui rîu. *Torentul negru.*

– Cine-i pulă ăsta?

– Hmm? Ce?

– Denbrough. Denbrough, scutură el nerăbdător cartea în fața ei, apoi deodată o plesni cu ea.

Obrazul i se aprinse de durere și urmă o fierbințeală surdă și roșie, ca a tăciunelui.

– Cine-i?

Kay începu să priceapă.

– Au fost prieteni în copilărie. Amîndoi au crescut în Derry.

Îi mai arse una cu cartea, de astă dată din cealaltă direcție.

– Te rog, sughiță ea. Te rog, Tom.

Tom împinse spre ea un scaun cu picioare subțiri și grațioase, îl întoarse cu spătarul în față și se așeză pe el. Fața de felinar-din-dovleac o privea de sus peste spetează.

– Ascult-aici, spuse. Ascultă-l pe bătrînul tău unchi Tommy. Ești în stare, curvă fiartă ce ești?

Kay dădu din cap. Simțea gust de sînge, fierbinte și coclit, în gîtlej. Umărul parcă îi luase foc. Se rugă să nu-i fie decît dislocat, nu rupt. Dar nu asta era cel mai rău. *Fața mea, avea de gînd să-mi ciopîrțească fața...*

– Dacă anunți poliția și le zici c-am fost aici, am să neg. Nu poți dovedi nimic, băga-mi-aș picioarele. E ziua liberă a servitoarei și nu sîntem decît noi doi. Sigur, s-ar putea să mă aresteze oricum, orice e posibil, nu?

Se pomeni dînd iar din cap, ca și cum i-ar fi fost tras cu o sfoară.

– Sigur că da. Și ce-o să fac eu e c-o să plătesc cauțiunea și-am să vin direct aici. O să-ți găsească țîțele pe masa din bucătărie și ochii în acvariul cu pești, înțelegi ce-ți zic? Îl înțelegi pe bătrînul tău unchi Tommy?

Kay izbucni din nou în lacrimi. Sfoara aceea atașată de capul său funcționa încă; i-l săltă în sus și-n jos.

– De ce?

– Cum? Nu... Nu-nțe...

– Trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu! De ce s-a dus acolo?

– Nu știu! aproape că urlă Kay.

Tom agită spre ea vaza spartă.

– Nu știu, repetă cu glas mai scăzut. Te rog! Nu mi-a spus. Te rog, nu mă răni!

Tom aruncă vaza în coșul de gunoi și se ridică.

Plecă fără o singură privire în urmă, clătinat, cu capul în piept – un munte de om.

Kay alergă după el și încuie ușa. Fugi în bucătărie și încuie și ușa de acolo. Apoi șchiopătă pînă la etaj (pe cît de repede îi îngăduia abdomenul sfîșiat de durere) și încuie ușile din sticlă ce dădeau pe veranda de la etaj – nu era imposibil să ia hotărîrea să se cațăre pe un stîlp și să intre iar pe acolo. Era rănit, dar era și nebun.

Se duse la telefon pentru prima oară și abia atinse receptorul, cînd își aminti ce-i spusese.

Ce-o să fac eu e c-o să plătesc cauțiunea și-am să vin direct aici... țîțele pe masa din bucătărie și ochii în acvariul cu pești.

Își smulse mîna de pe telefon.

Apoi se duse în baie și își privi nasul cît pătlăgeaua, din care picura sînge, și ochiul înnegrit. Nu plîngea; rușinea și oroarea pe care le simțea erau prea profunde pentru lacrimi. *Oh, Bev, am făcut tot ce-am putut, draga mea,* spuse în sinea ei. *Dar fața mea... A spus c-o să-mi sfîrtece fața...*

Avea darvon și valium în dulăpiorul cu medicamente. Ezită între ele și în cele din urmă înghiți cîte una din fiecare. Apoi se duse la „Sisters of Mercy" pentru tratament și-l întîlni pe faimosul doctor Geffin, care în acel moment era singurul bărbat pe care n-ar fi dorit să-l vadă șters de pe fața pămîntului.

Iar de-acolo din nou acasă, din nou acasă, tra-la-la.

Se apropie de fereastra dormitorului și privi afară. Soarele coborîse de acum mult spre linia orizontului. Pe Coasta de Est era tîrziu după asfințit – aproape șapte seara în Maine.

Poți hotărî mai tîrziu ce faci cu polițiștii. Acum important e s-o previi pe Beverly.

Ar fi fost al dracu' de ușor, reflectă Kay, *dacă-mi spuneai unde vei locui, Beverly, dragostea mea. Presupun că nici tu nu știai.*

Deși se lăsase de fumat cu doi ani în urmă, păstra un pachet de Pall Mall în sertarul biroului, pentru urgențe. Scoase o țigară, o aprinse, se strîmbă. Ultima oară fumase din pachetul acela cam prin decembrie 1982, iar țigara aceasta părea mai bătrînă decît un membru din Senatul Statului Illinois. O fumă totuși, cu un ochi pe jumătate închis împotriva fumului, cu celălalt pe jumătate închis pur și simplu, punct. Mulțumită lui Tom Rogan.

Folosindu-și cu multă trudă mîna stîngă – puiul de cățea îi dislocase brațul cel bun – formă numărul informațiilor telefonice din Maine și ceru denumirile și numerele tuturor hotelurilor din Derry.

– Doamnă, da' asta o să ia ceva timp, spuse a îndoială centralista.

– O să ia și mai mult de-atît, surioară, i-o întoarse Kay. Am să scriu cu mîna mea aia proastă. Aia bună e plecată-n vacanță.

– Nu se obișnuiește să...

– Ascultă la mine, o întrerupse Kay, nu fără blîndețe. Dau telefon din Chicago și încerc să-mi găsesc o prietenă care tocmai și-a părăsit soțul și s-a întors la Derry, unde a copilărit. Soțul ei știe unde s-a dus. A scos informația de la mine bătîndu-mă de m-am căcat în pantaloni. Omul ăsta-i psihopat. Femeia trebuie să știe că vine după ea.

Urmă o lungă pauză, după care telefonista spuse cu o voce categoric mai omenească:

– Cred că numărul de care aveți cu adevărat nevoie e cel al Departamentului Poliției din Derry.

– Minunat. Am să-l notez și pe-ăla. Dar trebuie să fie avertizată. Și...

Se gîndi la tăieturile de pe obrajii lui Tom, la cucuiul din frunte, la cel de la tîmplă, la șchiopătat, la buzele umflate hidos.

– Și dacă știe că vine ăla, s-ar putea să fie de-ajuns.

Urmă o altă pauză lungă.

– Mai ești acolo, surioară ? întrebă Kay.

– Arlington Motor Lodge, răspunse centralista, 643.81.46. Bassey Park Inn, 648.40.83. Bunyan Motor Court...

– Las-o un pic mai încet, vrei ? o rugă, scriind cu furie.

Se uită după o scrumieră, nu văzu nici una, așa că strivi chiștocul de Pall Mall pe sugativa biroului.

– Așa, dă-i-nainte.

– Clarendon Inn...

4

Avu noroc pe jumătate la al cincilea telefon. Beverly Rogan era înregistrată la Pensiunea Derry. N-avu decît pe jumătate noroc, pentru că Beverly ieșise. Își lăsă numele, numărul și un mesaj ca Beverly s-o sune în clipa cînd revine, indiferent cît de tîrziu va fi.

Recepționerul repetă mesajul. Kay urcă la etaj și mai luă un valium. Se întinse și aștepta să adoarmă. Somnul nu se lipea de ea.

Iartă-mă, Bev, spuse în gînd, privind în întuneric, pe cînd plutea pe aripile drogului. *Ceea ce-a spus despre fața mea... Pur și simplu n-am putut să îndur. Sună-mă curînd, Bev. Te rog, sună cît mai curînd. Și fii atentă la ticălosul ăla nebun cu care te-ai măritat.*

5

Ticălosul nebun cu care se măritase Bev avu mai mult succes cu legăturile decît avusese Beverly în ajun, căci plecă de la O'Hare, placa turnantă a aviației comerciale interne din Statele Unite. În timpul zborului, citi și reciti scurta notă despre autor de la sfîrșitul cărții. Scria acolo că William Denbrough era născut în Noua Anglie și autor al altor trei romane (care se găseau și ele pe piață, anunța plină de solicitudine nota, în ediții de buzunar Signet). El și soția sa, actrița Audra Phillips, locuiau în California. Actualmente lucra la un nou roman. Observînd că ediția din *Torentul negru* fusese scoasă în 1976, Tom presupuse că individul mai scrisese și alte romane de-atunci.

Audra Phillips... O văzuse în filme, nu-i așa? Rareori remarca actrițele – ideea de film bun a lui Tom însemna o poveste cu crime, una cu urmăriri sau o peliculă cu monștri –, dar, dacă puișorul ăsta era ăla la care se gîndea el, atunci o observase mai ales fiindcă semăna mult cu Beverly: păr lung roșcat, ochi verzi, țîțe care n-aveau astîmpăr.

Se așeză puțin mai drept în scaun, bătîndu-se pe picior cu cartea, încercînd să nu ia în seamă durerea din gură și din cap. Da, era sigur. Audra Phillips era roșcovana cu țîțe mișto. O văzuse într-un film cu Clint Eastwood, iar după vreun an într-un filmuleț de groază intitulat *Graveyard Moon.* Beverly îl însoțise la film și, ieșind din sală, Tom își exprimase părerea că actrița seamănă mult cu ea. „N-aș crede", spusese Bev. „Eu sînt mai înaltă, iar ea e mai drăguță. Are și părul de-un roșu mai închis." Atîta tot. Nu se mai gîndise niciodată la asta. Pînă acum.

El și soția sa, actrița Audra Phillips...

Tom înțelegea cît de cît psihologia; se folosise de ea pentru a-și manipula soția în toți anii căsniciei lor. Iar acum o senzație neplăcută și sîcîitoare, mai mult simțămînt decît gînd, începu să-l hărțuiască.

Se concentra pe faptul că Bev și Denbrough se jucaseră împreună în copilărie și că Denbrough luase de nevastă o femeie care, în pofida celor spuse de Beverly, semăna uimitor cu soția lui Tom Rogan.

Ce fel de jocuri jucaseră Denbrough și Beverly cînd erau mici? De-a v-ați ascunselea? De-a învîrte-sticla?

Alte jocuri?

Tom ședea în fotoliul său, își lovea piciorul cu cartea și simțea că tîmplele încep să-i pulseze.

Cînd ajunse la Bangor International Airport și se adresă la ghișeele pentru închiriat mașini, fetele – unele îmbrăcate în galben, altele în roșu, altele în verde-irlandez – îi priviră cu nervozitate chipul primejdios de umflat și-i spuseră (cu și mai multă nervozitate) că nu aveau mașini de închiriat, „ne pare nespus de rău"

Tom se duse la standul de ziare și cumpără unul din Bangor. Îl deschise la pagina de publicitate, neluînd în seamă privirile pe care i le aruncau trecătorii, și reținu trei ocazii. Dădu peste filon la al doilea telefon.

– În ziar scrie că aveți o furgonetă LTD' 76. O mie patru sute de dolari.

– Exact, așa este.

– Uite cum facem, spuse Tom, atingîndu-și portofelul din buzunarul scurtei; era umflat de bancnote – șase mii de dolari. O aduceți aici la aeroport și facem tîrgul pe loc. Îmi dați mașina, un bon de vînzare și actele mașinii. Plătesc cu bani gheață.

Amicul cu LTD-ul de vînzare tăcu, apoi spuse:

– Va trebui să-mi scot numerele.

– Normal, perfect.

– Cum am să vă recunosc, domnule....

– Domnul Barr, spuse Tom, care privea o inscripție din partea opusă a holului de aeroport, unde scria BAR HARBOR AIRLINES VĂ OFERĂ NOUA ANGLIE – ȘI LUMEA! Am să stau lîngă poarta din fund. Mă veți recunoaște, pentru că fața mea nu arată prea grozav. Nevastă-mea și cu mine am fost ieri la patinaj pe rotile și am tras o căzătură a dracului. Puteam s-o pățesc și mai rău, cred. Nu mi-am rupt nimic, decît fața.

– I-auzi. Îmi pare rău s-aud asta, domnule Barr.

– O să mă dreg eu. Dumneata doar să aduci mașina aia aici, bunule prieten.

Închise, traversă pînă la ușă și ieși în noaptea caldă și parfumată de mai.

Tipul cu LTD-ul se arătă zece minute mai tîrziu, apărînd din penumbra primăvăratic-tîrzie. Era aproape un puștan. Încheiară tîrgul; tînărul îi mîzgăli un bon de vînzare pe care Tom și-l îndesă indiferent în buzunarul vestonului. Rămase pe loc, privindu-l pe băiat cum scotea numerele mașinii.

– Îți dau trei dolari în plus, pe șurubelniță, îi spuse Tom cînd termină.

Puștiul îl privi gînditor un moment, ridică din umeri și-i întinse șurubelnița, luînd cei trei dolari pe care i-i oferea Tom. *Nu-i treaba mea,* spunea ridicarea din umeri, iar Tom își zise: *Cîtă dreptate ai, bunul meu băiețaș.* Așteptă să-l vadă luînd un taxi, apoi trecu la volan.

Era o rablă: transmisia scîncea, universalul gemea, toată caroseria zdrăngănea, frînele clefăiau. Nimic din toate astea n-avea importanță. Conduse mașina la parcarea pe termen lung, luă un bilet și trase înăuntru. Parcă lîngă un Subaru ce părea să se afle acolo de o bună bucată de vreme. Folosindu-se de șurubelnița puștiului, demontă plăcile Subaru-lui și le aplică la LTD. Lucra fredonînd.

Pe la 10.00 seara se îndrepta spre est pe Drumul Național 2, cu o hartă rutieră a statului Maine deschisă pe locul de alături. Descoperise că radioul LTD-ului nu funcționa, așa că se deplasa în tăcere. Nu-l deranja cu nimic. Avea destule la care să se gîndească. La toate lucrurile minunate pe care să i le facă lui Beverly cînd o va prinde, de exemplu.

Era absolut convins, în adîncul inimii, că Beverly se afla pe-aproape. Și că fuma.

O, fetița mea dragă, te-ai futut cu omul nepotrivit cînd te-ai futut cu Tom Rogan. Iar întrebarea e ce anume, exact, vom face cu tine?

Furgoneta gonea ca un bolid în noapte, fugărindu-și fasciculele lungi ale farurilor, iar, la vremea cînd ajunse la Newport, Tom știa. Găsise un magazin de mărunțișuri pe șoseaua principală, încă deschis. Intră și cumpără un cartuș de Camel. Proprietarul îi dori o seară bună. Tom îi ură la fel.

Aruncă pe scaunul alăturat cartușul și demară din nou. Conduse încet pe Drumul 7, căutînd indicatorul. Iată-l – Drumul Național 3, cu un panou pe care scria „HAVEN 21, DERRY 15"

Luă curba și apăsă pe accelerator. Aruncă o privire spre cartușul de țigări și zîmbi puțin. În lumina verde a lămpilor de bord, fața sa tăiată și plină de cucuie arăta stranie, lugubră.

Ți-am făcut rost de oarece țigări, Bevvie, spuse în sinea sa Tom, în timp ce furgoneta alerga printre șiruri de pini și molizi, îndreptîndu-se spre Derry cu puțin peste optzeci de kilometri la oră.

O, zău că da. Un cartuș întreg. Numai pentru tine. Și cînd am să te găsesc, draga tatii, am să te pun să le mănînci în mă-ta pînă la ultima. Și dacă gagiul ăsta, Denbrough, are nevoie să-i facă cineva nițică educație, se poate aranja și asta. Nici o problemă, Bevvie. Nici – o – problemă.

Pentru prima oară de cînd tîrfa jegoasă îl bumbăcise și dăduse bir cu fugiții, Tom începu să se simtă bine.

6

Audra Denbrough zbura spre Maine la clasa întîi a unui DC-10 British Airways. Plecase de la Heathrow la șase și zece în acea după-amiază și de atunci tot fugea în urma soarelui. Soarele cîștiga – cîștigase de fapt –, dar asta nu conta cu adevărat. Printr-un noroc providențial, descoperise că zborul 23, British Airways, de la Londra la Los Angeles, făcea o escală de alimentare... la Bangor International Airport.

Ziua fusese un coșmar de neimaginat. Freddie Firestone, producătorul filmului *Attic Room,* avusese bineînțeles nevoie de Bill la prima oră. Ieșise un fel de tărăboi în legătură cu cascadoarea care trebuia să cadă în locul Audrei de pe o scară. Se pare că și cascadorii aveau un sindicat al lor, iar femeia își îndeplinise norma pe săptămîna în curs sau altă asemenea tîmpenie. Sindicatul cerea fie ca Freddie să semneze un referat de spor la salariu, fie să se angajeze altă femeie pentru a executa cascadoria. Problema era că nu aveau la îndemînă nici o altă cascadoare destul de apropiată de constituția fizică a Audrei. Freddie îi spuse șefului de sindicat că atunci ar trebui să pună un bărbat să facă figura, nu-i așa? Căzătura nu se anunța că s-ar face în sutien și chiloți. Aveau peruca arămie, iar costumiera îl putea ajusta pe băiatul respectiv cu sîni și șolduri false. Chiar și niște tampoane la buci, dacă era cazul.

„Nu se poate, colega, spuse șeful de sindicat. E contra statutului sindical să bagi un bărbat în locul unei femei. Discriminare sexuală."

În cinematografie, dracii lui Freddie erau legendari, și la un moment dat îi veniseră. Îi spuse sindicalistului-șef, un grăsan dintre cei mai buni în breaslă, să se ducă-n pizda mă-sii. Șeful de sindicat îl sfătuise pe Freddie să-și țină fleanca, altfel n-o să se mai facă nici o cascadorie pe platourile acelui film. Apoi își frecase degetul mare și arătătorul a bacșiș, gest ce-l scosese pe Freddie din minți. Șeful de sindicat era cît ușa, dar moale. Freddie, care încă mai juca fotbal american ori de cîte ori avea ocazia și care odată suflase un sutar la crichet, era cît ușa și puternic. Îl aruncă pe sindicalist afară, se retrase în biroul său să cugete, apoi ieși iar peste douăzeci de minute, urlînd după Bill. Voia să se rescrie toată secvența, astfel încît căzătura să nu mai aibă loc. Audra fusese astfel nevoită să-i spună că Bill nu mai era în Anglia.

– *Ce?* făcu Freddie, rămînînd cu gura căscată; o privea pe Audra ca și cum ar fi crezut că-și pierduse mințile. Ce spui?

– A fost chemat în State – asta-ți spun.

Freddie se prefăcu c-o înșfacă, iar Audra se dădu înapoi, puțin cam speriată. Freddie își privi mîinile, apoi le vîrî în buzunare și se uită lung la ea.

– Îmi pare rău, Freddie, spuse ea cu voce joasă. Crede-mă!

Se ridică și-și turnă o ceașcă de cafea, observînd că mîinile îi tremurau ușor. În timp ce se așeza la loc, auzi glasul amplificat al lui Freddie în megafoanele studioului, spunînd tuturor să se ducă acasă sau la cîrciumă, pentru că ziua de filmare se încheiase. Audra tresări. Așa se duceau drept la coș minimum zece mii de lire sterline.

Freddie închise intercomul studioului, se ridică și își turnă o ceașcă de cafea. Se așeză la loc și-i oferi pachetul său de țigări Silk Cut.

Audra clătină din cap.

Freddie luă una, o aprinse și se uită la ea prin fum cu ochii mijiți:

– E ceva serios, așa-i?

– Da, răspunse Audra, păstrîndu-și calmul pe cît de bine putea.

– Ce s-a-ntîmplat?

Și, fiindcă îl simpatiza sincer pe Freddie și avea sincer încredere în el, Audra îi spuse tot ce știa. Freddie ascultă atent, grav. Nu dură mult; ușile încă se mai trînteau și motoarele porneau în parcare cînd termină istorisirea.

Freddie tăcu o vreme, privind pe fereastră. Apoi se răsuci înapoi spre ea:

– A avut o cădere nervoasă.

– Nu, scutură Audra din cap. Nu așa a fost. *El* nu era așa.

Înghiți în sec și adăugă:

– Poate ar fi trebuit să fii de față.

Freddie zîmbi strîmb.

– Trebuie să-ți dai seama că adulții rareori se simt obligați să onoreze promisiunile pe care le-au făcut cînd erau copii. Și ai citit opera lui Bill; știi cît de mult din ea e despre copilărie, și e într-adevăr o treabă foarte bună, foarte la obiect. Ideea că a uitat tot ce i s-a întîmplat atunci e absurdă.

– Cicatricele lui de pe mîini, îi aminti Audra. N-au fost niciodată acolo. Pînă azi-dimineață.

– Povești! Pur și simplu nu le-ai observat pînă azi-dimineață.

Femeia ridică din umeri neajutorată:

– Le-aș fi observat.

Își dădea seama că Freddie nu o credea.

– Atunci ce e de făcut? o întrebă Freddie, iar ea nu putu decît să clatine din cap.

Freddie își aprinse o țigară nouă de la chiștocul fumegînd al celeilalte.

– Pot s-o rezolv cu șeful de sindicat, continuă el. Nu eu personal, poate; în clipa asta, mai degrabă m-ar vedea în iad înainte să-mi facă o nouă cascadorie. O să-l trimit pe Teddy Rowland să dea o raită pe la biroul lui. Teddy-i un molîu, dar e în stare să ducă cu prețul și păsărelele ca să coboare din copaci. Ce-o să se-ntîmple însă pe urmă? Ne-au mai rămas patru săptămîni de filmare, iar bărbată-tu-i pe undeva prin Massachusetts.

– Maine.

Dădu din mînă:

– Unde-o fi. Și cît de bună ai să fii tu fără el?

– Eu...

Freddie se aplecă spre ea:

– Mie-mi placi, Audra. Sincer îmi placi. Și Bill îmi place, chiar cu toată mizeria asta. O putem scoate la capăt cumva, cred. Dacă scenariul are nevoie să fie cîrpit, pot eu să-l cîrpesc. Mi-am făcut porția de cîrpăceli de soiul ăsta la vremea mea, numai Dumnezeu știe... Dacă nu-i place ce-a ieșit, n-o să aibă pe cine da vina decît pe el însuși. Mă pot descurca fără Bill, dar nu pot fără tine. Nu pot să te las să fugi în State după bărbatu-tău și va trebui să te pun la putere maximă. Ești în stare?

– Nu știu.

– Nici eu. Dar vreau să te gîndești la ceva. Putem ține lucrurile liniștite o vreme, poate cît ne-a mai rămas de filmat, dacă stai drepți ca un soldat și-ți faci treaba. Dar, dacă-ți iei zborul, asta nu se poate ascunde. Poate ieși pișarea de pe lume, însă eu nu-s răzbunător din fire și nu am de gînd să-ți spun că dacă-ți iei tălpășița o să am eu grijă să nu mai pui piciorul pe platouri. Dar ar fi cazul să știi că, dacă-ți ies vorbe că faci nazuri, s-ar putea ca de la tinicheaua asta atîrnată de coadă să ți se tragă sfîrșitul. Îți vorbesc ca un unchi, știi bine. Te deranjează?

– Nu, zise ea apatică.

În realitate, nu-i prea păsa nici de una, nici de alta. Bill era singurul la care se putea gîndi. O fi fost Freddie un om destul de drăguț, dar Freddie nu înțelegea; în ultimă instanță, drăguț sau nu, singurul lucru la care se putea *el* gîndi era ce va face cu filmul. Nu văzuse expresia din ochii lui Bill... Nici nu-l auzise bîlbîindu-se.

– Bun.

Se ridică.

– Hai cu mine la crîșmă. Ne-ar prinde bine cîte un păhărel.

Femeia clătină din cap:

– Un păhărel e ultimul lucru de care am nevoie. Mă duc acasă să mă gîndesc ce să fac.

– Dau telefon după mașină.

– Nu. O să iau trenul.

O privi fix, cu o mînă pe telefon.

– Cred că te gîndești să pleci după el, și-ți spun că faci o gravă greșeală, fată dragă. Are el o păsărică-n cap, dar la fund e destul de stabil. O să și-o scuture, și cînd rezolvă asta o să vină înapoi. Dacă voia să mergi cu el, ți-ar fi spus.

– N-am luat nici o hotărîre, răspunse Audra, știind că de fapt hotărîse totul; hotărîse încă înainte de-a fi luat mașina de dimineață.

– Ia seama, iubire, o preveni Freddie. Să nu faci ceva de care să-ți pară rău mai tîrziu.

Simți forța personalității lui copleșind-o, cerîndu-i să renunțe, să promită, să-și facă treaba, să aștepte pasivă înapoierea lui Bill... Sau dispariția lui înapoi în gaura aceea din trecut, de unde apăruse.

Se apropie de producător și îl sărută ușurel pe obraz:

– Mai vorbim, Freddie.

Merse acasă și sună la British Airways. Îi spuse funcționarei că ar interesa-o să ajungă într-un orășel din Maine pe nume Derry, dacă era cumva posibil. Urmă o pauză, în timp ce femeia își consulta terminalul

computerului... Apoi vestea, ca un semnal din cer, că zborul 23 făcea escală la Bangor, care se afla la nici șaptezeci de kilometri distanță.

– Vă fac o rezervare la acest zbor, doamnă?

Audra închise ochii și revăzu chipul colțuros, mai mult decît blînd, foarte onest, al lui Freddie, și-l auzi rostind: *Ia seama, iubire. Să nu faci ceva de care să-ți pară rău mai tîrziu.*

Freddie nu voia ca ea să plece; Bill nu voia ca ea să plece; atunci de ce urla inima din ea că *trebuie* să plece? Închise ochii, *Iisuse, da' știu că mă simt oribil...*

– Doamnă? Sînteți încă pe fir?

– Rezervați, spuse Audra, apoi ezită.

Ia seama, iubire... Poate să lase noaptea să-i fie sfetnic; să pună o oarecare distanță între ea și toată nebunia. Începu să cotrobăie în poșetă după carnetul American Express.

– Pentru mîine. La clasa întîi, dacă aveți, dar am să iau orice.

Iar, dacă mă răzgîndesc, o pot contramanda. Probabil că așa o să fac. Am să mă trezesc întreagă la minte și totul va fi limpede.

Dar nimic nu fusese limpede în dimineața aceea, iar inima ei vocifera la fel de tare că trebuie să plece. Somnul se dovedise a-i fi fost o tapiserie nebunească de coșmaruri. Așa că-i dăduse telefon lui Freddie, nu pentru că ar fi vrut, ci fiindcă simțea că i-o datora. Nu ajunsese prea departe – încerca, într-un mod poticnit, să-i explice cît de acut simțea faptul că Bill ar putea să aibă nevoie de ea – cînd la celălalt capăt al firului se auzi un declic ușor. Regizorul închisese fără a mai scoate o vorbă după alo-ul de la început.

Dar într-un fel, se gîndea Audra, declicul acela ușor spunea tot ceea ce era de spus.

7

Avionul ateriză la Bangor la 7.09. Audra fu singurul pasager care debarcă, iar ceilalți o priviră cu un soi de curiozitate îngîndurată, probabil întrebîndu-se de ce ar dori cineva să coboare acolo, în acel loc uitat de Dumnezeu. Audra se gîndi să le spună *Îmi caut soțul, de-asta. S-a întors într-un orășel din apropiere pentru că un prieten al lui din copilărie i-a dat telefon și i-a amintit de o promisiune pe*

care nu și-o putea aminti tocmai bine. Telefonul ăsta i-a mai adus aminte și că nu s-a mai gîndit de douăzeci de ani la fratele său mort. A, da: i-a mai adus înapoi și bîlbîiala... Și niște cicatrice albe și curioase în palme.

Iar atunci, își spuse ea, agentul vamal care stătea alături în holul aeroportului va suna după oamenii cu tunici albe. Își luă unicul bagaj – părea foarte singuratic, așa cum se învîrtea numai el pe tot caruselul – și se apropie de ghișeele pentru mașini de închiriat la fel cum avea să facă Tom Rogan după circa o oră. Avu mai mult noroc decît urma să aibă el; compania National Car Rental avea un Datsun.

Fata completă formularul, iar Audra îl semnă.

– Mă gîndeam eu că dumneavoastră sînteți, spuse fata, iar apoi, cu timiditate: Mi-ați putea da, vă rog, un autograf?

Audra i-l dădu, scriindu-și numele pe dosul unui formular de închiriere, și-și spuse: *Bucură-te de el cît mai poți, fetițo. Dacă Freddie Firestone nu minte, de acum în cinci ani n-o să mai facă nici cît o ceapă degerată.*

Cu oarecare amuzament își dădu seama că, după numai cincisprezece minute de la revenirea în State, începuse să gîndească din nou ca o americancă.

Luă o hartă rutieră, iar fata, atît de emoționată de prezența vedetei, încît abia putea vorbi, reuși să-i arate cel mai scurt drum pînă la Derry.

Zece minute mai tîrziu Audra era pe șosea, repetîndu-și la fiecare intersecție că, dacă uită și începe să circule pe stînga, o vor răzui de pe asfalt.

Și, în timp ce conducea mașina, își dădu seama că era mai înspăimîntată decît fusese vreodată în viața ei.

8

Printr-una din acele bizare ironii ale sorții sau coincidențe ce se petrec cîteodată (și care, la drept vorbind, se petreceau mai frecvent în Derry), Tom ocupase o cameră la Koala Inn pe Outer Jackson Street, iar Audra luase una la Holiday Inn; cele două moteluri erau unul lîngă altul, cu parcările despărțite doar printr-un trotuar de beton. Și, astfel stînd lucrurile, Datsun-ul închiriat al Audrei și LTD-ul

cumpărat al lui Tom au fost parcate bot în bot, neavînd între ele decît acea alee. Acum amîndoi dormeau, Audra pe o parte, liniștită, Tom Rogan pe spate, sforăind atît de tare, încît îi fîlfîiau buzele umflate.

9

Henry petrecu acea zi ascunzîndu-se – ascunzîndu-se în boscheții de lîngă Drumul Național 9. Cînd și cînd dormi. Cînd și cînd stătu culcat privind mașinile poliției lunecînd pe alături ca niște cîini de vînătoare. În timp ce Păgubošii luau masa, Henry ascultă vocile din lună.

Iar, cînd se lăsă întunericul, ieși pe marginea drumului și ridică degetul mare.

După un timp apăru un dobitoc care îl luă în mașină.

DERRY

AL TREILEA INTERLUDIU

„O pasăre coborî pe cărare –
C-o vedeam, n-avea cum să știe.
O rîmă a tăiat cu ciocul
Și-o mîncă pe toată, crudă.“

Emily Dickinson,
O pasăre coborî pe cărare

Focul de la *The Black Spot* a avut loc la sfîrșitul toamnei lui 1930. Din cîte îmi pot da eu seama, incendiul acela – cel din care tatăl meu a scăpat ca prin urechile acului – a pus capăt ciclului de omoruri și dispariții semnalat în anii 1929-1930, la fel cum explozia de la oțelărie încheiase un alt ciclu cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă. E ca și cum ar fi fost nevoie de un sacrificiu uriaș la sfîrșitul fiecărui ciclu pentru a potoli cine știe ce cumplită forță va fi fiind aceea care acționează aici... pentru a trimite Monstrul la culcare pentru încă vreun sfert de secol.

Dar, dacă un asemenea sacrificiu e necesar pentru a încheia fiecare ciclu, se pare că un oarecare eveniment similar e necesar pentru a pune fiecare ciclu în mișcare.

Ceea ce mă duce cu gîndul la banda lui Bradley.

Execuția lor a avut loc la intersecția triplă dintre Canal, Main și Kansas – nu departe, în fond, de locul înfățișat în fotografia ce a început să se miște pentru Bill și Richie într-o zi din iunie 1958 – cam cu treisprezece luni înaintea incendiului de la *The Black Spot,* în octombrie 1929... Nu cu mult înainte de începutul marii crize.

La fel ca și în cazul focului de la *The Black Spot,* mulți locuitori din Derry susțin că nu-și aduc aminte ce s-a întîmplat în ziua aceea. Sau lipseau din oraș, plecați în vizită la rude. Sau își făceau siesta de după-amiază și nici n-au avut habar ce s-a-ntîmplat pînă n-au auzit la radiojurnalul de seară. Sau pur și simplu te mint în față.

Rapoartele poliției din acea zi indică faptul că șeful Sullivan nici măcar nu se afla în oraș (*Normal că țiu minte,* mi-a spus Aloysius Nell, dintr-un fotoliu de pe terasa însorită a Sanatoriului Paulson din Bangor. *Ăla a fost primul meu an sub arme, și e și cazu' să-mi aduc aminte. Era dus în vestu' statului, la vînătoare de rațe. Îi înfășurase-n cearșafuri și-i dusese d-acolo la vremea cînd s-a-ntors el. Scos din minți ca o găină plouată, Jim Sullivan*), dar o fotografie dintr-o carte documentară despre gangsteri intitulată *Litere de sînge și răufăcători* prezintă un individ rînjind alături de trupul ciuruit de

gloanțe al lui Al Bradley la morgă, iar, dacă omul ăla nu-i șeful Sullivan, atunci sigur e fratele lui geamăn.

De la domnul Keene am obținui în fine ceea ce cred că e versiunea adevărată a întîmplării – Norbert Keene, care a fost proprietarul Farmaciei de pe Center Street din 1925 pînă-n 1975. Mi-a vorbit destul de binevoitor, dar, la fel ca și tatăl lui Betty Ripsom, m-a pus să închid magnetofonul înainte de-a începe să depene cu adevărat povestea – nu că ar fi avut vreo importanță; îi aud și-acum vocea uscată, ca de hîrtie – un alt cîntăreț *a cappella* în corul blestemat care e orașul ăsta.

– N-am nici un motiv să nu-ți zic, a spus el. Nimeni n-o s-o tipărească și nimeni n-o s-o creadă nici chiar de-ar crede-o.

Îmi oferi un borcan farmaceutic de modă veche:

– O acadea? Din cîte țin minte, ți-au plăcut întotdeauna cele roșii, Mikey.

Am luat una.

– Șeful Sullivan *a fost* aici în ziua aia?

Domnul Keene rîse și se servi și el cu o acadea.

– Te-ai tot întrebat asta, nu-i așa?

– M-am întrebat, am recunoscut eu, mestecînd bucățica.

Nu mai pusesem așa ceva în gură din copilărie, cînd îmi împingeam gologanii pe tejghea spre un mult mai tînăr și mai sprinten domn Keene. Avea același gust bun ca pe vremuri.

– Ești prea tînăr ca să-ți aduci aminte cînd a înscris Bobby Thomson pentru echipa Giants în finala la base-ball din 1951, spuse domnul Keene. Nu vei fi avut decît vreo patru anișori. Ei! Au publicat în ziar un articol despre meciul ăla după cîțiva ani, și părea că vreun milion de oameni din New York susțineau că în ziua aia au fost pe stadion.

Domnul Keene își supse bucățica de acadea și un mic fir de bale brune i se prelinse din colțul gurii. Și-l șterse pedant cu batista. Stăteam amîndoi așezați în biroul din spatele farmaciei, căci, deși Norbert Keene avea optzeci de ani și se retrăsese de zece, încă mai ținea registrele pentru nepotul său.

– Exact invers cînd vine vorba de banda lui Bradley! exclamă el; zîmbea, dar nu era un zîmbet plăcut – era cinic, înghețat în aducerea aminte. Să tot fi fost vreo douăzeci de mii de oameni care locuiau pe vremea aia în centrul orașului Derry. Main Street și Canal Street fuseseră ambele pavate de patru ani, dar Kansas Street era încă așternută cu pămînt. Nori de praf vara și groapă de noroi în fiecare martie și noiembrie. Turnau ulei pe Up-Mile Hill în fiecare lună iunie, și la

fiecare 4 Iulie primarul spunea cum vor pietrui Kansas Street, dar n-au făcut-o niciodată pînă-n 1942. Au... Dar ce spuneam?

– Douăzeci de mii de oameni care locuiau în centru, m-am grăbit eu.

– A. Așa. Păi, din ăia douăzeci de mii, probabil jumătate au răposat de atunci, poate chiar mai mulți – cincizeci de ani e cale lungă. Și oamenii au un mod ciudat de-a muri de tineri în Derry. O fi ceva-n aer. Da' dintre ăia rămași nu cred c-o să găsești mai mult de-o duzină care să spună că erau în oraș în ziua cînd banda lui Bradley s-a dus la Tophet. Butch Rowden de la măcelărie ar recunoaște-o, cred – ține poza unei mașini a lor pe peretele unde hărtănește carnea. Cînd te uiți la poza aia, zău dac-ai zice că-i o mașină. Charlotte Littlefield ar zice și ea o chestie sau două, dacă o prinzi în toane bune; predă la liceu și, deși socot că nu putea să fi avut mai mult de zece-doispe ani la vremea aia, pun prinsoare că ține minte o droaie. Carl Snow... Aubrey Stacey... Eben Stampnell... și moș-tăgîrță ăla de pictează tablourile alea caraghioase și bea cît e noaptea de lungă la Wally's – Pickman, cred că-l cheamă – ăștia-și vor fi amintind. Au fost cu toții acolo...

Lăsă vorbele să atîrne nelămurite, privindu-și acadeaua din mînă. M-am gîndit să-l îmboldesc să continue, să-mi explice, dar am decis să n-o fac.

Într-un tîrziu spuse:

– Majoritatea celorlalți ar minți în legătură cu asta, așa cum minteau și oamenii care spuneau că au fost de față cînd Bobby Thomson a înscris, doar atît vreau să zic. Dar oamenii minteau c-au fost la meciul de base-ball pentru că-și doreau să fi fost acolo. Alții te-ar minți că n-au fost în Derry-n ziua aia fiindcă ar dori să *nu* fi fost. Înțelegi ce-ți spun, tinere?

Am dat din cap.

– Ești sigur că vrei s-auzi restu'? mă întrebă domnul Keene. Arăți un pic cam tras la față, domnu' Mikey.

– Nu-s sigur, dar cred totuși că ar fi mai bine s-aud.

– În regulă, spuse moale domnul Keene.

Era ziua mea de amintiri; cînd îmi oferise borcanul farmaceutic cu acadele înăuntru, mi-am amintit deodată un program radio pe care obișnuiau mama și tata să-l asculte cînd eram mic: „Domnul Keene, căutătorul persoanelor pierdute"

– Șeriful a fost aici toată ziua, sigur că a fost. Era vorba să se ducă la vînătoare de rațe, dar s-a răzgîndit al naibii de repede de cînd a

intrat Lal Machen și i-a zis că-l așteaptă pe Al Bradley să vină chiar în după-amiaza aia.

– De unde știa Machen? am întrebat.

– Păi, asta în sine-i o poveste instructivă, replică domnul Keene și iarăși fața i se încreți de surîsul acela cinic. Bradley nu fusese niciodată declarat Inamicul Public Numărul Unu în șirul vedetelor de la FBI, dar tot voiau să pună mîna pe el – de prin 1928. Ca să demonstreze că au mușchi, Al Bradley și frate-său George au jefuit șase sau șapte bănci în Midwest, după care au răpit un bancher și au cerut răscumpărare. Răscumpărarea a fost plătită – treizeci de mii de dolari, sumă mare pe vremea aia –, dar pe bancher tot l-au omorît.

De-acum în Midwest se făcuse un pic cam prea cald pentru bandele care lucrau pe acolo, așa că Al, George și puii lor de șobolani au fugit spre nord-est, încoace. Au luat cu chirie o casă mare la țară, dincolo de marginea orașului, în Newport, nu departe de locul unde sînt azi fermele Rhulin.

Asta se-ntîmpla în zilele de arșiță din '29, poate prin iulie, poate-n august, poate chiar pe la-nceputul lui septembrie... Nu știu sigur cînd anume. Erau opt cu toții – Al Bradley, George Bradley, Joe Conklin și fratele său Cal, un irlandez numit Arthur Malloy, căruia i se zicea „Umilul Iisus" Malloy, fiindcă era miop, dar nu-și punea ochelarii decît dacă avea absolută nevoie, și Patrick Caudy, un băiat tînăr din Chicago, de care se zicea că-i plăcea la nebunie să căsăpească, dar era frumos ca un Adonis. Mai erau cu ei și două femei: Kitty Donahue, nevasta de drept a lui George Bradley, și Marie Hauser, care-i aparținea lui Caudy, dar uneori era făcută poștă, conform poveștilor pe care le-am auzit toți mai tîrziu. Au făcut o socoteală greșită cînd au urcat încoace, tinere – le-a intrat în cap că-s atît de departe de Indiana, încît se află în siguranță. O vreme au stat cuminți, pînă s-au plictisit și au ajuns la concluzia că vor să iasă la vînătoare. Aveau arme din belșug, dar cam duceau lipsă de muniție. Așa că au venit toți la Derry pe 7 octombrie, cu două mașini. Patrick Caudy le-a luat pe femei cu el la cumpărături, în timp ce ăilalți au intrat la „Articole de sport" al lui Machen. Kitty Donahue și-a cumpărat o rochie de la „Freese's" și a murit îmbrăcată cu ea două zile mai tîrziu. Lal Machen i-a servit el personal pe bărbați. A murit în 1959. Era prea gras. Întotdeauna a fost prea gras. Dar avea ochi buni și a știut că-i Al Bradley din clipa cînd l-a văzut intrînd, zicea el. I s-a părut că-i recunoaște și pe unii dintre ceilalți, dar n-a fost sigur de

Malloy pînă cînd ăla nu și-a pus ochelarii ca să se uite la niște pumnale etalate de el și i-a spus:

– Am dori să cumpărăm niște muniții.

– Păi, zice Lal Machen, ați nimerit unde trebuie.

Bradley i-a dat o hîrtie, și Lal a citit-o. Hîrtia s-a pierdut de-atunci, cel puțin din cîte știu eu, dar Lal spunea că te-ar fi făcut să-ți înghețe sîngele-n vine. Voiau cinci sute de cartușe calibru 38, opt sute de cartușe calibru 45, șaizeci calibru 50, care astăzi nici nu se mai fabrică, tuburi de pușcă încărcate și cu glonț, și cu alice, și cîte o sută de cartușe calibrul 22 pentru puști cu țeava scurtă și cu țeava lungă. Plus – fii atent la asta! – șaișpe mii de cartușe de automat calibru 45.

– Căca-m-aș! am exclamat.

Domnul Keene zîmbi din nou în felul acela cinic și-mi întinse borcanul de laborator. Mai întîi am clătinat din cap; pe urmă am mai luat o acadea.

– Asta zic și eu listă de tîrguieli, băieți, zice Lal.

– Haide, Al, face Umilul Iisus Malloy, ți-am zis eu că n-o să le găsim într-un orășel prăpădit ca ăsta. Hai să mergem pîn' la Bangor. Nici acolo n-au să aibă nimic, da' mie mi-ar prinde bine o plimbărică.

– Ei, nu te grăbi, zice Lal, imperturbabil. Asta de-aicea-i o comandă al dracu' de bună și n-aș vrea s-o pierd pentru ovreiul ăla din Bangor. Pot să vă dau 22-urile chiar acum; la fel alicele și jumătate din alea cu gloanțe. Pot să vă dau și cîte o sută de cartușe de 38 și de 45. De rest v-aș putea face rost...

Iar aici Lal închise oarecum pe jumătate ochii și-și ciocăni bărbia, cîntărindu-le chipurile.

–...Pînă poimîine. Ce ziceți?

Bradley rînji de parcă i se crăpase capul de jur împrejur pînă la ceafă și spuse că i se părea dulce ca mierea. Cal Conklin spuse că lui tot i-ar conveni să se ducă pînă la Bangor, dar rămase în inferioritate.

– Acuma, dacă nu ești sigur că te poți descurca bine cu comanda asta, ar trebui să spui acum, îi zice Al Bradley lui Lal, fiindcă-s băiat de treabă, da' cîn' mă-nfurii n-ar fi bine să-mi ieși în cale. Mă asculți bine?

– Firește, zice Lal, și voi avea toată muniția pe care-o doriți, domnule...!

– Rader, zice Bradley. Richard D. Rader, sluga dumitale.

Întinse mîna, și Lal i-o pompă, rînjind tot timpul.

– Nespus de încîntat, domnule Rader.

Așa că Bradley l-a întrebat care-ar fi cea mai potrivită oră pentru ca el și prietenii săi să treacă pe-acolo și să ridice bunătățile, iar Lal Machen i-a întrebat imediat cum li se pare două după-amiaza. Au fost cu toții de acord că-i splendid. Și, afară cu ei. Lal i-a privit cum plecau. S-au întîlnit cu cele două femei și Caudy pe trotuarul din față. Lal l-a recunoscut și pe Caudy.

– Așa că, spuse domnul Keene, uitîndu-se la mine cu ochi strălucitori, ce crezi c-a făcut atunci Lal? A anunțat sticleții?

– N-aș crede, după tot ce s-a-ntîmplat. Eu, unul, mi-aș fi rupt piciorul în drum spre telefon.

– Ei, poate că da și poate că nu, mi-o întoarse domnul Keene cu același surîs și ochii sclipitori, și m-am cutremurat, pentru că știam ce înseamnă...

Și știa și el că știu. O dată ce un obiect greu o ia de-a rostogolul, nu mai poate fi oprit; pur și simplu se tot rostogolește pînă dă de un loc neted destul de lung ca să-i consume toată mișcarea. Poți să stai în fața acelui obiect și să te facă afiș... Dar nici asta nu-l oprește.

– Poate că da și poate că nu, repetă domnul Keene. Dar eu pot să-ți spun ce-a făcut Lal Machen. În restul acelei zile și a doua zi toată, cînd intra în prăvălie vreun cunoscut – vreun bărbat –, ei bine, îi spunea că știe cine a umblat prin pădure pe lîngă hotarul Newport-Derry, să vîneze cerbi și potîrnichi și Dumnezeu mai știe ce. Era banda lui Bradley. Știa sigur fiindcă-i recunoscuse. Le-a spus că Bradley și oamenii lui vor veni iar a doua zi pe la două ca să-și ridice restul comenzii. Le-a spus că i-a promis lui Bradley toată muniția pe care-o vrea și că era o promisiune pe care avea de gînd să și-o țină.

– La cîți? am întrebat.

Mă simțeam hipnotizat de ochiul său scînteietor. Dintr-o dată mirosul uscat al acelei odăi dosnice – mirosul doctoriilor și prafurilor pe rețetă, mirosul de Musterol și de VapoRub Vicks și sirop de tuse Robitussin –, deodată toate aceste mirosuri mi se părură sufocante... Dar n-aș fi putut pleca de-acolo, întocmai cum nu m-aș fi putut sinucide ținîndu-mi respirația.

– La cîți oameni le-a dat Lal de veste? întrebă domnul Keene.

Am dat din cap.

– Nu știu exact. N-am stat acolo de santinelă. Tuturor celor în care știa că se poate încrede, bănuiesc.

– Cei în care se putea încrede, am murmurat.

Glasul îmi suna puțin răgușit.

– Așa, făcu domnul Keene. Oameni din Derry, mă-nțelegi. Eu am intrat pe la zece a doua zi după prima vizită a lui Bradley la Lal. Mi-a spus tărășenia și pe urmă m-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos. Eu trecusem doar ca să văd dacă-mi developase ultimul film – pe vremea aia Machen se ocupa de toate filmele și aparatele Kodak –, dar după ce mi-am luat fotografiile am spus că nu mi-ar strica și niște încărcătură pentru Winchesterul meu.

– Ai de gînd să mergi la vînătoare, Norb? mă-ntreabă Lal, dîndu-mi cartușele.

– Poate să pun dopu' la niște șobolani, zic eu, și la asta am chicotit amîndoi, rîse domnul Keene și se plesni pe picior ca și cum ăsta ar fi fost și acum cel mai bun banc pe care-l auzise-n viața lui; se aplecă înainte și-mi ciocăni genunchiul. Tot ce vreau eu să zic, fiule, e că povestea s-a răspîndit atît cît a trebuit. Oraș mic, mă-nțelegi. Dacă spui cui trebuie, vestea pe care-o ai de dat se dă ea singură... Înțelegi ce vreau să zic? Ce-ai zice încă de-o acadea?

Am luat una, cu degetele amorțite.

– Te mai îngrași și tu, comentă domnul Keene și pufni.

În acel moment arăta bătrîn... infinit de bătrîn, cu ochelarii lunecîndu-i în jos pe tăișul slăbănog al nasului și pielea prea întinsă și subțiată pergamentos pe obraji ca să se mai încrețească.

– A doua zi mi-am luat cu mine pușca-n magazin, iar Bob Tanner, care-a lucrat mai sîrguincios decît orice asistent pe care l-am avut după el, a adus și el în prăvălie pușca de vînătoare a lu' ta-su. Pe la unșpe-n aceeași zi, Gregory Cole a intrat să ceară un bicarbonat de sodiu și să fiu al dracului dacă n-avea un Colt 45 înfipt la centură.

– Vezi să nu-ți faci fuduliile praf cu ăla, Greg, zic eu.

– Am venit pe jos tocmai din pădurea Milford pentru asta și mă fute *rău* o mahmureală, zice Greg. Cred c-o să fac eu praf *altcuiva* fuduliile pîn-apune soarele.

Pe la unu-treizeci am pus în ușă cartonașul pe care-l aveam, „VIN IMEDIAT, VĂ ROG AVEȚI RĂBDARE", mi-am luat carabina și am ieșit prin spate în Richard's Alley. L-am întrebat pe Bob Tanner dacă nu vine și el, și mi-a răspuns că preferă să termine rețeta doamnei Emerson și că ne vedem mai tîrziu.

– Lăsați-mi și mie unu' viu, domnu' Keene, a spus, da' l-am prevenit că nu-i pot promite nimic.

Abia dacă mai circula vreo mașină pe Canal Street sau vreun pieton. Din cînd în cînd trecea cîte un camion de marfă, da' atîta tot.

L-am văzut pe Jack Pinnette traversînd, și ținea în ambele mîini cîte o carabină. S-a întîlnit cu Andy Criss și s-au îndreptat spre o bancă dintre alea care erau acolo unde-a fost și Monumentul Eroilor – știi, unde intră Canalul sub pămînt.

Petie Vanness, Al Nell și Jimmy Gordon ședeau toți trei pe treptele judecătoriei, mîncînd sandvișuri și fructe din sufertașe și făcînd schimb de gustări ca elevii în curtea școlii. Toți trei erau înarmați. Jimmy Gordon în persoană avea un Springfield din Primul Război Mondial care părea mai mare decît el.

Văd un copil că merge spre Up-Mile Hill – cred c-o fi fost poate Zack Denbrough, tatăl vechiului tău amic, cel care s-a făcut scriitor – și Kenny Borton zice din fereastra Sălii de Lectură a Științei Creștine:

– Fă bine și șterge-o de-aicea, pușt iule; o să se tragă.

Zack i-a privit o clipă fața și a rupt-o la fugă ca de dracu'

Erau oameni peste tot, oameni cu pușt i, stînd în uși sau așezați pe prispe ori uitîndu-se pe ferestre. Greg Cole ședea pe-un prag în josul străzii, cu 45-ul în poală și vreo două duzini de obuze înșirate lîngă el ca niște soldățoi de plumb. Bruce Jagermeyer și suedezul ăla, Olaf Theramenius, stăteau sub copertina de la Bijou, la umbră.

Domnul Keene se uită la mine, prin mine. Acum ochii nu-i mai erau limpezi; erau încețoșați de amintire, blînzi așa cum nu pot deveni ochii unui bărbat decît atunci cînd își amintește una dintre cele mai frumoase zile ale vieții lui – prima oară cînd a fugit de-acasă, sau primul păstrăv peste care-a nimerit, sau prima oară cînd s-a culcat cu vreo femeie.

– Mi-aduc aminte că auzeam vîntul, tinere, spuse el visător. Mi-aduc aminte că auzeam vîntul și am mai auzit și ceasul din turnul judecătoriei bătînd de două. Bob Tanner a venit în spatele meu, iar eu eram atît de încordat, că aproape i-am zburat creierii.

El doar a dat din cap spre mine și a traversat la Vannock's Dry Goods, cu umbra tîrîndu-i-se în urmă.

Ai fi crezut că, atunci cînd s-a făcut două și zece și nu s-a întîmplat nimic, pe urmă două și-un sfert, și două și douăzeci, că tipii pur și simplu s-au cărăbănit, nu? Dar nu s-a întîmplat deloc așa. Oamenii stăteau doar pe locurile lor. Fiindcă...

– Fiindcă știați că vor veni, nu? am întrebat eu.

Nici nu încăpea vorbă. Se lumină la față ca un profesor încîntat de recitatul elevului.

– Așa este! Știam. Nimeni n-avea nevoie să vorbească despre asta, nimeni nu trebuia să zică „Ei și-așa, mai stăm pîn' la și douăzeci

și dacă nu se-arată eu tre' să mă duc înapoi la treabă" Lucrurile continuau să rămînă așa în liniște, iar pe la două-douăsczinci în după-amiaza aia mașinile alea două, una roșie și alta albastră, au apărut coborînd pe Up-Mile Hill și au intrat în intersecție. Una dintre ele era un Chevrolet, iar cealaltă un La Salle. Frații Conklin, Patrick Caudy și Marie Hauser erau în Chevrolet. Alde Bradley, Malloy și Kitty Donahue erau în La Salle.

Au început să treacă prin intersecție fără probleme, și atunci Al Bradley a înfipt picioru-n frînă atît de brusc, încît Caudy aproape c-a intrat naibii-n el. Strada era prea liniștită, iar Bradley o știa. Nu era decît un animal, dar nu-i nevoie de prea mult ca să pui în alertă un animal cînd e fugărit de patru ani ca o nevăstuică prin porumb.

A deschis portiera mașinii și s-a ridicat o clipă în picioare pe treaptă. A privit în jur, iar pe urmă i-a făcut lui Caudy un gest cu mîna, „înapoi" Caudy a întrebat:

– Ce, șefule?

L-am auzit limpede ca bună-ziua, singurul lucru pe care l-am auzit pe vreunul din ei zicînd în ziua aia. Am mai văzut și o licărire. Cucoana Hauser își dădea cu pudră pe nas. Ăla a fost momentul cînd Lal Machen și ajutorul lui, Biff Marlow, au ieșit în fugă din prăvălia lui Machen.

– Sus labele, Bradley, sînteți înconjurați! răcnește Lal, și, înainte ca Bradley s-apuce altceva decît să-ntoarcă capul, Lal a început să tragă.

Întîi a tras în grămadă, dar apoi a înfipt una în umărul lui Bradley. Imediat a-nceput să șiroiască borșul din gaura aia. Bradley s-a apucat de tocul portierei și s-a aruncat înapoi în mașină. A băgat-o în viteză, și în clipa aia toți au deschis focul.

Totul s-a sfîrșit în patru, poate cinci minute, dar nouă ni s-a părut că nu se mai termină. Petie, Al și Jimmy Gordon ședeau doar acolo pe scările tribunalului și turnau gloanțe în partea dinapoi a Chevrolet-ului. L-am văzut pe Bob Tanner proptit într-un genunchi, trăgînd și muncind închizătorul carabinei ăleia a lui vechi, ca scos din minți. Jagermeyer și Theramenius trăgeau în partea dreaptă a La Salle-ului de sub copertina cinematografului, iar Greg Cole stătea în rigolă, ținînd automatul ăla 45 în ambele mîini, apăsînd trăgaciul pe cît de iute putea.

Trebuie să fi fost cincizeci-șaizeci de oameni care trăgeau toți în același timp. După ce s-a terminat totul, Lal Machen a scos treizeci și șase de gloanțe din zidurile de cărămidă ale magazinului său. Iar

asta s-a-ntîmplat după trei zile, cînd fiecare om din oraș care voia cîte unul de suvenir venise și-l scosese cu briceagul. În punctul ei culminant, lupta a sunat ca bătălia de la Marna. Focurile de pușcă au spart toate ferestrele din jurul prăvăliei lui Machen.

Bradley a întors mașina în semicerc, nu tocmai încet, dar de-acum mergea deja pe patru cauciucuri sparte. Amîndouă farurile erau făcute țăndări și nu mai avea parbriz. Umilul Iisus Malloy și George Bradley stăteau fiecare în cîte-o fereastră din spate, trăgînd cu pistoalele. Am văzut cum un glonț l-a nimerit pe Malloy în susul gîtului și i l-a sfîșiat de-a binelea. A mai tras două focuri, după care s-a prăbușit prin fereastră, cu brațele atîrnîndu-i în jos.

Caudy a încercat să întoarcă Chevrolet-ul, nereușind decît să intre în spatele La Salle-ului lui Bradley. Ăsta chiar a fost sfîrșitul lor, acolo pe loc, fiule. Bara din față a Chevrolet-ului s-a agățat de cea din spate a La Salle-ului și uite-așa li s-a dus ultima șansă de a scăpa cu fuga.

Joe Conklin a ieșit de pe bancheta din spate și doar s-a oprit acolo în mijlocul intersecției, cu cîte un pistol în fiecare mînă, începînd să tragă. Trăgea spre Jake Pinnette și Andy Criss. Amîndoi au zburat de pe banca pe care ședeau și au aterizat pe iarbă, Andy Criss răcnind în neștire „M-a omorît! M-a omorît!", deși nici măcar nu fusese atins; nici unul dintre ei nu fusese.

Joe Conklin ăsta a avut timp să tragă cu ambele pistoale pînă și le-a golit înainte să fie atins. Haina i-a zburat înapoi și pantalonii i-au tresărit de parcă i-ar fi cusut cineva acolo, pe loc. Purta o pălărie de paie, și i-a zburat de pe cap, de puteai să vezi cum se pieptănase cu cărare la mijloc. Își ținea un pistol sub braț și încerca să-l încarce pe celălalt, cînd cineva i-a retezat picioarele de sub el și a căzut. Kenny Borton l-a revendicat mai tîrziu, dar chiar n-aveai de unde ști. Putea să fi fost oricine.

Fratele lui Conklin, Cal, a ieșit după el imediat ce Joe a căzut și s-a prăvălit ca o tonă de cărămizi, cu o gaură în cap.

Marie Hauser a ieșit din mașină. Poate încerca să se predea, nu-ș-ce să zic. Încă mai ținea în mîna dreaptă pudriera pe care-o folosise ca să-și fardeze nasul. Zbiera, cred, da' de-acum era greu de auzit. Vîjîiau gloanțele de jur împrejur. Oglinjoara pudrierei îi zbură din mînă. Porni înapoi spre mașină, dar primi una-n șold. Cumva reuși să se tîrască iar înăuntru.

Al Bradley a ambalat La Salle-ul cît de mult putea și a reușit să-l pună iar în mișcare. A tîrît Chevrolet-ul trei metri poate, pînă i-a smuls bara cu totul.

Băieții turnau în el plumb. Toate geamurile erau țăndări. Una dintre aripi zăcea în stradă. Malloy atîrna mort în fereastră, dar ambii frați Bradley trăiau încă. George trăgea de pe bancheta din spate. Muierea lui era moartă lîngă el, cu un ochi scos din orbită.

Al Bradley a ajuns în intersecția mare, după care mașina i-a urcat în susul curbei și acolo s-a oprit. S-a dat jos de la volan și a-nceput să fugă pe Canal Street. Părea că habar n-are ce să facă.

Patrick Caudy a ieșit din Chevrolet, părînd o clipă că vrea să se predea, apoi înhață un pistol dintr-un toc de la subsuoară. Apăsă trăgaciul de vreo trei ori, trăgînd doar în grămadă, după care cămașa îi zbură în lături de pe piept, în flăcări. Lunecă pe aripa mașinii pînă se așeză pe treaptă. Mai trase o dată, și din cîte știu eu ăla a fost singurul glonț care a rănit un om; a ricoșat din ceva și apoi a zgîriat dosul mîinii lui Greg Cole. I-a lăsat o cicatrice pe care avea obiceiul s-o arate cînd se îmbăta, pînă l-a luat deoparte cineva – cred că Al Nell – și i-a spus că ar putea fi o idee grozavă să-și mai țină gura despre ce s-a întîmplat cu banda lui Bradley.

Coana Hauser a ieșit din mașină, și de data asta nu mai încăpea nici o îndoială că încerca să se predea – ținea mîinile sus. Poate că nimeni n-a vrut de fapt s-o omoare, dar în momentele alea se trăgea foc încrucișat, iar ea a pășit drept în mijloc.

George Bradley a reușit să fugă pînă la banca aia de lîngă Monumentul Eroilor, după care cineva i-a făcut piftie partea dinapoi a capului cu o salvă de vînătoare. A căzut mort cu nădragii plini de pișat...

Aproape fără să-mi dau seama ce făceam, am mai luat o acadea din borcan.

Au continuat să toarne gloanțe în mașinile alea încă vreun minut înainte de-a-ncepe să obosească, a continuat domnul Keene. Cînd li se încinge bărbaților sîngele, nu se potolesc ușor. Atunci m-am uitat în jur și l-am văzut pe șeriful Sullivan în spatele lui Nell și-al celorlalți de pe treptele judecătoriei, băgînd gloanțe în Chevy-ul ăla mort cu o pompă Remington.

– Nu lăsa tu pe nimeni să-ți spună că nu era acolo; Norbert Keene șade aici în fața ta și-ți spune că era.

Pe cînd s-a oprit focul, mașinile alea nici nu mai arătau ca niște mașini, doar maldăre de fierătanie cu cioburi de sticlă-n jur. Oamenii

s-au pornit să se apropie de ele. Nu vorbea nimeni. Tot ce puteai auzi erau vîntul și picioarele trosnind pe sticla spartă. Atunci au început să se facă fotografii.

– Și n-ar strica s-o știi și pe asta, tinere: cînd încep să se facă poze, înseamnă că s-a terminat povestea.

Domnul Keene se legănă cu scaunul, papucii lovindu-i-se pașnic de podea, și mă privi.

– Nu scrie nimic de soiul ăsta în *Derry News,* a fost singurul lucru care-mi putu trece prin gînd să-l spun. Titlul de prima pagină pe ziua aia anunța: „POLIȚIA DE STAT ȘI FBI DOBOARĂ BANDA LUI BRADLEY ÎNTR-O BĂTĂLIE DECISIVĂ" Cu subtitlul „Poliția locală acordă sprijinul"

– Sigur că nu, rîse încîntat domnul Keene. L-am văzut pe redactor, Mack Laughlin, vîrînd el însuși două gloanțe în Joe Conklin.

– Hristoase, am murmurat.

– Ai luat destule acadele, tinere?

– Am luat destule, am răspuns; mi-am lins buzele. Domnule Keene, cum se poate ca o faptă de asemenea... asemenea... magnitudine... să se mușamalizeze?

– N-a fost nici o mușamalizare, spuse el, arătînd sincer surprins. Pur și simplu nimeni n-a vorbit prea mult de asta. Și în fond cui îi pasă? Nu președintele și doamna Hoover fuseseră doborîți în ziua aia. Nu era cu nimic mai rău decît să împuști niște cîini turbați care te-ar ucide dintr-o mușcătură dacă ar avea cel mai mic prilej.

– Dar femeile?

– Două tîrfe, acolo, spuse el cu indiferență. Plus de-asta, s-a-ntîmplat în Derry, nu la New York sau la Chicago. *Locul* dă importanță știrii mai mult decît ce anume s-a *întîmplat* în locul ăla, tinere. De-asta-s titluri mai mari în ziare cînd un cutremur omoară doispe oameni în Los Angeles decît cînd altul omoară trei mii în vreo țară păgînă din Orientul Mijlociu.

Ba mai mult, s-a-ntîmplat în Derry.

Am mai auzit-o și înainte, și cred că dacă voi continua să urmăresc subiectul ăsta am s-o mai aud iar... și iar... și iar. O spun ca și cum i-ar vorbi cu răbdare unui înapoiat mintal. O spun pe tonul pe care-ar spune *Din cauza gravitației* dacă i-ai întreba cum se face că rămîi cu picioarele pe pămînt cînd mergi. O spun de parcă ar fi o lege a naturii pe care fiecare om al naturii ar trebui s-o înțeleagă. Și, firește, cel mai rău e că și eu *înțeleg.*

Mai aveam o singură întrebare pentru Norbert Keene:

– În ziua aceea n-ați văzut pe nimeni pe care nu l-ați recunoscut, o dată ce-a început să se tragă?

Răspunsul domnului Keene a fost îndeajuns de rapid ca să-mi coboare cu zece grade temperatura sîngelui – sau cel puțin așa am simțit eu.

– Clovnul, adică? De unde-ai aflat de el, tinere?

– A, am auzit și eu de undeva, i-am răspuns.

– Eu nu l-am zărit decît puțin. O dată ce treaba s-a-ncins mi-am văzut destul de mult doar de tricotatul meu. Am privit în jur doar o dată și l-am văzut mai în sus pe stradă, în spatele ălor suedeji de sub copertina de la Bijou. Nu purta costum de clovn sau altceva de soiul ăsta. Era îmbrăcat într-o salopetă de fermier și o cămașă de bumbac. Dar fața-i era acoperită cu fard de-ăla alb de care folosesc ei și avea un zîmbet mare și roșu de clovn pictat peste gură. Mai avea și smocurile alea de păr fals, le știi. Portocalii. Destul de comic. Lal Machen nu l-a văzut deloc, dar Biff da. Doar că Biff trebuie să fi fost cam zăpăcit, fiindcă i s-a părut că-l vede într-o fereastră a unui apartament undeva la stînga, și odată, cînd l-a întrebat Jimmy Gordon – a murit la Pearl Harbor, înțelegi, s-a scufundat cu nava „California" –, a spus că l-a văzut pe individ după Monumentul Eroilor.

Domnul Keene clătină din cap zîmbind puțin:

– E nostim cum se transformă oamenii în timpul unei asemenea chestii și chiar mai nostim ce-și amintesc după ce s-a terminat. Poți asculta șaișpe povești diferite și nici măcar două dintre ele nu se leagă una cu alta. Ia de pildă arma cu care trăgea băiatul ăla, clovnul...

– Armă? am întrebat. Trăgea și el?

– Sigur, replică domnul Keene. În clipa aia cînd am apucat eu să mă uit la el, mi s-a părut că are o Winchester cu repetiție și abia mai tîrziu mi-a trecut prin minte că trebuia să mă fi gîndit la asta pentru că așa ceva aveam *eu*. Biff Marlow a crezut că are un Remington pentru că asta avea *el*. Iar cînd l-am întrebat și pe Jimmy, a spus că tipul trăgea cu un Springfield vechi, exact ca al lui. Ciudat, nu?

– Ciudat, am reușit și eu să răspund. Domnule Keene... nu s-a întrebat nici unul ce mama dracului făcea acolo, tocmai atunci, un clovn, și mai ales în salopetă de fermier?

– Sigur, spuse domnul Keene. N-a fost mare scofală, înțelegi, dar sigur că ne-am întrebat. Cei mai mulți ne-am închipuit că era cineva

care voia să participe la petrecere, dar fără a fi recunoscut. Un membru al Consiliului Orășenesc poate. Horst Mueller poate sau chiar Trace Naugler, care pe vremea aia era primar. Sau poate să fi fost pur și simplu un intelectual care nu voia să fie recunoscut. Un doctor sau un avocat. Nu l-aș fi recunoscut nici pe tata de era deghizat ca ăla.

Rîse puțin, iar eu l-am întrebat ce era de rîs.

– Mai e și posibilitatea să fi fost un clovn adevărat, răspunse el. Pe vremea aia, în anii douăzeci, treizeci, bîlciurile circulau mult mai ușor prin Est decît acum, iar circul era instalat și mergea din plin în săptămîna cînd și-a găsit sfîrșitul banda lui Bradley. La circ erau și clovni. Poate unul dintre ei o fi auzit că ne pregăteam să punem de-un mic carnaval al nostru propriu și a venit pînă-n oraș ca să ia și el parte.

Îmi aruncă un surîs uscat:

– Și cam asta a fost tot, da-ți mai spun un singur lucru, de vreme ce pare să te intereseze așa de mult și asculți atît de atent. E ceva ce-a spus Biff Marlow după vreo șaispe ani, cînd trăgeam și noi cîteva beri la „Pilot's", în Bangor. Din senin a spus-o. A zis că clovnul ăla stătea aplecat pe fereastră așa de tare, încît lui Biff nu-i putea veni să creadă că nu *cade*. Nu-i ieșeau doar capul, umerii și brațele; Biff a zis ca era ieșit afară pînă la genunchi, suspendat acolo-n aer și trăgînd spre mașinile cu care veniseră ai lui Bradley, cu rînjetul ăla mare și roșu pe față. „Se hlizea ca un felinar din dovleac care a tras o sperietură grozavă", așa s-a exprimat Biff.

– Ca și cum ar fi plutit, am spus eu.

– Așa, a fost de acord și domnul Keene. Iar Biff a mai spus și altceva, ceva care l-a sîcîit pe urmă săptămîni de zile. Unul dintre lucrurile alea care-ți stau chiar pe vîrful limbii, da' nu reușești să le dai glas, sau ceva ce-ți poposește pe piele, ca un țînțar sau tăun. A spus că pînă la urmă și-a dat seama ce era, într-o noapte cînd a trebuit să se scoale să-și dea cep la băsică. Cum stătea el acolo susurînd în veceu, fără să se gîndească la nimic anume, i-a venit deodată-n minte că era ora două-douășcinci după-amiază cînd s-a deschis focul, și soarele era sus, dar clovnul ăla nu avea umbră. Nici un fel de umbră.

Partea a patra

IULIE, 1958

„În somnu-ți de moarte, mă însoțești, așteptînd
focul, iar eu,
servitorul tău, zguduit de frumusețea-ți
Zguduit de frumusețea-ți
Zguduit."

William Carlos Williams,
Paterson

„M-am născut în pielea goală
Doctorul m-a plesnit peste fund
Și a zis: „Vei fi deosebit,
Scandalagiu mic și dulce."

Sidney Simien,
Scandalagiul meu

Capitolul 13
APOCALIPTICA BĂTAIE CU PIETRE

1

Bill sosește primul. Se așază într-unul dintre fotoliile aflate imediat lîngă ușa Sălii de Lectură, privindu-l pe Mike cum tratează cu ultimii cîțiva clienți de seară ai bibliotecii – o cucoană bătrînă cu un teanc de romane gotice, un bărbat cu un enorm volum istoric despre Războiul Civil și un puști costeliv așteptînd să i se ștampileze un roman cu un abțibild de împrumut-pe-șapte-zile în colțul de sus al învelitorii de celofan. Bill observă fără nici un pic de surprindere sau mîndrie că e ultimul său roman. Simte că surprinderea a rămas în urma lui, iar mîndria nu e decît o realitate în care crezuse, dar care în cele din urmă se dovedise a fi doar un vis.

O fată drăguță, cu fustă de pled scoțian prinsă într-un uriaș ac de siguranță aurit (Hristoase, n-am mai văzut una de-astea de ani de zile, *spune în sinea sa Bill,* acum și *astea* sînt iarăși la modă?), *hrănește copiatorul cu monede și copiază o carte ieșită de pe piață, cu un ochi la pendula din spatele biroului. Sunetele sînt dulci-bibliotecărești și bibliotecarește-mîngîietoare: fîsîitul tălpilor și al călcîielor pe linoleumul roșu-cu-negru de pe jos; tic-tac-ul constant al ceasului presărînd secunde uscate; torsul ca de pisică al multiplicatorului.*

Băiatul își ia romanul de William Denbrough și se duce la fata de la copiator exact cînd aceasta își termină treaba și începe să-și strîngă foile.

– Poți să lași cartea aia pe masă, Mary, spune Mike. O pun eu la loc.

– Mulțumesc, domnule Hanlon, îl fulgeră fata cu un zîmbet recunoscător.

– *Bună seara. Bună seara, Billy. Să mergeți direct acasă.*

– *O să vă pape baubau dacă* nu... luați... seama! *fredonează Billy, băiețelul slăbănog, și își strecoară un braț protector pe după talia subțire a fetei.*

– *Ei, n-aș crede să-l intereseze o pereche urîtă ca voi doi, spune Mike, dar aveți totuși grijă.*

Vom avea, domnule Hanlon, replică Mary cu destulă seriozitate și-i dădu puștiului un pumn ușor în umăr. Hai, urîtule, îl cheamă ea, chicotind.

Cînd face asta, se transformă dintr-o elevă de gimnaziu drăguță și moderat de ispititoare în fata de unsprezece ani colțuroasă și nu-tocmai-timidă care fusese Beverly Marsh... Iar, în timp ce trec pe lîngă el, Bill e frapat de frumusețea ei... Și simte cum îl încearcă frica; vrea să se apropie de băiat și să-i spună cinstit că trebuie să se ducă acasă pe străzi bine luminate și să nu privească în jur dacă aude pe cineva vorbindu-i.

Nu poți să ai grijă pe un *skateboard,* domnu', *rostește în capul său o voce-fantomă, iar Bill zîmbește trist, zîmbet de adult.*

Îl privește pe băiat cum îi deschide fetei ușa. Ies în vestibul, păsind mai aproape unul de altul, iar Bill și-ar pune la bătaie drepturile de autor pentru cartea pe care o ține sub braț băiatul numit Billy că acesta i-a furat o sărutare fetei înainte de a-i deschide și ușa de la intrare. Mare prost ești dacă n-ai făcut-o, Billy, bărbate. Acum condu-o în siguranță pînă acasă. Pentru numele lui Dumnezeu, du-o acasă în siguranță!

Mike strigă:

Vin la tine imediat, Bill Barosane. Stai doar să completez astea.

Bill dă din cap și pune picior peste picior. Punga de hîrtie pe care o are în poală foșnește puțin. Înăuntru se află o sticlă de bourbon *de o jumătate și recunoaște că-n viața lui n-a avut mai mare nevoie să bea ceva ca acum. Mike îi va putea oferi apă, dacă nu gheață – și, după cum se simte în acest moment, foarte puțină apă va fi mai mult decît destul.*

Se gîndește la Silver, rezemată de peretele garajului lui Mike pe Palmer Lane. Iar de aici gîndul îi evoluează firesc spre ziua cînd s-au întîlnit pe Maidan – toți cu excepția lui Mike – și fiecare și-a spus iar povestea: leproși sub verande, mumii care umblă pe gheață, sînge din conducte, băieți morți în Turnul de Apă și poze care se mișcă și vîrcolaci care fugăresc băieții pe străzi pustii.

Se afundaseră mai adînc pe Maidan în ziua aceea de dinainte de 4 Iulie, își amintește el acum. Fusese cald în oraș, dar răcoare în hățișurile umbroase de pe malul estic al Kenduskeag-ului. Își aduce aminte de unul dintre cilindrii aceia de beton aflați nu departe, murmurînd pentru sine, la fel cum a murmurat chiar adineauri copiatorul pentru eleva cea drăguță. Bill își amintește că – și cum – îl priviseră ceilalți, odată încheiate toate relatările.

Voiau ca el să le spună ce ar trebui să facă în continuare, cum sa procedeze, iar el pur și simplu nu știa. Și faptul că nu știa îl umplea cu un soi de disperare amarnică.

Privind acum umbra lui Mike întinzîndu-se uriașă pe peretele cu lambriuri brune al Sălii de Lectură, îl cuprinde o certitudine bruscă: nu știuse atunci pentru că nu fuseseră în formație completă la întîlnirea din acea după-amiază de 3 iulie. Completarea se desăvîrșise mai tîrziu, la cariera de pietriș – abandonată de dincolo de groapa de gunoi, pe unde puteai urca de pe Maidan, ușor, în ambele părți – pe Kansas Street sau pe Merit Street. De fapt exact în locul pe unde trece azi pasajul suspendat al șoselei Interstate. Groapa cu pietriș nu avea nume; era veche, cu marginile sfărîmicioase pline de buruieni și tufișuri, încă se mai găsea acolo muniție din belșug – mai mult decît suficientă pentru o apocaliptică bătaie cu pietre.

Dar înainte de asta, pe malul Kenduskeag-ului, nu fusese sigur ce să zică – ce voiau *ei să zică? Ce voia* el *să zică? Își amintește că privise de la un chip la altul – al lui Ben; al lui Bev; al lui Eddie; al lui Stan; al lui Richie. Și își amintește muzica. Little Richard.* Whomp-bomp-a-lomp-bomp...

Muzică, înceată. Și săgeți de lumină în ochi. Își amintește săgețile de lumină pentru că

2

Richie își agățase radioul cu tranzistori pe cea mai de jos creangă a copacului de care stătea rezemat. Deși se aflau la umbră, soarele sclipea pe suprafața Kenduskeag-ului, oglindit în carcasa cromată a radioului și de acolo în ochii lui Bill.

– I-ia ch-chestia aia j-j-j-os, R-R-Richie, ceru Bill. Mă o-or-be-bește.

– Sigur, Bill Barosane, spuse Richie pe dată, fără nici un pic de ironie, și luă aparatul de pe creangă.

Îl și închise, iar Bill își dori să nu fi făcut asta; acum tăcerea, spartă doar de șipotul apei și vuietul vag al mașinăriilor de pompare-drenaj, părea foarte puternică. Ochii lor îl priveau, iar el ar fi vrut să le spună să se uite în altă parte, că doar ce era el, o arătare de pe altă lume?

Dar firește că nu le putea cere una ca asta, pentru că tot ce făceau era să aștepte ca el să le spună ce aveau de făcut acum. Căpătaseră cunoștințe îngrozitoare și aveau nevoie de el ca să le spună ce e de făcut cu ele. *De ce eu?* îi venea să strige la ei – dar, desigur, o știa și pe asta. Pentru că, indiferent că-i convenea sau nu, fusese ales în acea poziție. Pentru că el era omul cu idei, pentru că își pierduse un frate în ghearele a ce-o fi fost ăla, dar mai presus de toate pentru că devenise, pe cine știe ce căi obscure pe care nu avea nicicînd să le înțeleagă complet, Bill Barosanul.

Aruncă o privire spre Beverly și întoarse capul repede la vederea încrederii calme din ochii ei. Cînd se uita la Beverly se simțea ciudat. De parcă i-ar fi fremătat pîntecele.

– Nu pu-putem merge la p-p-poliție, spuse el într-un tîrziu; glasul îi suna aspru în propriile-i urechi, prea tare. Nu p-pu-tem m-merge nici la pă-pă-ă-rinții noștri. Decît...

Privi cu speranță spre Richie:

– Cu-cu-cum e cu m-mama și t-tatăl tău, patru-ochi? Pa-par de-destul de no-no-normali.

– Bunul meu domn, spuse Richie cu Vocea sa Toodles Majordomul, se vede clar că n-ai priceputără n'ica de mumă-mea și tată-mio. Ar...

– Vorbește americănește, Richie, îl admonestă Eddie de la locul său de lîngă Ben.

Stătea lîngă Ben din simplul motiv că acesta făcea destulă umbră în care să șadă Eddie. Chipul său arăta mic, pungit și îngrijorat – un chip de bătrîn. Ținea inhalatorul în mîna dreaptă.

– Ar crede că-s bun de trimis la Juniper Hill, spuse Richie.

Astăzi purta o pereche de ochelari mai vechi. În ajun, un prieten de-ai lui Henry Bowers, pe nume Gard Jagermeyer, se furișase pe la spate cînd Richie ieșea de la „Derry Ice Cream Bar" cu un cornet de fistic în mînă. „Leapșa ești!" răcnise acest Jagermeyer, care-l depășea pe Richie cu vreo douăzeci de kile, și-l pocnise în spinare cu toată

puterea ambelor mîini. Richie zburase în rigolă, pierzîndu-și ochelarii și cornetul de înghețată. Lentila stîngă i se spărsese, iar maică-sa se înfuriase pe chestia asta, neacordînd decît foarte puțin credit explicațiilor lui Richie.

– Tot ce știu eu e că sînt pe-aici unii care se prostesc prea mult, spusese. Acum, sincer vorbind, Richie, tu crezi că e pe undeva un pom care face ochelari de unde eu să pot culege pur și simplu o pereche nouă ori de cîte ori ți-o spargi pe-aia veche?

– Dar, mămico, băiatul ăla m-a împins, a venit din spate băiatul ăla mare și m-a-mpins...

Dar acum Richie era gata-gata să izbucnească în plîns. Eșecul de a-și face mama să înțeleagă îl durea mult mai rău decît faptul de a fi fost trîntit în rigolă de către Gard Jagermeyer, care era atît de prost încît nici măcar nu se mai osteniseră să-l trimită la școala de vară.

– Nu vreau să mai aud nici o vorbă, spuse neînduplecată Maggie Tozier. Însă data viitoare cînd o să-ți mai vezi tatăl venind acasă rupt de oboseală după trei nopți de muncă la rînd să te gîndești puțin, Richie. Să te gîndești la ce-ți spun.

– Dar, mămico...

– Ajunge, am spus.

Glasul îi era tăios și definitiv – mai rău, era vecin cu plînsul. Apoi ieși din încăpere, iar sonorul televizorului păru dintr-o dată asurzitor. Richie rămăsese singur, așezat cu o mutră nefericită la masa din bucătărie.

Această amintire îl făcu pe Richie să clatine iarăși din cap:

– Babacii mei-s cumsecade, da' n-ar crede în veci una ca asta.

– Ce-ce-ați z-z-zice de alți copii?

Ceilalți priviră în jur, avea să-și amintească Bill peste ani și ani, ca și cum ar fi căutat pe cineva care nu se afla acolo.

– Cine? întrebă Stan fără convingere. Nu-mi vine-n minte nimeni altul în care să am încredere.

– Și eu la f-f-fel... spuse Bill cu glas tulburat, și un moment de tăcere se lăsă între ei, în timp ce Bill se gîndea ce să spună în continuare.

Dacă l-ați fi întrebat, Ben Hanscom v-ar fi spus că Henry Bowers îi ura pe el mai mult decît pe oricare altul din Clubul Păguboșilor, din cauza celor întîmplate în ziua aceea cînd amîndoi trăseseră căzătura din Kansas Street pînă pe Maidan, din cauza celor întîmplate în ziua cînd el, Richie și Beverly le scăpaseră la ieșirea din cinematograful

Aladdin; dar mai cu seamă din cauză că nu-l lăsase pe Henry să copieze la teză, iar astfel acesta a fost trimis la cursurile de vară și a fost obligat să suporte mînia tatălui său, reputatul nebun Butch Bowers.

Dacă l-ați fi întrebat, Richie Tozier v-ar fi spus că Henry îl ura pe *el* mai mult decît pe oricare dintre ceilalți, din cauza zilei cînd le trăsese clapa lui Henry și celorlalți doi muschetari ai săi, la „Freese's"

Stan Uris v-ar fi spus că Henry îl ura pe *el* cel mai mult, pentru că era evreu (cînd Stan fusese în clasa a treia, iar Henry într-a cincea, acesta din urmă îi frecase fața lui Stan cu zăpadă pînă-i dăduse sîngele și începuse să zbiere isteric de durere și de frică).

Bill Denbrough credea că pe el îl ura Henry cel mai mult, fiindcă era slăbănog, fiindcă se bîlbîia și fiindcă îi plăcea să se îmbrace frumos („Ia-ia-ia la fu-fu-fu-futu-l în cu-cu-cur pă mă-mă-mă-mă-sa de po-po-po-*POPONETE!*" țipase Henry la serbarea școlii, cînd Bill venise cu cravată; înainte de sfîrșitul zilei, cravata îi fusese smulsă și aruncată într-un copac, undeva pe Charter Street).

Henry îi *ura* pe toți patru, dar băiatul din Derry care deținea numărul unu în Parada Urii personale a lui Henry nu făcea deloc parte din Clubul Păguboșilor în acea zi de 3 iulie; era un băiat negru numit Michael Hanlon, care locuia la un sfert de kilometru mai jos de ferma Bowers.

Tatăl lui Henry, care era într-adevăr atît de nebun pe cît îi mersese vestea, se numea Oscar Butch Bowers. Butch Bowers își asocia declinul financiar, fizic și mintal cu familia Hanlon în general și cu tatăl lui Mike în special. Will Hanlon, îi plăcea lui să le spună noilor săi prieteni și lui fiu-său, pusese să fie aruncat în pușcărie cînd toți puii de găină ai lui Hanlon muriseră. „Ca să puie mîna pe banii de asigurare, mie-mi spui", zicea Butch, măsurîndu-și asistența cu toată combativitatea-i feroce. „Și-a pus nește pretini să mintă pentru el și de-aia am trebuit io să-m' vînz Merc'ry-ul."

– Cine a mințit pentru el, tăicuță? îl întrebase Henry cînd avea opt ani, fierbînd la gîndul nedreptății ce i se făcuse tatălui său.

Își zicea în sinea sa că, atunci cînd va fi mare, îi va găsi pe martorii mincinoși, îi va tăvăli-n miere și-i va trage în țeapă peste niște mușuroaie de furnici, ca în unele dintre filmele alea western care se dădeau la „Bijou Theater" sîmbăta după-amiaza.

Și, întrucît fiul său era un ascultător neobosit (deși, dacă l-ai fi întrebat, Butch ar fi susținut că așa era și normal să fie), Bowers

senior îi umplea urechile băiatului cu o predică de ură și ghinioane, îi explica fiului său că, în vreme ce toți negroteii erau proști, unii mai erau și vicleni – iar în adîncul lor cu toții îi urau pe albi și voiau să taie brazdă în femeia albă. Poate că la urma urmei nu numai de banii pe asigurare fusese vorba, spunea Butch; poate că Hanlon hotărîse să arunce la ușa lui vina pentru moartea puilor fiindcă Butch ținea taraba vecină de zarzavaturi pe stradă. O făcuse însă oricum, asta era tot atît de sigur ca și faptul că rahatul rămîne lipit pe pătură. O făcuse și pe urmă adunase o haită de cioroi din oraș să se dea de ceasu' morții minținд pentru el și amenințîndu-l pe Butch cu închisoarea dacă nu-i plătea despăgubiri negroteiului. „Și de ce nu?" își întreba Butch fiul cu ochi rotunzi și gît jegos. „De ce nu? *Eu* nu eram în țara asta decît un om care se bătuse cu japonezii. Erau tipi ca noi cu duiumu', da' *el* era singurul negrotei din comitat."

Afacerea cu puii fusese urmată de incidente nenorocoase unul după altul – tractorul său Deere își rupsese o bară; grapa cea bună i se făcuse praf pe cîmpul din nord; un coș de pe gît i se infectase și a trebuit să și-l opereze, pe urmă se infectase iar și fusese nevoit să și-l chiureteze; negroteiul începuse să-și folosească banii spurcați pentru a coborî prețurile pînă cînd Butch își pierduse toți clienții.

În urechile lui Henry, era o litanie constantă; negroteiul, negroteiul, negroteiul. Toate erau din vina negroteiului. Negroteiul avea o casă albă și frumoasă cu etaj și boiler cu păcură, în vreme ce Butch cu nevasta și fiul locuiau într-o baracă de carton smolit. Cînd Butch nu reușea să scoată destui bani cu ferma și trebuia să meargă o vreme la muncă în pădure, negroteiul era de vină. Cînd le-a secat fîntîna în 1956, negroteiul a fost de vină.

Mai tîrziu în același an, Henry, care atunci avea vîrsta de zece ani, a început să-i dea de mîncare lui Mr. Chips, cîinele lui Mike, oase vechi de supă și pungi cu fulgi de cartofi. A ajuns să-l facă pe Mr. Chips să dea din coadă și să vină fuga cînd îl striga. O dată ce cîinele s-a obișnuit cu Henry și cu tratațiile lui, acesta i-a oferit într-o zi o livră de hamburger muiată în insecticid. Otrava de plosnițe o găsise în șopronul din fund; trei săptămîni făcuse economii ca să cumpere carnea de la Costello's.

Mr. Chips mîncă jumătate din carnea otrăvită și se opri.

– Haide, termină-ți tratația, Cîine de cioroi, spusese Henry.

Mr. Chips dădu din coadă. De vreme ce Henry așa îi spusese de la bun început, ajunsese să creadă că ăsta e celălalt nume al său. Cînd începură durerile, Henry scoase o bucată de sfoară de rufe și îl legă pe Mr. Chips de un mesteacăn, astfel ca să nu poată scăpa și fugi acasă. Se așeză apoi pe o piatră încălzită de soare, își rezemă bărbia în palme și privi cîinele murind. Dură destul de mult, dar Henry îl consideră un timp petrecut cu folos. La sfîrșit, Mr. Chips începu să aibă convulsii și o spumă subțire și verde i se prelinse din bot.

– Cum îți place chestia asta, Cîine de cioroi? îl întrebă Henry, iar animalul își rostogoli în cap ochii muribunzi la auzul glasului lui Henry și încercă să dea din coadă. A fost bună masa, javră căcăcioasă?

După ce cîinele muri, Henry îndepărtă sfoara, se duse acasă și-i spuse tatălui său ce făcuse. Oscar Bowers era de acum *extrem* de nebun; după un an, nevasta avea să-l părăsească în urma unei bătăi surori cu moartea. Henry era la fel de speriat de tatăl său și uneori simțea o ură cumplită împotriva lui, dar îl și iubea. Iar în acea după-miază, odată spusă povestea, simți că în sfîrșit găsise cheia afecțiunii bătrînului, pentru că tatăl său îl bătu pe spate (atît de tare, încît Henry aproape căzu la pămînt), îl duse în living și-i dădu o bere. Era prima bere din viața lui Henry, și pe tot restul zilelor lui avea să asocieze gustul acela cu emoțiile pozitive: victorie și iubire.

– În cinstea unei trebi bine făcute, spuse tatăl nebun al lui Henry.

Își ciocniră una de alta sticlele cafenii și le dădură pe gît. Din cîte știa Henry, negroteii nu aflaseră niciodată cine le omorîse cîinele, dar presupunea că aveau ei bănuielile lor. Spera că le aveau.

Ceilalți din Clubul Păguboșilor îl cunoșteau pe Mike din vedere – într-un oraș unde el era singurul copil negru ar fi fost ciudat să nu-l remarce – dar asta era tot, căci Mike nu învăța la Școala Primară Derry. Mama sa era baptistă evlavioasă, iar Mike fusese prin urmare înscris la Școala Bisericii de pe Neibolt Street. Pe lîngă geografie, citire și aritmetică, aveau lecții pe teme biblice, cursuri despre Semnificația Celor Zece Porunci într-o Lume Fără Dumnezeu și grupuri de discuție asupra modului de a aborda problemele morale de zi cu zi (dacă vedeau un amic șterpelind din magazin de pildă sau auzeau un profesor luînd numele Domnului în deșert).

Lui Mike îi plăcea școala aceasta. Erau momente cînd bănuia, în chip vag, că-i scapă unele lucruri – poate o mai amplă comunicare cu copiii de vîrsta lui –, dar era dispus să aștepte pînă la liceu ca asemenea

lucruri să se întîmple. Perspectiva îl neliniștea puțin, pielea sa fiind cafenie, dar părinții lui erau bine tratați în acest oraș, din cîte putea să vadă Mike, și bănuia că va fi și el bine tratat dacă la rîndul său îi va trata pe ceilalți la fel.

Excepția acestei reguli purta bineînțeles numele Henry Bowers.

Deși încercase s-o arate cît de puțin posibil, Mike era tot timpul terorizat de Henry. În 1958 Mike era zvelt și bine clădit, mai înalt decît Stan Uris, dar nu chiar cît Bill Denbrough. Era agil și rapid, iar asta îl salvase de la mai multe bătăi din partea lui Henry. Și, desigur, învăța la o altă școală. Din această cauză și dintr-a diferenței de vîrstă, drumurile li se încrucișau rareori. Mike făcea eforturi ca să păstreze situația astfel. Prin urmare, ironia sorții făcea ca, deși Henry îl ura pe Mike Hanlon mai mult decît pe oricare alt copil din Derry, Mike avusese cel mai puțin de suferit dintre toți.

A, sigur primise și el partea lui de cucuie. În primăvara de după ce-i omorîse cîinele, Henry răsări din boscheți într-o zi în timp ce Mike mergea spre oraș ca să intre la bibliotecă. Era la sfîrșitul lui martie, vreme destul de bună pentru a-și fi luat bicicleta, dar în zilele acelea Witcham Road devenea un drum de țară imediat după locuința familiei Bowers, ceea ce însemna un smîrc de noroaie – deloc potrivit pentru biciclete.

– Salut, negroteiu'! spuse Henry, apărînd din tufișuri cu un rînjet larg întins pe față.

Mike făcu un pas înapoi, săgetînd prudent din ochi în stînga și-n dreapta, în căutarea unei șanse de a fugi. Știa că, dacă reușește o fentă pe lîngă Henry, îl va putea întrece la fugă. Henry era mare, Henry era puternic, dar Henry mai era și greoi.

– O să-mi fac un bebeluș de smoală, spuse Henry, înaintînd spre băiatul mai mic. Nu ești destul de negru, da' mă ocup eu de asta.

Mike se uită la stînga și își orientă trapul într-acolo. Henry mușcă momeala, se repezi la stînga – prea repede și prea departe ca să se mai oprească. Cotind iute, cu mișcări suple, Mike o luă spre dreapta (în liceu avea să facă parte din echipa de fotbal universitară ca fundaș, în cursul inferior, și doar o fractură de picior în timpul cursului superior urma să-l oprească de la a bate recordul absolut al școlii). Ar fi scăpat cu ușurință pe lîngă Henry dacă n-ar fi fost noroiul. Glodul fiind lunecos, Mike căzu în genunchi. Înainte de a apuca să se ridice, Henry sărise deja asupra lui.

– *Cioroicioroicioroi!* răcni Henry cu un soi de extaz religios, în timp ce-l rostogolea pe Mike.

Noroiul urcă pe sub cămașa lui Mike și-i coborî în pantaloni. Îl simțea clefăindu-i prin pantofi. Dar nu începu să plîngă pînă cînd Henry nu-i mînji fața cu noroi, înfundîndu-i amîndouă nările.

– *Acuma* ești negru! zbieră satisfăcut Henry, săpunind cu noroi părul lui Mike. Acuma *CHIAAAAR* că ești negru!

Smulse scurta de poplin a lui Mike și tricoul de dedesubt și-i trînti o turtă de noroi peste buric.

– Acuma ești negru ca *miezu' nopții*-ntr-un *PUȚ DE MINĂ!* urlă Henry triumfător și înfipse dopuri de noroi în ambele urechi ale lui Mike.

Apoi se ridică în picioare, cu mîinile pline de noroi agățate la centură, și mugi:

– *Eu ți-am omorît cîinele, băiete negru!*

Dar Mike nu auzi aceste vorbe din cauza noroiului din urechi și-a propriilor sale suspine îngrozite.

Henry mai aruncă în Mike un ultim cocoloș de pămînt lipicios, după care se întoarse și plecă acasă, fără să mai privească în urmă. Peste cîteva momente, Mike se ridică și făcu același lucru, continuînd să plîngă.

Cum era și normal, mama lui se înfurie; îi ceru lui Will Hanlon să dea telefon la șeful Borton și să-l trimită acasă la Bowers înainte de apusul soarelui.

– S-a mai luat și altă dată de Mikey, o auzi Mike spunînd.

El ședea în cadă, iar părinții lui erau în bucătărie. Era a doua cadă plină cu apă; prima se înnegrise aproape în aceeași clipă cînd păsise înăuntru și se așezase. În furia ei, mama sa o dăduse într-un dialect texan gros pe care Mike abia dacă-l putea înțelege:

– Pune legea pă el, Will Hanlon! Și pă dulău, și pă cățăl! *Legiuiește-i,* m-auzi?

Will auzea, dar nu făcu ceea ce-i ceruse nevastă-sa. În cele din urmă, cînd se mai răcori (de-acum se înnoptase, iar Mike dormea de două ore), îi reîmprospătă cunoștințele asupra realităților vieții. Șeful Borton nu era șeful Sullivan. Dacă Borton ar fi fost șerif pe vremea cînd avusese loc incidentul cu puii otrăviți, Will nu și-ar fi primit niciodată cei două sute de dolari și ar fi trebuit să se declare mulțumit cu acea stare de fapt. Unii oameni îți stăteau alături, alții

nu; Borton făcea parte din această ultimă categorie. Era în fond un creier de meduză.

– Mike a mai avut necazuri cu băiatul ăla și-nainte, da, îi spuse el lui Jessica. Dar n-a avut prea multe, fiindcă e atent la Henry Bowers. Asta o să-l ajute să fie și mai atent.

– Adică vrei pur și simplu să lași lucrurile așa?

– Bowers i-a spus lui fie-su povești despre relațiile lui cu mine, cred, iar fie-su ne urăște pe toți trei din cauza lor și din cauză că taică-su i-a mai spus și că a-i urî pe negri e ceea ce trebuie să facă oamenii. Totul se mărginește la asta. Nu pot schimba faptul că fiul nostru e un om de culoare, tot așa cum nu pot să șed aici și să-ți spun că Henry Bowers va fi ultimul care să se ia de el fiindcă are pielea cafenie. Va trebui să înfrunte asta tot restul vieții, așa cum și eu am înfruntat-o și ai înfruntat-o și tu. Păi, chiar acolo în școala aia creștină unde ți-ai pus tu în cap că trebuie să meargă, profesoara le-a spus că negrii nu-s la fel de buni ca albii fiindcă Ham fiul lui Noe și-a privit tatăl cînd era beat și gol, iar ceilalți băieți ai lui Noe și-au ferit privirea în lături. De-asta fiii lui Ham au fost condamnați pe veci să fie tăietori de lemne și să tragă apă, așa le-a spus. Iar Mikey zicea că se uita drept la el în timp ce le spunea povestea asta.

Mută și nefericită, Jessica își privi lung soțul. Două lacrimi căzură, cîte una din fiecare ochi, și i se rostogoliră încet pe față.

– Nu există nici o cale de a scăpa de toate astea?

Răspunsul lui a fost blînd, dar neîndurător; era o vreme cînd soțiile își credeau soții, iar Jessica nu avea nici un motiv să se îndoiască de Will al ei.

– Nu. Nu e nici o scăpare de cuvîntul negrotei, nu acum, nu în lumea în care ne-a fost dat să trăim, mie și ție. Negroteii de la țară din Maine sînt tot negrotei. M-am gîndit de nenumărate ori că motivul pentru care m-am întors în Derry a fost acela că nu există nici un loc mai potrivit ca să-mi aduc aminte de asta. Dar o să am o discuție cu băiatul.

A doua zi îl strigă din hambar. Will stătea pe jugul grapei și bătu cu palma locul de-alături, făcîndu-i semn lui Mike să se așeze.

– N-ar strica să te ferești din calea lui Henry Bowers, spuse el.

Mike dădu din cap.

– Tatăl lui e nebun.

Mike încuviință iar. Atîta lucru auzise și el prin oraș. Puținele prilejuri cînd îl zărise pe domnul Bowers îi confirmaseră ideea.

– Prin asta nu-nțeleg doar că-i cam sărit, preciză Will, aprinzîndu-și o țigară Bugler rulată în casă și privindu-și fiul. E cam la trei pași distanță de cămașa de forță. Așa s-a întors din război.

– Eu cred că și Henry e nebun, spuse Mike.

Glasul îi era scăzut, dar ferm, și asta îl întări sufletește pe Will... Deși, după o viață hărțuită de incidente incluzînd și prilejul de-a fi aproape ars de viu într-o speluncă ilicită numită *The Black Spot,* nu-i venea să creadă că un copil ca Henry putea fi nebun.

Mă rog, l-a ascultat prea mult pe taică-su, dar asta-i doar foarte firesc.

Și totuși, în această privință fiul său era mai aproape de adevăr. Henry Bowers, fie din cauza permanentei convietuiri cu tatăl său, fie din alte pricini – vreo defecțiune internă –, era într-adevăr pe cale să înnebunească, încet, dar sigur.

– Nu vreau să-ți faci o carieră din a da bir cu fugiții, spuse Will Hanlon, dar întrucît ești negru ai șanse să ți se arunce multe pe cap. Înțelegi ce vreau să zic?

– Da, tătutule, spuse Mike, gîndindu-se la Bob Gautier de la școală, care încercase să-i explice lui Mike că negrotei nu putea fi un cuvînt urît, de vreme ce tatăl său îl folosea tot timpul.

De fapt, îi spuse sincer Bob lui Mike, era un cuvînt frumos. Cînd cîte un luptător la *Friday Night Fights* încasa o bătaie bună și reușea să se țină pe picioare, tăticul său spunea: „Are capu' tare ca un negrotei"; iar cînd cineva chiar se spetea cu munca (cea a domnului Gautier desfășurîndu-se la „Star Beef", în oraș), tăticul spunea: „Omul ăla muncește ca un negrotei" „Iar tăticul meu e exact tot atît de creștin ca și tăticul tău", încheiase Bob. Mike ținea minte că, privind la fața albă și ciupită de vărsat a lui Bob, înconjurată de blana rîioasă a glugii hanoracului, simțise nu furie, ci o cumplită tristețe ce-i înțepa ochii cu lacrimi. Văzuse onestitate și bune intenții pe chipul lui Bob, dar ceea ce *simțise* era singurătate, distanță, o mare goliciune șuierătoare între el și celălalt băiat.

– Văd că înțelegi ce vreau să zic, spuse Will și ciufuli părul fiului său. Iar concluzia e că trebuie să ai grijă unde pui piciorul. Trebuie să te-ntrebi dacă Henry Bowers merită atîta osteneală. Merită?

– Nu, spuse Mike. Nu, n-aș crede.

Avea să mai treacă o vreme pînă să se răzgîndească. Asta s-a întîmplat în ziua de 3 iulie 1958.

4

În timp ce Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins, Peter Gordon și un băiat de liceu semiarierat pe nume Steve Sadler (poreclit Moose, după personajul din benzile desenate cu Archie) fugăreau un Mike Hanlon cu răsuflarea tăiată, prin triaj, către Maidan, cam la o jumătate de kilometru distanță Bill și ceilalți din Clubul Păguboșilor încă mai ședeau pe malul rîului Kenduskeag, cumpănind la coșmarul lor colectiv.

– C-cred că ș-șt-știu u-unde e-e-e, spuse Bill, spărgînd în fine tăcerea.

– În canale, zise Stan, și tresăriră toți la auzul unui zgomot neașteptat, pîrîitor și aspru.

Eddie zîmbi vinovat în timp ce-și cobora inhalatorul la loc în poală.

Bill dădu din cap:

– L-am î-î-întrebat pe ta-tata despre ca-canale acum cî-cîteva s-s-seri.

– La început toată zona asta a fost o mlaștină, i-a spus Zack fiului său, iar întemeietorii orașului au reușit să instaleze ceea ce azi e centrul exact în partea ei cea mai rea. Tronsonul din Canal care trece pe sub Center și Main și iese la suprafață în Bassey Park nu e altceva decît o canalizare ce captează rîul Kenduskeag. În cea mai mare parte a anului canalele alea sînt aproape goale, dar devin foarte importante cînd vine dezghețul de primăvară sau cînd se produc inundații...

Aici făcu o pauză, gîndindu-se că în timpul inundației din toamna trecută își pierduse fiul cel mai mic.

...Datorită pompelor, încheie el.

– Po-po-pompe? întrebă Bill, întorcînd puțin capul fără a-și da măcar seama.

Cînd se bîlbîia la sunete explozive, buzele sale împroșcau cu salivă.

– Pompele de drenaj, îi explică tatăl său. Se află pe Maidan. Tuburi de beton ce ies din pămînt cam la un metru înălțime...

– B-B-Ben H-H-H-Hanscom le zice gă-găuri de mo-morloci, spuse Bill, zîmbind.

Zack zîmbi și el... Dar nu era decît o umbră a vechiului său zîmbet. Se aflau în atelierul lui Zack, unde acesta strîngea fără prea mare interes știfturile scaunelor.

– Pompe colectoare, asta-i tot ce sînt, puștiulache. Stau în cilindri cam la trei metri adîncime și pompează apa de canalizare și surplusul cînd panta terenului se nivelează sau își ascute puțin unghiul. Sînt mașinării vechi, și orașul ar avea nevoie de niște pompe mai noi, dar Consiliul acuză întotdeauna sărăcia cînd problema aceasta este trecută pe ordinea de zi la întrunirile pentru adoptarea bugetului. Dacă eu aș primi cîte douăzeci și cinci de cenți pentru fiecare dată cînd am coborît acolo, în rahat pîn-la genunchi, ca să rebobinez cîte un motor dintre alea... Dar n-ai tu nevoie s-auzi toate astea, Bill. De ce nu mergi să te uiți la televizor? Cred că-n seara asta-i *Sugarfoot.*

– B-ba *v-v-vreau* s-a-a-aud, protestă Bill, și nu numai fiindcă ajunsese la concluzia că undeva sub Derry se afla ceva groaznic.

– De ce vrei s-auzi despre o grămadă de pompe colectoare? întrebă Zack.

– Re-re-ferat pentru șc-scoală, replică însuflețit Bill.

– Școala s-a terminat.

– L-l-la anu'

– Mă rog, e un subiect destul de plicticos, spuse Zack. Profesorul o să-ți dea probabil un F pentru c-ai reușit să-l adormi. Uite, aici e Kenduskeag-ul – trasă Zack o linie dreaptă în praful subțire de rumeguș de pe masa în care își încastrase bomfaierul –, iar aici e Maidanul. Acuma, pentru că centrul orașului e mai jos decît cartierele rezidențiale – Kansas Street, să zicem, sau Old Cape, sau West Broadway –, cea mai mare parte a apelor reziduale din centru trebuie să fie pompate în rîu. Scurgerile din case o iau în jos spre Maidan cam de capul lor. Înțelegi?

– D-d-da, spuse Bill, trăgîndu-se puțin mai aproape de tatăl său pentru a privi liniile, destul de aproape astfel ca umărul să i se rezeme de brațul tatălui.

– Într-o zi o să se termine cu pompatul lăturilor în rîu și cu asta toată treaba va lua sfîrșit. Dar pînă una, alta avem pompele alea în... cum le spunea amicul tău?

– Găuri de morloci, spuse Bill fără urmă de bîlbîială; nici el, nici tatăl său nu observară.

– Așa. Pentru asta există pompele din găurile de morloci și merg destul de bine, atîta doar că, atunci cînd plouă prea mult, șuvoaiele dau pe dinafară. Fiindcă, deși drenajul gravitațional și canalele cu pompe au fost proiectate ca sisteme separate, de fapt se încrucișează peste tot. Vezi?

Trase o serie de X-uri dispuse radial față de linia ce reprezenta rîul Kenduskeag, iar Bill dădu din cap.

– Ei bine, singurul lucru pe care trebuie să-l știi despre drenajul apei e că se duce încotro poate. Cînd ajunge prea sus, începe să umple rigolele la fel cum umple canalele colectoare. Cînd apa din rigole se înalță destul ca să ajungă la pompele astea, le scoate din circuit. Ghinionul meu, fiindcă trebuie să le repar.

– Tati, cî-cît de mari sînt ca-canalele?

– Adică, ce calibru au?

Bill dădu din cap.

– Canalele principale au poate doi metri în diametru. Cele secundare, din zonele rezidențiale, un metru, unu-jumate, cred. Unele dintre ele s-ar putea să fie un pic mai mari. Și crede-mă ce-ți zic, Billy, și poți să le-o spui și prietenilor tăi: nu trebuie să intrați niciodată într-un canal dintr-astea, nici în joacă, nici la vreun pariu, din nici un fel de motiv.

– De ce?

– O mulțime de conduceri diferite ale orașului le-au tot construit cam de prin 1885. În timpul Crizei au instalat o întreagă rețea de drenaj secundară și una terțiară; pe vremea aia se găseau bani destui pentru lucrările publice. Dar tipul care a fost șeful acestor proiecte a murit în Al Doilea Război Mondial, iar după vreo cinci ani Departamentul Apelor a descoperit că planurile sistemului dispăruseră în majoritate. Cam cinci kile de planuri care pur și simplu s-au topit la un moment dat între 1937 și 1950. Ideea mea e că nimeni nu știe unde duc afurisitele de canale.

Cînd funcționează, nu-i pasă nimănui. Cînd nu, apar trei-patru mutre acre de la întreprinderea de Ape Derry care trebuie să încerce să afle care pompă s-a stricat sau unde-i înfundată. Iar cînd coboară acolo, își iau naibii cu ei mîncare la pachet. E întuneric, pute și-i plin

de șobolani. Astea toate sînt motive ca să stai afară, dar cel mai serios motiv e că te poți rătăci. Au mai pățit-o și alții.

Pierdut sub Derry. Pierdut în canale. Pierdut în beznă. Ideea avea ceva atît de sinistru și înfiorător, încît Bill se pomeni o clipă redus la tăcere. Apoi spuse:

– Da' n-au tri-tri-mis niciodată oameni acolo să facă hărți...

– Trebuie să termin știfturile astea, spuse pe neașteptate Zack, întorcîndu-i spatele și îndepărtîndu-se. Intră-n casă și vezi ce-i la televizor.

– D-d-da', ta-ta-tati...

– Du-te, Bill, îl îndemnă Zack, iar băiatul simți din nou răceala.

Răceala aceea prefăcea mesele de seară într-un soi de tortură, în timp ce tatăl său frunzărea reviste de electronică (spera să fie avansat în anul următor), în timp ce mama își citea cîte unul dintre nesfîrșitele romane englezești cu detectivi: Marsh, Sayers, Innes, Allingham. În atmosfera aceea de gheață, mîncarea își pierdea tot gustul; parcă ar fi mestecat alimente înghețate care niciodată nu văzuseră un cuptor pe dinăuntru. Apoi cîteodată, pe urmă, urca în camera lui și se întindea pe pat, ținîndu-se de stomacul cuprins de crampe și spunînd în sinea sa: „Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru" Se gîndea la asta tot mai mult și mai mult de cînd murise Georgie, deși maică-sa îl învățase fraza cu doi ani în urmă. În mintea sa dobîndise o calitate de talisman; în ziua cînd se va putea îndrepta spre mama lui și-i va rosti fraza simplu, fără a se poticni sau bîlbîi, gheața se va sparge; ochii ei se vor lumina, iar ea îl va îmbrățișa și-i va spune: „Minunat, Billy! Ce băiat bun! Ce băiat bun!"

Firește, nu împărtășise nimănui acest gînd. Nici cu cai sălbatici nu i-ar fi putut fi smuls; nici roata de tortură nu l-ar fi putut determina să-și dea de gol această fantezie secretă, ascunsă în chiar centrul inimii lui. Dacă putea pronunța această expresie pe care ea i-o împărtășise cu dezinvoltură într-o sîmbătă dimineață, în timp ce el și Georgie se uitau la Guy Madison și Andy Devine în *The Adventures of Wild Bill Hickok,* ar fi fost ca sărutarea ce-o deșteptase pe Frumoasa Adormită din visurile ei înghețate în lumea caldă a iubirii prințului din poveste.

Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.

Nu le-o spuse nici prietenilor lui în acea zi de 3 iulie – dar le spuse ceea ce aflase de la tatăl său despre rețeaua de canalizare și drenaj a orașului Derry. Era un băiat a cărui fantezie funcționa cu ușurință și naturalețe (uneori mai ușor decît îi venea să spună adevărul), iar scena pe care le-o zugrăvi era cu totul diferită de cea în care se desfășurase de fapt conversația: el și babacul său priveau împreună la televizor, spuse Bill, bînd cafea.

– Tatăl tău te lasă să bei cafea? întrebă Eddie.

– S-s-sigur, răspunse Bill.

– Mamă! făcu Eddie. Maică-mea nu m-ar lăsa în veci să beau o cafea. Zice că-i periculoasă cofeina din ea.

Tăcu o clipă.

– Totuși, ea bea destulă.

– Pe mine tata mă lasă să beau cafea dacă vreau, spuse Beverly, dar mi-ar face de petrecanie dac-ar ști că fumez.

– Ce te face să fii atît de sigur că-i în canalizare? întrebă Richie, privind de la Bill la Stan Uris și iar la Bill.

– To-to-totul duce la a-a-asta. V-vocile pe ca-care le-a auzit Be-be-verly v-veneau din țe-țeavă. Și sî-sîngele. Cînd c-c-clovnul ne-a fu-fugărit, na-na-nasturii ăia po-po-portocalii erau lîngă o gu-gură de ca-canal. Iar G-G-George...

– Nu era un clovn, Bill Barosane, îl întrerupse Richie. Ți-am mai *spus*. Știu că pare o nebunie, dar era un vîrcolac.

Îi privi pe ceilalți, în defensivă.

– Jur pe Dumnezeu. L-am *văzut*.

Bill spuse:

– Pentru *ti-ti-tine* a fost un vîrcolac.

– Hai?

– N-nu pr-prr-pricepi? Pentru ti-tine a fost un vîr-vîrcolac pentru că a-ai văzut filmul ăla tî-împit la „A-A-A-A-laddin"

– Nu mă prind.

– Eu cred că da, spuse calm Ben.

– M-am dus la bi-bi-bibliotecă și am că-că-u-tat, explică Bill. Eu cred că-i o a-a...

Se întrerupse cu gîtlejul încordat și scuipă cuvîntul:

...*O aură*.

– O aură? întrebă nedumerit Eddie.

– A-a-aură, repetă Bill și pronunță pe litere.

Le spuse despre un paragraf din enciclopedie asupra acestui subiect și un capitol pe care-l citise într-o carte intitulată *Adevărul nopții.* Aură, explică el, era denumirea celtică a creaturii ce bîntuia orașul Derry; alte neamuri și alte culturi, în alte vremuri, o denumiseră cu alți termeni, dar toți însemnau același lucru. Indienii de la cîmpie o numeau Manitou, care uneori lua forma unui leu-de-munte, a unui elan sau a unei acvile. Aceiași indieni credeau că spiritul Manitou poate cîteodată să intre în ei, iar în acele momente puteau da norilor forma acelor animale după care le fuseseră botezate casele. Himalaienii îl numeau *tallus* sau *taelus,* ceea ce însemna o ființă vrăjită și rea care-ți putea citi gîndurile, luînd apoi forma lucrului de care-ți era cel mai frică, în Europa Centrală purtase numele de *eylak,* frate cu *vurderlak,* sau vampir. În Franța era *le loup-garou* sau piele-schimbătoare, concept ce fusese tradus grosolan ca vîrcolac, dar, le spuse Bill, *le loup-garou* (pe care el îl pronunța „le luup-garuu") putea fi orice, absolut orice: un lup, un șoim, o oaie, chiar și o plosniță.

– Vreunul dintre articolele alea nu te-nvăța cum să învingi o aură? întrebă Beverly.

Bill dădu din cap, dar nu cu prea multă nădejde.

– H-h-himalaienii aveau un ri-i-itual ca s-să sc-scape de e-e-el, da-i de-de-stul de gr-gr-groaznic.

Se uitară la el, nedorind să audă, dar neavînd încotro.

– S-s-se nu-numea R-R-Ritualul *Chü-Chüd,* continuă Bill și începu să le explice în ce consta. Dacă erai un om sfînt din Himalaya, luai urma unui *taelus.* Acel *taelus* scotea limba. Tu o scoteai pe-a *ta.* Vă suprapuneați limbile și pe urmă amîndoi le mușcați complet, astfel încît ajungeați oarecum țintuiți unul de altul, ochi în ochi.

– Ah, cred că-mi vine să vărs, spuse Beverly, rostogolindu-se pe pămînt.

Șovăind, tremurînd de emoție, Ben o bătu ușor pe spate, după care privi în jur să vadă dacă-l observase careva. Nu-l observase nimeni; ceilalți se uitau la Bill, hipnotizați.

– Și pe urmă? întrebă Eddie.

– Pă-pă-păi, pare o ne-ne-nebunie, d-da-n carte s-scria că pe-pe urmă începeți să spuneți glume și ș-a-șarade.

– *Ce?* exclamă Stan.

Bill confirmă, cu expresia unui corespondent de presă care vrea să fie clar – fără a ți-o spune de-a dreptul –, că el nu face știrea, ci doar o transmite.

– E-exact. M-mai întîi monstrul *t-taelus* va spune u-u-una, apoi *tu-tu-tu* trebuie să z-z-zici u-una și o-o ț-ț-țineți tot a-a-așa, pe rî-rî-rînd...

Beverly se ridică iar în capul oaselor, cu genunchii strînși la piept și mîinile încleștate împrejurul gambelor.

– Eu nu prea văd cum ar putea unii să vorbească, știi, cu limbile prinse una de alta.

Richie scoase imediat limba, și-o prinse cu degetele și intonă:

– Mama are flori pe prispă!

Asta-i făcu pe toți să hohotească o vreme, chiar dacă *era* un banc de copii mici.

– P-poate că-i vo-vo-vorba de t-telepatie, spuse Bill. O-oricum, da-dacă *o-o-omul* rîde pr-pr-primul în ciu-uda du-du-du-du...

– Durerii? întrebă Stan.

Bill confirmă.

...Atunci *taelus*-ul re-reușește să-l o-o-omoare și să-l mă-mă-mă-nînce. Sufletul lui, cred. D-dar da-dacă o-omul îl po-poate face pe *t-taelus* să rî-rîdă p-p-primul, ăsta trebuie să plece pentru o su-su-tă de a-ani.

– Scria în carte de unde vine chestia asta? întrebă Ben.

Bill clătină din cap.

– Tu crezi o vorbă din toate astea? interveni și Stan, părînd că vrea să fie ironic, deși nu reușea să găsească forța morală sau mintală de a o face.

Bill ridică din umeri și spuse:

– A-a-aproape că d-da.

Părea pe cale să mai spună ceva, dar clătină din cap și rămase tăcut.

– Asta explică multe, rosti rar Eddie. Clovnul, leprosul, vîrcolacul...

Privi la Stan.

– Și băieții morți.

– Sună ca o treabă pentru Richard Tozier, spuse Richie cu Vocea Crainicului de la Actualitățile MovieTone. Omul cu o mie de bancuri și șase mii de șarade.

– Dacă te trimitem pe tine s-o rezolvi, murim cu toții, spuse Ben. Încet, în chinuri groaznice.

La asta rîseră iar cu toții.

– Deci ce facem? întrebă Stan.

Încă o dată Bill nu putu decît să clatine din cap... Și să simtă că era aproape de soluția bună. Stan se ridică în picioare:

– Hai să mergem în altă parte. Mă trage oboseala la poponeț.

– Mie-mi place aici, replică Beverly. E umbră și-i frumos.

Îi aruncă o privire lui Stan:

– Cred că vrei să faci vreo treabă *pușteasc*ă, de exemplu să te duci la groapa cu gunoi și să spargi sticle cu pietre.

– Mie-mi *place* să sparg sticle cu pietre, spuse Richie, ridicîndu-se lîngă Stan.

Își săltă gulerul și începu să umble încoace și-ncolo ca James Dean în *Rebel fără cauză.*

– Mă *lovesc,* spuse el, cu o mutră posacă și scărpinîndu-și pieptul. Știți voi, mamă-mamă. Părinții. Școala. So-ci-etatea. Toată lumea. E o presiune, puișor. E...

– E-un căcat, îl întrerupse Beverly și oftă.

– Eu am niște artificii, spuse Stan.

Și uitară cu totul de aure, de Manitou și proasta imitare a lui James Dean cînd Stan scoase la iveală un pachet de Pisici Negre din buzunarul de la șold. Pînă și Bill rămase impresionat.

– I-Iisuse Hristoase, St-St-an, de u-unde-ai făcut ro-rost de a-astea?

– De la puștiul ăla gras cu care mă duc cîteodată la sinagogă, răspunse Stan. I-am dat la schimb un teanc de reviste cu Superman și Little Lulu.

– Hai să tragem! țipă Richie, într-o veselie vecină cu apoplexia. Hai să le tragem, Stanny, n-am să mai spun la nimeni că tu și cu tac-tu l-ați omorît pe Hristos, promit, ce zici? O să le spun că ai nasu' *mic,* Stanny! O să le spun că nu ești circumcis!

La asta Beverly începu să chiăie de rîs și chiar păru că se apropie de apoplexie, înainte de a-și acoperi fața cu mîinile. Bill izbucni în rîs, Eddie izbucni în rîs, iar după o clipă li se alătură și Stan. Sunetul hohotelor pluti peste întinsul puțin adînc al rîului Kenduskeag în acel ajun de 4 Iulie, sunet de vară, strălucitor ca razele de soare ce scînteiau pe apă, și nici unul dintre ei nu văzu ochii portocalii ce-i pîndeau dintr-un desiș de oțetar și rugi de mure sterpi din partea stîngă. Acea porțiune cu oțetari se întindea pe tot malul cale de treizeci de pași, iar în centrul ei se găsea una dintre găurile de morloci

ale lui Ben. Din această conductă înălțată de beton se holbau ochii, fiecare de o jumătate de metru în diametru.

Motivul pentru care Mike fugea ca din pușcă de Henry Bowers și banda lui nu-tocmai-veselă în exact aceeași zi era acela că a doua zi avea să fie Glorioasa Sărbătoare a Independenței. Școala Bisericii avea o formație în care Mike cînta la trombon. La data de 4 Iulie, formația avea să defileze în parada sărbătorii anuale, cîntînd *Imnul de Luptă al Republicii, Înainte Soldați Creștini* și *Frumoasă Americă*. Era o ocazie pe care Mike o aștepta cu nerăbdare de aproape o lună. Plecase pe jos la ultima repetiție pentru că i se stricase lanțul de la bicicletă. Repetiția nu era programată decît la două și jumătate, dar el pornise de acasă la ora unu, fiindcă voia să-și lustruiască trombonul, aflat în sala de muzică a școlii. Deși nu cînta la trombon mult mai grozav decît își făcea Richie Vocile, îndrăgea instrumentul și, ori de cîte ori nu-i erau boii acasă, o jumătate de oră de suflat marșuri de Sousa, imnuri sau arii patriotice îl binedispunea pe loc. Într-un buzunar al cămășii kaki avea o cutie de lustru Saddler's pentru alamă, iar din cel al pantalonilor îi atîrnau două-trei cîrpe curate. Gîndul la Henry Bowers nici măcar nu-i trecea prin minte.

O privire în urmă în timp ce se apropia de Neibolt Street și Seminarul Teologic l-ar fi făcut să se răzgîndească degrabă, căci Henry, Victor, Belch, Peter Gordon și Moose Sadler îl urmăreau răsfirați pe toată lățimea străzii. Dacă aceștia ar fi plecat de la locuința lui Bowers cu cinci minute mai tîrziu, Mike s-ar fi făcut nevăzut după creasta următoarei coline; apocaliptica bătaie cu pietre și tot ce-avea să urmeze s-ar fi întîmplat poate altfel sau chiar n-ar fi avut loc.

Dar Mike însuși, peste ani și ani, avea să avanseze ipoteza că probabil nici unul dintre ei nu era întru totul stăpîn pe sine în evenimentele acelei veri; că, dacă norocul și libera voință jucaseră vreun rol, atunci acesta nu putea fi decît unul foarte puțin important. Avea să sublinieze un număr de asemenea coincidențe suspecte în fața celorlalți la întrunirea lor de la prînz, dar aceasta era cel puțin una de care nu avea habar, întîlnirea de pe Maidan din acea zi s-a sfîrșit cînd Stan Uris a scos Pisicile Negre, iar Clubul Păguboșilor a pornit spre groapa de gunoi ca să le dea foc. Iar Victor, Belch și ceilalți veniseră la ferma Bowers pentru că Henry avea artificii, bombițe-cireașă și M-80-uri (deținerea acestora din urmă avînd să devină peste doar

cîțiva ani o crimă). Băieții cei mari plănuiau să meargă în spatele gropii de cărbuni a triajului și să se distreze cu comorile lui Henry.

Nici unul dintre ei, nici măcar Belch, nu se ducea la ferma Bowers în împrejurări obișnuite – în primul rînd din cauza tatălui nebun al lui Henry, dar și pentru că sfîrșeau întotdeauna ajutîndu-l pe Henry la corvezi: plivitul, nesfîrșitul cules de pietre, tăierea lemnelor, căratul apei, greblatul fînului, culesul a tot ce se întîmpla să fi dat în pîrg într-un moment sau altul al sezonului – mazăre, castraveți, roșii, cartofi. Băieții nu erau chiar alergici la muncă, însă aveau destule de făcut la ei acasă fără a mai asuda și pentru țicnitul de tată al lui Henry, pe care nu-l prea interesa pe cine pocnea (o dată aruncase cu un lemn de foc în Victor Criss cînd băiatul scăpase un coș cu roșii pe care-l căra la taraba de lîngă drum). A fi pocnit cu un butuc de mesteacăn era deja destul de neplăcut; ceea ce făcuse să fie și mai rău era faptul că Butch Bowers cîntase în timp ce-o făcea: „O să-i omor pe *toți* jăpăii! O să-i omor pe *toți* jăpăii!"

Cît era el de prost, Belch Huggins o exprimase cel mai bine:

– Eu nu mă fut cu oamenii nebuni! îi spusese el lui Victor într-o zi, cu doi ani mai-nainte.

Victor rîsese și fusese de acord.

Dar cîntecul de sirenă al tuturor acelor pocnitori fusese prea atrăgător ca să-i reziste cineva.

– Îți zic eu ce facem, Henry, spuse Victor cînd Henry îl chemă afară în acea dimineață la ora nouă. Ne vedem la groapa de cărbuni pe la unu, ce zici?

– Arată-te tu la groapă pe la unu, și eu n-o să fiu acolo, replică Henry. Am prea multe treburi. Dacă te-arăți la groapă pe la trei, o *să fiu* acolo. Și prima M-80 o să intre drept în băsănău' tău, Vic.

Vic ezită, apoi acceptă să vină și să-l ajute la muncă.

Ceilalți sosiră și ei, și toți cinci, băieți voinici cu toții, lucrînd la ferma Bowers ca ocnașii, terminară toate treburile la începutul după-amiezei. Cînd Henry își întrebă tatăl dacă poate să plece, Bowers flutură doar alene din mînă spre fiu-său. Butch se instalase pe veranda din spate, cu o sticlă de lapte de-o litră plină cu cidru tare lîngă balansoar și radioul portativ Philco pe balustrada verandei (mai spre seară The Red Sox aveau să cînte *The Washington Senators,* perspectivă ce i-ar fi cauzat oricărui om care *nu* era nebun o criză gravă de fiori reci). O spadă japoneză fără teacă zăcea în poala lui Butch,

suvenir de război pe care, spunea el, îl scosese din trupul unui jăpău muribund pe insula Tarawa (de fapt oferise pentru ea șase sticle de Budweiser și trei mănșe de comandă, în Honolulu). În ultima vreme Butch își scotea spada aproape de fiecare dată cînd bea. Și, de vreme ce toți băieții, inclusiv Henry, erau în secret convinși că mai devreme sau mai tîrziu o va folosi asupra cuiva, era mai bine să te afli departe cînd își făcea apariția în poala lui Butch.

Băieții nici nu păsiseră bine pe stradă cînd Henry îl ochi pe Mike Hanlon în fața lor.

– E cioroiul! spuse el, cu ochii luminîndu-i-se ca ai unui copil mic care contemplă sosirea Moșului în seara de Crăciun.

– Cioroiul? se arătă nedumerit Belch Huggins – nu-i văzuse decît rareori pe cei din familia Hanlon – iar apoi ochii săi tulburi se aprinseră. A, da! Cioroiul! Hai pe el, Henry!

Belch porni într-un trap tunător. Ceilalți dădeau să-l urmeze, cînd Henry îl înșfăcă pe Belch și-l smuci înapoi. Henry avea mai multă experiență decît ei în a-l urmări pe Mike Hanlon și știa că a-l prinde era ușor de zis, greu de făcut. Băiatul ăla negru știa să se *miște.*

– Nu ne văzu. Hai doar să mergem repede pîn' ne vede. Să tăiem din distanță.

Așa făcură. Un observator s-ar fi putut amuza: cei cinci păreau că se antrenează pentru competiția olimpică de marș. Burdihanul considerabil al lui Moose Sadler sălta înăuntrul tricoului său cu emblema Liceului Derry. Sudoarea șiroia pe fața lui Belch, care curînd se înroși. Dar distanța dintre ei și Mike scădea – două sute de metri, o sută și cincizeci, o sută, și pînă acum Micul Sambo Negru nu se uitase înapoi. Îl auzeau cum fluiera nepăsător.

– Ce-ai de gînd să-i faci, Henry? întrebă în șoaptă Victor Criss.

Suna doar curios, dar în realitate era îngrijorat. În ultima vreme Henry începuse să-l alarmeze tot mai mult. Nu-i păsa dacă voia doar să-l bată cu toții pe micul Hanlon, poate chiar să-i sfîșie cămașa și să-i azvîrle pantalonii și chiloții într-un pom, dar nu era sigur că Henry avea doar atît în minte. În anul acela avuseseră loc mai multe întîlniri neplăcute cu copiii de la Școala Primară, cărora Henry le spunea „căcățeii" Henry era obișnuit să-i domine și să-i terorizeze pe căcăței, dar începînd din martie i-o făcuseră ei lui, mereu, împreună cu amicii săi îl fugăriseră pe unul, micul patru-ochi Tozier, la

„Freese's", și îi pierduseră urma exact cînd părea cert că puseseră mîna pe el. Apoi, în ultima zi de școală, acel Hanscom...

Dar lui Victor nu-i plăcea să se gîndească la asta.

Ceea ce-l alarma nu era decît atît: se putea ca Henry să meargă PREA DEPARTE. Ce însemna exact PREA DEPARTE era ceva ce Victor prefera să nu-și imagineze... Dar inima sa neliniștită pusese întrebarea.

– O să-l prindem și o să-l ducem la groapa aia cu cărbuni, spuse Henry. Mă gîndesc să-i băgăm vreo două pocnitori în pantofi și să vedem dacă dansează.

– Da' nu M-80-urile, Henry, bine?

Dacă Henry avea în cap așa ceva, atunci Victor își lua tălpășița. Cîte o M-80 în fiecare pantof i-ar fi făcut chisăliță labele negroteiului ăluia, iar asta era *mult* PREA MULT.

– N-am decît patru din alea, răspunse Henry, neluîndu-și ochii de la spinarea lui Mike Hanlon; acum se apropiaseră la șaptezeci de metri, și vorbea și el în șoaptă. Crezi c-aș irosi două pe-un futut de cioroi?

– Nu, Henry. Sigur că nu.

– O să-i băgăm doar două Mîțe Negre-n mocasini, continuă Henry, pe urmă-l dezbrăcăm la curu' gol și-i aruncăm hainele jos pe Maidan. Poate-o să intre-n urzici cînd se duce după ele.

– Ar tre'i să-l dăm de-a dura și pîn cărbuni, propuse Belch, cu ochii pînă nu de mult cețoși arzîndu-i acum strălucitori. Bine, Henry? E mișto?

– Mișto ca focu', spuse Henry pe un ton indiferent care lui Victor nu-i prea plăcu. O să-l dăm de-a dura-n cărbuni, la fel cum l-am dat eu și-n noroi data trecută. Și...

Henry rînji dezvăluind niște dinți care începeau deja să-i putrezească, la vîrsta de doisprezece ani.

– Și am ceva să-i zic. Nu cred c-a murit data trecută cînd i-am zis-o.

– Ce să-i zici, Henry? întrebă Peter.

Peter Gordon nu era decît curios și excitat. Provenea dintr-una dintre „familiile bune" din Derry; locuia pe West Broadway și în doi ani avea să fie trimis la școala pregătitoare din Groton – sau cel puțin așa credea el în acea zi de 3 iulie. Era mai isteț decît Vic Criss, dar nu fusese suficientă vreme în preajma lor ca să înțeleagă cum se deteriora Henry.

– O să vezi tu, răspunse Henry. Acum, gura. Ne-apropiem.

Erau la douăzeci și cinci de metri în urma lui Mike, iar Henry tocmai deschidea gura să dea ordinul de atac, cînd Moose Sadler trase prima pocnitoare a zilei. Moose mîncase trei castroane de fasole coaptă de cu seară, iar bășina a fost aproape la fel de sonoră ca o salvă de pușcă.

Mike întoarse capul. Henry îi văzu ochii dilatîndu-se.

– Pe el! urlă.

Mike îngheță un moment; apoi o luă la picior, fugind de-i sfîrîiau călcîiele.

6

Păguboșii își croiau drum șerpuitor printre bambușii de pe Maidan în următoarea ordine: Bill, Richie, Beverly în urma lui Richie, pășind zveltă și drăguță în blugi și o bluză albă fără mîneci, încălțată în sandale, apoi Ben, încercînd să nu gîfîie prea tare (deși erau peste 35°C în ziua aceea, purta una dintre cămășile sale groase și lăbărțate), Stan și Eddie ultimul, cu vîrful inhalatorului itindu-i-se din buzunarul pantalonilor.

Bill căzuse într-o fantezie de „safari în junglă", așa cum i se întîmpla adesea cînd umbla prin partea aceea a Maidanului. Bambușii erau înalți și albi, limitînd vizibilitatea strict la cărarea pe care o bătătoriseră pe acolo. Pămîntul era negru și amorf, cu pete mustoase care trebuiau evitate sau sărite dacă nu voiai să-ți intre mîl în încălțări. Băltoacele de apă stătută aveau ciudate culori de curcubeu plate, în aer stăruia un iz rînced, parte de gunoi, parte de vegetație în descompunere.

Bill se opri la o cotitură distanță de Kenduskeag și se întoarse spre Richie:

– T-t-tigru drept în față, T-T-Tozier.

Richie dădu din cap și se întoarse spre Beverly.

– Tigru, suflă el.

– Tigru, îi spuse ea lui Ben.

– Mîncător-de-oameni? întrebă Ben, ținîndu-și respirația ca să nu gîfîie.

– E plin tot de sînge, răspunse Beverly.

– Tigru mîncător-de-oameni, îi murmură Ben lui Stan, iar acesta îi trecu vestea în spate lui Eddie, a cărui față slabă era palidă de surescitare.

Se făcură nevăzuți în bambuși, lăsînd goală ca prin farmec poteca de pămînt negru ce șerpuia prin desiș. Tigrul trecu prin fața lor și aproape că-l văzură cu toții: greu, ca la vreo două sute de kile, mușchii mișcîndu-i-se cu grație și putere sub mătasea blănii vărgate. Aproape-i văzură ochii verzi și broboanele de sînge în jurul botului, de la ultima porție de războinici pigmei pe care-i devorase de vii.

Bambușii trosniră slab, cu un sunet pe cît de muzical, pe atît de lugubru, după care rămaseră din nou nemișcați. Putea să fi fost boarea unui vînticel de vară... Sau putea să fi fost trecerea unui tigru african în drum spre latura dinspre Old Cape a Maidanului.

– S-a dus, zise Bill. Lăsă să-i scape o respirație reținută și păși iar pe cărare.

Ceilalți îi urmară exemplul.

Richie era singurul care venise înarmat: scoase un pistol cu capse avînd patul înfășurat în bandă izolatoare.

– Puteam să-l nimeresc în plin dacă te dădeai de-acolo, Bill Barosane, spuse el amărît.

Își împinse ochelarii vechi în sus pe nas cu țeava armei.

– Sînt sălbatici pe-a-a-aicea, spuse Bill. N-n-nu putem ri-risca să tragem. V-vrei să ne cadă-n ca-ca-cap?

– Aha, făcu Richie, convins.

Bill schiță cu brațul gestul care le cerea să îl urmeze și își reluară drumul pe cărarea ce se îngusta de-o palmă în capătul pîlcului de bambuși. Ieșiră pe malul rîului Kenduskeag, unde un șir de pietre plate traversa rîul. Ben le arătase cum să le plaseze. Luai un bolovan mare și-l trînteai în apă, pe urmă luai un al doilea și-l trînteai și pe el în apă, în timp ce păseai pe primul, pe urmă îl luai pe-al treilea și-l trînteai în apă, păsind pe al doilea, și tot așa pînă treceai tot rîul (care aici, în acel moment al anului, nu avea nici treizeci de centimetri adîncime și era vîrstat cu dîre roșietice de nisip) rămînînd cu picioarele uscate. Șmecheria era atît de simplă, încît era la mintea unui tanc, dar nimănui nu-i trecuse asta prin cap pînă nu apăruse Ben. Era bun la treburi dintr-astea, dar, cînd îți arăta cum trebuie să lucrezi, nu te făcea niciodată să te simți ca un tăntălău.

Coborîră malul în șir indian și porniră peste spinările uscate ale pietroaielor pe care le plantaseră:

– Bill! strigă alarmată Beverly.

Bill încremeni pe dată, fără să privească în urmă, cu brațele ridicate în aer. Apa șipotea și susura în jurul lui.

– Ce-i?

– Sînt pești pirania acolo! I-am văzut mîncînd o vacă întreagă acum două zile. Un minut după ce căzuse în apă nu mai erau din ea decît oasele. Vezi să nu cazi!

– Just, răspunse Bill. Aveți grijă, băieți.

Traversară cu pași nesiguri rîul. Un tren de marfă se repezi pe calea ferată tocmai pe cînd Eddie se apropia de mijlocul albiei, și mugetul neașteptat al sirenei sale îl făcu să se clatine, gata să-și piardă echilibrul. Privi în apa strălucitoare și preț de-o clipă, între scînteierile de soare ce-i înfigeau săgeți de lumină în ochi, chiar *văzu* peștii pirania agitați. Nu făceau parte din prefăcătoria asociată cu fantasmele de „safari în junglă" ale lui Bill; de asta era absolut sigur. Peștii pe care-i văzu arătau ca niște carași aurii supradimensionați, cu fălci enorme și urîte ca ale rechinilor sau caracudelor. Dinți de ferăstrău le ieșeau printre buzele groase și, asemenea carașilor, erau portocalii. La fel de portocalii precum pompoanele pe care le vezi uneori pe costumele purtate de clovni la circ.

Dădeau tîrcoale în apa mică, scrîșnind din dinți.

Brațele lui Eddie se rotiră. *Cad,* își spuse el. *Cad în apă și-au să mă mănînce de viu.*

Atunci Stan Uris îl apucă strîns de încheietura mîinii și-l ajută să își recapete echilibrul.

– Cît pe ce, spuse Stan. Dacă picai, dădeai de dracu' cu maică-ta.

Gîndul la maică-sa era, o dată în viață, singurul la care nu-i stătea lui Eddie mintea. Acum ceilalți ajunseseră pe malul opus și numărau vagoanele mărfarului. Eddie privi înnebunit în ochii lui Stan, apoi se uită iarăși în apă. Văzu o pungă de fulgi de cartofi cum trecea valsînd pe alături, dar nimic mai mult. Ridică din nou ochii spre Stan.

– Stan, am văzut...

– Ce?

Eddie scuturâ din cap.

– Cred că nimic. Sînt doar puțin cam

(dar erau acolo, da erau și m-ar fi sfîșiat de viu)

nervos. Din cauza tigrului, cred. Ia-o-nainte.

Acel mal vestic al rîului Kenduskeag – malul Old Cape – era un smîrc de noroi pe vreme ploioasă și în timpul viiturilor de primăvară, dar în Derry nu plouase prea tare de două săptămîni sau chiar mai mult, iar țărmul se uscase într-o crustă crăpată nepămînteană din care ieșeau mai mulți cilindri dintre aceia de beton, aruncînd umbre mici și mohorîte. Cam la douăzeci de metri mai încolo, o conductă de ciment ieșea deasupra Kenduskeag-ului și scuipa în rîu un șuvoi subțire și constant de apă brună, cu înfățișare viciată.

Ben spuse calm:

– Te ia cu fiori aici. Ceilalți dădură din cap.

Bill îi conduse în sus pe malul uscat și din nou în hățișurile dese, unde bîzîiau insecte și țîrîiau lăcuste. Din cînd în cînd se stîrnea cîte un fluturat violent de aripi, vreo pasăre care își lua zborul. Odată o veveriță le tăie în fugă calea, și după cinci minute, în timp ce se apropiau de dîmbul zbîrcit și scund după care se ascundea latura din dos a gropii de gunoi a orașului, un șobolan enorm cu o bucățică de celofan agățată în mustăți tropăi prin fața lui Bill, alergînd șontîc-șontîc pe traseul său propriu, prin propria-i sălbăticie microcosmică.

Duhoarea gropii era acum deslușită și pătrunzătoare; o coloană de fum negru se înălța spre cer. Pămîntul, încă apăsat de vegetație, cu excepția îngustei lor poteci, începea să fie așternut cu reziduuri. Bill le poreclise „mătreața haznalei", iar Richie fusese încîntat; rîsese aproape pînă la lacrimi.

– P-asta ar trebui s-o treci pe hîrtie, Bill Barosane, spuse el. Chiar că-i bună.

Hîrtii agățate de crengi se unduiau și fîlfîiau ca niște stindarde de două parale; aici luciul argintiu al soarelui se reflecta într-un maldăr de cutii de conserve îngrămădite pe fundul unei gropi mici, pline de verdeață încîlcită; acolo reflectarea mai fierbinte a razelor de soare ricoșa dintr-o sticlă spartă de bere. Beverly depistă o păpușă-bebeluș cu pielea din plastic de un roz atît de viu, încît părea aproape fiartă. O culese de jos, apoi o aruncă, scoțînd un mic țipăt la vederea gîndacilor cenușii-albicioși roind de sub fustița putredă și pe picioarele descompuse. Își frecă degetele de blugi.

Urcară pînă în vîrful movilei și priviră în groapă.

– Of, căca-m-aș, zise Bill și își înfundă mîinile în buzunare, pe cînd ceilalți se adunau în jurul lui.

În acea zi se ardeau gunoaiele din extremitatea nordică, dar aici, la capătul dinspre ei, îngrijitorul gropii (era de fapt Armando Fazio, Mandy pentru prieteni, fratele burlac al omului de serviciu de la Școala Primară) trebăluia la buldozerul D-9 din Al Doilea Război Mondial, pe care-l folosea ca să împingă gunoiul în grămezi pentru a-i da foc. Își scosese cămașa, iar de la marele său radio portativ pe care-l așezase sub umbrarul de prelată, pe fotoliul buldozerului, se auzeau festivitățile Red Sox-Senators dinaintea meciului.

– Nu putem merge acolo, aprobă Ben.

Mandy Fazio nu era băiat rău, dar, cînd vedea copii în groapă, îi lua la goană imediat – din cauza șobolanilor, din cauza otrăvii pe care o presăra regulat ca să mențină la nivel scăzut populația rozătoarelor, din cauza riscului de căzături și arsuri... Dar mai ales fiindcă socotea că o groapă de gunoi nu era locul unde să se afle copiii. „Nu-s'teți voi cumințI?" răcnea el la copiii ispitiți să vină la groapă cu pistoale de jucărie să tragă în sticle (sau în șobolani, sau în pescărușI) ori atrași de fascinația exotică a „scociorîtului-în-gunoaie": puteai găsi o jucărie care încă mai mergea, un scaun ce se putea repara pentru un club sau un televizor paradit, dar cu tubul catodic încă intact – dacă aruncai un pietroi într-unul dintr-astea, se producea o explozie extrem de satisfăcătoare. „Nu-s'teți voi copii *cumințI*? tuna Mandy (tuna nu pentru că ar fi fost furios, dar era surd și nu purta aparat auditiv. „Nu va-nvățatără a voștri părinț' să fiț' cumințI? Băieții și fătucile cumințI nu să joacă-n gunoi! Mereț' în parc! Mereț' la bibliteca! Mereț' la Casa Comunității și jucat' hochei-la-cutie! Fiț' *cumințI!*

– NțI! făcu și Richie. Se pare că groapa s-a dus.

Se așezară cu toții cîteva clipe ca să-l privească pe Mandy cum lucra la buldozer, sperînd să renunțe și să plece, dar necrezînd cu adevărat că o va face: prezența radioului sugera că Mandy avea de gînd să stea acolo toată după-amiaza. *Destul ca să ne căcăm împrăștiat,* cugetă Bill. Chiar că nu era nici un loc mai bun unde să vii cu artificii decît groapa. Le puteai băga sub cutii de conserve, uitîndu-te apoi cum zburau cutiile în aer cînd artificiile luau foc, sau puteai să aprinzi fitilele, să le arunci în sticle și să fugi ca toți dracii. Sticlele nu se spărgeau întotdeauna, dar de obicei le ofereau această plăcere.

– Bine era dacă aveam niște M-80-uri, oftă Richie, neștiind cît de curînd avea să primească una în cap.

– Maică-mea spune că oamenii ar trebui să fie fericiți cu ce au, spuse Eddie atît de solemn, încît izbucniră cu toții în rîs.

Cînd hohotele se stinseră, se uitară din nou spre Bill.

Bill rămase pe gînduri, apoi spuse:

– Șt-tiu eu un lo-loc. E o ca-ca-carieră veche de pietriș în capătul Ma-Maidanului, lîngă d-d-depou...

– Așa-i! exclamă Stan, sărind în picioare. Știu unde! Ești un geniu, Bill!

– Acolo chiar au să aibă ecou, întări Beverly.

– Păi, hai să mergem, propuse Richie.

Toți șase (și oare nu era acesta un număr magic?) porniră pe culmea colinei ce împrejmuia groapa de gunoi. Mandy Fazio aruncă o privire în sus și-i văzu profilați pe cerul albastru ca niște indieni într-o expediție de vînătoare. Se gîndi să urle la ei – Maidanul nu era un loc pentru copii –, după care își văzu mai departe de treabă. Cel puțin nu erau în groapa sa de gunoi.

7

Mike Hanlon fugi pe lîngă Școala Bisericii fără să se oprească și se năpusti apoi drept pe Neibolt Street spre triajul din Derry. Exista acolo un îngrijitor, dar acel domn Gendron era foarte bătrîn și chiar mai surd decît Mandy Fazio. De asemenea, vara îi plăcea să-și petreacă zilele dormind în pivniță lîngă boilerul tăcut, întins într-un vechi șezlong șubred, cu ziarul *Derry News* în poală. Mike încă ar mai fi continuat să bată cu pumnii în ușă și să strige la bătrîn să-i deschidă cînd Henry Bowers avea să-l prindă din urmă și să-i smulgă capul de pe umeri.

Așa că Mike se resemna să fugă mai departe.

Dar nu lăsă panica să îl stăpînească; încerca să țină ritmul, să-și controleze respirația, să nu rămînă fără suflu. Henry, Belch și Moose Sadler nu prezentau nici un fel de probleme; chiar relativ odihniți, alergau ca niște bivoli loviți la mir. Victor Criss și Peter Gordon însă erau mult mai iuți. În timp ce trecea prin fața casei unde Bill și Richie văzuseră clovnul – sau vîrcolacul –, Mike îndrăzni să arunce o privire

în urmă și văzu alarmat că Peter Gordon era foarte aproape. Peter rînjea încîntat – un rînjet de mîrțoagă obosită, ajunsă la grajduri, un rînjet dat dracului, un rînjet tra-la-la-ce-ne-mai-distrăm, iar Mike își spuse: *Mă-ntreb dac-ar mai rînji așa de-ar ști ce-o să se-ntîmple dacă mă prind... Ce crede, că doar o să zică: „Leapșa ești" și-au s-o ia la fugă?*

Cînd poarta triajului cu inscripția ei – „PROPRIETATE PRIVATĂ. INTRAREA INTERZISĂ. CONTRAVENIENȚII VOR FI SANCȚIONAȚI" – se înălță în fața lui, Mike își forță mușchii într-un sprint final. Nu-l necăjea nimic – respirația continua să fie rapidă, dar totuși controlată încă –, însă știa că va începe să-l doară tot trupul dacă o mai ținea mult în ritmul acela.

Poarta era întredeschisă. Mai aruncă o privire înapoi și văzu că iarăși se îndepărtase de Peter. Victor era cu vreo zece pași în urma lui Peter, iar ceilalți mai în spate cu patruzeci-cincizeci de metri. Chiar și în fracțiunea aceea de secundă Mike reuși să observe chipul negru de furie al lui Henry.

Se strecură prin deschizătură, făcu o piruetă și trînti poarta. Auzi clinchetul broaștei închizîndu-se. O clipă mai tîrziu, Peter Gordon se izbi de plasa metalică și, după încă un moment, Victor Criss se ciocni și el. Zîmbetul lui Peter pierise; îi luase locul o expresie frustrată și posomorîtă. Bîjbîi după clanță, dar bineînțeles că nu găsi nimic: clanța era pe dinăuntru.

În mod incredibil, spuse:

– Măi, puștiule, deschide poarta. Nu-i corect.

– Asta-i părerea ta despre ce-i corect? întrebă Mike, gîfîind. Cinci contra unu'?

– Joacă cinstit, repetă Peter, ca și cum n-ar fi auzit deloc cuvintele lui Mike.

Mike se uită la Victor și-i văzu expresia tulburată din ochi. Dădu să spună ceva, dar în aceeași clipă ceilalți se bulucira la poartă.

– Deschide, negroteiu'! mugi Henry; începu să zgîlțîie plasa cu o asemenea ferocitate, încît Peter se întoarse spre el, uimit. Deschide! Deschide-n *clipa asta!*

– Nu deschid, replică Mike calm.

– Deschide! strigă Belch. Deschide, futu-te-n cur de maimuțoi!

Mike dădu înapoi de lîngă poartă, cu inima bubuindu-i puternic în piept. Nu-și putea aminti să fi fost vreodată chiar atît de înspăimîntat,

chiar atît de *tulburat*. Ceilalți stăteau înșirați de cealaltă parte a porții, țipînd la el, strigîndu-i sinonime pentru negrotei despre care nici nu visase vreodată că ar exista – luptător-de-noapte, pică, mură, iepuroi-de-junglă și altele. Aproape că nu-și dădu seama cînd Henry scoase ceva din buzunar, cînd scapără un chibrit cu unghia –, iar apoi ceva rotund și roșu zbură peste gard, iar Mike se feri instinctiv cînd bombița-cireașă explodă la stînga lui, iscînd un nor de praf.

Bubuitura îi făcu pe toți să tacă o clipă – Mike holbîndu-se la ei prin gard fără a-i veni să creadă, ei holbîndu-se la el. Peter Gordon părea șocat de-a binelea, și pînă și Belch arăta năucit.

Acum li s-a făcut frică de el, își spuse deodată Mike, și un nou glas vorbi înlăuntrul lui, poate pentru întîia oară, un glas ce era tulburător prin inflexiunile lui mature. *Li s-a făcut frică, dar asta nu-i va opri. Trebuie să fugi, Mikey, altfel o să se întîmple ceva. Poate nu toți vor să se întîmple – Victor nu, și poate că nici Peter Gordon –, dar se va întîmpla oricum, pentru că așa vrea Henry. Fugi. Fugi repede.*

Mai făcu doi-trei pași înapoi, iar atunci Henry Bowers spuse:

– Eu ți-am omorît cîinele, cioroiule.

Mike înlemni, simțindu-se ca și cum l-ar fi lovit în pîntece o bilă de popice. Privi holbat în ochii lui Henry Bowers și înțelese că Henry spunea purul adevăr: el îl omorîse pe Mr. Chips.

Clipa aceea de înțelegere a întregului adevăr i se păru aproape eternă lui Mike – privind în ochii demenți ai lui Henry, la chipul său înnegrit de furie, avu impresia că pentru prima oară deslușește o mulțime de lucruri, iar faptul că Henry era pe departe mai nebun decît visase vreodată Mike nu era dècît cel mai neînsemnat, își dădu seama, mai presus de orice, că lumea nu era deloc bună, și, mai mult decît asta, vestea aflată îi smulse țipătul:

– Găinaț împuțit și *ticălos!*

Henry slobozi un zbieret de mînie și atacă gardul, cățărîndu-se ca o maimuță spre vîrf cu o putere animalică, înfricoșătoare. Mike mai zăbovi un moment, așteptînd să vadă dacă vocea aceea adultă ce-i vorbise dinlăuntru spusese adevărul – și da, nu mințise: după o minimă ezitare, ceilalți începură să se cațăre și ei.

Mike se răsuci și o luă din nou la fugă, zorind prin triaj, cu umbra tîrîndu-i-se bondoacă la picioare. Mărfarul pe care-l văzuseră Păguboșii traversînd Maidanul trecuse de mult și nu se auzea nici un sunet

decît propria respirație a lui Mike vîjîindu-i în urechi și zornăitul melodios al plasei de sîrmă în timp ce Henry și ai săi escaladau gardul.

Mike goni peste trei perechi de șine, tenișii săi împroșcînd zgură cînd păși în spațiul dintre linii. Se împiedică și simți durerea fulgerîndu-l scurt în gleznă. Auzi un bufnet cînd Henry sări din vîrful gardului în urma lui.

Vin să ți-o trag la buci, cioroiule! răcni Henry.

Judecata lucidă a lui Mike trăsese concluzia că de-acum singura sa șansă era Maidanul. Dacă reușea să ajungă acolo, se putea ascunde în desișurile de buruieni, între bambuși... Sau, dacă situația devenea cu adevărat disperată, putea coborî într-o conductă de drenaj, așteptînd acolo sfîrșitul.

Putea face aceste lucruri, probabil... Dar simțea în piept o scînteie de furie ce n-avea nimic de-a face cu judecata sa lucidă. Îl putea înțelege pe Henry că se lua după el cînd prindea ocazia, dar Mr. Chips?... Să-l omoare pe Mr. Chips? *CÎINELE meu nu era cioroi, ticălos de tot căcatu'*, cugeta Mike pe cînd fugea, iar furia sa stupefiată se întețea.

Acum auzi un alt glas, al tatălui său. *Nu vreau să-ți faci o carieră din a da bir cu fugiții... Iar totul se reduce la faptul că trebuie să ai grijă unde pui piciorul. Trebuie să te-ntrebi dacă Henry Bowers merită atîta osteneală.*

Mike fugea în linie dreaptă prin triaj spre barăcile de depozitare. Dincolo de ele, un alt gard de sîrmă despărțea depourile de Maidan. Plănuise să escaladeze gardul acela și să sară peste el în partea cealaltă. În loc de asta, cîrmi brusc la dreapta, spre cariera de pietriș.

Această carieră fusese folosită drept groapă de cărbuni pînă prin 1935 – fusese punct de încărcare pentru trenurile care circulau prin triajul din Derry. Apoi apăruseră locomotivele Diesel și cele electrice. La cîțiva ani după ce se terminase cu cărbunii (mare parte din cei rămași fiind furați de oamenii care aveau cuptoare), un întreprinzător local excavase acolo după pietre, dar dăduse faliment în 1955 și de atunci groapa rămăsese părăsită. O derivație feroviară încă mai înainta într-o buclă pînă la groapă și revenea apoi spre incinta de comutare, dar șinele erau mîncate de rugină, iar printre traversele putrezite creșteau buruieni. Aceleași buruieni se aflau și în cariera propriu-zisă, disputîndu-și spațiul cu mătrăguna și floarea-soarelui. În mijlocul vegetației se mai găsea și acum belșug de cărbune prefăcut în zgură – materie pe care oamenii o numiseră odinioară „clincher".

În timp ce alerga spre acel loc, Mike își scoase cămașa. Ajunse pe buza gropii și privi înapoi. Henry se apropia peste șine, cu ortacii răspîndiți în jurul său. Poate că ăsta era un lucru bun.

Mișcîndu-se cît putea de repede, cu cămașa folosită drept bocceluță, Mike adună șase pumni plini cu clinchere tari. Apoi fugi înapoi spre gard, ținîndu-și cămașa de mîneci, în loc să se urce pe gard cînd ajunse lîngă el, se întoarse cu spatele rezemat de plasă. Vărsă cărbunii din cămașă, se aplecă și culese două bucăți.

Henry nu văzu cărbunii; nu vedea decît că-l prinsese pe negrotei în capcană, lipit de gard. Se repezi spre el, urlînd.

– *Asta-i pentru cîinele meu, ticălosule!* țipă Mike, fără să-și dea seama că începuse să plîngă.

Aruncă una din bucățile de cărbune. Proiectilul zbură în linie dreaptă, dur. Izbi fruntea lui Henry cu un pocnet sonor și ricoșă în aer. Henry căzu în genunchi. Mîinile i se ridicară la cap. Sîngele se prelinse numaidecît printre degete, ca în scamatoria unui magician de bîlci.

Ceilalți puseră frînă patinînd, cu fețele ștampilate de expresii neîncrezătoare, identice. Henry slobozi un zbieret ascuțit de durere și se ridică în picioare, continuînd să se țină de cap. Mike mai aruncă un bulgăre de cărbune. Henry se feri. Porni spre Mike, iar, cînd Mike azvîrli o a treia bucată de cărbune, Henry își luă o mînă de la fruntea rănită și respinse proiectilul în lături aproape cu indiferență.

– Mamă, ce mai surpriză o să ai, rînji el. Ce mai – *AULEO DOAAAMNE!*

Henry încercă să mai spună ceva, dar din gură nu-i ieșiră decît sunete nearticulate și horcăitoare.

Mike aruncase încă un bulgăre de cărbune, iar acesta îl nimerise pe Henry drept în beregată. Henry se prăbuși din nou moale în genunchi. Peter Cordon rămase cu gura căscată. Fruntea lui Moose Sadler era încrețită, ca și cum ar fi încercat să rezolve o problemă grea de matematică.

– *Ce-așteptați, băi?* reuși să îngaime Henry; sîngele i se prelingea printre degete; glasul îi suna ruginit și străin. *Puneți* mîna pe el! *Puneți* mîna pe muiangiu' ăla mic!

Mike nu așteptă să vadă dacă îl vor asculta sau nu. Aruncă jos cămașa și sări pe gard. Începu să se urce spre vîrf, dar simți niște mîini

aspre apucîndu-l de picior. Privi în jos și văzu chipul schimonosit al lui Henry Bowers, mînjit de sînge și cărbune. Mike șmuci piciorul în sus. Pantoful îi rămase în mîna lui Henry. Izbi cu piciorul desculț în fața lui Henry și auzi ceva trosnind. Henry mai scoase un urlet și căzu înapoi, acum ținîndu-se de nasul din care țîșnea sînge.

O altă mînă – a lui Belch Huggins – se agăță de manșeta blugilor lui Mike, dar acesta reuși să se elibereze. Azvîrli un picior pe deasupra gardului, și atunci un obiect îl lovi cu forță orbitoare într-o latură a feței. Ceva cald îi șiroi pe obraz. Altele îi izbiră șoldul, antebrațul, partea de sus a coapsei. Aruncau în el cu propria lui muniție.

Rămase o clipă atîrnat în mîini și-și dădu drumul, rostogolindu-se peste cap de două ori. De aici în jos solul sfărîmicios cobora în pantă, și poate că asta-i salvă lui Mike Hanlon vederea sau chiar viața; Henry, care se apropiase iar de gard, aruncă peste vîrful acestuia una dintre cele patru M-80-uri. Explodă cu un TRRROSC! grozav care stîrni ecou și lăsă în iarbă un mare loc gol.

Mike, cu urechile țiuindu-i, făcu o tumbă peste cap și reveni împleticit în picioare. Se șterse cu o mînă pe obrazul drept și și-o văzu plină de sînge. Sîngele nu-l îngrijora în mod deosebit; nu sperase să scape din toată afacerea fără nici o zgîrietură.

Henry azvîrli o bombiță-cireașă, dar Mike o văzu venind și se feri cu ușurință.

– Hai pe el! mugi Henry și începu să se cațăre pe gard.

– Păi, Henry, nu știu...

Lucrurile merseseră prea *departe* pentru Peter Gordon, care nu întîlnise niciodată vreo situație care să devină brusc atît de sălbatică. Nu era vorba ca treaba să se lase cu vărsare de sînge – cel puțin nu din partea propriei tale echipe, cînd sorții înclinau atît de confortabil în favoarea ei.

– Fă *bine* și știi! spuse Henry, întorcînd capul spre Peter de la jumătatea gardului.

Atîrna acolo ca un păianjen umflat, cu formă vag omenească. Ochii săi plini de ură se holbau la Peter; erau tiviți cu sînge de ambele laturi. Șutul lui Mike îi rupsese nasul, deși Henry mai avea încă ceva vreme pînă să-și dea seama de asta.

– Fă *bine* și știi, că altfel vin la *tine*, futu-ți morții mă-tii de jeg.

Ceilalți începură să escaladeze gardul, Peter și Victor fără prea mare tragere de inimă, Belch și Moose cu aceeași nerăbdare tîmpă de dinainte. Mike nu mai așteptă să vadă. Se întoarse și fugi în hățiș. Henry urlă după el:

– *Te găsesc eu, negroteiule! Te găsesc eu!*

8

Păguboșii ajunseseră în capătul opus al carierei de pietriș, care acum mai era doar puțin mai mult decît o uriașă ciupitură de vărsat pe fața pămîntului, plină de bălării, la trei ani după ce se scosese din ea ultima încărcătură de pietre. Erau strînși cu toții în jurul lui Stan, privind admirativ la pachetul lui de artificii, cînd se auzi prima explozie. Eddie tresări – era încă frămîntat de peștii pirania pe care credea că-i văzuse (nu prea știa cum arătau *adevărații* pești pirania, dar era destul de sigur că nu semănau cu niște carași aurii supergabaritici și dințoși).

– Lat-o mai moale, Eddie-san, spuse Richie, făcîndu-și Vocea de Chinez. Nu-ț decît alți puștani cale tlag cu altifiții.

– Asta p-p-pute-a r-r-rahat, Ri-Ri-Richie, remarcă Bill.

Ceilalți rîseră.

– Eu tot încerc, Bill Barosane, replică Richie. Simt că, dacă ajung destul de priceput, într-o zi o să-ți cîștig iubirea.

Făcu prin aer gesturi gingașe de sărut. Bill îi arătă degetul mijlociu. Ben și Eddie stăteau unul lîngă altul, zîmbind.

– Oh, eu sînt atît de tînăr, iar tu, un om apus, ciripi deodată Stan Uris, într-o imitație a lui Paul Anka straniu de reușită. Astfel, iubirea mea, mi s-a spus...

– Asta știe să ghiersuiască! chirăi Richie cu Vocea Negrișorului. Măi-să-hie, băietu' ici-șa știe să *ghiersuiască!*

Iar apoi, cu Vocea Crainicului MovieTone:

– Fii bun de iscălește aici, băiete, pe linia asta punctată.

Richie își aruncă un braț pe după umerii lui Stan și-l gratifică radios cu un zîmbet uriaș:

– O să-ți lăsăm părul să crească lung, băiete. O să-ți dăm o chitară. O să...

Bill îl pocni pe Richie de două ori în braț, rapid și ușurel. Pe toți îi fascina apropiata aprindere a artificiilor.

– Desfă-le, Stan, ceru Beverly. Am eu niște chibrituri.

Se strînseră din nou la un loc, în timp ce Stan deschidea cu grijă pachetul de artificii. Pe eticheta neagră erau scrise litere chinezești exotice și un avertisment serios în limba engleză care îl făcu pe Richie să chicotească iar. „A nu se ține în mînă după ce s-a aprins fitilul", prevenea acel anunț.

– Bine că mi-au zis, spuse Richie. Eu întotdeauna le țineam în mînă după ce le aprindeam. Credeam că așa scapi de pielițele de la unghii.

Lucrînd încet, aproape reverențios, Stan îndepărtă celofanul roșu și depuse calupul de tuburi din carton, albastre, roșii și verzi, în podul palmei. Fitilurile le fuseseră împletite într-o codiță chinezească.

– Eu am să despletesc..., începu Stan, și atunci se auzi o explozie mult mai puternică.

Ecoul ei se rostogoli, încet peste Maidan. Un stol de pescărușI se înălțară din partea estică a gropii de gunoi, cîrîind și țipînd. De astă dată tresăriră cu toții. Stan scăpă artificiile și se văzu nevoit să le adune de pe jos.

– Asta o fi fost dinamită ? întrebă Beverly cu nervozitate.

Îl privea pe Bill, care ținea capul sus, cu ochii dilatați. Își spuse că niciodată nu-l văzuse arătînd mai frumos – dar poziția capului său avea ceva prea încordat. Semăna cu un cerb în alertă, adulmecînd focul în văzduh.

– Asta a fost o M-80, cred, spuse liniștit Ben. La ultimul 4 Iulie, în parc, elevii ăia de la liceu aveau vreo cîteva. Au băgat una într-un coș de gunoi din oțel. La fel s-a auzit.

– A făcut vreo gaură-n coș, Clăiță ? întrebă Richie.

– Nu, da' l-a îndoit într-o parte. Arăta de parcă intrase înăuntru unu' mic care-i dăduse una. Au fugit după aia.

– Asta mare a fost mai aproape, spuse Eddie, aruncîndu-i și el o privire lui Bill.

– Băi, voi vreți să le tragem pe astea sau nu ? întrebă Stan.

Despletise fitilurile a vreo duzină de artificii, iar pe celelalte le pusese ordonat la loc în hîrtia ceruită, pentru mai tîrziu.

– Sigur, răspunse Richie.

– I-i-ia-le de-a-a-aici.

Îl priviră pe Bill întrebători, puțin speriați – mai mult de tonul său brutal decît de ce spusese.

– I-i-ia-a-le de *a-a-a-aici,* replică Bill, cu fața strîmbîndu-i-se de efortul pe care-l făcea ca să articuleze cuvintele.

De pe buze îi zbură saliva.

– O-o-o ssă se în-în-în-tîmple c-c-ce-ce-va.

Eddie se linse pe buze. Richie își împinse cu degetul mare ochelarii în sus, pe panta transpirată a nasului, iar Ben se trase mai aproape de Beverly fără să-și dea seama.

Stan deschise gura să spună ceva, și în clipa aceea se auzi încă o explozie, mai mică – o altă bombă-cireașă.

– Pi-pietre, porunci Bill.

– Ce, Bill? întrebă Stan.

– *Pi-pi-pietre. Mu-mu-mu-niție.*

Bill începu să culeagă pietre, îndesîndu-și-le în buzunare pînă ce acestea i se umflară. Ceilalți se holbau la el de parcă și-ar fi pierdut mințile... Iar atunci Eddie simți sudoarea îmbrobonindu-i fruntea. Dintr-o dată știu cum te simți cînd ai o criză de malarie. Mai avusese o senzație asemănătoare în ziua cînd el și Bill îl întîlniseră pe Ben (doar că Eddie, asemenea celorlalți, începuse deja să-l numească pe Ben în gînd Clăiță), ziua cînd Henry Bowers îl lovise și îi dăduse sîngele pe nas – dar acum se simțea și mai rău. Se simțea ca și cum pe Maidan urma să vină ora Hiroshimei.

Ben începu să adune pietre, apoi Richie îl urmă mișcîndu-se cu repeziciune, fără să mai vorbească. Ochelarii îi alunecară de tot și clincăniră pe suprafața prunduită a solului. Și-i strînse absent și-i băgă în cămașă.

– De ce-ai făcut asta, Richie? îl întrebă Beverly. Vocea îi suna subțire, mult prea încordată.

– Habar n-am, copilu', răspunse Richie și continuă să adune pietre.

– Beverly, poate-ar fi mai bine, ăă, să te duci înapoi spre groapă o vreme, spuse Ben.

Avea mîinile ocupate de pietre.

– Mă *cac,* replică ea. Mă cac pe *toate,* Ben Hanscom.

Se aplecă și începu și ea să strîngă pietre.

Stan îi privi îngîndurat în timp ce alergau după pietre ca niște fermieri cuprinși de delir. Apoi începu să culeagă și el, cu buzele strînse într-o liniuță subțire și înțepată.

Eddie simți binecunoscuta senzație de apăsare, în vreme ce gîtlejul începea să i se strîngă cît urechea acului.

Nu acum, fir-ai al dracu', își spuse el deodată. *Nu cînd au nevoie prietenii mei de mine. Cum zicea Bev, mă cac pe* toate.

Începu să adune și el pietre.

9

Henry Bowers crescuse mult prea mare într-un timp mult prea scurt, ca să fie atît de rapid și agil în împrejurări obișnuite, dar aceste împrejurări nu erau deloc obișnuite. Îl cuprinsese o frenezie a durerii și a furiei, iar acestea îi împrumutau un efemer și irațional har fizic. Gîndurile conștiente i se risipiseră; își simțea mintea aidoma unui foc de ierburi la sfîrșitul verii cînd se lasă înserarea, tot numai roșu-trandafiriu și gri-fumuriu. Fugea după Mike Hanlon ca un taur după o flamură roșie. Mike urma o potecă rudimentară pe marginea carierei, cărare ce avea să îl ducă în cele din urmă la groapa de gunoi, dar Henry ajunsese prea departe ca să-și piardă vremea cu asemenea amănunte neînsemnate cum ar fi potecile; se năpustea prin tufișuri și rugi de mure în linie dreaptă, fără să simtă micile zgîrieturi pe care i le făceau spinii, nici plesniturile ramurilor mlădii peste față, gît și brațe. Singurul lucru care conta era capul creț al negroteiului, mai aproape și mai aproape. Henry avea una dintre M-80-uri în mîna dreaptă și un chibrit în stînga. Cînd îl va fi prins pe negru, avea să scapere chibritul, să aprindă fitilul și să-i înfunde grenada drept în șlițul nădragilor.

Mike știa că Henry cîștigă teren și că ceilalți îl urmează îndeaproape. Încerca să alerge mai repede. Acum era speriat rău, ținînd panica la respect doar printr-un amarnic efort de voință. La trecerea peste șine își sucise glezna mai serios decît crezuse la început, iar acum fugea șchiopătînd. Ropotul și trosnetele înaintării orbești a lui Henry în spatele lui îi trezeau senzația oribilă de a fi fost fugărit de un cîine turbat sau de un urs furios.

Poteca se lărgi drept în fața lui, iar Mike mai mult căzu decît coborî în cariera de pietre. Se rostogoli pînă la fund, sări în picioare și

o traversase pe jumătate, cînd își dădu seama că acolo erau niște copii, șase la număr. Stăteau răspîndiți în linie dreaptă și aveau o expresie ciudată pe fețe. Abia mult mai tîrziu, cînd va fi avut puțin răgaz să își pună gîndurile în ordine, avea să realizeze ce anume fusese atît de straniu în expresia aceea: parcă l-ar fi așteptat.

– Ajutor, reuși să bîiguie Mike în timp ce șchiopăta spre ei; instinctiv, i se adresă băiatului înalt cu părul roșu. Niște băieți... Băieți mari...

În acel moment Henry dădu buzna în groapa cu pietriș, îi văzu pe cei șase și frînă, derapînd. O clipă, pe față i se citi nesiguranță și aruncă o privire înapoi peste umăr. Își văzu trupele, iar cînd se uită din nou la Păguboși (acum Mike stătea la un pas în spatele lui Bill Denbrough, gîfîind rapid) rînjetul hidos i se întinse pe față.

– Te știu, puștiule, spuse el, privindu-l pe Bill; întoarse capul spre Richie. Și pe tine te știu. Unde ți-s binoaclele, patru-ochi?

Și, înainte ca Richie să poată răspunde, Henry îl văzu pe Ben:

– Ei, fir-aș al dracu'! Jidanu' și grăsanu-s și ei aicea! Asta-i gagică-ta, grăsane?

Ben tresări puțin, ca și cum l-ar fi înțepat un păianjen veninos.

Chiar atunci Peter Gordon se opri lîngă Henry. Victor sosi și se postă de cealaltă parte a acestuia; Belch și Moose Sadler sosiră ultimii. Îi flancară pe Peter și Victor, iar acum cele două grupuri adverse stăteau față în față, aliniate ordonat, ca niște trupe care așteaptă să fie trecute în revistă.

Gîfîind greoi în timp ce vorbea și continuînd să sune cam ca un bivol uman, Henry spuse:

– Am de gînd să vă belesc cururile la toți, da' asta o pot amîna pe ziua de azi. Îl vreau pe negroteiu' ăla. Așa că voi, căcăților, roiu'!

– Just! făcu ager Belch.

– Mi-a omorît cîinele! țipă Mike cu glasul ascuțit și spart. Chiar el a zis!

– Vino-aici în clipa asta, spuse Henry, și poate n-o să te-omor.

Mike tremură, dar nu se clinti.

– M-Maidanul e al nostru. P-p-plecați de-aici, bă-bă-băieți.

Ochii lui Henry se lărgiră. Parcă ar fi fost pălmuit pe neașteptate.

– Și cine-o să mă oblige? întrebă el. Tu, băi copită?

– *N-n-noi,* răspunse Bill. Ne-am săturat să vă-nghi-ghi-ghițim că-catu', B-B-Bowers. Că-că-cărați-vă.

– Măi bîlbîit *stricat,* replică Henry.

Lăsă capul în piept și atacă.

Bill avea o mulțime de pietre; toți aveau, în afară de Mike și Beverly, care nu țineа în mînă decît una. Bill începu să le arunce în Henry, fără a se grăbi, ci lovind cu putere și mare precizie. Prima piatră trecu pe-alături; a doua îl nimeri pe Henry în umăr. Dacă a treia ar fi ratat, Henry ajungea la Bill și l-ar fi trîntit la pămînt. Dar nu rată; izbi capul plecat al atacantului.

Henry țipă de surpriză și durere, ridică privirea... Și se mai trezi lovit de patru ori: un mic bilețel de amor de la Richie Tozier în piept, unul de la Eddie care-i ricoșă din omoplat, unul de la Stan Uris izbindu-l în bărbie și unica piatră a lui Beverly, care-l nimeri în burtă.

Se uită la ei nevenindu-i să creadă, și deodată văzduhul se umplu de proiectile șuierătoare. Henry căzu în fund, cu aceeași expresie de uimire și durere pe chip.

– *Haideți, băi!* strigă el. *Ajutați-mă!*

– A-a-atacați-i, ordonă Bill cu glas scăzut și, fără să aștepte să vadă dacă-l urmau sau nu, se repezi înainte.

Îl însoțiră, trăgînd acum cu pietre nu numai în Henry, ci în toți ceilalți. Băieții cei mari scormoneau pe jos după muniție, dar, înainte de a putea să adune prea multă, erau bombardați. Peter Gordon zbieră cînd o piatră aruncată de Ben îi șterse obrazul, făcîndu-l să sîngereze. Păși înapoi, se opri, mai aruncă șovăitor o piatră, două... Și fugi. Îi era de ajuns.

Henry înșfăcă o mînă de pietre cu un gest sălbatic de greblare. Majoritatea, din fericire pentru Păguboși, erau pietricele. Aruncă una dintre cele mai mari spre Beverly și îi făcu o tăietură la braț. Fata țipă.

Mugind, Ben se repezi la Henry Bowers, care privi în jur la vreme ca să-l vadă venind, dar nu și pentru a se feri. Henry era pe picior greșit; Ben avea șaptezeci de kilograme bătînd în șaptezeci și cinci; rezultatul a fost lipsa oricărei competiții. Henry se duse nu de-a berbeleacul, ci în zbor. Aterizа pe spate și lunecă precum o sanie. Ben o luă la fugă spre el și nu conștientiza decît vag o durere caldă aprinzîndu-i-se în ureche cînd Belch Huggins îl pocni cu o piatră cam de mărimea unei mingi de golf.

Henry se ridică buimac în picioare, cînd Ben îl ajunse și-i trase un șut cu toată puterea, piciorul său încălțat în pantof de tenis înfigîndu-se din plin în șoldul stîng al lui Henry. Acesta se rostogoli greoi pe spate. Ochii săi îl străpungeau de jos în sus pe Ben.

– N-ai voie să dai cu pietre-n fete! strigă Ben; nu-și amintea să fi fost în viața lui mai ofensat. N-ai voie...

Apoi văzu o flacără în mîna lui Henry cînd acesta scapără chibritul. Atinse cu el fitilul gros al grenadei, pe care-o și aruncă în fața lui Ben. Acționînd absolut pe negîndite, Ben o devie cu palma, rotindu-și-o așa cum ai roti racheta spre un fluturaș de badminton. M-80 reveni în jos. Henry o văzu sosind. Ochii i se măriră și se rostogoli pe-o parte, urlînd. Grenada explodă o fracțiune de secundă mai tîrziu, înnegrind spinarea cămășii lui Henry și smulgînd o parte din ea.

O clipă mai tîrziu Ben fu lovit de Moose Sadler și doborît în genunchi. Dinții îi clănțăniră peste limbă; gura i se umplu de sînge. Privi în jur, clipind năucit. Moose venea spre el, dar, înainte de a ajunge în locul unde stătea îngenuncheat Ben, Bill apăru în spatele lui și începu să-l bombardeze cu pietre. Moose se roti pe călcîie, răcnind:

– M-ai lovit pe la spate, burtăverde! Futu-te-n cur pe mă-ta de bătăuș-murdar!

Se pregăti să atace, dar Richie i se alătură lui Bill și începu să dea și el cu pietre în Moose. Richie nu era impresionat de retorica lui Moose pe subiectul a ceea ce ar putea sau nu ar putea să constituie un comportament burtăverzist; îi văzuse pe toți cinci fugărind un singur copil speriat și nu credea că asta i-ar pune exact pe același plan cu Regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde. Unul dintre proiectilele lui Richie crăpă pielea de deasupra sprîncenei stîngi a lui Moose. Moose urlă.

Eddie și Stan Uris avansară pînă lîngă Bill și Richie. Beverly păși alături de ei, cu brațul sîngerînd, dar ochii iradiind cu o lucire sălbatică. Pietrele zburau. Belch Huggins zbieră cînd una dintre ele îi ciupi osul brațului. Începu să țopăie greoi, frecîndu-și cotul. Henry se puse pe picioare, cu spatele cămășii atîrnîndu-i zdrențe și pielea de dedesubt în mod miraculos intactă. Înainte de a se putea întoarce cu fața, Ben Hanscom îi trînti o piatră în ceafă și îl aruncă iarăși în genunchi.

Victor Criss le pricinui cele mai mari pierderi Păguboșilor în ziua aceea, parțial pentru că era un aruncător destul de bun la *fastball,* dar mai ales – în chip paradoxal – fiindcă era cel mai puțin implicat emoțional. Dorea din ce în ce mai mult să nu fi fost acolo. Oamenii se puteau răni serios în bătăile cu pietre; vreun copil se putea alege cu țeasta spartă, cu toți dinții din gură sfărîmați, putea chiar să își

piardă un ochi. Dar, de vreme ce intrase în horă, juca pînă la sfîrșit. Intenționa să provoace ceva tărăboi.

Acest sînge-rece îi îngădui să mai profite de vreo treizeci de secunde în plus și să adune o mînă de pietre măricele. Aruncă una spre Eddie, cînd Păguboșii se regrupaseră, lovindu-l în bărbie. Eddie căzu la pămînt și se puse pe plîns, începînd deja să sîngereze. Ben se întoarse spre el, dar Eddie se și ridică în picioare, sîngele contrastînd fioros cu pielea-i palidă și ochii îngustați.

Victor țintì spre Richie, și piatra bufni în pieptul băiatului. Richie azvîrli și el, însă Victor fentă ușor și mai aruncă din lateral una în Bill Denbrough. Bill smuci din cap înapoi, dar nu suficient de repede; piatra îi despică obrazul într-o crăpătură sîngerîndă și adîncă.

Bill se întoarse spre Victor. Privirile li se întîlniră, iar Victor văzu în ochii puștiului bîlbîit ceva care îl sperie al dracului de tare. În mod absurd, cuvintele *Îmi retrag vorba!* îi tremurară îndărătul buzelor... Numai că acesta era un lucru pe care nu îl spuneai niciodată unui copil mic. Doar dacă nu aveai chef ca amicii să te treacă în rînd cu javrele.

Acum Bill porni spre Victor, iar Victor porni spre Bill. În același moment, ca la un semnal telepatic. Începură să dea cu pietre unul în altul, continuînd să reducă distanța. În jurul lor lupta se domoli, ceilalți întorcîndu-se să-i privească; pînă și Henry întoarse capul.

Victor se ferea și sălta, dar Bill nu făcea asemenea eforturi. Pietrele lui Victor îl pocneau în piept, în umăr, în stomac. Una îi șterse urechea. Nepărînd zguduit de nimic din toate astea, Bill trimitea piatră după piatră, cu o forță ucigătoare. A treia izbi genunchiul lui Victor cu un sunet de geam spart, iar Victor scoase un geamăt înăbușit. Rămăsese în pană de muniție. Bill mai avea o piatră. Era netedă și albă, spuzită cu cuarț, cam de mărimea și forma unui ou de rață. Lui Victor Criss i se părea foarte dură. I se părea ucigătoare.

Bill ajunsese la mai puțin de doi metri în fața lui.

– A-a-a-cum ca-caramba d-de-a-a-aici, spuse el, sau î-îți cr-rrăp ca-capu' Nu gl-glu-mesc.

Privind în ochii lui, Victor văzu că într-adevăr nu glumea. Fără o vorbă, se întoarse și porni în direcția în care dispăruse Peter Cordon.

Belch și Moose Sadler priveau în jur nesiguri. Sîngele se prelingea din colțul gurii lui Sadler și șuvițe de la o rană a scalpului șiroiau pe unul din obrajii lui Belch.

Gura lui Henry se mișca, dar nu ieșea nici un sunet.

Bill se întoarse spre Henry:

– Va-va-valea.

– Și dacă nu vreau?

Henry încerca s-o facă pe durul, dar acum Bill vedea și altceva în ochii lui. Îi era frică și avea să plece. Ar fi trebuit să-l facă pe Bill să se simtă bine – triumfător chiar –, dar nu simțea decît oboseală.

– Da-dacă nu, spuse el, o-o-o s-să să-sărim pe ti-tine. Cred că n-n-noi ș-ș-șase pu-putem să te bă-băgăm în ss-ss-sspital.

– Șapte, spuse Mike Hanlon și li se alătură; în fiecare mînă ținea cîte o piatră de mărimea unei mingi de *softball*. Încearcă-mă numai, Bowers. Tare mi-ar mai plăcea.

– *Să te fut, CIOARĂ!* se sparse glasul lui Henry, care tremura în pragul lacrimilor.

Glasul acela stinse ultima scînteie de luptă din Belch și Moose; dădură înapoi, cu pietrele rămase căzîndu-le din mîinile ce se relaxau. Belch privi în jur ca și cum s-ar fi întrebat pe ce lume se află.

– Plecați de la locul nostru de joacă, spuse și Beverly.

– Ține-ți gura, fă, pizdă! aruncă Henry. Fă...

Patru pietre zburară în același timp, lovindu-l pe Henry în patru locuri diferite. Urlă și se repezi de-a-ndăratelea peste terenul încîlcit de bălării, cu zdrențele cămășii fîlfîindu-i ca stindardul unei armate învinse în bătălia decisivă. Privi de la fețele amarnice, tinere-bătrînești, ale celor mici la cele înnebunite ale lui Belch și Moose. Acolo nu găsi nici un ajutor, nici urmă de ajutor. Moose își întoarse stînjenit privirea în altă parte.

Henry se săltă în picioare, sughițînd și smîrcîind pe nasul rupt.

– O să vă omor pe toți, mai spuse el, și dintr-o dată o luă la fugă spre potecă.

În cîteva clipe dispăru.

– Ha-haide, i se adresă Bill lui Belch. Du-duceți-vă. Și s-să nu mai ve-veniți aici. M-M-Maidanu-i al no-no-nostru.

– O să-ți pară al dracu' de rău că i-ai stat în cale lui Henry, puștiule, aruncă Belch. Hai, Moose.

Plecară cu capetele în piept, fără a privi înapoi.

Cei șapte rămaseră într-un semicerc larg, fiecare sîngerînd pe cîte o parte. Apocaliptica bătaie cu pietre durase mai puțin de patru minute, dar Bill simțea că parcă ar fi luptat în tot Războiul Al Doilea Mondial, pe ambele fronturi, fără măcar o singură pauză.

Tăcerea a fost spartă de eforturile spasmodice, țiuitoare, ale lui Eddie Kaspbrak de-a respira. Ben se îndreptă spre el, simți cele trei batoane de ciocolată și patru gogoși pe care le înghițise în drum spre Maidan începînd să se agite și să-i clocotească în stomac și fugi pe lîngă Eddie pînă în tufe, unde vomă în intimitate și liniștit. Pe cît de liniștit poți fi cînd te dedai unei asemenea activități.

Richie și Bev se apropiară de Eddie. Beverly cuprinse cu un braț talia subțire a băiatului în timp ce Richie îi scotea inhalatorul din buzunar.

– Mușcă de ăsta, Eddie, îl îndemnă el, iar Eddie trase adînc aer în piept, sufocat, disperat, pe cînd Richie apăsa trăgaciul.

– Mersi, izbuti Eddie să articuleze într-un tîrziu.

Ben reapăru din boschețI, roșu la față, ștergîndu-se cu o mînă la gură. Beverly se apropie și-i luă ambele mîini într-ale ei.

– Mulțumesc că mi-ai luat apărarea, spuse ea.

Ben dădu din cap, privindu-și tenișii murdari.

– Oricînd, copilu'

Unul cîte unul se întoarseră să-l privească pe Mike, pe Mike cel cu pielea închisă la culoare. Îl priveau cu grijă, cu prudență, cu îngîndurare. Mike mai simțise asemenea curiozități și înainte – nu cunoscuse nici un moment în viața lui în care să nu le fi simțit – și îi privi la rîndul său cu destulă candoare.

Bill se uită de la Mike la Richie. Richie îi întîlni privirea. Iar Bill aproape că auzi micul pocnet – o ultimă piesă potrivindu-se la locul ei într-o mașinărie al cărei scop le era încă necunoscut. Simți ace de gheață presărîndu-i-se pe spinare. *Acum sîntem toți împreună,* își spuse el, iar ideea era atît de puternică, atît de *justă,* încît o clipă crezu că poate o rostise cu voce tare. Dar firește că nu fusese nevoie să o spună tare; o putea recunoaște în ochii lui Richie, ai lui Ben, ai lui Eddie, ai lui Beverly, ai lui Stan.

Acum sîntem toți împreună, repetă el în sinea sa. *O, Doamne, ajută-ne. Acum chiar începe. Te rog, Doamne, ajută-ne.*

– Cum te cheamă, băiatule? întrebă Beverly.

– Mike Hanlon.

– Vrei să tragem niște artificii? întrebă Stan, iar surîsul larg al lui Mike era un răspuns mai mult decît satisfăcător.

Capitolul 14
ALBUMUL

1

Se dovedește că Bill nu e singurul; toți aduc de băut.

Bill are bourbon, *Beverly are votcă și o cutie de carton cu suc de portocale, Richie șase cutii cu bere, Ben Hanscom o sticlă de Wild Turkey. Mike are și el bere în micul frigider din salonul personalului bibliotecii.*

Eddie Kaspbrak intră ultimul, cu o pungă maro.

– Ce ai acolo, Eddie? întreabă Richie. Sirop de tuse sau frecție cu camfor?

Zîmbind nervos, Eddie scoate mai întîi o sticlă de gin și apoi una cu suc de prune.

În tăcerea ca lovită de trăsnet ce urmează, Richie spune calm:

– Să trimită cineva după ăia în halate albe. În sfîrșit Edaie Kaspbrak a sărit peste cal.

– Ginul-cu-suc-de-prune se întîmplă să fie foarte sănătos, replică defensiv Eddie.

Iar în clipa următoare toți rîd dezlănțuiți, sunetul veseliei lor reverberînd la nesfîrșit în biblioteca tăcută, rostogolindu-se înainte și înapoi prin coridorul vitrat dintre secția pentru adulți și Biblioteca pentru Copii.

– Ține-o tot așa, Eddie, spune Ben, ștergîndu-și ochii de lacrimi. Pariez că trotilul tău mută și munții din loc.

Zîmbind, Eddie umple pe trei sferturi un pahar de hîrtie cu suc de prune și adaugă, sobru, două căpăcele de gin.

– Of, Eddie, ce te mai iubesc, spune Beverly, iar Eddie ridică privirea, uimit, dar și zîmbind; femeia privește în jurul mesei. Pe toți *vă iubesc.*

Bill spune:

– Și-și noi te iubim, B-Bev.

– Da, adaugă Ben. Te iubim.

Ochii i se dilată puțin și rîde.

– Cred că încă ne mai iubim unii pe alții... Știți ce lucru rar e ăsta?

Urmează un moment de tăcere, iar Mike nu e deloc surprins să vadă că Richie și-a pus ochelarii.

– Au început să mă ardă lentilele de contact și a trebuit să mi le scot, răspunde Richie scurt la întrebarea lui Mike. N-ar fi timpul să ne apucăm de treabă?

Și cu toții se întorc spre Bill, așa cum făcuseră în cariera de pietriș, iar Mike își spune: Se uită la Bill cînd au nevoie de un conducător și la Eddie cînd au nevoie de un navigator. *Să ne apucăm de treabă,* asta sună ca dracu' Să le spun că trupurile copiilor găsite arunci și acum nu erau maltratate sexual, nu tocmai mutilate, ci parțial devorate? Să le spun că am făcut rost de șapte căști de miner, dintr-alea cu lămpaș electric puternic instalat în față, una dintre ele pentru un tip pe nume Stan Uris care n-a putut juca scena, cum obișnuiam să spunem? Sau poate e destul doar să le spun să se ducă acasă și să tragă un somn bun, pentru că mîine, poate mîine seară, se va sfîrși de-a binelea – fie cu Monstrul, fie cu noi?

Nici unul dintre aceste lucruri nu trebuie spus, iar motivul pentru care nu trebuie spus a și fost declarat: încă se mai iubesc unul pe altul. S-au schimbat multe în ultimii douăzeci și șapte de ani, dar asta, ca prin miracol, nu s-a schimbat. Aceasta este, *își spune Mike,* singura noastră speranță reală.

Singurul lucru ce le-a mai rămas de făcut este să suprapună trecutul cu prezentul astfel ca fișia de experiență să formeze un fel de cerc al menirii lor. Da, *își spune Mike,* asta e. În seara asta avem sarcina să închidem cercul, să reparăm roata, mîine vom putea vedea dacă încă se mai învîrte... Așa cum s-a învîrtit atunci cînd i-am alungat pe ăia mari din groapa cu pietriș și de pe Maidan.

– Ți-ai amintit restul? îl întreabă Mike pe Richie.

Richie ia o înghițitură de bere și clatină din cap.

– Mi-amintesc cum ne-ai povestit despre pasăre... Și despre afumătoare.

Un rînjet se întinde pe fața lui Richie.

– Mi-am amintit de plimbarea aia acolo, seara, cu Bevvie și Ben. Fute-m-aș, ce mai film de groază a fost...

– Bip-bip, Richie, spune Beverly, zîmbind.

– Păi, știi, replică el, continuînd să zîmbească la rîndul său și îmbrîncindu-și ochelarii-n sus pe nas cu un gest care amintește de vechiul Richie; îi face cu ochiul lui Mike. Tu și cu mine, just, Mikey?

Mike nechează de rîs și dă din cap.

– Miss Scawlett! Miss Scawlett! *guiță Richie cu Vocea Negrișorului.* S-a făcu' cam cald în afumătoa'e, Miss Scawlett!

Rîzînd, Bill intervine:

– Alt triumf inginerесc și arhitectural al lui Ben Hanscom.

Beverly încuviințează:

– Ne săpam clubul, cînd ai adus albumul de fotografii al tatălui tău pe Maidan, Mike.

– Oh, Hristoase! exclamă Bill, îndreptîndu-se dintr-o dată de spate ca fulgerat. Iar fotografiile...

Richie dă din cap, amar:

– Aceeași figură ca-n camera lui Georgie. Doar că de data asta am văzut-o cu toții.

Ben spune:

– Mi-am amintit ce s-a întîmplat cu dolarul de argint lipsă.

Se întorc toți spre el.

– Pe ceilalți trei i i-am dat unui prieten al meu înainte de a veni aici, continuă Ben liniștit. Pentru copiii lui. Țineam minte că mai era și un al patrulea, dar nu reușeam să-mi amintesc ce se întîmplase cu el. Acum știu.

Îl privește pe Bill.

– Am făcut din el un plumb de argint, nu-i așa? Tu, eu și Richie. La început voiam să facem un glonț de argint...

– Eram absolut sigur că-l poți face, e de acord Richie. Dar pînă la urmă...

– Ne-a ră-răpus f-frica, dă Bill încet din cap.

Amintirea a căzut de la sine la locul ei, și aude același mărunt, dar distinct clic! *cînd se întîmplă asta.* Ne apropiem, *își spune el.*

– Ne-am dus înapoi pe Neibolt Street, spune Richie. Toți.

– Mi-ai salvat viața, Bill Barosane, intervine deodată Ben, iar Bill scutură din cap. Mi-ai salvat-o totuși, insistă Ben.

Iar de astă dată Bill nu mai neagă. Bănuiește că poate tocmai asta a făcut, deși încă nu-și mai amintește cum... Și dacă el a fost? Se gîndește că poate Beverly... Dar asta nu-i vine-n minte. Nu încă, în orice caz.

– Scuzați-mă o secundă, zice Mike. Am bere în frigiderul din spate.

– Am și eu bere, precizează Richie.

– Hanlon nu bé bere dă om alb, replică Mike. Mai ales nu pe-a ta, Gură-spartă.

– Bip-bip, Mikey, face solemn Richie, iar Mike iese să aducă berea, dus de valul cald al rîsului celorlalți.

Aprinde lumina din oficiu, o odăiță slinoasă cu scaune jigărite, cu un Silex avînd mare nevoie de lustru și un tablou de afișaj acoperit de avize vechi, informații salariate, orare și cîteva caricaturi din New Yorker *acum îngălbenite și cu colțurile îndoite. Deschide frigiderul și simte șocul cufundîndu-se în el pînă-n măduva oaselor, alb ca gheața, precum gerul de februarie, cînd ți se pare că aprilie n-o să mai vină niciodată. Baloane albastre și portocalii se revarsă afară șuvoi, zeci și zeci, un buchet de baloane festive ca pentru Ajunul Anului Nou, și în toiul spaimei își spune incoerent:* Nu mai lipsește decît orchestra lui Guy Lombardo. *Plutesc pe lîngă fața sa și se înalță spre tavanul oficiului. Încearcă să urle, incapabil să scoată vreun sunet, cînd vede ce se află în spatele baloanelor, ce a vîrît Monstrul în frigider lîngă berea lui, ca pentru un supeu nocturn după ce nevrednicii săi prieteni și-au spus cu toții nevrednicele istorii și s-au dus înapoi la paturile lor închiriate în orașul ăsta de acasă unde nu mai sînt acasă.*

Mike face un pas înapoi, își acoperă ochii cu palmele, refuzînd să vadă. Se împiedică de un scaun, cît pe ce să cadă, și își dă la o parte mîinile. E tot acolo; capul retezat al lui Stan Uris lîngă cutiile cu bere Bud Light, nu un cap de bărbat, ci al unui băiat de unsprezece ani. Gura e căscată într-un urlet mut, dar Mike nu poate vedea nici dinți, nici limbă, căci gura a fost umplută complet cu pene. Penele sînt brun-deschise și inimaginabil de uriașe. Știe destul de bine de la ce pasăre provin aceste pene. O, da. O, da, zău așa. A văzut pasărea în mai 1958 și au văzut-o cu toții la începutul lui august 1958, iar apoi, după ani de zile, vizitîndu-și tatăl aflat pe moarte, a descoperit că și Will Hanlon o văzuse o dată, după ce scăpase din focul de la The Black Spot. *Sîngele din gîtul sfîrtecat al lui Stan s-a scurs și a format o băltoacă închegată pe raftul de jos al frigiderului. Scînteiază roșu-rubiniu-închis în lumina neiertătoare a becului din frigider.*

– Îh... Îh... Îh..., reușește Mike să îngaime, dar nu poate scoate nici un alt sunet.

În clipa aceea capul deschide ochii, iar aceștia sînt ochii argintii-strălucitori ai Clovnului Pennywise. Ochii se rostogolesc în

direcția lui, iar buzele încep să mișune în jurul mormanului de pene. Încearcă să vorbească, încearcă poate să rostească o profeție, ca oracolul dintr-o tragedie antică.

Tocmai mă gîndeam să vin și eu la tine, Mike, fiindcă nu puteți cîștiga fără mine. Nu puteți învinge fără mine și o știți foarte bine, nu? S-ar fi putut să aveți o șansă dacă mă arătam cu totul, da' pur și simplu n-am putut să-ndur tensiunea asupra creierului meu prea american, dacă pricepi ce vreau să zic, căcănarule. Tot ce puteți face voi șase de capul vostru e să luați de la început niște vremuri trecute și să vă faceți singuri de petrecanie. Așa că m-am gîndit să scot și eu un cap pe interval. Să vă scot un cap, te-ai prins, Mikey? Te-ai prins, bătrîne? Te-ai prins, futu-te-n cur de negrotei stricat?

Nu ești real! *strigă Mike, dar nu răzbate nici un sunet; e ca un televizor cu sonorul închis.*

În chip incredibil, grotesc, capul îi face cu ochiul.

Ba sînt real, nu vorbi tîmpenii. Real ca stropii de ploaie. Și știi foarte bine ce vorbesc, Mikey. Ceea ce plănuiți voi șase să încercați e ca o decolare într-un supersonic fără tren de aterizare. N-are nici un sens să vă duceți în sus dacă nu mai puteți reveni jos, nu-i așa? Nici s-o luați în jos dacă nu vă puteți întoarce sus n-are rost. N-o să vă treacă niciodată prin minte glumele și șaradele potrivite. Niciodată nu mă veți face să rîd, Mikey. Toți ați uitat cum e să aveți noroc chior. Bip-bip, Mikey, ce zici? Mai ții minte pasărea? Nimic altceva decît o vrabie, da' ia zi' nu c-a fost prima-ntîi? Mare cît hambaru', mare ca un monstru d-ăia din filmele japoneze proaste, de care-ți era frică pe vremea cînd erai copil mic. Zilele cînd știai cum s-alungi pasărea de la ușa ta s-au dus pentru totdeauna. Crede-mă, Mikey. Dacă știi cum să folosești capul *tău,* ai să pleci de-aici, din Derry, chiar acum. Dacă nu știi cum să ți-l folosești, are să sfîrșească exact ca ăsta de-aici. Semnul indicator de azi pe marele drum al vieții spune că e mult mai bine să ți-l folosești înainte de-a ți-l pierde, dragul meu.

Capul se rostogolește pe propria-i față (penele din gură trosnesc oribil) și cade din frigider. Se pocnește de podea și o ia de-a dura spre el ca o hidoasă bilă de popice, pîrul năclăit de sînge făcînd schimb de locuri cu chipul rînjit; se rostogolește către Mike lăsînd în urmă o dîră cleioasă și frînturi de pene fărîmițate, cu gura muncindu-se în jurul căluțului de pene.

Bip-bip, Mikey! *rage, în timp ce Mike se dă înapoi din calea lui, înnebunit, cu mîinile ridicate într-un gest de apărare.* Bip-bip, bip-bip, bip-futu-te-n-bip!

Apoi se aude un pocnet brusc și sonor – zgomotul unui dop de plastic smuls din gîtul unei sticle de șampanie ieftină. Capul dispare (Real, *își spune Mike îngrețoșat;* oricum pocnetul ăla n-avea nimic supranatural; era sunetul aerului năvălind înapoi într-un loc golit brusc... Real, o, Doamne, real). *O pînză subțire de picături de sînge plutesc în sus și apoi răpăie mărunt pe pardoseală. Nu e nevoie totuși să curețe oficiul; Carole nu va vedea nimic mîine cînd o să intre, nici chiar de ar trebui să-și croiască drum printre baloane ca să ajungă la reșou și să-și facă prima ceașcă de cafea. Ce comic. Chicotește ascuțit.*

Ridică ochii și – da, baloanele sînt tot acolo. Pe cele albastre scrie: „NEGROTEII DIN DERRY MUȘCĂ PĂSĂRICA" Cele portocalii anunță: „PĂGUBOȘII SÎNT TOT ÎN PAGUBĂ, DAR STANLEY URIS ÎN SFÎRȘIT E CAP DE PLUTON"

N-are nici un sens să te duci în sus dacă nu mai poți reveni jos, l-a asigurat capul vorbitor, nici s-o iei în jos dacă nu te poți întoarce sus. Asta de la urmă îl face să se gîndească iar la căștile de mineri. Și o fi fost adevărat? Dintr-o dată se gîndește la prima zi cînd a coborît pe Maidan după bătaia cu pietre. 6 iulie – atunci fusese, la două zile după ce defilase în parada de la 4 Iulie... La două zile după ce-l văzuse pe Pennywise Clovnul în persoană pentru prima oară. După acea zi pe Maidan, după ce le ascultase poveștile, iar apoi, ezitant, le-o spusese și el pe-a lui, plecase acasă și își întrebase tatăl dacă se poate uita la albumul lui de fotografii.

De ce, exact, coborîse pe Maidan în acea zi de 6 iulie? Știuse că-i va găsi acolo? Se părea că da – și nu numai că vor fi acolo, dar și unde *vor fi. Vorbiseră despre un fel de club, își amintește Mike, dar i se păruse că vorbeau de asta pentru că mai era și altceva, despre care nu știau cum să vorbească.*

Mike ridică privirea spre baloane, acum fără să le vadă cu-adevărat, încercînd să își amintească exact cum fusese ziua aceea, ziua aceea cumplit de fierbinte. Deodată i se pare foarte important să-și aducă aminte cu precizie ce anume s-a întîmplat, care au fost cele mai mici detalii, în ce stare de spirit se afla el.

Căci acela a fost momentul cînd a început să se întîmple totul, înainte ca ceilalți să vorbească despre uciderea Monstrului, dar nu existase nici o mișcare de avans, nici un plan. Cu venirea lui Mike,

cercul se închisese, roata începuse să se învîrtească. Abia mai tîrziu în cursul aceleiași zile, Bill, Richie și Ben se duseseră la bibliotecă și începuseră să facă studii serioase asupra unei idei care-i venise lui Bill în urmă cu o zi, cu o săptămînă sau o lună. Totul începuse să...

– Mike? strigă Richie din Sala de Referință unde sînt ceilalți. Muriși acolo?

Aproape, *răspunde în sinea sa Mike, uitîndu-se la baloane, la sînge, la penele din frigider. Strigă și el:*

– Cred c-ar fi bine să veniți și voi aici.

Aude scaunele zgîriind pe jos, murmurul vocilor; îl aude pe Richie zicînd:

– O, Iisuse, acum ce mai e?

Și o altă ureche, aceasta în memoria lui, îl aude pe Richie spunînd altceva, și deodată își amintește care era lucrul pe care îl căuta; mai mult chiar, înțelege de ce i se păruse atît de puțin sesizabil. Reacția celorlalți cînd el pășise în cea mai întunecată, mai adîncă, mai densă parte a Maidanului fusese... zero. Nici urmă de surpriză, nici o întrebare despre cum îi găsise, nici o scofală. Ben mînca o ciocolată, își amintește Mike, Beverly și Richie fumau, Bill zăcea pe spate cu mîinile sub cap, privind cerul, Eddie și Stan se uitau cu un aer de îndoială la niște sfori ce fuseseră întinse cu țăruși bătuți în pămînt, formînd un pătrat cu latura de vreun metru și jumătate.

Nici urmă de surpriză, nici o întrebare, nici o tevatură. Pur și simplu se ivise și fusese acceptat. Era ca și cum, fără s-o știe măcar, îl așteptaseră. Iar în acea a treia ureche, urechea memoriei, aude Vocea de Negrișor a lui Richie înîlțîndu-se la fel ca mai devreme în această seară:

– Măi-să-fie, Miss Clawdie, ia'ă vine

2

copilu' ăla neg'u! Să moa'ă mama, io nu-ș ce să-mplîntă cu Maidanu' ista! Ui' la capu' ăla sî'mos, Bill Ba'osane!

Bill nici măcar nu privi în jur; continuă doar să se uite visător la norii dolofani de vară ce mărșăluiau pe cer. Acorda unei întrebări importante maxima sa concentrare. Richie însă nu era ofensat de lipsa lui de atenție, îi dădu înainte:

– Numa' ce mă uit la capu' ăla sî'mos și mă și face să crez că-m' mai t'ebe o acadeală cu mentă! Mă socot că s-o mîne pa ve'andă, unde-i olecuță mai 'ăco'el...

– Bip-bip, Richie, spuse Ben cu gura plină de ciocolată, iar Beverly rîse.

– Salut, aruncă nesigur Mike.

Inima îi bătea puțin cam prea tare, dar era hotărît să meargă înainte. Datora mulțumiri, iar tatăl său îi spusese că trebuie să plătești întotdeauna ceea ce datorezi – și cît poți de repede, înainte de a crește dobînda.

Stan privi în jur.

– Salut, răspunse el, după care reveni cu privirea la careul de sfori întinse în mijlocul luminișului. Ben, ești sigur c-o să țină treaba?

– O să țină, spuse Ben. Salut, Mike.

– Vrei o țigară? întrebă Beverly. Mi-au mai rămas două.

– Nu, mulțumesc.

Mike trase adînc aer în piept și spuse:

– Voiam să vă mulțumesc din nou la toți pentru că m-ați ajutat în ziua aia. Tipii ăia aveau de gînd să mă hulească nasol. Îmi pare foarte rău că v-au bubuit și pe unii dintre voi.

Bill flutură din mînă, alungînd subiectul:

– N-n-nu-ți face pr-prr-prrobleme. S-s-a l-luat de no-noi tot a-a-anu'

Se ridică în șezut și-l privi pe Mike cu brusc și intens interes:

– Po-pot să te-ntr-tr-treb ce-ceva?

– Cred că da, răspunse Mike, așezîndu-se ușurel alături.

Mai auzise el asemenea prefețe. Amicul Denbrough avea să-l întrebe cum e să fii negru.

Dar, în loc de asta, Bill îl întrebă:

– Cînd L-L-Larsen a marcat în Ca-Campionatul Mondial acu' doi ani, c-ce crezi, a fost doar no-noroc?

Richie trase cu sete din țigară și începu să tușească. Beverly îl plesni binevoitoare peste spate.

– Nu ești decît un începător, Richie, ai să-nveți.

– Cred c-o să se surpe, Ben, spuse îngrijorat Eddie, privind pătratul îngrădit. Nu știu cît m-ar încînta ideea să fiu îngropat de viu.

– N-ai să fii îngropat de viu, replică Ben. Și, dac-o să fii, suge-ți doar afurisitul ăla de inhalator pînă te trage careva afară.

Replica aceasta i se păru lui Stanley Uris extraordinar de amuzantă. Se rezemă în cot, cu capul întors spre cer, și rîse pînă ce Eddie îi dădu una în bărbie și-i spuse să tacă.

– Noroc, spuse în sfîrșit Mike. Cred că atunci a fost mai mult noroc decît dibăcie.

– Ș-ș-și e-e-eu, fu Bill de aceeași părere.

Mike așteptă să vadă dacă mai urmează ceva, dar Bill părea satisfăcut. Se culcă la loc. Își împreună iarăși mîinile sub cap și reveni la studierea norilor ce pluteau deasupra.

– Ce v-ați pus în cap, băieți? întrebă Mike, privind careul de sfori întinse la o palmă deasupra solului.

– A, o idee măreață a lui Clăiță pe săptămîna asta, spuse Richie. Data trecută a inundat Maidanul și a fost și aia mișto cuță, da' asta-i chiar una de cine știe cîștigă! E Luna Să Ne Construim Singuri Un Club. Luna viitoare...

– N-n-ai ne-ne-nevoie să rî-rîzi de B-B-B-Ben, îl întrerupse Bill, cu ochii tot la cer. O să iasă bi-bi-bine.

– Pentru Dumnezeu, Bill, glumeam doar.

– Cî-cîteodată g-g-glumești prea mult, Ri-Richie.

Richie acceptă tăcut mustrarea.

– Tot nu m-am prins, zise Mike.

– Păi e destul de simplu, spuse Ben. Voiau o căsuță în copac, și o putem face, da' oamenii au prostul obicei să-și rupă oasele cînd cad din căsuțele construite în copaci...

– Bufonule... Bufonule... Împrumută-mi trombonul tău, spuse Stan și rîse iar, pe cînd ceilalți îl priveau nedumeriți.

Stan nu prea avea simțul umorului, iar stropul pe care totuși îl avea era cam sec.

– Vă peerdeți miințile, senhorr, făcu Richie. Din cauza la căldură și la *cucarachas,* creed eeu.

– Oricum, continuă Ben, ce facem noi e să săpăm cam un metru jumate în pătratul pe care l-am însemnat aici. Nu putem coborî mult mai adînc de atît fără să dăm de apă, cred. Pe aici e destul de aproape de suprafață. Pe urmă vom propti marginile, ca să fim siguri că nu se surpă.

La asta îl privi semnificativ pe Eddie, dar Eddie tot neliniștit era.

– Și după aia? întrebă Mike cu interes.

– O să astupăm pe deasupra.

– Hmm?

– Punem scînduri peste gura gropii. Putem să facem un chepeng sau ceva ca să intrăm și să ieșim, chiar și ferestre dacă vrem...

– O s-avem nevoie de niște țî-țî-țîțîni, spuse Bill, fără să-și ia ochii de la nori.

– Astea le putem lua de la Fierăria Reynolds, răspunse Ben.

– O-oți a-a-avea voi a-a-alocațiile voastre.

– Eu am cinci dolari, spuse Beverly. I-am economisit de la îngrijirea copiilor.

Richie începu imediat să se tîrască spre ea pe palme și genunchi:

–Te iubesc, Bevvie, îi aruncă el o privire de cîine bătut. Vrei să mă iei de bărbat? O să trăim într-o cabană înconjurată de brazi...

– Într-o *ce?* întrebă Beverly, în timp ce Ben îi privea cu un amestec straniu de neliniște, amuzament și concentrare.

– O cabradă înconjurată de bane, replică Richie. Cinci dolari e prea destul, dulcețico, tu cu mine dacă vrei și cu bebelușul facem trei...

Beverly rîse, se îmbujora și se îndepărtă de el.

– Vom îm-împărți chel-cheltuielile, reluă Bill. De-asta avem club.

– Așa că, după ce acoperim groapa cu scînduri, urmă Ben, le ungem cu clei de-ăla marfă – Tangle-Track i se spune – și punem la loc brazdele. Poate să le și presărăm cu ace de brad. Am putea să stăm acolo, și lumea – lume ca Henry Bowers – să treacă drept pe deasupra noastră și nici măcar să nu știe că sîntem aici.

– *Tu* te-ai gîndit la asta? exclamă Mike. Phii, e grozav!

Ben zîmbi. Era rîndul lui să roșească.

Bill se ridică brusc în capul oaselor și-l privi pe Mike:

– V-v-vrei să ne-a-a-ajuți?

– Păi... Sigur. Ar fi nostim.

Ceilalți schimbară o privire scurtă, plină de înțeles – Mike o simți; o și văzu. *Aici sîntem șapte cu toții,* își spuse el și, absolut fără nici un motiv, îl străbătu un fior.

– Cînd băgați hîrlețu-n pămînt?

– D-destul de cu-curînd, răspunse Bill.

Iar Mike știu – *știu* – că Bill nu vorbea numai despre clubul subteran al lui Ben. O știu și Ben. La fel și Richie, Beverly și Eddie. Stan Uris nu mai zîmbea.

O-o-o să-să-ncepem pr-rr-oiectu' ăsta destul de cu-cu-curînd.

Atunci se lăsă tăcerea, și deodată Mike deveni conștient de două lucruri: voiau să spună ceva, să-i zică lui ceva... Iar el nu era întru

totul convins că voia să audă. Ben culesese un băț și se juca fără țintă cu el prin noroi, cu părul ascunzîndu-i fața. Richie își rodea unghiile deja mîncate. Numai Bill se uita drept la Mike.

– S-a-ntîmplat ceva? întrebă stingherit Mike.

Vorbind foarte rar, Bill răspunse:

– No-no-noi sîntem un clu-club. Po-poți să intri și tu-n club dacă v-v-vrei, dar t-t-trebuie să pă-păstrezi se-se-secretele.

– Adică, clubul ăsta din pămînt? întrebă Mike, acum mai stînjenit ca oricînd. Păi, sigur...

– Mai avem încă un secret, copilu', spuse Richie, tot fără să-l privească pe Mike. Iar Bill Barosanul spune că avem de făcut în vara asta ceva mai important decît să săpăm cluburi subterane.

– Și el are dreptate, adăugă Ben.

Răsună un icnet brusc, șuierător. Mike tresări. Nu era decît Eddie, căruia îi scăpase aerul din piept. Eddie se uită la Mike a scuză, ridică din umeri, apoi dădu din cap.

– Bine, spuse Mike în cele din urmă, nu mă mai țineți în tensiune. Spuneți-mi.

Bill îi privea pe ceilalți.

– E ci-cineva îm-îm-împotrivă ca să-să-l primim în clu-club?

Nimeni nu spuse nimic, nimeni nu ridică mîna.

– Ci-cine vrea să-i sp-spună?

Urmă o nouă tăcere lungă, iar de data asta Bill n-o mai întrerupse. În sfîrșit, Beverly oftă și ridică ochii spre Mike.

– Copiii care-au fost uciși, spuse ea. Știm cine o face, și nu e om.

3

Îi povestiră, unul cîte unul: clovnul de pe gheață, leprosul de sub prispă, sîngele și vocile din țevi, băieții morți din Turnul de Apă. Richie povesti ce se întîmplase cînd el și Bill se duseseră din nou în Neibolt Street, iar Bill vorbi ultimul, relatînd despre fotografia de școală care se mișcase și imaginea în care-și băgase mîna. Încheie explicînd că îl omorîse pe fratele său Georgie, iar Clubul Păguboșilor

se dedicase uciderii Monstrului... indiferent ce era cu adevărat acest Monstru.

Mai tîrziu, întorcîndu-se seara acasă, Mike se gîndi că normal ar fi fost să îi asculte cu o neîncredere crescînd treptat spre groază, în cele din urmă luînd-o la fugă cît îl țineau picioarele, fără să se mai uite în urmă, convins fie că era luat la mișto de o gașcă de copii albi cărora nu le plăceau negrii, fie că nimerise în prezența a șase țicniți veritabili care, în vreun fel, luaseră țicneala unul de la altul, la fel cum toți elevii dintr-o clasă se pot molipsi de o răceală deosebit de virulentă.

Dar nu fugi, deoarece, în ciuda ororii, îl încerca o stranie senzație de alinare. Alinare și încă ceva, ceva primordial: un simțămînt de întoarcere acasă. *Aici sîntem șapte cu toții,* cugetă el iar, pe cînd Bill termina de vorbit.

Deschise gura, fără a ști sigur ce urma să spună:

– L-am văzut pe clovn.

– Ce? întrebară Richie și Stan într-un glas, iar Beverly întoarse capul atît de repede, încît coada-de-cal îi fîlfîi de pe umărul stîng pe cel drept.

– L-am văzut la 4 Iulie, spuse încet Mike, adresîndu-i-se mai mult lui Bill.

Ochii lui Bill, pătrunzători și complet concentrați, erau ațintiți într-ai lui, cerîndu-i să continue.

– Da, la 4 Iulie...

Lăsă fraza neterminată un moment, spunîndu-și: *Dar îl știam. Îl știam pentru că nu era prima oară cînd îl vedeam. Și nu era nici prima oară cînd vedeam ceva... Ceva în neregulă.*

Atunci se gîndi la pasăre, prima oară că își îngăduia cu adevărat să se gîndească la ea – cu excepția coșmarurilor – începînd din mai. Crezuse că-și pierde mințile. Era o ușurare să descopere că nu și le pierduse... Dar tot o ușurare înspăimîntătoare era. Își umezi buzele.

– Dă-i-nainte, îl îndemnă nerăbdătoare Bev. Mai repede.

– Păi, treaba e că eram la defilare. Și...

– Te-am văzut, îl întrerupse Eddie. Cîntai la saxofon.

– Ei, de fapt e trombon, îl corectă Mike. Cînt în Orchestra Școlii Bisericii Neibolt. Oricum, l-am văzut pe clovn. Le dădea baloane copiilor la colțul celor trei străzi din centru. Era exact așa cum au spus Ben și Bill. Costum argintiu, nasturi portocalii, machiaj alb pe

față, zîmbet mare roșu. Nu știu dacă era ruj sau machiaj, dar semăna cu sîngele.

Ceilalți dădeau din capete, surescitați acum, dar numai Bill continuă să-l privească atent pe Mike.

– Smocuri po-po-portocalii de pă-pă-păr? întrebă el, schițîndu-le inconștient cu degetele deasupra propriului său cap.

Mike confirmă.

– Cînd l-am văzut așa... M-am speriat. Și, în timp ce mă uitam la el, s-a întors și mi-a făcut cu mîna, ca și cum mi-ar fi citit gîndurile, sau simțămintele sau cum s-or numi. Și asta... Cum să spun, m-a speriat și mai rău. Atunci n-am știut de ce, dar m-a speriat atît de tare, încît cîteva clipe nici n-am mai putut să cînt la trombon. Tot scuipatul din gură mi s-a uscat și-am simțit...

Îi aruncă lui Beverly o privire scurtă. Acum își amintea totul atît de clar, cum soarele i se păruse dintr-o dată insuportabil de orbitor în alama cornului de suflat și cromul mașinilor, muzica prea tare, cerul prea albastru. Clovnul ridicase o mînă în mănușă albă (cealaltă strîngea sforile baloanelor) și o unduise încet, cu rînjetu-i prea roșu și prea larg, zbieret cu josu-n sus. Își amintea cum testiculele începuseră să-i zvîcnească, cum toate măruntaiele-i deveniseră deodată moi și fierbinți, ca și cum s-ar fi putut să scape întîmplător o porție de rahat în pantaloni. Dar nu putea spune nimic din toate astea în fața lui Beverly. Nu se spun chestii de astea în fața fetelor, chiar dacă-s genul ăla de fete în fața cărora poți spune vorbe de genul „curvă" sau „căcănar"

...Am simțit că mi-e frică, încheie el, simțind că era o explicație prea slabă, dar neștiind cum să exprime restul.

Ei însă dădeau din cap părînd a înțelege, și simți cum îl inundă o ușurare de nedescris. Într-un fel, clovnul acela care se uita la el, afișîndu-și zîmbetul roșu, cu mîna înmănușată în alb pendulînd lent înainte și înapoi... Asta fusese mai rău decît să-i aibă pe Henry Bowers și ceilalți pe urme. Cu mult mai rău.

– Și pe urmă am trecut, continuă Mike. Am defilat pe Main Street Hill în sus. Și l-am văzut *iar,* dînd baloane la copii. Doar că mulți dintre ei nu voiau să le ia. Unii dintre cei mici plîngeau. Nu mi-am putut închipui cum reușise să ajungă acolo atît de repede . În sinea mea, mi-am spus că precis sînt doi, înțelegi, doi îmbrăcați la

fel. O echipă. Dar atunci s-a întors spre mine și iar mi-a făcut cu mîna și am știut că era el. Era același om.

– Nu-i om, spuse Richie, iar Beverly se înfioră.

Bill o cuprinse un moment cu brațul, iar ea îl privi recunoscătoare.

– Mi-a făcut cu mîna... Și pe urmă mi-a făcut cu ochiul. Ca și cum am fi avut amîndoi un secret. Sau... Sau ca și cum știa poate că l-am recunoscut.

Bill lăsă să-i cadă brațul de pe umerii lui Beverly.

– L-ai *re-re-re-recunoscut?*

– Cred că da. Trebuie să verific ceva înainte de-a spune sigur. Tatăl meu are niște poze... Face colecție... Ascultați, voi vă jucați mult pe-aici, nu?

– Sigur, răspunse Ben. De-asta ne construim un club.

Mike dădu din cap:

– Am să verific și-am să văd dacă am dreptate. Dacă da, pot să aduc pozele.

– Po-po-poze ve-vechi? întrebă Bill.

– Da.

– Ș-ș-și mai ce?

Mike deschise gura, apoi o închise la loc. Privi în jur la ei nesigur, după care spuse:

– O să credeți că-s nebun. Că-s nebun sau că mint.

– T-tu cr-cr-crezi că noi sîntem ne-ne-nebuni?

Mike scutură din cap.

– Te cred că nu, spuse Eddie. Am eu o droaie de probleme, da' sonat nu-s. Nu cred.

– Nu. Nu cred că ești nebun.

– Ei, n-n-o să te cr-credem ne-ne... sonat ni-ni-nici noi.

Mike îi privi pe toți, își drese glasul și spuse:

– Am văzut o pasăre. Acu' două-trei luni. Am văzut o pasăre.

Stan Uris se uită la Mike.

– Ce fel de pasăre?

Vorbind mai șovăitor ca oricînd, Mike răspunse:

– Parcă era o vrabie, să zicem, dar semăna și cu o prigorie. Avea pieptul portocaliu.

– Ei, și ce-i așa de nemaipomenit la o pasăre? întrebă Ben. Sînt multe păsări în Derry.

Dar nu se simțea în largul său și, privindu-l pe Stan, avu convingerea că acesta își amintea întîmplarea din Turnul de Apă și cum o oprise să se desăvîrșească strigînd denumiri de păsări. Uită însă de orice altceva cînd Mike vorbi iar:

– Pasărea asta era mai mare decît o rulotă.

Se uită la fețele lor șocate, uluite. Așteptă hohotele de rîs, dar nu se auzi nici unul. Stan arăta de parcă i-ar fi ars cineva una cu o cărămidă în moalele capului. Se făcuse atît de palid la față, încît avea culoarea soarelui tuberculos de noiembrie printre nori.

– Jur că-i adevărat, urmă Mike. Era o pasăre uriașă, ca una de-alea din filmele cu monștri, care se zice că-s preistorice.

– Mda, ca-n *Gheara gigantică,* spuse Richie.

Se gîndea că pasărea din filmul acela arătase cam ca o făcătură, dar la vremea cînd ajunsese în zbor la New York încă mai era destul de fascinat ca să i se verse floricelele de porumb peste balustrada balconului de la „Aladdin" Foxy Foxworth l-ar fi scos afară în șuturi, dar între timp oricum se terminase filmul.

– Dar nu părea preistorică, preciză Mike. Și nu arăta ca una dintre alea cum-le-zice despre care făceau povești grecii și romanii... Sau, ba nu, turcii...

– Pă-păsări R-r-roc ? sugeră Bill.

– Exact, mi se pare că da. Nici ca alea nu era. Era doar ca o combinație de prigorie și vrabie. Cele mai comune două păsări pe care le știm.

Hohotul lui de rîs avea accente isterice.

– U-u-unde..., începu Bill.

– Povestește, spuse cu simplitate Beverly, și, după ce-și adună un moment gîndurile, Mike le povesti.

Iar pe cînd povestea, privindu-le chipurile tot mai preocupate și speriate, dar nu neîncrezătoare sau ironice, simți o incredibilă greutate ridicîndu-i-se de pe piept. La fel ca Ben cu mumia lui sau Eddie cu leprosul său și Stan cu băieții înecați, văzuse un lucru care pe un adult l-ar fi făcut să-și piardă uzul rațiunii, nu numai de groază, dar mai ales din cauza forței clocotitoare a unei irealități prea mari pentru a fi alungată prin lămuriri sau, în lipsa oricăror explicații raționale, ignorată pur și simplu. Chipul lui Ilie fusese ars pînă la negru de lumina iubirii Domnului, sau cel puțin așa citise Mike; dar Ilie era bătrîn cînd se întîmplase asta, și poate că altfel stăteau lucrurile.

Și oare nu se luptase altul dintre băieții ăia din Biblie, doar puțin mai mare decît un puștan, cu un înger ca să vadă cum cad sorții?

Văzuse pasărea, iar viața sa își urmase cursul; integrase amintirea în concepția lui despre lume. Era încă destul de tînăr pentru ca această concepție să fie cutremurător de largă. Dar cele întîmplate în ziua aceea îi bîntuiseră totuși cotloanele cele mai întunecoase ale minții, și cîteodată, în vis, fugea de acea pasăre grotescă, pe cînd ea își întipărea de sus umbra asupra lui. Unele asemenea vise și le amintea, pe altele nu, dar erau acolo, umbre ce se mișcă de la sine.

Cît de puțin uitase și cît de mult îl tulburase (în timp ce își urma rutina zilnică: mers la școală, ajutat tatăl, plimbat cu bicicleta, tîrguit pentru mama, așteptat grupurile de negri să vină la *American Bandstand* după școală) se putea măsura poate doar într-un singur mod – ușurarea de a împărtăși celorlalți această experiență. Făcînd-o, realiză că era pentru prima oară că-și îngăduise măcar să se gîndească pe deplin la acea întîmplare începînd din zorii zilei lîngă Canal, cînd văzuse vechile făgașe... și sîngele.

4

Mike istorisi pățania cu pasărea de la vechea oțelărie și cum fugise în conductă ca să scape de ea. Mai tîrziu în aceeași după-amiază, trei dintre Păguboși – Ben, Richie și Bill – mergeau spre Biblioteca Publică Derry. Ben și Richie țineau atenți de șase după Bowers și amicii lui, dar Bill nu privea decît trotuarul, încruntat, pierdut în gînduri. Cam la o oră după ce le spusese povestea lui, Mike îi părăsise, declarînd că tatăl său avea nevoie de el acasă pe la patru, ca să culeagă mazăre. Beverly trebuia să facă niște cumpărături și să pregătească cina pentru tatăl ei. Eddie și Stan aveau propriile lor treburi de făcut. Dar, înainte de a se despărți în ziua aceea, începură să sape ceea ce avea să devină – dacă Ben nu se înșela – clubul lor subpămîntean. Pentru Bill (și pentru toți ceilalți, bănuia el), săpatul în pămînt păruse aproape un act simbolic. Indiferent ce aveau de făcut ca grup, ca *unitate*, începuseră.

Ben îl întrebă pe Bill dacă într-adevăr credea povestea lui Mike Hanlon. Tocmai treceau prin dreptul Primăriei Derry, iar biblioteca era drept în față, paralelipiped din piatră umbrit confortabil de ulmi seculari, și totuși încă neatinși de boala Ulmului Olandez, care mai tîrziu avea să-i macine și să-i subțieze.

– Mda, făcu Bill. Cr-cred că a spus ad-devărul. O n-n-nebunie, dar adevărul. Tu ce părere ai, R-R-Richie?

Richie dădu din cap:

– Mhm. Nu pot suferi ideea de a-l crede, dacă pricepeți ce vreau să zic, dar cred că-l cred. Țineți minte ce-a spus despre limba păsării?

Bill și Ben aprobară în tăcere. Avea pe ea pompoane portocalii.

–Asta-i treaba, continuă Richie. E ca un personaj negativ din benzile desenate – își lasă întotdeauna la urmă semnul.

Bill clătină din cap, gînditor. *Era* ca un personaj malefic din comicsuri. Pentru că ei îl vedeau astfel? Se gîndeau astfel la el? Da, poate că din cauza asta. Era o copilărie, dar se părea că din așa ceva se hrănea făptura aceea – din copilării.

Traversară strada pe partea cu biblioteca.

– L-am î-î-întrebat pe St-St-Stan dacă a a-auzit v-v-vreodată de-o a-a-asemenea pa-pasăre. N-n-nu ne-neapărat una m-m-mare, ci d-doar o-o-o...

– O pasăre din *realitate?* sugeră Richie.

Bill încuviință.

– A-a sp-spus că s-ar pu-pu-putea să existe pă-păsări de-astea în America de Su-ud sau în A-A-A-Africa, da' n-n-nu pe-pe-a-a-aicea.

– Deci n-a crezut? întrebă Ben.

– A-a-a cr-crezut, răpunse Bill.

Apoi le spuse încă o părere a lui Stan, de cînd Bill mersese cu el înapoi în locul unde Stan își lăsase bicicleta. Ideea lui Stan era că nimeni altcineva n-ar mai fi putut să vadă pasărea aceea înainte ca Mike să le fi spus povestea. Altceva, poate, dar nu această pasăre, fiindcă pasărea era monstrul personal al lui Mike Hanlon. Dar acum... Ei bine, acum pasărea devenise proprietatea întregului Club al Păguboșilor, nu-i așa? *Oricare* dintre ei putea s-o vadă. Era posibil să nu se arate exact la fel; Bill o putea vedea sub formă de cioară, Richie în formă de uliu, Beverly ca pe un vultur auriu, din cît își dădea seama Stan – dar Monstrul putea de acum să fie o pasăre pentru ei toți. Bill

îi spusese lui Stan că, dacă asta era adevărat, atunci oricare dintre ei putea să vadă leprosul, mumia sau eventual băieții morți.

– Ceea ce-nseamnă c-ar trebui să facem ceva destul de curînd dacă avem de gînd să facem cît de cît ceva, replicase Stan. Monstrul știe...

– C-ce? întrebase tăios Bill. To-tot ceea ce șt-știm și noi?

– Dom'le, dacă Monstrul știe asta, ne-am dus pe copcă, răspunse Stan. Dar poți paria că Monstrul știe că *noi* știm despre el. Cred că va încerca să ne vină de hac. Te mai gîndești la ce-am vorbit ieri?

– Da.

– Aș vrea să pot merge cu tine.

– B-B-Ben și Ri-Richie o să v-v-vină. Ben e într-adevăr i-i-isteț, Ri-Ri-Richie e și el, cînd n-nu fu-fute vîntu'

Acum, stînd în fața bibliotecii, Richie îl întrebă pe Bill ce anume avea în cap. Bill le spuse, vorbind rar, astfel încît să nu se bîlbîie prea rău. Ideea îi dăduse tîrcoale prin minte în ultimele două săptămîni, dar avusese nevoie de povestea lui Mike cu pasărea ca să se cristalizeze.

Ce faci dacă vrei să te descotorosești de-o pasăre?

Păi, dacă o împușți îi cam faci de petrecanie. Ce faci dacă vrei să te descotorosești de un monstru? Păi, filmele sugerează că dacă îl împușți cu un glonț de argint îi cam faci de petrecanie.

Ben și Richie ascultară cu destul respect. Apoi Richie întrebă:

– De unde să faci rost de-un glonț de argint, Bill Barosane? Completezi un talon ca să ți-l trimită prin poștă?

– Ce-am mai rî-rî-rîs! Va trebui să-l f-f-fabricăm.

– Cum?

– Cred că asta o să aflăm la bibliotecă, spuse Ben.

Richie dădu din cap și își împinse ochelarii în sus pe nas. În spatele lor, ochii-i erau vii și meditativi... Dar licăreau cuprinși de îndoială, i se păru lui Bill. El însuși se simțea cuprins de îndoială. Cel puțin în ochii lui Richie nu se citeau prostii, iar ăsta era un pas în direcția cea bună.

– Te gîndești la pistolul lui taică-tu? întrebă Richie. Cel pe care l-am luat cu noi în Neibolt Street?

– Da.

– Chiar dacă am putea cu adevărat să facem gloanțe de argint, spuse Richie, de unde luăm argintul?

– Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de asta, spuse calm Ben.

– Ei... Bine, răspunse Richie. O să-l lăsăm pe Clăiță să se ocupe de asta. Și pe urmă? Iarăși pe Neibolt Street?

Bill dădu din cap:

– Ia-ia-iarăși pe Nee-Nee-Neiboll Street. Și pe urmă îi futem una de să-i zb-zb-zboare creierii din cap.

Toți trei au mai stat pe loc un moment, privindu-se unul pe altul cu solemnitate, apoi au intrat în bibliotecă.

5

– Măi, măi, iarăși băietu' ista negru! țipă Richie cu Vocea Copoiului Irlandez.

Trecuse o săptămînă; se apropia jumătatea lui iulie, iar clubul subteran era aproape terminat.

– Vîrfu' dimineții-ț' doresc matali, dom' O'Hanlon, conașule! Și fainâ, fainâ zi se făgăduie a fi, fainâ ca cum cresc cartoafele, cum bătrîna-mi mumă obicinuia ca să...

– Din cîte știu eu, amiaza e vîrful dimineții, Richie, îl întrerupse Ben, scoțînd capul din groapă, iar amiaza a fost acum două ore.

El și cu Richie puneau proptele împrejurul marginilor gropii proaspăt săpate. Ben își scosese cămașa groasă, ziua fiind caldă, iar munca grea. Tricoul îi era năclăit de sudoare, lipit de piept și de burta cît burduful. Părea remarcabil de nepăsător față de cum arăta, dar Mike bănuia că, dacă Ben o auzea pe Beverly venind, ar fi intrat la loc în cămășoiul ăla gros înainte s-apuce a spune pește.

– Nu fi așa înțepat – suni ca Stan Omu', spuse Richie.

Ieșise din groapă în urmă cu cinci minute pentru că, îi spusese el lui Ben, era timpul pentru o pauză de o țigară.

– Credeam c-ai spus că n-ai țigări, observase Ben.

– Nici n-am, replicase Richie, dar principiul tot rămîne. Mike ținea sub braț albumul cu fotografii al tatălui său.

– Unde-s ceilalți? întrebă el.

Știa că Bill trebuia să fie pe undeva prin preajmă, pentru că-și lăsase și el bicicleta parcată sub pod, lîngă Silver.

– Bill și Eddie s-au dus la groapă cam acum o oră ca să mai recruteze niște scînduri, spuse Richie. Stanny și Bev s-au dus la Fierăria Reynolds să facă rost de balamale. Nu știu ce și-a pus nea Clăiță-n cap acolo jos – în cap acolo jos, ha-ha, te-ai prins? – da' probabil că nu-i bun de nimic. Băiatu' are nevoie de cineva să nu-l scape din ochi, înțelegi. Apropo, ne datorezi douăștrei de cenți dacă încă mai vrei să intri-n clubul ăsta. Cota ta pentru balamale.

Mike mută albumul de sub brațul drept sub cel stîng și scormoni în buzunar. Numără douăzeci și trei de cenți (lăsînd un total măreț de zece cenți în tezaurul personal) și-i întinse lui Richie. Apoi se apropie de groapă și privi înăuntru.

Dar nu mai era o groapă. Laturile fuseseră netezite cu grijă. Fiecare perete avea proptele. Scîndurile erau toate niște corcituri, dar Ben, Bill și Stan făcuseră treabă bună înșfăcîndu-le o dată cu uneltele din atelierul lui Zack Denbrough (iar Bill avusese mari bătăi de cap ca să se asigure că fiecare unealtă era înapoiată în fiecare seară, și în aceeași stare în care fusese luată). Ben și Beverly bătuseră în cuie lemne perpendiculare pe suporturi. Groapa continua să-l facă pe Eddie să fie puțin cam nervos, dar așa era Eddie din fire. Într-o parte stăteau stivuite ordonat brazde pătrate cu iarbă care mai tîrziu aveau să fie lipite deasupra.

– Cred că știți voi ce faceți, spuse Mike.

– Sigur, răspunse Ben și arătă spre album. Ce-ai adus?

– Albumul cu Derry al tatălui meu. Colecționează fotografii vechi și tăieturi din ziare despre oraș. E hobby-ul lui. L-am răsfoit acum cîteva zile – v-am spus că mi se părea că-l mai văzusem pe clovnul ăla și-nainte. Și îl văzusem. Aici. Așa că l-am adus.

Îi era prea rușine să adauge că nu îndrăznise să-i ceară tatălui său permisiunea. Temîndu-se de întrebările pe care o asemenea cerere le-ar fi putut naște, îl luase din casă ca un hoț în timp ce tatăl lui planta cartofi pe locul de la apus, iar mama agăța rufe la uscat în curtea din spate.

– M-am gîndit că ar trebui să aruncați și voi o privire.

– Păi, hai să ne uităm, spuse Richie.

– Aș prefera să așteptăm pînă e toată lumea aici. S-ar putea să fie mai bine.

– În regulă.

De fapt Richie nu ardea de nerăbdare să mai privească și alte fotografii cu orașul Derry, în acel album sau în oricare altul. Nu după cele întîmplate în camera lui Georgie.

– Vrei să ne-ajuți pe mine și pe Ben cu restul proptelelor?

– Te cred.

Mike puse jos cu grijă albumul tatălui său, îndeajuns de departe de groapă ca să nu fie pătat cu noroiul ce sărea dinăuntru, și luă lopățica de la Ben.

– Sapă exact aici, îi arătă Ben lui Mike un anume punct. Mergi în jos cam treizeci de centimetri. Pe urmă eu am să fixez înăuntru o scîndură și o s-o țin lipită de perete în timp ce tu îndeși pămîntul la loc.

– Bun plan, dom'le, făcu pe un ton înțelept Richie din locul unde ședea pe marginea excavației, cu picioarele atîrnîndu-i în gol.

– Da' de ce nu poți *tu*? întrebă Mike.

– Am o jenă la glezna stîngă, spuse răsfățat Richie.

– Cum merge proiectul tău cu Bill?

Mike întîrzie atît cît să își scoată cămașa și începu să sape. Era cald acolo, chiar și pe Maidan. Greierii țîrîiau somnoroși în iarbă ca niște ceasuri ale verii.

– Păi... Nu tocmai rău, spuse Richie, iar lui Mike i se păru că-l fulgerase pe Ben cu o privire de avertisment blînd. Așa cred.

– De ce nu dai drumul la radio, Richie? întrebă Ben.

Strecură o scîndură în gropița pe care o săpase Mike și o ținu acolo. Tranzistorul lui Richie stătea agățat de curea la locul său obișnuit, pe creanga groasă a unui arbust din apropiere.

– S-au consumat bateriile, spuse Richie. A trebuit să-mi luați ultimii douăsprezece de cenți pentru țîțîni, ai uitat? Nemilos, Clăiță, tare nemilos. După cîte am făcut pentru tine. Unde mai pui că tot ce pot prinde aici e postul WABI, și ăia nu transmit decît rock de poponauți.

– Hmm? făcu Mike.

– Clăiță crede că Tommy Sands și Pat Boone cîntă *rock and roll*, spuse Richie, dar asta pentru că e bolnav. *Elvis* cîntă *rock and roll. Ernie K. Doe* cîntă *rock and roll. Carl Perkins* cîntă *rock and roll.* Bobby Darin. Buddy Holly. *„Ah-oh, Peggy... Peggy a mea duuulce..."*

– *Te rog,* Richie, spuse Ben.

– Și mai sînt, interveni Mike rezemîndu-se în lopățică, Fals Domino, Chuck Berry, Little Richard, Shep and The Limelights, La-Verne Baker, Frankie Lymon and The Teenagers, Hank Ballard

and The Midnighters, The Coasters, The Isley Brothers, The Crests, The Chords, Stick McGhee...

Îl priveau cu o asemenea uimire, încît Mike izbucni în rîs.

– M-ai pierdut după Little Richard, spuse Richie.

Îi plăcea Little Richard, dar, dacă avea un erou *rock and roll* în vara aceea, Jerry Lee Lewis era. Mama lui intrase întîmplător în living în timp ce Jerry Lee cînta la *American Bandstand.* Ajunsese la acel moment al numărului cînd Jerry Lee se urca de-a binelea pe pian și cînta cu capu-n jos și părul atîrnîndu-i în față. Interpreta *High School Confidential.* O clipă, Richie crezuse că maică-sa o să leșine. Nu leșină, dar era atît de traumatizată de ceea ce văzuse, încît în aceeași seară la cină vorbi despre cum ar fi bine să-l trimită pe Richie pentru tot restul verii într-una dintre taberele alea de tip militar. Acum Richie își scutură părul în ochi și începu să cînte:

– „Haida-ho, puicuțo, toate pisicile-s la liceu și se leagănă..."

Ben începu să se clatine prin groapă, apucîndu-se de burta sa uriașă și prefăcîndu-se că-i vine să vomite. Mike se prinse de nas, dar rîdea atît de tare, încît din ochi îi țîșniră lacrimi.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Richie. Vreau să zic, ce vă *doare,* fraților? A fost *bună?* Vreau să zic, asta chiar a fost *bună!*

– O, Doamne, zise Mike, care acum rîdea atît de tare, încît abia mai putea vorbi. A fost neprețuită, vreau să zic, a fost într-adevăr neprețuită.

– Negrii n-au pic de gust, se bosumflă Richie. Cred că și-n Biblie scrie asta.

– Yo mamma, exclamă Mike, rîzînd mai cu poftă ca oricînd.

Cînd Richie întrebă, cu sinceră uimire, ce însemna *asta,* Mike se așeză jos cu o bufnitură și începu să se legene înainte și înapoi, urlînd și ținîndu-se de stomac.

– Probabil crezi că-s invidios, spuse Richie. Probabil crezi că *vreau* să fiu și eu negru.

Acum Ben se prăbuși la rîndul său, rîzînd dezlănțuit. Trupul întreg i se unduia și se cutremura alarmant. Ochii îi ieșeau din cap.

– Gata, Richie, bîigui el. Fac pe mine. Am să m-m-mor dacă nu în-încetezi...

– Eu *nu* vreau să fiu negru, continuă Richie. Cine vrea să poarte pantaloni roz, să locuiască la Boston și să cumpere pizza la felie? Vreau să fiu evreu, ca Stan. Vreau să am o cămătărie și să le vînd oamenilor bricege, și borîtură de cîine din plastic, și chitare uzate.

Acum Ben și Mike zbierau, practic, de rîs. Hohotele lor își trimiteau ecoul prin desișul verde și luxuriant care fusese greșit denumit Maidan, făcînd ca păsările să-și ia zborul și veveriţele să încremenească o clipă pe lăbuţele dinapoi. Era un sunet tineresc, penetrant, însufleţit, vital, nesofisticat, liber. Aproape fiecare fiinţă vie aflată pe raza acelui sunet reacţiona în vreun fel, dar obiectul ce se rostogolise dintr-un canal de beton în cursul superior al rîului Kenduskeag nu era viu. În după-amiaza trecută avusese loc o ploaie torenţială neașteptată, cu tunete și trăsnete (viitorul club nu fusese prea afectat – odată începute operaţiunile de excavare, Ben acoperea cu grijă groapa în fiecare seară cu o bucată de prelată zdrenţuită pe care Eddie o șterpelise din spate de la *Wally's Spa;* mirosea infect, dar făcea treabă bună), iar canalele de scurgere de sub Derry șiroiseră violent timp de două-trei ore. Acest șuvoi de apă își împinsese infernala povară la lumina soarelui și spre deliciul muștelor.

Era cadavrul unui copil de nouă ani pe nume Jimmy Cullum. Cu excepţia nasului, nu mai avea faţă. În locul ei se afla o masă de carne sfîrtecată și fără trăsături. Carnea aceasta crudă era punctată cu mici semne negre și adînci, pe care poate numai Stan Uris le-ar fi recunoscut drept ceea ce erau: ciuguleli. Ciuguleli făcute de un cioc foarte mare.

Apa șiroia peste pantalonii plini de noroi ai lui Jimmy Cullum. Mîinile lui albe pluteau ca niște peștișori morţi. Și ele fuseseră ciugulite, deși nu tot atît de rău. Cămașa-i înflorată se umfla și se pleoștea la loc, se umfla și se dezumfla, ca o băşică.

Bill și Eddie, împovăraţi cu scîndurile adunate din groapa de gunoi, traversară împreună Kenduskeag-ul păşind pe pietre, la nici patruzeci de metri de cadavru. Îi auziră pe Richie, Ben și Mike rîzînd, *zîmbiră* și ei puţin și se grăbiră, pe lîngă epava nevăzută a lui Jimmy Cullum, să vadă ce era atît de comic.

6

Încă mai rîdeau cînd Bill și Eddie intrară în luminiș, transpirînd sub povara lor de cherestea. Chiar și Eddie, de obicei alb ca brînza, avea ceva culoare în obraji. Aruncară noile scînduri pe grămada de rezerve aproape consumată. Ben ieși din groapă ca să le inspecteze.

– Bună treabă! exclamă el. Mamă! Grozav!

Bill se prăbuși la pămînt.

– Pot să-mi fa-fac a-a-atacul de cord acum sau tr-trebuie să m-mai aș-aș-tept?

– Mai așteaptă, răspunse Ben, absent.

Adusese și el cîteva unelte pe Maidan și acum luase noile scînduri la rînd cu grijă, smulgînd cuiele și îndepărtînd șuruburile. Aruncă una la o parte, deoarece era crăpată. Ciocăni într-o alta și provocă un sunet înfundat, de putreziciune, în cel puțin trei locuri. O aruncă și pe aceea. Eddie se așeză pe o movilită de pămînt, privindu-l. Trase o dușcă din inhalator, în timp ce Ben scotea un cui ruginit dintr-o scîndură, cu capătul despicat al ciocanului. Cuiul scheună ca un animal mic și antipatic care fusese călcat în picioare.

– Poți să faci tetanos dacă te înțepi într-un cui ruginit, îl informă Eddie pe Ben.

– Zău? făcu Richie. Ce-i aia țîțanos? Sună ca o boală femeiască.

– Ești un tolomac, i-o întoarse Eddie. Se zice *tetanos,* nu *țîțanos* și înseamnă falcă înțepenită. Există microbii ăia speciali care cresc în rugină, știi, și dacă te tai pot să-ți intre-n corp și ți-ai futul nervii.

Se înroși și mai intens și trase o gură iute din inhalator.

– Falcă înțepenită, Iisuse, exclamă Richie, impresionat. Nasol mai sună.

– Te cred. Mai întîi îți înțepenește falca atît de strîns, încît nici nu mai poți deschide gura, nici măcar ca să mănînci. Trebuie să-ți facă o gaură în obraz și să te hrănească printr-un tub, cu lichide.

– I-auzi, frate, spuse Mike, ridicîndu-se în picioare în groapă; ochii i se dilataseră, cu corneele foarte albe pe fața sa cafenie. Ești sigur?

– Mama mi-a spus. Pe urmă ți se înfundă gîtul și nu mai poți nici să mănînci și mori de foame.

Reflectară în tăcere la această oroare.

– Și nu există nici un tratament, amplifică Eddie explicația.

Altă tăcere.

– Așa că, reluă el răspicat, eu sînt mereu atent la cuie ruginite și alte căcaturi de astea. A trebuit odată să-mi fac un vaccin antitetanos și m-a durut foarte rău.

– Atunci de ce te-ai dus cu Bill la groapă s-aduceți aici toată porcăria asta? întrebă Richie.

Eddie îi aruncă o privire scurtă lui Bill, care se uita în groapa-club, iar în privirea sa se citea toată iubirea și adorația necesare pentru a răspunde unei asemenea întrebări, dar de răspuns răspunse încetișor:

– Unele treburi trebuie făcute chiar dacă *e* vreun risc. Ăsta-i primul lucru important din viața mea pe care l-am aflat de la altcineva decît maică-mea.

Urmă o nouă tăcere, nu tocmai stingheră. Apoi Ben reveni la scosul cuielor ruginite, iar după o vreme Mike Hanlon i se alătură.

Tranzistorul lui Richie, care deocamdată era fără voce (cel puțin pînă cînd Richie primea alocația săptămînală sau găsea un spațiu verde de tuns), se balansa pe ramura sa joasă, într-o adiere blîndă. Bill avu timp să reflecteze la cît de ciudate erau toate astea, cît de stranii și de perfecte, cum se întîmplase să fie toți aici în această vară. Unii copii pe care-i cunoștea plecaseră în vizită pe la rude. Alții erau în vacanță la Disneyland, în California, sau la Cape Cod ori, în cazul unui amic, într-un loc ce suna inimaginabil de îndepărtat, cu nume bizar, dar oarecum evocator: Gstaad. Copiii erau plecați în tabăra organizată de biserică, în tabăra de Cercetași, în taberele de copii bogați unde puteai învăța să înoți sau să joci golf, tabere unde învățai să spui „Hei, bună lovitură!" în loc de „Futu-ți!" cînd adversarul de la meciul de tenis îți trimitea pe alături un serviciu ucigător; copii pe care părinții pur și simplu îi duseseră ALTUNDEVA. Bill înțelegea asta. Cunoștea cîțiva pușți care doreau să plece ALTUNDEVA, speriați de baubaul care bîntuia prin Derry în vara aceea, dar bănuia că erau chiar mai mulți părinți speriați de acel baubau. Oameni care plănuiseră să își petreacă vacanța acasă se hotărîseră deodată să plece *ALTUNDEVA*

(Gstaad? Asta era oare în Suedia? Argentina? Spania?),

în loc să rămînă în Derry. Era cam ca spaima de poliomielită din 1956, cînd patru copii care se duseseră să se scalde în bazinul O'Brian Memorial luaseră boala. Adulții – cuvînt absolut sinonim în mintea lui Bill cu mamele și tații – hotărîseră atunci, ca și acum, că ALTUNDEVA era mai bine. Mai sigur. Oricine avea posibilitatea s-o șteargă o ștersese. Bill înțelegea acest ALTUNDEVA și putea medita la un cuvînt cu o fascinație așa de miraculoasă ca Gstaad, dar fascinația era o mîngîiere rece în comparație cu dorința; Gstaad era *ALTUNDEVA;* Derry era dorința.

Și nici unul din noi n-a plecat ALTUNDEVA, își spuse el, privindu-i pe Ben și Mike cum smulgeau cuie vechi din scînduri vechi, pe Eddie cum o lua spre tufișuri să tragă un piș (trebuia să mergi de-ndată ce aveai posibilitatea, în scopul de a evita încordarea prea gravă a vezicii, îi spusese el lui Bill odată, dar mai trebuia și să fii atent la urzici, căci cui îi trebuia *așa* ceva pe ciocănitoare?). *Toți sîntem aici în Derry. Nici o tabără, nici o rudă, nici o vacanță, nici un ALTUNDEVA. Toți aici. Prezenți.*

– Acolo jos e o ușă, anunță Eddie, în timp ce revenea trăgîndu-și fermoarul.

– Sper că ți-ai scuturat-o, Eds, spuse Richie. Dacă nu ți-o scuturi de fiecare dată, faci cancer. Mama mi-a spus.

Eddie se arătă uimit, ușor îngrijorat, apoi văzu rînjetul lui Richie. Îl dojeni (sau încercă cel puțin) cu o expresie gen lăsați-țîncii-să-se-joace și spuse:

– Era prea mare ca s-o cărăm noi. Dar Bill a spus că dacă mergem cu toții acolo am putea-o aduce aici.

– Acuma, sigur, n-o poți niciodată scutura *complet,* continuă Richie. Vrei să știi ce mi-a spus odată un înțelept, Eds?

– Nu, răspunse Eddie, și nici nu vreau să-mi mai spui Eds, Richie. Adică, sincer. Eu nu-ți spun ție Dick, ca de pildă „N-ai la tine niște gumă, Dick?"[1], așa că nu văd de ce...

– Înțeleptul acela, îi dădu Richie înainte, mi-a spus așa: „Indiferent cît te foiești și dansezi, ultimii doi stropi tot în pantaloni cad" Și de asta-i atît de mult cancer pe lume, Eddie, dragostea mea.

– Motivul pentru care e atît de mult cancer pe lume e fiindcă nerozi ca tine și Beverly Marsh trageți din țigări, îl contrazise Eddie.

– Beverly nu-i neroadă, interveni Ben cu glas categoric. Ai grijă cum vorbești, Gură-spartă.

– Bip-bip, bă-băieți, spuse Bill absent. Și apropo de B-B-Beverly, fata e destul de ta-ta-tare. Ar putea să ne-a-a-ajute s-aducem ușa aia.

Ben întrebă ce fel de ușă era.

– Ma-ma-hon, cr-cred.

---

[1] În original: *You got any on ya. Dick?* („Ai niște gumă asupra ta/pe tine, Dick?"). Joc de cuvinte intraductibil: *Dick* , 1) diminutiv de la Richard; 2) „puțulică"; *gum* , „gumă", dar și cu sensul de „brînză" colectată pe penis (n. tr.).

– A aruncat cineva o *ușă de mahon?* întrebă Ben surprins, dar nu neîncrezător.

– Oamenii aruncă *de toate,* spuse Mike. Groapa aia? Mor cînd mă duc acolo. Vreau să zic, *mor.*

– Mda, făcu Ben. Multe lucruri de acolo ar putea fi ușor reparate. Iar în China și-n America de Sud sînt oameni care n-au de nici unele. Asta mi-a zis-o *mie* maică-mea.

– Sînt oameni care n-au de nici unele chiar aici, în Maine, băiețică, spuse cu amărăciune Richie.

– A-a-asta ce-ce-i? întrebă Bill, observînd albumul pe care-l adusese Mike.

Acesta îl lămuri, precizînd că le va arăta fotografia clovnului cînd vor fi revenit și Stan și Beverly, cu balamalele.

Bill și Richie schimbară o privire.

– Care-i problema? întrebă Mike. Vă gîndiți la ce s-a-ntîmplat în camera fratelui tău, Bill?

– M-mda, răspunse Bill și nu mai vru să spună nimic.

Lucrară cu gîndul la club, pînă apărură Stan și Beverly, fiecare cu cîte o pungă de hîrtie maro în care erau balamale. În timp ce Mike vorbea, Ben ședea cu picioarele încrucișate, ca un croitor, și făcea ferestre fără geam care aveau să se deschidă și să se închidă în două dintre scîndurile lungi. Poate că numai Bill observa cît de iute și de ușor i se mișcau degetele; cît de dibace și cunoscătoare erau, ca degetele unui chirurg. Bill admira asemenea lucruri.

– Unele dintre pozele astea datează de-o sută de ani, a spus tata, le explică Mike, ținînd albumul în poală. Le găsește la vînzările alea pe care le fac oamenii prin curți și la magazinele de mîna a doua. Uneori tata le cumpără sau le ia la schimb de la alți colecționari. Unele sînt stereoscopice – sînt cîte două exact la fel pe un carton prelung și, cînd te uiți la ele prin obiectul ăla ca un binoclu, parcă ar fi o singură fotografie, doar că în trei dimensiuni. Ca în filmele *Casa de ceară* sau *Monstrul din Laguna Neagră.*

– De ce-i plac toate chestiile astea? întrebă Beverly.

Purta o pereche de blugi obișnuiți, dar făcuse ceva amuzant cu manșetele, bluzîndu-le în afară cu un material înflorat strălucitor pe ultimii zece centimetri, astfel că arătau ca niște pantaloni din visul vreunui marinar.

– Mhm, făcu Eddie. În cea mai mare parte a timpului, Derry e un oraș destul de plictisitor.

– Ei, nu știu sigur, dar cred că pentru că nu s-a născut aici, răspunse sfios Mike. E ca și cum – nu știu – ca și cum totul ar fi nou pentru el sau ca și cum, știți, dacă ai intra la mijlocul unui film...

– S-s-sigur, ai vrea să vezi în-începutul, completă Bill.

– Mda, îl aprobă Mike. Zace multă istorie pe aici prin Derry. Mie-mi cam place. Și cred că o parte din ea are de-a face cu lucrul ăsta – cu Monstrul ăsta, dacă vreți să-l numim astfel.

Îl privi pe Bill, iar Bill dădu din cap, cu o privire meditativă.

– Așa că m-am uitat prin el după parada din 4 Iulie pentru că *știam* că-l mai văzusem și-nainte pe clovn. *Știam.* Și uitați-vă și voi.

Deschise albumul, îl răsfoi, apoi i-l dădu lui Ben, care stătea în dreapta lui.

– N-n-nu a-a-atingeți pa-pa-paginile! strigă Bill, iar în glas i se simțea o asemenea îngrijorare, încît toți tresăriră. Strînsese mîna la care se tăiase atingînd albumul lui Georgie, observă Richie. O strînsese într-un pumn noduros, protector.

– Bill are dreptate, spuse Richie, iar vocea aceea supusă, total neobișnuită în gura lui, era un argument extrem de convingător. Aveți grijă. E așa cum a spus Stan. Dacă noi am văzut întîmplîndu-se așa ceva, puteți și voi să vedeți.

– Să *simțiți,* adăugă amar Bill.

Albumul trecu din mînă în mînă, fiecare dintre ei apucîndu-l cu delicatețe, de margini, de parcă ar fi fost o dinamită veche transpirînd broboane mari de nitroglicerină.

Reveni la Mike. Acesta îl deschise la una dintre primele pagini.

– Tătuțul spune că asta nu se poate data nicicum, dar probabil e de pe la jumătatea anilor o mie șapte sute, spuse Mike. I-a reparat unuia joagărul pentru o cutie de cărți și poze vechi. Asta era printre ele. Zice că poate valora patruzeci de dolari sau chiar mai mult.

Imaginea era o xilogravură de dimensiunile unei cărți poștale mari. Cînd îi veni rîndul lui să se uite la ea, Bill observă cu ușurare că tatăl lui Mike avea un album de soiul celor în care fotografiile stau sub o folie de plastic protectoare. Privi fascinat și își spuse: *Iată. Îl văd, e el – e Monstrul. Chiar îl văd. Iată chipul dușmanului.*

Gravura înfățișa un individ caraghios jonglînd cu niște popice peste măsură de mari, în mijlocul unei străzi noroioase. De ambele

părți ale străzii se aflau cîteva case și cîteva colibe despre care Bill bănuia că erau prăvălii, sau dughene, sau cum li s-o fi spus pe vremea aia. Nu semăna deloc cu actualul Derry, cu excepția Canalului. *Acesta* era la locul său, pietruit migălos pe ambele laturi. În fundal, sus, Bill observă un atelaj de catîri pe o cărare a malului, trăgînd o barjă.

Un grup de vreo șase copii stăteau adunați în jurul individului. Unul dintre ei purta o pălărie din paie. Altul avea un cerc și un băț cu care să-l dea de-a dura. Nu un băț de felul celor pe care le puteai cumpăra azi împreună cu cercul, de la magazinul Woolworth; era o cracă ruptă dintr-un copac. Bill observă nodurile goale din locul fostelor rămurele tăiate cu un cuțit sau o toporișcă. *Jucăria asta n-a fost făcută în Taiwan sau Coreea,* reflectă el, fascinat de acel băiat care ar fi putut să fie el dacă se năștea cu patru sau cinci generații în urmă.

Individul – caraghios, chipurile – avea desenat pe față un rînjet enorm. Nu purta nici un fel de fard (doar că lui Bill toată *fața* sa i se părea un machiaj), dar era chel, cu excepția a două smocuri de păr ce stăteau în sus ca niște coarne deasupra urechilor, iar Bill nu a fost nevoit să facă vreun efort deosebit ca să-l recunoască pe clovnul lor. *Acum două sute de ani sau chiar mai mult,* își spuse el și simți un val nebunesc de groază, mînie și surescitare năpădindu-l. Douăzeci și șapte de ani mai tîrziu, așezat în Biblioteca Publică Derry și amintindu-și prima privire aruncată în albumul tatălui lui Mike, avea să își dea seama că se simțise la fel ca un vînător în fața primei urme proaspete a unui tigru ucigaș și bătrîn. *Acum două sute de ani... Atît de demult, și numai Dumnezeu știe cu cît mai mult încă.* Aceasta îl împinse să se întrebe de cît timp, exact, spiritul lui Pennywise *era* acolo în Derry – dar descoperi că era un gînd căruia nu voia cu adevărat să-i dea curs.

– Dă-ncoa', Bill! îi ceru Richie.

Dar Bill mai ținu un moment albumul, privind fix xilogravura, convins că va începe să se miște: popicele (dacă asta erau) cu care jongla aveau să se înalțe și să cadă, să se înalțe și să cadă, copiii vor rîde și vor aplauda (însă poate nu *toți* vor rîde și aplauda; unii dintre ei s-ar putea să urle și s-o ia la fugă), atelajul de catîri trăgînd barja va înainta pînă dincolo de marginile imaginii.

Nu se întîmplă așa ceva, și-i dădu albumul lui Richie.

Cînd albumul reveni la Mike, acesta mai dădu cîteva pagini, căutînd.

– Aici. Asta-i din 1856, cu patru ani înainte să fie ales Lincoln președinte.

Albumul merse din nou roată. Următoarea era o poză color – un fel de caricatură – care înfățișa un grup de beți stînd în fața unei cîrciumi în timp ce un politician gras cu cotlete dolofane declama de pe un podium de scînduri instalat între două capre de tăiat lemne. Într-o mînă ținea o halbă de bere înspumată. Planșeta pe care stătea se arcuise considerabil sub greutatea lui. La o oarecare distanță, un pîlc de femei cu bonete priveau cu dezgust la acest spectacol în care se amestecau bufoneria și viciul. Legenda de sub imagine spunea: „POLITICA ÎN DERRY E O TREABĂ SERIOASĂ, ZICE SENATORUL GARNER!"

– Tătuțul spune că asemenea poze erau foarte populare în cei douăzeci de ani de dinaintea Războiului Civil, spuse Mike. Le numeau *caricaturi în colaje* și oamenii obișnuiau să și le trimită unul altuia. Semănau cu acele bancuri din revista *Mad*, așa cred.

– S-s-satiră, spuse Bill.

– Mhm, făcu Mike. Dar acum uitați-vă-n colțul ăsteia.

Ilustrația semăna cu cele din *Mad* și într-un alt sens – avea tot atîtea detalii și poante colaterale ca un panou de reclamă din revista *Mad* pentru lansarea unui film. Un grăsan turna hlizindu-se un pahar de bere pe gîtul unui cîine pătat. Mai era și o femeie care căzuse-n fund într-o băltoacă noroioasă. Doi golănași ai străzii înfigeau șireți chibrituri cu gămălii de pucioasă în ghetele unui afacerist cu înfățișare prosperă, iar o fată se legăna agățată cu capul în jos de ramura unui ulm, astfel că i se vedeau chiloții. Dar, în pofida acestei amețitoare bogății de detalii, nimeni nu avu într-adevăr nevoie ca Mike să i-l arate pe clovn. Înveșmîntat într-un costum de toboșar, cadrilat, țipător, cu vesta gata să-i plesnească, juca alba-neagra cu o gașcă de țapinari beți. Îi făcea cu ochiul unui tăietor de lemne care, judecînd după expresia de surpriză de pe chip, cu gura căscată, tocmai alesese coaja de nucă greșită. Toboșarul-clovn lua de la el o monedă.

– Iarăși el, murmură Ben. Cît... O sută de ani mai tîrziu?

– Cam pe-acolo, zise Mike. Iar aici e una din 1891.

Era o tăietură de pe prima pagină a ziarului *Derry News*. URA! proclama exuberant titlul din capul foii. SE DESCHIDE OȚELĂRIA! Imediat dedesubt, următoarele: „Orașul iese la un picnic de gală" Imaginea reprezenta o xilogravură a ceremoniei de tăiere a panglicii

la Oțelăria Kitchener; stilul ei îi amintea lui Bill de litografiile Currier și Ives pe care le ținea mama sa în sufragerie, deși nu era nici pe departe atît de lustruită. Un tip gătit cu sacou de dimineață și joben ținea o pereche uriașă de foarfece deschise deasupra panglicii inaugurale a Oțelăriei, în vreme ce o mulțime de vreo cinci sute de oameni căscau gura. În extremitatea stîngă era un clovn – clovnul lor – făcînd o tumbă pentru un grup de copii. Artistul îl surprinsese cu capul în jos, transformîndu-i zîmbetul în țipăt.

Îi trecu repede albumul lui Richie.

Următoarea poză era o fotografie sub care Will Hanlon scrisese: *„1933 – Abrogarea Legii Prohibiției în Derry"* Deși nici unul dintre băieți nu știa mare lucru despre Legea Volstead sau abrogarea ei, fotografia exprima clar faptele cele mai evidente. Reprezenta „Barul lui Wally" din Hell's Half Acre. Localul era umplut literalmente aproape pînă la grinzile tavanului cu bărbați purtînd cămăși albe descheiate la ultimul nasture de sus, canotiere de paie, cămăși de țapinari, tricouri, costume de bancheri. Toți țineau în sus victorioși sticle și pahare. În vitrină erau două anunțuri mari. „BUN VENIT ÎNAPOI, JOHN BARLEYCORN![1]" scria pe unul. Celălalt spunea: „AZI BERE PE GRATIS" Clovnul, îmbrăcat ca fantele cel mai dihai pe care l-ai văzut vreodată (pantofi albi, ghetre, pantaloni de gangster), ținea piciorul pe treapta unui automobil și bea șampanie din pantoful cu toc înalt al unei cucoane.

– 1945, spuse Mike.

Din nou *Derry News.* Cap de pagină: *„JAPONIA CAPITULEAZĂ – S-A SFÎRȘIT! SLAVĂ DOMNULUI CĂ S-A SFÎRȘIT!" O paradă dansa șerpuitor în lungul Străzii Principale spre Up-Mile Hill. Și iată clovnul în fundal, purtîndu-și costumul său argintiu cu nasturi portocalii, încremenit în matricea de puncte care alcătuiau fotografia granulată de tipar, părînd să sugereze (cel puțin pentru Bill) că nimic nu se sfîrșise; părea să sugereze mai curînd că totul era în continuare pierdut.*

Bill se simți înfrigurat, uscat și speriat.

Deodată punctele din fotografie dispărură și poza începu să se miște.

– Asta-i cea..., începu Mike.

---

[1] John Barleycorn, „John Bob-de-Orz", personificare a berii și a altor băuturi din malț (mai ales whisky) (n. tr.).

– Pr-pr-priviți! spuse Bill; cuvîntul îi căzu din gură ca un cub de gheață parțial topit. U-u-uitați-vă to-toți la a-asta!

Se bulucira în jur.

– O, Doamne, șopti Beverly consternată.

– ASTA-I! aproape că urlă Richie, pocnindu-l pe Bill în spinare de agitat ce era; privi în jur, la fața albă, trasă, a lui Eddie și la cea împietrită a lui Stan Uris. Asta am văzut în camera lui George! Exact asta am...

– Sșșșt! făcu Ben. Ascultați.

Și adăugă aproape suspinînd:

– Putem să-i auzim... Hristoase, putem să-i auzim de acolo.

Și, în tăcerea netulburată decît de freamătul blînd al brizei de vară, își dădură seama cu toții că îi auzeau. Fanfara cînta un marș, slăbit și subțiat de distanță... Sau de trecerea timpului... Sau de cine știe ce-o fi fost. Ovațiile mulțimii păreau sunete ce-ar fi putut veni de la un post de radio prost acordat. Se auzeau și pocnete, tot slabe, ca sunetul înfundat al unor degete plesnite.

– Pocnitori, șopti Beverly și se frecă la ochi cu mîini care-i tremurau. Alea-s pocnitori, nu?

Nimeni nu-i răspunse. Priveau fotografia, cu ochii tot mai holbați devorîndu-le fețele. Coloana își undui drumul spre ei, dar chiar înainte ca dansatorii să ajungă în plină avanscenă – acolo unde părea că ar fi trebuit să mărșăluiască drept afară din fotografie într-o lume aflată cu treisprezece ani în viitor – căzură în afara vederii, ca urmînd un soi de curbă imposibil de știut. Mai întîi ostașii din Primul Război Mondial, ciudat de bătrîni la față sub căștile presate, cu pancarta lor pe care scria „V.P.R. DIN DERRY LE UREAZĂ BUN VENIT ACASĂ BRAVILOR NOȘTRI BĂIEȚI", apoi Micii Cercetași, Detașamentul Infirmierelor de Front, Orchestra Creștină de Marș din Derry, pe urmă Veteranii din Al Doilea Război Mondial din Derry înșiși, cu formația muzicală a liceului după ei. Mulțimea se mișca și se schimba. Serpentine și confeti fluturau în jos de la ferestrele etajelor doi și trei ale instituțiilor ce mărgineau strada. Clovnul zburda pe de lături, făcînd tumbe și roata-țiganului, mimînd gesturile unui pușcaș, imitînd un salut. Iar Bill remarcă pentru prima oară că oamenii întorceau fața de la el – dar nu ca și cum l-ar fi *văzut*, mai degrabă de parcă simțeau un curent sau un miros urît.

Doar copiii îl vedeau cu adevărat și se făceau mititei.

Ben întinse mîna spre fotografie, așa cum făcuse și Bill în odaia lui George.

– N-N-N-NU! țipă Bill.

– Cred că nu face nimic, Bill, spuse Ben. Uite.

Și-și puse mîna pe plasticul protector de deasupra imaginii, iar după un moment o retrase.

– Dacă însă smulgi acoperitoarea asta...

Beverly zbieră. Clovnul își abandonase giumbușlucurile cînd Ben își trăsese mîna înapoi. Se repezi spre ei, cu gura sa pictată sîngeriu boscorodind și rîzînd. Bill se trase înapoi, dar totuși nu lăsă albumul din mîini, crezînd că va dispărea din vedere așa cum se întîmplase și cu parada, și cu fanfara în marș, și cu Micii Cercetași și Cadillac-ul decapotabil care-o purta pe Miss Derry 1945.

Dar clovnul nu dispăru pe curba aceea care părea să definească marginea vechii existențe. În schimb sări, cu grație agilă și înspăimîntătoare, pe un felinar ce se afla în extremitatea stîngă a primului plan din fotografie. Se cățără ca o maimuță pe o prăjină – și deodată fața i se apăsă pe folia dură de plastic lipită de Will Hanlon peste fiecare pagină a albumului. Beverly țipă iar, și de astă dată Eddie i se alătură, deși zbieretul lui era slab și sufocat de moarte. Plasticul se umflă – mai tîrziu aveau să cadă cu toții de acord că asta văzuseră, Bill observă mingea nasului roșu al clovnului turtindu-se, așa cum ți se turtește nasul cînd ți-l apeși pe un geam.

– *V-omor pe toți!* rîdea și răcnea clovnul. *Încercați de mă opriți și pe toți vă omor! Vă scot din minți și pe urmă vă omor! Nu mă puteți opri! Eu sînt Omul de Turtă dulce! Sînt Adolescentul Vîrcolac!*

Și, preț de-o clipă, chiar *era* Adolescentul Vîrcolac, fața argintată de lună a licantropului cătînd spre ei de după gulerul costumului lucitor, cu dinții albi dezgoliți.

– *Nu mă puteți opri! Sînt leprosul!*

Acum fața leprosului, contorsionîndu-se și jupuindu-se, putrezind de ulcerații, se holbă la ei cu ochii morților-celor-vii.

– *Nu mă puteți opri, sînt mumia!*

Fața leprosului îmbătrîni, străbătută de crăpături sterpe.

Bandaje străvechi îi înotară la suprafață pe jumătate din piele și se solidificară acolo. Ben întoarse capul într-o parte, alb la chip ca brînza de vaci, cu o mînă apăsîndu-și gîtul și urechea.

– *Nu mă puteți opri, sînt băieții morți!*

– *Nu!* urlă Stan Uris.

Ochii i se bulbucară deasupra unor semiluni de piele vînătă – *carne frămîntată de un șoc puternic,* gîndi fără nici o noimă Bill, și era o sintagmă pe care avea s-o folosească într-un roman după doisprezece ani, fără a avea habar de unde-i venise, pur și simplu găsind-o, așa cum găsesc scriitorii cuvîntul potrivit la momentul potrivit, ca pe un simplu dar din înaltul spațiului

(din spațiul altcuiva)

de unde vin uneori cuvintele bine găsite.

Stan îi smulse din mîini albumul și-l închise cu un gest violent. Îl ținu închis cu ambele mîini, tendoanele ieșind în relief pe suprafețele interioare ale încheieturilor și antebrațelor. Privi în jur la ceilalți, cu ochi aproape demenți.

– Nu, spuse el precipitat. Nu, nu, nu.

Și deodată Bill constată că era mai preocupat de negațiile repetate ale lui Stan decît de clovn; înțelese că exact acesta era genul de reacție pe care clovnul spera s-o provoace, fiindcă...

Fiindcă Monstrul se teme de noi... Chiar se teme pentru prima oară în lunga, lunga sa viață...

Îl înșfăcă pe Stan și-l zgîlțîi de două ori, tare, ținîndu-l de umeri. Dinții lui Stan clănțăniră și scăpă albumul. Mike îl ridică și-l puse grăbit la o parte, neavînd nici un chef să-l atingă după tot ce văzuse. Dar încă mai era al tatălui său și înțelegea intuitiv că tatăl lui nu va vedea în veci ceea ce tocmai văzuse el.

– Nu, spuse Stan încetișor.

– Da, spuse Bill.

– Nu, spuse iarăși Stan.

– *Da.* Noi to-to-toți...

– *Nu.*

To-to-toți l-am vă-văzut, Stan, încheie Bill și-i privi pe ceilalți.

– Da, spuse Ben.

– Da, spuse Richie.

– Da, spuse Mike. O, Doamne, da.

– Da, spuse Bev.

– Da, reuși Eddie, gîfîind cuvîntul prin gîtlejul ce i se contracta spasmodic.

Bill îl privi pe Stan, cerîndu-i imperios din ochi să-l privească și el.

– Nu-nu-l lăsa să te învingă, dom'le. L-l-ai v-văzut și t-t-tu.

– *Eu n-am vrut!* se tînguí Stan.

Sudoarea îi acoperea fruntea cu o peliculă uleioasă.

– Dar l-l-l-ai *vă-vă-văzut.*

Stan îi privi pe ceilalți, unul cîte unul. Își trecu mîinile prin părul scurt și slobozi un oftat enorm, cutremurat. Ochii părură să i se limpezească de nebunia aceea grea care-l tulburase atît pe Bill.

– Da, spuse el. Da. Bine. Da. Asta vreți? Da.

Bill își zise: *Încă sîntem împreună. Nu ne-a oprit. Încă-l mai putem ucide. Încă-l mai putem ucide... Dacă sîntem curajoși.*

Privi în jur la ceilalți și văzu în fiecare pereche de ochi o anume măsură din isteria lui Stan. Nu tocmai la fel de gravă, dar prezentă.

– M-m-mda, făcu el și-i zîmbi lui Stan.

După o clipă, Stan surîse și el, și o parte din expresia aceea șocată și oribilă îi părăsi fața.

– Asta am vr-vr-vrut, băi chi-chi-chiloți uzi.

– Bip-bip, Tăntălău', zise Stan, și toți rîseră.

Era un rîs strident, isteric, dar mai bun decît deloc, socoti Bill.

– Ha-ha-hai, îi îndemnă el, pentru că trebuia să spună cineva ceva. Hai să t-t-terminăm clubul. Ce z-z-ziceți?

Văzu în ochii lor recunoștință și simți pentru ei o mare bucurie... Dar gratitudinea lor contribuia prea puțin la vindecarea propriei lui groaze. De fapt exista în acea recunoștință ceva care-l îndemna să-i urască. Nu va fi niciodată capabil să-și exprime propriile sale spaime teribile, ca nu cumva ițele fragile ce-i uneau într-o singură făptură să nu cedeze? Și acest simplu gînd nu era cu adevărat cinstit, nu-i așa? Pentru că într-o oarecare măsură îi folosea și el pe ei – își folosea prietenii, primejduindu-le viețile – ca să egalizeze scorul pentru fratele său mort. Și oare era ăsta fundul sacului? Nu, căci George era mort, și, dacă se putea cît de cît atinge răzbunarea, Bill bănuia că nu se poate împlini decît pe socoteala celor vii. Și asta ce făcea din el? Un căcățel egoist fîlfîind o spadă de tinichea și încercînd să semene cu Regele Arthur?

O, Hristoase, gemu Bill în sinea sa, *dacă la chestii de-astea trebuie să se gîndească adulții, în veci nu vreau să cresc mare.*

Decizia îi era tot puternică, dar era o decizie amară.

Amară.

Capitolul 15
AFUMĂTOAREA

1

Richie Tozier își împinge ochelarii în sus pe nas (gestul acesta s-a reintegrat deja în matricea vechilor obiceiuri, deși poartă lentile de contact de douăzeci de ani) și se gîndește cu oarecare uimire că atmosfera din cameră s-a schimbat în timp ce Mike rememora incidentul cu pasărea de la oțelărie și le amintea despre albumul tatălui său și despre fotografia ce se pusese în mișcare.

Richie a simțit cum un fel de energie nebună, înviorătoare, a umplut treptat încăperea. A consumat cocaină de nouă-zece ori în ultimii cîțiva ani – mai mult la petreceri; cocaina nu e un lucru pe care să ți-l dorești zăcînd prin casă dacă ești disc-jockey *de mare clasă – iar senzația era oarecum aceeași, deși nu tocmai. Acest simțămînt e mai pur, mai aproape de primordial. I s-a părut că recunoaște senzația din copilărie, cînd o simțise în fiecare zi și ajunsese s-o ia ca pe un lucru absolut banal. Bănuiește că, dacă s-a gîndit vreodată în copilărie la acel vulcan bolborosind în adîncuri (nu-și amintește s-o fi făcut vreodată), îl va fi expediat pur și simplu ca pe un fapt de viață, ceva ce va fi întotdeauna la locul său, precum culoarea ochilor sau dezgustătoarele sale degete de la picioare în formă de ciocan.*

Ei bine, s-a dovedit că nu era adevărat. Energia din care te înfrupți cu atîta extravaganță cînd ești mic, energia despre care ai crezut că nu se va epuiza niciodată – iată că s-a pierdut undeva între optsprezece și douăzeci și patru de ani, spre a fi înlocuită de ceva mult mai posac, ceva la fel de fals ca un delir provocat de cocaină: scop poate, sau țeluri, sau indiferent ce cuvînt chipurile măreț și important

voiai să folosești. Nu era nici o brînză; nu se risipea dintr-o dată, cu un bubuit. Și poate, își spunea Richie, chiar asta era cea mai înfricoșătoare parte. Modul în care nu încetai să fii copil dintr-o dată, cu un enorm bubuit, ca unul din baloanele trucate ale clovnului ăluia. Pur și simplu copilul din tine se scurgea afară, ca aerul dintr-un cauciuc spart. Și într-o bună zi te uitai în oglindă și vedeai un adult privindu-te, uluit, la rîndul său. Puteai continua să porți blugi, puteai merge în continuare la concertele lui Springsteen și Seger, puteai să-ți cănești părul, dar în oglindă vedeai tot chipul unui adult. Și totul ți se întîmpla în somn, poate ca o vizită a unei Zîne Bune.

Nu, își *spune.* Nu Zîna cea Bună. Zîna Bătrîneții.

Rîde sonor de extravaganța prostească a acestei imagini, iar, cînd Beverly îl privește întrebătoare, face un semn cu mîna spre ea:

– Nu-i nimic, copilu' Gîndeam aiurea.

Acum însă energia aceea a revenit. Nu, nu complet – nu încă, oricum –, dar revine. Și nu numai la el; o simte cum umple încăperea. Găsește că Mike arată normal pentru prima oară de cînd s-au întîlnit cu toții la masa aceea hidoasă de lîngă hală. Cînd Richie a păsit în hol și l-a văzut pe Mike așezat acolo cu Ben și Eddie, și-a spus, șocat: E unul care înnebunește, pregătindu-se să se sinucidă. *Dar acum expresia aceea a dispărut. Nu s-a micșorat numai; a dispărut cu totul. Richie s-a așezat aici și a privit ultimele ei urme risipindu-se de pe fața lui Mike în timp ce retrăia experiența cu pasărea și albumul. Se energiza. Și la fel s-a întîmplat cu toți. Li se simte pe chipuri, în voci, în gesturi.*

Eddie își mai toarnă încă un gin-cu-suc-de-prune. Bill dă pe gît niște bourbon, *iar Mike mai rade o bere. Beverly privește în sus către baloanele pe care Bill le-a legat de lectorul de microfilme de la biroul principal și își termină grăbită al treilea pahar. Toți beau cu destul entuziasm, dar nici unul nu e beat. Richie nu știe de unde vine energia asta pe care o simte, dar e sigur că nu dintr-o sticlă cu băutură.*

NEGROTEII DIN DERRY MUȘCĂ PĂSĂRICĂ: Albastru.

PĂGUBOȘII SÎNT TOT ÎN PAGUBĂ, DAR STANLEY URIS ÎN SFÎRȘIT E CAP DE PLUTON: Portocaliu.

Hristoase, *își spune Richie, deschizîndu-și o cutie cu bere,* nu-i destul de rău că Monstrul poate fi orice blestemată creatură, după bunul său plac, și n-ajunge nici că se poate hrăni din spaimele noastre. Se dovedește și că e Rodney Dangerfield în travesti.

Eddie e cel care sparge tăcerea:

– Cît credeți că știe din ce facem noi acum?

– A fost aici, nu-i așa? întreabă Ben.

– Nu sînt sigur că asta înseamnă prea mult, replică Eddie.

Bill dă din cap:

– Astea nu-s decît imagini. Nu-s sigur că-nseamnă că Monstrul ne poate vedea sau că știe ce avem în minte. Poți vedea un comentator de știri la televizor, dar el nu te poate vedea pe tine.

– Baloanele astea nu sînt simple imagini, spune Beverly și le arată cu degetul peste umăr. Sînt reale.

– Totuși, nici asta nu-i de-ajuns, intervine Richie, și se uită cu toții la el. Imaginile sînt reale. Sigur că sînt. *Sînt...*

Și deodată altceva cade la locul său cu un pocnet, ceva nou – își ocupă locul cu o asemenea forță categorică, încît Richie își pune practic mîinile peste urechi. Ochii i se dilată în spatele ochelarilor.

– O, Doamne Dumnezeule! exclamă el pe neașteptate.

Bîjbîie după marginea mesei, se ridică pe jumătate, apoi cade la loc pe scaun cu o bufnitură molatică. Își răstoarnă cutia de bere cînd întinde mîna după ea, o ridică și bea ce-a mai rămas. Se uită la Mike, pe cînd ceilalți îl privesc surprinși și îngrijorați.

– Arsura! spune el aproape strigînd. Arsura din ochii mei! Mike! Arsura din ochii mei...

Mike dă din cap, zîmbind vag.

– R-Richie? întreabă Bill. Ce e-este?

Dar Richie abia îl aude. Forța amintirii îl inundă ca un val, încălzindu-l și răcindu-l alternativ, și deodată înțelege de ce aceste amintiri au revenit una cîte una. Dacă și-ar fi amintit totul odată, forța ar fi egalat o detunătură de pușcă psihologică la un deget de tîmpla lui. I-ar fi zburat creierii.

– L-am văzut venind! îi spune el lui Mike. L-am văzut venind, nu-i așa? Tu și cu mine... Sau nu eram decît eu?

Îl apucă pe Mike de mînă, care e întinsă pe masă.

– L-ai văzut și tu, Mikey, sau numai eu? L-ai văzut? Focul din pădure? Craterul?

– L-am văzut, spune Mike calm și-i strînge mîna lui Richie.

Richie închide o clipă ochii, spunîndu-și că niciodată în viața lui n-a simțit un torent de ușurare atît de cald și puternic, nici chiar după ce avionul pe care-l luase de la Los Angeles spre San Francisco a luat-o razna de pe pistă și s-a oprit în cîmp – nici un mort, nici un rănit măcar. Cîteva bagaje au căzut din nișele de deasupra și asta a

fost tot. Sărise pe toboganul galben de urgență și ajutase o femeie să se dea jos din avion. Femeia își scrîntise glezna pe o movilită ascunsă în iarba înaltă. Rîdea și spunea: „Nu-mi vine să cred că n-am murit, nu-mi vine să cred, pur și simplu nu-mi vine să cred" Așa că Richie, care o ajuta pe femeie cu un braț, iar cu celălalt le făcea semne pompierilor care-i chemau cu gesturi frenetice pe pasagerii care debarcau, îi spuse: „Bine, ai murit, ești moartă, acum te simți mai bine?" – și rîseră amîndoi nebunește. Acela fusese un rîs de ușurare... Ușurarea de acum e și mai mare.

– Despre ce tot vorbiți? întreabă Eddie, uitîndu-se de la unul la altul.

Richie îl privește pe Mike, dar Mike clatină din cap:

– Continuă tu, Richie. Eu mi-am făcut porția de vorbă pe seara asta.

– Voi, ceilalți, nu știți sau poate nu mai țineți minte. Plecaserăți deja, le spune Richie. Eu și cu Mikey eram ultimele două piei-roșii din afumătoare.

– Afumătoarea, murmură meditativ Bill.

Ochii săi albaștri privesc departe, în trecut.

– Senzația de arsură din ochii mei, continuă Richie, sub lentilele de contact. Am simțit-o pentru prima oară imediat după ce Mike mi-a dat telefon în California. Atunci n-am știut ce e, dar acum știu. Era fum. Fum vechi de douăzeci și șapte de ani.

Îl privește pe Mike.

– Psihologic, ai spune? Psihosomatic? Ceva din subconștient?

– N-aș zice, răspunde liniștit Mike. Dimpotrivă, ceea ce ai simțit era la fel de real ca baloanele astea, sau capul pe care l-am văzut eu în frigider, sau cadavrul lui Tony Tracker pe care l-a văzut Eddie. Spune-le, Richie.

Richie le spune:

– Era la patru sau cinci zile după ce Mike a adus albumul lui taică-său pe Maidan. Cam după jumătatea lunii iulie, cred. Clubul era gata. Dar... Chestia cu afumătoarea, aia a fost ideea ta, Clăiță. Ai scos-o dintr-una dintre cărțile tale.

Cu un ușor zîmbet, Ben dă din cap.

Richie își amintește: În ziua aia era înnorat. Nici o boare. Tunetul plutea în aer. Ca-n ziua cînd, după vreo lună, am stat în rîu și am format un cerc, iar Stan ne-a tăiat la mîini cu ciobul ăla dintr-o sticlă de Coca-Cola. Aerul ședea pe loc, așteptînd să se întîmple ceva, iar

mai tîrziu Bill a spus că de-aia s-a făcut irespirabil înăuntru atît de repede, pentru că nu bătea deloc vîntul.

17 iulie. Da, atunci a fost, aia a fost ziua afumătorii. 17 iulie 1958, aproape la o lună după ce începuse vacanța de vară, iar nucleul grupului Păguboșilor – Bill, Eddie și Ben – se formase pe Maidan. Dați-mi să văd buletinul meteo pe ziua aia de-acum aproape douăzeci și șapte de ani, *spune în gînd Richie,* și-am să vă spun ce scria încă înainte de a-l citi: Richard Tozier, alias Marele Medium. „Cald, umed, posibilitate de trăsnete. Și fiți atenți la viziunile care pot apărea în timp ce sînteți jos în afumătoare..."

Trecuseră două zile de la descoperirea cadavrului lui Jimmy Cullum, a doua zi după ce domnul Nell coborîse iarăși pe Maidan și se așezase drept pe club fără să știe că acesta era acolo dedesubt, pentru că între timp îl acoperiseră, iar Ben supervizase el însuși cu mare grijă aplicarea chepengului și reamplasarea brazdelor cu iarbă. Dacă nu te lăsai în patru labe și nu te tîrîi pe acolo, habar nu aveai de existența lui. La fel ca stăvilarul, clubul lui Ben fusese un succes răsunător, dar de astă dată domnul Nell nu știa nimic de el.

Îi chestionase scrupulos, oficial, notîndu-le răspunsurile în carnetul său negru, dar mare lucru nu-i putuseră spune – cel puțin despre Jimmy Cullum –, iar domnul Nell plecase, nu înainte de a le reaminti că nu trebuie să se joace pe Maidan singuri... Niciodată. Richie bănuia că domnul Nell le-ar fi spus pur și simplu să plece de acolo dacă cineva din Departamentul Poliției Derry ar fi crezut într-adevăr că micul Cullum (sau oricare dintre ceilalți copii) fusese practic ucis pe Maidan. Ei însă știau ce știau; din cauza canalizării și a sistemului de drenaj în caz de furtună, acolo nu era decît locul unde tindeau să ajungă rămășițele.

Domnul Nell venise la 16 iulie, da, într-o zi încinsă și umedă, dar și însorită. Ziua de 17 fusese înnorată.

– Ai de gînd să ne spui, Richie, sau nu? întreabă Bev.

Surîde puțin, cu buzele ei pline, de un roșu-roz-pal și-l privește fix, cu ochii aprinși.

– Mă gîndesc doar de unde să încep, răspunde Richie.

Își scoate ochelarii, și-i șterge pe cămașă și deodată știe de unde: de la momentul cînd s-a căscat pămîntul la picioarele lui și ale lui Bill. Firește că știa despre club – la fel Bill și ceilalți –, dar tot îl înfiora să vadă solul deschizîndu-se astfel, brusc, deasupra unei fîșii de beznă.

Își amintește cum Bill îl purta la spatele lui călare pe Silver, spre locul obișnuit de pe Kansas Street, după care își priponea bicicleta sub podeț. Își amintește cum au luat-o amîndoi pe potecă spre luminiș, din cînd în cînd trebuind să se întoarcă în lateral pentru că vegetația era prea deasă – acum se aflau în toiul verii, iar Maidanul chiar devenise junglă. Își amintește cum dădea cu mîna după țînțarii care îi țiuiau înnebunitor pe la urechi; își amintește chiar și cum Bill a spus (o, cît de clar îi revin toate în minte, nu ca și cum s-ar fi întîmplat ieri, ci de parcă s-ar întîmpla acum).

– S-s-stai o s-s-s...

2

...ecundă, R-Richie. Ai unu' al naibii de m-m-are pe gî-gî-gît.

– O, Doamne, spuse Richie; detesta țînțarii; mici vampiri zburători, asta-i tot ce erau, dacă te rezumai la fapte. Omoară-l, Bill Barosane.

Bill plesni ceafa lui Richie.

– Au!

– V-v-vezi?

Bill ridică mîna în dreptul feței lui Richie. Un trup strivit de țînțar se găsea în centrul unei pete neregulate de sînge. *Sîngele meu,* își spuse Richie, *care s-a vărsat pentru tine și pentru mulți alții.*

– Bîîîh! făcu el îngrețoșat.

– N-nu-ți face gr-griji, îl liniști Bill. Bulangiu' n-o să mai da-dan-seze niciodată ta-tango.

Își văzură de drum, strivind țînțarii, alungînd roiurile de tăuni atrași de ceva anume din mirosul transpirației lor – ceva care peste ani de zile avea să fie identificat ca „feromoni" Ce-or mai fi fost și *ăia.*

– Bill, cînd le-oi spune și ălorlalți despre gloanțele de argint? întrebă Richie în timp ce se apropiau de luminiș.

În acest caz, „ălorlalți" însemna Bev, Eddie, Mike și Stan – deși Richie bănuia că Stan își făcuse deja o părere destul de clară despre ceea ce studiaseră ei pînă-n pînzele albe la Biblioteca Publică. Stan era ager la minte – periculos de ager, pentru binele său, își spunea uneori Richie. În ziua cînd Mike adusese albumul tatălui său pe

Maidan, Stan aproape că își pierduse o doagă. De fapt Richie fusese aproape convins că nu aveau să-l mai vadă pe Stan, iar Clubul Păguboșilor avea să devină un sextet (cuvînt ce-i plăcea mult lui Richie, întotdeauna cu accentul pus pe prima silabă). Dar Stan reapăruse a doua zi, iar Richie îl respecta cu atît mai mult pentru asta.

– O să le spui azi?

– N-nu a-a-azi, zise Bill.

– Nu crezi c-o să meargă, nu?

Bill ridică din umeri, iar Richie, care poate-l înțelegea pe Bill Denbrough mai bine decît oricine altcineva avea s-o facă vreodată pînă la Audra Philips, suspecta toate lucrurile pe care Bill le-ar fi putut spune dacă nu-l bloca defectul său de pronunție: că fabricarea gloanțelor din argint de către copii era o cioacă din cărțile pentru băieți, din benzile desenate... Într-un cuvînt, erau baliverne. Baliverne primejdioase. O puteau încerca, mda. Ben Hanscom ar fi fost poate în stare chiar s-o scoată la capăt, mda. Într-un film *ar* ține, mda. Dar...

– Și?

– Am o i-i-i-idee, spuse Bill. Mai simplă. Dar numai dacă Be-Be-Beverly...

– Dacă Beverly ce?

– N-nu contează.

Și Bill nu mai vru să spună nimic pe acest subiect.

Ajunseră în luminiș. Dacă priveai atent, poate ți-ar fi trecut prin cap că iarba de-acolo avea o înfățișare ușor încleiată – ușor *uzată*. Te puteai chiar gîndi că e ceva un pic cam artificial – aproape aranjat – la frunzele și acele de brad împrăștiate deasupra brazdelor. Bill ridică un ambalaj de gogoși – al lui Ben, aproape sigur – și îl băgă absent în buzunar.

Băieții trecură spre centrul poienii... Și o fîșie de pămînt lungă cam de douăzeci și cinci de centimetri și lată de aproape zece se săltă cu un scîrțîit murdar de balamale, dezvăluind o pleoapă neagră. Eddie privi afară din întunecimea aceea, iscîndu-i lui Richie un fior de-o clipă. Dar nu erau decît ochii lui Eddie Kaspbrak, iar Eddie, pe care avea să-l viziteze în spital peste o săptămînă, era acela care intona cu glas găunos:

– Cine face tropa-trop pe podețul meu?

Chicoteli de dedesubt și o pîlpîire de lanternă.

– Aiici dooi *rurales,* seniorr, spuse Richie, lăsîndu-se pe vine, răsucindu-și o mustață invizibilă și vorbind cu Vocea sa de Pancho Vanilia.

– Zău? întrebă Beverly de jos. Ia să vedem emblemele.

– *Împle-mi-le?* exclamă Richie, încîntat. N-am chef naibii să *ți le împlu!*

– Du-te dracu', Pancho, replică Eddie și trînti la loc uriașa pleoapă. Dinăuntru se auziră și alte chicoteli înfundate.

– *Ieșiți afară cu mîinile sus!* strigă Bill cu o voce joasă și poruncitoare, de adult.

Începu să bocăne cu picioarele încoace și încolo peste capacul acoperit cu brazde al clubului. Pămîntul sălta în sus și în jos la trecerea lui înainte și-napoi, dar foarte puțin; lucraseră bine.

– *N-aveți nici o șansă!* tună el, închipuindu-se un neînfricat erou de film. *Ieșiți de-acolo, stricaților! Că de nu, intrăm noi la voi ȘI TRAGEM!*

Sări o dată pe loc ca să-și sublinieze spusele. Țipete și rîsete de jos. Bill zîmbea, fără să observe că Richie îl privea gînditor – îl privea nu ca un copil pe un altul, ci, în acel scurt răstimp, cum se uită un adult la un copil.

Nu știe că nu se bîlbîie întotdeauna, își spuse Richie.

– Dă-le drumul, Ben, pînă nu dărîmă acoperișul, spuse Bev.

O clipă mai tîrziu, o trapă se dădu peste cap ca valva unui submarin. Ben privi afară. Era roșu la față. Richie știu pe dată că Ben șezuse lîngă Beverly.

Bill și Richie se strecurară înăuntru. Ben închise chepengul la loc. Apoi se înghesuiră toți unul în altul, așezîndu-se cît mai confortabil, cu spatele lipit de pereții căptușiți cu scînduri, cu genunchii ridicați la piept. Trăsăturile le erau vag conturate de raza lanternei lui Ben.

– E-e-ei, c-ce se î-î-întîmplă? întrebă Bill.

– Nu prea multe, răspunse Ben; stătea într-adevăr lîngă Beverly și arăta la față pe cît de roșu, pe-atît de fericit. Noi tocmai...

– Zi-le, Ben, îl întrerupse Eddie. Zi-le povestea! Să vedem ce cred ei.

– Mult nu ți-ar folosi la astmă, îi spuse Stan lui Eddie pe cel mai bun ton „cineva-trebuie-să-fie-și-practic-în casa-asta"

Richie se așeză între Mike și Ben, cuprinzîndu-și genunchii cu mîinile înlănțuite. Jos era delicios de răcoare, locul emana o atmosferă

extraordinar de *tainică.* Urmărind raza lanternei în timp ce se muta de la o față la alta, uită temporar ceea ce-l uimise atît de tare afară, cu numai un minut în urmă.

– Despre ce vorbiți?

– A, Ben ne spunea o poveste despre ceremonia aia indiană, explică Bev. Dar Stan are dreptate, nu ți-ar prinde prea bine la astmă, Eddie.

– S-ar putea să n-o deranjeze, răspunse Eddie, părînd – spre cinstea lui, reflectă Richie – doar puțin stînjenit. De obicei îmi vine numai cînd sînt tulburat. Oricum, mi-ar plăcea să încerc.

– Să-ncerci c-c-ce? îl întrebă Bill.

– Ceremonia cu Afumătoarea, spuse Eddie.

– A-a-asta ce ma-mai e?

Fasciculul lanternei lui Ben se îndreptă în sus, iar Richie îl urmări cu ochii. Se plimba fără țel peste plafonul de scînduri al clubului în timp ce Ben dădea explicații. Traversă panourile dăltuite și despicate ale ușii de mahon pe care toți șapte o căraseră de la groapa de gunoi cu trei zile în urmă – cu o zi înainte de-a descoperi trupul lui Jimmy Cullum. Ceea ce își amintea Richie despre Jimmy Cullum, un băiețel liniștit care purta și el ochelari, era că-i plăcea să joace Scrabble în zilele ploioase. *Acum nu va mai juca Scrabble,* își spuse Richie, și îl cutremură un fior. În penumbră, nimeni nu îl observă, dar Mike Hanlon, care stătea umăr în umăr cu el, îi aruncă o privire curioasă.

– Păi, am scos cartea de la bibliotecă acu' o săptămînă, spunea Ben. *Fantomele Marilor Cîmpii* îi zice și e toată numai despre triburile indiene care au trăit în Vest acum o sută cincizeci de ani. Paiuții și pawneeii, kiowașii, otoeșii și comanșii. Chiar că-i o carte bună. Mi-ar plăcea grozav să mă duc acolo odată să văd pe unde au trăit. Iowa, Nebraska, Colorado, Utah...

– Taci și zi de Ceremonia Afumătorii, spuse Beverly, dîndu-i un cot.

– Sigur. Așa-i. Bine.

Iar Richie bănui că răspunsul i-ar fi fost același și dacă Beverly l-ar fi înghiontit spunîndu-i: „Bea otrava acum, Ben, vrei?"

– Vedeți voi, aproape toți indienii aceia aveau o ceremonie specială, iar clubul nostru m-a făcut să mă gîndesc la ea. Ori de cîte ori aveau de luat cîte o hotărîre importantă – să pornească după turmele de bizoni, sau să găsească apă proaspătă, sau dacă să se lupte

sau nu cu dușmanii – săpau o groapă mare în pămînt și o acopereau cu crengi, cu excepția unei mici aerisiri în vîrf.

– A-a-a-a-afumătoarea, spuse Bill.

– Mintea ta ageră nu conține niciînd să mă uimească, Bill Barosane, zise Richie cu gravitate. Ar trebui să apari în emisiunea *Twenty-One*. Fac prinsoare că l-ai bate pînă și pe bătrînu' Charlie Van Doren.

Bill se prefăcu că vrea să-i dea una, iar Richie se feri, pocnindu-se zdravăn cu capul de o proptea.

– *Au!*

– Ai m-meritat-o.

– Ti-omor, putriigai de gringo tiicălos, replică Richie. Nu avem noi nevoie de puturoși de...

– Băi, voi aveți de gînd să-ncetați? întrebă Beverly. E *interesant*.

Și-l gratifică pe Ben cu o privire atît de caldă, încît Richie crezu că din urechile lui Clăiță vor începe să iasă aburi în cîteva minute.

– În regulă, Ben, spuse Bill. Dă-i 'na-na-nainte.

– Sigur, zise Ben.

Cuvîntul ieși sub forma unui croncănit; trebui să-și dreagă glasul și s-o ia de la capăt.

– Cînd afumătoarea era gata, aprindeau în ea un foc. Foloseau lemn verde ca să *fumege* de-a binelea. Pe urmă toți vitejii se duceau și se așezau în jurul focului. Locul se umplea de fum. În carte scrie că era o ceremonie religioasă, dar mai era și un fel de întrecere, știți? După o juma' de zi sau cam așa ceva majoritatea vitejilor se tîrau afară pentru că nu mai puteau îndura fumul, și nu mai rămîneau decît vreo doi, trei. Și se zice că ăștia aveau viziuni.

– Mda, dacă eu aș respira fum cinci sau șase ore, probabil că și eu aș avea niște viziuni, nu zic, spuse Mike, și rîseră cu toții.

– Se spune că viziunile înștiințau tribul cu privire la ce e de făcut. Și nu știu dacă partea asta-i adevărată sau nu, dar în carte scrie că de cele mai multe ori viziunile se împlineau.

În tăcerea care se lăsă, Richie îl privi pe Bill. Era conștient de faptul că *toți* îl priveau pe Bill și avea sentimentul – din nou – că povestea lui Ben despre afumătoare era mai mult decît un lucru pe care-l citești într-o carte și pe urmă îl încerci și tu, ca o experiență chimică sau o scamatorie. Știa asta, cu toții știau. Poate că Ben știa cel mai bine. Acesta era un lucru pe care *trebuia* să-l facă.

Se zice că aveau viziuni... De cele mai multe ori viziunile se împlineau.

Richie își spuse: *Pariez că, dacă-l întrebăm, Clăiță o să ne spună despre cartea aia că i-a sărit practic în mînă. Ca și cum cineva sau ceva ar fi vrut ca el să citească* acea carte anume *și pe urmă să ne povestească nouă de ceremonia cu afumătoarea. Pentru că e un trib pe-aici, nu? Mda. Noi. Și, mda, cred că avem mare nevoie să știm ce urmează să se întîmple.*

Acest gînd conduse la un altul: trebuia *să se întîmple toate astea? De cînd i-a venit lui Ben ideea unui club subteran în loc de o căsuță în pom, astea* trebuia *să se-ntîmple? Cît de multe dintre toate astea le gîndim noi singuri și cîte sînt gîndite pentru noi?*

Într-un fel, presupunea că o asemenea idee ar fi trebuit să fie aproape încurajatoare. Era drăguț să-ți imaginezi că ceva mai mare decît tine, mai *isteț* ca tine judecă în locul tău, ca adulții care îți planifică mesele, îți cumpără hainele și îți orînduiesc timpul – iar Richie era convins că forța care îi adunase laolaltă, forța care îl folosise pe Ben ca mesager al ideii cu afumătoarea, forța aceea nu era aceeași cu cea care ucidea copiii. Aceasta era un fel de contraforță față de cealaltă... de...

(ei, haide, poți foarte bine să-i zici pe nume)

Monstru. Dar, cu toate astea, nu-i plăcea acel sentiment de a nu fi stăpîn pe propriile-i acțiuni, de a fi condus, de a fi *împins.*

Îl priveau cu toții pe Bill; toți voiau să afle ce va spune Bill.

– Pă-păi, ș-ș-știți, asta sună chiar c-corect.

Beverly oftă, Stan se foi stînjenit... Și atîta tot.

– Chi-chi-chiar co-corect, repetă Bill, privindu-și mîinile.

Și poate să fi fost doar raza tremurîndă a lanternei ținute de Ben sau propria lui imaginație, dar Richie avu impresia că Bill arăta puțin cam palid și foarte speriat, deși surîdea.

– Poate ne-ar prinde bi-bine o vi-viziune care să ne spună ce să f-f-facem cu pr-pr-problema n-noastră.

Și dacă are cineva o viziune, cugetă Richie, *Bill o să fie ăla.* Dar în privința asta se înșela.

– Ei bine, spuse Ben, probabil că nu funcționează decît la indieni, dar s-ar putea să fie palpitant s-o-ncercăm.

– Mhm, probabil că o să leșinăm toți de la fum și-o să murim aici, spuse posomorît Stan. Asta chiar ar fi palpitant, sigur că da.

– Nu vrei, Stan? întrebă Eddie.

– Ei, să zicem că vreau, oftă Stan. Cred că voi ăștia mă faceți să-mi pierd mințile, știți?

Se întoarse spre Bill.

– Cînd?

Bill răspunse:

– Pă-păi, nu-nu-i timp mai bun ca p-p-p-rezentul, nu-nu-i așa?

Urmă o tăcere surprinsă și îngîndurată. Apoi Richie se ridică în picioare, deschizînd chepengul cu mîna și lăsînd să intre lumina difuză a zilei încremenite de vară.

– Am la mine toporișca, anunță Ben, urmîndu-l afară. Cine vrea să m-ajute la tăiat niște lemn verde?

Pînă la urmă îl ajutară cu toții.

3

Le luă cam o oră ca să fie gata. Tăiară vreo cinci brațe de crenguțe înverzite, de pe care Ben rupse rămurelele și frunzele.

– Au să fumege, e clar, spuse el. Nici măcar nu știu dacă vom reuși să le dăm foc.

Beverly și Richie coborîră pe malul Keduskeag-ului și aduseră sus o colecție de pietre măricele, folosind jacheta lui Eddie (mama lui îl punea întotdeauna să-și ia pe el o jachetă, chiar dacă *erau* 30°C – se putea să plouă, spunea doamna Kaspbrak, și dacă ai pe tine o jachetă nu te faci leoarcă) în chip de boccea. Cărînd pietrele înapoi la club, Richie spuse:

– Nu poți face asta, Bev. Tu ești fată. Ben spunea că numai vitejii coborau în afumătoarea aia, nu indiencele.

Beverly se opri, privindu-l pe Richie cu un amestec de amuzament și iritare. O șuviță de păr îi scăpase din coada-de-cal; scoase în afară buza de jos și își suflă părul de pe frunte.

– Te-aș putea pune jos în luptă oricînd, Richie. Și-o știi foarte bine.

– *Aiasta* nu contește, Miss Scawlett! spuse Richie, holbînd ochii la ea. Matali ej-tot fată, și-*ntodeuna* o să fii fată! Nu ej viteaz de piele-roșă!

– Atunci o să fiu o vitezetă, i-o întoarse Beverly. Acum ce facem, ducem pietrele astea-napoi în club sau îți dau cu vreo cîteva-n dovleacul ăla tălîmb ca gaura curului?

– Măi-să-hie, Miss Scawlett, io n-am nici-o gau'a cu'ului în dovleac! chirăi Richie.

Beverly rîse atît de tare, încît scăpă capătul dinspre ea al jachetei lui Eddie și toate pietrele se rostogoliră pe jos. Îl bruftului pe Richie în tot timpul cît le adunară la loc, iar Richie glumi și chițcăi pe multe Voci, în vreme ce se gîndea cît e de frumoasă.

Deși Richie nu vorbise serios despre excluderea ei din afumătoare pe bază de sex, Bill Denbrough părea hotărît.

Beverly se opri în fața lui, cu mîinile-n șolduri și obrajii aprinși de mînie:

– N-ai decît să-ți iei părerea și să ți-o înfigi undeva cu un par, Bill Bîlbîitule! Și eu sînt băgată în treaba asta, sau cumva nu mai sînt membră a clubului tău nenorocit?!

Răbdător, Bill spuse:

– N-nu de-asta-i vo-vorba, B-B-Bev, și ș-știi f-foarte bi-bine. Cineva *trebuie* să stea a-a-icea sus.

– *De ce?*

Bill încercă să îi explice, dar nu reuși să articuleze cuvintele. Privi spre Eddie în căutarea unui ajutor.

– E ceea ce-a spus Stan, o lămuri calm Eddie. Despre fum. Bill zice că s-ar putea întîmpla de-adevăratelea – am putea leșina acolo. Apoi am muri. Bill spune că asta li se-ntîmplă celor mai mulți oameni în incendii. Nu mor arși. Mor înecați cu fumul. Mor...

Acum fata se întoarse spre Eddie:

– Bine, atunci. Vrea să stea cineva afară sus în caz că e vreun bucluc?

Nefericit, Eddie dădu din cap.

– Păi, cum ar fi să stai *tu*? Tu ești ăla cu astmă.

Eddie nu spuse nimic. Beverly se întoarse iar spre Bill. Ceilalți stăteau în jur, cu mîinile în buzunare, privindu-și încălțările.

– Pentru că-s fată, nu? Asta-i de fapt chestia, nu?

– Be-Be-Be-Be...

– Nu-i nevoie să behăi! se răsti ea. Dă doar din cap că da sau că nu. *Capul* nu ți se bîlbîie, nu? E din cauză că-s fată?

Fără tragere de inimă, Bill dădu din cap că da. Fata îl mai privi o clipă, cu buzele tremurînd, iar Richie crezu că o să plîngă. Cînd colo, explodă:

– Ei bine, *să te fut!*

Se răsuci în loc să-i privească pe ceilalți, iar ei îi evitară privirea, atît de arzătoare, încît era aproape radioactivă.

– Să vă fut pe *toți* dacă gîndiți la fel!

Se întoarse din nou spre Bill și începu să vorbească repede, mitraliindu-l cu toate cuvintele ce-i veneau în minte:

– Asta-i o treabă mai serioasă decît vreun căcățiș de joc de copii ca leapșa, sau pac-pac, sau v-ați ascunselea. *Și-o știi,* Bill. *Trebuie* s-o-ncercăm. Face *parte* din toată povestea. Și n-o să mă tai tu pe mine de pe listă doar fiindcă-s fată. Înțelegi? N-ar strica să înțelegi cum trebuie, că, de nu, plec chiar acum. Și dacă mă duc, m-am *dus.* De tot. Pricepi?

Se opri. Bill o privea. Părea să-și fi recăpătat calmul, dar lui Richie îi era frică. Simțea că orice șansă ar fi avut de-a cîștiga sau de-a găsi o cale să ajungă la ceea ce-i omorîse pe Georgie Denbrough și ceilalți copii, să ajungă la Monstru și să-l ucidă, era acum pe muche de cuțit. *Șapte,* își spuse Richie. *Asta-i numărul magic. Trebuie să fim șapte. Așa trebuie să fie.*

Undeva cîntă o pasăre; tăcu; iarăși cîntă.

– Bi-bine, spuse Bill, iar Richie lăsă să i se reverse aerul din piept. Dar ci-ci-cineva tot trebuie să s-stea a-a-afară. Cine v-v-vrea s-o facă?

Richie credea că Eddie sau Stan se vor oferi cu siguranță pentru această îndatorire, dar Eddie nu zise nimic. Stan stătea palid, gînditor și tăcut. Mike își agățase degetele de centură ca Steve McQueen în *Wanted: Dead or Alive.* Doar ochii-i priveau neliniștiți de la unul la altul.

– Ha-ha-haideți, îi îndemnă Bill.

Richie își dădu seama că acum dispăruse orice prefăcătorie; discursul pasional al lui Bev și fața gravă, prea bătrînă, a lui Bill avuseseră grijă de asta. Făcea parte din problemă, poate la fel de primejdioasă ca expediția pe care el și Bill o făcuseră la casa din Neibolt Street 29. O știau... Și nimeni nu dădea înapoi. Deodată se simți foarte mîndru de ei, foarte mîndru să fie cu ei. După toți anii în care ieșise afară la numărătoare, acum numărătoarea îl includea și pe el. În fine, era și el numărat. Nu știa dacă încă mai erau sau nu păguboși, dar știa că sînt împreună. Erau prieteni. Al naibii de buni prieteni. Richie își scoase ochelarii și și-i șterse viguros cu poala cămășii.

– Știu cum facem, spuse Bev și scoase din buzunar un pliculeț de chibrituri.

Pe copertă, atît de micuțe, încît aveai nevoie de o lupă ca să le vezi, erau fotografii ale candidatelor pe acel an la titlul de Miss Rheingold.

Beverly aprinse un chibrit, apoi îl suflă. Mai rupse șase și adăugă chibritul ars. Se întoarse cu spatele, iar, cînd reveni din nou cu fața, cozile albe ale celor șapte chibrituri îi ieșeau din pumnul strîns.

– Luați, spuse ea, întinzîndu-i chibritul lui Bill. Cel care nimerește chibritul cu capătul ars rămîne aici și-i trage afară pe ceilalți dacă o să fie cazul.

Bill o privi fix.

– A-așa v-v-vrei s-să fa-fa-facem?

Atunci fata îi zîmbi, iar zîmbetul îi făcu fața radioasă:

– Da, mălai-mare ce ești, așa vreau s-o facem. Tu ce zici?

– Te iu-iu-iubesc, B-B-Bev, răspunse el, iar culoarea îi năpădi fetei obrajii ca niște flăcări grăbite.

Bill nu păru să observe. Studie cozile de chibrit ce se iteau din pumnul ei și după un timp alese una. Avea gămălia albastră, nearsă. Beverly se întoarse spre Ben și i le oferi pe cele șase rămase.

– Și eu te iubesc, spuse Ben răgușit.

Avea fața de culoarea prunei; parcă ar fi fost în pragul unui infarct, însă nimeni nu rîse. Undeva în adîncul Maidanului, pasărea cîntă din nou. *Stan va fi știind ce pasăre e,* își spuse într-o doară Richie.

– Mulțumesc, spuse ea zîmbind, iar Ben alese un chibrit.

Avea fosforul intact.

Apoi i le oferi lui Eddie. Eddie surîse, un zîmbet sfios ce era incredibil de dulce și de o vulnerabilitate înduioșătoare.

– Cred că și eu te iubesc, Bev, spuse el și trase orbește un chibrit.

Gămălia era albastră.

Acum Beverly întinse către Richie cele patru cozi de chibrit pe care le avea în mînă.

– Ai, ce te mai *iubescîî,* Miss Scawlett! zbieră Richie din toți bojocii, schițînd cu buzele mișcări de sărutări exagerate.

Beverly nu făcu decît să-l privească, zîmbind puțintel, iar lui Richie i se făcu dintr-o dată rușine.

– Chiar te iubesc, Bev, spuse el și o atinse pe păr. Ești o tipă mișto.

– Mulțumesc.

Culese un chibrit și-l privi, convins că-l alesese pe cel ars. Dar nu. I le dădu lui Stan.

– Te iubesc, spuse Stan și smulse un chibrit din pumnul ei. Nears.

– Tu și cu mine, Mike, spuse ea și-i oferi să aleagă dintre cele două rămase.

Mike făcu un pas înainte:

– Eu nu te cunosc atît de bine ca să te iubesc, dar te iubesc totuși. Cred că ai putea să-i dai maică-mii lecții de răcnit.

Rîseră cu toții, iar Mike luă un chibrit. Și acesta avea capătul neatins.

– Cred că t-t-tot tu ești, l-la urma urmei, Bev, spuse Bill.

Cu o figură dezgustată – toate acele fulgere și trăsnete pentru nimic –, Beverly deschise palma.

Capătul ultimului chibrit era și el albastru, nears.

– L-l-le-ai mî-mî-mînărit, o acuză Bill.

– Ba nu. Nu le-am făcut nimic.

Tonul ei nu era de protest furios – ceea ce ar fi trezit suspiciuni –, ci de surprindere năucită.

– Jur pe Dumnezeu că nu.

Și le arătă palma. Văzură cu toții mica urmă de scrum al gămăliei de chibrit arse.

– Bill, jur pe numele mamei mele!

Bill o mai privi o clipă, apoi dădu din cap. Printr-un consens nerostit, toți îi înapoiară chibriturile lui Bill. Șapte la număr, cu capetele intacte. Stan și Eddie începură să se tîrască pe jos, dar acolo nu se găsea nici un chibrit ars.

– *N-am făcut-o,* zise iar Beverly, neadresîndu-se cuiva anume.

– Și-acum ce facem? întrebă Richie.

– Mergem to-to-toți jos. Pentru că a-asta *tr-tr-trebuie* să facem.

– Și dacă leșinăm? vru să știe Eddie.

Bill o privi din nou pe Beverly.

– Da-dacă B-Bev sp-spune a-adevărul, și î-îl sp-sp-spune, n-n-o să le-leșinăm.

– De unde știi? îl întrebă Stan.

– Ș-știu și-atî-tî-tît.

Pasărea cîntă din nou.

4

Ben și Richie coborîră primii, iar ceilalți le dădură pietrele una cîte una. Richie i le trecea lui Ben, care făcu un mic cerc de bolovani în mijlocul pardoselii din pămînt a clubului.

– În regulă, spuse el. Ajunge-atît.

Coborîră și ceilalți, fiecare cu cîte un mănunchi din rămurelele verzi pe care le tăiaseră cu toporișca lui Ben. Bill veni ultimul, închise trapa și deschise ferestruica îngustă articulată.

– A-a-așa. Uite și af-afumătoarea. Avem vr-reun ap-ap-aprinzător?

– Poți s-o folosești pe-asta, dacă vrei, îi spuse Mike scoțînd din buzunarul de la șold un exemplar zdrențuit din revista *Archie*. Am citit-o deja.

Bill rupse paginile una cîte una, încet și grav. Ceilalți stăteau lîngă pereți, genunchi lîngă genunchi și umăr lîngă umăr, privind fără a vorbi. Tensiunea era densă și încremenită.

Bill puse rămurele și crenguțe peste hîrtie și se uită la Beverly:

– T-t-tu a-ai chi-chibriturile.

Fata aprinse unul, flăcăruie galbenă în obscuritate.

– Blestemăția probabil că n-o să se-aprindă, spuse ea cu voce ușor nesigură și atinse hîrtia cu flacăra în mai multe locuri.

Cînd focul ajunse aproape de degete, îl aruncă în centru.

Flăcările se înveșpăiară galbene, cufundîndu-le chipurile într-o expresie de ușurare evidentă, iar în acel moment lui Richie nu-i mai veni deloc greu să creadă povestea cu indieni a lui Ben și se gîndi că astfel trebuia să fi fost în zilele acelea de demult, cînd conceptul de oameni albi încă nu era decît un zvon sau o poveste pentru copii în mintea acelor indieni care urmăreau turme de bizoni atît de mari încît puteau acoperi ținutul de la un orizont la altul, iar la trecerea lor pămîntul se zguduia ca la cutremur. În acea clipă Richie și-i putu imagina pe indieni, kiowași sau pawneeși sau ce-or fi fost, jos în afumătoarea lor, genunchi lîngă genunchi și umăr lîngă umăr, privind la flăcările ce picurau și se cufundau în lemnul verde ca niște ulcele fierbinți, ascultînd slabul și constantul fîsîit al sevei ce se infiltra afară din pulpa umedă, așteptînd să se pogoare viziunea.

Mhm. Așezat acolo, putea crede totul... Și, privind la fețele lor sumbre care studiau flăcările și paginile ce se înnegreau ale cărțuliei cu Archie a lui Mike, putea să observe că și ei credeau.

Crengile luau foc. Clubul începu să se umple de fum. O parte, asemenea semnalelor cu fum dintr-un film dat sîmbătă la matineu, cu Randolph Scott sau Audie Murphy, scăpa afară din afumătoare. Dar, pentru că aerul complet nemișcat de deasupra nu stîrnea nici un curent, cea mai mare parte a fumului rămînea înăuntru. Avea o înțepătură acră, care făcea să-i usture ochii și să le palpite gîtlejul. Richie îl

auzi pe Eddie tușind de două ori – sunet sec, ca al scîndurilor plesnite una de alta – și apoi rămînînd iarăși tăcut. *N-ar trebui să fie aici,* își spuse el... Dar se părea că altcineva – sau altceva – era de altă părere.

Bill mai aruncă o mînă de lăstari verzi pe focul ce ardea înăbușit și întrebă cu un glas subțire ce nu prea semăna cu vocea sa obișnuită:

– Are cineva v-vreo vi-vi-viziune?

– Viziuni să ieșim de aici, spuse Stan Uris.

La care Beverly rîse, dar rîsul ei se transformă într-un acces sufocant de tuse.

Richie își rezemă capul de perete și privi în sus la gura de aerisire – un dreptunghi îngust de lumină albă voalată. Se gîndi la statuia lui Paul Bunyan, în ziua aceea din martie – dar acela nu fusese decît un miraj, o halucinație.

(viziune)

– Fumul ăsta *m-omoară,* spuse Ben. Huuuu!

– Atunci pleacă, murmură Richie, fără a-și lua ochii de la ferestruică.

Simțea că îi dădea ceva de care să se agațe. Simțea că parcă pierduse cinci kilograme. Și simțea sigur ca dracu' că încăperea clubului se mărise. Al naibii de corectă, senzația asta de la urmă. Se așezase în așa fel încît piciorul drept, grăsan, al lui Ben Hanscom îi apăsa propriul său picior stîng, și umărul osos al lui Bill Denbrough era înfipt în brațul lui drept. Acum nu se mai atingea de nici unul dintre ei. Privi alene la dreapta și la stînga ca să se convingă dacă impresia sa era întemeiată. Și așa era. Ben se afla la un pas-doi spre stînga. În dreapta, Bill se găsea mai departe chiar.

– Locu-i mai mare, stimați telespectatori și dragi radioascultători, spuse el.

Trase adînc aer în plămîni și tuși cu putere. Îl durea, îl durea adînc în piept, așa cum te doare tusea cînd ai virozăă, gripă sau altceva. Un timp, crezu că nu-i va mai trece niciodată; că pur și simplu o să tușească în continuare pînă vor fi nevoiți să-l tragă afară. *Dac-o să mai poată,* se gîndi el, dar gîndul era mult prea vag ca să-l mai și înspăimînte.

Apoi îl simți pe Bill bătîndu-l pe spinare, iar criza de tuse trecu.

– Nu știi că n-o faci întotdeauna, spuse Richie.

Din nou privea la ferestruică în loc să-l privească pe Bill. Cît de luminoasă părea! Cînd închidea ochii, încă mai putea să vadă dreptunghiul plutind acolo în întuneric, dar verde-strălucitor în loc de alb-luminos.

– Ce-ce-ce vrei să sp-spui? întrebă Bill.

– Bîlbîială.

Tăcu, auzind că altcineva tușea, dar fără a fi sigur cine anume era.

– *Tu* ar trebui să faci Vocile, nu eu, Bill Barosane. Tu...

Tusea se înteți. Deodată lumina zilei inundă clubul, atît de brusc și de puternic încît Richie trebui să mijească ochii. Reuși să-l distingă doar pe Stan Uris, care se cățăra și se tîra afară cu unghiile.

– Iertați-mă, îngăimă Stan, printre tusetele spasmodice. Iertați-mă, nu pot...

– Nu face nimica, se pomeni Richie zicînd.

Vocea îi suna ca și cum ar fi ieșit dintr-un alt trup.

Trapa se trînti la loc după o clipă, dar intrase destul aer curat ca să-i limpezească puțin capul, înainte ca Ben să se mute pentru a umple spațiul rămas gol în urma lui Stan, Richie redeveni conștient de piciorul lui Ben apăsîndu-se într-al lui. Cum îi venise ideea că li se dilatase clubul?

Mike Hanlon mai aruncă niște vreascuri pe focul fumegînd. Richie își reluă inspirările subțiri și privirile spre aerisire. N-avea nici o senzație a unei treceri reale de timp, dar era vag conștient că, pe lîngă fum, în club se făcea cald și bine.

Privi în jur, își privi prietenii. Erau greu de deslușit, pe jumătate înghițiți în fum și penumbră din lumina albă și încremenită a verii. Capul lui Bev stătea rezemat pe spate, pe o proptea, mîinile și le ținea pe genunchi, ochii închiși, lacrimile șiroindu-i pe obraji către lobii urechilor. Bill ședea cu picioarele încrucișate și bărbia în piept. Ben era...

Dar deodată Ben era în picioare, împingînd și el chepengul.

– Uite-l și pe Ben că pleacă, spuse Mike.

Stătea în poziție indiană drept în fața lui Richie, cu ochii roșii ca ai unei nevăstuici.

Răcoarea relativă îi izbi din nou. Aerul se împrospăta în timp ce fumul se învălătucea în sus prin trapă. Ben tușea și icnea sec. Se trase afară cu ajutorul lui Stan, și, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să închidă chepengul, Eddie se ridică în picioare, clătinîndu-se și palid la față ca un mort, cu excepția petelor vinețiide sub ochi, întinse pînă imediat sub pometi. Pieptul său îngust sălta în sus și în jos, în spasme găunoase. Bîjbîi orbește după marginea gurii de salvare și ar fi căzut dacă Ben nu-l apuca de o mînă, iar Stan de cealaltă.

– Scuze, bîigui Eddie într-o șoaptă mică și chițăitoare, înainte de a fi tras în sus.

Trapa se trînti la loc.

Urmă o perioadă lungă de liniște. Fumul se adună pînă ce clubul se umplu de o ceață densă, nemișcată. *Mie-mi pare ca o supă de mazăre, Watson,* își spuse Richie, și preț de o fracțiune de secundă se imaginâ în chip de Sherlock Holmes (un Holmes care semăna mult cu actorul Basil Ralhbone, iar filmul era alb-negru), înaintînd cu un scop bine determinat pe Baker Street; Moriarty era pe undeva pe-aproape, o birjă elegantă îl aștepta, iar vînatul avea toate simțurile alertate.

Gîndul era uluitor de clar, uluitor de *robust.* Părea aproape să aibă greutate, ca și cum n-ar fi fost un mic vis-cu-ochii-deschiși, un visuleț de buzunar, precum cele pe care le avea tot timpul, ci un lucru aproape *real.*

Încă mai avea destul sarcasm în el ca să-și spună că, dacă din chestia asta nu se alegea decît cu o viziune despre Basil Rathbone în rolul lui Sherlock Holmes, atunci toată noțiunea de viziuni era destul de ieftină. *Doar că firește nu Moriarty e acolo. Monstrul e acolo – un Monstru – și Monstrul e real. Monstrul...*

Apoi trapa se deschise din nou și Beverly se chinuia să iasă, tușind uscat, cu o mînă pusă căuș la gură. Ben o apucă de o mînă, iar Stan o prinse de sub celălalt braț. Trasă de ei și totodată tîrîndu-se cu propriile-i puteri, fata ajunse sus și dispăru.

– Și-și-și *e-este* mai m-are, spuse Bill.

Richie privi în jur. Văzu cercul de pietre cu focul mocnind înăuntru, scuipînd nori de fum. De partea cealaltă îl văzu pe Mike așezat cu picioarele încrucișate, ca un totem sculptat în abanos, privind la el prin flăcări, cu ochi înroșiți de fum. Numai că Mike se afla la mai bine de douăzeci de metri distanță, iar Bill era chiar mai departe, la dreapta lui Richie. Clubul subteran avea acum cel puțin mărimea unei săli de bal.

– Nu contează, spuse Mike. O să vină destul de repede. *Ceva* o să vină.

– M-m-mhm, făcu Bill. Da' eu... eu... eu...

Începu să tușească, încercă să se controleze, dar tusea se înrăutăți, ca un zdrăngănit uscat. Difuz, Richie îl văzu pe Bill poticnindu-se în picioare, întinzînd mîna după trapă și deschizînd-o.

– Vă u-u-urez no-no-nor...

Și se duse, tras afară de ceilalți.

– Se pare că mai sîntem tu și cu mine, Mikey bătrîne, spuse Richie, după care îl cuprinse și pe el tusea. Credeam c-o să rămînă sigur Bill...

Tusea se agrava. Băiatul se încovoie de spate, icnind sec, incapabil să-și mai recapete suflul. Capul îi zvîcnea – bubuia – ca o ridiche umplută cu sînge. Ochii îi lăcrimau pe sub ochelari.

De undeva departe, îl auzi pe Mike spunînd:

– Du-te sus, Richie. Nu face prostii. Nu sta aici să mori.

Ridică o mînă spre Mike și fîlfîi din ea

(ba p'a mă-tii)

într-un gest de negație. Puțin cîte puțin începu să-și aducă din nou tusea sub control. Mike avea dreptate: urma să se întîmple ceva, și încă repede. Voia să mai fie acolo cînd sosea.

Privi iar la ferestruică. După accesul de tuse își simțise capul ușor, iar acum i se părea că plutește pe o pernă de aer. Era o senzație plăcută. Inspiră slab de mai multe ori și își spuse: *Într-o zi am să fiu o vedetă* rock and roll. *Asta e, da. O să fiu celebru. O să scot discuri, și albume, și filme. O să am un sacou negru, pantofi albi și un Cadillac galben. Și cînd o să mă întorc în Derry toți au să se piardă cu firea, pînă și Bowers. Port ochelari, dar ce futu-i mă-sa? Și Buddy Holly poartă ochelari. O să țopăi pînă mă fac albastru și o să dansez pînă mă fac negru. O să fiu primul star* rock and roll *care a răsărit vreodată din Maine. O să...*

Gîndul se risipi. Nu conta. Descoperi că acum nu mai trebuia să respire cîte puțin. Plămînii i se adaptaseră. Putea respira cît de mult fum voia. Poate că era venit de pe Venus.

Mike mai aruncă surcele pe foc. Ca să nu se lase mai prejos, Richie azvîrli și el o mînă.

– Cum te simți, Rich? întrebă Mike.

Richie zîmbi.

– Mai bine. Bine, aproape. Tu?

Mike surîse și el, dînd din cap.

– Mă simt în regulă. Ai avut ceva gînduri ciudate?

– Mhm. Un minut am crezut că sînt Sherlock Holmes. Pe urmă m-am gîndit c-aș putea dansa ca The Dovells. Ai ochii așa de roșii, că nu ți-ar veni să crezi, știi?

– Și tu. Doar o pereche de nevăstuici în țarc, asta sîntem.
– Zău?
– Zău.
Vrei să zici în regulă?
– În regulă. Vrei să zici că ai găsit cuvîntul?
– Am găsit cuvîntul, Mikey.
– Mda, bine.

Își rînjiră, iar apoi Richie își lăsă capul pe spate la perete și privi spre ferestruică. Curînd începu să plutească într-o parte. Nu... nu într-o parte. *În sus.* Plutea în *sus.* Ca

(plutim jos aici noi toți)

un balon.

– Bă-bă-băi, v-v-vă e bi-bine?

Glasul lui Bill, coborînd prin aerisire. Venind de pe Venus. Îngrijorat. Richie se simți bufnind la loc înlăuntrul său.

– Bine, își auzi vocea, îndepărtată, iritată. Bine, am *spus* bine, taci, Bill, lasă-ne să găsim cuvîntul. Vrem să zicem c-avem de găsit

(Pămîntul)

cuvîntul.

Clubul era mai mare ca oricînd, pardosit acum cu lemn lustruit. Fumul era des precum ceața Londrei, iar focul aproape că nu se mai vedea. Dușumeaua aia! Doamne-apără-și-păzește! Era mare cît a unei săli de bal dintr-o superproducție muzicală. Mike se uita la el din partea opusă, siluetă aproape pierdută în ceață.

Vii, Mikey bătrîne?
Sînt chiar aici cu tine, Richie.
Încă mai vrei să zici „în regulă"
Mhm... Dar ia-mă de mînă... Poți să mă ții?
Așa cred.

Richie întinse mîna și, deși Mike era în cealaltă parte a încăperii aceleia enorme, îi simți degetele cafenii și puternice încleștîndu-i-se pe încheietură. O, și ce bine era, era o atingere bună – bună pentru a găsi dorință în alinare, mîngîiere în dorință, substanță în fum și fum în substanță...

Își înclină din nou capul pe spate și privi la aerisire, atît de albă și măruntă. Acum era și mai departe, la kilometri înălțime. Lumină de pe cercul planetei Venus.

Se întîmpla. Începu să plutească. *Atunci hai,* spuse în sinea sa și începu să se înalțe mai repede prin fum, prin ceață, pîclă, prin ce-o fi fost.

5

Nu se mai aflau înăuntru.

Amîndoi stăteau împreună în mijlocul Maidanului, și aproape că se lăsase înserarea.

Era Maidanul, o știa, dar totul arăta altfel. Frunzișul era mai luxuriant, mai profund, cu o mireasmă sălbatică. Creșteau plante pe care nu le mai văzuse niciodată în viața lui, iar Richie își dădu seama că unele dintre plantele pe care în prima clipă le luase drept copaci erau în realitate ferigi gigantice. Se auzea sunetul unei ape curgînd, dar era mult mai puternic decît ar fi trebuit – apa aceea nu suna ca lenesul curs al Kenduskeag-ului, ci mult mai tare, așa cum își închipuia el că ar răsuna rîul Colorado tăindu-și calea prin Marele Canion.

Și mai era și cald. Nu se putea spune că nu se lăsa arșița vara în Maine, și era destulă umezeală, astfel încît uneori te simți lipicios zăcînd doar noaptea în pat, dar aici domnea mai multă zăpușeală și umiditate decît simțise vreodată în toată viața lui. O ceață joasă, densă și fumurie dormita în adîncurile pămîntului și se furișa pe lîngă picioarele băieților. Avea un miros înțepător și subțire ca al lemnului verde ars.

El și Mike porniră spre zgomotul apei curgătoare fără a vorbi, croindu-și drum prin frunzișul ciudat. Liane groase ca odgoanele se întindeau între unii copaci ca niște pînze țesute de păianjeni gigantici, și la un moment dat Richie auzi ceva tropăind prin bălării. După zgomot părea mai mare decît un cerb.

Se opri atît cît să privească în jur, învîrtindu-se în cerc, studiind orizontul. Știa pe unde ar fi trebuit să se afle cilindrul alb și gros al Turnului de Apă, dar nu era acolo. Nu se zărea nici terasamentul căii ferate ce mergea către triaj, la capătul Străzii Neibolt, sau complexul locativ de la Old Cape – rîpe joase și gresie roșie ieșeau din pîlcurile dese de ferigi gigantice și brazi, acolo unde ar fi trebuit să fie Old Cape.

Deasupra se auzi un fîlfîit. Băieții se feriră, în timp ce un escadron de lilieci zburară peste capetele lor. Erau cei mai mari lilieci pe

care-i văzuse vreodată Richie, și pentru o clipă fu mai înfricoșat chiar și decît fusese cînd Bill încerca s-o pună pe Silver în mișcare, iar el auzea cum Vîrcolacul se apropia în urma lor. Nemișcarea și calitatea nepămînteană ale acelui ținut erau amîndouă cumplite, dar groaznica sa *familiaritate* părea întrucîtva și mai rea.

Nu trebuie să-ți fie frică, își spuse. *Ține minte că ăsta nu-i decît un vis, sau o viziune, sau cum oi vrea să-i zici. Eu și bîtrînu' Mikey sîntem de fapt tot în club, prostiți de fum. Nu peste mult timp Bill Barosanul o să-nșiapă sî-și faci grij' fincă nu mai răspundem și o să coboare cu Ben să ne tragă afară. E exact așa cum zice Conway Twisty – doar o prefăcătorie.*

Dar putea să vadă cum aripa unui liliac era atît de zdrențuită încît soarele pîclos răzbătea prin ea, iar cînd trecură pe sub una dintre ferigile uriașe observă o omidă galbenă enormă care se tîra pe o tulpină groasă, verde, cu umbra în urmă-i. Căpușe mici și negre săreau și forfoteau pe ea. Dacă ăsta era un vis, era cel mai clar pe care-l avusese în viața lui.

Se îndreptară spre sunetul rîului și, în ceața de la sol înaltă pînă la genunchi, Richie nu mai era în stare să își dea seama dacă atingea pămîntul cu picioarele. Ajunseră într-un loc unde atît ceața, cît și pămîntul luau sfîrșit. Richie privi, nevenindu-i să creadă. Acela nu era Kenduskeag-ul – și totuși era. Torentul clocotea și se învolbura printr-o albie îngust tăiată prin aceeași rocă sfărîmicioasă – privind peste apă spre malul opus, putu să vadă epocile tăiate în straturile acelea suprapuse de piatră, roșu, apoi portocaliu și iarăși roșu. Torentul nu putea fi trecut pășind pe pietre; aveai nevoie de un pod de frînghie, iar dacă se întîmpla să cazi în apă, erai imediat luat de curent. Zgomotul șuvoiului era cel al unei amarnice mînii prostești și, în timp ce privea uluit, cu gura căscată, Richie văzu un pește roz-argintiu sărind într-un arc imposibil de înalt, mușcînd din gîngăniile ce formau nori schimbători deasupra apei. Căzu plescăind la loc, oferindu-i lui Richie doar atît timp cît să-i înregistreze prezența și să realizeze că niciodată în viața lui nu văzuse un astfel de pește, nici măcar în cărți.

Stoluri de păsări străbăteau cerul, ciorovăindu-se răgușit. Nu o duzină sau două; un moment, păsările care întunecau cerul acoperiră chiar și soarele. O nouă trosnitură prin tufișuri, apoi altele, mai multe. Richie se răsuci, cu inima bubuindu-i dureros în piept, și văzu un animal asemănător cu o antilopă ce fulgera pe alături spre sud-est.

O să se întîmple ceva. Iar ele o știu.

Păsările trecură, probabil migrînd în masă undeva mai spre sud. Încă un animal păși apăsat pe lîngă ei... Și încă unul. Apoi se lăsă liniștea, cu excepția bolborositului constant al Kenduskeag-ului. Tăcerea avea în ea o stare de așteptare apăsătoare, care lui Richie nu-i plăcea. Își simți firele de păr schimbîndu-și poziția și încercînd să i se ridice pe ceafă, și din nou întinse mîna după a lui Mike.

Știi unde sîntem? îi strigă el. *Ai găsit cuvîntul?*

Iisuse, da! strigă Mike. *L-am găsit! Asta-i demult, Richie! Demult!*

Richie dădu din cap. Demult, ca în odată ca niciodată, foarte foarte demult, pe cînd trăiam toți în pădure și nimeni nu locuia altundeva. Se aflau pe Maidan așa cum fusese acesta în urmă cu Dumnezeu știe cîte mii de ani. Erau într-un trecut inimaginabil de dinaintea erei glaciare, cînd New England fusese tot atît de tropicală pe cît era azi America de Sud... Dacă mai *exista* vreun *azi.* Privi din nou în jur, nervos, aproape așteptîndu-se să vadă un brontozaur ridicîndu-și gîtul cît o macara profilată pe cer și să se holbeze în jos la ei, cu gura plină de noroi și plante dezrădăcinate șiroind de apă, sau un tigru-cu-dinți-sabie ieșind pe furiș din tufișurile uriașe.

Dar nu era decît tăcerea aceea rău-prevestitoare, aidoma celei așternute cu cîteva minute înaintea unui trăsnet teribil, cînd coamele vinete se îngrămădesc tot mai sus și mai sus pe cer, lumina capătă o nuanță bizară, purpuriu-galbenă-violacee, iar vîntul moare complet și simți o aromă grea ca a bateriilor de mașină supraîncărcate.

Sîntem în trecut, cu un milion de ani în urmă, poate, sau cu zece milioane, sau optzeci de milioane, și ceva urmează să se întîmple, nu știu ce anume, dar va fi ceva, iar mie mi-e frică, vreau să se sfîrșească, vreau să mă-ntorc înapoi și, Bill, te rog Bill te rog trage-ne afară, e ca și cum am fi căzut în fotografie, într-o fotografie, te rog, te rog, ajutor...

Mîna lui Mike o strînse pe-a lui și își dădu seama că acum tăcerea se spărsese. Se auzea o vibrație joasă și constantă – mai mult o simțea decît o auzea, acționînd asupra membranei întinse a timpanelor, făcînd să zumzăie micile oscioare ce conduceau sunetul. Creștea statornic. Nu avea nici o tonalitate;

(cuvîntul la început a fost cuvîntul a fost pămîntul a fost)

un sunet fără melodie, fără suflet. Bîjbîi în căutarea copacului lîngă care stăteau și cînd îl atinse cu mîna, făcută căuș după forma trunchiului, simți vibrația prinsă înăuntru. În același moment își

dădu seama că o putea simți și în picioare, un gîdilat insistent ce-i străbătea gleznele și gambele pînă la genunchi, prefăcîndu-i tendoanele în diapazoane.

Creștea. Și creștea.

Cobora din cer. Fără a o dori, dar incapabil să se stăpînească, Richie întoarse fața în sus. Soarele era un ban topit într-un cerc de nori coborîți, încercuit de un halou umed. Sub el, mlaștina verde luxuriantă care era Maidanul stătea într-o nemișcare totală. Richie crezu că înțelesese în ce consta viziunea: aveau să vadă sosirea Monstrului.

Vibrația căpătă glas – un muget rostogolit acumulîndu-se într-un crescendo de sunet zdrobitor. Își astupă urechile cu palmele, urlă și nu-și putu auzi urletul. Lîngă el, Mike Hanlon făcea același lucru, iar Richie văzu că din nasul lui Mike curgea puțin sînge.

Norii de la apus se aprinseseră într-o văpaie stacojie. Își trasă drumul spre ei, lățindu-se de la dimensiuni de arteră la rîu și apoi la un fluviu de culoare amenințătoare; și atunci, în timp ce un obiect căzător, arzînd, sparse plafonul de nori, se porni vîntul. Era fierbinte și pîrjolitor, fumegînd și sufocant. Obiectul din cer era gigantic, un capăt de chibrit în flăcări aproape prea luminos ca să poată fi privit. Arcuri electrice țîșneau din el, biciuri albastre ce fulgerau și lăsau în urma lor tunete.

O navă spațială! răcni Richie, căzînd în genunchi și acoperindu-și ochii. *O, Doamne, e o navă spațială!* Dar credea – și avea să le-o spună celorlalți mai tîrziu, pe cît putea de bine – că *nu* era o navă, deși se putea să fi venit *prin* spațiu ca să ajungă acolo. Ceea ce coborîse în ziua aceea de demult venea dintr-un loc mult mai îndepărtat decît o altă stea sau o altă galaxie, iar, dacă *navă spațială* era prima expresie care-i trecuse prin minte, asta poate se datora doar faptului că mintea lui nu avea nici un alt mod de a formula ceea ce ochii lui vedeau.

Apoi avu loc o explozie – un vuiet de tunet urmat de o coliziune rostogolindă ce-i doborî pe amîndoi la pămînt. De data asta Mike bîjbîi după mîna lui Richie. Se auzi încă o explozie. Richie deschise ochii Și văzu o vîlvătaie de foc și o coloană de fum înălțîndu-se la cer.

Monstrul! zbieră el către Mike, acum într-un extaz al terorii – niciodată în viața lui, înainte sau după aceea, n-avea să fi simțit atît de profund o emoție, să fie atît de copleșit de prezența senzației. *Monstrul! Monstrul! Monstrul!*

Mike îl trase ridicîndu-l în picioare și o luară la fugă pe malul înalt al tînărului Kenduskeag, nebăgînd de seamă nici un moment cît de aproape erau de prăpastie. O dată Mike se împiedică și căzu în genunchi, derapînd. Veni apoi rîndul lui Richie să cadă, julindu-și bărbia și rupîndu-și pantalonii. Vîntul se înteți se și purta spre ei mirosul pădurii în flăcări. Fumul era tot mai dens, iar Richie deveni vag conștient că Mike și el nu erau singurii care fugeau. Animalele se puseseră din nou în mișcare fugind de fum, de foc, de moartea în flăcări. Fugind de Monstru. Nou-venitul în lumea lor.

Richie începu să tușească. Îl auzea pe Mike lîngă el, tușind de asemenea. Fumul tot mai gros spăla verdele, cenușiurile și roșurile zilei. Mike căzu iar, și Richie îi scăpă mîna. Dibui după ea și n-o găsi.

Mike! urlă în panică, tușind. *Mike, unde ești? Mike! MIKE!*

Dar Mike nu mai era; Mike nu era nicăieri.

Richie! Richie! Richie!

(!!TROSC!!)

– Richie! Richie! Richie! ți-e

6

bine?

Pleoapele îi fluturară deschizîndu-se și o văzu pe Beverly îngenuncheată lîngă el, ștergîndu-l la gură cu o batistă. Ceilalți – Bill, Eddie, Stan, Ben – stăteau în spatele ei, cu chipurile solemne și speriate. Obrazul îl durea ca dracu' Încercă să-i vorbească lui Beverly și nu putu decît să horcăie. Încercă să-și dreagă glasul și aproape vomă. Își simțea gîtlejul și plămînii ca și cum ar fi fost căptușiți cu fum.

Într-un tîrziu reuși:

– M-ai pălmuit, Beverly?

– A fost tot ce mi-a dat prin minte să fac, răspunse ea.

– Trosc, murmură Richie.

– N-am crezut c-o să-ți revii, asta-i tot, spuse Bev și deodată izbucni în lacrimi.

Richie o bătu stîngaci pe umăr, iar Bill puse o mînă pe ceafa fetei. Beverly duse imediat mîna înapoi, i-o apucă, o strînse.

Richie reuși să se ridice în capul oaselor. Lumea prinse a înota valuri-valuri. Cînd își reveni, îl văzu pe Mike rezemat de un copac din preajmă, cu fața buimacă și palid-cenușie.

– Am borît? o întrebă Richie pe Bev.

Fata dădu din cap, continuînd să plîngă.

Cu o voce croncănită, împiedicată, a Copoiului Irlandez, se interesă:

– Dădui și pe tine, drăguță?

Bev rîse printre lacrimi și scutură din nou din cap.

– Te-am întors pe-o parte. Mi-era frică... f-f-frică să nu te în-în-îneci cu voma.

Începu iarăși să plîngă tare.

– Nu-nu-nu-i ci-cinstit, spuse Bill continuînd s-o țină de mînă. E-e-eu-s ăla care se bî-îlbîie pe-pe-a-aici.

– Nu-i rău, Bill Barosane, spuse Richie.

Încercă să se ridice în picioare și se așeză la loc, greoi. Lumea continua să se unduiască. Îl apucă tusea și întoarse capul, simțind că va vărsa iar doar cu un moment înainte să se-ntîmple. Deșertă o baltă de cheaguri de spumă verde și salivă groasă. Închise ochii strîns și cîrîi:

– Care vrei o gustărică?

– Of, *căcat!* țipă Ben, dezgustat și rîzînd în același timp.

– Mie-mi seamănă mai mult a borîtură, murmură Richie, deși la drept vorbind ochii încă-i mai erau închiși. Căcatul iese de obicei pe partea ailaltă, la mine cel puțin. De tine nu-ș ce să zic, Clăiță.

Cînd în sfîrșit deschise ochii, văzu clubul cam la douăzeci de metri distanță. Atît fereastra, cît și chepengul erau deschise larg. Fumul, mai subțire acum, ieșea în rotocoale prin amîndouă.

De astă dată Richie izbuti să se ridice în picioare. În prima clipă a fost absolut sigur că va voma din nou, sau va leșina, sau le va face pe amîndouă în același timp.

– Trosc, murmură el, privind cum lumea se curba și se răsucea în fața ochilor săi.

Cînd senzația trecu, își croi drum spre locul unde stătea Mike. Ochii băiatului era încă roșii ca de nevăstuică, iar după umezeala manșetelor de la pantaloni Richie bănui că poate bătrînu' Mikey făcuse și el o plimbare cu liftul stomacului.

– Pentru un băiat alb te-ai descurcat binișor, horcăi Mike și-i dădu un pumn slab în umăr.

Richie nu-și găsea cuvintele – situație de extremă raritate.

Bill se apropie. Ceilalți veniră cu el.

– Tu ne-ai scos? întrebă Richie.

– E-eu și B-Ben. Zb-zbierați. Am-amîndoi. D-d-dar...

Îl privi pe Ben.

Ben spuse:

– Trebuie să fi fost din cauza fumului, Bill.

Dar nu se simțea nici un strop de convingere în glasul lui.

Cu voce plată, Richie întrebă:

– Vrei să zici ce cred eu că vrei?

Bill ridică din umeri.

– A-a-asta ce m-mai e, Ri-Richie?

Răspunse Mike:

– În primul moment n-am fost acolo, nu-i așa? Ați coborît pentru că ne-ați auzit zbierînd, dar la început nu ne-ați găsit.

– Chiar era mult fum, spuse Ben. Că vă auzeam pe amîndoi urlînd așa era destul de înspăimîntător. Dar urletele... sunau... mă rog...

– S-s-sunau de f-f-f-foarte de-departe, completă Bill.

Bîlbîindu-se rău, le povesti că atunci cînd el și Ben coborîseră nu fuseseră în stare să-i vadă nici pe Richie, nici pe Mike. Începuseră să se agite prin clubul plin de fum, speriați că, dacă nu acționează repede, cei doi băieți ar putea muri intoxicați cu fum. Într-un tîrziu Bill apucase o mînă – a lui Richie. Îi trăsese „o a *dr-dr-dracu* de smu-smu-ciură", iar Richie ieșise în zbor din beznă, conștient doar pe sfert. Cînd Bill se răsucise, îl văzuse pe Ben strîngîndu-l în brațe pe Mike, tușind amîndoi. Ben îl aruncase pe Mike afară prin trapa deschisă. Ben ascultă toate acestea, dînd din cap.

– Tot bîjbîiam, știi? Chiar nu făceam nimic altceva decît să tot întind mîna de parcă voiam să dau noroc. Tu mi-ai prins-o, Mike. A naibii de bună treabă că mi-ai prins-o atunci. Cred că erai cam pe ducă.

– Băi, voi faceți să pară clubul cu mult mai mare decît e de fapt, spuse Richie. Vorbiți de împiedicat prin el și toate alea. N-are decît un metru jumate pe fiecare latură.

Urmă un moment de tăcere în care cu toții se uitară la Bill, care se încrunta concentrat.

– A *f-f-fost* mai m-mare, spuse el în cele din urmă. N-n-nu-i așa, Ben?

Ben ridică din umeri.

– Sigur că așa am crezut. Doar dacă n-o fi părut din cauza fumului.

– Nu fumul a fost, spuse Richie. Chiar înainte să se-ntîmple – înainte să *ieșim* – mi-amintesc că-mi spuneam că e cel puțin la fel de mare ca o sală de bal dintr-un film. Ca-ntr-unul din musicalurile alea. *Șapte mirese pentru șapte frați,* de exemplu. Abia dacă-l puteam vedea pe Mike rezemat de celălalt perete.

– Înainte să *ieșiți?* întrebă Beverly.

– Păi... Vreau să zic... Parcă...

Fata îl apucă pe Richie de braț:

– S-a întîmplat, nu? S-a întîmplat de-adevăratelea! Ați avut o viziune, exact ca în cartea lui Ben!

Chipul îi radia.

– S-a *întîmplat* de-adevăratelea!

Richie se privi în jos pe sine, apoi pe Mike. Unul dintre genunchii pantalonilor de catifea reiată ai lui Mike era sfîșiat, și propriii lui blugi aveau genunchii rupți. Prin găuri se vedeau zgîrieturi sîngerînde.

– Dacă a fost o viziune, în veci nu vreau să mai am alta, spuse el. De Regele-Pește aci de față nu știu, da' eu cînd am intrat acolo n-aveam nici o gaură-n pantaloni. Sînt practic noi, ce mama mă-sii. O să dau de dracu' cu maică-mea.

– Ce s-a întîmplat? întrebară Ben și Eddie într-un glas.

Richie și Mike schimbară o privire, apoi Richie întrebă:

– Bevvie, n-ai un fum?

Avea două țigări învelite într-o bucată de pînză. Richie își puse una în gură, iar cînd ea i-o aprinse, primul fum îl făcu să tușească atît de rău încît i-o dădu înapoi:

– Nu pot. Scuze.

– A fost trecutul, spuse Mike.

– Mă cac pe el de trecut, i-o întoarse Richie. N-a fost numai trecutul. A fost *demult.*

– Mda, așa e. Eram pe Maidan, dar Kenduskeag-ul făcea doi kilometri pe minut. Era adînc. Era futu-l în cur pe mă-sa *dezlănțuit.* Iar-tă-mă, Bevvie, dar așa *era.* Și trăiau pești în el. Somoni, cred.

– Ta-tata zi-zice că nu-nu mai t-t-trăiesc pe-pești în K-Kendusk-k-ke-eag de m-m-mult t-imp. D-din cauza ca-canalizării.

– Asta era acum mult timp, de acord, spuse Richie; privi în jur la ei, nesigur. Cred că era acum un milion de ani, cel puțin.

O tăcere ca lovită de trăsnet întîmpină aceste vorbe. Beverly o sparse în sfîrșit:

– Dar ce *s-a-ntîmplat?*

Richie își simți cuvintele în gît, dar trebui să se lupte pentru a le scoate la lumină. Aproape că-i venea iar să vomite.

– Am văzut venirea Monstrului, spuse el într-un tîrziu. *Cred* că asta era.

– Hristoase, murmură Stan. O, Hristoase.

Se auzi un fîsîit tăios urmat de un icnet, cînd Eddie își folosi inhalatorul.

– A venit din cer, spuse Mike. În viața mea nu vreau să mai văd așa ceva. Ardea atît de tare, că nici nu-l puteai privi. Și scuipa electricitate, și scotea tunete. Zgomotul...

Clătină din cap și îl privi pe Richie.

– Suna de parcă sosise sfîrșitul lumii. Și, cînd a lovit pămîntul, a aprins o pădure întreagă. Asta a fost la sfîrșit.

– Era o navă spațială? întrebă Ben.

– Da, spuse Richie.

– Nu, spuse Mike în același timp.

Se uitară unul la altul.

– Ei, cred că era, cedă Mike, și în aceeași clipă Richie zise:

– Nu, nu era de fapt o *navă spațială,* înțelegeți, ci...

Tăcură iar, pe cînd ceilalți îi priveau cu ochii ieșiți din orbite, cuprinși de o uluire fără seamăn.

– Zi tu, îi spuse Richie lui Mike. Avem în cap același lucru, da' ei nu se prind.

Mike tuși în pumn, apoi ridică ochii spre ceilalți, aproape a scuză.

– Pur și simplu nu știu cum să vă spun.

– *Î-î-încearcă,* îl îndemnă încordat Bill.

– A venit din cer, repetă Mike, dar nu era chiar o *nava spațială.* Nu era nici un meteor. Era mai mult ca... În fine... precum Chivotul Legii, din Biblie, care se zicea că are în el Duhul lui Dumnezeu... Doar că ăsta nu era Dumnezeu. Doar cît simțeai Monstrul, cît vedeai Monstrul venind, știai că Monstrul înseamnă răul, că Monstrul *este* răul.

Îi privi.

Richie dădu din cap:

– A venit din... *afară.* Senzația asta am avut-o. *De afară.*

– De unde de afară, Richie? întrebă Eddie.

– De afară de tot, spuse Richie. Și cînd Monstrul s-a pogorît... A făcut cea mai a naibii de mare gaură pe care-ați văzut-o-n viața

voastră. A transformat colina asta mare într-un mușuroi. A aterizat drept pe locul unde e acum centrul orașului Derry.

Se uită la ei:

– V-ați prins?

Beverly aruncă țigara fumată pe jumătate și o strivi sub pantof.

Mike spuse:

– A fost aici *dintotdeauna*, de la începuturile timpului... Dinainte de-a fi existat oameni, *indiferent unde*, doar dacă nu cumva or fi fost poate doar cîțiva prin Africa pe undeva, legănîndu-se prin copaci sau trăind în peșteri. Acum craterul s-a dus, iar era glaciară probabil a săpat și mai adîncă valea, a schimbat unele pe ici, pe colo și a astupat craterul... Dar Monstrul era deja aici, dormind poate, așteptînd să se topească gheața, așteptînd să vină oamenii.

– De-asta folosește canalele, sublinie Richie. Trebuie că-s drumurile lui obișnuite.

– N-ați văzut cum arăta Monstrul? întrebă Stan Uris brusc și puțin cam răgușit.

Clătinară din capete.

– Îl putem învinge? întrebă Eddie în tăcerea ce se lăsase. Putem să învingem așa ceva?

Nimeni nu răspunse.

Capitolul 16
Fractura lui Eddie

1

La vremea cînd Richie încheie, toți dau din cap. Eddie dă și el din cap alături de ei, amintindu-și *împreună cu ei, cînd fără de veste durerea îi străbate brațul stîng. I-l străbate? Nu. I-l sfîșie: se simte ca și cum cineva ar încerca să ascută un ferăstrău ruginit și știrb pe osul dinăuntru. Se strîmbă și caută în buzunarul jachetei sport, alege pe pipăite și scoate excedrina. Înghite două cu o dușcă de gin-și-suc-de-prune. Brațul l-a chinuit cu intermitențe toată ziua. La început nu i-a dat atenție, gîndindu-se la crizele de reumatism pe care le are uneori cînd e vremea umedă. Dar pe la jumătatea relatării lui Richie o nouă amintire își ocupă locul în mintea lui, și înțelege durerea.* Acum nu mai rătăcim pe Aleea cu Amintiri, reflectează el. Parcă am luat trenul rapid din Long Island.

Cu cinci ani în urmă, în timpul unei consultații de rutină (Eddie cere cîte o consultație de rutină la fiecare șase săptămîni), doctorul a spus indiferent: „Aici ai o fractură veche, Ed... Ai căzut din pom cînd erai copil?"

„Cam așa ceva", a încuviințat Eddie, fără a se osteni să-i spună doctorului Robbins că fără îndoială mama lui ar fi picat moartă de hemoragie cerebrală dacă vedea sau auzea că Eddie al ei se cațără în copaci. Adevărul era că nu reușise să-și amintească precis cum își rupsese brațul. Nu părea important (deși, își spune Eddie acum, această lipsă de interes în sine era foarte stranie – în fond e un om care dă mare importanță și unui strănut sau unei vagi schimbări în culoarea scaunelor). Dar era o fractură veche, o iritare minoră, ceva ce se întîmplase demult într-o copilărie pe care abia dacă și-o putea aduce

aminte și parcă nici nu dorea să și-o amintească. Îl necăjea puțintel cînd trebuia să conducă mașina mai multe ore în zilele ploioase. Două aspirine se ocupau cu conștiinciozitate de acea durere. Nici o brînză.

Dar acum nu mai e doar o jenă minoră; e un dement care-și ascute ferăstrăul ăla ruginit, cîntînd melodii pe oase, și își amintește că la fel simțea și în spital, mai ales noaptea tîrziu, în primele trei sau patru zile de după ce se întîmplase, întins acolo pe pat, transpirînd în canicula estivală, așteptînd să-i aducă sora o pilulă, cu lacrimile șiroindu-i tăcute pe obraji pînă în pavilioanele urechilor, spunîndu-și: Parcă și-ar ascuți un sonat ferăstrăul acolo.

Dacă asta-i Aleea cu Amintiri, își spune Eddie, aș schimba-o pe o mare și bună clismă a creierului: un purgativ mintal a-ntîia.

Inconștient de faptul că va vorbi, spune:

– Henry Bowers mi-a rupt brațul. Asta o mai țineți minte?

Mike dă din cap:

– A fost chiar înainte de dispariția lui Patrick Hockstetter.

Nu mai știu data.

– Eu da, spune alb Eddie. Era la 20 iulie. Minorul Hockstetter a fost dat dispărut la... cît? ..23?

– Douăzeci și doi, răspunde Beverly Rogan, deși nu le spune de ce e atît de sigură în privința datei: pentru că l-a văzut pe Monstru cum l-a luat pe Hockstetter.

Nu le spune nici că atunci a crezut și mai crede și acum că Patrick Hockstetter era nebun, poate chiar mai nebun decît Henry Bowers... Le va spune, dar acum e rîndul lui Eddie. Ea va vorbi după el, apoi bănuiește că Bill va nara apogeul evenimentelor din acea lună iulie... Glonțul de argint pe care niciodată nu îndrăzniseră întru totul să-l facă. O agendă a coșmarului, dacă e să fi existat vreodată vreuna, își spune ea – dar înviorarea aceea nebunească persistă. Cînd s-a simțit ultima oară atît de tînără? Aproape că nu poate sta locului.

– 20 iulie, murmură gînditor Eddie, rostogolindu-și inhalatorul pe masă dintr-o mînă în alta. Trei sau patru zile după treaba cu afumătoarea. Am petrecut restul verii în ghips, țineți minte?

Richie se plesnește peste frunte cu un gest pe care toți și-l amintesc de pe vremuri, iar Bill își spune, cu un amestec de amuzament și neliniște, că o clipă a arătat întocmai ca Beaver Cleaver.

– Sigur, bineînțeles! Aveai mîna-n ghips cînd ne-am dus la casa de pe Neibolt Street, nu-i așa? Iar mai tîrziu... În întuneric...

Dar acum Richie clatină vag din cap, derutat.

– Ce, R-Richie? întreabă Bill.

– Încă nu pot să-mi amintesc partea aia, recunoaște Richie. Tu poți?

Bill dă încet din cap că nu.

– Hockstetter era cu ei în ziua aia, spune Eddie. A fost ultima oară că-l vedeau viu. Poate intrase în locul lui Peter Cordon. Cred că Bowers nu mai voia să-l vadă-n ochi pe Peter, după ce a fugit, în ziua bătăii cu pietre.

– Au murit cu toții, așa-i? întreabă liniștită Beverly. După Jimmy Cullum, singurii care-au mai murit au fost Henry Bowers și prietenii lui... Sau foștii lui prieteni.

– Toți în afară de Bowers, confirmă Mike, aruncînd o privire baloanelor legate de recorderul pentru microfilme. Iar el e la Juniper Hill. Un azil de nebuni privat, în Augusta.

– C-c-cum a fost cînd ți-au rupt brațul, E-E-Eddie?

– Ți se agravează bîlbîială, Bill Barosane, spune solemn Eddie și-și golește paharul dintr-o înghițitură.

– Las-o-ncolo pe-asta. Z-zi.

– Zi, repetă Beverly și-i pune delicat mîna pe braț.

Durerea îl fulgeră din nou.

– Bine, acceptă Eddie.

Își mai toarnă un pahar, îl studiază și începe:

– Era la cîteva zile după ce am ieșit din spital, atunci cînd ați venit acasă la mine și mi-ați arătat bilele alea de argint. Îți mai aduci aminte, Bill Barosane?

Bill dă din cap.

Eddie o privește pe Beverly:

– Bill te-a întrebat dacă ai trage cu ele, dac-ar fi cazul... Pentru că ocheai cel mai bine. Cred c-ai spus că n-ai putea... Că ți-ar fi prea frică. Și ne-ai mai spus și altceva, dar acum nu-mi vine-n minte ce era. E ca...

Eddie scoate limba și se ciupește de vîrful ei, ca și cum i s-ar fi agățat ceva acolo. Richie și Ben rînjesc amîndoi.

– Era ceva în legătură cu Hockstetter?

– Da, zice Beverly. Am să-ți spun cînd termini. Continuă.

– După aia, cînd toți plecaserăți, maică-mea a intrat și am avut o ceartă nasoală. Nu voia să mă mai învîrt cu nici unul dintre voi. Și m-ar fi putut face să-i promit – avea un fel al ei, un fel de-a constrînge omul, înțelegeți...

Bill încuviințează din nou. Și-o amintește pe doamna Kaspbrak, o femeie enormă cu o ciudată față schizofrenică, o față capabilă să arate împietrită, furioasă, nenorocită și înspăimîntată, toate în același timp.

– Mda, m-ar fi putut face să-i promit, spune Eddie. Dar s-a mai întîmplat ceva în aceeași zi cînd mi-a rupt Bowers brațul. Ceva care chiar m-a zguduit.

Sloboade un rîs mărunt, spunîndu-și: M-a zguduit, nici vorbă... Asta-i tot ce poți spune? La ce bun să vorbești cînd nu le poți spune oamenilor ce simți cu adevărat? Într-o carte sau într-un film, ceea ce am descoperit în ziua aia, înainte ca Bowers să-mi rupă brațul, mi-ar fi schimbat viața pentru totdeauna și nimic nu s-ar mai fi întîmplat așa cum a fost... Într-o carte sau într-un film, asta m-ar fi eliberat, într-o carte sau într-un film n-aș avea o valiză întreagă plină de pastile în camera mea de la Town House, n-aș fi însurat cu Myra, n-aș avea împuțitul ăsta de inhalator tîmpit la mine în clipa asta. Într-o carte sau într-un film. Pentru că...

Deodată, sub ochii tuturor, inhalatorul lui Eddie se rostogolește pe masă de la sine. În timp ce se dă de-a dura scoate un zgomot sec și zăngănit, ca de castaniete, ca de oase... și cinic, și găunos, ca un rîs. Ajungînd în capătul opus, între Richie și Ben, sare prin aer și cade pe podea. Richie, uluit, schițează gestul de a-l prinde, iar Bill strigă ascuțit:

– Nu-l a-a-atinge!

– Baloanele! țipă Ben, și toți se întorc.

Ambele baloane agățate deasupra lectorului de microfilme anunță acum: „DOCTORIA CONTRA ASTMEI CAUZEAZĂ CANCER!" Sub slogan se înșiră hîrci rînjite.

Explodează cu două pocnete gemene.

Eddie privește toate astea cu gura căscată, cu senzația familiară de sufocare începînd să-i strîngă pieptul ca niște zăvoare.

Bill întoarce din nou capul spre el:

– Cine ți-a s-s-spus și c-c-ce ți-a spus?

Eddie se linge pe buze, dorind să-și ia inhalatorul, dar fără să îndrăznească. Cine știe ce-o fi acum înăuntru?

Se gîndește la ziua aceea, 20 iulie, se gîndește la cît de caldă era, la felul cum mama sa îi dăduse un cec, și-l completase cu excepția sumei, și un dolar pentru el – dreptul lui.

– Domnul Keene – iar glasul sună îndepărtat, fără vlagă, chiar și în propriile lui urechi. Domnul Keene mi-a spus.

– Nu tocmai cel mai drăguț om din Derry, replică Mike, dar Eddie, pierdut în gînduri, abia-l aude.

Da, era cald în ziua aceea, dar răcoare în Farmacia de pe Center Street, unde ventilatoarele din lemn se roteau alene sub tavanul de

tablă presată și domnea mirosul acela mîngîietor de prafuri și elixiruri amestecate. Acesta era locul unde se vindeă sănătate – proclama convingerea nedeclarată sau comunicată deslușit a mamei lui, iar Eddie, cu ceasul său interior potrivit la ora unsprezece și jumătate, nici nu se gîndea că mama sa ar putea greși, în privința asta sau în oricare alta.

Ei bine, domnul Keene i-a pus cu siguranță capăt, *reflectează el acum cu un soi de dulce mînie.*

Își amintește cum a stat o vreme la rastelul de reviste, rotindu-l leneș să vadă dacă a apărut vreun Batman *sau* Superboy *nou, sau preferatul său,* Plastic Man. *Îi dăduse domnului Keene lista mamei sale (îl trimitea la farmacie așa cum alte mame își trimit băieții la alimentara din colț) și cecul; farmacistul avea să răspundă comenzii și să treacă pe cec suma, dîndu-i lui Eddie chitanța, astfel ca doamna Kaspbrak să poată scădea totalul din balanța de plăți. Pentru Eddie, toate astea rămîneau un mister. Trei rețete diferite ale mamei sale, plus o sticlă de geritol fiindcă, îi spunea ea enigmatic, „E plin de fier, Eddie, iar femeile au nevoie de mai mult fier decît bărbații". De asemenea, erau vitaminele lui, o sticlă din Elixirul Doctorului Sweet pentru Copii... și, firește, doctoria de astmă.*

Întotdeauna era la fel. Mai tîrziu avea să se oprească la Costello Avenue Market și să-și ia cu dolarul său două acadele și un Pepsi. Avea să mănînce acadelele, să bea sucul acidulat și să-și zornăie mărunțișul în buzunar pînă acasă. Astăzi însă lucrurile urmau să stea altfel; urmau să se încheie cu el în spital, iar asta *era cu siguranță ceva neobișnuit, dar începură să decurgă altfel din clipa cînd domnul Keene îl strigă. Pentru că, în loc să-i dea punga mare și albă plină cu medicamente și chitanța, somîndu-l să bage hîrtia în buzunar ca să n-o piardă, domnul Keene îl privi îngîndurat și-i spuse:*

– Vino

2

la mine în birou un minut, Eddie. Vreau să stăm de vorbă.

În primul moment Eddie nu făcu decît să-l privească puțin cam speriat, clipind din ochi. Ideea că poate domnul Keene credea că furase ceva din magazin îi fulgeră scurt prin minte. Avea pe ușă

inscripția aceea pe care o citea întotdeauna cînd intra în Farmacia de pe Center Street. Era scrisă cu litere negre acuzatoare, atît de mari, încît paria că pînă și Richie Tozier le putea citi fără ochelari:

„A FURA DIN PRĂVĂLII NU E O **GLUMĂ**, NICI **DIBĂCIE**, NICI **ȘMECHERIE**! A FURA DIN PRĂVĂLII E O *CRIMĂ*, ȘI *NE VOM ADRESA INSTANȚEI!*"

Eddie nu furase în viața lui din prăvălii, dar acea pancartă îl făcea întotdeauna să se simtă vinovat – îl făcea să se simtă de parcă domnul Keene ar fi știut despre el ceva ce nici chiar el însuși nu știa.

Atunci, domnul Keene îl zăpăci și mai mult, adăugînd:

– Ce-ai zice de-o înghețată de fructe cu sifon?

– Păi...

– Haide, fac eu cinste, întotdeauna am una în cabinet pe la ora asta din zi. Bună la energie, doar dacă n-ai nevoie să-ți controlezi greutatea, și aș zice că nici unul dintre noi n-are nevoie. Nevastă-mea zice că arăt ca un biscuit pe dungă. Prietenul tău Hanscom, el are nevoie să fie atent la greutate. Ce aromă să fie, Eddie?

– Păi, mama a spus să vin acasă imediat ce...

– Mie-mi pari un iubitor de ciocolată. Ciocolata-ți convine?

Ochii domnului Keene scînteiară, dar era un licăr uscat, ca al soarelui strălucind pe firele de mică în deșert. Sau cel puțin așa i se părea lui Eddie, iubitor al scriitorilor de romane western ca Max Brand și Archie Joceylen.

– Sigur, capitulă Eddie.

Ceva anume în felul domnului Keene de a-și împinge ochelarii cu rame aurite în sus pe șaua nasului îl făcu să devină încordat. Ceva la felul cum domnul Keene părea atît nervos, cît și tainic-încîntat. Nu voia să treacă în cabinet cu domnul Keene. Nu de un sifon era vorba. Nu, dom'ne. Și, indiferent despre ce *era* vorba, Eddie avea o bănuială că nu va fi o veste prea grozavă.

Poate-o să-mi spună că am cancer sau ceva, își zise Eddie, sufocat de o panică teribilă. *Cancerul-copiilor. Leucemie. Iisuse!*

Of, ia nu mai fi așa de prost, își răspunse el singur, încercînd să sune, în propria-i minte, ca Bill Bîlbîitul. Bill Bîlbîitul îl înlocuise pe Jock Mahoney, care juca rolul lui Range Rider în programele de sîmbăta dimineața, ca mare erou al vieții lui Eddie. În ciuda faptului că nu putea vorbi corect, Bill Barosanul părea întotdeauna să fie

stăpîn pe situație. *Tipu ăsta-i farmacist, nu doctor, ce mama mă-sii.* Dar Eddie tot neliniștit era.

Domnul Keene îi făcea semn lui Eddie să se apropie, cu un deget osos. Eddie îl urmă, dar fără tragere de inimă.

Ruby, casiera, ședea lîngă registrul de plăți și citea o revistă cu bîrfe din viața vedetelor.

– Vrei să faci două înghețate cu sifon, Ruby? o rugă domnul Keene. Una cu ciocolată și una de cafea.

– Desigur, răspunse Ruby, punîndu-și ca semn de carte o foiță de staniol de la guma de mestecat și ridicîndu-se.

– Adă-le-n cabinet.

– Desigur.

– Haide, fiule. N-am să te mușc.

Și domnul Keene chiar îi făcu cu ochiul, uluindu-l complet pe Eddie.

Nu mai fusese niciodată în spatele tejghelei și se uită cu interes la toate sticluțele, pilulele și flacoanele. Ar fi zăbovit mai mult dacă era de capul lui, examinînd mojarul și pisălogul domnului Keene, cîntarele și greutățile, acvariile pline de capsule. Dar domnul Keene îl împinse înainte în birou și închise bine ușa în urma lui. Cînd o auzi țăcănind, Eddie simți în piept o greutate prevenitoare și o înfruntă. Alături de obiectele mamei sale, în pungă era și un inhalator nou, și avea să poată trage prelung din el de îndată ce va ieși de acolo.

Un borcan plin cu acadele se afla pe colțul biroului domnului Keene. I-l oferi lui Eddie.

– Nu, mulțumesc, spuse politicos băiatul.

Domnul Keene se așeză pe scaunul rotativ de după birou și luă o acadea. Apoi deschise sertarul și scoase ceva dinăuntru. Puse acel ceva lîngă borcan, iar Eddie simți cum îl străbate un real semnal de alarmă. Era un inhalator. Domnul Keene se dădu pe spate în scaunul pivotant pînă ajunse aproape să atingă cu capul calendarul de pe peretele din spatele său. Ilustrația calendarului înfățișa alte pilule. Scria „SQUIBB" Și...

...Și, într-un moment de coșmar, cînd domnul Keene deschise gura să vorbească, Eddie își aminti ce i se întîmplase la magazinul de pantofi cînd nu era decît un băiețaș, iar mama sa zbierase la el pentru că își băgase piciorul în aparatul cu raze X. În acel moment de coșmar, Eddie crezu că domnul Keene va spune: „Eddie, nouă doctori din zece sînt de acord că doctoria pentru astmă îți cauzează cancer, exact

la fel ca aparatele cu raze X din magazinele de încălțăminte. Probabil te-ai și îmbolnăvit deja. Mă gîndeam doar c-ar fi bine s-o știi"

Dar ceea ce *spuse* domnul Keene era atît de ciudat, încît lui Eddie nu-i putu trece prin cap nici un răspuns; n-a fost în stare decît să stea pe scaunul de lemn cu spătar drept din cealaltă parte a biroului domnului Keene, inert, ca un vierme de mătase.

– Chestia asta a durat destul.

Eddie deschise gura, apoi o închise la loc.

– Cîți ani ai, Eddie? Unsprezece, nu-i așa?

– Da, domnule, răspunse abia auzit Eddie.

Respirația i se subția într-adevăr. Încă nu șuiera ca un ceainic pe foc (care în viziunea lui Richie suna astfel: *Închideți-l careva pe Eddie! A dat în clocot!),* dar asta se putea întîmpla oricînd. Privi cu jind la inhalatorul de pe biroul domnului Keene și, pentru că mai părea necesar încă ceva, adăugă:

– Împlinesc doisprezece în noiembrie.

Domnul Keene dădu din cap, apoi se aplecă înainte ca un farmacist dintr-o reclamă și își împreună mîinile. Ochelarii săi sticleau în lumina puternică răspîndită de tuburile fluorescente din plafon.

– Știi ce e acela un placebo, Eddie?

Cu nervozitate, străduindu-se să ghicească pe cît de bine putea, Eddie spuse:

– Astea-s alea din care iese laptele la vaci, nu?

Domnul Keene rîse și se legănă înapoi cu scaunul.

– Nu, spuse el, iar Eddie roși pînă-n vîrfurile firelor sale de păr tuns periuță; acum putea auzi țiuitul strecurîndu-i-se în respirație. Un placebo...

Îl întrerupse un ciocănit dublu și apăsat în ușă. Fără a aștepta să fie chemată, Ruby intră cu cîte un pahar de înghețată cu sifon, de modă veche, în fiecare mînă.

– A ta trebuie că-i cea cu ciocolată, îi spuse ea lui Eddie și-i adresă un zîmbet.

Băiatul i-l întoarse cît putu de drăguț, dar interesul său pentru înghețatele cu sifon era la cota minimă din întreaga lui istorie personală. Se simțea speriat într-un mod vag, dar și foarte cunoscut; la fel se simțea și atunci cînd stătea pe masa de examen medical a doctorului Handor, în chiloți, așteptîndu-l pe medic să intre și știind că mama e afară în sala de așteptare, ocupînd cea mai mare parte din

sofa, cu o carte (cel mai probabil *Puterea gîndirii pozitive* sau *Medicina populară din Vermont a Dr. Jarvis,* de Norman Vicent Peale) ținută ferm înaintea ochilor, ca o culegere de imnuri. Despuiat de haine și lipsit de apărare, se simțea prins la mijloc între cei doi.

Sorbi puțin sifon aproape fără a-i simți gustul, în timp ce Ruby ieșea.

Domnul Keene așteptă să se închidă ușa, apoi își afișă iar zîmbetul uscat, de soare-pe-mică-în-deșert.

– Relaxează-te, Eddie. N-am să te mușc și nici n-am să-ți fac vreun alt rău.

Eddie dădu din cap, căci domnul Keene era om mare și cu oamenii mari trebuia să fii de acord indiferent de preț (asta îl învățase mama lui), dar în sinea sa își spunea: *O, am mai auzit eu baliverne-astea și altă dată.* Era cam același lucru pe care-l spunea doctorul cînd deschidea sterilizatorul din care se răspîndea mirosul iute și înspăimîntător de alcool, înțepîndu-i nările. Acela era mirosul injecțiilor, iar acesta era mirosul palavrelor, și amîndouă se rezumau la același lucru: cînd îți ziceau că n-o să fie decît o înțepăturică, una pe care abia dacă ai s-o simți, asta-nsemna c-o să te doară *ca dracu'*

Încercă încă o sorbitură de sifon, fără nici o tragere de inimă, prin pai, dar nu-i folosi la nimic; avea nevoie de tot spațiul din gîtlejul tot mai strîmt doar ca să soarbă aer. Privi la inhalatorul amplasat în mijlocul mapei de birou a domnului Keene, vru să-l ceară, dar nu îndrăzni. Un gînd bizar îi trecu prin minte: poate că domnul Keene *știa* că-l dorește, dar că nu îndrăznește să i-l ceară, poate că domnul Keene îl

(tortura)

tachina. Atît numai că era o idee prostească de-a binelea, nu-i așa? Un om mare – mai ales un om mare *vînzător-de-sănătate* – n-ar tachina astfel un băiețaș, nu? Cu siguranță că nu. Nici măcar nu te puteai gîndi, căci a te gîndi la așa ceva ar fi putut să necesite o înfricoșătoare reevaluare a lumii așa cum o înțelegea Eddie.

Dar iată-l, iată-l, atît de aproape, și totuși atît de departe, ca apa aflată la cîțiva centimetri de mîna unui om ce moare de sete în deșert. Iată-l, stînd pe birou sub ochii de mică zîmbitoare ai domnului Keene. Eddie își dorea, mai mult decît orice altceva, să fie jos pe Maidan, cu prietenii în jurul lui. Gîndul la un monstru, la cine știe ce monstru uriaș, pîndind sub orașul în care se născuse și crescuse, folosindu-se de canale și conducte ca să se tîrască din loc în loc – acesta era un gînd înspăimîntător, iar gîndul de a *lupta* la propriu cu

acea creatură, de a *da piept* cu ea, era și mai înspăimîntător... Însă, într-un fel, ceea ce trăia acum era și mai rău. Cum să te poți lupta cu un om mare care-ți spune că n-o să te doară, cînd știi că te va durea? Cum să poți da piept cu un adult care-ți pune întrebări trăsnite și îți spune lucruri obscure și amenințătoare, cum ar fi: *Chestia asta a durat destul!*

Și aproape alene, la periferia minții, Eddie descoperi unul dintre marile adevăruri ale copilăriei. *Adulții sînt adevărații monștri,* reflectă el. Nu era mare lucru, nu era un gînd sosit într-o strălucire revelatoare sau care să se fi anunțat cu surle și trîmbițe. Pur și simplu veni și dispăru iar, aproape îngropat sub următorul, mai puternic, mai imperativ, mai dominator: *Vreau inhalatorul meu și vreau să ies de-aici.*

– Relaxează-te, spuse din nou domnul Keene. Cea mai mare parte a necazului tău, Eddie, provine din faptul că ești tot timpul atît de țeapăn și încordat. Să luăm astma de exemplu. Uită-te aici.

Domnul Keene deschise sertarul biroului, cotrobăi înăuntru și scoase un balon. Dilatîndu-și pieptul cît putea de mult (cravata îi sălta ca o bărcuță îngustă plutind pe-un val de mare tulburată), suflă în balon și îl umflă.

„*FARMACIA CENTER STREET*", scria pe balon. „*REȚETE. DIVERSE. REZERVE DE PROTEZE*" Domnul Keene strînse gura de cauciuc a balonului și îl ridică în fața lui:

– Acum, să ne închipuim un moment că acesta e un plămîn. Plămînul *tău.* De fapt ar fi trebuit să umflu doi, desigur, dar de vreme ce nu mi-a mai rămas decît unul de la vînzarea pe care am făcut-o imediat după Crăciun...

– Domnu' Keene, aș putea lua acum inhalatorul?

Capul lui Eddie începuse să pulseze, își simțea laringele pecetluindu-se. Inima-i bătea mai repede, iar sudoarea îi îmbrobona fruntea. Înghețata de ciocolată cu sifon stătea pe colțul biroului, cu cireașă din vîrf scufundîndu-se încet într-o zeamă de frișcă.

– Într-un minut. Fii atent la ce-ți spun, Eddie. Vreau să te ajut. E vremea s-o facă cineva. Dacă Russ Handor nu-i destul de bărbat pentru asta, va trebui s-o fac eu. Plămînul tău e ca balonul ăsta, doar că-i înconjurat de o pătură de mușchi; acești mușchi sînt ca brațele unui om lucrînd cu o pereche de foale, înțelegi? La o persoană sănătoasă, mușchii ăștia ajută plămînii să se dilate și să se contracte cu

ușurință. Dar, dacă deținătorul plămînilor acestora sănătoși stă tot timpul țeapăn și încordat, mușchii încep să acționeze *contra* plămînilor mai degrabă decît în sprijinul lor. Privește!

Domnul Keene cuprinse balonul cu o mînă noduroasă, osoasă și plină de pete hepatice și strînse. Balonul se umflă deasupra și dedesubtul pumnului, iar Eddie tresări, încercînd să se pregătească pentru pocnitură. Simultan, simți că respirația i se oprea de-a binelea. Se aplecă peste masă și înșfăcă inhalatorul de pe mapă. Umărul său izbi paharul greu cu înghețată. Acesta se răsturnă de pe birou, sfărîmîndu-se de podea ca o bombă.

Eddie auzi zgomotul acesta ca prin vis. Strîngea-ntre degete vîrful inhalatorului, înfundîndu-și tubul în gură și apăsînd pe trăgaci. Inhala puternic, cu gîtul sfîșiat, cu gîndurile într-o debandadă panicată, așa cum i se întîmpla întotdeauna în asemenea momente. *Te rog mămico mă sufoc nu pot să RESPIR o Doamne Sfinte o Doamne Iisuse bunșimilostiv nu pot să RESPIR te rog nu vreau să mor nu vreau să mor o te rog....*

Apoi vaporii din inhalator se condensară pe pereții umflați ai gîtlejului său și putu respira din nou.

– Iertați-mă, spuse el, aproape plîngînd. Iertați-mă pentru pahar... Am să fac curățenie și am să-l plătesc... Doar vă rog să nu-i spuneți mamei, bine? Iertați-mă, domnu' Keene, dar nu puteam să *respir*...

Din nou se auzi acel dublu ciocănit în ușă, iar Ruby vîrî capul înăuntru:

– S-a întîmplat...

– Nu s-a-ntîmplat nimic, o întrerupse tăios domnul Keene. Lasă-ne!

– Ei, scu-*zaa*-ți-mă-ți! spuse Ruby.

Dădu ochii peste cap și închise ușa.

Respirația lui Eddie începea iar să-i șuiere în gît. Mai trase o gură din inhalator și-și începu din nou scuzele bîjbîite. Nu încetă decît cînd văzu că domnul Keene îi zîmbea – zîmbetul acela uscat și enigmatic. Mîinile domnului Keene stăteau împreunate peste mijloc. Balonul zăcea pe birou. Lui Eddie îi veni un gînd; încercă să-l alunge și nu reuși. Domnul Keene arăta de parcă atacul de astmă al lui Eddie i se păruse mai gustos decît înghețata cu cafea pe jumătate consumată.

– Nu-ți face griji, spuse el. Ruby o să curețe mai tîrziu, și, dacă vrei să știi adevărul, aproape că mă bucur c-ai spart paharul. Pentru

că-ți promit să nu-i spun mamei tale că l-ai spart, dacă și *tu* îmi promiți că nu-i vei spune despre această mică discuție.

– O, vă promit asta, răspunse repede Eddie.

– Bun. Ne-am înțeles. Și te simți mult mai bine acum, nu-i așa?

Eddie dădu din cap.

– De ce?

– De ce? Păi... Pentru că mi-am luat doctoria.

Îl privi pe domnul Keene la fel cum se uita la doamna profesoară Casey cînd îi dădea cîte un răspuns de care nu era tocmai sigur.

– Dar *n-ai* luat nici o doctorie, spuse domnul Keene. Ai luat *un placebo.* Un placebo, Eddie, e ceva care *pare* o doctorie și are *gustul* unei doctorii, dar *nu* e o doctorie. Un placebo nu e o doctorie, pentru că nu conține ingrediente active. Sau, dacă *e* o doctorie, atunci e o doctorie de un fel foarte special. Doctorie pentru cap.

Domnul Keene surîse.

– Înțelegi ce-ți spun, Eddie? *Doctorie pentru cap.*

Eddie înțelegea, cum să nu înțeleagă? Domnul Keene îi spunea că e nebun. Dar, cu buze amorțite, spuse:

– Nu, nu vă înțeleg.

– Vreau să-ți spun o povestioară, urmă domnul Keene. În 1954, la Universitatea DePaul s-au efectuat o serie de teste medicale pe pacienți bolnavi de ulcer. O sută de pacienți au primit pilule. Tuturor li s-a spus că pilulele le vor face bine la ulcer, dar în realitate cincizeci de pacienți au primit placebo-uri... De fapt erau dropsuri într-un înveliș roz uniform.

Domnul Keene slobozi un chicotit ascuțit, straniu – acela al unui om care mai curînd descrie o farsă decît un experiment.

– Dintre acești o sută de pacienți, nouăzeci și trei au spus că simt o ameliorare clară, iar optzeci și unu au *demonstrat* ameliorări. Așa că, ce părere ai? Ce concluzie tragi dintr-un asemenea experiment, Eddie?

– Nu știu, spuse moale Eddie.

Farmacistul își ciocăni solemn capul.

– Majoritatea bolilor de aici pornesc, asta e părerea *mea.* Lucrez în domeniul ăsta de mult timp și știam despre placebo-uri cu mulți ani înainte ca doctorii aceia de la Universitatea DePaul să-și fi efectuat studiul. De obicei bătrînii sfîrșesc prin a primi placebo-urile. Moșul sau baba se duc la doctor, convinși că sînt bolnavi de inimă,

de cancer, sau de diabet, sau de mai știu eu ce blestemăție. Dar în destule cazuri nu e vorba deloc de așa ceva. Nu se simt bine pentru că sînt bătrîni, atîta tot. Dar ce poate face doctorul? Să le spună că-s ca niște ceasuri cu arcul uzat? Hm! Cam greu. Doctorii țin prea mult la taxele lor.

Iar acum pe chipul domnului Keene se așternu o expresie aflată undeva între zîmbet și sarcasm.

Eddie nu făcea decît să stea acolo, așteptînd să se sfîrșească, să se sfîrșească, să se sfîrșească. *N-ai luat nici o doctorie*; aceste cuvinte îi zăngăneau în minte.

– Doctorii nu le spun asta, și nici eu nu le-o spun. De ce să-mi bat capul? Într-o zi, un bătrînel va intra cu o rețetă albă care va anunța de-a dreptul: *Placebo,* sau *25 de grame de Cer Albastru,* cum obișnuia să se exprime bătrînul Doc Pearson.

Domnul Keene chicoti scurt și sorbi din înghețata sa cu cafea.

– Ei, și ce-i rău în asta? îl întrebă el pe Eddie, iar, cînd Eddie nu făcu decît să stea neclintit, farmacistul își răspunse singur la întrebare.

– Păi, nimic! Absolut nimic. Cel puțin... În majoritatea cazurilor. Placebo-urile sînt o binecuvîntare pentru bătrîni. Și mai există și alte cazuri – bolnavi de cancer, de boli cardiace degenerative, de afecțiuni groaznice pe care nu le înțelegem încă, unii dintre ei copii întocmai ca tine, Eddie! În asemenea cazuri, dacă un placebo îl face pe pacient să se simtă mai bine, unde-i necazul? Vezi vreun necaz, Eddie?

– Nu, domnule, spuse Eddie și coborî privirea spre băltoaca de înghețată, sifon, frișca bătută și sticlă spartă de pe pardoseală.

În mijlocul ei stătea cireașa maraschino, la fel de acuzatoare ca un cheag de sînge la locul unei crime. Vederea acelei mizerii îl făcu să i se strîngă pieptul.

– Atunci sîntem de acord. Acum cinci ani, cînd Vernon Maitland avea cancer la esofag – un gen de cancer foarte, foarte dureros –, iar doctorii epuizaseră tot ce-i puteau da cu efect asupra durerii, am venit la el în salonul de spital cu o sticlă cu pilule din zahăr. Îmi era un prieten deosebit, înțelegi. Și i-am spus: „Vern, astea-s niște pilule experimentale contra durerii. Doctorul nu știe că ți le dau, așa că, pentru Dumnezeu, ai grijă și nu mă da de gol. S-ar putea să n-aibă efect, dar eu cred că vor avea. Nu lua mai mult de una pe zi și numai dacă te doare deosebit de rău" Mi-a mulțumit cu lacrimi în ochi. *Lacrimi,* Eddie! Și au avut efect asupra lui! *Da!* Nu erau decît pilule

de zahăr, dar i-au omorît cea mai mare parte din durere... Pentru că durerea e aici.

Solemn, domnul Keene își ciocăni iarăși capul.

Eddie spuse:

– Doctoria mea are un efect foarte bun.

– Știu că are, replică farmacistul și arboră un înnebunitor zîmbet de om mare, condescendent. Are efect asupra pieptului tău pentru că are asupra capului. HydrOx, Eddie, înseamnă apă cu un strop de camfor aruncat înăuntru ca să-i dea gust de medicament.

– Nu, spuse Eddie.

Respirația începuse iar să-i țiuie.

Domnul Keene bău puțin din sifon, luă cu linguriță din înghețata ce se topea și își șterse meticulos bărbia cu batista, în timp ce Eddie își folosea din nou inhalatorul.

– Acum vreau să plec, spuse băiatul.

– Lasă-mă să termin, te rog.

– Nu! Vreau să plec, v-ați primit banii și vreau să plec!

– Lasă-mă să termin, spuse domnul Keene atît de categoric, încît Eddie se așeză la loc.

Oamenii mari puteau fi uneori așa detestabili cu puterea pe care o aveau asupra copiilor! Așa detestabili!

– O parte din problema de față e aceea că doctorul tău, Russ Handor, e un om slab. Iar altă parte a problemei e faptul că mama ta ține neapărat să creadă că ești bolnav. Tu, Eddie, ai căzut la mijloc.

– Nu sînt nebun, șopti Eddie, vorbele ieșindu-i într-un fosnet de frunze moarte.

Scaunul domnului Keene scîrțîi ca un greier monstruos.

– Ce?

– Am spus că nu-s nebun! strigă Eddie.

Apoi, imediat, o roșeață nefericită îi pătă obrajii.

Domnul Keene zîmbi. Crezi ce vrei, spunea acel zîmbet. Crezi ce *vrei,* iar eu am să cred ce *vreau.*

– Iar eu îți spun, Eddie, că nu ai nici o boală fizică. *Plămînii* tăi nu sînt bolnavi de astmă; *mintea* ta este.

– Vreți să spuneți că sînt nebun?

Farmacistul se aplecă spre el, privindu-l pătrunzător peste mîinile împreunate.

– Nu știu, spuse el încet. Ești?

– Totu-i o minciună! țipă Eddie, surprins că vorbele-i ieșeau cu atîta putere din pieptul încorsetat.

Se gîndea la Bill, la felul cum ar reacționa Bill în fața unor acuzații atît de uluitoare. Bill ar ști ce să spună, bîlbîit sau nu. Bill ar ști cum să fie viteaz.

– Totu-i o minciună mare și gogonată! *Am* astmă, *am!*

– Da, aprobă farmacistul, iar acum surîsul său uscat devenise un rînjet scheletic, schimonosit. Dar cine ți-a dat-o, Eddie?

Creierul lui Eddie bubuia și se învolbura. Oh, îi era rău, îi era foarte rău.

– Acum patru ani, în 1954 – în același an cu testele de la DePaul, destul de ciudat –, doctorul Handor a început să-ți prescrie acest HydrOx. Asta înseamnă hidrogen și oxigen, cele două componente ale apei. Am tolerat înșelăciunea asta de atunci, dar acum n-am s-o mai îngădui. Doctoria ta de astmă lucrează mai mult asupra minții decît asupra trupului. Astma ta e rezultatul încordării nervoase a diafragmei, care e comandată de minte... Sau de mama ta. Nu ești bolnav.

O tăcere cumplită se lăsă.

Eddie stătea în scaunul său, cu mintea numai vîrtejuri. O clipă se gîndi la posibilitatea ca domnul Keene să spună adevărul, dar o asemenea idee presupunea semnificații cărora nu le putea face față. Totuși, de ce să fi mințit domnul Keene, mai ales într-o problemă atît de serioasă?

Farmacistul ședea și zîmbea cu expresia sa strălucitoare și seacă, fără inimă.

Ba am astmă, am. *În ziua cînd Henry Bowers mi-a dat un pumn în nas, în ziua cînd Bill și cu mine încercam să facem un stăvilar pe Maidan, aproape c-am* murit. *Și ce să cred acuma, că mintea mea... Mintea mea doar a plăsmuit totul?*

Dar de ce-ar minți? (abia după ani și ani, în bibliotecă, avea să își pună Eddie întrebarea cea mai cumplită: *De ce mi-ar fi spus adevărul?)*

Ca prin ceață, îl auzi pe domnul Keene spunînd:

– Te-am ținut sub ochi, Eddie. Ți-am spus toate aceste lucruri pentru că ești destul de mare ca să înțelegi, dar și fiindcă observasem că în sfîrșit ți-ai făcut cîțiva prieteni. Ți-s prieteni buni, nu-i așa?

– Da, răspunse Eddie.

Domnul Keene își înclină scaunul pe spate (iarăși scoase sunetul acela ca de greier) și închise un ochi – ceva ce-ar fi putut să fie sau să nu fie un semn complice.

– Și fac prinsoare că mama ta nu-i prea simpatizează, nu?

– Îi place mult de ei, spuse Eddie, gîndindu-se la vorbele tăioase pe care mama lui le spusese despre Richie Tozier *(Are o gură spurcată... și i-am mirosit răsuflarea, Eddie... Cred că fumează),* remarca înțepată de a nu împrumuta nici un ban de la Stan Uris pentru că era evreu, antipatia fățișă față de Bill Denbrough și „grasul ăla"

Îi repetă domnului Keene:

– Îi place *foarte mult* de ei.

– Zău? făcu domnul Keene, continuînd să zîmbească. Mă rog, poate că are dreptate sau poale se înșală, dar cel puțin *ai* prieteni. Poate n-ar strica să vorbești cu ei despre problema asta a ta. Această... Această slăbiciune mintală. Să vezi ce au de spus.

Eddie nu răspunse. Se săturase de conversația cu domnul Keene; i se părea mai sigur așa. Și-i era teamă că, dacă nu va ieși curînd de acolo, chiar va izbucni-n plîns.

– Ei bine! se ridică farmacistul în picioare. Cred că am cam terminat, Eddie. Dacă te-am tulburat, îmi pare rău. Nu mi-am făcut decît datoria, așa cum o înțeleg eu. Eu...

Dar, înainte de-a mai apuca să scoată vreo vorbă, Eddie își înhățase inhalatorul și punga albă cu pastile și leacuri și fugise. Un picior îi lunecă în balta de înghețată de pe podea, și fu cît pe-aci să cadă. Apoi o luă la goană, repezindu-se afară din Farmacia Center Street în pofida respirației șuierătoare. Ruby se holbă la el, cu gura căscată.

I se păru că-l simte în urma sa pe domnul Keene, stînd în ușa cabinetului și privindu-i dizgrațioasa retragere peste tejghea, deșirat, pedant, îngîndurat și zîmbitor. Surîzînd cu zîmbetul acela de deșert uscat.

Se opri la intersecția dintre Kansas, Main și Center. Mai trase o dată adînc din inhalator, așezat pe zidul scund de piatră din stația de autobuz – gîtlejul îi era de acum încleiat de-a binelea cu gustul acela medicinal

(nimic decît apă cu puțin camfor aruncat în ea)

și își spuse că, dacă va mai trebui să folosească inhalatorul în ziua aceea, probabil își va vărsa mațele.

Îl strecură în buzunar și privi traficul ce străbătea strada în toate direcțiile, mașini care urcau spre Main Street și coborau pe Up-Mile Hill.

Încercă să se gîndească. Soarele îl bătea în creștet, pîrjolitor de fierbinte. Fiecare mașină în trecere îi arunca în ochi săgeți orbitoare de lumină reflectată, iar tîmplele îi erau apăsate de un început de migrenă. Nu putea găsi o cale de a rămîne supărat pe domnul Keene, dar nu-i era deloc greu să-i fie milă de Eddie Kaspbrak. Îi era milă *rău de tot* de Eddie Kaspbrak. Bănuia că Bill Denbrough nu pierdea niciodată vremea autocompătimindu-se, dar Eddie pur și simplu părea să nu se poată stăpîni.

Mai mult decît orice altceva, voia să facă exact ceea ce sugerase domnul Keene; să se ducă pe Maidan și să le povestească prietenilor săi totul, să vadă ce vor zice ei, să afle ce răspunsuri aveau. Dar acum n-o putea face. Mama îl aștepta în scurt timp acasă cu medicamentele

(de minte... sau de mama ta)

iar dacă nu ajungea acolo

(mama ta e ferm convinsă că ești bolnav)

urmau necazuri. Avea să presupună că fusese cu Bill, sau cu Richie, sau cu „băiatu-ovrei", cum îl numea ea pe Stan (insistînd că nu avea nici o prejudecată cînd îi spunea astfel, ci pur și simplu „punea cărțile pe masă" – expresia ei pentru a spune adevărul în situații dificile). Și, stînd acolo în acel colț de stradă, încercînd deznădăjduit să își pună în ordine gîndurile frămîntate, Eddie știu ce ar spune mama lui dacă ar ști că unul dintre ceilalți prieteni ai săi era un negru, iar altul era fată – o fată destul de mare ca să înceapă să aibă sîni.

Porni încet spre Up-Mile Hill, îngrozindu-se de urcușul abrupt pe o asemenea caniculă. Era destulă arșiță ca să prăjești un ou pe asfalt. Pentru prima oară se pomeni dorindu-și să fie iar la școală, să se confrunte cu ciudățeniile unei clase noi și ale unei noi profesoare. Să se sfîrșească odată vara asta groaznică.

Se opri la jumătatea colinei, nu departe de locul unde Bill Denbrough avea să-și redescopere bicicleta Silver douăzeci și șapte de ani mai tîrziu, și scoase inhalatorul din buzunar. *Ceața HydrOx*, scria pe etichetă. *A se administra după necesități.*

Atunci îi căzu fisa. *A se administra după necesități.* Nu era decît un copil cu caș la gură (cum îi spunea mama sa uneori cînd „punea cărțile pe masă"), dar chiar și un copil de unsprezece ani știa că nu-i dai cuiva un medicament adevărat și pe urmă scrii pe etichetă *A se administra după necesități.* Dacă era un medicament adevărat, ar fi fost prea simplu să-ți pui capăt zilelor în timp ce te învîrteai vesel ca

un coi în căldare și ți-l administrai după necesități. Bănuia că făcînd asta îți puteai scurta zilele pînă și cu simpla și bătrîna aspirină.

Privi fix la inhalator, nebăgînd-o în seamă pe bătrîna doamnă care-i aruncă o privire curioasă în timp ce cobora dealul spre Main Street cu un coș de tîrguieli pe braț. Se simțea trădat. Și aproape că aruncă butelia de plastic în rigolă – ba mai bine, își spuse, s-o arunce prin grătarul ăla de canal. Sigur! De ce nu? S-o ia Monstrul cu el prin tunelurile și conductele sale de drenaj. Ia un pla-ce-bo, băi, urîtanie cu o sută de fețe! Îi scăpă un rîs nestăpînit și era cît pe ce să o facă. Dar în cele din urmă obișnuința a fost mai puternică. Puse inhalatorul la loc în buzunarul din față al pantalonilor și își văzu de drum, abia auzind țipătul sporadic al cîte unui claxon sau murmurul autobuzului de Bassey Park cînd acesta trecu pe lîngă el. Tot atît de puțin știa și cît de aproape se afla de descoperirea durerii – a durerii adevărate.

3

Cînd ieși din Costello Avenue Market, douăzeci și cinci de minute mai tîrziu, cu un Pepsi într-o mînă și două acadele Payday în cealaltă, Eddie avu neplăcuta surpriză de a-i vedea pe Henry Bowers, Victor Criss, Moose Sadler și Patrick Hockstetter îngenuncheați pe pietrișul mărunțit din stînga micului magazin. O clipă, Eddie crezu că jucau arșice; apoi văzu că-și puneau la grămadă banii pe cămașa de base-ball a lui Victor Criss. Cărțile de la școala de vară zăceau la o parte, într-un teanc neglijent.

Într-o zi ca oricare alta, poate că Eddie s-ar fi făcut pur și simplu nevăzut înapoi în prăvălie, întrebîndu-l pe domnul Gedreau dacă poate ieși pe ușa din spate, dar aceasta nu era o zi ca oricare alta. Eddie încremeni chiar pe locul unde se afla, cu o mînă ținînd încă ușa de plasă cu reclamele ei din tablă („WINSTON, SUBLIM DE GUSTOASE, O ȚIGARĂ SERIOASĂ, DOUĂZECI ȘI UNU DE SOIURI RAFINATE DAU DOUĂZECI DE FUMURI MINUNATE“, iar un liftier striga „CHEMAȚI-L PE PHILIP MORRIS“), în cealaltă strîngînd punga cafenie de alimentară și pe cea albă de la farmacie.

Victor Criss îl văzu și-i dădu un cot lui Henry. Henry ridică ochii; la fel făcu și Patrick Hockstetter. Moose, ale cărui relee funcționau mai încet, continuă să numere mărunțișul încă vreo cinci secunde înainte ca tăcerea neașteptată să-l impregneze și să se uite și el în aceeași direcție.

Henry se ridică, scuturîndu-și pietricelele de pe genunchii salopetei pe care o purta. Avea atele pe laturile nasului bandajat, iar vocea sa căpătase o tonalitate nazală, de sirenă-de-ceață.

– Ei fir-aș al dracu', spuse el. Unu' din aruncătorii-de-pietre. Unde ți-i pretenii, băi găoz? Înuntru?

Eddie scutură din cap, amorțit, înainte de a-și da seama că aceasta era o nouă greșeală.

Zîmbetul lui Henry se lăți.

– A, păi asta-i bine. Nu mă deranjează să vă iau pă rînd. Ia vino-aici, băi găoz.

Victor stătea lîngă Henry, iar Patrick Hockstetter se ținea în spatele lor, zîmbind cu o expresie goală și porcină cu care Eddie era familiarizat de la școală. Moose încă se mai ridica.

– Haide, găoz, spuse Henry. Hai să vorbim de datu' cu pietre. Hai să vorbim de-asta, vrei?

Acum, cînd era prea tîrziu, Eddie trase concluzia că ar fi mai înțelept să se întoarcă în magazin. În magazin, unde era un om mare. Dar, în timp ce se retrăgea, Henry se repezi și-l înșfăcă, îl trase de braț din răsputeri, cu zîmbetul transformîndu-i-se într-un rînjet de lup. Mîna lui Eddie fu smulsă de pe ușa cu plasă. Tras de pe trepte, ar fi zburat cu capul înainte în prundiș dacă Victor nu-l prindea brutal de subsuori. Victor îl azvîrli, apoi Eddie reuși să se țină pe picioare, dar numai făcînd două piruete. Acum cei patru băieți îl priveau de la o distanță de vreo trei metri, Henry, cu un pas în fața celorlalți, zîmbind. Părul de la ceafă îi stătea în sus ca lins de-o vacă, într-o buclă.

În spatele lui Henry, la stînga, era Patrick Hockstetter, un băiat realmente fantomatic. Pînă azi Eddie nu-l mai văzuse niciodată cu altcineva. Era doar îndeajuns de supraponderal cît să-i atîrne întotdeauna burta ușor peste curea, care avea o cataramă Red Ryder. Fața-i era perfect rotundă și de obicei palidă ca smîntîna. Acum era ușor ars de soare. Cel mai tare îl prinsese soarele pe nas, care i se cojea și se desfăcea pe ambii obraji asemenea unor aripi de muscă bătrînă. În școală, lui Patrick îi plăcea să omoare muște cu rigla sa Skool Time

de plastic verde și să și le pună în penar. Uneori îi arăta colecția de muște moarte cîte unui elev nou, în recreație, zîmbind cu buzele-i groase, în timp ce ochii săi verzi-cenușii rămîneau sobri și gînditori. Nu vorbea niciodată cînd își arăta muștele moarte, indiferent ce i-ar fi spus elevul cel nou. Aceeași expresie i se citea acum pe față.

– Ce zici, Omu' de Piatră? întrebă Henry, avansînd în intervalul dintre ei. N-ai la tine nește pietre?

– Lasă-mă-n pace, spuse Eddie cu glas tremurător.

– „Lasă-mă-n pace", îl maimuțări Henry, fîlfîindu-și mîinile a groază batjocoritoare.

Victor rîse.

– Și ce-o să faci dacă nu te las în pace, Omu' de Piatră? Mm?

Mîna sa fulgeră înainte, incredibil de repede, și explodă pe obrazul lui Eddie cu un zgomot de pușcă. Capul lui Eddie zbură înapoi. Din ochiul stîng începură să-i curgă lacrimi.

– Prietenii mei sînt înăuntru, zise Eddie.

– „Prietenii mei îs înăuntru", chițăi Patrick Hockstetter. Auuu! Auuu! *Auuu!*

Începu să dea ocol prin dreapta lui Eddie.

Eddie dădu să se întoarcă în direcția aceea, mîna lui Henry fulgeră din nou, și de astă dată celălalt obraz se aprinse.

Nu plînge, își spuse; *asta vor, dar să nu plîngi, Eddie, Bill n-ar face-o, Bill n-ar plînge, și nici tu să nu plîngi, nici...*

Victor făcu un pas înainte și-i dădu lui Eddie un brînci puternic, cu palma deschisă proptită în mijlocul pieptului. Eddie se poticni o jumătate de pas înapoi și se rostogoli peste Patrick, care se ghemuise drept sub picioarele lui. Căzu cu o bufnitură pe pietriș, julindu-și brațele. Se auzi un *puuf!* cînd aerul i se revărsă afară din piept.

Un moment mai tîrziu, Henry Bowers era peste el, țintuindu-i brațele sub genunchi, cu fundul pe stomacul lui Eddie.

– N-ai nește pietre, Omu' de Piatră? mugi Henry la el, iar Eddie se sperie mai tare de lucirea demență din ochii lui Henry decît de durerea din brațe sau de neputința de a-și recăpăta suflul.

Henry era sonat de-a binelea. Undeva pe aproape, Patrick rîse înfundat.

– Vrei să dai cu pietre? Mm? Îți dau io pietre! Na! Na nește pietre!

Henry culese o mînă de pietriș și i-o trînti lui Eddie în față. Frecă pietricelele pe pielea lui Eddie, tăindu-i obrajii, pleoapele, buzele. Eddie deschise gura și urlă.

– Vrei pietre? Îți dau io pietre! Na nește pietre, Omu' de Piatră! Vrei pietre? Așa! Așa! Așa!

Pietrișul îi năpădi gura deschisă, sfîrtecîndu-i gingiile, scrîșnindu-i în dinți. Simți scîntei sărindu-i din plombe. Zbieră iar și scuipă pietricele.

– Mai vrei nește pietre? Da? Ce-ai zice de încă vreo cîteva? Ce-ai zice?

– Încetează! Ei, ei! Încetează! Măi, băiete! Lasă-l în pace! Chiar acum! Auzi ce-ți spun? Lasă-l, mă, în pace!

Cu ochii pe jumătate închiși, încețoșați de lacrimi, Eddie văzu o mînă mare coborînd și apucîndu-l pe Henry de gulerul cămășii și de breteaua dreaptă a salopetei. Mîna smuci, iar Henry fu smuls de pe el. Aterizâ pe pietriș și se ridică. Eddie se sculă mai încet, încercă să se adune pe picioare, dar mecanismul trupului său părea temporar stricat. Icni și scuipă pietriș plin de sînge.

Era domnul Gedreau, cu șorțul său lung și alb, și părea furios. Nu i se vedea deloc frică pe chip, deși Henry era mai înalt cu vreo trei degete și îl depășea probabil cu douăzeci de kilograme. Nu i se vedea frică pe chip pentru că el era un om mare, iar Henry era copil. Doar că de data asta, își spuse Eddie, așa ceva putea să nu mai însemne nimic. Domnul Gedreau nu înțelegea. Nu înțelegea că Henry era țicnit.

– Pleacă de-aici, spuse domnul Gedreau, înaintînd spre Henry pînă ajunse piept în piept cu băiatul mătăhălos și îmbufnat. Pleacă și nici să nu mai pui piciorul pe aici. Nu-mi plac bătăușii. Nu-mi place să văd patru pe unul. Ce-ar zice mamele voastre?

Îi mătură pe ceilalți cu privirea sa arzătoare, furioasă. Moose și Victor lăsară ochii în jos, examinîndu-și tenișii. Patrick doar se holba la și prin domnul Gedreau cu expresia aceea goală, verde-cenușie. Domnul Gedreau reveni cu ochii la Henry și nu apucă să mai zică decît:

– Suiți pe biciclete și...

...Cînd Henry îi dădu un brînci cu toată puterea.

O expresie de surpriză, care în alte împrejurări ar fi fost comică, se întinse pe chipul domnului Gedreau în timp ce zbura îndărăt, pietricele țîșnindu-i de sub tălpi. Se lovi de treptele ce urcau spre ușa cu plasă de sîrmă și căzu în fund.

– De ce m-ai..., începu el.

Umbra lui Henry se prăbuși asupra lui.

– Treci înăuntru.

– Ai..., făcu domnul Gedreau, și de astă dată se întrerupse el singur.

În sfîrșit observase – își dădu seama Eddie – lucirea din ochii lui Henry. Se ridică grăbit, cu șorțul fîlfîindu-i. Urcă scara cît de repede putu, împiedicîndu-se de penultima treaptă și căzînd ca fulgerat într-un genunchi. Se sculă în picioare pe dată, dar poticneala aceea, cît fusese ea de fugară, păru să-l fi secătuit de toată autoritatea adultă ce-i mai rămăsese.

Se răsuci pe călcîie în capul scării și răcni:

– Eu chem sticleții!

Henry se prefăcu că se repede la el, iar domnul Gedreau tresări și se retrase precipitat. Acesta era sfîrșitul, înțelese Eddie. Oricît ar fi fost de incredibil, oricît ar fi părut de neconceput într-o lume cît de cît normală, acolo nu exista nici o protecție pentru el. Era vremea să plece.

În timp ce Henry stătea la picioarele scării și se uita urît la domnul Gedreau, iar ceilalți se holbau paralizați (și, cu excepția lui Patrick Hockstetter, nu doar puțin îngroziți) de acea bruscă sfidare a autorității adulte, Eddie prinse ocazia. Se răsuci, sări în picioare și o luă la sănătoasa.

Era pe la jumătatea străzii, cînd Henry se întoarse, aruncînd flăcări din ochi.

– *Puneți mîna pe el!* tună.

Astmă, ne-astmă, Eddie făcu o cursă bună în ziua aceea. Erau distanțe, unele lungi ca la cincizeci de pași, cînd nici nu își mai aminti dacă tălpile pantofilor săi atinseseră sau nu trotuarul. Preț de cîteva momente nutri chiar buimaca idee că ar fi fost în stare să-i întreacă la fugă.

Apoi, chiar înainte de a ajunge pe Kansas Street și într-o posibilă siguranță, un tanc pe o tricicletă pedală deodată dintr-o alee drept în calea lui Eddie. Eddie încercă să cotească, dar așa cum fugea, din răsputeri, poate-ar fi făcut mai bine să sară peste copil (numele acestuia era Richard Cowan, și avea să crească mare, să se-nsoare și să aibă un fiu numit Frederick Cowan, care urma să se înece într-o toaletă, fiind apoi parțial devorat de o arătare ieșită din toaletă ca un fum negru și luînd o formă de neconceput) sau cel puțin să încerce.

Un picior al lui Eddie se agăță de bara din spate, unde un căcățel aventuros ar fi putut sta în picioare, împingînd tricicleta ca pe un scuter. Richard Cowan, al cărui fiu încă nenăscut avea să fie omorît de Monstru peste douăzeci și șapte de ani, abia dacă se clătină pe tricicleta sa. Eddie însă se duse în zbor. Izbi trotuarul cu umărul, ricoșă, căzu iar la pămînt și lunecă trei metri, răzuindu-și pielea de pe coate și genunchi. Încerca să se ridice-n picioare, cînd Henry Bowers

intră în el ca un proiectil și-l trînti lat. Nasul lui Eddie se turti cu duritate de asfalt. Țîșni sînge.

Henry execută o rostogolire laterală rapidă, ca un parașutist, și aterizează iarăși în picioare. Îl apucă pe Eddie de gît și de încheietura mîinii drepte. Răsuflarea sa, fîrnîind pe nasul umflat și rupt, era caldă, umedă.

– Vrei pietre, Omu' de Piatră? Sigur! Căcat!

Smuci încheietura lui Eddie în sus pînă la jumătatea spatelui. Eddie zbieră.

– Pietre pentru Omu' de Piatră, corect, Omu' de Piatră?

Trase și mai sus încheietura mîinii lui Eddie. Eddie urlă. În urma sa, vag, îi auzea pe ceilalți apropiindu-se și pe băiețelul cu tricicleta începînd să plîngă. *Intră-n club, puștiule,* spuse în sinea sa și, cu toată durerea, cu toate lacrimile și frica, lătră un enorm hohot măgăresc de rîs.

– Ți se pare că-i de rîs? întrebă Henry, părînd dintr-o dată mai mult mirat decît furios. Crezi că-i *de rîs?*

Și nu cumva Henry părea și *speriat?* Peste ani de zile, Eddie avea să se gîndească: *Da, speriat, părea speriat.*

Eddie își răsuci brațul în strînsoarea lui Henry. Era lunecos de sudoare și aproape scăpă. Poate că din această cauză Henry împinse încheietura lui Eddie mai sus de astă dată decît înainte. Eddie auzi un trosnet ca sunetul unei surcele frînte pe genunchi. Durerea ce i se rostogoli prin brațul fracturat era cenușie și uriașă. Țipă, dar sunetul păru să se audă de undeva de foarte departe. Lumea se goli de culoare, iar cînd Henry îi dădu drumul și îl împinse, i se păru că plutește spre trotuar. Îi luă mult timp pînă să ajungă pe trotuarul acela vechi. Apucă să privească bine fiecare crăpătură din el pe cînd luneca în jos. Avu prilejul să admire felul cum soarele de iulie scînteia în fărîmele de mică din asfaltul acela de demult. Prinse ocazia să observe resturile unui foarte vechi șotron ce fusese trasat odinioară cu cretă roz pe bătrînul trotuar. Apoi, preț de o clipă doar, desenul se undui arătînd a altceva. Arătînd ca o broască țestoasă.

Poate că atunci ar fi leșinat, dar lovitura în brațul rupt și durerea cea nouă erau ascuțite, strălucitoare, fierbinți, cumplite. Simți capetele frînte ale fracturii libere scrîșnind unul în altul. Își mușcă limba, făcînd să curgă sînge proaspăt. Se rostogoli pe spate și-i văzu pe Henry, Victor, Moose și Patrick deasupra lui. Arătau imposibil de înalți, imposibil de sus, ca niște ciocli privind într-un mormînt proaspăt săpat.

– Îți place, Omu' de Piatră? întrebă Henry, cu vocea plutindu-i din depărtare, înotînd prin nori de durere. Îți place acțiunea asta, Omu' de Piatră? Îți place hop-și-așa-u' ăsta?

Patrick Hockstetter se hlizi.

– Tac-tu-i nebun, se auzi Eddie pe sine spunînd, și tu la fel.

Rînjetul lui Henry se șterse atît de repede, ca și cum i-ar fi fost pălmuit de pe față. Trase piciorul înapoi să lovească... Și atunci, în după-amiaza fierbinte și încremenită, auzi o sirenă. Henry se opri. Victor și Moose priviră în jur neliniștiți.

– Henry, cred că mai bine ne-am căra de-aicea, spuse Moose.

– Știu al naibii de bine că *eu* mă car de-aicea, zise Victor.

Cît de îndepărtate le păreau glasurile! Păreau să plutească întocmai ca baloanele clovnului. Victor o luă spre bibliotecă, tăind-o prin parcul McCarron ca să iasă de pe stradă.

Henry mai ezită un moment, sperînd poate că mașina cu sticleți avea alte treburi și-și putea și el vedea de ale lui. Dar sirena se înălță iar, mai aproape.

– Ai baftă, față-de-cur, spuse el, pornind cu Moose pe urmele lui Victor.

Patrick Hockstetter așteptă un moment.

– Uite-aici un stropșor în plus pentru tine, șopti el cu vocea sa joasă și gîjîită.

Horcăi și scuipă o flegmă mare, verde, pe fața întoarsă în sus, transpirată și însîngerată a lui Eddie. *Fleoșc.*

– Să n-o halești pe toată odată dacă nu vrei, mai spuse Patrick, cu zîmbetul său hepatic, neliniștitor. Păstrează și pe mai tîrziu dacă vrei.

Apoi se întoarse încet și plecă și el.

Eddie încercă să șteargă scuipatul cu brațul valid, dar pînă și mișcarea aceasta neînsemnată făcu durerea să-l săgeteze din nou.

Ei, și cînd ai pornit spre farmacie nici prin gînd nu ți-a trecut c-ai să sfîrșești pe trotuarul de la Costello Avenue, cu un braț paradit și mucii lui Patrick Hockstetter curgîndu-ți pe față, nu-i așa? Nici n-ai apucat să-ți bei sucul. Viața-i plină de surprize, nu-i așa?

De necrezut, rîse din nou. Era un sunet slab, iar brațul rupt îl durea cînd rîdea, însă avea o senzație plăcută. Și mai era ceva: nici urmă de astmă. Respirația-i funcționa normal, cel puțin pentru moment. Bună treabă și asta. În veci n-ar fi fost în stare să pună mîna pe inhalator. Nici într-o mie de ani.

– Ți-e bine? întrebă copilul cu tricicleta.

– Arăt bine? întrebă Eddie.

– Nu, arăți *groaznic,* răspunse băiețelul și se îndepărtă pedalînd, fredonînd *Fermierul din vîlcea.*

Eddie începu să chicotească. Sosise mașina cu sticleți; îi auzi scrîșnetul frînelor. Se pomeni sperînd vag că înăuntru va fi domnul Nell, chiar dacă știa că domnul Nell patrula pe jos.

Pentru Dumnezeu, de ce chicotești?

Nu știa, nu mai mult decît știa de ce simțea, în pofida durerii, o atît de intensă ușurare. O fi fost poate doar din cauză că era încă viu, că cel mai rău lucru suferit era o fractură de braț și că totuși mai rămăseseră ceva cioburi de cules? Se mulțumi cu asta, dar, ani de zile mai tîrziu, așezat în Biblioteca Derry cu un pahar de gin-cu-suc-de-prune în față și inhalatorul la îndemînă, avea să le spună celorlalți că în opinia lui fusese mai mult de atît; era destul de mare ca să simtă acel mai mult, dar nu și pentru a-l înțelege sau defini.

Cred că a fost prima durere reală pe care-am simțit-o vreodată în viața mea, avea să le spună el celorlalți. *Nu era deloc ceea ce crezusem că va fi. Nu mi-a adus sfîrșitul ca persoană. Cred... că mi-a oferit o bază de comparație, descoperind că poți încă exista înăuntrul durerii, în pofida durerii.*

Eddie întoarse slăbit capul spre dreapta și văzu pneuri Firestone mari și negre, capace cromate orbitoare și lumini albastre. Apoi auzi glasul domnului Nell, cu accentul său gros irlandez, imposibil de irlandez, mai mult ca Vocea Copoiului Irlandez a lui Richie decît ca vocea adevărată a domnului Nell... Dar asta poate era din cauza distanței.

– Sfinte Iezuse, ista-i băietu' Kaspbrak!

Iar atunci Eddie își pierdu cunoștința.

4

Și, cu excepția unui scurt răstimp, rămase fără cunoștință o bună bucată de vreme.

Avu o scurtă perioadă de luciditate în ambulanță. Îl văzu pe domnul Nell așezat vizavi de el, trăgînd un gît din sticluța sa cafenie

și citind o cărticică de buzunar intitulată *Eu, juriul.* Fata de pe copertă avea cei mai mari sîni pe care-i văzuse Eddie în viața lui. Ochii i se abătură dincolo de domnul Nell, la șoferul așezat în față. Șoferul întoarse capul spre Eddie cu un rînjet larg și pieziș, cu pielea feței lividă de fard și pudră de talc și ochii lucitori ca niște monede noi. Era Pennywise.

– Domnu' Nell, șopti Eddie răgușit.

– Cum te simț', băietu' mieu?

...Șofer... șoferul...

– Da, o să fim acolea cît ai zice hopla, spuse domnul Nell și-i întinse sticla brună. Suge un strop d-aci. O să te facă să te simț' mai bine.

Eddie bău ceva care avea un gust ca de foc lichid. Tuși, lovindu-și brațul. Privi spre volan și-l văzu din nou pe șofer. Un tip oarecare cu tunsoare soldățească. Nici un clovn.

Lunecă iarăși în inconștiență.

Mult mai tîrziu, era în camera de gardă, iar o soră îi ștergea fața de sînge, noroi, muci și pietricele cu o cîrpă rece. Îl înțepa, dar în același timp se simțea minunat. Își auzi mama tunînd și trîmbițînd afară și încercă să-i spună infirmierei să n-o lase să intre, dar din gîtlej nu-i ieși nici o vorbă, oricît de tare încercă.

– ...Dacă moare, vreau să știu! urla mama lui. M-auziți ce spun? E dreptul meu să știu și e dreptul meu să-l văd! Pot să vă dau în judecată, așa să știți! Cunosc avocați, o grămadă de avocați! Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sînt avocați!

– Nu încerca să vorbești, îi spuse infirmiera lui Eddie.

Era tînără, și-i putea simți pieptul apăsîndu-l pe braț. O clipă avu ideea trăsnită că de fapt aceasta era Beverly Marsh, iar apoi nu mai știu iarăși nimic.

Cînd își reveni, mama sa *era* în cameră, vorbind cu doctorul Handor cu o viteză de doi kilometri pe minut. Sonia Kaspbrak era o femeie gigantică. Picioarele ei, ambalate în ciorapi cauciucați, erau ca niște trunchiuri ciudat de netede. Acum avea fața palidă, cu excepția petelor roșii inflamate, ca flăcările.

– Mama..., îngăimă Eddie,...bine... mi-e bine...

– Ba *nu* ți-e, ba *nu* ți-e, gemu doamna Kaspbrak.

Își frînse mîinile. Eddie îi auzi încheieturile degetelor trosnind și scrîșnind. Începu să își simtă respirația scurtîndu-se în timp ce se uita la ea, văzînd-o în ce stare era, cît o duruse această ultimă escapadă a

lui. Voia să-i spună s-o lase mai moale ca să nu facă un atac de inimă, dar nu putea. Avea gîtlejul prea uscat.

– Ba *nu* ți-e bine, ai avut un accident grav, un accident *foarte grav,* dar îți *va fi* bine, asta ți-o promit, Eddie, îți *va fi* bine, chiar de va trebui s-aducem aici toți specialiștii din cartea de telefon, oh, Eddie... Eddie... Sărmanul tău *braț*...

Izbucni în suspine gîlgîitoare. Eddie văzu că sora care îl spălase pe față o privea fără prea multă simpatie.

Pe tot parcursul acestei arii, doctorul Handor se bîlbîise:

– Sonia... te rog, Sonia... Sonia?...

Era un bărbat costeliv, cu o înfățișare moale, cu o mustăcioară ce nu-i crescuse prea bine și pe care, în plus, și-o tăiase inegal, astfel că era mai lungă în stînga. Părea nervos. Eddie își aminti ceea ce îi spusese domnul Keene dimineață și simți un soi de regret pentru doctorul Handor.

În cele din urmă, izbutind să se adune, Russ Handor spuse:

– Dacă nu te poți controla, va trebui să pleci, Sonia.

Femeia se răsuci spre el, făcîndu-l să se dea cu un pas înapoi.

– N-am să fac una ca asta! Nici să nu-ți treacă prin minte! Ăsta-i *fiul meu* care zace-acolo-n agonie! *Fiul meu zăcînd aici pe acest pat de suferință!*

Eddie îi ului pe toți găsindu-și graiul:

– Vreau să pleci, mama. Dacă au să facă ceva care o să mă facă să urlu, și cred că așa va fi, atunci ai să te simți mai bine dacă nu ești aici.

Doamna Kaspbrak se întoarse către el, stupefiată... Și jignită. La vederea durerii de pe fața ei, Eddie își simți pieptul începînd să se strîngă neîndurător.

– Cu siguranță că *nu!* țipă ea. Ce lucru groaznic ai *spus,* Eddie! Delirezi! Nu *înțelegi* ce spui, asta-i *singura* explicație!

– Nu știu care e explicația și nici nu-mi pasă, interveni sora. Tot ce știu e că stăm aici fără să facem nimic, cînd ar trebui să-i punem fiului dumneavoastră brațul la loc.

– Insinuezi..., începu Sonia, vocea înălțîndu-i-se spre nota aceea înaltă și explozivă la care ajungea cînd era cel mai tulburată.

– Te rog, Sonia, o întrerupse doctorul Handor. Hai să nu ne certăm aici. Hai să-l ajutăm pe Eddie.

Sonia se înmuie, dar ochii ei învăpăiați – ochii unei ursoaice căreia i-a fost amenințat puiul – îi promiseră sorei că va avea necazuri mai

tîrziu. Poate chiar o chemare în judecată. Apoi ochii i se împăienjenină, stingînd vîlvătaia sau cel puțin ascunzînd-o. Apucă mîna teafără a lui Eddie și i-o strînse atît de dureros, încît îl făcu să tresară.

– E rău, dar te vei face bine *curînd.* Te faci bine *curînd,* îți promit *asta.*

– Sigur, mama, țiui Eddie. Pot să-mi capăt inhalatorul?

– Bineînțeles.

Sonia Kaspbrak o privi triumfătoare pe soră, ca absolvită de cine știe ce acuzație ridicolă de crimă:

– Fiul meu are astmă. E foarte grav, dar îi face față *minunat.*

– Bine, replică sec sora.

Maică-sa îi ținu inhalatorul astfel ca să poată inspira. Un moment mai tîrziu, doctorul Handor palpa brațul fracturat al lui Eddie. Se purta foarte delicat, dar durerea era totuși enormă. Lui Eddie îi veni să urle și scrîșni din dinți. Îi era teamă că dacă urlă mama sa va urla și ea. Transpirația îi scălda fruntea în broboane mari și limpezi.

– Îi provoci dureri, spuse doamna Kaspbrak. *Știu* că-i așa! Nu-i nevoie de-așa ceva! Încetează! N-ai nici o nevoie să-l faci să-l doară! E foarte plăpînd și nu poate îndura o asemenea durere!

Eddie o văzu pe soră, cu ochi furioși, întîlnind privirea obosită și îngrijorată a doctorului. Distinse convorbirea fără cuvinte pe care o purtară: *Dați-o afară pe femeia asta, domnule doctor.* Și, în aplecarea ochilor lui: *Nu pot. Nu-ndrăznesc.*

Înăuntrul durerii exista o mare claritate (deși la drept vorbind nu era o claritate pe care Eddie să vrea s-o cunoască prea des: prețul era prea scump), iar în acel dialog nerostit, Eddie acceptă tot ceea cespusese domnul Keene. Inhalatorul său HydrOx era umplut cu nimic altceva decît cu apă aromată. Astma nu se afla în gîtlejul lui, sau în piept, ori în plămîni, ci în cap. Într-un fel sau altul trebuia să facă față acestui adevăr.

Își privi mama, văzînd-o deslușit în toată durerea lui: fiecare floare de pe rochia ei, petele de sudoare de la subsuori, unde tampoanele pe care le purta se făcuseră leoarcă, rosăturile pantofilor. Îi văzu ochii mici afundați în pungi de carne, iar acum îi veni un gînd cumplit: ochii aceia erau aproape prădalnici, ca ochii leprosului ce se tîrîse din pivnița de pe Neibolt Street 29. *Uite-acuma vin, nu-i nimica... Nu-ți ajută la nimic fuga, Eddie...*

Doctorul Handor cuprinse ușurel cu mîinile brațul rupt al lui Eddie și strînse. Durerea explodă.

Eddie leșină.

5

Îi dădură nu-știu-ce lichid să bea, iar doctorul Handor potrivi fractura. Îl auzi spunîndu-i mamei sale că era o fractură liberă, cu nimic mai gravă decît orice fractură infantilă.

– E genul de fractură cu care se aleg copiii cînd cad din copaci, spuse el, iar Eddie o auzi pe maică-sa întorcîndu-i-o furioasă:

– Eddie nu se *cățără-n* copaci! Acum vreau să știu adevărul! Cît e de grav?

Pe urmă sora îi dădu o pilulă. Îi simțea iarăși sînii pe umăr și le era recunoscător pentru apăsarea lor mîngîietoare. Chiar și prin ceață putu să vadă că sora era furioasă și avu impresia că spusese *Nu e leprosul, vă rog să nu credeți asta, mă mănîncă numai fiindcă mă iubește,* dar se vede că nu se auzi nimic, căci chipul furios al femeii nu își schimbă expresia.

Păstră o amintire difuză că ar fi fost împins pe un coridor într-un scaun pe rotile și a glasului mamei lui undeva în spate, stingîndu-se:

– Cum adică, *program de vizite?* Nu-mi vorbi dumneata mie de *program de vizite,* ăsta-i *fiul* meu!

Stingîndu-se. Se bucura că-l auzea stingîndu-se, se bucura că se stingea și el. Durerea trecuse, iar claritatea se dusese o dată cu ea. Nu voia să se gîndească. Voia să plutească. Era conștient că-și simțea brațul drept foarte greu. Se întrebă dacă i-l puseseră deja în ghips. Nu reușea să vadă dacă așa era. Își dădea vag seama că în saloane cîntau niște difuzoare, că niște bolnavi care arătau ca niște stafii în halatele lor de spital umblau prin holurile largi și că era cald... Peste măsură de cald. Cînd intră în odaia sa, putu vedea soarele asfințind într-un furios clocot portocaliu de sînge și își spuse incoerent: *Ca un nasture mare de clovn.*

– Haide, Eddie, poți merge pe picioare, spunea un glas, și constată că putea.

Se pomeni strecurat între cearșafuri scrobite și răcoroase. Glasul îi spuse că va avea ceva dureri noaptea, dar să nu sune după analgezice decît dacă aceste dureri deveneau foarte mari. Eddie întrebă dacă ar putea primi un pahar cu apă. Apa sosi, cu un pai care avea mijlocul în formă de armonică, astfel că-l putea îndoi. Era rece și bună. O bău pe toată.

Avu dureri noaptea, destule dureri. Zăcu treaz în pat, ținînd soneria de apel în mîna stîngă, însă fără s-o apese. Afară era o furtună cu tunete și trăsnete, iar cînd fulgerele explodau albe-albăstrii, întorcea capul dinspre ferestre, temîndu-se că va vedea un chip monstruos rînjind, întins pe tot cerul în focul acela electric.

Într-un tîrziu adormi la loc, iar în somn avu un vis. În vis îi văzu pe Bill, Ben, Richie, Stan, Mike și Bev – prietenii lui – sosind la spital pe biciclete (Bill îl luase pe Richie alături de el, pe Silver). Era surprins să vadă că Beverly purta rochie – era de un verde încîntător, culoarea Mării Caraibelor dintr-un clișeu color în *National Geographic*. Nu-și aducea aminte s-o mai fi văzut pînă atunci în rochie; tot ce-și amintea erau blugi, pantaloni pescărești și ceea ce fetele numeau „compleuri de școală": fuste și bluze, bluzele de obicei albe cu guler rotund, fustele de obicei maro, gofrate și tivite la jumătatea gambei, astfel ca să nu li se vadă juliturile de pe genunchi.

În vis îi văzu venind la programul de vizită de la ora două și pe mama sa, care așteptase cu răbdare încă de la unsprezece, strigînd la ei atît de tare, încît toată lumea se întoarse spre ea.

Dacă vă-nchipuiți c-o să intrați acolo, ați face bine să vă mai gîndiți! răcnea mama lui Eddie, iar acum clovnul, care în tot acel timp șezuse în sala de așteptare (dar foarte departe într-un colț, cu un număr din revista *Look* pe care pînă acum și-l ținuse în dreptul feței), sări și mimă niște aplauze, bătîndu-și cu iuțeală una de alta mîinile în mănuși albe. Țopăi și dansă, cînd făcînd o roată, cînd executînd un impecabil salt înapoi, în timp ce doamna Kaspbrak tuna și fulgera la prietenii Păguboși ai lui Eddie, iar aceștia, unul cîte unul, se făceau mici în spatele lui Bill, palid, dar calm la înfățișare, cu mîinile înfundate adînc în buzunarele pantalonilor (poate că astfel nimeni, inclusiv Bill însuși, nu putea să vadă dacă-i tremurau sau nu). Nimeni nu-l văzu pe clovn cu excepția lui Eddie... Deși un bebeluș care dormea liniștit în brațele mamei sale se trezi și izbucni în hohote de plîns îngrozitoare.

Destul rău ați făcut! strigă mămica lui Eddie. *Știu cine erau băieții ăia! Au avut necazuri la școală, ba încă au avut necazuri și cu*

poliția! *Și doar fiindcă băieții ăia au ce au cu voi, ăsta nu-i un motiv pentru ei ca să aibă ceva și cu el. I-am spus-o și e și el de acord cu mine. Vrea să vă spun să plecați, a terminat-o cu voi, nu vrea să vă mai vadă niciodată, pe nici unul. Nu mai dorește așa-zisa voastră prietenie! A nici unuia! Am știut eu c-o să iasă bucluc și uitați-vă ce s-a-ntîmplat! Eddie al meu în spital! Un băiat așa de plăpînd ca el...*

Clovnul făcea tumbe, sărea și stătea într-o mînă. Zîmbetul său era acum destul de real, dar Eddie își dădea seama în vis că asta dorea, firește, clovnul, o pîrghie mare și frumoasă pe care s-o înfigă între ei, să-i despartă și să distrugă orice șansă de acțiune concentrată. Cuprins de un soi de extaz grețos, clovnul efectuă o dublă rostogolire și-i sărută burlesc mama pe obraz.

Bă-bă-băieții ă-ă-ă-ia care-au fă-făcut-o..., începu Bill.

Taci cînd vorbești cu mine! chirăi doamna Kaspbrak. *Să nu*-ndrăznești *să vorbești cu mine! A terminat-o cu voi, am zis!* Gata!

Atunci în sala de așteptare intră în fugă un infirmier și-i spuse mamei lui Eddie că trebuie să facă liniște, altfel o dă afară din spital. Clovnul începu să pălească, începu să se spele din decor, și în acest timp prinse a se schimba. Eddie îl văzu pe lepros, văzu mumia, văzu pasărea; văzu vîrcolacul și un vampir ai cărui dinți erau lame duble de ras marca Gillette, dispuse sub unghiuri nebunești ca oglinzile într-un labirint de bîlci; îl văzu pe Frankenstein, văzu creatura și ceva cărnos și ca o scoică ce se deschidea și se închidea asemenea unei guri; mai văzu încă o duzină de grozăvii, o sută. Dar, chiar înainte ca monstruozitatea aceea să dispară complet, văzu cel mai cumplit lucru dintre toate: fața mamei lui.

Nu! încercă Eddie să țipe. *Nu! Nu! Nu ea! Nu mămica mea!*

Dar nimeni nu întoarse capul; nimeni nu-l auzi. Și în ultimele momente ale visului înțelese cu o oroare înghețată și viermănoasă că nu-l puteau auzi. Era mort. Monstrul îl ucisese, și era mort. Era o fantomă.

6

Triumful acru-dulceag al Soniei Kaspbrak de a-i expedia pe așa-zișii prieteni ai lui Eddie se evaporă aproape de îndată ce păși în rezerva fiului ei a doua zi după-amiază, la 21 iulie. Nu putu spune de

ce anume sentimentul de triumf pălea astfel sau de ce îi lua locul o frică nedefinită; era ceva în chipul palid al băiatului ei, care nu părea tulburat de durere sau neliniște, ci purta o expresie pe care nu își amintea să o mai fi văzut înainte. Era oarecum tăioasă. Tăioasă, alertată și hotărîtă.

Confruntarea dintre prietenii lui Eddie și mămica lui nu se desfășurase în sala de așteptare, ca în visul băiatului; femeia știuse că vor veni „prietenii" lui Eddie, care probabil îl învățau să fumeze, în ciuda astmei, „prietenii" lui care aveau o influență atît de nesănătoasă asupra sa, încît nici nu mai vorbea despre altceva cînd venea seara acasă, „prietenii" lui care-i rupseseră brațul. Toate acestea i le spusese doamnei Van Prett, cea mai apropiată vecină.

– A venit timpul, spusese amarnic doamna Kaspbrak, să punem cîteva cărți pe masă.

Doamna Van Prett, care avea niște probleme dermatologice oribile și pe care puteai conta mai întotdeauna că arde de nerăbdare să aprobe, aproape patetic, tot ceea ce spunea Sonia, avu în acest caz cutezanța s-o dezaprobe.

Credeam că te bucuri că și-a găsit cîțiva prieteni, spuse doamna Van Prett în timp ce-și întindeau rufele în răcoarea zorilor înainte de a pleca la lucru – asta se întîmplase în prima săptămînă a lunii iulie. *Și e mai în siguranță dacă-s și alți copii cu el, doamnă Kaspbrak, nu crezi? Cu tot ce se-ntîmplă-n orașul ăsta și cu toți sărmanii copii care au fost omorîți?*

Unicul răspuns al doamnei Kaspbrak fusese o pufnitură furioasă (de fapt în clipa aia nu se putea gîndi la o replică verbală adecvată, deși mai tîrziu avea să se gîndească la zeci și zeci – unele dintre ele extrem de tăioase), iar, cînd doamna Van Prett îi dădu telefon în aceeași seară, părînd destul de alarmată, să-ntrebe dacă doamna Kaspbrak vrea să vină cu ea ca de obicei la petrecerea de la Saint Mary's, doamna Kaspbrak replică rece că se gîndea să stea mai bine acasă și să-și odihnească picioarele.

Ei bine, spera că acum doamna Van Prett se convinsese. Spera că doamna Van Prett pricepuse de acum că singurul pericol existent în vara aceea în Derry nu era maniacul sexual care ucidea copii și bebeluși. Iată-l pe fiul ei zăcînd pe patul său de suferință din spital, poate nici nu-și va mai putea folosi vreodată brațul drept, auzise ea de asemenea lucruri, sau, Doamne ferește, așchii desprinse din fractură își

puteau croi drum prin venele lui pînă la inimă, străpungîndu-i-o și omorîndu-l, o, dar firește că Dumnezeu n-ar îngădui în vecii vecilor să se întîmple una ca asta, dar *auzise* de astfel de cazuri, ceea ce însemna că Dumnezeu *putea* îngădui să se întîmple așa ceva. În anumite situații.

Așa că zăbovi pe veranda din față a spitalului prelungă și umbrită, știind că au să se arate, calmă și hotărîtă să pună capăt o dată pentru totdeauna acestei așa-numite „prietenii", acestei camaraderii ce ducea la brațe rupte și paturi de suferință.

Pînă la urmă sosiră, așa cum știuse că se va întîmpla, și văzu cu groază că unul dintre ei era un *negrotei.* Nu că ar fi avut ea ceva cu negrii; considera că au tot dreptul să circule cînd vor cu autobuzele spre sud, să mănînce la aceleași autoserviri cu albii și că nu trebuie puși să șadă în balconul negrilor la cinema decît dacă deranjează *(femeile albe)*

albii, dar mai credea cu fermitate și în ceea ce numea ea Teoria Păsărilor: mierlele zboară împreună cu alte mierle, nu cu prigoriile; gaițele stau pe aceeași creangă cu gaițele, nu se amestecă printre sturzi sau privighetori. Fiecare la locul său, aceasta era deviza ei, și vederea lui Mike Hanlon pedalînd alături de ceilalți ca și cum acolo i-ar fi fost locul îi mări hotărîrea, precum și furia și sila. Spuse în sinea ei cu reproș, ca și cum Eddie ar fi fost acolo și-ar fi putut-o asculta: *Nu mi-ai spus niciodată că unul dintre „prietenii" tăi e negrotei.*

Ei bine, își zise ea, după douăzeci de minute, intrînd în rezerva de spital unde fiul ei zăcea cu brațul într-o carapace imensă legată de piept (i se frîngea inima doar văzînd-o), și îi trimisese să-și facă bagajele cît ai zice peșteee... Fără nici o intenție de glumă. Nici unul dintre ei, cu excepția acelui Denbrough, cel care se bîlbîia atît de *oribil,* n-avusese tupeul să-i răspundă. Fata, cine-o fi fost și aia, o fulgerase pe Sonia cu o pereche de ochi de jad categoric curvești – *de pe Lower Main Street, din vreun loc chiar mai rău,* fusese părerea Soniei Kaspbrak –, dar avusese înțelepciunea de a-și ține gura. Dacă îndrăznea să scoată un piuit măcar, Sonia i-ar fi dat o mostră din ce avea în minte și pe limbă; i-ar fi spus ce soi de fete umblă cu băieții. Existau denumiri pentru fetele de soiul ăsta, și nu și-ar fi lăsat fiul să se adune, nici acum, nici niciodată, cu asemenea fete.

Ceilalți nu făcuseră nimic altceva decît să-și privească picioarele ce se foiau pe loc. Cam la asta se și așteptase. Cînd terminase ceea

ce avea de spus, se urcaseră pe biciclete și plecaseră. Denbrough îl ducea pe Tozier în spatele său pe o bicicletă uriașă, absolut nesigură după înfățișare, și, cu un fior lăuntric, doamna Kaspbrak se întrebă de cîte ori Eddie al ei o fi călărit bicicleta aia periculoasă, riscîndu-și brațele, picioarele, gîtul și viața.

Pentru tine am făcut asta, Eddie, spuse ea în sinea ei pe cînd intra în spital cu fruntea sus, demnă. *Știu că s-ar putea să te simți puțin dezamăgit la început; e destul de firesc. Dar părinții știu mai multe decît copiii lor; motivul pentru care Dumnezeu i-a făcut de la bun început pe părinți a fost acela de a călăuzi, de a instrui... și de a proteja.* După decepția inițială, va înțelege. Iar dacă acum simțea o anume ușurare era, firește, de dragul lui Eddie, nu de al ei. Nu te puteai aștepta la un asemenea sentiment de ușurare decît atunci cînd îți salvai fiul de o tovărășie proastă.

Atît numai că simțămîntul de ușurare îi era acum tulburat de o nouă neliniște, privind fața lui Eddie. Nu dormea, așa cum crezuse că îl va găsi. În locul unei picoteli datorate tranchilizantelor din care se va fi deșteptat dezorientat, buimac și vulnerabil din punct de vedere psihologic, vedea expresia aceea tăioasă, atentă, atît de diferită de obișnuita privire moale și nesigură a lui Eddie. La fel ca Ben Hanscom (deși Sonia nu știa asta), Eddie era genul de băiat care privea iute un chip, ca pentru a testa condițiile meteo-emoționale ce mocneau acolo, și tot atît de iute își muta privirea. Acum însă o privea cu fermitate *(poate că-i din cauza medicamentelor,* își spuse ea, *sigur că asta e; va trebui să mă consult cu doctorul Handor în legătură cu medicamentele),* și ea a fost aceea care a simțit nevoia de a privi în altă parte. *Arată ca și cum m-ar fi așteptat,* cugetă ea, și era un gînd care ar fi trebuit să o facă fericită – un băiat așteptîndu-și mama trebuie cu siguranță să fie una dintre cele mai privilegiate creațiuni ale lui Dumnezeu...

– Mi-ai alungat prietenii.

Cuvintele răsunară egal, fără nici o umbră de întrebare sau de îndoială.

Tresări aproape cu vinovăție și, cu siguranță, primul gînd ce-i fulgeră prin minte *era* unul vinovat – *Cum de știe asta? Nu poate ști!* – și imediat se înfurie pe sine însăși (și pe el) pentru că se simțea astfel. Așa că îi zîmbi.

– Cum ne simțim azi, Eddie?

Acesta era răspunsul potrivit. Cineva – vreun tîmpit de vînzător de dulciuri sau poate chiar sora aia incompetentă și obstrucționistă din ajun – umblase cu vorbe. Cineva.

– Cum ne simțim? întrebă iar, cînd băiatul nu-i răspunse.

Crezu că n-o auzise. Nu citise niciodată în vreuna dintre cărțile ei medicale despre fracturi de os care să afecteze simțul auzului, dar bănuia că e posibil, orice e posibil.

Eddie nu-i răspunse nici de astă dată.

Mai făcu cîțiva pași prin cameră, urînd senzația de nesiguranță aproape timidă dinlăuntrul ei, ca despuiată de încrederea pe care o avusese în propria-i persoană, pentru că niciodată nu se mai simțise nesigură sau timidă în preajma lui Eddie. Simți și mînie, deși aceasta abia înmugurea. Cu ce drept o făcea să se simtă astfel, după tot ceea ce făcuse pentru el, după tot ce sacrificase pentru binele lui?

– Am stat de vorbă cu domnul doctor Handor și m-a asigurat că ai să te vindeci perfect, spuse scîrțîit Sonia, așezîndu-se pe scaunul din lemn cu spătar drept de lîngă pat. Sigur că, dacă se ivește cea mai măruntă problemă, vom merge să consultăm un specialist, la Portland. La *Boston,* dacă va fi nevoie de-așa ceva.

Surîse, acordîndu-i parcă o mare favoare. Eddie nu-i întoarse zîmbetul. Și tot nu-i răspunse.

– Eddie, mă auzi?

– Mi-ai alungat prietenii, repetă el.

– Da, răspunse Sonia, renunțînd la prefăcătorie, și nu mai spuse nimic.

Jocul ăsta putea fi jucat în doi. Îl privi pur și simplu în ochi.

Se întîmplă însă un lucru ciudat; un lucru cumplit, realmente cumplit. Ochii lui Eddie părură să... Să crească. Punctele cenușii din ei părură că se pun în mișcare, ca niște nori de furtună fugărindu-se pe cer. Deveni deodată conștientă că băiatul nu era „bosumflici", nici nu „avea drăcușori" sau vreo asemenea toană. Era furios pe ea... Iar Soniei i se făcu deodată frică, pentru că în salon părea să nu se afle numai fiul ei. Plecă ochii și-și deschise pe bîjbîite poșeta. Începu să scotocească după o batistă.

– Da, i-am alungat, spuse ea și constată că vocea îi era destul de puternică și destul de fermă... cîtă vreme nu se uita la el. Ai fost rănit serios, Eddie. N-ai nevoie de vizitatori acum, în afară de propria ta mămică, și n-ai nevoie niciodată de vizitatori ca ei. Dacă n-ar fi

fost *ei,* acum erai acasă uitîndu-te la televizor sau construind mașinuța de curse din garaj.

Visul lui Eddie era să construiască o mașină de curse cu mijloace improvizate și s-o ducă la Bangor. Dacă acolo cîștiga, ar fi fost premiat cu o excursie gratuită la Akron, Ohio, pentru Concursul Național al Mîinilor îndemînatice. Sonia era întru totul de acord să-i îngăduie acest vis atîta vreme cît i se părea că desăvîrșirea mașinii, care era alcătuită din lăzi de portocale și roțile unui cărucior, nu reprezenta decît atît: un vis. Categoric, nu avea intenția să-l lase pe Eddie să-și riște viața într-o drăcie atît de primejdioasă, nici la Derry, nici la Bangor și, cu siguranță, nu la Akron, ceea ce (după cum o informase Eddie) ar fi însemnat să zboare cu un avion și să execute o cursă sinucigașă pe o pantă abruptă într-o ladă de portocale cu roți și fără frîne. Dar, așa cum spunea adesea propria ei mamă, ce nu știe omul nu-i face nici un rău (mama ei mai avea și slăbiciunea să zică „Spune adevărul și fă-l pe dracu' de rușine", dar, cînd era vorba să-și amintească aforisme, Sonia, la fel ca majoritatea oamenilor, putea fi remarcabil de selectivă).

– Nu prietenii mei mi-au rupt brațul, spuse Eddie cu aceeași voce plată. I-am spus domnului doctor Handor aseară și i-am spus și domnului Nell azi-dimineață cînd a venit aici. Henry Bowers mi-a rupt brațul. Erau și alți băieți cu el, dar Henry mi-a făcut-o. Dacă aș fi fost cu prietenii mei, nu s-ar fi întîmplat niciodată. S-a întîmplat fiindcă eram singur. Asta o făcu pe Sonia să se gîndească la comentariul doamnei Van Prett despre cît era de sigur să ai prieteni, ceea ce-i readuse mînia de tigroaică. Zvîcni din cap în sus:

– Nu contează, și-o știi foarte bine! Ce crezi tu, Eddie? Că mămica ta s-a născut ieri? Asta crezi tu? Știu destul de bine de ce ți-a rupt Bowers ăla brațul. Copoiul ăla irlandez a fost și la noi acasă. Băiatul ăla mare ți-a rupt brațul pentru că tu și „prietenii" tăi i-ați făcut vreo figură. Acum ce crezi, s-ar fi întîmplat așa ceva dacă mă ascultai și te țineai de la bun început departe de ei?

– Nu – cred că s-ar fi putut întîmpla ceva și mai rău.

– Eddie, nu vorbești serios.

– Ba vorbesc foarte serios, replică el, iar femeia simți din nou puterea aceea venind dinspre el, ieșind *din* el, în valuri. Bill și restul prietenilor mei vor reveni, mămico. Asta-i un lucru pe care *eu* îl știu. Iar cînd vor veni n-ai să-i mai oprești. N-ai să le spui o vorbă. Sînt

prietenii mei, și n-ai să-mi furi prietenii doar fiindcă ți-e frică să nu rămîi singură.

Se holbă la el, stupefiată și îngrozită. Lacrimile îi podidiră ochii și se revărsară lăsînd brazde în pudra de pe obraji.

– Așa vorbești tu acum cu mama ta, se vede, rosti printre suspine. Poate ăsta o fi felul cum vorbesc „prietenii" tăi cu părinții *lor.* De la ei oi fi-nvățat-o, se vede.

Se simțea mai sigură în spatele lacrimilor. De obicei, cînd plîngea ea, plîngea și Eddie. O armă josnică, ar putea spune unii, dar chiar existau oare arme josnice cînd era vorba să-ți aperi fiul? Ea nu credea.

Ridică privirea, cu lacrimile șiroindu-i din ochi, simțindu-se atît neînchipuit de tristă, deposedată, trădată..., cît și sigură. Eddie nu va fi în stare să țină piept unui asemenea șuvoi de lacrimi și jale. Expresia aceea rece și tăioasă i se va șterge de pe față. Poate va începe să se sufoce și să șuiere puțintel, iar acesta va fi un semn, așa cum întotdeauna fusese un semn, că lupta luase sfîrșit și că mai cîștigase o victorie... Pentru el, desigur. Mereu pentru el.

O șoca atît de mult să-i vadă pe față aceeași expresie – dacă nu și mai accentuată chiar –, încît vocea ei rămase agățată în plin suspin. Se citea regret pe sub expresia lui, dar pînă și acest lucru era înfricoșător; o uluia faptul că semăna cu un regret *adult,* și gîndul la Eddie ca adult, indiferent în ce mod, făcea întotdeauna ca o păsărică să-i dea înnebunită din aripi în minte. Astfel se simțea cu rarele ocazii cînd își punea întrebarea ce i s-ar întîmpla dacă Eddie nu va vrea să meargă la Derry Business College, sau la University of Maine de la Orono, sau la Husson din Bangor, ca să poată veni acasă în fiecare zi după cursuri, ce s-ar întîmpla dacă va întîlni o fată, dacă se va îndrăgosti, va dori să se însoare. *Unde e locul meu în toate astea?* țipa în panică vocea păsării cînd îi veneau aceste gînduri ciudate, de coșmar. *Unde-ar fi locul meu într-o viață ca asta?* Eu te iubesc, *Eddie! Te* iubesc! *Am grijă de tine și te* iubesc! *Tu nu știi să gătești, sau să-ți schimbi așternuturile, sau să-ți speli rufăria! De ce ar* trebui *să știi? Eu știu aceste lucruri pentru tine! Știu pentru că te iubesc!*

Acum o spuse chiar el:

– Te iubesc, mămico. Dar îmi iubesc și prietenii. Cred... Cred că te faci singură să plîngi.

– Eddie, mă rănești atît de tare, șopti ea, și lacrimi proaspete dublară fața băiatului în ochii ei, o triplară.

Dacă lacrimile de acum cîteva momente fuseseră calculate, acestea nu mai erau. În felul ei, era o femeie dură – își văzuse soțul coborînd în mormînt și nu clacase, obținuse o slujbă într-o piață a mîinii de lucru în plină criză, unde nu era ușor să-ți găsești slujbă, își crescuse fiul și, cînd fusese necesar, se luptase pentru el. Acestea erau primele lacrimi total neafectate și nepremeditate pe care le vărsase de ani de zile, poate de cînd Eddie făcuse bronșită cînd avea cinci ani și fusese atît de sigură că va muri, așa cum zăcea acolo pe patul de suferință, arzînd de febră, zguduindu-se, tușind și gîfîind sufocat. Acum plîngea din cauza acelei expresii cumplit de adulte, oarecum *străine,* de pe fața lui. Se temea *pentru* el, dar într-un fel se temea și *de* el, se temea de aura aceea care părea să-l înconjoare... Care părea să îi ceară ei ceva.

– Nu mă face să aleg între dumneata și prietenii mei, mămico, zise Eddie cu un glas inegal, încordat, dar încă sub control. Pentru că nu-i cinstit.

– Sînt prieteni *răi,* Eddie! țipă ea cu sălbăticie. O știu, o simt cu toată inima mea; nu-ți aduc decît durere și suferință!

Și cel mai groaznic lucru dintre toate era că *simțea* asta; o oarecare parte din ea o intuise în ochii acelui Denbrough, care stătuse în fața ei cu mîinile în buzunare și părul său roșu ca o flacără în soarele verii. Ochii lui fuseseră atît de gravi, atît de stranii și distanți... La fel ca ai lui Eddie acum.

Și nu îl înconjurase și pe el aceeași aură care era acum în jurul lui Eddie? Aceeași, dar încă mai puternică? Parcă așa fusese.

– Mămico...

Se ridică în picioare atît de brusc încît aproape răsturnă scaunul.

– Am să mai trec diseară. Șocul, accidentul, durerea, toate astea te fac să vorbești așa. O știu. Ai... ai...

Bîjbîi și-și găsi textul original în confuzia din minte:

– Ai avut un accident grav, dar ai să te faci *bine de tot.* Și-ai să vezi că am dreptate, Eddie. Sînt prieteni *răi.* Nu-s de același soi cu noi. Nu-s pentru tine. Stai și mai gîndește-te și-ntreabă-te dacă mămica ta te-a învățat vreodată greșit. Gîndește-te la asta și... și...

Fug! își spuse cu un dezgust grețos și plin de durere. *Fug de propriul meu fiu! O, Doamne, nu lăsa să se întîmple asta!*

– Mămico.

O clipă, aproape că fugi, speriată acum de el, a, da, acolo era mai mult decît Eddie al ei; îi simțea pe ceilalți în el, „prietenii" lui și încă ceva, ceva ce se afla pînă și dincolo de ei, și se temea că ar putea străfulgera spre ea. Părea că Eddie se află în strînsoarea a ceva nedefinit, a unei febre groaznice, la fel cum fusese în strînsoarea bronșitei atunci cînd avea cinci ani, cînd aproape murise.

Se opri, cu mîna pe clanță, nevrînd să audă ceea ce i-ar fi putut spune... Iar, cînd o spuse, era un lucru atît de neașteptat, încît nu-l înțelese într-adevăr. Cînd reuși să pătrundă sensul cuvintelor, o clipă crezu că va leșina.

Eddie spuse:

– Domnul Keene a zis că doctoria mea de astmă nu-i decît apă.

– Ce? Ce? își întoarse ea spre băiat ochii arzători.

– Doar apă. Cu ceva adăugat ca s-o facă să aibă gust de medicament. A spus că-i un pla-ce-bo.

– Asta-i o minciună! Nu-i decît o minciună sfruntată! De ce să vrea domnul Keene să-ți spună o asemenea minciună? Păi, mai sînt și alte farmacii în Derry, cred. Cred...

– Am avut timp să mă gîndesc la asta, o întrerupse Eddie, încet și implacabil, fără ca ochii săi să se desprindă o clipă dintr-ai ei, și *cred* că spune adevărul.

– Eddie, îți spun eu că *nu!*

Panica revenise bătînd înnebunită din aripi zdrențuite.

– Ce cred eu, continuă Eddie, e că ar trebui să fie adevărul, altfel pe sticlă ar fi o atenționare, cum că dacă iei prea mult mori sau cel puțin te îmbolnăvești. Chiar...

– Eddie, nu vreau să mai *aud!* țipă Sonia și își astupă urechile cu palmele. Ești... ești... *Pur și simplu nu-ți mai ești în fire și asta-i tot!*

– Chiar dacă-i ceva ce poți doar să te duci și s-o cumperi fără rețetă, se pun pe ea instrucțiuni speciale, urmă Eddie, fără a ridica glasul; ochii săi cenușii stăteau ațintiți într-ai ei și nu putea să-și lase-n jos privirea sau măcar s-o mute. Chiar dacă nu-i decît sirop de tuse... sau geritolul dumitale.

Tăcu o clipă. Mîinile femeii căzură de pe urechi; i se părea prea mare efortul de a și le ține acolo. Prea grele păreau.

– Și mi se pare... că o știai și pe asta, mămico.

– Eddie! aproape se văicări doamna Kaspbrak.

– Fiindcă, spuse el mai departe, ca și cum ea n-ar fi scos nici o vorbă (acum se încrunta, concentrat asupra problemei), fiindcă părinții trebuie să știe ce doctorii iei. Păi, eu folosesc inhalatorul ăla de cinci, cîteodată de șase ori pe zi. Și nu m-ai lăsa s-o fac dacă ar putea, de pildă, să-mi facă rău. Pentru că datoria ta e să mă aperi. O știu, fiindcă așa spui întotdeauna. Deci... Ai știut, mămico? Ai știut că nu era decît apă chioară?

Sonia nu spuse nimic. Buzele îi tremurau. Simțea că îi tremură obrajii. Nu mai plîngea; îi era prea frică pentru a mai putea plînge.

– Căci, dacă *știai,* spuse Eddie, continuînd să se încrunte, dacă *ai* știut, aș vrea și *eu* să știu de ce. Pot să-mi închipui unele lucruri, dar nu și de ce a vrut mămica mea să cred că apa e o doctorie... Sau că am astmă – își arată el pieptul –, cînd domnul Keene spune că n-o am decît *aici...* – și își arătă capul.

Doamna Kaspbrak crezu că atunci îi va explica totul. Îi va explica totul, logic și cu calm. Cum crezuse că va muri cînd avea cinci ani și cum asta ar fi făcut-o să-și piardă mințile după ce-l pierduse pe Frank cu doar doi ani în urmă. Cum ajunsese să înțeleagă că nu-ți poți apăra copilul decît prin veghe și dragoste, că trebuie să-ți îngrijești copilul la fel cum îngrijești o grădină, fertilizînd, plivind și, da, din cînd în cînd, tăind uscăturile și rărind tulpinile, oricît de tare durea. Îi va spune că uneori e mai bine pentru un copil – în special pentru un copil plăpînd ca Eddie – să *creadă* că e bolnav decît să *fie* într-adevăr bolnav. Și va încheia prin a-i vorbi despre prostia ucigătoare a medicilor și minunata putere a iubirii; îi va spune că ea *știa* că are astmă și nu mai conta ce credeau doctorii sau ce-i prescriau. Îi va spune că poți face medicamente cu mai mult decît mojarul și pisălogul unui spițer răutăcios. *Eddie,* avea ea să-i spună, *e doctorie pentru că iubirea mamei tale* face *din ea doctorie și doar în felul ăsta, cît timp vrei și mă lași, o pot face. Aceasta e o putere pe care Dumnezeu le-o dă mamelor grijulii și iubitoare. Te rog, Eddie, te rog, singura iubire a inimii mele, trebuie să mă crezi.* Dar în final nu spuse nimic. Îi era prea frică.

– Însă poate că nici n-avem nevoie să vorbim despre asta, urmă Eddie. Se poate ca domnul Keene să fi glumit cu mine. Cîteodată oamenii mari... Știi, le place să facă bancuri pe seama copiilor. Deoarece copiii cred aproape orice. E o răutate să le faci asta copiilor, dar uneori oamenii mari o fac.

– Da, spuse însuflețită Sonia Kaspbrak. Le place să facă bancuri și cîteodată sînt proști... răi... și... și...

– Așa că, să zicem, o să rămîn cu Bill și cu ceilalți prieteni ai mei și am să continuu să-mi iau doctoria de astmă. Probabil că așa-i cel mai bine, nu crezi?

Își dădu seama abia acum, cînd era prea tîrziu, cît de frumos – cît de crud – fusese prinsă în capcană. Ceea ce făcea el era un șantaj, dar avea oare de ales? Dori să îl întrebe cum a putut fi atît de calculat, atît de viclean. Deschise gura să întrebe... Și o închise la loc. Era foarte probabil ca, în starea lui actuală de spirit, să-i și răspundă.

Dar un lucru știa. Da. Un lucru era sigur: n-avea să mai pună piciorul niciodată, niciodată, *niciodată* în viața ei în farmacia domnului Băgăcioșilă Keene.

Glasul lui, acum de o sfială stranie, îi întrerupse firul gîndurilor:

– Mămico?

Ridică privirea și văzu că era din nou Eddie, *doar* Eddie și se apropie de el bucuroasă.

– Vrei să mă strîngi în brațe, mămico?

Îl îmbrățișă, dar cu grijă, să nu-l doară brațul fracturat (sau să-i disloce unele fragmente de os astfel ca să pornească într-o cursă ticăloasă prin sîngele lui și apoi să i se cuibărească-n inimă – ce mamă și-ar ucide fiul din dragoste?), iar Eddie o strînse în brațe la rîndul său.

7

Eddie era de părere că mămica sa a plecat tocmai la timp. În timpul groaznicei confruntări cu ea își simțise răsuflarea adunîndu-se tot mai sus și mai sus în plămîni și în gîtlej, încremenită și fără energie, stătută și sălcie, amenințînd să-l otrăvească.

Se abținu pînă văzu ușa închizîndu-se cu un mic țăcănit în urma ei, iar apoi începu să icnească și să țiuie. Aerul acru clocotind în beregata sa strîmtată îl împungea în sus și-n jos ca un vătrai încins. Își înșfăcă inhalatorul, lovindu-se la braț, dar fără să-i pese. Trase o rafală pe gît. Inspiră adînc aroma de camfor, reflectînd: *Ce contează că-i un pla-ce-bo, cuvintele nu contează dacă un lucru merge bine.*

Se cufundă în perne, cu ochii închiși, respirînd liber pentru prima oară de cînd intrase mama lui. Era speriat, speriat rău. Lucrurile pe care i le spusese, felul cum se purtase – el fusese, și totuși nu fusese el deloc. Ceva acționase înlăuntrul lui, acționase *prin intermediul* lui, o anume forță... Iar mama sa o simțise și ea. Îi văzuse asta în ochi și în tremurul buzelor. Nu simțea deloc că acea putere ar fi fost rea, dar forța ei enormă îl înspăimîntase. Era ca și cum ar fi intrat într-un carusel realmente periculos, pentru a-și da seama că nu se mai poate da jos pînă nu se oprește, orice s-ar întîmpla.

Fără întoarcere, își spuse Eddie, simțind apăsarea fierbinte a ghipsului ce-i încătușa brațul rapt. *Nimeni nu merge acasă pînă n-ajungem la capăt. Dar, Doamne, mi-e atît de frică, atît de frică.* Și știa că motivul cel mai adevărat pentru care i-a cerat să nu-l despartă de prietenii lui era unul pe care nu i l-ar fi putut spune niciodată: *Nu pot înfrunta asta singur.*

Atunci plînse puțin, apoi căzu într-un somn agitat. Visă un întuneric în care niște mașinării – niște instalații de pompare – duduiau mereu, mereu.

8

Amenința din nou cu ploaia în seara aceea, cînd Bill și restul Păguboșilor reveniră la spital. Eddie nu era surprins să-i vadă intrînd în șir la el. Știuse că se vor întoarce.

Arșița persistase toată ziua – se căzu de acord mai tîrziu că acea a treia săptămînă din iulie fusese cea mai fierbinte dintr-o vară deosebit de caldă –, iar norii începură să se îngrămădească de pe la patru după-amiaza, negri-purpurii și colosali, grei de ploaie, încărcați cu trăsnete. Oamenii își văzură de tîrguieli grăbiți și puțin cam neliniștiți, cu un ochi îndreptat tot timpul spre cer. Cei mai mulți erau de acord că la ceasul cinei va ploua cu găleata, spălînd aerul de o parte din umezeala groasă și apăsătoare. Parcurile și terenurile de joacă din Derry, prea puțin populate în tot cursul verii, rămaseră complet pustii pe la șase seara. Ploaia încă nu începuse, iar balansoarele atîrnau nemișcate și fără umbră într-o lumină de un galben ciudat. Tunetele

bolboroseau greoi – acestea, lătratul unui cîine și murmurul scăzut al traficului pe Outer Main Street au fost singurele sunete ce pătrunseră prin fereastra deschisă a lui Eddie pînă la sosirea Păguboșilor.

Bill apăru primul, urmat de Richie. Beverly și Stan intrară după ei, apoi Mike. Ben era ultimul. Arăta sfîșietor de încorsetat cu un pulover alb pe gît.

Veniră pînă lîngă pat, solemni. Nici chiar Richie nu zîmbea.

Fețele lor, observă Eddie, fascinat. *Iisuse-nene, fețele lor!*

Citea pe ele ceea ce văzuse mama sa la el în timpul după-amiezei: aceeași bizară combinație de putere și neajutorare. Lumina galbenă de dinaintea furtunii li se așternea pe piele, făcîndu-le chipurile fantomatice, îndepărtate, umbrite.

Trecem, își spuse Eddie. *Trecem într-un tărîm nou – sîntem la hotar. Dar ce este de cealaltă parte? Încotro ne îndreptăm? Încotro?*

– S-s-salut, E-E-Eddie, făcu Bill. Cum o d-d-duci?

– Bine, Bill Barosane, spuse Eddie și încercă să zîmbească.

– Ai avut o zi grozavă ieri, se pare, spuse și Mike.

Tunete se rostogoliră pe fundalul glasului său. Nici plafoniera nu era aprinsă în rezerva lui Eddie, nici lampa de la capul patului, și toți păreau să se șteargă și să reapară în lumina galben-vineție. Eddie își închipui lumina aceea răspîndită peste tot orașul Derry chiar în acel moment, întinzîndu-se prelungă și nemișcată peste McCarron Park, căzînd prin găurile din acoperișul Punții săraturilor în raze apatice și pătate, făcînd Kenduskeag-ul să pară din sticlă afumată în timp ce-și tăia calea lată și puțin adîncă prin Maidan; se gîndi la leagănele ce stăteau în unghiuri moarte în spatele Școlii Primare, în timp ce norii de furtună se îngrămădeau tot mai mulți deasupra; se gîndi la lumina aceea galbenă, prevestitoare de trăsnete, și la toată încremenirea, ca și cum întregul oraș ar fi adormit... Sau ar fi murit.

– Da, spuse el. A fost o zi mare.

– Bă-bătrînii mei se du-duc la un fi-fi-film po-po-poimîine s-seară, continuă Bill. Cînd se schimbă f-fil-ilmele. O să l-le f-facem atunci. B-b-b...

– Bilele de argint, completă Richie.

– Credeam...

– E mai bine așa, spuse liniștit Ben. Eu tot mai cred că am fi putut face gloanțele, dar crezutul n-ajută la nimic. Dac-am fi fost oameni mari...

– Păi sigur, grozavă era lumea dac-am fi fost oameni mari, îl întrerupse Beverly. Oamenii mari pot face orice vor, nu? Oamenii mari pot să realizeze tot ce vor, și întotdeauna iese bine.

Rîse, cu un sunet colțos și plin de nervozitate:

– Bill vrea ca *eu* să împușc Monstrul. Poți să-ți închipui asta, Eddie? De acum să-mi spui Beverly Pistolara.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse Eddie, deși bănuia că știe – își formase oricum o anume imagine.

Ben explică. Vor topi unul dintre dolarii lui de argint și vor face din el două bile puțin mai mici decît cele de rulment. Iar apoi, dacă într-adevăr își avea sălașul un vîrcolac pe Neibolt Street la numărul 29, Beverly avea să-i trimită-n cap o bilă de argint cu praștia lui Bill. Salutare și noroc, domnu' vîrcolac. Iar, dacă aveau dreptate în privința unei unice creaturi ce purta mai multe fețe, salutare domnu' Monstru.

Cine știe ce expresie trebuie să se fi așternut pe chipul lui Eddie, căci Richie rîse și dădu din cap:

– Știu ce gîndești, dom'le. Și eu am crezut că Bill și-o fi pierdut puținele doage rămase cînd a-nceput să vorbească despre praștie în loc de pistolul lui taică-său. Dar azi după-amiază...

Se întrerupse și-și drese glasul. *Azi după-amiază, după ce mămică-ta ne-a luat la trei-păzește,* îi venise să-nceapă și, evident, asta n-ar fi ținut.

– Azi după-masă ne-am dus la groapa de gunoi. Bill și-a adus praștia. Uite.

Din buzunarul de la spate Richie scoase o cutie de conservă turtită ce conținuse cîndva bucățele de ananas. Avea în mijloc o gaură cam de două degete diametru, cu marginile crestate.

– Asta Beverly a făcut-o, cu o piatră, de la șapte metri distanță. Mie-mi arată ca o gaură făcută de pistol. Gură-spartă a fost convins. Iar cînd Gură-spartă e convins, apoi Gură-spartă e *convins.*

– Să omori conserve e una, spuse Beverly. Dacă era altceva... Ceva viu... Bill, tu ar trebui s-o faci. Crede-mă.

– N-nu. To-to-toți am tras cu rî-rîndul. Ai v-v-văzut cum a m-m-mers.

– *Cum* a mers? întrebă Eddie.

Bill povesti încet și cu pauze, în timp ce Beverly se uita pe fereastră cu buzele atît de strînse, încît i se albiră. Îi era, din motive pe care nici măcar nu și le putea explica, mai mult decît frică: era profund

stingherită de ceea ce se întîmplase în acea zi. Pe drum spre spital insistase iar, pătimașă, să încerce la urma urmei să facă totuși gloanțele... Nu pentru că ar fi fost mai sigură decît Bill sau Richie că vor funcționa cu adevărat la momentul cuvenit, ci fiindcă – dacă avea să se întîmple ceva în casa aceea – arma se va afla în mîinile

(lui Bill)

altcuiva.

Dar faptele rămîneau fapte. Luaseră fiecare cîte zece pietre și le aruncaseră cu praștia în zece cutii de conserve, la douăzeci de pași distanță. Richie nimerise una din zece (iar unica sa reușită nu fusese de fapt decît o crestătură abia vizibilă), Ben atinsese două, Bill patru, Mike cinci.

Beverly, trăgînd aproape cu nepăsare și părînd să nu ochească deloc, pocnise nouă cutii din zece drept în mijloc. A zecea căzuse cînd piatra aruncată ricoșase din muchie.

– Dar mai întîi t-t-t-trebuie să facem mu-mu-muniția.

– Poimîine seară? Pîn-atunci ar trebui să ies, spuse Eddie.

Maică-sa ar fi protestat... Dar nu credea că va protesta prea mult. Nu după cele petrecute după-amiază.

– Te doare brațul? îl întrebă Beverly.

Purta o rochie roz (nu rochia pe care o văzuse în vis; poate că pe aceea o purtase după-amiază, cînd mămica îi alungase) pe care aplicase floricele. Și ciorapi de mătase sau nailon; arăta foarte matură, dar și foarte copilăroasă deopotrivă, ca o fată jucîndu-se de-a probează-hainele-mamei. Avea o expresie visătoare și îndepărtată. Eddie își spuse: *Pariez că așa arată cînd doarme.*

– Nu foarte tare, răspunse el.

Stătură un timp de vorbă, cu glasurile punctate de tunete. Eddie nu-i întrebă ce se întîmplase mai devreme cînd veniseră la spital, și nici unul dintre ei nu pomeni de asta. Richie își scoase yo-yo-ul, îl strînse în sus pe sfoară o dată sau de două ori și îl băgă la loc.

Conversația lîncezea, și într-una dintre pauze se auzi un mic pocnet care îl făcu pe Eddie să privească în jur. Bill avea ceva în mînă, și o clipă Eddie își simți inima grăbind pasul, alarmată. În acel scurt moment crezu că era un cuțit. Însă Stan aprinse apoi lampa din tavan, risipind întunericul, și văzu că nu era decît un pix. În lumină arătau din nou firești, *reali,* nu erau nimic altceva decît prietenii lui.

– Mă gîndeam c-ar trebui să ne semnăm pe ghipsul tău, spuse Bill.

Ochii săi îi priviră fix pe ai lui Eddie.

Dar nu asta e de fapt, își spuse Eddie cu o limpezime bruscă și alarmantă. *E un contract. E un contract, Bill Barosane, nu-i așa, sau ceva asemănător unui contract.* I se făcu frică. Și apoi, rușine și furie pe el însuși. Dacă își rupea brațul înainte de vara asta, cine i s-ar fi iscălit pe ghips? Cine, în afară de maică-sa și poate doctorul Handor? Mătușile din Haven?

Aceștia erau *prietenii* lui, iar mama lui n-avea dreptate: nu erau prieteni răi. *Poate,* își spuse el, *nici nu există așa ceva, prieteni buni sau prieteni răi – poate că nu există decît prieteni, oameni care-ți stau alături cînd ai fost lovit și care te-ajută să nu te simți atît de singur. Poate că ei merită întotdeauna să te temi pentru ei, și să speri pentru ei, și să trăiești pentru ei. Poate merită și să mori pentru ei, dacă e nevoie. Nu prieteni buni... Nici prieteni răi. Doar oameni cu care vrei să fii, cu care ai nevoie să fii; oameni care-și clădesc casele în inima ta.*

– Bine, spuse Eddie puțin cam răgușit. În regulă, asta chiar ar fi grozav, Bill Barosane.

Așa că Bill se aplecă solemn peste pat și-și scrise numele pe ipsosul zgrunțuros ce cuprindea brațul în curs de vindecare al lui Eddie, cu litere mari și șerpuite. Richie semnă cu o înfloritură. Caligrafia lui Ben era pe atît de îngustă, pe cît era el de lat, cu literele înclinate înapoi. Păreau gata să cadă la cea mai mică împingere. Scrisul lui Mike Hanlon era mare și nesigur din cauză că era stîngaci și scria într-un unghi prost. Se iscăli deasupra cotului lui Eddie și își încercui numele. Cînd Beverly se aplecă peste el, putu simți pe pielea ei mirosul discret al unui parfum de floare. Fata semnă cu caractere rotunde. Stan veni ultimul și-și scrise numele cu mici litere strînse unele în altele, lîngă încheietura mîinii lui Eddie.

Apoi păsiră cu toții înapoi, conștienți parcă de ceea ce făcuseră. Afară, tunetul murmură din nou greoi. Un fulger scaldă exteriorul din lemn al spitalului într-o lumină scurtă și bîlbîită.

– Gata? întrebă Eddie.

Bill dădu din cap:

– Să v-v-vii l-l-la mine a-acasă po-poimîine după ci-ci-cină dacă p-p-poți, bi-bine?

Eddie încuviință, și subiectul fu închis.

Urmă a doua perioadă de conversație discontinuă, aproape fără subiect. O parte din ea se referi la principala temă de discuție din

Derry în acea lună iulie – procesul lui Richard Macklin pentru asasinarea violentă a fiului său vitreg Dorsey și dispariția fratelui mai mare al lui Dorsey, Eddie Corcoran. Macklin nu avea să cedeze și să mărturisească, plîngînd, încă două zile de atunci încolo, dar Păgubošii căzură de acord că probabil Macklin n-avea nimic de-a face cu dispariția lui Eddie. Băiatul fie fugise... Fie pusese Monstrul mîna pe el.

Plecară pe la șapte și un sfert, iar ploaia tot nu începuse încă. Continuă să amenințe pînă tîrziu după sosirea mamei lui Eddie, după vizita ei, după plecarea sa înapoi acasă (fusese îngrozită de semnăturile de pe ghipsul lui Eddie, și încă mai îngrozită de hotărîrea lui de a ieși din spital a doua zi – prevăzuse o internare de o săptămînă sau chiar mai mult, în liniște absolută, astfel ca fractura să se „împreune", cum spunea ea).

În cele din urmă norii de furtună se sparseră și se împrăștiară. Nici măcar o singură picătură de ploaie nu căzuse în Derry. Umezeala rămase, iar oamenii dormiră în noaptea aceea pe verande, pe iarbă și în saci de dormit pe parcelele dosnice.

Ploaia sosi a doua zi, nu mult după ce Beverly văzu ceva îngrozitor întîmplîndu-i-se lui Patrick Hockstetter.

Capitolul 17
Altul dintre cei dispăruți: moartea lui Patrick Hockstetter

1

Cînd sfîrșește, Eddie își mai toarnă un pahar cu o mînă nu tocmai stabilă. Se uită la Beverly și spune:

– Ai văzut Monstrul, așa-i? Ai văzut cum Monstrul l-a luat pe Patrick Hokstetter a doua zi după ce mi-ați iscălit cu toții ghipsul.

Ceilalți se aplecară înainte.

Beverly își împinge părul îndărăt într-un nor roșcat. Dedesubt, fața ei arată extraordinar de palidă. Scoate pe bîjbîite o țigară nouă din pachet – ultima – și își scapără bricheta. Nu pare să poată potrivi flacăra pe vîrful țigării. După o clipă, Bill îi apucă ușurel, dar ferm încheietura mîinii și pune flacăra acolo unde trebuie. Beverly îl privește recunoscătoare, exalînd un nor de fum albastru-cenușiu.

– Da. Am văzut cum s-a întîmplat.

Se înfioară.

– Era ne-ne-nebun, spune Bill, iar în sinea sa: Simplul fapt că Henry l-a lăsat pe un scrîntit ca Patrick Hockstetter să umble cu el în vara aia... Asta spune ceva, nu? Fie că Henry își pierdea o parte din farmec, fie că propria lui nebunie avansase destul pentru ca acel Hockstetter să-i pară normal. Ambele duc la aceeași concluzie – crescîndă... Ce? Degenerare a lui Henry? Ăsta o fi cuvîntul? Da, în lumina celor ce s-au întîmplat cu el, a locului unde a ajuns, se pare că ăsta e.

Și mai există încă ceva în sprijinul acestei idei, *cugetă Bill, dar deocamdată amintirea e subțirică și șovăielnică. El, Richie și Beverly*

fuseseră la frații Tracker – se făcuse de acum luna august, iar școala de vară care-l împiedicase pe Henry să li se-amestece-n ciorbă în cea mai mare parte a sezonului era pe cale să se încheie – și nu cumva se apropiase de ei Victor Criss? Un Victor Criss peste măsură de speriat? Da, se întîmplase asta. În vremea aceea lucrurile se apropiau cu repeziciune de final, iar acum Bill presupune că fiecare copil din Derry o simțise – Păgubosii și grupul lui Henry mai presus de toți. Dar asta fusese mai tîrziu.

– A da, pe asta ai nimerit-o, spune alb Beverly. Patrick Hockstetter era nebun. Nici o fată nu voia să șadă în fața lui la școală. Dacă te așezai acolo, lucrînd la aritmetică sau scriind o povestire sau o compunere, deodată-i simțeai mîna... Aproape ușoară ca o pană, dar caldă și transpirată. Cărnoasă.

Înghite în sec și din gît i se aude un mic clipocit. Ceilalți o privesc solemn din jurul mesei.

– I-o simțeai pe coastă sau poate pe sîn. Nu c-am fi avut vreuna mare lucru în materie de sîni pe vremea aia. Dar lui Patrick nu părea să-i pese de chestia asta.

O simțeai... atingerea aia... și te smulgeai și te-ntorceai, și acolo era Patrick, rînjind cu buzele alea ale lui mari, ca din cauciuc. Avea un penar...

– Plin de muște, intervine deodată Richie. Sigur. Le omora cu linia aia verde pe care o avea și pe urmă le punea în penar. Țin minte chiar și cum arăta – roșu, cu un capac alb de plastic ondulat care se deschidea lunecînd într-o parte.

Eddie confirmă din cap.

– Tresăreai, și el se hlizea și pe urmă poate-și deschidea penarul ca să-i vezi muștele moarte dinăuntru, spune Beverly. Iar cel mai rău lucru – cel mai teribil – era felul cum zîmbea și nu spunea niciodată nimic. Doamna Douglas știa. Greta Bowie l-a pîrît, și cred că și Sally Mueller a zis odată ceva. Dar... Cred că și doamnei Douglas îi era frică de el.

Ben și-a înclinat scaunul pe picioarele dinapoi și își ține mîinile împreunate la ceafă. Lui Beverly tot nu-i vine să creadă cît e de slab.

– Sînt absolut sigur că ai dreptate, spune el.

– C-ce i s-s-a în-în-în-tîmplat, Beverly? întreabă Bill.

Femeia înghite iar, încercînd să înfrunte puterea de coșmar a celor văzute în ziua aceea pe Maidan, cu patinele cu rotile legate una de

alta și agățate pe un umăr, cu genunchiul – o rețea înțepătoare de durere de la o căzătură pe care o trăsese pe Saint Crispin's Lane, una dintre străzile mărginite cu copaci ce se înfundau acolo unde terenul se prăbușea (și încă se mai prăbușește) în pantă abruptă spre Maidan. Își aduce aminte (o, amintirile astea, cînd vin, sînt atît de limpezi și atît de puternice) că purta niște pantaloni scurți de doc – chiar prea *scurți – îi ajungeau exact pînă sub tivul chiloților. Devenise mai conștientă de trupul său în ultimul an – în ultimele șase luni de fapt –, de felul cum acesta începuse să i se curbeze și să devină mai feminin. Oglinda era un motiv al acestei accentuate conștientizări, desigur, dar nu cel principal; principalul era acela că tatăl ei părea chiar și mai aspru în ultima vreme, mai dispus să-și folosească palma, ba încă și pumnii. Părea agitat, aproape ca închis în cușcă, iar ea era din ce în ce mai nervoasă cînd se afla prin preajma lui, din ce în ce mai agitată. Părea că domnea un miros pe care îl produceau între ei, un miros absent cînd era singură în apartament, unul care nu se simțise niciodată acolo cînd erau împreună în casă – pînă în vara aceea. Iar cînd mami lipsea, era și mai rău. Dacă exista vreun miros, orice miros, atunci o știa și el poate, căci Bev îl vedea tot mai puțin pe măsură ce se scurgea vremea călduroasă, atît din cauza campionatului estival de popice, cît și fiindcă-l ajuta pe prietenul său, Joe Tammerly, la reparatul mașinilor... Dar bănuiește că parțial era și din cauza mirosului aceluia, cel emanat de ei doi, fără ca vreunul s-o dorească, dar producîndu-l totuși, la fel de neputincioși să îl oprească pe cît de imposibil era să nu mai transpiri în luna iulie. Viziunea păsărilor, sute și mii, coborînd pe acoperișurile caselor, pe firele de telefon, pe antenele televizoarelor, intervine din nou.*

– Și oțetar, spune ea cu voce tare.

– Po-po-poftim? întreabă Bill.

– Ceva în legătură cu oțetar otrăvitor, rostește Beverly rar, privindu-l. Dar nu era. Se simțea *doar ca oțetarul. Mike?...*

– Lasă, răspunde Mike. Spune-ne ce-ți amintești, Bev.

Îmi amintesc șortul albastru, *le va spune,* și cum începuse să se decoloreze; îmi amintesc cît de strîns îmi stătea pe șolduri și fund. Aveam o jumătate de pachet de Lucky Strike într-un buzunar și praștia în celălalt...

– Îți mai aduci aminte de praștie? îl întreabă pe Richie, dar dau din cap toți.

– Bill mi-a dat-o, continuă Beverly. Nu o voiam, dar... el...

Îi zîmbește lui Bill, cu puțină tristețe:

– Nu-i puteai spune „nu" lui Bill Barosanul, asta-i tot. Așa că am luat-o și de asta umblam singură în ziua aia. Ca să exersez. Încă nu credeam că voi avea curaj să o folosesc cînd va veni timpul. Decît că... în ziua aia am folosit-o. N-am avut încotro. L-am omorît pe unul dintre ei... una din părțile Monstrului. A fost groaznic. Chiar și acum îmi vine greu să mă gîndesc. Și una dintre celelalte m-a prins. Uitați-vă.

Ridică brațul și și-l răsucește astfel că toți pot vedea o cicatrice încrețită pe cea mai rotunjită parte a antebrațului, spre cot. Arată ca și cum un obiect circular încins, cam de mărimea unei havane, i-ar fi fost apăsat pe piele. E ușor adîncită, iar vederea ei îi provoacă lui Mike Hanlon un fior. Aceasta e una dintre părțile poveștii pe care, ca și nedorita discuție intimă a lui Eddie cu Keene, le bănuise, dar nu le-a auzit de fapt niciodată.

– Ai avut dreptate într-o privință, Richie, spune femeia. Praștia aceea putea ucide. Mi-a fost frică, dar mi-a și plăcut.

Richie rîde și o bate pe spinare:

– Ei, căcat, pe-asta o știam încă de-atunci, băi fustă proastă.

– Zău? Chiar așa?

– Mhm, chiar așa. Ți se citea în ochi, Bevvie.

– Vreau să zic, arăta ca o jucărie, dar era adevărată. *Puteai face găuri în diverse lucruri.*

– Și-ai făcut o gaură în ceva în ziua aia, mustăcește Ben.

Bev dă din cap.

– Pe Patrick l-ai...

– Nu, Dumnezeule, nu! exclamă Beverly. Pe celălalt... Stați.

Își strivește țigara, soarbe din băutură și își recapătă controlul. În fine a reușit. Ei... ba nu. Dar are senzația că mai mult de atît nu poate în noaptea asta.

– Mă dădeam cu rotilele, înțelegeți, și am căzut de m-am ales cu o zgîrietură zdravănă. Atunci am hotărît să merg pe Maidan ca să exersez. Mai întîi am trecut pe la club să văd dacă nu erați voi pe acolo. Nu erați. Doar mirosul ăla de fum. Mai țineți minte cît de mult a continuat locul ăla să miroasă a fum?

Confirmă cu toții, zîmbind.

– Niciodată n-am reușit să scoatem de tot mirosul, nu-i așa? spune Ben.

– Așa că m-am îndreptat spre groapa de gunoi, continuă ea, pentru că acolo făcuserăm... făcuserăm încercările, cred că așa s-ar numi, și știam că sînt multe obiecte în care să trag. Poate, știți, chiar și șobolani.

Se oprește. Acum pe fruntea ei s-a așternut o peliculă fină de sudoare.

– În ăștia voiam într-adevăr să trag, spune Bev într-un tîrziu. În ceva viu. Nu un pescăruș – știam că n-aș putea doborî un pescăruș –, ci un șobolan... Voiam să văd dacă pot. Îmi pare bine totuși că am intrat prin Kansas Street în loc să intru pe partea dinspre Old Cape, pentru că acolo nu aveam destulă acoperire, după terasamentul căii ferate. M-ar fi văzut, și atunci Dumnezeu știe ce mi s-ar fi-ntîmplat.

– Cine te-ar fi vă-vă-văzut?

– Ei, răspunde Beverly. Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins și Patrick Hockstetter. Erau jos în groapă și...

Și deodată, spre uimirea tuturor, începe să chicotească precum o fetiță, înroșindu-se în obraji. Rîde pînă-i dau lacrimile.

– Ce mama dracu', Bev, protestează Richie. Să știm și noi bancul.

– A, era un banc, zău că da. Era un banc, dar cred că m-ar fi putut ucide dacă știau că i-am văzut.

– Acum îmi amintesc! strigă Ben și începe și el să rîdă. Îmi amintesc că ne-ai spus!

Chicotind dezlănțuită, Beverly spune:

– Își dăduseră pantalonii jos și aprindeau bășini.

Urmează o secundă de tăcere ca lovită de trăsnet, după care izbucnesc toți în rîs – sunetul se rostogolește prin bibliotecă.

Întrebîndu-se cum să le povestească moartea lui Patrick Hockstetter, elementul asupra căruia își fixează pentru început atenția e felul cum apropierea ei de groapa cu gunoi a orașului, dinspre Kansas Street, semăna cu intrarea într-o ciudată centură de asteroizi. O cărare de pămînt brăzdată (o stradă a orașului de fapt; avea chiar și un nume, Old Lyme Street) ducea din Kansas Street către groapă, singura cale de acces propriu-zisă spre Maidan – o foloseau mașinile de gunoieri ale orașului. Beverly trecu pe lîngă Old Lyme Street, dar n-o luă pe acolo (devenise mai prudentă – bănuia că deveniseră cu toții – de cînd i se rupsese lui Eddie brațul; în special cînd era singură).

Își croi drum șerpuit prin vegetația deasă, ocolind o porțiune de oțetar otrăvitor cu frunzele sale roșii și uleioase, simțind duhoarea de fum a gropii, auzind țipetele pescărușului. În stînga ei, prin spărturi răzlețe ale frunzișului, putea să vadă Old Lyme Street.

Ceilalți o privesc, așteptînd. Își cercetează pachetul de țigări: gol. Fără o vorbă, Richie îi aruncă unul de-ale lui.

Aprinde, privește în jur la ei și spune:

– Intrarea spre groapă pe partea dinspre Kansas Street semăna puțin cu

2

intrarea într-o neobișnuită centură de asteroizi. Centura de gunoizi.

La început nu era decît vegetația ce creștea din pămîntul spongios de sub picioare, după care vedeai primul gunoid: o cutie ruginită ce conținuse odinioară Prince Spaghetti Sauce poate sau o sticlă de răcoritoare mișunînd de gîngănii atrase de resturile dulci-lipicioase ale sifonului cu frișcă sau ale berii. Pe urmă venea o lucire orbitoare de soare dintr-o fîșiuță de staniol agățată într-un pom. Puteai vedea o somieră (sau puteai să calci în ea, dacă nu te uitai unde puneai piciorul) sau un os pe care vreun cîine îl adusese cu el, îl rosese și-l aruncase.

Groapa propriu-zisă nu era atît de rea – de fapt era chiar oarecum interesantă, considera Beverly. Neplăcut (și întrucîtva înfiorător) era felul ei de a se întinde. De a crea acea centură de gunoizi.

Acum se apropia; copacii erau mai mari, în majoritate pini, iar tufișurile se răreau. Pescărușii cîrîiau și țipau cu vocile lor ascuțite și certărețe, iar aerul era greu de mirosul de ars.

În dreapta lui Beverly, rezemat oblic de baza unui molid, se afla un frigider ruginit. Beverly îi aruncă o privire, gîndindu-se vag la polițistul care-i vizitase clasa cînd era ea într-a treia. Le spusese că obiectele de genul frigiderelor dezafectate erau primejdioase – orice copil se putea strecura într-unul cînd se juca de-a v-ați ascunselea, de exemplu, și murea înăuntru sufocat. Deși, de ce i-ar fi trecut cuiva prin minte să se bage într-un vechi și rablagit...

Auzi un strigăt atît de apropiat, încît o făcu să tresară, urmat de rîsete. Beverly zîmbi... Deci *erau* aici. Părăsiseră clubul din cauza mirosului de fum și veniseră aici. Probabil că spărgeau sticle cu pietre sau poate doar scotoceau prin gunoaie.

O luă puțin mai repede, dînd uitării de acum julitura păcătoasă cu care se alesese mai devreme, nerăbdătoare să-i vadă... Să-*l* vadă, cu părul lui roșu atît de asemănător cu al ei, să vadă dacă-i va zîmbi în felul acela al lui drăgăstos și strîmb. Știa că era prea tînără ca să iubească un băiat, prea tînără ca să aibă altceva decît „pasiuni de fetiță", dar, cu toate astea, pe Bill îl iubea. Și grăbi puțin pasul, cu patinele bălăngănindu-i-se greu pe umăr și praștia lovindu-i ușor fesa stîngă.

Aproape dădu nas în nas cu ei înainte de a-și da seama că nu era gașca ei, ci a lui Bowers.

Ieși din adăpostul tufișurilor, iar latura cea mai abruptă a gropii i se întinse în față cale de vreo șaptezeci de metri, avalanșă scînteietoare de rămășițe împrăștiate de-a lungul unghiului ascuțit al carierei de pietriș. Buldozerul lui Mandy Fazio era undeva la stînga. Mult mai aproape în fața ei se afla o junglă de mașini abandonate. La sfîrșitul fiecărei luni, acestea erau strivite și cărate la Portland pentru retopit, dar acum se vedeau o duzină sau chiar mai multe, unele proptite pe butucii goi ai roților, altele pe-o parte, una sau două zăcînd răsturnate ca niște cîini morți. Erau dispuse pe două rînduri, iar Beverly străbătu culoarul rudimentar dintre ele, presărat cu mizerii, ca o mireasă punkistă a viitorului, întrebîndu-se într-o doară dacă ar putea sparge un parbriz cu praștia. Un buzunar al șortului albastru îi stătea umflat cu rulmenții ce reprezentau muniția ei pentru instrucție.

Vocile și rîsul răsunau de după mașinile distruse, spre stînga, la marginea gropii propriu-zise. Beverly o ocoli pe ultima, un Studebaker cu toată partea din față lipsă. Strigătul de salut îi pieri pe buze. Mîna pe care o ridicase să facă semn nu căzu la loc lîngă trup; păru că se înmoaie.

Primul ei gînd, furios și rușinat, a fost: *O, Doamne ferește, de ce-s toți goi?*

În clipa următoare își dădu seama, cu spaimă, cine erau. Îngheță acolo, în fața jumătății de Studebaker, cu umbra țintuită de călcîiele tenișilor cu margini roase. În acel unic moment, le era pe deplin vizibilă; dacă vreunul dintre cei patru ar fi ridicat privirea din cercul

unde stăteau pe vine, n-ar fi putut să n-o vadă, o fată puțin peste înălțimea medie, cu o pereche de patine cu rotile pe un ümăr, cu genunchiul unuia din picioarele lungi și obraznice încă sîngerînd, cu falca moale și obrajii stacojii.

Înainte de-a se repezi înapoi în spatele Studebaker-ului văzu că, de fapt, nu erau goi de tot; aveau pe ei cămășile, iar pantalonii și chiloții și-i dăduseră jos doar pînă la glezne, ca și cum le-ar fi venit să facă Treabă Mare (în starea ei de șoc, mintea lui Beverly revenise automat la eufemismul pe care fusese învățată să-l folosească în fragеda-i pruncie) – doar că cine auzise vreodată de patru băieți pe care să-i apuce Treaba Mare în același timp?

Odată ascunsă din nou vederii, primul ei gînd a fost să fugă – să fugă cît mai repede. Inima îi bătea cu putere, mușchii fiindu-i îngreunați de adrenalină. Privi în jos, văzînd tot ceea ce nu se ostenise să observe cînd venea încoace, încredințată că vocile pe care le auzise aparțineau prietenilor ei. Șirul de mașini stricate din stînga ei era într-adevăr destul de firav – nu erau în nici un caz înghesuite ușă în ușă, așa cum ar fi fost cu o săptămînă înainte de-a veni compresorul să le prefacă în blocuri de metal lucitor. Fusese expusă vederii băieților în mai multe rînduri pe cînd venea spre locul unde se găsea acum; dacă se retrăgea, ar fi redevenit vizibilă, iar de astă dată puteau s-o observe.

Totodată, simți o anume curiozitate rușinoasă: ce *Dumnezeu* puteau să facă?

Cu grijă, aruncă o privire pe lîngă Studebaker.

Henry și Victor Criss stăteau mai mult sau mai puțin cu fața în direcția ei. Patrick Hockstetter era în stînga lui Henry. Belch Huggins stătea cu spatele spre ea. Observă faptul că Belch avea un fund extrem de *mare,* extrem de *păros,* iar din gît îi izbucniră brusc chicoteli pe jumătate isterice, ca spuma într-un pahar de bere proaspătă. Trebui să-și astupe gura cu ambele mîini și să se retragă iar după Studebaker, chinuindu-se să-și stăpînească rîsul.

Trebuie să pleci de-aici, Beverly. Dacă te prind...

Privi înapoi printre mașinile abandonate, continuînd să își țină mîinile la gură. Cărarea avea poate trei metri lățime, plină cu buruieni și semănată cu conserve ce licăreau ca niște mici piese de puzzle. Dacă scotea cel mai mic sunet, puteau s-o audă... Mai ales dacă le abătea atenția de la cine știe ce ciudățenie făceau ei acolo.

Cînd se gîndi cu cîtă dezinvoltură venise pînă în acel loc, îi îngheță sîngele în vine. De asemenea...

Ce Dumnezeu *or fi făcînd?*

Se uită din nou pe furiș, iar de astă dată văzu mai multe detalii. În apropiere se afla un maldăr neglijent de cărți și hîrtii – manuale de școală. Tocmai ieșiseră de la cursurile de vară, așadar, cele pe care majoritatea copiilor le numeau Școala de Copii Tîmpiți sau Făcătura de Școală. Și, întrucît Henry și Victor stăteau cu fața spre ea, le putea vedea *socotelile.* Erau primele *socoteli* pe care le vedea în viața ei, altele decît pozele neclare dintr-o cărticică soioasă pe care i-o arătase anul trecut Brenda Arrowsmith, iar în pozele acelea nici nu prea puteai vedea mare lucru. Acum Bev observă că *socotelile* lor erau niște tubulețe ce le atîrnau între picioare. A lui Henry era mică și fără păr, dar Victor o avea destul de mare și cu un smoc noros de păr negru fin exact deasupra.

Bill are una de-astea, își spuse ea, și dintr-o dată tot trupul păru să i se îmbujoreze în aceeași clipă – fierbințeala o năpădi într-un val care o făcu să se simtă ametită, să-i vină să leșine și aproape s-o ia cu rău de la stomac. În acel moment se simți cam la fel cum se simțise Ben Hanscom în ultima zi de școală, privindu-i brățara de la gleznă și remarcînd felul cum strălucea în soare... Dar el nu cunoscuse acea senzație amestecată de groază care o încerca pe ea acum.

Se mai uită o dată în spate. Acum poteca dintre mașini, ducînd la adăpostul Maidanului, părea mult mai lungă. Îi era frică să se miște. Dacă aflau că le văzuse *socotelile,* probabil că *ar fi* lovit-o. Și nu doar puțin. Ar fi lovit-o rău.

Deodată Belch Huggins mugi, făcînd-o să sară din loc, iar Henry strigă:

– Un metru! Nu, pe bune, Belch! A avut un *metru!* Nu-i așa, Vic?

Vic confirmă că așa era și toți izbucniră într-un rîs ca de căpcăuni idioți.

Beverly încercă o nouă privire pe lîngă Studebaker-ul aruncat.

Patrick Hockstetter se întorsese, ridicat pe jumătate, astfel că popoul îi stătea aproape în fața lui Henry. Henry avea în mînă un obiect argintiu, lucitor. După o clipă de studiu, Beverly îl identifică drept o brichetă.

– Credeam c-ai zis că simți că-ți vine una, spuse Henry.

– Îmi vine, răspunse Patrick. Îți spun eu cînd. Fii gata!... Fii gata, vine! Fii... *Acuma!*

Henry scăpără bricheta. În același moment se auzi inconfundabila pîrîitură a unei bășini strașnic de bune. Nu puteai să nu recunoști acel sunet; Beverly îl auzise destul în propria ei casă, de obicei sîmbătă noaptea, după fasolea cu cîrnați. Tatăl ei era un consumator împătimit de fasole. În timp ce Patrick o trăgea, iar Henry aprindea bricheta, văzu ceva ce o lăsă cu gura căscată. Un jet albastru-strălucitor de flăcări păru să vîjîie drept din poponeața lui Patrick. Fetei i se părea că arată ca flacăra unui arzător cu gaz.

Băieții hohotiră cu rîsul lor cretin, iar Beverly se retrase la adăpostul mașinii, înăbușindu-și iarăși chicotelile nebunești. Rîdea, dar nu pentru că s-ar fi distrat. Într-un fel era caraghios, da, dar mai mult rîdea pentru că simțea o profundă repulsie însoțită de un soi de oroare. Rîdea fiindcă nu cunoștea nici un alt mod de a face față celor văzute. Avea o anume legătură cu faptul că le văzuse băieților *socotelile,* dar asta nu reprezenta în nici un caz, ba încă nici pe departe, principalul din ceea ce simțea. Știuse, la urma urmei, că băieții au *socoteli,* tot așa cum știa și că fetele au alt fel de *socoteli;* asta nu era decît ceea ce s-ar fi putut numi o confirmare. Dar restul a ceea ce făceau îi părea atît de straniu, atît de hilar și totuși, în același timp, atît de ucigător de primitiv, încît se pomeni, în pofida accesului de rîs, bîjbîind după miezul propriei ei făpturi cu un fel de disperare.

Stai, își spuse, ca și cum acesta ar fi fost răspunsul, *oprește-te, au să te audă, așa că fă bine și încetează, Bevvie!*

Dar așa ceva era imposibil. Tot ce putea face mai mult era să rîdă fără a-și angaja corzile vocale, astfel că sunetele ieșeau într-o serie de pufnete aproape neauzite, cu mîinile lipite peste gură, obrajii roșii ca niște mere ionatane și ochii înotînd în lacrimi.

– Doamne, *căca-m-aș,* ce mai *doare!* tună Victor.

– Patru *metri!* răcni Henry. Jur pe Dumnezeu, Vic, *patru futu-i în cur de metri!* Jur pe numele lu' *mama!*

– Nu-mi pasă nici să fi avut *zece* futu-i în cur de metri, mi-ai ars curu'! urlă Vic, și urmară rîsete hohotinde.

Continuînd să chicotească silențios după mașina ce o ascundea, Beverly se gîndi la un film pe care-l văzuse la televizor. Juca în el Jon Hall. Era vorba de tribul ăla din junglă; aveau un ritual secret, și, dacă-l vedeai, erai sacrificat zeului lor, idolul acela mare de piatră.

Asta nu-i astîmpără rîsul, ci i-l pătrunse de-o nouă nuanță, aproape isterică. Semăna tot mai mult și mai mult cu un șir de zbierete tăcute. O durea burta. Lacrimile îi șiroiau pe față.

3

Henry, Victor, Belch și Patrick Hockstetter ajunseseră, în după-amiaza aceea fierbinte de iulie, să-și aprindă unul altuia bășinile în groapă din cauza Renei Davenport.

Henry știa ce rezultat se obținea după consumarea unor mari cantități de fasole coaptă. Acest rezultat era poate cel mai bine exprimat într-un cîntecel pe care-l învățase la picioarele tatălui său cînd încă umbla în pantaloni scurți. *Fasole, fasole, potolul melodios! Cu cît mănînci mai multă, cu-atît tragi mai fălos!*

Rena Davenport și tatăl lui trăiau împreună de aproape opt ani. Ea era grasă, cam la patruzeci de ani, și de obicei nespălată. Henry bănuia că tatăl său și Rena se futeau uneori, deși nu-și putea închipui cum și-ar lipi cineva trupul de cel al Renei Davenport.

Fasolea era mîndria ei. O punea la înmuiat sîmbătă seara și o gătea la foc mic cît era duminica de lungă. Henry o socotea bună – era, oricum, ceva de băgat în gură și de mestecat –, dar după opt ani *orice* și-ar fi pierdut farmecul.

Nici Rena nu se mulțumea să facă doar puțină fasole; o prepara ca pentru armată. Cînd apărea duminică seara în vechiul ei De Soto verde (un bebeluș de cauciuc, gol, spînzura de oglinda retrovizoare, semănînd grozav cu cea mai tînără victimă din lume a unui linșaj), avea de obicei fasolea aburind pe scaunul de lîngă ea într-o marmită de oțel zincat de douăsprezece galoane. Toți trei mîncau fasolea în aceeași seară (Rena bătînd cîmpii tot timpul despre gătitul ei, nebunul de Butch Bowers mormăind și ștergîndu-se de sos la gură cu o bucățică de pîine sau pur și simplu spunîndu-i să tacă dacă la radio se transmitea un meci, Henry mîncînd doar, privind pe fereastră, cu gîndul la ale lui – în fața unei asemenea farfurii de fasole îi venise ideea de a-l otrăvi pe Mr. Chips al lui Mike Hanlon), iar Butch o reîncălzea în seara următoare. Marțea și miercurea, Henry lua o cutie

plină la școală. Cam joi sau vineri, nici Henry, nici taică-său nu mai puteau mînca. Cele două dormitoare ale casei puteau a pîrțuri stătute, în pofida ferestrelor deschise. Butch lua resturile, le amesteca cu alte lături și le dădea lui Bip și Bop, cei doi porci ai familiei Bowers. Rena urma să se arate în duminica următoare cu o nouă oală clocotită, iar ciclul se relua.

În dimineața aceea, Henry luase cu el o cantitate enormă de fasole rămasă și toți patru o mîncaseră pe toată la prînz, așezați pe terenul de joacă, la umbra unui ulm mare și bătrîn. Mîncaseră pînă aproape să le crape burțile.

Patrick venise cu ideea să se ducă în groapă, care avea să fie destul de liniștită în toiul unei după-amieze de zi lucrătoare, vara. La vremea sosirii lor, fasolea își făcea treaba frumos de tot.

4

Puțin cîte puțin, Beyerly își recapătă controlul. Știa că trebuia să scape de acolo; să bată în retragere era mai puțin periculos, în ultimă instanță, decît să rămînă prin preajmă. Erau absorbiți de ceea ce făceau și, chiar dacă se întîmpla tot ce putea fi mai rău, avea șansa să ia startul în avans (iar undeva în străfundurile minții ajunsese deja la concluzia că, dacă se întîmpla tot ce putea fi *cel mai* rău, cîteva bile trase cu praștia i-ar fi descurajat).

Se pregătea să se îndepărteze pe furiș, cînd Victor spuse:

– Eu tre' să mă duc, Henry. Taică-miu vrea să-l ajut la culesu' porumbului dup-amiaza asta.

– Ei, căcat, replică Henry. Doar n-o să moară.

– Nu, da' are draci pe mine. Din cauză la ce s-a-ntîmplat atuncea.

– Futu-l în cur dacă nu știe s-o ia-n glumă.

Beverly începu să asculte mai atentă, bănuind că putea fi vorba de răfuiala ce se sfîrșise cu fractura lui Eddie.

– Nu, tre' să plec.

– Cre' că-l doare curu', zise Patrick.

– Vezi cum vorbești, mutră futută, îl preveni Victor. Să nu-ți dau una.

– Și io trebui să mă duc, spuse Belch.

– Și tac-tu vrea să culegi porumb? întrebă enervat Henry.

La mintea lui, asta ar fi vrut să însemne o glumă; tatăl lui Belch era mort.

– Nu. Da' am treabă să-mpart *Weekly Shopper.* În seara asta apare.

– Ce tot halești rahat cu *Weekly Shopper?* întrebă Henry, părînd acum nu numai furios, dar și tulburat.

– E o *treabă,* spuse Belch cu răbdare greoaie. Cîștig *bani.*

Henry scoase un sunet dezgustat, iar Beverly mai riscă să arunce o privire de după mașină. Victor și Belch stăteau în picioare, încheindu-și curelele. Henry și Patrick încă mai erau chirciți, cu pantalonii în vine. Bricheta lucea în mîna lui Henry.

– N-oi da și *tu* bir cu fugiții, nu? îl întrebă Henry pe Patrick.

– Nț, răspunse acesta.

– N-oi avea *și tu* de cules porumb sau altă-mputită de treabă?

– Nț, făcu din nou Patrick.

– Păi, zise nesigur Belch, ne mai vedem noi, Henry.

– Sigur, spuse Henry și scuipă lîngă unul dintre pantofii țopîrlănești de lucru ai lui Belch.

Vic și Belch porniră împreună spre cele două rînduri de mașini stricate... Spre Studebaker-ul după care stătea pitită Beverly. În primul moment fata nu putea decît să se crispeze, înghețată de frică precum un iepuraș. Apoi se strecură prin stînga Studebaker-ului și prin spațiul dintre acesta și Ford-ul tamponat, fără uși, de alături. O clipă se opri, privind într-o parte și în alta, în timp ce-i auzea apropiindu-se. Ezită, cu gura uscată ca iasca, simțind mîncărimi pe spinarea transpirată; o parte a minții ei se întreba buimacă oare cum ar arăta cu un ghips ca al lui Eddie, cu numele Păgubosilor iscălite pe el. Apoi plonjă în Ford, pe locul mortului. Se ghemui pe mocheta murdară, făcîndu-se cît de mică putea. Înăuntrul Ford-ului aruncat la gunoi era cald ca într-un cuptor și mirosea atît de greu a praf, a tapițerie putredă și a căcăreze de șobolan învechite, încît trebui să lupte amarnic împotriva strănutului sau tusei. Îi auzi pe Belch și Victor trecînd pe alături, vorbind cu glasuri scăzute. Și se îndepărtară.

Strănută de trei ori, iute și tăcut, în palmele făcute căuș.

Bănuia că acum ar putea să plece, dacă avea grijă. Cea mai bună cale de a o face era să treacă pe locul șoferului, să se strecoare înapoi pe cărare, iar după aceea să se facă pur și simplu nevăzută. Bănuia că

ar putea reuși, dar șocul de a fi fost aproape descoperită îi secătuise tot curajul, cel puțin pentru moment. Se simțea mai în siguranță acolo, în Ford. Și poate, acum că Victor și Belch plecaseră, ceilalți doi se vor duce și ei în curînd. Atunci se putea întoarce și ea la club. Îi pierise tot cheful de tras la țintă.

Și apoi, îi venea să facă pipi.

Haideți, spuse ea în sinea ei. *Haideți, grăbiți-vă și plecați, grăbiți-vă și plecați, vă ROOOG!*

O clipă mai tîrziu îl auzi pe Patrick urlînd într-un amestec de rîs și durere.

– Doi metri! mugi Henry. Ca o futută de lampă de sudură! Mă jur pe Dumnezeu!

Tăcere apoi, un timp. Sudoare prelingîndu-i-se pe spinare. Soarele bătînd prin parbrizul spart al Ford-ului, în ceafa ei. Apăsare în vezică.

Henry răcni atît de tare, încît Beverly, care aproape ațipise în ciuda poziției incomode, aproape că țipă ea însăși.

– Lua-te-ar *dracu'*, Hockstetter! Mi-ai ars curul! Ce mă-ta faci cu bricheta aia?

– Trei metri, chicoti Patrick (simplul sunet al chicotelii lui o făcea pe Bev să se simtă înfrigurată și plină de revoltă, ca și cum ar fi văzut un vierme tîrîndu-se din salata ei). Trei metri ca nimica, Henry. Albastră-orbitoare. Trei metri ca nimica. Jur pe Dumnezeu!

– Dă-ncoa' aia! mîrîi Henry.

Haide, haide, prostălăilor, mergeți, cărați-vă!

Cînd Patrick vorbi din nou, glasul îi suna atît de încet, încît Bev abia îl putu auzi. Dacă sufla cea mai mică boare de vînt în după-amiaza aceea ca un cuptor, nu l-ar fi auzit.

– Hai să-ți arăt ceva, spuse Patrick.

– Ce? întrebă Henry.

– Doar ceva, reluă Patrick și tăcu o clipă. Se simte mișto.

– Ce? întrebă din nou Henry.

Apoi se lăsă tăcerea.

Nu vreau să mă uit, nu vreau să văd ce fac acum și, plus de asta, s-ar putea să mă vadă, de fapt probabil o să te și vadă, fiindcă ți-ai cam consumat tot norocul pe ziua de azi, fetița mamei. Așa că fă tu bine și stai aici. Nu trage cu ochiul...

Dar curiozitatea îi învinse bunul-simț. Plutea ceva straniu în liniștea aceea, ceva puțin cam înfricoșător. Înălță capul centimetru cu

centimetru pînă ce putu privi prin parbrizul crăpat și cețos al mașinii. Nu avea de ce să se teamă că va fi văzută; ambii băieți se concentrau asupra a ceea ce făcea Patrick. Nu înțelese ce vedea, dar știu că era o porcărie... Ceea ce nu însemna că s-ar fi așteptat la altceva de la Patrick, care era atît de *sucit*.

Ținea o mînă între coapsele lui Henry și una între ale sale. O mînă scutura ușurel *socoteala* lui Henry; cu cealaltă mînă Patrick și-o freca pe a lui. Doar că nu și-o freca propriu-zis – cum să-i zici, o... *storcea*, trăgînd-o, lăsînd-o iar moale în jos.

Da' ce face? se întrebă Beverly, scîrbită.

Nu știa, cu siguranță că nu, dar îi era frică. Nu credea să mai fi fost atît de înfricoșată de cînd vomase sînge chiuveta din baie, împroșcînd totul. O parte din adîncurile ei țipă că, dacă își dădeau seama că-i văzuse, indiferent ce anume făcînd, puteau îndrăzni mai mult decît s-o lovească; o puteau ucide de-a binelea.

Totuși, nu-și putea muta privirea în altă direcție. Văzu că *socoteala* lui Patrick se făcuse ceva mai lungă, dar nu mult; încă îi mai atîrna între picioare ca un șarpe. A lui Henry însă crescuse uluitor. Stătea în sus țeapănă și tare, aproape împungîndu-l în buric. Mîna lui Patrick urca și cobora, urca și cobora, uneori oprindu-se ca să strîngă, alteori gîdilînd sacul acela ciudat și greu de sub *socoteala* lui Henry.

Alea îi sînt coaiele, își spuse Beverly. *Chiar trebuie băieții să umble tot timpul cu alea la ei? Doamne, eu mi-aș ieși din* minți! Apoi o altă parte a creierului ei șopti: *Bill are de-alea.* Din proprie inițiativă, în mintea fetei se născu imaginea ei înseși apucîndu-i-le, cuprinzîndu-le în mînă, pipăindu-le textura... Și simțămîntul acela fierbinte goni din nou prin ea, detonînd o roșeață furioasă.

Henry fixa cu privirea mîna lui Patrick, ca hipnotizat. Bricheta zăcea pe grohotișul de lîngă el, oglindind soarele fierbinte al după-amiezei.

– Vrei să ți-o iau în gură? întrebă Patrick.

Buzele lui, vinete ca ficatul, zîmbeau cu complezență.

– Mm? făcu Henry, ca trezit dintr-un somn adînc.

– Ți-o iau în gură dacă vrei. Nu mă deran...

Mîna lui Henry fulgeră, semiînchisă, nu tocmai pumn. Patrick se răsturnă pe spate. Căpățîna i se izbi de pietre cu o bufnitură. Beverly se aruncă din nou pe jos, cu inima bubuind să-i spargă pieptul, cu dinții încleștați împotriva unui mic geamăt scîncit. După ce-l

doborîse pe Patrick, Henry se întorsese și, preț de-o clipă, chiar înainte de a se ghemui iarăși pe locul mortului lîngă schimbătorul de viteze, i se păruse că ochii ei și ai lui Henry se întîlniseră.

Doamne, te rog, fă să-i fi venit soarele-n ochi, se rugă fata. *Te rog, Doamne, îmi pare rău c-am tras cu ochiul. Te rog, Doamne.*

Urmă o pauză chinuitoare. Bluza albă îi stătea lipită cu sudoare de trup. Broboane ca niște perle mici îi scînteiau pe brațele bronzate. Bășica îi pulsa dureros. Simți că nu peste mult timp își va uda pantalonii. Aștepta ca fața furioasă a lui Henry să apară în deschizătura unde fusese portiera dreaptă a Ford-ului, convinsă că așa se va întîmpla – cum să n-o fi văzut? Avea s-o tragă afară și s-o lovească. Avea să...

Un nou gînd, și mai cumplit, îi veni acum în minte și încă o dată trebui să se angajeze într-o luptă încordată și dureroasă pentru a nu-și uda pantalonii. Da' dacă-i făcea ceva cu *socoteala* lui? Dacă voia să și-o bage în ea, undeva? Știa unde *trebuia* să intre, mai mult ca sigur; i se părea că această cunoaștere îi răsărise deodată în minte pe deplin formată. Avea convingerea că dacă Henry încerca să-și bage *socoteala* în ea ar înnebuni.

Te rog, nu, te rog, Doamne, nu-l lăsa să mă fi văzut, te rog, bine?

Atunci Henry vorbi și, spre groaza ei crescîndă, glasul i se auzi de undeva mult mai de-aproape:

– La mine nu țin chestiile-astea de poponari.

Mai de departe, vocea lui Patrick:

– Ți-a plăcut.

– Ba nu mi-a *plăcut!* strigă Henry. Și dacă zici la cineva că da, *te-omor,* futu-ți morții mă-tii de curist!

– Ți s-a făcut os, comentă Patrick.

După glas, părea că zîmbește. Cît îi era de teamă de Henry Bowers, zîmbetul n-ar fi surprins-o pe Beverly. Patrick era nebun, mai nebun decît Henry, poate, iar oamenii *atît* de nebuni nu se temeau de nimic.

– Am văzut.

Pași scrîșniră pe pietriș – mai aproape, și mai aproape. Beverly ridică privirea, cu ochii ieșiți din orbite. Prin parbrizul vechi al Ford-ului putea vedea acum partea din spate a capului lui Henry. Se uita spre Patrick, dar dacă se-ntorcea...

– Dacă zici la cineva, te spun că sugi pula, amenință Henry. Și pe urmă te omor.

– Nu mi-i frică de tine, Henry, zise Patrick și se hlizi. Da' s-ar putea să nu zic dacă-mi dai un dolar.

Henry se foi neliniștit. Se răsuci parțial; acum Beverly îi putea vedea pe sfert profilul în locul cefei. *Rogu-te, Doamne, rogu-te, Doamne,* cerși ea incoerent, iar vezica urinară îi pulsa și mai puternic.

– Dacă zici, spuse Henry, cu vocea joasă și calculată, am să spun ce faci cu pisicile. Și cu cîinii. Am să le spun de frigider. Știi ce-o să se-ntîmple, Hockstetter? O să vină și-o să te ia și-o să te bage-n cur pă mă-ta la balamuc.

Tăcere din partea lui Patrick.

Henry bătu cu degetele în capota Ford-ului unde stătea ascunsă Beverly.

– Se-aude?

– Te-aud.

Glasul lui Patrick suna îmbufnat, îmbufnat și cam speriat. Izbucni:

– Ți-a plăcut! Ți s-a făcut os! Cel mai mare os din cîte-am văzut!

– Mhm, fac pariu c-ai văzut o droaie, futu-te-n cur de curist mic și labagiu. Ține doar minte ce-am zis cu frigideru' Cu frigideru' *tău.* Și dacă te mai văd pe-aici, îți sparg dovleacu'

Din nou tăcere dinspre Patrick.

Henry se îndepărtă. Beverly întoarse capul și-l văzu trecînd prin stînga mașinii. Dacă ar fi privit doar puțin spre stînga lui, ar fi văzut-o. Dar nu privi. Un moment mai tîrziu, îl auzi luînd-o în direcția în care plecaseră Victor și Belch.

Acum nu mai era acolo decît Patrick.

Beverly aștepta, dar nu se întîmplă nimic. Cinci minute se tîrîră cu greu. Nevoia de a urina atinsese acum disperarea. S-ar mai fi putut abține două sau trei minute, dar mai mult nu. Și o neliniștea faptul de a nu ști precis unde era Patrick.

Privi pe furiș prin parbriz și îl văzu șezînd pur și simplu acolo. Henry își uitase bricheta. Patrick își băgase cărțile la loc într-o mică tolbă din prelată pe care și-o petrecuse pe după gît ca un vînzător de ziare, dar pantalonii și chiloții îi erau tot în vine. Începuse să se joace cu bricheta. Învîrtea rotița, aprindea o flacără aproape invizibilă în lumina puternică a zilei, închidea căpăcelul; și pe urmă iar o lua de la început. Părea hipnotizat. Un fir de sînge i se prelingea din colțul gurii pînă pe bărbie, iar buzele i se umflau pe partea dreaptă. Nu părea să observe, și încă o dată Beverly se simți pătrunsă de o repulsie

stranie. Patrick era scrîntit, nici vorbă; în viața ei nu voise cu mai multă putere să scape de cineva.

Mișcîndu-se cu multă grijă, se tîrî înapoi peste schimbătorul de viteze al Ford-ului și se strecură sub volan. Puse un picior pe pămînt și se furișă înapoia mașinii. Apoi fugi repede pe unde venise. Cînd intră între pinii de dincolo de automobilele abandonate, privi în urmă peste umăr. Acolo nu era nimeni. Groapa picotea sub soare. Simți cercurile de tensiune din jurul pieptului și stomacului slăbind ușurate, și tot ce-i mai rămase era nevoia de a urina, atît de mare, încît simțea că îi vine să leșine.

Se mai grăbi cîțiva pași pe cărare și coti la dreapta. Își descheie șortul aproape înainte ca frunzișul să se fi închis la loc în urma ei. Privi iute în jur să se asigure că nu creștea oțetar otrăvitor pe aproape; apoi se lăsă pe vine, ținîndu-se de trunchiul rezistent al unui boschet ca să-și păstreze echilibrul.

Își ridică pantalonii la loc cînd auzi pași apropiindu-se dinspre groapă. Tot ce reuși să deslușească printre tufe erau crîmpeie de doc albastru și carouri decolorate ale unei cămăși de școală. Era Patrick. Se ghemui la pămînt, așteptîndu-l să treacă spre Kansas Street. Actuala poziție îi dădea mai multă încredere.

Acoperirea era bună, nu mai trebuia să facă pipi, iar Patrick era dus în lumea lui de cuci. Cînd va fi fost plecat, ea avea să se întoarcă și să se ducă la club.

Dar Patrick nu trecu mai departe. Se opri pe potecă aproape vizavi de ea și rămase cu privirea la frigiderul ruginit.

Beverly îl putea observa pe Patrick printre boscheți fără a risca prea mult să fie văzută. Acum, că se ușurase, descoperi că era din nou curioasă – iar, dacă se întîmpla ca Patrick s-o vadă, avea convingerea că-l va putea întrece la fugă. Nu era atît de gras ca Ben, dar era molîu. Scoase oricum praștia din buzunarul de la spate și își puse o jumătate de duzină de bile din oțel în buzunarul de la piept al vechii ei cămăși. Nebun sau nu, una bună trasă la genunchi îl putea domoli pe unul ca Patrick Hockstetter.

Acum își amintea destul de bine frigiderul. Erau o droaie de frigidere aruncate în groapă, dar dintr-o dată îi trecu prin minte că acesta era singurul văzut de ea pe care Mandy Fazio nu-l dezmembrase, fie rupîndu-i cu cleștii mecanismul de închidere, fie pur și simplu scoțînd ușa cu totul.

Patrick începu să fredoneze și să se legene înainte și înapoi în fața frigiderului vechi și ruginit, iar Beverly simți un nou fior străbătînd-o. Era ca un tip dintr-un film de groază încercînd să trezească un cadavru dintr-o criptă.

Ce avea de gînd?

Dar dacă ar fi știut asta sau ce anume urma să se întîmple cînd Patrick își va fi sfîrșit ritualul privat și va deschide ușa ruginită a frigiderului mort, ar fi fugit cît o țineau picioarele.

5

Nimeni – nici măcar Mike Hanlon – nu avea cea mai vagă idee cît de nebun era cu adevărat Patrick Hockstetter. Avea doisprezece ani și era fiul unui comis-voiajor de vopsele. Mama sa, catolică devotată, avea să moară de cancer la sîn în 1962, la patru ani după ce Patrick fusese devorat de entitatea tenebroasă ce exista în și sub Derry. Deși testele îi depistaseră un coeficient de inteligență puțin sub medie, Patrick repetase deja două clase, prima și a treia. Urma cursurile de vară în acel an, ca să nu fie obligat să o repete și pe a cincea. Profesorii îl considerau un elev apatic (după cum notaseră cîțiva pe cele șase linii goale ale carnetelor de note de la Școala Primară Derry rezervate pentru „COMENTARII ALE PROFESORILOR") și destul de neliniștitor totodată (ceea ce nu notase nici unul – sentimentele le erau prea vagi, prea difuze ca să poată fi exprimate pe șaizeci de rînduri, nicidecum doar pe șase). Dacă s-ar fi născut cu zece ani mai tîrziu, probabil că un consilier l-ar fi orientat spre un specialist în psihologie infantilă care poate (sau poate că nu; Patrick era mult mai isteț decît indicau rezultatele sale lipsite de strălucire la testul de inteligență) ar fi pătruns înfricoșătoarele abisuri din spatele acelui chip ca luna, palid și molatic.

Era un sociopat și, poate, în acea fierbinte lună iulie a anului 1958, devenise deja un psihopat adevărat. Nu-și putea aminti vreo vreme cînd să fi crezut că restul oamenilor – și restul ființelor vii, mai exact – erau „reali". Se considera pe el însuși ca fiind o făptură concretă, probabil singura din univers, dar nu era în nici un caz

convins că această concretețe îl făcea să fie „real" Nu avea simțul durerii, în sens exact, și nici măcar nu își dădea seama cînd i se provocau dureri (indiferența față de lovitura în gură primită de la Henry în groapă era un exemplu semnificativ). Cîtă vreme găsea realitatea ca un concept complet lipsit de înțeles, înțelegea însă perfect conceptul de „reguli" Și, în pofida faptului că toți profesorii lui îl socotiseră ciudat (atît doamna Douglas, profesoara din clasa a cincea, cît și doamna Weems, care-l avusese pe Patrick elev într-a treia, știau despre penarul plin de muște, dar – deși nici una dintre ele nu ignora complet implicațiile – fiecare avea zeci de alți elevi, fiecare cu propriile sale probleme), nimeni nu întîmpinase cu el dificultăți disciplinare serioase. Putea preda extemporale absolut albe – sau albe cu excepția unui mare și decorativ semn de întrebare –, iar doamna Douglas descoperise că era mai bine să-l țină departe de fete din cauza mîinilor lui romane și a degetelor rusești, dar era liniștit, atît de liniștit, încît existau momente cînd putea să fie luat drept un cocoloș de lut ce fusese modelat în formă de băiat. Era ușor să nu observi un Patrick care eșua în liniște, cînd aveai de făcut față unor băieți ca Henry Bowers și Victor Criss, care erau turbulenți și insolenți în mod activ, băieți dispuși să fure banii de lapte sau să devasteze cu bucurie proprietatea școlii dacă li se oferea ocazia, și fete ca nefericit-numita Elizabeth Taylor, care era epileptică și ale cărei cîteva sărmane celule cenușii nu funcționau decît sporadic, astfel că trebuia să fie împiedicată să își ridice rochia în curtea școlii ca să-și arate perechea de chiloți noi. Cu alte cuvinte, Școala Primară era confuzul carnaval educațional tipic, un circ cu atît de multe arene, încît Pennywise însuși ar fi trecut neobservat. Fără îndoială, nici una dintre profesoarele lui Patrick (sau părinții lui, că tot veni vorba) nu bănuia că la vîrsta de cinci ani Patrick își asasinase frățiorul nou-născut, Avery.

Lui Patrick nu-i plăcuse cînd mama sa îl adusese pe Avery acasă de la spital. Nu-i păsa (sau cel puțin așa își spusese el la început) dacă părinții lui aveau doi copii, cinci copii sau cinci duzini de copii, cîtă vreme celălalt copil sau copii nu-i afectau propriul său program. Constată însă că Avery i-l afecta. Mesele întîrziau. Bebelușul plîngea noaptea și îl trezea din somn. I se părea că părinții stau toată ziua aplecați peste leagăn și, adesea, cînd încerca să le atragă atenția, descoperea că nu mai poate. Pentru una dintre puținele ori din viața lui, lui Patrick i se făcu frică. Îi trecu prin minte că dacă părinții îl

aduseseră pe *el,* Patrick, acasă de la spital, și dacă el *era* „real", atunci poate că și Avery era „real" Se putea întîmpla chiar ca, atunci cînd Avery va fi destul de mare ca să umble și să vorbească, să-i aducă tatei numărul din *Derry News* de pe prag și să-i dea mamei oalele cînd cocea pîine, părinții să ia hotărîrea de a se descotorosi cu totul de Patrick. Nu se punea problema temerii că l-ar fi iubit mai mult pe Avery (deși lui Patrick îi era clar că îl *iubeau* mai mult, iar în acest caz judecata sa era probabil corectă). Lucrurile ce-l interesau erau: (1) regulile care se încălcaseră sau se schimbaseră de la sosirea lui Avery, (2) posibila „realitate" a lui Avery și (3) eventualitatea de a-l da pe *el* afară în favoarea lui Avery.

Patrick intră în camera lui Avery într-o zi pe la două și jumătate, la scurt timp după ce autobuzul școlii îl adusese de la programul de după-amiază al grădiniței de copii. Era luna ianuarie. Afară începea să cadă zăpada. Un vînt puternic vuia prin McCarron Park și făcea să zăngăne ferestrele înghețate de la etaj. Mama lui moțăia în dormitor; Avery făcuse nazuri toată noaptea trecută. Tata era la serviciu. Copilașul dormea pe burtă, cu capul întors într-o parte.

Patrick, cu chipul său tîmp ca luna plină, întoarse capul lui Avery astfel încît fața i se înfundă drept în pernă. Avery scoase un smiorcăit și-și răsuci capul la loc pe o parte. Patrick observă asta și căzu pe gînduri, în timp ce zăpada i se topea de pe ghetele galbene băltind în podea. Să tot fi trecut vreo cinci minute (viteza de gîndire nu era specialitatea lui Patrick), după care îi răsuci iar fața lui Avery în pernă și o ținu o clipă acolo. Avery începu să se zbată. Dar zvîrcolirile îi erau slabe. Patrick îi dădu drumul. Avery întoarse din nou capul pe o parte, scoase un mic țipăt sforăitor și dormi mai departe. Vîntul vuia, zgîlțîind ferestrele. Patrick așteptă să vadă dacă acel țipăt ușor o trezise pe maică-sa. N-o trezise.

Acum se simți scăldat într-o mare fascinație. Lumea părea să-i stea clară în față pentru prima oară. Echipamentul său emoțional era grav deficitar, iar în acele cîteva momente se simți așa cum i s-ar întîmpla poate unei persoane complet daltoniste la administrarea unei injecții ce i-ar permite să perceapă culorile un scurt răstimp... Sau unui toxicoman recent îmbuibat, cînd doza îi propulsează creierul pe orbită. Acesta era un lucru nou. Nu-i bănuise existența.

Foarte blînd, răsuci din nou chipul lui Avery în pernă. De astă dată, cînd Avery se zbătu, Patrick nu-i mai dădu drumul. Apăsă mai

ferm în pernă fața bebelușului. Micuțul scotea acum încontinuu strigăte înăbușite, iar Patrick știa că se trezise. Avu vaga idee că s-ar putea să-l spună maică-sii dacă se oprea. Îl ținu apăsat. Copilul se zvîrcolea. Patrick îl ținea. Copilul trase un pîrț. Spasmele îi slăbiră. Patrick continuă să-l țină. În cele din urmă rămase complet nemișcat. Patrick îl mai ținu încă cinci minute, simțind acea fascinație atingînd apogeul și apoi începînd să se risipească: efectul injecției trecînd, lumea redevenind cenușie, drogul redevenind o doză obișnuită.

Patrick coborî la parter, luă o farfurie cu fursecuri și își turnă un pahar de lapte. Mama sa coborî după o jumătate de oră și spuse că nici măcar nu-l auzise venind acasă, *atît* de obosită fusese *(n-ai să mai fii, mămică,* spuse Patrick în sinea lui, *nici o grijă, am aranjat eu).* Se așeză lîngă el, mîncă un fursec și-l întrebă ce făcuse la grădiniță. Patrick spuse că fusese totul bine și-i arătă desenul lui cu o casă și un pom. Hîrtia era acoperită de mîzgăleli fără sens făcute cu creion negru și maro. Maică-sa spuse că e foarte frumos. Patrick aducea acasă în fiecare zi aceleași mîzgălituri strîmbe, negre și maro. Uneori spunea că-i un curcan, alteori un' pom de Crăciun, cîteodată un băiat. Mama sa îi răspundea întotdeauna că-i foarte frumos... Deși din cînd în cînd, într-o parte din ea atît de adînc ascunsă, încît abia dacă-i știa prezența, își făcea griji. Era ceva puțin cam neliniștitor la asemănarea întunecată a acelor mari rotocoale de negru și maro.

Nu descoperi moartea lui Avery decît aproape de ora cinci; pînă atunci presupusese pur și simplu că-și face o siestă foarte prelungită. De acum Patrick privea *Crusader Rabbit* la televizorul lor cu diagonala de șaptesprezece centimetri și continuă să se uite la televizor în tot timpul vacarmului ce urmă. Începuse *Whirly-birds* cînd sosi doamna Henley din vecini (mama, zbierînd, ținuse în brațe cadavrul copilului în ușa deschisă a bucătăriei, crezînd năucită că aerul rece l-ar putea reînvia; lui Patrick i se făcu frig și-și luă un pulover din debaraua de la parter). *Highway Patrol,* serialul preferat al lui Ben Hanscom, se transmitea cînd veni acasă domnul Hockstetter de la lucru. La vremea cînd ajunse doctorul, tocmai urma *Science Fiction Theater,* cu Gazda Dumneavoastră, Truman Bradley. „Cine știe ce ciudățenii poate ascunde universul?" specula Truman Bradley pe cînd mama lui Patrick țipa și se zbătea în brațele soțului ei la bucătărie. Doctorul observă calmul profund și privirea neîntrebătoare ale

lui Patrick și presupuse că băiatul era în stare de șoc. Îi oferi lui Patrick o pastilă. Patrick nu avu nici o obiecție.

Se puse diagnosticul de moarte infantilă. Peste ani de zile s-ar fi putut ridica întrebări privind un asemenea incident fatal, deviere de la obișnuitele morți infantile. Dar, cînd se întîmplă, moartea fu pur și simplu înregistrată, iar bebelușul îngropat. Patrick avu mulțumirea că, odată potolite lucrurile, mesele sale reîncepură să sosească la timp.

În nebunia acelei după-amieze și seri – oameni trîntind ușile prin casă, luminile roșii ale ambulanței de la spital pulsînd pe pereți, doamna Hockstelter zbierînd, văicărindu-se și refuzînd orice mîngîiere – tatăl lui Patrick fusese singurul care ajunse la o distanță infimă de adevăr. Stătea amorțit lîngă leagănul gol al lui Avery, cam la douăzeci de minute după ridicarea cadavrului, pasiv, pur și simplu nevenindu-i să creadă cele întîmplate. Privi în jos și văzu o pereche de urme pe podelele din lemn de esență tare. Le lăsase zăpada topită de pe cizmele galbene de cauciuc ale lui Patrick. Se uită la ele, și un gînd îngrozitor îi răsări scurt în minte, ca o bulă de gaz otrăvitor înălțîndu-se dintr-un puț de mină adînc. Mîna i se ridică încet la gură și ochii i se dilatară. O imagine începu să-i prindă contur în minte. Înainte de-a apuca să devină clară, omul ieși din cameră, trîntind ușa în urma lui atît de tare, încît pragul de sus se crăpă.

Nu i-a pus niciodată vreo întrebare lui Patrick.

Patrick nu mai făcuse niciodată așa ceva, deși ar fi fost posibil dacă i se ivea ocazia. Nu simți nici o vinovăție, nu avu coșmaruri. Cu trecerea timpului însă deveni mai conștient de ce i s-ar fi putut întîmpla dacă ar fi fost prins. Existau reguli. Ți se întîmplau lucruri neplăcute dacă nu le respectai... Sau dacă erai prins încălcîndu-le. Puteai fi închis sau legat pe scaunul electric.

Dar amintirea acelui sentiment de fascinație – acel simțămînt al culorii și senzației – era pur și simplu prea puternică și prea minunată ca să renunțe complet. Patrick ucidea muște. La început le strivea doar cu pliciul mamei; mai tîrziu descoperi că le putea omorî absolut eficient cu o riglă de plastic. Mai descoperi și plăcerile hîrtiei-de-muște. O panglică lungă și lipicioasă putea fi cumpărată cu doi cenți de la Costello Avenue Market, iar Patrick petrecea uneori și cîte două ore în șir în garaj, privind cum muștele poposeau și se zbăteau apoi să se elibereze, cu gura întredeschisă, cu ochii săi prăfuiți aprinși de acea rară fascinație, cu sudoarea șiroindu-i pe față

rotundă și trupul îndesat. Patrick omora gîndaci, dar dacă era posibil îi captura mai întîi. Uneori șterpelea cîte un ac lung din pernuța cu ace a mamei sale, străpungea cu el un gîndac și se așeza cu picioarele încrucișate în grădină, privindu-l cum moare. În acele momente, expresia lui era cea a unui băiat care citește o carte foarte bună. Odată descoperise o pisică strivită de mașină, care murea în rigolă pe Lower Main Street, și șezuse cu ochii pironiți la ea pînă ce o bătrînă îl văzuse împingînd cu piciorul făptura storcită și miorlăitoare. Îi arse una cu mătura pe care o folosea la curățatul aleii. *Du-te-acasă!* strigase la el. *Ce, ești nebun?* Patrick se dusese acasă. Nu era supărat pe bătrînă. Fusese prins nesocotind regulile, atîta tot.

Apoi, anul trecut (Mike Hanlon sau oricare dintre ceilalți n-ar fi fost surprins, în acest punct, să afle că, de fapt, se întîmplase chiar în ziua asasinării lui George Denbrough), Patrick descoperise frigiderul ruginit –unul dintre cei mai mari gunoizi din centura ce înconjura gunoaiele propriu-zise.

La fel ca Bev, auzise avertismentele despre asemenea obiecte abandonate, despre felul cum vreo treizeci de milioane de copii proști se puneau anual la saramură în ele. Patrick rămăsese privind frigiderul vreme îndelungată, jucîndu-se alene cu el însuși de-a șoarecele și pisica. Fascinația revenise, mai intensă ca oricînd – cu excepția momentului cînd îl aranjase pe Avery. Fascinația revenise pentru că, în reziduurile degerate, și totuși fumegînde ce-i slujeau drept minte, lui Patrick Hockstetter îi venise o idee.

Familiei Luce, care locuia cu trei case mai încolo de familia Hockstetter, îi dispăru pisica, Bobby, peste o săptămînă. Copiii Luce, care nu-și puteau aminti vreo vreme cînd Bobby nu se aflase prin preajmă, petrecură ore întregi trecînd prin ciur împrejurimile în căutarea sa. Ba mai mult încă, își puseseră laolaltă banii și dăduseră un anunț la rubrica Pierderi din *Derry News*. Fără rezultat. Iar dacă vreunul dintre ei l-ar fi văzut în ziua aceea pe Patrick, mai umflat ca oricînd în canadiana sa de iarnă cu miros de naftalină (după retragerea apelor în acea toamnă a lui '57, se lăsase aproape imediat un frig amarnic), ducînd o cutie de carton, n-ar fi suspectat nimic.

Familia Engstrom, cu o stradă mai încolo și aproape drept în spatele casei familiei Hockstetter, își pierdu cățelandrul cocher cu vreo zece zile înainte de Sărbătoarea Recunoștinței. Alte familii își pierdură cîinii și pisicile în următoarele șase-opt luni; și firește că Patrick

le răpise pe toate, ca să nu mai menționăm și o duzină de cîini vagabonzi neremarcați din cartierul Hell's Half-Acre al orașului Derry.

Îi băga în frigiderul Amana ruginit de lîngă groapă, unul cîte unul. De fiecare dată cînd aducea cîte un nou animal, cu inima bubuindu-i în piept, cu ochii aprinși și înlăcrimați de excitație, se aștepta să constate că Mandy Fazio smulsese broasca frigiderului sau îi scosese țîțînile cu barosul. Dar Mandy nu se atingea niciodată de acel frigider. Poate nu-și dăduse seama că era acolo, poate că forța voinței lui Patrick îl ținea la distanță... Sau poate vreo anume altă forță făcea acest lucru.

Cocherul familiei Engstrom rezistă cel mai mult. În ciuda frigului, era încă viu cînd Patrick reveni pentru a treia oară în tot atîtea zile, deși își pierduse toată vioiciunea (dăduse din coadă și-i linsese frenetic mîinile cînd îl scosese prima oară din cutie și-l vîrîse în frigider). Cînd se întorsese a doua zi după încarcerare, cățelul aproape că scăpase de-acolo. Patrick trebuise să-l fugărească aproape tot drumul pînă la groapă înainte de-a reuși să sară asupra lui și să-l apuce de un picior dinapoi. Cățelușul îl mușcase cu dinții săi mici și ascuțiți. Patrick nu se supărase. În pofida mușcăturilor, îl dusese pe cocher înapoi la frigider și-l împinsese înăuntru. În timp ce făcea toate astea, a avut o erecție. Nu era ceva neobișnuit.

În a treia zi, cățelul încercase iarăși să iasă, dar se mișca mult mai încet. Patrick îl îmbrînci la loc, trînti ușa ruginită a frigiderului și se rezemă de ea cu toată greutatea. Auzea cum cîinele zgîrie ușa. Îi auzea chelălăiturile înăbușite.

– Cuminte, cuțu, spuse Patrick Hockstetter; avea ochii închiși și respira repede. Vai, ce cuțu cuminte.

În a patra zi, cuțul nu mai putu decît să-și rostogolească ochii spre fața lui Patrick cînd se deschise ușa. Coastele îi tresăltau rapid și fără vlagă. Cînd Patrick reveni în a cincea zi, cocherul era mort, cu un cheag de spumă înghețat în jurul botului și năsucului. Asta îl duse cu gîndul pe Patrick la acadelele cu nucă de cocos și rîse din toată inima în timp ce ridica leșul înțepenit și-l arunca în tufișuri.

Aprovizionarea cu victime (la care Patrick se gîndea, atunci cînd se gîndea cît de cît la ele, ca la „animale de testare") fusese slabă în vara aceea. Lăsînd la o parte problemele cu realitatea, instinctul de conservare îi era bine dezvoltat, iar intuiția excelentă. Bănuia că e suspectat. De cine anume, nu era sigur: de domnul Engstrom? Poate.

Domnul Engstrom se răsucise și-i aruncase lui Patrick o privire lungă și sfredelitoare, într-o zi din primăvară. Domnul Engstrom cumpăra țigări, iar Patrick fusese trimis după pîine. Doamna Josephs? Poate. Ședea cîteodată în fereastra salonașului ei cu un telescop și era, după spusele doamnei Hockstetter, o „băgăreață" Domnul Jacubois, care avea un abțibild „ASPCA" pe bara din spate a mașinii? Domnul Nell? Altcineva? Patrick nu știa sigur, dar intuiția îi spunea că e suspectat, și nu-și contrazicea niciodată intuiția. Culesese cîteva animale rătăcitoare dintre locuințele degradate din Half-Acre, alegîndu-le doar pe acelea care arătau slabe sau bolnave; dar atîta tot.

Descoperi însă că frigiderul de lîngă groapă exercita asupra lui o stranie atracție. Începu să-l deseneze la școală, cînd se plictisea. Uneori îl visa noaptea, iar în aceste vise frigiderul avea vreo douăzeci de metri înălțime – un mormînt albit, o criptă masivă acoperită cu chiciură în lumina înghețată a lunii. În visele acelea, ușa gigantică se deschidea și vedea ochi uriași privindu-l dinăuntru. Se trezea scăldat într-o sudoare rece, dar descoperi că nu putea să renunțe cu totul la plăcerile frigiderului.

Azi descoperise în fine cine-l bănuia. Bowers. Gîndul că Henry Bowers avea în mîinile lui secretul sticlei cu otravă a lui Patrick îl împingea atît de aproape de panică pe cît era el capabil să ajungă. Asta nu însemna deloc foarte aproape, la drept vorbind, dar tot găsea această nu tocmai frică, ci neliniște mintală, apăsătoare și neplăcută. Henry știa. Știa că Patrick încălca uneori regulile.

Ultima sa victimă fusese un porumbel pe care îl descoperise cu două zile în urmă, pe Jackson Street. Îl lovise o mașină și nu mai putea zbura. Patrick se duse acasă, își scoase cutia din garaj și puse porumbelul înăuntru. Pasărea ciuguli dosul mîinii lui Patrick de mai multe ori, lăsînd mici găurele însîngerate. Patrick nu se supără. Cînd controlă frigiderul, a doua zi, porumbelul era mort de-a binelea, dar Patrick nu scoase atunci leșul. Acum, ca urmare a amenințării lui Henry, Patrick hotărî că era mai bine să scape imediat de hoitul porumbelului. Poate chiar să aducă o găleată cu apă și niște cîrpe și să spele interiorul frigiderului. Nu mirosea foarte bine. Dacă Henry spunea, iar domnul Nell venea să verifice, putea fi în măsură să spună că acolo murise ceva – mai multe ceva-uri, de fapt.

Dacă mă pîrăște, cugetă Patrick stînd în pîlcul de pini și privind frigiderul ruginit, *am să-l spun și eu că i-a rupt brațul lui Eddie Kaspbrak.* Probabil o știau deja, dar nu putea dovedi nimic pentru că spuseseră *toți* că în ziua aia se jucau acasă la Henry, iar tatăl nebun al lui Henry confirmase. *Da' dacă mă spune, am să-l spun. Dinte pentru dinte.*

Dar asta nu conta acum. În acest moment trebuia să se descotorosească de pasăre. Va lăsa ușa frigiderului deschisă și va veni apoi cu cîrpele și apa ca să-l curețe. Bun.

Patrick deschise ușa frigiderului și își întîmpină propria sa moarte.

În prima clipă rămase pur și simplu nedumerit, incapabil să facă față în vreun fel lucrului pe care-l vedea. Nu avea absolut nici un înțeles pentru el. Nu se înscria în nici un context. Patrick nu făcu decît să se holbeze, cu capul înclinat într-o parte și ochii uriași.

Din porumbel nu mai rămăsese decît un schelet înconjurat de o grămăjoară de pene zdrențuite. Nu mai avea nici un pic de carne pe trup. Iar în jur, prinse pe pereții interiori ai frigiderului, atîrnate dedesubtul congelatorului, agățate de rafturile din sîrmă, se aflau zeci de obiecte de culoarea cărnii crude, asemănătoare unor macaroane mari. Patrick văzu că se mișcau ușor, fluturînd ca atinse de o briză. Doar că nu adia nici o briză. Se încruntă.

Deodată una dintre macaroanele acelea roșietice desfășură aripi ca de insectă. Înainte ca uluitul Patrick să facă vreo mișcare, străbătu în zbor spațiul dintre frigider și brațul stîng al băiatului. Îl izbi cu un zgomot moale. Urmă o secundă de fierbințeală. Se stinse, iar Patrick își simți din nou brațul la fel ca întotdeauna... Dar carnea palidă a făpturii ca o macaroană se făcu mai întîi roz, iar apoi, cu șocantă bruschețe, roșie ca un trandafir.

Deși Patrick nu se temea de aproape nimic în sensul comun al cuvîntului (e greu să te temi de lucruri care nu sînt „reale"), exista cel puțin un lucru care-l umplea de o scîrbă hidoasă. Într-o zi caldă din august, cînd avea șapte ani, ieșise din lacul Brewster și descoperise patru sau cinci lipitori agățate de burta și picioarele lui. Zbierase răgușit din toți bojocii pînă ce tatăl său le smulsese de pe el.

Acum, într-o ucigătoare explozie de inspirație, își dădu seama că acelea erau un soi necunoscut de lipitori zburătoare. Îi infestaseră frigiderul.

Patrick începu să urle și să lovească făptura de pe braț. Se umflase aproape cît o minge de tenis. La a treia lovitură se sparse cu un

plescăit grețos. Sînge – sîngele *lui* – îi împroșcă brațul de la cot pînă la încheietura mîinii, dar capul gelatinos și fără ochi al făpturii se ținu bine. Într-un fel, semăna cu capul îngust al unei păsări, terminîndu-se într-o construcție ca un cioc, dar acest cioc nu era nici plat, nici ascuțit; era tubular și bont, ca trompa unui țînțar. O trompă implîntată în brațul lui Patrick.

Continuînd să țipe, apucă între degete vietatea storcită și o smulse. Trompa ieși lin, urmată de un șuvoi apos de sînge amestecat cu un lichid alb-gălbui ca puroiul. Îi făcuse în braț o gaură nedureroasă cît o monedă de zece cenți.

Iar făptura, deși zdrobită, continua să se răsucească, să se miște și să caute, între degetele lui.

Patrick o aruncă, se întoarse... Și altele zburară din frigider, aterizînd pe el în timp ce bîjbîia după clanță. Îi poposiră pe mîini, pe brațe, pe gît. Una îi atinse fruntea. Cînd Patrick ridică mîna s-o ia de acolo, își văzu alte patru pe mînă, tremurînd mărunt, făcîndu-se mai întîi roz, apoi roșii.

Nu simțea nici o durere... Dar *avea* o senzație hidoasă de *golire*. Răcnind, rotindu-se, plesnindu-se peste cap și gît cu mîinile încărcate de lipitori mintea lui Patrick stăruia înnebunită: *Nu-i real, e doar un vis urît, nu-ți face griji, nu-i real, nimic nu-i real...*

Dar sîngele curgînd din lipitorile strivite părea destul de real, sunetul aripilor lor bîzîitoare părea destul de real... Și propria lui groază părea la rîndu-i destul de reală.

Una dintre vietățile acelea îi căzu în cămașă și i se instală pe piept. În timp ce dădea în ea frenetic și privea pata de sînge întinzîndu-se peste locul unde se agățase, o alta îi poposi pe ochiul drept. Patrick îl închise, dar asta nu-i folosi la nimic; simți o scurtă arsură fierbinte în timp ce trompa făpturii îi străpunse pleoapa și începu să sugă fluidul din globul ocular. Patrick își simți ochiul turtindu-se în orbită și zbieră iar. O lipitoare îi zbură în gură cînd și-o deschise și i se cuibări pe limbă.

Totul era nedureros.

Patrick porni clătinîndu-se și dînd din brațe pe cărare spre mașinile abandonate. Paraziții îi atîrnau pe tot trupul. Unii beau pînă la limită și apoi pocneau ca niște baloane; cînd aceasta li se întîmpla celor mai mari, îl scăldau pe Patrick în cîte aproape un sfert de litru din propriul sînge, fierbinte. Simțea cum lipitoarea din gură se umflă

și își descleștă fălcile, fiindcă singurul gînd coerent ce-i mai rămăsese era că nu trebuie să explodeze acolo; nu trebuie, nu trebuie.

Dar plesni. Patrick expulză un enorm șuvoi de sînge și carne parazită, ca voma. Căzu pe pămîntul amestecat cu pietriș și începu să se dea de-a rostogolul, urlînd încontinuu. Puțin cîte puțin, sunetul propriilor lui urlete începu să-i pară tot mai slab, mai îndepărtat.

Chiar înainte de a-și pierde cunoștința văzu o siluetă pășind de după ultima mașină abandonată. În prima clipă Patrick crezu că e un om, Mandy Fazio poate, și că va fi salvat. Dar în timp ce nou-venitul se apropia, văzu că fața sa curgea precum ceara topită. Cînd și cînd începea să se întărească și să semene a ceva – sau a cineva –, pentru ca apoi să prindă iarăși a curge, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî cine sau ce voia să fie.

– Salut și la revedere, rosti o voce bolborosită din seul șiroind al trăsăturilor, iar Patrick încercă să mai urle o dată.

Nu voia să moară; era singura persoană „reală" și *nu trebuia* să moară. Dacă murea, toți ceilalți din lume aveau să moară împreună cu el.

Făptura aceea îl apucă de brațele pline cu lipitori și începu să-l tîrască spre Maidan. Ghiozdanul mînjit de sînge sălta și se izbea pe lîngă el, căci cureaua îi era agățată la gît. Patrick, încercînd în continuare să țipe, își pierdu cunoștința.

Se mai trezi o singură dată: atunci cînd, undeva într-un iad tenebros, rău mirositor, umed, unde nu era nici o lumină, absolut nici o rază de lumină, Monstrul începu să se ospăteze.

6

În primul moment, Beverly nu era întru totul sigură de ceea ce vedea sau ce se întîmpla... Doar că Patrick Hockstetter începuse să se zvîrcolească, să danseze și să zbiere. Se ridică în picioare, precaută, ținînd praștia într-o mînă și două bile în cealaltă. Îl putea auzi pe Patrick tropăind pe potecă, urlînd mereu ca de mama focului. În clipa aceea, Beverly arăta din creștet pînă-n tălpi ca femeia fermecătoare

ce avea să devină, iar, dacă Ben Hanscom ar fi fost în preajmă s-o vadă atunci, poate că inima lui n-ar fi putut îndura așa ceva.

Stătea complet ridicată, cu capul înclinat spre stînga, cu ochii mari, cu părul împletit în codițe legate cu două mici funde de catifea roșie pe care le cumpărase cu zece cenți. Atitudinea ei exprima atenție și concentrare totală; aidoma unei feline, aidoma unui linx. Își mutase greutatea în față, pe piciorul stîng, cu trupul pe jumătate întors pentru a putea să-l urmărească pe Patrick, iar poalele pantalonilor scurți și decolorați se ridicaseră destul ca să-i dezvăluie marginea chiloților din bumbac galben. Mai în jos, picioarele aveau deja o musculatură netedă și erau deosebit de frumoase în pofida zgîrieturilor, vînătăilor și petelor de noroi.

E o șmecherie. Te-a văzut și știe că probabil nu te poate prinde într-o fugă cinstită, așa că încearcă să te facă să ieși din ascunzătoare. Nu te duce, Bevvie!

Dar o altă parte din ea considera că se simțea prea multă durere și groază în strigătele acelea. Își dori să fi văzut mai clar ce i se întîmplase lui Patrick – dacă i se întîmplase ceva. Mai mult decît orice altceva, dorea să fi venit pe Maidan prin altă parte și să nu fi fost martora acelei aiureli.

Urletele lui Patrick încetară. După o clipă, Beverly auzi pe cineva vorbind – dar știa că *asta* nu putea fi decît rodul imaginației sale. Își auzi tatăl spunînd:

– Salut și la revedere.

Tatăl ei nici măcar nu era *în* Derry în ziua aceea: plecase către Brunswick la opt dimineața, împreună cu Joe Tammerly. Mergeau să-și ia un camion Chevy din Brunswick. Scutură capul încercînd să-și pună ordine în gînduri. Vocea nu mai rosti nimic. Închipuiri, evident.

Ieși din tufișuri pe cărare, gata s-o ia la fugă în clipa cînd îl va vedea pe Patrick repezindu-se la ea, cu degetele încleștate pe praștia sensibilă ca mustățile unei pisici. Privi în josul potecii și ochii i se dilatară. Acolo era sînge. Sînge din belșug.

Sînge fals, insistă mintea fetei. *Poți cumpăra o sticlă întreagă de la magazinul „Dahlie" cu patruzeci și nouă de cenți. Ai grijă, Bevvie!* Îngenunche și atinse repede sîngele cu degetele. Și le privi îndeaproape. Nu era sînge fals.

Simți o strălucire fierbinte în brațul stîng, imediat sub cot. Privi într-acolo și văzu ceva ce i se păru mai întîi că ar fi un fel de

scaiete. Nu – nu un scaiete. Scaieții nu zvîcnesc și nu flutură. Chestia aia era vie. O clipă mai tîrziu își dădu seama că o *mușca.* O izbi tare cu dosul mîinii drepte, și se storci, împroșcînd cu sînge. Făcu un pas înapoi, pregătindu-se să țipe, acum că se terminase... Iar apoi văzu că nu se terminase deloc. Capul amorf al vietății era tot pe brațul ei, cu rîtul înfipt în carne.

Cu un țipăt ascuțit de frică și dezgust, îl desprinse și văzu trompa ieșindu-i din braț ca un mic pumnal, picurînd de sînge. Acum înțelegea sîngele de pe cărare, o, da, iar ochii i se îndreptară spre frigider.

Ușa se trîntise, închisă din nou cu zăvorașul, dar un număr de paraziți rămaseseră afară și se tîrau molatici pe porțelanul alb cu pete de rugină. Sub ochii fetei, unul dintre ei își desfășură aripile membranoase, ca ale unei muște, și zumzăi spre ea.

Acționă fără să se gîndească la ce face și încărcă una dintre bilele din oțel în cupa praștiei, întinzînd apoi zgîrciul. În timp ce mușchii brațului stîng i se flexau lin, văzu sîngele mustind din gaura pe care făptura i-o făcuse în antebraț. Lăsă totuși proiectilul să zboare, ochind inconștientă zburătoarea.

Rahat! Luft! își spuse cînd praștia pocni și bila își luă zborul, crîmpei de lumină lucitoare în soarele pîclos. După cum avea să le-o spună și Păgubošilor mai tîrziu, *știa* că ratase, la fel cum un popicar știe că a dat pe alături de îndată ce bila i se desprinde din mînă. Atunci însă văzu rulmentul *cotind.* Se întîmplă într-o fracțiune de secundă, dar impresia era foarte clară: bila luase o *altă* traiectorie. Lovi zburătoarea și o terciui. Urmă o ploaie de stropi gălbui ce răpăiră pe potecă.

Beverly se dădu înapoi, încet la început, cu ochii uriași, cu buzele tremurîndu-i, cu fața șocată, alb-pămîntie. Privirea îi era fixată pe ușa frigiderului aruncat, așteptînd să vadă dacă alte vietăți de acolo o vor mirosi sau simți. Dar paraziții nu făceau decît să colcăie încet, ca mușteleamețite de frig, toamna.

În cele din urmă se răsuci pe călcîie și fugi.

Panica îi izbea gîndurile cu un ciocan de întuneric, dar nu avea să se lase complet pradă ei. Ținea praștia în mîna stîngă și din cînd în cînd privea în urmă peste umăr. Încă mai străluceau pete de sînge pe cărare și pe frunzele unora dintre boschetele ce o mărgineau, după cum se abătuse fuga în zigzag a lui Patrick.

Beverly dădu din nou buzna în zona cu mașini abandonate. În fața ei se vedea o băltoacă mare de sînge care tocmai începea să se îmbibe în pămîntul pietros. Solul părea răscolit, dîre mai întunecate de pămînt brăzdînd suprafața alb-prăfoasă. Ca și cum acolo s-ar fi dat o luptă. Două făgașe, depărtate cam la șaptezeci de centimetri unul de altul, porneau din acel loc.

Beverly se opri, gîfîind, își privi brațul și avu ușurarea să vadă că șuvoiul de sînge se micșora în sfîrșit, deși partea inferioară a antebrațului și palma erau mînjite și încleiate. Acum începuse și durerea, o pulsație grea, constantă. Se simțea la fel cum își simțea gura cam la o oră după ce fusese la dentist, cînd efectul novocainei lua sfîrșit.

Privi din nou în urma ei, nu văzu nimic, apoi reveni cu privirea la dîrele acelea ce se îndepărtau de mașinile abandonate, de groapă, spre Maidan.

Ființele alea erau în frigider. L-au acoperit cu totul – sigur că așa a fost, uite tot sîngele ăsta. A ajuns pînă aici, și pe urmă

(salut și la revedere)

s-a întîmplat altceva. Ce?

Îi era cumplit de teamă că știa. Lipitorile erau o parte din Monstru și îl mînaseră pe Patrick într-o altă parte a Monstrului, aproape la fel cum un juncan înnebunit de panică e mînat în jos pe pantă pînă în țarcul abatorului.

Pleacă de-aici! Pleacă, Bevvie!

În loc să plece, porni pe urma făgașelor din pămînt, ținînd strîns praștia în mîna transpirată.

Cel puțin adu-i pe ceilalți!

O să-i aduc... Imediat.

Își continuă drumul, urmînd dîrele pe măsură ce terenul o lua în pantă și devenea mai moale. Le urmă din nou în frunzișul dens. Undeva un greier țîrîi zgomotos și pe urmă se cufundă din nou în tăcere. Țînțarii i se așezau pe brațul mînjit de sînge. Îi alungă. Dinții îi erau înfipți în buza de jos.

Un obiect zăcea pe pămînt în fața ei. Îl ridică și se uită la el. Era un portofel artizanal, de soiul obiectelor pe care le pot face copiii ca proiect de lucru manual la Casa Comunitară. Numai că lui Beverly îi era clar că autorul acestuia nu fusese cine știe ce meșteșugar; cusătura de plastic lăbărțată se desfăcea deja, iar compartimentul pentru bancnote fîlfîia ca o gură moale. Găsi un bănuț în despărțitura de

mărunțiș, în rest, portvizitul nu mai conținea decît un abonament la bibliotecă, pe numele lui Patrick Hockstetter. Aruncă portofelul în lături, cu abonament cu tot. Își șterse degetele pe șort.

Cincizeci de pași mai încolo găsi un pantof de tenis. Acum vegetația era prea deasă ca să mai poată urmări făgașele de pămînt, dar nu trebuia să fii explorator ca să te poți ține după petele și stropii de sînge de pe frunze.

Urma șerpuia în jos printr-un hățiș abrupt. Bev își pierdu echilibrul la un moment dat, alunecă și se zgîrie în spini. Dungi proaspete de sînge îi apărură în susul coapsei. Acum respirația i se accelerase, iar părul asudat îi stătea lipit de țeastă. Petele de sînge duceau pe o vagă potecă a Maidanului. Rîul Kenduskeag era în apropiere.

Celălalt tenis al lui Patrick, cu șireturile pline de sînge, zăcea pe cărare.

Se apropie de rîu cu praștia pe jumătate întinsă. Șanțurile de pe sol reapăruseră. Acum erau mai puțin adînci – *asta pentru că și-a pierdut tenișii,* reflectă ea.

Ajunse cu fața spre rîu. Făgașele urmau malul, ducînd la unul dintre cilindrii aceia de beton – o stație de pompare. Acolo se opreau. Capacul de fier ce acoperea cilindrul era dat puțin la o parte.

În timp ce stătea acolo privind în jos, un chicotit gros, monstruos, se înălță deodată din adîncuri.

Asta era prea mult. Panica de care se simțise amenințată tot timpul se pogorî asupra ei. Beverly se răsuci și o luă la fugă spre luminiș și spre club, cu brațul însîngerat în sus ca să-și apere fața de crengile care o plesneau și o biciuiau.

Uneori îmi fac și eu griji, tăticule, spuse ea în sinea ei, necontrolîndu-și gîndurile. *Uneori îmi fac MULTE griji.*

7

Patru ore mai tîrziu, toți Păguboșii, cu excepția lui Eddie, stăteau pe vine în tufișuri aproape de locul unde Beverly se ascunsese și-l privise pe Patrick Hockstetter ducîndu-se la frigider și deschizîndu-l. Deasupra, cerul se întunecase de nori, iar mirosul ploii

plutea din nou prin aer. Bill ținea în mîini capătul unei sfori lungi de agățat rufe. Toți șase își puseseră la bătaie banii disponibili și cumpăraseră sfoară și o trusă de prim-ajutor pentru Beverly. Bill îi aplicase cu mare grijă un pansament de tifon peste gaura însîngerată din braț.

– L-le zici pă-pă-rinților tăi că te-te-ai zgîr-iat cînd pa-pa-atinai cu r-r-rotilele.

– Rotilele! țipă Beverly disperată.

Uitase cu totul de ele.

– Uite-le-acolo, arătă Ben.

Zăceau grămadă nu departe, iar ea se duse să și le ia înainte ca Ben, Bill sau oricare alt băiat să se fi putut oferi să o facă. Acum își amintea că le lăsase deoparte cînd urinase. Nu-l voia pe vreunul dintre ceilalți pe acolo.

Bill legase el însuși un capăt al sforii de clanța frigiderului, deși se apropiaseră cu toții de el, prudenți, gata s-o zbughească la cea mai mică mișcare. Bev se oferise să-i dea praștia înapoi lui Bill; băiatul insistase să o păstreze ea. Dar nu se mișcă nimic. Deși zona cărării din fața frigiderului era împroșcată cu sînge, paraziții dispăruseră. Poate că își luaseră zborul.

– I-ai putea aduce aici pe șeful Borton, pe domnul Nell și o sută de alți polițai, și tot n-ar conta, spuse cu amărăciune Stan Uris.

– Nu. N-ar vedea nimic, nici de frică, aprobă Richie. Ce-ți mai face brațul, Bev?

– Doare.

Tăcu, privind de la Bill la Richie și din nou la Bill.

– Mama și tata ar vedea gaura pe care mi-a făcut-o chestia aia-n braț?

– N-n-n-aș cr-crr-rede. Fiți ga-gata să fu-fu-fugiți. Am s-o l-l-l-leg.

Petrecu capătul sforii de rufe peste clanța cromată, cu puncte de rugină, a frigiderului, lucrînd cu la fel de multă grijă ca un om care dezamorsează o bombă. Făcu un nod și păși înapoi, desfășurînd sfoara. Le aruncă un rînjet strepezit celorlalți, cînd ajunseră la o oarecare distanță.

– Ufff, făcu el. B-bine că-i ga-gata.

Acum, aflați la o distanță sigură (sperau) de frigider, Bill le spuse din nou să fie gata de fugă. Un tunet bubui exact deasupra lor și tresăriră cu toții. Primii stropi răzleți începură să cadă.

Bill smuci sfoara cît putea de tare. Nodul său dublu sări de pe clanță, dar nu înainte de a fi deschis din nou ușa frigiderului. Un val de pompoane portocalii se revărsară afară, iar Stan Uris slobozi un geamăt dureros. Ceilalți se holbară, cu gurile căscate.

Ploaia începu să se întețească. Tunetele trosneau deasupra lor, făcîndu-i să se crispeze, și un fulger albastru-purpuriu lumină totul în timp ce ușa frigiderului se deschidea complet. Richie văzu cel dintîi și zbieră – un sunet ascuțit, rănit. Lui Bill îi scăpă un fel de țipăt furios și înspăimîntat totodată. Ceilalți tăceau.

Scrise pe fața interioară a ușii, cu sînge în curs de uscare, se vedeau următoarele cuvinte:

„OPRIȚI-VĂ ACUM ÎNAINTE SĂ VĂ OMOR PE TOȚI PENTRU CEI ÎNȚELEPȚI, DE LA PRIETENUL VOSTRU PENNYWISE"

Grindina se amesteca în ploaia torențială. Ușa frigiderului se zguduia înainte și înapoi în vîntul tot mai puternic, literele scrise acolo începînd acum să șiroiască și să se scurgă, luînd înfățișarea amenințătoare a unui afiș de film de groază.

Bev nu conștientiza faptul că Bill se ridicase în picioare decît atunci cînd îl văzu traversînd cărarea spre frigider. Își agita amîndoi pumnii. Apa i se prelingea pe față și îi lipea cămașa de spinare.

– *O-o-o să te o-o-omorîm!* răcni Bill.

Trăsnete bubuiră și trosniră. Fulgerul se aprinse atît de puternic, încît fata îi putu simți mirosul, și nu departe răsună un zgomot frînt, despicat, cînd un copac se prăbuși.

– Bill, vino-napoi! țipa Richie. Vino, dom'ne-napoi!

Dădu să se scoale, dar Ben îl trase jos la loc.

– *L-ai omorît pe fratele meu, George! Ticălosule! Nenorocitule! Pui de curvă! Acum să te vedem! Hai, acum să te vedem!*

Grindina cădea în rafale, bombardîndu-i, deși se retrăseseră la adăpostul tufișurilor. Beverly ridică brațul să își apere fața. Vedea pete roșii pe obrajii șiroind de lacrimi ai lui Ben.

– Vino înapoi, Bill! zbieră ea disperată, și un nou trăsnet îi înecă vorbele; se rostogoli peste Maidan pe sub norii negri, joși.

– *Ieși acum să te vedem, fututule!*

Bill dădu un șut furibund în maldărul de pompoane care se vărsaseră din frigider. Se întoarse și porni înapoi spre ceilalți, cu capul

plecat. Nu părea să simtă grindina, deși acum acoperea pămîntul ca zăpada.

Intră bîjbîind în tufișuri, iar Stan se văzu nevoit să-l apuce de braț ca să-l împiedice să intre în spini. Plîngea.

– Nu-i nimic, Bill, îl liniști Ben, cuprinzîndu-l stîngaci cu un braț.

– Așa-așa, făcu și Richie. Nu-ți face griji. N-o să ne scăpăm pe noi.

Privi în jur la ei, cu ochii holbîndu-i-se înnebuniți pe chipul ud.

– O să vă scăpați careva de aici pe voi?

Clătinară din capete.

Bill ridică privirea, ștergîndu-se la ochi. Toți erau uzi pînă la piele și cam semănau cu un contingent de cățelandri care tocmai forțaseră cursul unui rîu.

– Î-îi e fr-fr-frică de n-n-noi, vedeți v-v-voi. Po-pot s-o s-simt. Jur pe Du-Dumnezeu că p-p-pot.

Bev dădu din cap, serioasă:

– Cred că ai dreptate.

– A-a-ajutați-m-m-mă, îi imploră Bill. V-v-vă-vă-rog. A-a-a-ajuta-ți-ți-ți-m-m-m-mă.

– Te vom ajuta, răspunse Beverly.

Îl cuprinse pe Bill în brațe. Nici nu realizase cît de ușor i se potriveau brațele împrejurul lui, cît era de subțirel. Îi simțea inima palpitînd sub cămașă; i-o simțea aproape de a ei. Își spuse că nici o altă atingere nu păruse vreodată atît de dulce și de puternică.

Richie îi îmbrățișă pe amîndoi și își lăsă capul pe umărul lui Beverly. Ben făcu același lucru din partea cealaltă. Stan Uris îi cuprinse pe Richie și Ben. Mike ezită, apoi își strecură un braț pe după talia lui Beverly, iar celălalt peste umerii tremurînzi ai lui Bill. Rămaseră astfel, îmbrățișați, iar grindina redeveni ploaie cu găleata, ploaie atît de torențială încît părea venită de pe o altă planetă. Fulgerele se fugăreau, iar tunetele vorbeau. Nimeni nu rostea un cuvînt. Beverly ținea ochii strîns închiși. Rămaseră în ploaie într-un grup compact, strîngîndu-se unii pe alții în brațe, ascultînd șuieratul aversei peste boschete. Asta își amintea cel mai bine: sunetul ploii, și propria lor tăcere, și o vagă tristețe că nu era și Eddie cu ei. Își amintea aceste lucruri.

Își amintea că se simțise foarte tînără și foarte puternică.

Capitolul 18
PRAȘTIA

1

– Haide, Clăiță, spune Richie. E rîndul tău. Roșcovana și-a fumat toate țigările și pe-ale mele, aproape toate. E tîrziu și seara lin coboară.

Ben se uită la ceas. Da, e tîrziu: aproape miezul nopții. Mai avem timp exact pentru o povestire, *își spune el.* Încă o povestire înainte de miezul nopții. Doar ca să ne țină încălziți. Care să fie? *Dar asta, desigur, nu-i decît o glumă, și încă nu una foarte reușită; n-a mai rămas decît o singură povestire, cel puțin singura pe care și-o amintește, iar aceea e povestea plumbilor de argint – cum au fost făuriți în atelierul lui Zack Denbrough, în noaptea de 23 iulie, și cum au fost folosiți, în ziua de 25.*

– Am și eu cicatricele mele, spune el. Vă amintiți?

Beverly și Eddie clatină din capete; Bill și Richie dau din cap afirmativ. Mike stă tăcut, cu ochi atenți pe chipul său obosit.

Ben se ridică în picioare și își descheie cămașa de lucru, desfăcînd-o larg. O veche cicatrice în forma literei H i se vede pe trup. Liniile ei sînt frînte – avea burta mult mai mare cînd i s-au făcut tăieturile –, dar forma poate fi bine deslușită chiar și azi.

Dîra grea ce coboară de sub dunga orizontală a literei H e mult mai clară. Arată ca un șireang alb răsucit căruia i-a fost tăiat latul.

Mîna lui Beverly se ridică la gură.

– Vîrcolacul! În casa aia! O, Iisuse Hristoase!

Și se întoarce spre ferestre; oare nu îi pîndește de acolo, din beznă?

– Așa e. Și vreți să vă spun ceva nostim? Cicatricea asta nu era aici acum două seri. Vechea carte de vizită a lui Henry, da; o știu pentru că i-am arătat-o unui prieten, un barman pe nume Richy Lee de la Hemingford Home. Dar asta...

Rîde fără prea mult haz și începe să-și încheie la loc cămașa.

– Asta pur și simplu a revenit.

– La fel ca și cele de pe mîinile noastre.

– Exact, spune Mike în timp ce Ben își încheie cămașa. Vîrcolacul. Atunci toți am văzut Monstrul sub chipul unui vîrcolac.

– Pentru că așa l-a văzut R-R-Richie înainte, murmură Bill. Asta e, nu?

– Da, confirmă Mike.

– Eram pe aproape, așa-i? întreabă Beverly; vocea ei se minunează încetișor. Destul de aproape ca să ne citim unul altuia gîndurile.

– Moș Marele-Păros aproape că ne-a luat dracu' mațele să-și facă jartiere, Ben, zice Richie, și nu zîmbește în timp ce-o spune.

Își împinge pe nas ochelarii cîrpiți, iar sub ei chipul său se vede alb, hăituit și fantomatic.

– Bill ne-a salvat pielea, spune cu bruschețe Eddie. Vreau să spun, Bill ne-a salvat pe toți, dacă nu erai tu, Bill...

– Mhm, e Ben de acord. Tu ai făcut-o, Bill Barosane. Eu eram, cum să spun, pierdut în spațiu.

Bill arată scurt spre scaunul gol:

– Am avut un mic ajutor de la Stan Uris. Iar el a plătit pentru asta. Poate a și murit pentru asta.

Ben Hanscom clatină din cap:

– Nu spune așa ceva, Bill.

– Dar este a-adevărat. Și, dacă vo-voi sînteți de vi-vină, atunci și eu sînt de vină, și to-toți ce-cei de fa-față, pentru că am-am continuat. Chiar și după chestia cu Patrick, și după ce era scris în f-fri-frigider, am continuat. Eu aș avea vina cea mai m-mare, cred, pentru că eu am v-v-vrut *să continuăm. Din cauza lui G-George. Poate chiar fiindcă eu credeam că, dacă-l omor pe* cine *sau* ce *l-a o-omorît pe George, pă-părinții mei ar fi trebuit să mă iu-iu-iu...*

– Iubească iar? întreabă cu blîndețe Beverly.

– Da. Firește. Dar n-n-nu cred c-a fost ci-ci-cineva de vi-i-nă, Ben. Pur și simplu a-a-așa era clădit Stan.

– Nu i-a putut face față, spune Eddie.

Se gîndește la dezvăluirea făcută de domnul Keene în legătură cu doctoria lui de astmă și la faptul că nici chiar așa n-a putut să renunțe. Se gîndește că s-ar fi putut lăsa de obiceiul de a fi bolnav; era obiceiul lui de a crede *că nu e în stare să lupte. După cum avea să dovedească, poate că tocmai acest obicei i-a salvat viața.*

– A fost nemaipomenit în ziua aia, spune Ben. Stan și păsările lui.

Un chicotit îi agită, și privesc spre scaunul unde ar fi stat Stan într-o lume dreaptă și întreagă la minte, în care toți cei buni înving mereu. Mi-e dor de el, își spune Ben. Doamne, ce dor mi-e de el! *Și rostește:*

– Mai ții minte ziua aia, Richie, cînd i-ai spus c-au aflat de undeva că el l-a omorît pe Hristos, iar Stan zice, impasibil, „Cred că de taică-meu era vorba"?

– Mi-aduc aminte, spune Richie cu o voce aproape prea înceată ca să se poată auzi.

Își scoate batista din buzunarul de la spate, își dă jos ochelarii, se șterge la ochi și își pune ochelarii la loc. Lasă deoparte batista și, fără a ridica ochii dinspre mîini, zice:

– Dar de ce nu povestești, Ben?

– Te doare, nu-i așa?

– Mhm, face Richie, cu vocea atît de groasă, încît aproape nu poate fi înțeles. Păi, și normal. Doare.

Ben privește în jur la ceilalți, apoi dă din cap.

– Bine, atunci, încă o poveste înainte de miezul nopții. Doar ca să ne țină cu simțurile la pîndă. Bill și Richie au avut ideea cu gloanțele...

– Nu, obiectează Richie. Bill s-a gîndit primul și tot el s-a enervat primul...

– Doar am început să-mi fa-fa-fac griji...

– Nici nu contează, de fapt, aș zice, îl întrerupe Ben. Toți trei am petrecut timpuri grele la bibliotecă, în luna aia de iulie. Încercam să aflăm cum se fac gloanțe din argint. Eu aveam argintul – patru dolari de argint ai tatălui meu. Pe urmă Bill s-a enervat, întrebîndu-se cam în ce hal o să fim dacă tragem pe alături cînd cine știe ce monstru ni se repede-n beregată. Iar, cînd am văzut cît de pricepută era Beverly cu praștia aia a lui, am sfîrșit făcînd în loc de gloanțe plumbi dintr-un dolar dintre ăia ai mei. Am pus totul la grămadă și ne-am dus acasă la Bill. Eddie, erai și tu acolo...

– I-am spus maică-mii că vom juca Monopoly, spune Eddie. Mă durea rău brațul, dar a trebuit să merg pe jos. Atît de ofticată era

pe mine. Și de fiecare dată cînd auzeam că vine cineva după mine pe trotuar tresăream, crezînd că-i Bowers. Nu mi-a ajutat cu nimic la durere.

Bill rînjește:

– Și ce-am făcut a fost c-am stat și ne-am uitat la Ben cum făcea muniția. Cred că Ben chi-chiar ar fi putut *să facă gloanțe de ar-argint.*

– A, de-asta nu-s așa de sigur, spune Ben, deși este, totuși.

Își amintește cum afară se lăsa amurgul (domnul Denbrough le promisese că-i va duce pe toți acasă cu mașina), își amintește sunetul greierilor în iarbă, primii licurici clipind la ferestre. Bill întinsese cu grijă jocul de Monopoly în sufragerie, făcîndu-l să arate ca și cum partida ar fi început de vreo oră sau chiar mai mult.

Își amintește toate astea și cercul curat de lumină gălbuie ce cădea pe masa de lucru a lui Zack. Și-l amintește pe Bill spunînd:

– Tre' s-avem g-g-

2

grijă. Nu vreau să las aici m-m-mizerie. Tata o să se...

Scuipă un număr de „of"-uri, și în sfîrșit reuși să spună:

– ...Oftice.

Richie schiță o bufonadă de ștergere a obrazului:

– Servești și prosoape alături de dușuri, Bill Bîlbîitule?

Bill se făcu că vrea să îi dea una. Richie se feri, chirăind cu Vocea Negrișorului.

Ben nu prea-i lua în seamă. Îl privea pe Bill înșirînd accesoriile și uneltele una cîte una în lumină. O parte din mintea lui își dorea ca într-o bună zi să aibă și el o masă de lucru la fel de bine utilată. Cea mai mare parte însă se concentra direct asupra muncii care-i aștepta. Mai puțin grea decît dacă ar fi făcut gloanțe de argint, dar totuși trebuia să fie atent. Nu exista nici o scuză dacă ar fi dat rasol. Asta nu era un lucru învățat sau spus, ci doar unul pe care-l știa.

Bill insistase ca Ben să facă plumbii, la fel cum insista și ca Bev să poarte praștia cu ea. Aceste lucruri puteau fi și fuseseră discutate, dar abia după douăzeci și șapte de ani, spunînd povestea, își dădu

Ben seama că nimeni nu sugerase măcar că un glonț sau plumb de argint s-ar putea să nu oprească un monstru – aveau de partea lor argumentele a ceea ce părea a fi o mie de filme de groază.

– În regulă, spuse Ben; își trosni degetele și se uită la Bill. Ai formele?

– A! tresări ușor Bill. A-a-aici.

Vîrî mîna în buzunarul pantalonilor și scoase batista. O puse pe masa de atelier și o despături. Înăuntru erau două bile de oțel mat, fiecare cu cîte o găurică în ea. Acestea conțineau tiparele.

După ce se hotărîseră pentru plumbi în loc de gloanțe, Bill și Richie se întorseseră la bibliotecă să studieze cum se făceau formele.

– Dar *ce* ocupați sînteți, băieți! comentase doamna Starrett. Săptămîna asta gloanțe, în următoarea matrițe! Și mai sînteți și-n vacanța de vară!

– Ne place să fim pe fază, spuse Richie. Corect, Bill?

– Co-co-corect.

Reieșise că făurirea matrițelor era un fleac, o dată ce aveau tiparele. Singura problemă reală era de unde să le obții. Cîteva întrebări discrete puse lui Zack Denbrough o rezolvaseră și pe asta... Și nici unul dintre Păguboși n-a fost prea surprins să afle că singurul Ferometal din Derry unde se puteau găsi asemenea tipare era Kitchener Precision Tool & Die. Proprietar și vînzător, Kitchener era un strănepot al fraților ce deținuseră Oțelăria Kitchener.

Bill și Richie se prezentaseră acolo împreună cu toți banii pe care Păgubosii reușiseră să-i adune pe termen scurt – zece dolari și cincizeci și nouă de cenți – în buzunarul lui Bill. Cînd Bill se interesase cît ar putea să coste vreo două tipare de cinci centimetri, Carl Kitchener – care arăta ca un veteran al rachiului și mirosea cam ca o pătură veche de cai – îl întrebase ce nevoie aveau doi copii de tipare pentru plumbi. Richie îl lăsă pe Bill să vorbească, știind că probabil astfel lucrurile vor merge mai ușor – copiii făceau haz de bîlbîiala lui Bill; adulții se jenau de ea. Uneori acest fapt se vădea de o utilitate surprinzătoare.

Bill ajunse pe la jumătatea explicației pe care o ticluiseră el și Richie pe drum – ceva în legătură cu macheta unei mori de vînt pentru proiectul de anul viitor la științe –, cînd Kitchener dădu din mînă să-și țină gura și le calculă incredibilul preț de cincizeci de cenți bucata.

Aproape nevenindu-i să creadă ce noroc au, Bill împinse o hîrtie de un dolar.

– Să nu te-aștepți să-ți dau și-o pungă, spuse Carl Kitchener, măsurîndu-i cu dispreț injectat în sînge al omului care crede că a văzut cam tot ce se află în grădina Domnului, iar pe cele mai multe de două ori. Nu pupi mata nici o pungă dacă nu cumperi de cel puțin cinci parai.

– Nu face n-n-nimica, d-domnule, spuse Bill.

– Și să nu vă-nvîrtiți prin fața prăvăliei, continuă Kitchener. Ambii doi aveți nevoie să vă mai și tundeți.

Afară, Bill spuse:

– A-a-ai ob-servat vreodată, R-Richie, cum oa-oa-oamenii mari n-n-nu-ți vînd n-n-nimic în afară de d-dulciuri sau be-benzi desenate sau p-poate bilete la ci-ci-cinema fără să v-vrea mai întîi să știe la ce-ce-ți tr-trebuie?

– Normal, răspunse Richie.

– De-de ce? De ce fa-fac asta?

– Pentru că ei cred că sîntem periculoși.

– Z-zău? A-a-așa cr-crezi?

– Zău, spuse Richie și chicoti. Hai să ne învîrtim prin fața prăvăliei, vrei? O să ne ridicăm gulerele, ne strîmbăm la lume și lăsăm să ne crească părul.

– Să te fu-fut, replică Bill.

3

– În regulă, spuse Ben, privind atent tiparele și punîndu-le apoi jos. Bun. Acuma...

Îi mai făcură puțin loc, privindu-l cu speranță, la fel cum s-ar uita la un mecanic cineva cu probleme la motor, care habar n-are de mașini. Ben nu le remarcă expresiile. Se concentra asupra lucrului.

– Dă-ncoa matrița aia, ceru el, și arzătorul.

Bill îi întinse o ghiulea de mortier. Era un suvenir de război. Zack o culesese la cinci zile după ce, împreună cu restul armatei Generalului Patton, trecuseră Rinul în Germania. Fuseseră vremuri, cînd Bill era încă foarte mic, iar George în scutece, în care tatăl lor o

folosea drept scrumieră. Mai tîrziu se lăsase de fumat, iar cochilia dispăruse. Bill o găsise în fundul garajului cu o săptămînă în urmă.

Ben așează ghiuleaua de mortier în menghina lui Zack, o strînse și luă lampa de topit de la Beverly. Băgă mîna în buzunar, scoase un dolar de argint și îl aruncă în creuzetul construit ad-hoc. Scoase un sunet găunos.

– Pe-ăsta taică-tu ți l-a dat, nu? întrebă Beverly.

– Da, da' nu-mi amintesc foarte bine de el.

– Ești sigur că vrei să faci treaba asta?

Băiatul se uită la ea și-i zîmbi:

– Da.

Bev zîmbi la rîndul ei. Pentru Ben era de-ajuns. Dacă i-ar fi zîmbit de două ori, ar fi făcut cu bucurie destule proiectile de argint ca să împuște un pluton de vîrcolaci. Își mută grăbit privirea.

– Așa. Îi dăm drumul. Nici o problemă. Floare la ureche, nu?

Dădură din capete, șovăitori.

Peste ani de zile, repovestind toate acestea, Ben avea să se gîndească: *În zilele noastre, un copil ar putea pur și simplu să fugă și să-și cumpere o lampă cu propan... Sau să găsească una-n atelierul lui taică-său.*

Oricum, în 1958 nu existau asemenea lucruri; Zack Denbrough avea un arzător cu rezervor, care o neliniștea pe Beverly. Ben își putea da seama că e neliniștită, voia să-i spună să nu-și facă griji, dar se temea că-i va tremura glasul.

– Nu-ți face griji, îi spuse el lui Stan, care stătea lîngă Beverly.

– Mm? făcu Stan, privind la el și clipind din ochi.

– Nu-ți face *griji.*

– Nici nu-mi *făceam.*

– Aha. Credeam că-ți faci. Și voiam doar să știi că treaba asta-i perfect sigură. *Dacă-ți* făceai. Griji, vreau să zic.

– Nu ți-e bine, Ben?

– Minunat, murmură Ben. Dă-ncoace chibriturile, Richie.

Richie îi dădu un pliculeț de chibrituri. Ben răsuci valva rezervorului și aprinse un chibrit sub ajutajul lămpii. Se auzi un pocnet mic și apăru o văpaie albastră-portocalie strălucitoare. Ben potrivi flacăra pe albastru și începu să încălzească baza ghiulelei de mortier.

– Ai aici pîlnia? îl întrebă el pe Bill.

– C-c-chiar aici.

Bill îi întinse o pîlnie improvizată pe care Ben o făcuse mai devreme. Micul orificiu de la baza ei se potrivea aproape exact în gaura tiparelor. Ben o făcuse fără a efectua o singură măsurătoare. Bill rămase uimit – aproape perplex –, dar nu știu cum s-o spună fără a-l face pe Ben să se simtă prost.

Absorbit de ceea ce făcea, Ben îi putea vorbi lui Beverly – vorbea cu precizia seacă a unui chirurg adresîndu-i-se unei asistente:

– Bev, tu ai mîinile cele mai sigure. Bagă pîlnia-n gaură. Pune o mănușă din alea ca să nu te arzi.

Bill îi oferi una dintre mănușile de lucru ale tatălui său. Beverly fixă pîlnia de tablă în tipar. Nimeni nu scotea o vorbă. Fîsîitul flăcării părea extrem de puternic. O priveau cu ochii mijiți, aproape închiși.

– S-s-stați, spuse deodată Bill și se năpusti în casă.

Reveni un minut mai tîrziu cu o pereche de ochelari de protecție ce lîncezeau într-un sertar din bucătărie de mai bine de un an.

– Mai bi-bine p-pune-ți ăștia, C-C-Clăiță.

Ben îi luă, rînji, apoi și-i petrecu peste cap.

– Căca-m-aș, ăsta-i Fabian! exclamă Richie. Sau Frankie Avalon, sau unul dintre macaronarii ăia de la *Bandstand.*

– Fute-te-aș, Gură-spartă, i-o întoarse Ben, începînd să chicotească fără voie.

Ideea ca el să fie Fabian sau altul asemenea era pur și simplu prea trăsnită. Flacăra șovăi, și băiatul se opri din rîs; concentrarea i se îngustă din nou spre un singur punct.

După două minute îi întinse arzătorul lui Eddie, care îl apucă gingaș în mîna sănătoasă.

– E gata, îi spuse el lui Bill. Dă-ncoace mănușa ailaltă. Repede, Eddie! Repede!

Bill i-o dădu. Ben și-o puse și prinse cochilia de mortier cu mîna înmănușată, în timp ce cu cealaltă întorcea levierul menghinei.

– Ține-o fix, Bev.

– Sînt gata, nu mă aștepta pe mine, se răsti fata.

Ben înclină cochilia deasupra pîlniei. Ceilalți priviră cum un pîrîiaș de argint topit curgea între cele două receptacule. Ben turna cu precizie; nici un strop nu se risipi. Și preț de o clipă se simți cuprins de o energie fără seamăn. I se părea că vede totul mărit printr-o aură albă, puternică. În acel unic moment nu se mai simți ca bietul și grasul Ben Hanscom, cel care purta cămăși groase ca să își deghizeze burdihanul și țîțele; se simțea ca Thor făurind fulgerul și trăsnetul în fierăria zeilor.

Apoi senzația trecu.

– Așa, spuse el. Va trebui să reîncălzesc argintul. Băgați careva un cui prin ciocul pîlniei pînă nu se întărește topitura acolo.

Stan se supuse.

Ben strînse din nou ghiuleaua de mortier în menghină și luă arzătorul de la Eddie.

– În regulă, spuse el, numărul doi.

Și reveni la treabă.

4

Peste zece minute era gata.

– Și acum? întrebă Mike.

– Acum jucăm Monopoly o oră, spuse Ben, pînă se întăresc în forme. Pe urmă eu o să le deschid cu o daltă pe liniile de tăiat și gata.

Richie privi stînjenit la cadranul cu geam crăpat al ceasului său, care cu toate scatoalcele încasate tot mai continua să ticăie.

– Cînd se-ntorc ai tăi, Bill?

– N-n-nu înainte de z-zece sau zece ju-ju-ju-mate. Se dau două f-f-f-filme la A-A-A,..

– „Aladdin", îl ajută Stan.

– Da. Și pe urmă o să se oprească la o p-p-pizza. A-aproape întotdeauna f-fac a-așa.

– Deci avem timp cît cuprinde, spuse Ben.

Bill încuviință.

– Atunci hai să mergem înăuntru, propuse Bev. Vreau să sun acasă. Am promis că dau telefon. Și să nu scoateți vreunul o vorbă. Crede că-s la Casa Comunitară și iau mașina de acolo pînă acasă.

– Și dacă-i vine ideea să treacă să te ia mai devreme? întrebă Mike.

– Atunci o să dau de dracu' nasol de tot.

Ben zise-n sinea sa: *O să te apăr eu, Beverly.* În fața ochiului minții i se desfășură pe loc o fantezie cu o încheiere atît de dulce, încît se înfioră. Tatăl lui Bev începea să-i facă mizerii; să urle la ea și alte alea (nici chiar în visul său cu ochii deschiși nu-și imagina cît de rău puteau evolua toate astea cu Al Marsh). Ben se arunca în fața ei și-i spunea lui Marsh s-o-ntindă de acolo.

Dacă ai chef de belea, grăsane, mai apăr-o mult pe fii-mea.

Hanscom, de obicei un tip liniștit și studios, poate deveni tigru turbat cînd îl scoți din minți. Îi vorbește lui Al Marsh cu mare sinceritate. *Dacă vreți s-ajungeți la ea, trebuie mai întîi să treceți prin mine.*

Marsh face un pas înainte... Și atunci lucirea de oțel din ochii lui Hanscom îl oprește.

O să-ți pară rău, mormăie el, dar e clar că i-a trecut orice chef de luptă. La urma urmei, nu-i decît un tigru de hîrtie.

Nu știu cum, dar mă cam îndoiesc, replică Hanscom cu un zîmbet subțire à la Gary Cooper, iar tatăl lui Beverly se îndepărtează pe furiș.

Ce s-a-ntîmplat cu tine, Ben? exclamă Beverly, dar are ochii strălucitori și plini de stele. *Păreai gata să-l omori!*

Să-l omor? repetă Hanscom, cu zîmbetul de Gary Cooper încă zăbovindu-i pe buze. *Nici vorbă, iubito. O fi el o japiță, dar tot tatăl tău e. Poate l-aș fi tăbăcit un pic, da' asta doar fiindcă atunci cînd cineva vorbește cu tine cum nu se cade mă cam încing sub guler. Știi?*

Fata își aruncă brațele pe după gîtul lui și-l sărută (pe *buze!* pe *BUZE!). Te iubesc, Ben!* suspină ea. Îi poate simți sînii mici apăsîndu-i tari pieptul și...

Se cutremură puțin, alungînd cu greu această imagine strălucitoare, cumplit de limpede. Richie stătea în ușă, întrebîndu-l dacă vine, iar Ben își dădu seama că rămăsese singur în atelier.

– Mda, răspunse el, tresărind ușor. Sigur că vin.

– Te senilizezi, Clăiță, comentă Richie în timp ce Ben ieșea pe ușă, dar îl bătu pe umăr.

Ben rînji și-l agăță pe Richie cu cotul pe după gît.

5

Nu apăru nici o problemă cu tatăl lui Beverly. Venise acasă tîrziu de la serviciu, îi spuse fetei maică-sa la telefon, adormise cu ochii-n televizor și se mai trezise doar atît cît să se ducă în pat.

– Are cine să te-aducă acasă, Bevvie?

Vocea doamnei Marsh sună dintr-o dată alarmată:

– Doar nu ești la o *întîlnire,* nu-i așa, Bevvie?

– Nu, sigur că nu, răspunse Bev, privind prin portalul boltit dintre holul întunecos unde era ea și sufrageria în care ceilalți stăteau în jurul tablei de Monopoly.

Dar zău c-aș mai vrea să fiu.

– Băieții, cîh! Dar au aici un tabel și în fiecare seară alt tată sau mamă duce copiii acasă.

Atît lucru, cel puțin, era adevărat. Restul era o minciună așa de sfruntată încît își simțea obrajii îmbujorîndu-i-se în întuneric.

– Bine, spune maică-sa. Voiam doar să fiu sigură. Pentru că, dacă tatăl tău te-ar prinde mergînd la întîlniri la vîrsta ta, și-ar ieși din minți.

Și adăugă după o clipă:

– Și eu mi-aș ieși.

– Mda, știu, spuse Bev, continuînd să privească în sufragerie.

Știa. Și totuși, iat-o acolo, nu cu un băiat, ci cu șase, într-o casă de unde părinții lipseau. Îl văzu pe Ben privind-o neliniștit și-i schiță un mic salut surîzător. Băiatul roși, dar îi înapoie micul salut.

– E vreuna dintre prietenele tale acolo?

Ce prietene, mămico?

– Păi, ăă... Patty O'Harra-i aici. Și Ellie Geiger, cred. Joacă *shuf-fleboard* la parter.

Ușurința cu care-i ieșeau pe gură minciunile o făcu să-i fie rușine. Ar fi preferat să stea de vorbă cu tatăl ei; ar fi fost mai speriată, dar mai puțin rușinată. Nu era chiar ferm convinsă că-i o fată foarte bună.

– Te iubesc, mămico.

– Și eu te iubesc, Bev.

Femeia făcu o scurtă pauză și adăugă:

– Să ai grijă, în ziar scrie că se pare c-a mai pățit-o unul. Un băiat pe nume Patrick Hockstetter. A dispărut. Îl cunoșteai, Bevvie?

Închise o clipă ochii.

– Nu, mămico.

– Bine... Atunci, la revedere.

– Pa.

Li se alătură celorlalți la masă și jucară o oră Monopoly. Stan a fost marele cîștigător.

– Evreii se pricep de minune să facă bani, spuse el, instalînd un hotel pe Atlantic Avenue și încă două case verzi pe Venlnor Avenue. Toată lumea știe asta.

– Iisuse, fă-mă evreu, spuse prompt Ben, și toți rîseră.

Ben era aproape falit.

Beverly arunca din cînd în cînd cîte o privire peste masă spre Bill, remarcîndu-i mîinile curate, ochii albaștri, părul roșu și frumos. În timp ce muta împrejurul tablei pantofiorul argintiu pe care-l folosea ca pion, își spuse: *Dacă m-ar ține de mînă, cred c-aș fi atît de fericită, încît probabil aș muri.* O lumină caldă i se aprinse în piept și zîmbi tainic privindu-și mîinile.

6

Finalul serii a fost aproape dezamăgitor. Ben luă o dăltiță de-ale lui Zack de pe poliță și se folosi de un ciocan pentru a izbi matrițele în liniile de tăiere. Se deschiseră ușor. Două bile mici de argint căzură din ele. Într-una au observat o parte dintr-o dată: 925. În cealaltă, linii unduitoare pe care Beverly le bănui ca fiind rămășițe din părul Statuii Libertății. Le priviră un moment fără a vorbi, după care Stan culese una.

– Cam micuță, zise el.

– La fel era și piatra din praștia lui David cînd s-a luat la luptă cu Goliat, replică Mike. Mie mi se par puternice.

Ben se pomeni dînd din cap. Și lui i se păreau.

– Sîntem gata cu t-t-totul? întrebă Bill.

– Cu totul, spuse Ben. Ia aici.

Îi aruncă al doilea proiectil lui Bill, care fu atît de surprins, încît aproape îl scăpă.

Bilele trecură din mînă-n mînă. Toți le priviră îndeaproape, minunîndu-se de rotunjimea lor, de greutatea și concretețea lor. Cînd reveniră la Ben, acesta se uită la Bill.

– Acum ce facem cu ele?

– I le d-d-dăm lui B-Beverly.

– Nu!

Se întoarse spre ea. Trăsăturile-i era blînde, dar hotărîte.

– B-B-Bev, am mai dis-dis-cutat de a-a-asta, și...

– Am s-o fac, îl întrerupse ea. Am să trag cu drăciile astea cînd o veni vremea. *Dacă* o veni. Probabil c-o să ni se tragă la toți moartea de-aici, dar am s-o fac. Însă nu vreau să le iau acasă. Vreunul dintre

(tata)
părinții mei le-ar putea găsi. Atunci am să fiu în budă.

– N-ai nici o ascunzătoare secretă? întrebă Richie. Fir-aș al naibii, eu am patru sau cinci.

– Am și eu un loc, răspunse Beverly.

Exista o mică deschizătură pe fundul sertarului ei unde îndesa uneori țigări, cărți și, în ultima vreme, reviste de film și modă.

– Dar nu m-aș încrede-n nimic cînd e vorba de așa ceva. Ține-le tu, Bill. Cel puțin pînă vine timpul ține-le tu.

– Bine, spuse moale Bill, și chiar atunci lumina farurilor scaldă aleea. Moași-sa pe ghe-gheață, au venit mai de-de-devreme. Ha-hai să ieșim de-de-aici.

Tocmai se așezau din nou în jurul mesei de Monopoly, cînd Sharon Denbrough deschise ușa bucătăriei.

Richie dădu ochii peste cap și mimă că-și șterge sudoarea de pe frunte; ceilalți rîseră din toată inima. Richie Trăsese Una Bună.

După un moment, femeia intră:

– Tatăl tău îți așteaptă prietenii în mașină, Bill.

– Bi-bi-bine, m-mami. To-tocmai t-t-terminam, o-oricum.

– Cine a cîștigat? întrebă Sharon, zîmbindu-le cu ochi strălucitori micilor prieteni ai lui Bill.

Fata avea să devină foarte drăguță, își spuse ea. Bănuia că peste un an sau doi copiii va trebui să aibă însoțitori dacă erau fete, în locul simplei găști obișnuite de băieți. Dar cu siguranță era încă devreme ca să-și facă griji că sexul și-ar scoate capul urît la lumină.

– St-Stan a cî-cî-cîștigat. E-e-evreii se pri-pri-pricep foarte bine să fa-facă bani.

– *Bill!* țipă ea îngrozită, roșind...

Iar apoi privi în jur la ei, uimită, cînd toți se zguduiră de rîs, inclusiv Stan. Uimirea i se transformă în ceva asemănător fricii (deși despre asta n-avea să-i spună nimic soțului ei, mai tîrziu, în pat). În aer plutea ceva asemănător electricității statice, doar că întrucîtva mult mai puternic, mult mai înspăimîntător. Simțea că, dacă l-ar atinge pe oricare dintre ei, s-ar alege cu un șoc dur. *Ce li s-a întîmplat?* se întrebă uluită și poate chiar deschise gura să îi întrebe. Apoi însă Bill declară că-i pare rău (dar tot cu lucirea aceea drăcească în ochi), iar Stan spuse că nu face nimic, că nu e decît o glumă pe care

i-o făceau din cînd în cînd, și se simți prea derutată ca să mai poată scoate vreo vorbă.

Dar se simți ușurată cînd copiii plecară și propriul ei fiu, bîlbîit și greu de descifrat, se duse în camera lui și stinse lumina.

7

Ziua cînd Clubul Păguboșilor se întîlni în fine cu Monstrul în luptă față-n față, ziua cînd Monstrul aproape îi luă lui Ben Hanscom mațele să-și facă jartiere din ele, a fost ziua de 25 iulie 1958. Era încinsă, înăbușitoare și încremenită. Ben își amintea destul de clar vremea; fusese ultima zi călduroasă. După aceea urmase o lungă perioadă de frig și nori.

Sosiră pe Neibolt Street la numărul 29 dimineața pe la zece, Bill cu Richie în spatele său pe Silver, Ben cu fesele sale ample revărsîndu-se de ambele părți ale șeii lăsate în jos a bicicletei sale Raleigh. Beverly parcurse Neibolt Street pe bicicleta ei de fată, cu părul roșcat prins deasupra frunții cu o bandă verde. Mike veni de unul singur, și după vreo cinci minute apărură pe jos, împreună, Stan și Eddie.

– Ce-ce-ce-ți mai face b-b-brațul, E-Ê-Eddie?

– Au, nu prea rău. Mă doare dacă mă-ntorc pe partea aia cînd dorm. Ai adus materialul?

În coșul lui Silver era un pachet înfășurat în pînză groasă. Bill îl scoase și îl desfăcu. Îi întinse praștia lui Beverly, care o luă cu o strîmbătură, dar nu zise nimic. În boccea mai era și o cutiuță din tinichea. Bill o deschise și le arătă cele două bile de argint. Le priviră în tăcere, strînși pe peluza pleșuvă de la Neibolt Street 29 – un gazon unde nu păreau să crească decît buruieni. Bill, Richie și Eddie mai văzuseră casa și înainte; ceilalți nu, așa că se uitară la ea plini de curiozitate.

Ferestrele par niște ochi, observă Stan, și mîna i se apropie de cartea din buzunarul de la spate. O atinse ca să-i poarte noroc. Purta cartea la el aproape peste tot – era *Ghidul păsărilor nord-americane* al lui M.K. Handey. *Par niște ochi orbi, murdari.*

Pute, își spuse Beverly. *Îi simt mirosul – dar nu pe nas, nu tocmai.* Mike medita: *E ca în locul unde a fost oțelăria. Inspiră aceeași senzație... Ca și cum ne-ar pofti să pășim înăuntru.*

Ăsta-i unul dintre bîrlogurile Monstrului, nici nu încape vorbă, cugetă Ben. *Un loc aidoma găurilor de morloci, pe unde Monstrul iese și intră la loc. Și el știe că sîntem aici. Ne așteaptă să intrăm.*

– To-to-toată lumea încă mai vrea? întrebă Bill.

Îl priviră palizi și solemni. Nimeni nu spuse nu. Eddie bîjbîi în buzunar după inhalator și trase din el, prelung, o gură mare de aer.

– Dă-mi și mie un pic, ceru Richie.

Eddie îl privi surprins, așteptînd poanta. Richie ridică mîna:

– Nu-i banc. Pot să iau și eu puțin?

Eddie ridică din umărul valid – o mișcare stîngace – și i-l întinse. Richie apăsă pe trăgaci și inhală adînc.

– Aveam nevoie, spuse el, și i-l dădu înapoi.

Tuși puțin, dar ochii îi erau serioși.

– Și eu, spuse Stan. Bine?

Așa că, unul după altul, folosiră inhalatorul lui Eddie. Cînd reveni la el, Eddie îl îndesă în buzunarul de la spate, cu țeava afară. Se întoarseră să privească din nou casa.

– Locuiește *cineva* pe strada asta? întrebă Beverly cu glas scăzut.

– Nu în capătul de aici, răspunse Mike. Nu mai locuiește nimeni. Doar vagabonzii care stau o vreme și pe urmă se duc cu mărfarele.

– Ăia n-ar vedea nimic, spuse Stan. Ar fi în siguranță. Majoritatea dintre ei.

Îl privi pe Bill:

– Poate vreun om mare să-l vadă pe Monstru, ce crezi, Bill?

– Nu șt-știu. Trebuie să fie *u-u-unii.*

– Aș vrea să-l putem întîlni pe vreunul dintre ăștia, spuse posac Richie. Asta chiar nu-i o treabă de copii, înțelegeți ce vreau să zic?

Bill înțelegea. Ori de cîte ori băieții Hardy dădeau de necaz, Fenton Hardy era pe față ca să-i scoată basma curată. La fel cu Hartson, tatăl lui Rick Brant din *Rick Science Adventures.* Rahat, pînă și Nancy Drew avea un tată care se arăta cît ai clipi dacă ăia răii o legau și o aruncau într-o mină abandonată.

– Bine era s-avem un om mare cu noi, spuse Richie, privind la casa închisă, cu zugrăveala ei coșcovită, ferestrele jegoase și veranda umbrită.

Oftă obosit. Un moment, Ben simți hotărîrea celorlalți clătinîndu-se.

Apoi Bill spuse:

– Ha-ha-aideți a-a-a-aici. Ia uitați la as-asta.

Ocoliră pînă în stînga verandei, unde împrejmuirea era ruptă. Rugii de trandafiri, crescuți în dezordine, erau tot acolo... Iar cei pe care-i atinsese leprosul lui Eddie cînd se tîrîse afară rămaseseră negri și morți.

– I-a atins doar și *asta* s-a-ntîmplat? întrebă Beverly, îngrozită.

Bill dădu din cap.

– Sî-înteți *s-s-siguri?*

O clipă, nimeni nu răspunse. *Nu erau* siguri; chiar dacă știau cu toții, după cum arăta fața lui Bill, că și fără ei ar merge înainte, nu erau siguri. Și se mai citea pe chipul lui Bill și un soi de rușine. După cum le mai spusese și înainte, George nu fusese fratele lor.

Dar toți ceilalți copii, cugetă Ben. *Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, micul Clements, Eddie Corcoran (poate), Ronnie Grogan... Chiar și Patrick Hockstetter. Omoară copii, fir-ar să fie,* copii!

– Eu merg, Bill Barosane, spuse el.

– Căca-m-aș, și eu, se decise Beverly.

– Sigur, spuse Richie. Crezi că te las să te-alegi tu cu toată distracția, gură-de-păsat?

Bill îi privi, cu un nod zvîcnindu-i în gît, apoi dădu din cap. Îi oferi cutia de tablă lui Beverly.

– Ești *sigur,* Bill?

– S-s-sigur.

Fata înclină capul, dintr-o dată îngrozită și copleșită de această responsabilitate și fermecată de încrederea lui. Deschise cutia, luă plumbii și strecură unul în buzunarul din față al blugilor. Pe celălalt îl potrivi în cupa de cauciuc a praștiei. Simțea bila închisă strîns în pumnul ei, rece la început, apoi încălzindu-se.

– Să mergem, spuse cu vocea nu tocmai fermă. Să mergem pînă nu mă scap pe mine.

Bill încuviință, apoi îl privi pătrunzător pe Eddie:

– Po-poți f-f-face asta, E-E-Eddie?

Eddie confirmă.

– Sigur că pot. Ultima oară am fost singur. De data asta sînt cu prietenii mei. Just?

Se uită la ei, cu un rînjet mic. Expresia îi era sfioasă, fragilă și frumoasă.

Richie îl bătu pe spate:

– Ie juust, seniorr. Înceerce careva să-ți fure inhialatorele, și-l ucidem. Da-l ucideem *înceet.*

– Ești grozav, Richie, spuse Bev, rîzînd.

– Su-su-sub v-verandă, reluă Bill. To-toți în u-u-urma mea. Și de acolo în piv-piv-beci.

– Dacă intri tu primul și chestia aia sare la tine, eu ce fac? întrebă Beverly. Trag prin tine?

– Dacă tre-trebuie. Da' aș pro-pro-propune să-ncerci să o-o-ocolești, mai întîi.

Richie rîse în hohote.

– O să c-c-căutăm peste to-to-tot, dacă t-trebuie, continuă Bill și ridică din umeri. Poate n-o să găsim ni-ni-nimic.

– Crezi tu asta? întrebă Mike.

– Nu, răspunse scurt Bill. E a-a-aici.

Ben îl credea. Casa de pe Neibolt Street 29 părea închisă într-un înveliș otrăvitor. Nu se putea vedea... Dar se putea simți. Monstrul! Își linse buzele.

– Sînteți ga-ga-gata? îi întrebă Bill.

Îl priviră cu toții.

– Gata, Bill, spuse Richie.

– A-atunci, ha-haideți. Stai ap-aproape în urma mea, B-Beverly.

Se lăsă în genunchi și se tîrî prin tufele de trandafiri pîrjoliți, pînă sub verandă.

8

Intrară astfel: Bill, Beverly, Ben, Eddie, Richie, Stan, Mike. Frunzele de sub verandă foșneau și emanau rotocoale de miros acru, stătut, galben-veninos. Ben strînse din nas. Mai întîlnise vreodată frunze veștede care să miroasă ca acestea? Nu. Iar apoi îl izbi un gînd neplăcut. Miroseau așa cum își închipuia el că ar mirosi o mumie imediat după ce arheologul i-a deschis sarcofagul cu pîrghia: miros de praf și acid vechi, amar.

Bill ajunsese la fereastra spartă a pivniței și privea în beci. Beverly se tîrî lîngă el.

– Vezi ceva?

Bill scutură din cap.

– Da' asta n-nu î-î-înseamnă că nu-i ni-nimic aici. U-uite: aia-i gră-grămada de cărbuni pe care ne-am urcat eu și R-R-Richie ca să ie-ieșim.

Ben, care privea printre ei, o văzu și el. Acum era deopotrivă fascinat și înspăimîntat și primi cu bucurie fascinația, recunoscînd instinctiv că ar putea fi o unealtă. Mormanul de cărbuni semăna puțin cu un reper de teren despre care doar ai citit sau ai auzit de la alții.

Bill se răsuci și lunecă prin fereastră. Beverly îi dădu lui Ben praștia, închizîndu-i mîna peste cupă și bila cuibărită în ea.

– Mi-o dai în secunda cînd sînt jos. În *secunda* aia.

– M-am prins.

Se strecură în jos, ușoară și mlădie. Urmă – pentru Ben cel puțin – un moment în care inima-i încetă să mai bată, cînd bluza îi ieși din pantaloni și-i văzu pîntecele plat, alb. Apoi simți fiorul mîinilor ei peste ale lui cînd îi dădu praștia.

– Okay. Am luat-o. Hai și tu.

Ben se răsuci la rîndul său și începu să se îndese prin fereastră. Ar fi trebuit să prevadă ceea ce urmă; era realmente inevitabil. Se înțepeni. Poponeața i se propti în rama dreptunghiulară a ferestrei și nu vru să mai înainteze. Începu să se împingă înapoi afară și își dădu seama, îngrozit, că o putea face, dar avea toate șansele să-și tragă pantalonii – și probabil și chiloții – pînă la genunchi. Și iacătă-l, cu fundul sau extrem de mare, practic în nasul iubitei.

– Mai repede! îl zori Eddie.

Ben împinse amarnic cu ambele mîini. O clipă încă nu se putu mișca, după care fundul îi sări din fereastră. Blugii i se apăsară dureros între picioare, strivindu-i fuduliile. Pragul de sus al cercevelei îi trase cămașa în sus pînă la omoplați. Acum i se blocase burta.

– Suge-ți burta, Clăiță, îl îndemnă Richie, chicotind isteric. Fă bine și suge-ți-o, altfel va trebui să-l trimitem pe Mike după ferăstrăul lui taică-său ca să te scoatem de-acolo.

– Bip-bip, Richie, spuse Ben scrîșnind din dinți.

Își supse burta cît putu de mult. Mai avansă puțin și se opri iar.

Întoarse capul cît putea de mult, luptîndu-se cu panica și claustrofobia. Chipul îi era roșu-aprins, asudat. Mirosul acru al frunzelor îi înțepa greu nările, înecîndu-l.

– Bill! Nu puteți, băi, să mă trageți?

Îl simți pe Bill apucîndu-l de-o gleznă, pe Beverly de cealaltă. Își supse iarăși burta și peste o clipă căzu de-a berbeleacul pe fereastră.

Bill îl prinse. Amîndoi aproape că se prăvăliră la pămînt. Ben nu se uită la Bev. În viața sa nu se simțise atît de jenat ca în clipa aceea.

– N-n-n-ai pățit nimic, do-do-dom'le?

– Nnu.

Bill rîse strepezit. Beverly i se alătură, iar apoi Ben se simți și el în stare să rîdă puțin, deși aveau să treacă ani de zile pînă să poată vedea ceva cît de cît comic în cele petrecute.

– Hei! strigă de sus Richie. Eddie are nevoie de ajutor, se aude?

– B-b-bine.

Bill și Ben își ocupară pozițiile sub fereastră. Eddie coborî pe spate. Bill îl prinse de picioare, chiar deasupra genunchilor.

– Vezi ce faci, spuse Eddie cu o voce certăreață, nervoasă. Mă gîdil.

– Ramon see gîdiilă din *pliin,* seniorr, răsună de sus vocea lui Richie.

Ben îl cuprinse pe Eddie pe după talie, încercînd să nu-i atingă ghipsul și eșarfa. Împreună cu Bill, îl coborî pe Eddie prin fereastră ca pe un cadavru deja țeapăn. Eddie scoase un țipăt mic, dar nimic mai mult.

– E-E-Eddie?

– Mda, spuse Eddie, nu-i nimic. Nici o brînză.

Dar pe frunte îi apăruseră broboane mari de sudoare și respira cu gîfîieli iuți. Ochii îi săgetau împrejurul pivniței.

Bill păși din nou înapoi. Beverly stătea lîngă el, ținînd acum praștia de crăcan și de cupă, gata să tragă la nevoie. Ochii ei măturau încontinuu beciul. Richie veni următorul, urmat de Stan și Mike, toți trei mișcîndu-se cu o grație lină pe care Ben o invidia profund. Și ajunseră cu toții jos, în beciul unde Bill și Richie văzuseră Monstrul cu numai o lună în urmă.

Încăperea era luminată difuz, însă nu era întunecoasă. O lumină crepusculară pătrundea oblic prin ferestre, bălțind pe pămîntul de pe jos. Lui Ben pivnița îi părea foarte mare, aproape *prea* mare, ca și cum ar fi fost martorul vreunei iluzii optice. Bîrne prăfuite se încrucișau deasupra. Țevile cuptorului de cărbuni erau ruginite. Un soi de țesătură de un alb-murdar spînzura de conductele de apă, în fîșii și ciucuri jegoși. Mirosul se simțea și aici. Un miros galben, nespălat. Ben își spuse: *E aici. O, sigur că aici este.*

Bill porni spre trepte. Ceilalți îl urmară. Se opri la baza scării, aruncînd o privire sub ea. Întinse un picior și scoase ceva afară cu o

mișcare scurtă. Priviră obiectul fără o vorbă. Era o mănușă albă de clovn, acum brăzdată cu noroi și praf.

– Su-su-sus, spuse el.

Urcară și ajunseră într-o bucătărie murdară. Un scaun simplu, cu spătar drept, stătea rătăcit în centru, pe linoleumul vălurit. Nimic altceva. Într-un colț se vedeau sticle goale de băutură. Ben zări și altele în încăpere. Simțea mirosul de alcool – vin, mai ales – și de fum de țigară vechi, stătut. Aceste duhori predominau, dar mai domnea și celălalt miros. Cu fiecare moment devenea tot mai puternic.

Beverly se apropie de dulapuri și deschise unul. Scoase un țipăt pătrunzător cînd un șobolan brun-negricios i se rostogoli aproape în față. Izbi tejgheaua și-i privi cu ochii săi negri, scăpărători. Continuînd să zbiere, Beverly ridică praștia și trase de zgîrci.

– *NU!* mugi Bill.

Se întoarse spre el, palidă și îngrozită. Apoi dădu din cap și lăsă brațul să i se destindă – dar Ben socoti că fusese foarte, foarte aproape să piardă una din mult prea prețioasele bile din argint. Dădu înapoi încet, se ciocni de Ben, tresări. Băiatul o cuprinse strîns cu un braț.

Șobolanul lipăi pe toată lungimea tejghelei, sări pe podea, fugi în cămară și dispăru.

– Am vrut să trag în el, spuse Beverly cu voce slabă. Să irosesc pe el jumătate din muniție.

– Da, răspunse Bill. E c-c-ca po-poligonul de tir al FBI de la Qu-Qu-Quantico. Te tri-trimit p-pe strada aia f-f-alsă și sc-scot ți-inte. Dacă îm-împuști cetățeni cinstiți în-în loc de pun-pungași, pierzi pu-puncte.

– Nu pot face așa ceva, Bill, spuse fata. O să mă-ncurc. Poftim. Fă-o tu.

Îi întinse praștia, dar Bill clătină din cap:

– *T-t-trebuie,* B-Beverly.

Dintr-un alt dulap se auzi un chirăit.

Richie merse într-acolo.

– Nu te duce prea aproape! latră Stan. Ar putea...

Richie privi înăuntru și pe față i se așternu o expresie de dezgust grețos. Trînti ușa dulapului cu o pocnitură ce iscă un ecou mort în casa goală.

– Pui de-abia fătați.

Greața îi sufoca vocea.

– Cei mai mulți pui din cîți am văzut... Din cîți a văzut *cineva,* probabil.

Se șterse la gură cu dosul mîinii.

– Sînt cu *sutele* acolo.

Îi privi pe ceilalți; gura i se zbătea într-un tic necontrolat.

– *Cozile*... Le-aveau pe toate încîlcite, Bill. Înnodate laolaltă.

Se strîmbă.

– Ca șerpii.

Se uitară la ușa dulapului. Scheunatul era înăbușit, dar totuși îl auzeau clar. *Șobolani,* își spuse Ben, privind la fața albă a lui Bill și, peste umărul acestuia, la cea gri-cenușie a lui Mike. *Oricine se teme de șobolani. O știe și Monstrul.*

– Ha-ha-haideți, îi chemă Bill. A-aici pe N-N-Neibolt Street d-di-dis-tracția nu co-conteneşte.

Intrară în antreu. Se amestecau mirosurile scîrboase de ipsos putred și urină veche. Puteau privi în stradă prin ochiurile murdare de geam, văzîndu-și acolo bicicletele. A lui Bev și a lui Ben erau proptite pe cricuri. A lui Bill stătea rezemată de un arțar pipernicit. Lui Ben bicicletele îi păreau aflate la o mie de kilometri distanță, ca obiectele văzute printr-un telescop întors. Strada pustie cu porțiunile ei răzlețe de asfalt, cerul decolorat și umed, mîrîitul monoton al unei locomotive rulînd pe o linie secundară... Toate acestea i se păreau asemenea unor vise, unor halucinații. Real era doar holul cel părăginit, cu duhorile și umbrele sale.

Într-un colț se găseau cioburi de sticlă brună spartă – sticle Rheingold.

În celălalt, udă și umflată, zăcea o revistă obscenă mare cît un catastif. Femeia de pe copertă stătea aplecată peste un scaun, cu fusta ridicată la spate dezvelindu-i poala furoului-plasă și chiloții negri. Fotografia nu i se părea lui Ben deosebit de sexy, nici nu-l stînjenea faptul că o văzuse și Beverly. Umezeala îngălbenise pielea femeii și boțise coperta în încrețituri care pe fața ei deveneau riduri. Privirea lascivă se prefăcuse în rînjetul unei tîrfe moarte.

(Peste ani de zile, cînd Ben povestea aceasta, Bev țipă pe neașteptate, speriindu-i pe toți – nu ascultau relatarea atît de mult cît o retrăiau.

– *Ea* era! răcni Bev. Doamna Kersh! Era *ea!*)

În timp ce Ben o privea, tînăra/bătrîna hoașcă de pe coperta revistei porcoase îi făcu cu ochiul. Dădu din fund într-o chemare obscenă.

Înghețat tot și totuși transpirînd, Ben privi în altă parte.

Bill deschise o ușă în stînga și îl urmară într-o cameră boltită ce părea să fi fost cîndva un salonaș. O pereche de pantaloni verzi boțiți atîrnau de becul agățat în tavan. La fel ca și pivnița, odaia i se părea lui Ben prea mare, lungă aproape cît un vagon de marfă. Mult prea lungă pentru o casă atît de mică pe cît păruse aceea văzută de afară...

Oh, dar aia era afară, vorbi în mintea lui un glas nou. Era o voce batjocoritoare, scîrțîită, iar Ben își dădu seama cu bruscă certitudine că îl auzea pe Pennywise însuși; Pennywise îi vorbea dintr-un soi de radio al minții. *Afară, lucrurile par întotdeauna mai mici decît sînt cu adevărat, nu-i așa, Ben?*

– Pleacă, șopti el.

Richie se întoarse să-l privească, încordat și palid la față.

– Ai spus ceva?

Ben clătină din cap. Vocea se stinsese. Acesta era un lucru important, un lucru bun. Totuși

(afară)

înțelesese. Casa aceea era un loc special, un fel de stație, unul dintre locurile din Derry, dintre multele locuri poate, prin care Monstrul își putea afla drumul către lumea de la suprafață. Casa asta putredă și puturoasă unde *nimic* nu era cum trebuie. Nu doar simplul fapt că părea prea mare; *unghiurile* erau greșite, perspectiva era irațională. Ben stătea imediat lîngă ușa dintre salonaș și vestibul, iar ceilalți se îndepărtau de el printr-un spațiu care acum părea la fel de mare ca Bassey Park... Dar, în timp ce se îndepărtau, păreau să se *mărească* în loc să se micșoreze. Planșeul dădea impresia că ar fi în pantă, și...

Mike se întoarse.

– Ben! strigă el, iar Ben îi văzu neliniștea pe față. Grăbește-te! Te pierdem!

Abia putu auzi ultimul cuvînt. Rămase în aer ca și cum ceilalți s-ar fi îndepărtat într-un tren rapid.

Dintr-o dată speriat, o luă la fugă. Ușa din urma lui se trînti cu un trosnet înăbușit. Zbieră... Și ceva păru să freamete prin aer chiar în spatele lui, fluturîndu-i cămașa. Privi în urmă, dar acolo nu era nimic. Asta nu-i schimbă totuși convingerea că ceva anume fusese.

Îi ajunse pe ceilalți din urmă. Gîfîia, cu răsuflarea tăiată, și ar fi putut să jure că alergase cel puțin o jumătate de kilometru... Dar cînd privi în urmă văzu că nu-l despărțeau nici zece pași de peretele din spate al salonașului.

Mike îl apucă de umăr suficient de strîns ca să-l doară.

– Dom'le, m-ai speriat, spuse el.

Richie, Stan și Eddie îl priveau întrebători pe Mike.

– Părea *mic*, le explică el. Ca și cum ar fi fost la distanță de cel puțin un kilometru.

– Bill!

Bill privi înapoi.

– Trebuie să fim siguri că toată lumea stă pe-aproape, gîfîi Ben. Locul ăsta... Parcă-i casa cu surprize din parcul de distracții. O să ne pierdem. Cred că Monstrul *vrea* să ne pierdem. Să ne despărțim.

Bill îl privi un moment, cu buzele strînse într-o dungă hotărîtă.

– Bine, spuse el. O s-să stăm a-a-aproape. Nimeni n-o ia ra-razna.

Dădură din capete, înspăimîntați, strînși lîngă ușa holului. Mîna lui Stan bîjbîi după cartea ornitologică din buzunarul de la spate. Eddie își ținea inhalatorul într-o mînă, apăsîndu-l, slăbind, apăsîndu-l iar.

Bill deschise ușa și văzură un alt culoar, mai îngust. Tapetul, care înfățișa mlădițe de trandafiri și elfi cu tichii verzi, cădea în fîșii moi de pe tencuiala spongioasă. Pete galbene de apă se răspîndeau în inele deasupra, pe tavan. Un fascicul de lumină bolnavă cădea printr-un geam murdar de la capătul holului.

Deodată coridorul păru că se alungește. Plafonul se înălță și începu să se micșoreze deasupra lor ca un soi de rachetă ciudată. Ușile se alungiră, urmînd tavanul, făcute parcă din zahăr caramel. Chipurile elfilor deveniră prelungi și neomenești, cu ochii prefăcuți în găuri negre sîngerînde.

Stan țipă și-și acoperi fața cu mîinile.

– *N-n-u-i în re-re-re-REALITATE!* urlă Bill.

– Ba *e!* urlă Stan la rîndul său, cu pumnii mici, strînși, acoperindu-i ochii. E *real*, și tu *știi* că e, Doamne, înnebunesc, asta-i o *nebunie, e o nebunie...*

– *U-u-UITE!* tună glasul lui Bill, către Stan, către toți, iar Ben, cu capul învîrtindu-i-se, îl privi pe Bill cum se apleacă, se ghemuiește, și dintr-o dată se aruncă în sus.

Pumnul său stîng nu se izbi de nimic, absolut de nimic, dar auziră o pîrîitură puternică. Praf de tencuială pufni dintr-un loc unde nu mai era nici un tavan... Iar apoi era din nou. Holul redeveni un simplu hol –îngust, cu plafonul scund, murdar, cu pereți care nu se mai întindeau la infinit. Nu era acolo decît Bill, privindu-i și oblojindu-și mîna însîngerată, albită de tencuială spulberată. Deasupra se vedea urma clară făcută de pumnul său în mortarul moale al tavanului.

– N-n-nu-i r-r-real, îi spuse el lui Stan și tuturor. Doar o f-f-față f-fa-falsă. Ca o m-m-ască de H-H-H-Halloween.

– Pentru *tine,* poate, spuse cu glas surd Stan.

Chipul îi era șocat și îngrozit. Privi în jur de parcă nu mai era sigur unde se găsea. Uitîndu-se la el, simțind izul acru al spaimei ce-i ieșea prin pori, Ben, pe care victoria lui Bill îl înveselise peste măsură, se sperie iarăși cu totul. Stan era gata să clacheze. Curînd aveau să-l apuce istericalele, va începe să zbiere poate, și atunci ce avea să se întîmple?

– Pentru *tine,* repetă Stan. Dar, dacă eu încercam asta, nu s-ar fi întîmplat nimic. Pentru că... tu l-ai avut pe fratele tău, Bill, dar eu nu am nimic.

Privi în jur – mai întîi înapoi spre salonaș, care dobîndise o sumbră atmosferă brună, atît de densă și fumurie, încît abia dacă mai puteau să vadă ușa pe unde intraseră în acest hol luminos, dar și întunecos, murdar, absolut dement. Pe tapetul în descompunere elfii făceau tumbe sub lujerii de trandafir. Soarele învăpăia ochiurile ferestrei din capătul holului, iar Ben știa că dacă se vor duce acolo au să vadă muște moarte... Alte cioburi de sticlă... Și pe urmă, ce? Podelele despărțindu-se, scuipîndu-i într-o beznă moartă unde degete încîrligate așteptau să-i prindă? Stan avea dreptate; Doamne, de ce veniseră în bîrlogul Monstrului, cu nimic altceva decît cele două bile stupide din argint și o nenorocită de praștie?

Observă cum panica lui Stan trece de la unul la altul și apoi la următorul, și la următorul – ca un foc de ierburi întețit de un vînt fierbinte, se dilată în ochii lui Eddie, înmuie gura lui Bev, îl făcu pe Richie să își împingă în sus ochelarii cu ambele mîini și să privească în jur ca și cum o fiară s-ar fi ținut îndeaproape pe urmele lui.

Tremurau, aproape gata s-o ia la fugă, aproape dînd uitării avertismentul lui Bill de a sta laolaltă. Ascultau suflările panicii tari, ca furtuna, vîjîindu-le în urechi. Ca prin vis, Ben o auzi pe Miss Davies, bibliotecara asistentă, citindu-le celor mici: *Cine face tropa-trop pe podețul meu?* Și-i văzu pe cei mici, pe bebeluși, aplecîndu-se înainte, cu fețele nemișcate și solemne, cu ochii reflectînd eterna fascinație a basmului; i se va veni de hac monstrului... sau se va ospăta acesta?

– N-am nimic! se văită Stan Uris, și păru foarte mic, aproape destul de mic ca să se strecoare printr-una dintre crăpăturile podelelor, ca o scrisoare umană. Tu-l ai pe frate-tău, dom'le, da' eu n-am *nimic!*

– Ba *a-a-a-ai!* răcni la el Bill.

Îl apucă pe Stan, iar Ben se simți convins că-i va arde una, și gîndurile sale gemură: *Nu, Bill, te rog, ăsta-i obiceiul lui Henry, dacă faci asta, Monstrul ne va ucide chiar acum!*

Dar Bill nu-l lovi pe Stan. Îl întoarse pe călcîie, cu mîini aspre, și smulse cartea din buzunarul de la spate al blugilor lui Stan.

– Dă-mi-o! țipă Stan, izbucnind în plîns.

Ceilalți stăteau năuciți, ferindu-se din calea lui Bill, ai cărui ochi păreau acum să ardă de-a binelea. Fruntea îi lucea ca o lampă, și-i întinse lui Stan cartea ca un preot ce ridică un crucifix pentru a alunga un vampir.

– *Tu a-a-ai p-p-pă-păs-păs...*

Ridică în sus capul, cu tendoanele gîtului ieșite în relief, cu mărul lui Adam ca un vîrf de săgeată îngropat în gît. Ben era cuprins și de teamă, și de milă pentru prietenul său Bill Denbrough; domnea însă și un simțămînt puternic de minunată îmbărbătare. Se îndoise de Bill? Se îndoise vreunul dintre ei? *Oh, Bill, spune-o, te rog, nu poți s-o spui?*

Și, cumva, Bill reuși:

– *Ai PĂ-PĂ-PĂ-PĂSĂRILE tale! Ai PĂ-PĂ-PĂSĂRILE!*

Aruncă spre Stan cartea. Stan o luă și-l privi buimac pe Bill. Lacrimile îi sclipeau pe obraji. Strînse cartea cu o asemenea forță încît degetele i se albiră. Bill îl privi, apoi pe ceilalți.

– Ha-ha-aideți, îi chemă el iar.

– Cu păsările o să țină? întrebă Stan.

Vocea îi era șoptită și uscată.

– În Turnul de Apă a ținut, nu? îl întrebă Bev.

Stan o privi fără convingere.

Richie îl bătu pe umăr:

– Hai, Stan-copilu' Bărbat mi-ești au șoarec mi-ești?

– Trebuie că-s bărbat, spuse zguduit Stan, și-și șterse fața de lacrimi cu podul palmei stîngi. Din cîte știu, șoarecii nu fac în pantaloni.

Rîseră, și Ben putu să jure că simțise casa dînd înapoi din calea lor, din fața acelui sunet. Mike se întoarse:

– Camera aia mare. Aia prin care tocmai am trecut. Priviți!

Priviră. Salonul era acum aproape negru. Nu de fum sau vreun soi de gaz; nu era decît negreală, o negreală aproape solidă. Aerul fusese jefuit de lumină. Bezna părea să se rostogolească și să se flexeze sub ochii lor, închegîndu-se sub formă de chipuri.

– Haide-de-deți.

Întoarseră spatele întunericului și porniră prin hol. Trei uși se deschideau din acesta, două cu mînere murdare din porțelan alb, a treia doar cu o gaură în locul unde fusese clanța. Bill apucă primul mîner, îl răsuci și împinse ușa. Bev se înghesui lîngă el, ridicînd praștia.

Ben făcu un pas înapoi, conștient că și ceilalți făceau același lucru, strîngîndu-se în spatele lui Bill ca niște orătănii speriate. Era un dormitor, gol cu excepția unei saltele pătate. Fantomele ruginite ale arcurilor unei somiere de mult timp dispărute erau tatuate în epiderma galbenă a saltelei. Dincolo de unica fereastră a odăii, flori-ale-soarelui se aplecau și dădeau din capete.

– Nu-i nimic..., începu Bill.

Și în clipa aceea salteaua începu să se umfle și să se dezumfle ritmic. Se sfîșie deodată drept în mijloc. Un fluid negru și cleios începu să se reverse, mînjind salteaua și apoi scurgîndu-se pe podea spre ușă. Înainta în tentacule lungi, ca niște frînghii.

– Închide-o, Bill! strigă Richie. Închide-o-n pizda mă-sii de ușă!

Bill trînti ușa, întoarse capul spre ei și încuviință.

– Haideți.

Abia atinsese mînerul celei de-a doua uși – aceasta aflîndu-se de cealaltă parte a culoarului îngust – cînd zbieretul începu dincolo de lemnul ieftin.

9

Pînă și Bill dădu înapoi din fața acelui țipăt inuman. Ben simțea că sunetul l-ar fi putut scoate din minți; creierul său vizualiza un greier gigantic aflat după ușă, ca o imagine dintr-un film unde radiațiile au făcut toate insectele să crească pînă la dimensiuni inimaginabile – *Începutul sfîrșitului* poate, sau *Scorpionul negru,* ori filmul acela despre furnicile din rețeaua de canalizare a Los Angelesului. N-ar fi putut-o lua la fugă nici chiar dacă oroarea aceea zbîrcită și zumzăitoare ar fi despicat panourile ușii și ar fi început să îl mîngîie cu enormele ei picioare păroase. Era vag conștient că Eddie, aflat alături, respira în icnete retezate.

Mugetul crescu în intensitate, fără a-și pierde deloc calitatea de bîzîit de insectă. Bill mai făcu un pas înapoi, acum fără un strop

de sînge în obraji, cu ochii ieșindu-i din orbite și buzele doar o cicatrice purpurie sub nas.

– Trage, Beverly! se auzi Ben pe sine strigînd. Trage prin ușă, trage înainte s-ajungă la noi!

Iar soarele cădea prin fereastra murdară din capătul holului, o mare greutate arzîndă.

Beverly ridică praștia ca prin vis, în timp ce zumzetul urlat se auzea tot mai tare, tot mai tare, mai tare...

Dar, înainte de-a apuca să întindă zgîrciul, îl auzi pe Mike strigînd:

– Nu! Nu! Bev, nu! Băi, ce chestie! Fir-aș al dracu'!

Și, incredibil, Mike rîdea. Se îmbulzi înainte, apucă mînerul, îl răsuci și deschise ușa. O smulse din cadrul umflat cu un scîrțîit scurt.

– E o urlătoare! Doar o urlătoare, atîta tot, ceva pentru speriat ciorile!

Camera era o boxă goală. Pe pardoseală zăcea o cutie cu ambele capete tăiate. Prin mijlocul ei se întindea o sfoară ceruită, încordată și înnodată în afara găurilor practicate în pereții cutiei. Deși în încăpere nu sufla nici o boare de vînt – singura fereastră era închisă și cîrpită cu scînduri, lăsînd lumina să pătrundă doar sub formă de raze, prin crăpături – nu încăpea nici o îndoială că zumzetul provenea din cutie.

Mike merse spre ea și îi trase un șut zdravăn. Bîzîitul încetă, iar cutia se rostogoli într-un colț îndepărtat.

– O simplă urlătoare, le spuse el celorlalți, ca și cum și-ar fi cerut scuze. Le punem pe sperietori. Nu-i nimica. Doar un truc ieftin. Da' *eu* nu-s cioară.

Îl privi pe Bill, fără să mai rîdă, dar zîmbind încă.

– Tot îmi e frică de Monstru – cred că tuturor ne e –, dar și lui îi e frică de noi. Ca să v-o spun p-a dreaptă, cred că-i e al dracului de frică.

– Ș-și eu cred, dădu Bill din cap.

Se îndreptară spre ușa de la capătul coridorului și, în timp ce-l privea pe Bill vîrîndu-și degetul încovoiat în gaura unde fusese clanța, Ben înțelese că acolo avea să se sfîrșească; n-aveau să dea peste nici o păcăleală după ușa aceea. Acum mirosul era mai greu, iar senzația aceea zdrobitoare a două forțe opuse învîrtejindu-se în jurul lor era mult mai puternică. Îi aruncă o privire lui Eddie, cu brațul său în eșarfă, în mîna teafără strîngînd inhalatorul. O privi pe Bev, de partea cealaltă, albă la față, ținînd în sus praștia ca pe un iadeș. Spuse în sinea sa: *Dacă va trebui să fugim, voi încerca să te apăr, Beverly. Jur c-am să-ncerc.*

Probabil că-i simțise acest gînd, căci se întoarse spre el și-i dărui un surîs încordat. Ben îi zîmbi și el.

Bill deschise ușa. Balamalele slobozirăun țipăt isteric și rămaseră apoi tăcute. Era o baie... Dar ceva nu era în regulă. *Cineva a spart ceva aici,* era singurul lucru ce-i putea trece lui Ben prin cap la început. *Nu o sticlă de rachiu... Atunci, ce?*

Cioburi și țăndări albe, lucind răutăcioase, zăceau împrăștiate pretutindeni. Atunci înțelese. Era nebunia nebuniilor. Rîse. Richie i se alătură.

– Cuiva trebuie că i-a scăpat bășinica bășinicilor, spuse Eddie, iar Mike începu să chicotească și să dea din cap.

Stan zîmbea puțin și el. Doar Bill și Beverly rămîneau sumbri.

Bucățelele albe risipite pe dușumea erau aschii de porțelan. Explodase vasul toaletei. Bazinul zăcea beat, strîmb, într-o băltoacă de apă, salvat de la prăbușire doar de faptul că toaleta fusese amplasată într-un colț al odăiței, iar rezervorul căzuse, oprindu-se în celălalt colț.

Se adunară în spatele lui Bill și Beverly, cu tălpile crănțănindu-le pe cioburile de porțelan. *Indiferent ce-o fi fost,* își spuse Ben, *a făcut bietul closet să explodeze dracului de-a binelea.* Avu o viziune cu Henry Bowers aruncînd înăuntru două-trei M-80-uri de-ale lui, trîntind capacul și spălînd putina degrabă. Nu se putea gîndi la nimic altceva în afară de dinamită care să fi putut provoca un asemenea cataclism. Erau și cîteva bucăți mai mari, dar al dracului de puține; cea mai mare parte din ceea ce rămăsese erau mici țăndări ascuțite ca niște săgeți de sarbacană. Tapetul (rugi de trandafiri și elfi făcînd tumbe, la fel ca în hol) era găurit peste tot. Arăta ca o salvă de alice, dar Ben știa că nu era decît tot porțelan, înfipt în pereți de forța exploziei.

O cadă de baie stătea pe picioarele ei în formă de labe, cu generații de jeg negru între ghearele boante. Ben aruncă o privire în ea și văzu pe fund o depunere de mîl și pietriș mărunt. Un duș ruginit privea de sus la el. Deasupra chiuvetei, un dulăpior de medicamente stătea întredeschis, expunîndu-și rafturile goale. Pe aceste rafturi, mici cercuri de rugină indicau locurile unde cîndva se aflaseră tot felul de sticluțe.

– Nu m-aș apropia prea mult de aia, Bill Barosane! exclamă ascuțit Richie, iar Ben privi într-acolo.

Bill se apropia de gura scurgerii din dușumea, deasupra căreia fusese amplasată odinioară toaleta. Se aplecă spre ea... După care se întoarse spre ceilalți.

– A-a-aud ma-ma-mașinăriile de pom-pompare... Exact la fel ca pe M-M-Maidan!

Bev se trase mai aproape de Bill. Ben o urmă și, da, auzi și el: zgomotul acela înfundat și monoton. Atît numai că, răspîndindu-și ecoul prin țevi, nu suna deloc ca o mașinărie. Suna a ființă vie.

– D-d-de-a-a-aici a ve-ve-venit, spuse Bill; la față era palid ca moartea, dar avea ochii luminați de surescitare. De-a-aici a venit Monstrul în z-z-ziua aia și de-a-aici a v-v-venit Monstrul *în-în-întotdeauna!* Din can-canalizare!

Richie dădea din cap.

– Eram în pivniță, dar nu era acolo – Monstrul a coborît pe scară. Pentru că pe-aici putea să iasă.

– Și el a făcut *asta?* întrebă Beverly.

– E-era g-g-grăbit, cr-cred, răspunse grav Bill.

Ben privi în țeavă. Avea cam un metru lățime și era întunecoasă ca un puț de mină. Suprafața interioară de ceramică a țevii purta o crustă dintr-o substanță la care prefera să nu se gîndească. Zgomotul acela pulsatoriu plutea în sus hipnotic... Și deodată văzu ceva. Nu-l văzu cu ochii – nu imediat –, ci cu unul pe care-l avea îngropat adînc în minte.

Monstrul gonea spre ei, înaintînd cu viteza unui tren expres, umplînd gîtlejul acelei conducte negre dintr-o parte în alta; își asumase acum propria sa formă, oricare o fi fost; avea să-și extragă din mințile lor o formă anume, odată ajuns acolo. Venea, venea în sus din propriile-i căi viciate și catacombe negre subpămîntene, ochii săi arzînd într-o aură verde-gălbuie feroce, venea, venea; Monstrul venea.

Și atunci, mai întîi ca două scîntei, îi văzu ochii jos în întunecimea aceea. Dobîndiră formă – învăpăiați și demonici. Peste sunetul repetat al mașinilor, Ben putea auzi acum un zgomot nou – *Huuuuuuuu...* Un miros fetid rîgîi din gura zdrențuită a țevii și-l făcu să cadă înapoi, tușind sufocat.

– Vine! zbieră el. Bill, am văzut Monstrul, vine!

Beverly ridică praștia:

– Bine.

Ceva explodă din conductă. Ben, încercînd să-și amintească mai tîrziu acea primă confruntare, n-avea să-și poată aduce aminte decît de o formă schimbătoare, argintiu-portocalie. Nu era fantomatică;

avea materialitate, și simți și o altă formă, o anume formă reală și ultimă, dincolo de Monstru... Dar ochii săi nu puteau înțelege încă ceea ce vedea.

Apoi Richie căzu pe spate, cu fața schimonosită de groază, răcnind, și răcnind, și răcnind:

– Vîrcolacul! Bill! E vîrcolacul! Vîrcolacul Adolescent!

Și deodată forma ajunse în lumea reală, pentru Ben, pentru toți ceilalți.

Vîrcolacul stătea crăcănat deasupra țevii, cu picioarele păroase de ambele părți ale locului unde fusese cîndva toaleta. Ochii săi verzi îi străpungeau de pe chipul ucigaș. Botul i se încrețea, iar dintre dinți i se prelingea spumă alb-gălbuie. Slobozi un mîrîit cutremurător. Brațele i se întinseră spre Beverly, mînecile jachetei de licean dezvelindu-i-se de pe antebrațele acoperite cu blană. Răspîndea o duhoare fierbinte, crudă și ucigătoare.

Beverly urlă. Ben o apucă de spinarea bluzei și smuci atît de tare, încît cusăturile i se rupseră la subsuori. O mînă cu gheare spintecă aerul prin locul unde se găsise fata cu doar o clipă în urmă. Beverly se poticni înapoi pînă-n perete. Bila de argint sări din cupa praștiei. Licări un moment în aer. Mike, mai iute decît părea cu putință, o prinse și i-o înapoie.

– Trage-n el, iubito, o îndemnă el; avea voce perfect calmă, aproape senină. În clipa asta să tragi în Monstru.

Vîrcolacul scoase un răget zdrobitor ce se transformă într-un urlet care îți îngheța carnea pe os. Botul i se ridică spre tavan.

Urletul se prefăcu în rîset. Se repezi spre Bill, cînd acesta se întoarse s-o privească pe Beverly. Ben îl îmbrînci, iar Bill zbură grămadă.

– *Trage, Bev!* răcni Richie. *Pentru Dumnezeu, trage!*

Vîrcolacul țîșni, iar Ben nu mai avu nici o îndoială, atunci sau mai tîrziu, că Monstrul știa exact cine era șeful. Pe Bill pusese el ochii. Beverly întinse praștia și trase. Plumbul zbură și din nou rată ținta, dar de astă dată nu mai interveni nici o curbură salvatoare. Trecu pe alături cu peste treizeci de centimetri, făcînd o gaură în tapet deasupra căzii. Bill, cu brațele perforate de cioburi din porțelan sîngerînd prin zeci de locuri, urlă un blestem.

Capul de lup zvîcni; ochii săi verzi și fosforescenți o măsurară pe Beverly. Pe negîndite, Ben păși în fața ei, în timp ce fata scotocea în buzunar după al doilea proiectil. Blugii pe care-i purta erau prea strîmți. Îi îmbrăcase fără nici o intenție provocatoare; ca și în cazul

șortului din ziua întîmplării cu Patrick Hockstetter și frigiderul, purta încă modelul de anul trecut. Degetele i se închiseră peste bilă, dar aceasta lunecă dintre ele. Bîjbîi din nou și o apucă. O trase afară, întorcîndu-și pe dos buzunarul și împrăștiind pe jos paisprezece cenți, cotoarele a două bilete de la „Aladdin" și o cantitate de scame.

Vîrcolacul se năpusti asupra lui Ben, care stătea protector în fața ei... Și astfel, o împiedica să țintească. Aidoma unei fiare de pradă, își înclinase capul și clănțănea din colți. În reacțiile lui Ben nu părea să se mai afle acum loc pentru spaimă – în locul ei simți un soi de furie lucidă, combinată cu uimire și o anume senzație că timpul pusese pe neașteptate frînă. Își înfipse mîinile în părul aspru și încleiat – *blana,* cugetă el, *l-am prins de blană* – și simți dedesubt osul greu al craniului Monstrului. Smuci capul ca de lup cu toată puterea, dar, deși era un băiat robust, nu-i folosi la nimic. Dacă nu s-ar fi împleticit îndărăt lovindu-se de perete, făptura i-ar fi sfîșiat beregata cu toți colții.

Monstrul se repezi după el, aruncînd flăcări din ochii galbeni-verzui, mîrîind la fiecare răsuflare. Mirosea a canal și a încă ceva, un miros sălbatic și grețos, ca de alune putrede. O labă grea se ridică, iar Ben fentă în lături cît îi stătea în putință. Laba, înarmată cu gheare enorme, sfîșie răni nesîngerînde prin tapet, în mortarul brînzos de dedesubt. Îl putu auzi vag pe Richie răcnind ceva, pe Eddie urlînd la Beverly să tragă în Monstru. Dar Beverly nu trase. Era ultima ei șansă. Nu asta conta; trebuia să fie singura de care va *avea* nevoie. O răceală limpede pe care nu avea să o mai întîlnească niciodată în viață îi învălui privirea. Tot ce-i cuprindeau ochii se decupa în relief, nicicînd nu avea să mai vadă cele trei dimensiuni ale realității atît de clar conturate. Poseda fiecare culoare, fiecare unghi, fiecare distanță. Frica o părăsi. Simțea simpla poftă de certitudine a vînătorului. Pulsul îi încetini. Strînsoarea tremurător-isterică în care ținuse praștia slăbi, apoi se întări la loc, devenind firească. Trase adînc aer în piept. I se părea că nicicînd plămînii nu i se vor umple complet. Cețos, slab, auzi mici pocnete. Nu contau, orice-or fi fost. Ochi la stînga, așteptînd ca nefirescul cap al vîrcolacului să ajungă în iadeșul din fața elasticului de la praștie.

Ghearele lupului se prăvăliră iar. Ben încercă să se furișeze pe sub ele, dar deodată se simți prins în Strînsoarea lui. Monstrul îl trase ca și cum n-ar fi fost nimic altceva decît o păpușă de cîrpă. Fălcile i se descleștară.

– Ticălosule...

Înfipse un deget într-unul din ochii Monstrului. Fiara urlă de durere, și una dintre labele acelea înarmate cu gheare îi sfîșie cămașa. Ben își supse burta, dar o gheară îi trase o dîră dureroasă în josul toracelui. Sîngele țîșni din el stropindu-l pe pantaloni, pe tenișii, împroșcînd podeaua. Vîrcolacul îl azvîrli în cadă. Se lovi la cap, văzu stele verzi, se zbătu să se ridice în șezut și își văzu poala plină de sînge.

Vîrcolacul se răsuci pe călcîie. Ben observă cu aceeași claritate dementă că Monstrul purta blugi Levi Strauss decoloraţi. Cusăturile plesniseră. O batistă roșie plină de muci întăriți, ca cele pe care le-ar purta ceferiștii, îi atîrna dintr-un buzunar de la spate. Pe spinarea jachetei de licean, neagră cu portocaliu, erau scrise cuvintele „ECHIPA UCIGAȘILOR – LICEUL DERRY" Dedesubt, numele PENNYWISE. Iar în centru, un număr: 13.

Monstrul se repezi din nou la Bill. Acesta se ridicase, stînd acum cu spatele la perete și privindu-l fix și netemător.

– *Trage, Beverly! zbieră* iar Richie.

– Bip-bip, Richie, se auzi pe ea însăși replicînd de la vreo mie de kilometri depărtare.

Capul Vîrcolacului ajunse deodată acolo, în dreptul crăcanului. Fata fixă unul din ochii verzi ai Monstrului și-i dădu drumul bilei de argint. Nu se simți nici un tremur în mîinile ei; trase la fel de lin și natural precum lovise conservele din groapa cu gunoi în ziua cînd trăseseră toți cu rîndul să vadă care-i mai bun.

Ben avu atît timp să gîndească: *Oh, Beverly, dacă ratezi de data asta sîntem morți cu toții, și nu vreau să mor în cada asta murdară, dar nu pot ieși.* Nu rată. Un ochi rotund – nu verde, ci de un negru mort – apăru deodată sus în centrul botului Monstrului; țintise în ochiul drept și lovise alături cu mai puțin de un deget.

Zbieretul – un zbieret de surpriză, aproape omenesc, de durere, teamă și mînie – a fost asurzitor. Urechile lui Ben începură să țiuie. Apoi gaura perfect rotundă din chipul Monstrului dispăru, acoperită cu bulbuci de sînge. Nu curgea; năvălea din rană în torente. Șuvoiul îi inundă fața și părul lui Bill. *Nu contează,* își spuse Ben isteric. *Nu-ți face griji, Bill. Oricum n-o să-l poată vedea nimeni cînd ieșim de-aici. Dacă mai ieșim.*

Bill și Beverly înaintară spre vîrcolac, iar Richie, în urma lor, țipă scos din minți:

– Mai trage o dată, Beverly! Omoară-l!

– Omoară-l! zbieră Mike.

– Așa, omoară-l! se auzi și glasul lui Eddie.

– *Omoară-l!* urlă Bill, cu gura arcuită în jos într-o curbă tremurîndă; o dîră galben-alburie de tencuială căzută îi brăzda părul. *Omoară-l, Beverly, nu-l lăsa să scape!*

N-a mai rămas muniție, cugetă incoerent Ben, *ne-am ars. Ce tot vorbiți, să-l omoare?*

Privi însă la Beverly și înțelese. Dacă inima lui n-ar fi fost niciodată a ei pînă în acel moment, atunci ar fi zburat pînă la ea. Fata trăsese iarăși zgîrciul. Avea degetele închise peste cupă, ascunzîndu-i goliciunea.

– *Omoară-l!* mugi Ben și se rostogoli stîngaci peste marginea căzii.

Pantalonii și lenjeria îi stăteau lipite de piele, îmbibate cu sînge. Nu avea habar dacă e sau nu grav rănit. În urma primei sfîșieri fierbinți nu simțise prea multă durere, dar cu siguranță că pierduse sînge cu duiumul.

Ochii verzui ai lupului săgetară printre ei, plini acum de nesiguranță și de durere. Peste piepții jachetei, sîngele curgea valuri-valuri.

Bill Denbrough zîmbi. Era un zîmbet blînd, mai degrabă fermecător..., dar care nu-i cuprindea și ochii.

– N-ar fi trebuit să-ncepi cu fratele meu, rosti el. Trimite-l pe labagiu în iad, Beverly.

Incertitudinea părăsi ochii creaturii – Monstrul îi credea. Cu grație fluidă, se întoarse și plonjă în țeavă. În timp ce se ducea, se schimbă. Jacheta Liceului Derry i se topi în blană, iar culoarea se scurse din amîndouă. Forma țestei se alungi, ca și cum ar fi fost făcut din ceară ce se înmuia acum, începînd să curgă. I se modifică și trupul. Preț de o clipă Ben crezu că aproape văzuse care era forma reală a Monstrului, iar inima i se opri în piept, sloi de gheață, sufocîndu-l.

– *Am să vă ucid pe toți!* vui o voce din conductă.

Era groasă, sălbatică, deloc omenească. *Ucid pe toți... ucid pe toți... ucid pe toți...* Cuvintele se estompară tot mai departe, scăzînd, sleindu-se, îndepărtîndu-se... Contopindu-se în cele din urmă cu murmurul încet și pulsatoriu al mașinăriilor de pompat ce plutea prin țevi.

Casa păru să se stabilizeze cu o bufnitură grea, surdă. Dar nu se stabiliza, își dădu seama Ben; într-un chip ciudat, se *comprima,* revenind la dimensiunile ei normale. Orice magie o fi folosit Monstrul pentru a face casa de la numărul 29 de pe Neibolt Street să pară mai mare acum se retrăsese. Casa plesnise la loc ca un elastic. Nu mai era

decît o simplă casă, cu miros de umezeala și putregai, o casă nemobilată unde bețivi și vagabonzi veneau uneori să bea, să pălăvrăgească și să doarmă la adăpost de ploaie.

Monstrul plecase.

În priveghiul acesta, tăcerea părea foarte sonoră.

10

– T-t-trebuie să ie-ie-ieșim de-a-a-aici, spuse Bill.

Merse spre locul unde Ben încerca să se ridice și îl apucă de mîna întinsă. Beverly stătea lîngă gaură. Coborî ochii spre sine și răceala îi dispăru într-o fierbințeală ce păru să-i prefacă toată pielea într-un ciorap încins. Fără îndoială că trăsese într-adevăr foarte adînc aer în piept. Micile pocnete fuseseră ale nasturilor de la bluza ei. Săriseră pînă la unul. Bluza spînzura descheiată și sînii mici i se vedeau clar. O închise cu o smucitură.

– R-R-Richie, îl chemă Bill. Ajută-mă cu B-B-Ben. E g-g-g...

Richie i se alătură, urmat apoi de Stan și Mike. Toți patru îl săltară pe Ben în picioare. Eddie trecuse lîngă Beverly și o luase stîngaci de umeri cu brațul sănătos.

– Ai fost grozavă, spuse el, iar Beverly izbucni în lacrimi.

Ben făcu doi pași clătinați spre perete și se rezemă înainte de-a apuca să cadă iar. Își simțea capul ușor. Culoarea se tot scurgea din lumea înconjurătoare. Categoric, îi venea să verse.

Apoi brațul lui Bill îl cuprinse, puternic și încurajator.

– Cît e-e-e de gr-grav, C-C-Clăiță?

Ben se sili să-și privească burta. Descoperi că înfăptuirea a două acțiuni simple – a-și înclina capul și a desface despicătura cămășii – îi cerea mai mult curaj decît avusese nevoie pentru a intra de la bun început în casă. Se așteptă să-și vadă jumătate din măruntaie atîrnînd în fața lui ca niște ugere grotești. În loc de asta, văzu că hemoragia scăzuse și acum era doar un pîrîiaș leneș. Vîrcolacul îl zgîriase prelung și adînc, dar pare-se nu mortal.

Richie veni aproape. Privi tăietura, care urma un traseu șerpuitor pe pieptul lui Ben și se isprăvea în partea de sus a burții sale proeminente, după care îl privi serios în față.

– Cît pe-aci să-ți faci suspensor din mațe, Clăiță. Știi treaba asta?

– Fără bancuri, replică Ben.

Se privi cu Richie în ochi un răstimp lung, cu o expresie meditativă, după care izbucniră amîndoi în chicoteli nervoase, în aceeași clipă, împroșcîndu-se unul pe altul cu salivă. Richie îl îmbrățișă pe Ben, începînd să-i care pumni în spate.

– Am bătut Monstrul, Clăiță! Am bătut Monstrul!

– N-n-nu l-l-l-am bătut, interveni amar Bill. Am avut b-b-b-baftă. Să me-mergem pî-pî-pînă nu-nu-nu-i vine i-ideea să se-ntoar-toar-că.

– Unde? întrebă Mike.

– Pe Ma-Ma-Maidan.

Beverly își croi drum spre ei, continuînd să-și țină bluza închisă. Obrajii îi erau roșii ca focul.

– În club?

Bill dădu din cap.

– Poate cineva să-mi dea o cămașă? ceru Beverly, roșind cu mai multă furie ca oricînd.

Bill îi aruncă o privire și sîngele i se ridică în obraji. Întoarse grăbit ochii, dar în clipa aceea Ben simți un val de înțelegere și gelozie posomorîtă. În acel moment, în fracțiunea aceea de secundă, Bill devenise conștient de ea într-un mod pe care numai Ben însuși îl cunoscuse înainte.

Ceilalți se uitară și ei, privind apoi în altă parte. Richie tuși cu dosul palmei la gură. Stan se îmbujora. Iar Mike Hanlon făcu un pas sau doi înapoi, ca speriat de-a binelea de umflătura laterală a acelui unic sîn mic și alb, vizibilă sub mîna ei.

Beverly își aruncă în sus capul, scuturîndu-și pe spate părul încîlcit. Obrajii-i ardeau încă, iar expresia așternută pe chipul său era absolut fermecătoare.

– N-am nici o vină că-s fată, spuse ea, sau că-ncep să mă măresc sus... Acum nu s-ar putea, vă rog, să-mi dați careva o cămașă?

– S-s-sigur, se oferi Bill; își trase peste cap tricoul alb, dezgolindu-și pieptul îngust, grătarul vizibil al coastelor, umerii arși de soare, pistruiați. Po-po-poftim.

– Mulțumesc, Bill, răspunse ea, și pentru o clipă, o clipă fierbinte, ochii li se întîlniră într-o încleștare mută.

De astă dată Bill nu-și mai plecă privirea. Îi era fermă, adultă.

– N-n-n-n-ai de ce.

Baftă, Bill Barosane, spuse Ben în sinea lui și întoarse capul. Îl rănea, îl rănea într-un loc mai profund decît l-ar fi putut ajunge vreodată orice vampir sau vîrcolac. Dar cu toate acestea exista un lucru numit decență. Cuvîntul nu-l cunoștea; conceptul îi era foarte clar. A-i privi în timp ce se uitau astfel unul la altul ar fi însemnat o greșeală la fel de mare ca aceea de a-i fi privit sînii cînd fata dădu drumul piepților cămășii ca să-și tragă peste cap tricoul alb al lui Bill. *Dac-așa a fost să fie. Dar niciodată n-o vei iubi cum o iubesc eu. Niciodată.*

Tricoul lui Bill îi venea aproape pînă la genunchi. Dacă nu i s-ar fi văzut pantalonii ieșind de sub tiv, ar fi părut că poartă o rochie scurtă.

– S-s-să me-me-mergem, repetă Bill. N-nu știu v-voi, da' mie-mi a-a-ajunge pe-pentru o-o-o singură z-zi.

Tuturor le ajungea.

11

Ceasul următor îi află în club, atît cu fereastra, cît și cu trapa deschise. Înăuntru era răcoare, iar Maidanul se cufundase în ziua aceea într-o tăcere binecuvîntată. Ședeau fără să scoată prea multe vorbe, pierduți fiecare în propriile-i gînduri. Richie și Bev trăgeau pe rînd dintr-un Marlboro. Eddie smîrcăi scurt din inhalator. Mike strănută de mai multe ori și-și ceru scuze. Spuse că era pe cale să facă un guturai.

– Ăista-i singuru' lucru *ce-l poți* face, seniorr, replică Richie destul de amical, și nimic mai mult.

Ben se tot aștepta ca interludiul dement din casa de pe Neibolt Street să capete nuanțele unui vis. *Se va retrage și se va risipi,* reflecta el, *așa cum se întîmplă cu visele rele. Te trezești sufocat și scăldat în sudoare, dar peste cincisprezece minute nici măcar nu-ți mai poți aminti despre ce era visul.*

Dar nu se întîmpla așa. Toate cele petrecute de cînd se înghesuise prin fereastra pivniței pînă în momentul cînd Bill spărsese un geam cu scaunul din bucătărie ca să poată ieși rămîneau clare și precis fixate

în memorie. Nu fusese vis. Rana scîrboasă de pe piept și pîntece nu era un vis, și nu conta dacă mama lui o putea vedea sau nu.

Într-un tîrziu, Beverly se ridică în picioare:

– Eu trebuie să mă duc acasă. Vreau să mă schimb înainte de-a veni mama. Dacă mă vede cu un tricou de băiat pe mine, mă omoară.

– Ti omoară, seniorrita, fu Richie de acord, da' ti-o omoorî înceet.

– Bip-bip. Richie.

Bill o privea cu gravitate.

– O să-ți dau înapoi bluza, Bill.

Băiatul dădu din cap și-și flutură mîna, semn că nu era important.

– O să ai belele? Dacă te duci acasă fără ea?

– N-nu. Oricum, a-a-abia ob-observă cînd umblu prin j-j-jur.

Bev înclină capul și-și mușcă buza plină. O fată de unsprezece ani, înaltă pentru vîrsta ei și frumoasă, pur și simplu.

– Și pe urmă ce se-ntîmplă, Bill?

– N-n-nu șt-șt-știu.

– Nu s-a terminat, așa-i?

Bill clătină din cap.

Ben spuse:

– Acum va voi să ne vină de hac mai mult ca oricînd.

– Alți plumbi de argint? întrebă ea.

Ben constată că abia putea să-i suporte privirea. *Te iubesc, Beverly... lasă-mă doar cu asta. Tu poți să-l ai pe Bill, sau lumea-ntreagă, sau ce-oi avea tu nevoie. Pe mine lasă-mă doar pe-asta s-o am, lasă-mă să te iubesc mai departe, și cred că-mi va fi de-ajuns.*

– Nu știu, spuse Ben. Am putea, dar...

Lăsă fraza în suspensie și ridică din umeri. Nu putea spune ce simțea, într-un fel, nu era în stare s-o scoată la lumină – parcă ar fi fost într-un film cu monștri, dar nu era. Mumia arătase altfel în unele privințe... Care-i confirmau realitatea substanțială. Același lucru era adevărat în legătura cu vîrcolacul – putea depune mărturie pentru că îl văzuse într-un gros-plan paralizant cum nu era posibil în nici un film, nici măcar în unul tridimensional. Își îngropase mîinile în desișul sîrmos al blănii lui încîlcite, văzuse un mic hematom, portocaliu-grețos (ca un pompon!) într-unul dintre ochii săi verzi. Aceste lucruri erau... Ei bine... Erau vise-devenite-realitate. Și o dată ce deveneau realitate visele, scăpau puterii celui ce visează și deveneau propriile lor plăsmuiri ucigașe, capabile de acțiune independentă.

Proiectilele de argint avuseseră efect pentru că toți șapte fuseseră uniți în credința lor că vor avea. Dar nu omorîseră Monstrul. Iar data viitoare acesta avea să-i abordeze sub o nouă formă, una asupra căreia argintul nu avea nici o putere.

Putere, putere, repetă în sinea sa Ben, privind-o pe Beverly. Acum era în regulă; ochii ei îi întîlniseră iarăși pe ai lui Bill și se uitau unul la altul ca pierduți. Nu dură decît un moment, însă lui Ben i se păru o veșnicie.

Doar puterea contează. O iubesc pe Beverly Marsh, iar ea are putere asupra mea. Îl iubește pe Bill Denbrough, și astfel are el putere asupra ei. Dar – cred – și el începe s-o iubească. Poate din cauza chipului ei, așa cum arăta cînd a spus că n-are nici o vină că-i fată. Poate fiindcă i-a văzut un sîn, o secundă doar. Poate-i numai felul cum arată uneori cînd lumina e cea potrivită, sau din cauza ochilor. Nu contează. Dar, dacă începe și el s-o iubească, începe ea să aibă putere asupra lui. Superman are putere. Batman are putere, chiar și dacă nu poate să zboare sau să vadă prin ziduri. Mama mea are putere asupra mea, iar șeful ei de la slujbă are putere asupra ei. Toată lumea are cît de cît putere... Poate doar cu excepția copiilor mici și a bebelușilor.

Apoi își spuse că pînă și copilașii și nou-născuții aveau putere; puteau să plîngă pînă trebuia să faci ceva pentru a le închide gura.

– Ben? întrebă Beverly, privindu-l. Ți-a mîncat pisica limba?

– Mmm? Nu. Mă gîndeam la putere. La puterea proiectilelor.

Bill îl privea îndeaproape.

– Mă întrebam de unde provenea acea putere.

– Mo-Mo-Monstrul..., începu Bill, apoi închise gura.

O expresie îngîndurată îi umbri fața.

– Acum chiar trebuie să mă duc, spuse Beverly. Mai vorbim, da?

– Sigur, vino-aici mîine, răspunse Stan. O să-i rupem lui Eddie celălalt braț.

Rîseră cu toții. Eddie se prefăcu a vrea să arunce cu inhalatorul în Stan.

– Atunci, pa, îi salută Beverly și se cățără afară.

Ben îl privi pe Bill și văzu că nu rîsese alături de ceilalți. Expresia aceea meditativă încă i se mai citea pe chip, iar Ben știa că ar fi trebuit să îl strige pe nume de două-trei ori înainte să răspundă. Știa la ce se gîndea Bill; se va gîndi și el la asta în zilele ce aveau să vină. Nu tot timpul, nu. Urmau să fie haine de pus la uscat și de adus în

casă pentru mama sa, jocuri de leapșa și cu pistoalele pe Maidan și, pe durata celor patru zile ploioase de la începutul lunii august, toți șapte urmau să se dedea unui joc nebun de Parcheesi acasă la Richie Tozier, făcînd blocade, trimițîndu-se unul pe altul înapoi, total absorbiți, deliberînd cum să împartă exact numărul zarului, în timp ce ploaia șiroia și răpăia în ferestre. Mama sa avea să-l anunțe că în opinia ei Pat Nixon era cea mai drăguță femeie din America, încremenind de groază cînd Ben opta pentru Marilyn Monroe (mai puțin culoarea părului, el găsea că Bev seamănă cu Marilyn Monroe). Avea să fie o vreme de mîncat cît mai multe batoane de ciocolată și gogoși, oricît de multe; și o vreme de stat pe veranda din spate citind *Lucky Starr și Lunile lui Mercur.* Urma să aibă timp pentru toate aceste lucruri pe cînd rana din piept și abdomen se vindeca prinzînd crustă și începînd să-l mănînce, căci viața mergea înainte și, la unsprezece ani, deși inteligent și în putere, nu avea nici un simț real al perspectivei. Putea trăi cu amintirea celor întîmplate în casa de pe Neibolt Street. Lumea era, la urma urmei, plină de minuni.

Dar aveau să urmeze momente stranii cînd își va pune din nou întrebările și le va examina: *Puterea argintului, puterea plumbilor – de unde venea o asemenea putere? De unde vine oricare putere? Cum o capeți? Cum o folosești?*

I se părea că viețile lor puteau depinde de aceste întrebări, într-o seară, pe cînd adormea, cu ploaia răpăind monoton și adormitor pe acoperiș și geamuri, îi trecu prin minte că mai era încă o întrebare, poate *unica* întrebare. *Monstrul* avea o anume formă reală; aproape i-o văzuse. A vedea forma însemna să vezi secretul. Se aplica asta și puterii? Poate că da. Căci nu era oare adevărat că și puterea, precum Monstrul, avea forme schimbătoare? Era un bebeluș plîngînd în toiul nopții, era o bombă atomică, un proiectil de argint, era felul cum Beverly se uita la Bill și cum se uita Bill la ea.

Ce, anume ce, *era* puterea, în fond?

12

În următoarele două săptămîni nu se întîmplă mare lucru.

DERRY

AL PATRULEA INTERLUDIU

„Trebuie să pierzi
Nu poți cîștiga tot timpul.
Trebuie să și pierzi
Nu poți cîștiga mereu, înțelegi?
Știu, iubițico,
Simt cum se apropie belelele."

John Lee Hooker,
Trebuie să pierzi

6 aprilie 1985

Să vă zic ceva, stimați telespectatori și dragi radioascultători – astă-seară-s beat. Beat-muci. Whisky de secară. Mă dusei la barul lui Wally și-am luat aperitivul, mă dusei la bodega de pe Center Street juma de oră după ce-au închis și mi-am cumpărat o cinzeacă de secară. Știu ce m-așteaptă. Bei ieftin astă-seară, scump plătești mîine dimineață. Așa ca uite-mă aici, un negrotei beat într-o bibliotecă publică după ora închiderii, cu caietul ăsta deschis în fața mea și sticla de Old Kentucky în stînga. „Spune adevărul și fă-l pe dracu' de rușine", cum spunea mămuca, da' a uitat să-mi spună că uneori adevărul te face să-ți bei mințile. Irlandejii știu asia, da' sigur că ei-s negrii albi ai lui Dumnezeu și, cine știe, poate că-s c-un pas în față.

Vreau să scriu despre băut și despre dracul. Țineți minte *Comoara din insulă!* Bătrînul lup-de-mare zbierînd: „Le-om veni noi de hac, Jacky!" Pun prinsoare că futangiul ăla bătrîn o și credea. Plin de rom sau de secară poți crede orișice.

Băutura și diavolul. Așa să fie.

Mă distrează uneori să mă gîndesc cîte zile-aș mai avea dacă într-adevăr aș publica unele dintre chestiile astea pe care le scriu în puterea nopții. Dacă aș scoate la lumină cîteva schelete din beciul orașului Derry. Există un Comitet Director al bibliotecii. Unsprezece inși la număr. Unul dintre ei e un scriitor în vîrstă de șaptezeci de ani care a suferit un atac de inimă acum doi ani și azi are adesea nevoie de ajutor ca să-și găsească locul pe ordinea tipărită a fiecărei întruniri (și care a fost observat uneori extrăgîndu-și enorme lumînări uscate din nările-i păroase și plasîndu-și-le cu grijă în ureche, ca pentru a le păstra la loc sigur). Alta e o femeie pisăloagă care a venit aici de la New York cu soțul ei medic și care declamă un monolog continuu și plîngăcios despre cît de provincial e Derry, cum nimeni de aici nu înțelege EXPERIENȚA EVREIASCĂ și cum trebuie să te duci la Boston ca să-ți cumperi o fustă cu care să poți ieși pe

stradă. Ultima oară cînd baba asta mi-a vorbit fără a apela la serviciile unui intermediar a fost în timpul petrecerii de Crăciun a Comitetului, cam acum un an și jumătate. Consumase o cantitate mărișoară de gin și m-a întrebat dacă în Derry înțelege cineva EXPERIENȚA NEAGRĂ. Consumasem și eu o cantitate măricică de gin și i-am răspuns:

– Doamnă Gladry, e posibil ca evreii să fie un mare mister, dar negrii sînt înțeleși pe tot cuprinsul lumii.

S-a înecat cu băutura, a făcut o piruetă atît de bruscă, încît o clipă i s-au văzut chiloții pe sub fusta înfoiată (o priveliște nu tocmai interesantă; ah, de-ar fi fost Carole Danner!), și astfel s-a sfîrșit ultima mea conversație neoficială cu doamna Ruth Gladry.

Nici o pagubă.

Ceilalți membri ai Comitetului sînt descendenți din baronii cherestelei. Sprijinul adus de ei bibliotecii e un act de penitență moștenită: au siluit pădurile și acum se îngrijesc de cărțile astea în felul cum ar putea decide un libertin, ajuns între două vîrste, să se ocupe de bastarzii născuți din plăcerile tinereții. Bunicii și străbunicii lor personal au desfăcut picioarele pădurilor de la nord de Bangor și Derry și au violat fecioarele acelea în cămăși verzi, cu topoarele și ferăstraiele. Au tăiat, au despicat, au despuiat de scoarță și o dată nu s-au uitat înapoi. Au sfîșiat himenul acelor păduri mari pe vremea cînd Grover Cleveland era președinte și terminaseră binișor treaba la vremea infarctului lui Woodrow Wilson. Acești tîlhari drapați în dantele au necinstit marile păduri, le-au impregnat cu un așternut de surcele și rumeguș de molid și au preschimbat orașul Derry dintr-un sătuc somnoros în care se construiau corăbioare într-un orășel năbădăios unde distileriile nu se închid niciodată și tîrfele fac șmecherii cît e noaptea de lungă. Un pionier bătrîn, Egbert Thoroughgood, care acum are nouăzeci și trei de ani, mi-a povestit cum a avut treabă cu o prostituată slabă ca bățul într-o iesle de pe Baker Street (o stradă care acum nu mai există; blocurile de apartamente ale clasei mijlocii se înalță acum liniștite pe locul unde odinioară clocotea și hohotea Baker Street).

– Abia după ce mi-am slobozit sămînța-n ea mi-am dat seama că zăcea într-o băltoacă de smac de să tot fi avut un deget adîncime. Se făcuse piftie aproape. „Fată", zic, „tu niciodat' nu vezi de tine?" Se uită-n jos și zice: „O să pui un cearșaf nou dacă mai vrei o dată.

E două-n grandirobu' dupe sală, crez. Cam știu io-n ce mă culc pîn-pe la nouă, zece, da' ca la miezu' nopții mi-i pizda așa de-amorțită, c-ar putea foarte bine să fie și-n Ellsworth"

Așadar, ăsta era orașul Derry cam prin primii douăzeci de ani din secolul nostru: bubuială, și rachiu, și cordeală. Rîurile Penobscot și Kenduskeag erau pline de bușteni ce pluteau de la dezghețul lui aprilie pînă la înghețul din noiembrie. Afacerile au început să se înmoaie prin anii douăzeci, fără marele război sau lemnul de esență tare care să le alimenteze, iar în timpul Crizei s-au poticnit și s-au oprit. Baronii cherestelei și-au băgat banii în acele bănci din New York sau Boston care supraviețuiseră falimentului, lăsînd economia Derryului să trăiască – sau să moară – de capul ei. S-au retras în casele lor elegante de pe West Broadway și și-au trimis copiii în școli particulare la New Hampshire, Massachusetts și New York. Și au trăit din dobînzi și relații politice. Tot ce a mai rămas din supremația lor la șaptezeci și ceva de ani după ce Egbert Thoroughgood și-a cheltuit dragostea pe o tîrfă de un dolar într-un pat plin de spermă din Baker Street sînt pădurile defrișate din comitatele Penobscot și Aroostook și marile case în stil victorian care se întind cale de două cvartale pe West Broadway... Și biblioteca mea, firește. Numai că oamenii aceia de treabă de pe West Broadway mi-ar lua „biblioteca mea" cît ai zice pește (intenție *categorică* de glumă) dacă aș publica o vorbă despre Legiunea Decenței, focul de la *The Black Spot*, execuția bandei lui Bradley... sau afacerea cu Claude Heroux și „Dolarul de Argint"

„Dolarul de Argint" era o berărie, și ceea ce se poate să fi fost cel mai ciudat masacru din întreaga istorie a Americii a avut loc acolo în septembrie 1905. Au mai rămas cîțiva moșnegi în Derry care pretind că își amintesc, dar unica relatare în care am cu adevărat încredere e cea a lui Thoroughgood. Avea optsprezece ani cînd s-a întîmplat.

Thoroughgood locuiește acum în Azilul Paulson. E știrb, iar accentul său e atît de gros, încît probabil numai un alt bătrîn locuitor ar putea înțelege ce spune dacă vorbele i-ar fi scrise fonetic. Sandy Ives, folcloristul de la University of Maine pe care l-am menționat anterior în aceste pagini neorînduite, m-a ajutat să-mi transcriu benzile audio.

Claude Heroux era, conform lui Thoroughgood:

– Ön Canuck rèu și tikaloz c-ön ochi ce se rotea lamata ca la o iabèn raza lu Nii.

(Traducere: Un Canuck rău și ticălos c-un ochi ce se rotea la mata ca al unei iepe în raza lunii.)

Thoroughgood spunea că el – și toți ceilalți care lucraseră cu Heroux – îl credea pe individ viclean ca un hoț de găini... Ceea ce a făcut cîndva ca năvala sa cu securea în mînă la „Dolarul de Argint" să pară cu atît mai uluitoare. Nu corespundea cu personajul. Pînă atunci, țapinarii din Derry credeau că talentele lui Heroux se orientau mai mult spre aprinderea de focuri în păduri.

Vara lui 1905 a fost lungă, iar în păduri se aprinseseră multe focuri. Cel mai mare, pe care Heroux a recunoscut ulterior că el îl pusese, așezînd pur și simplu o lumînare aprinsă în mijlocul unei grămezi de talaș și vreascuri, a ars în Pădurea Indianului Mare din Haven. S-au mistuit douăzeci de mii de acri de esență tare calitatea întîi, și puteai simți mirosul fumului de la patruzeci și doi de kilometri distanță, în timp ce sacalele trase de cai erau urcate pe Up-Mile din Derry.

În primăvara acelui an avuseseră loc cîteva discuții scurte despre sindicalizare. Patru tăietori de lemne erau implicați în organizare (nu că ar fi fost prea mult de organizat; lucrătorii din Maine erau pe vremea aia antisindicaliști și antisindicaliști sînt și acum majoritatea), iar unul dintre ei era Claude Heroux, care probabil văzuse în activitățile sale sindicale o șansă de a da din gură și a petrece multă vreme bînd pe străzile Baker și Exchange. Heroux și ceilalți trei își spuneau „organizatori"; baronii cherestelei îi numeau „instigatori" O proclamație țintuită pe ușile cantinelor din taberele de tăiat lemne din Monroe pînă în Haven Village, de la Plantația Sumner pînă la Millinocket, îi informa pe muncitorii forestieri că oricine va fi auzit vorbind despre sindicat va fi concediat pe loc.

În luna mai a acelui an a avut loc o scurtă grevă sus lîngă Trapham Notch, și, deși greva a fost spartă în termen scurt, atît de către spărgătorii-de-grevă, cît și de „agenții orășenești" (și asta a fost destul de curios, înțelegeți dumneavoastră, de vreme ce erau aproape treizeci de „agenți orășenești" legănînd cozi de topor și crestînd țeste, dar înaintea acelei zile din mai nu se văzuse nici măcar un singur agent în Trapham Notch – care avea o populație de șaptezeci și nouă de oameni la recensămîntul din 1900 – din cîte se știa), Heroux și prietenii săi organizatori au considerat-o o mare victorie pentru cauza lor. Prin urmare au coborît în Derry să se îmbete și să se mai ocupe de ceva „organizări"... sau instigări, în funcție de partea unde te

situai. Oricum, a fost pesemne o treabă pe uscat. S-au cinstit în majoritatea crîșmelor din Hell's Half Acre, sfîrșind în „Dolarul de Argint", unul cu brațele pe după umerii celorlalți, beți de făceau pe ei, alternînd însuflețitele cîntece sindicale cu melodii de adîncă simțire precum *Ochii mamei mele privesc în jos din Ceruri,* deși eu unul cred că orice mamă privind în jos de-acolo și văzîndu-și fiul într-un asemenea hal ar fi avut cele mai întemeiate motive de a-și întoarce capul.

Conform cu spusele lui Egbert Thoroughgood, singurul motiv pe care și l-ar putea imagina cineva pentru prezența lui Heroux în mișcare era Davey Haitwell. Hartwell era „organizatorul" sau „instigatorul"-șef, iar Heroux era îndrăgostit de el. Nu era singurul; cei mai mulți bărbați din mișcare îl iubeau pe Hartwell profund și pătimaș, cu acea iubire mîndră pe care bărbații o păstrează pentru cei de același sex care posedă un magnetism ce pare a se învecina cu divinitatea.

– Davey Ardwell eraön hom care umpla cakömm a lui era juma de lum și puzessei potekè pe respu, declară Thoroughgood.

(Traducere: Davey Hartwell era un om care umbla ca cum a lui era juma' din lume și pusese ipotecă pe restu'.)

Heroux l-a urmat pe Hartwell în activitățile organizatorice la fel cum l-ar fi urmat și dacă se hotăra să lucreze la construcția de nave sus în Brewer sau jos în Bath, să clădească cele Șapte Socluri în Vermont sau să încerce să întoarcă Pony Expressul spre vest, la o adică. Heroux era șiret și rău, și cred că într-un roman asta ar fi exclus orice calități pozitive. Uneori însă, cînd un om și-a trăit viața nebucurîndu-se de nici o încredere și nici el neavînd încredere în cineva, fiind un păcătos (sau un Păgubos) atît din proprie inițiativă, cît și din cauza părerilor societății despre el, poate să-și găsească un prieten sau o iubită și pur și simplu să trăiască pentru acea persoană, la fel cum un cîine trăiește pentru stăpînul său. Așa se pare că stăteau lucrurile între Heroux și Hartwell.

Oricum, cei patru au petrecut acea noapte în Brentwood Arms Hotel, căruia pe vremea aia tăietorii de lemne îi spuneau „Cîinele Plutitor" (motivul s-a pierdut în tenebre, la fel de defunct precum însuși hotelul). Poate au intrat; nici unul n-a ieșit. Unul dintre ei, Andy DeLesseps, nici n-a mai fost văzut vreodată. Din cîte consemnează istoria, poate să-și fi petrecut tot restul vieții trăind în *dolce far niente* la Portsmouth, dar mă cam îndoiesc. Doi dintre ceilalți

„instigatori", Amsel Bickford și Davey Hartwell, au fost găsiți plutind cu fața în jos pe Kenduskeag. Lui Bickford îi lipsea capul; cineva i-l retezase dintr-o lovitură de topor. Ambele picioare ale lui Hartwell erau retezate, iar cei care l-au găsit se jurau că în viața lor n-au mai văzut o expresie de asemenea suferință și groază pe chipul unui om. Ceva îi umflase gura, îmbuibîndu-i obrajii, iar, cînd descoperitorii l-au întors pe spate și i-au desfăcut buzele, șapte degete de la picioare au căzut în mîl. Unii credeau că pe celelalte trei le-o fi pierdut în anii de muncă la pădure; alții susțineau opinia că poate le înghițise înainte să moară.

Pe spinarea cămășii fiecăruia dintre ei era prinsă în ace cîte o hîrtie ce avea cuvîntul SINDICAT scris pe ea.

Claude Heroux n-a fost niciodată adus în fața instanței pentru cele întîmplate la „Dolarul de Argint" în noaptea de 9 septembrie 1905, așa că nu există nici o cale de a ști exact cum de a scăpat de soarta celorlalți în acea noapte de mai. Am putea emite supoziții; trăise de unul singur multă vreme, învățase cum să sară mai repede și poate i se dezvoltase intuiția unora trecuți prin ciur și prin dîrmon, care să îl avertizeze să spele putina exact înainte ca brînza să se-mpută. Dar de ce nu-l luase și pe Hartwell cu el? Sau poate fusese dus în pădure împreună cu restul „agitatorilor"? Poate-l țineau la urmă, și a reușit să scape exact în timp ce urletele lui Hartwell (tot mai înfundate, pe măsură ce-i îndesau degetele-n gură) își răspîndeau ecoul în întuneric, speriind păsările din cuiburi. Nu avem nici un mod de a afla cu certitudine, dar mie-n sinea mea acest din urmă lucru mi se pare justificat.

Claude Heroux a devenit un om-stafie. Venea agale într-o tabără din Saint John's Valley, se așeza la coadă la cantină cu restul muncitorilor, căpăta un castron de fiertură, o mînca și pleca înainte de a-și da cineva seama că nu făcea parte din gașcă. Peste cîteva săptămîni se arăta într-o berărie din Winterport, vorbind despre sindicat și jurînd că se va răzbuna pe cei care i-au asasinat prietenii – Hamilton Tracker, William Mueller și Richard Bowie erau numele pe care le pomenea cel mai adesea. Toți aceștia locuiau în Derry, iar casele lor cu acoperișuri și cupole olandeze țuguiate se pot vedea și în ziua de azi pe West Broadway. Peste ani de zile, ei și urmașii lor aveau să pună foc la *The Black Spot*.

Nu încape nici o îndoială că existau oameni care ar fi preferat ca Claude Heroux să fie dat la o parte, mai ales după izbucnirea incendiilor din luna iunie a acelui an. Dar, deși era văzut frecvent, Heroux se mișca iute și avea un instinct animalic al primejdiei. Din cîte-am reușit să aflu pînă acum, nu s-a emis niciodată vreun mandat oficial împotriva lui, iar poliția n-a mișcat nici un deget. Poate existau temeri asupra celor ce le-ar fi putut spune Heroux dacă îl aduceau la tribunal pentru incendiere.

Indiferent de motive, pădurile dimprejur de Derry și Haven au ars toată vara aceea fierbinte. Au dispărut copii, au avut loc mai multe bătăi și omoruri decît de obicei, iar peste oraș se întindea un lințoliu de frică la fel de real ca fumul pe care-l puteai mirosi din vîrful Colinei Up-Mile.

În sfîrșit, la data de 1 septembrie sosiră ploile, și turnă cu găleata o săptămînă încheiată. Centrul orașului a fost inundat, lucru deloc neobișnuit, dar casele mari de pe West Broadway se aflau mult deasupra centrului, și în unele dintre aceste case mari trebuie să se fi auzit oftaturi de ușurare. Lasă-l pe nebunul de Canuck să se ascundă-n codri toată iarna, dacă așa are chef, or fi spus ei. Și-a făcut treaba pe vara asta, și-o să punem mîna pe el înainte de a se usca rădăcinile în iunie viitor.

Apoi sosi data de 9 septembrie. Nu pot să explic ce s-a întîmplat; Thoroughgood n-o poate explica nici el; din cîte știu, nimeni nu poate. Eu nu-s în stare decît să relatez evenimentele ce s-au petrecut.

Dolarul de Argint era plin de țapinari care beau bere. Afară se lăsa o înserare cețoasă. Rîul Kenduskeag avea apele umflate și argintiu-mohorîte, umplînd Canalul de la un mal la celălalt, și, după spusele lui Egbert Thoroughgood, „sufla ön vînt de toamné – din cel soi de-ț' lèrgeazè gaora dün pantalon și-ți süfleazè directement en crèpètüra kürülüi" Străzile erau mocirlite. La o masă din fundul salonului se desfășura un joc de cărți. Erau oamenii lui William Mueller. Mueller deținea parțial calea ferată GS & WM, fiind și un magnat al cherestelei posesor a milioane de acri de pădure calitatea întîi, iar indivizii care jucau pocher la „Dolar" în seara aceea făceau pe țapinarii cu jumătate de normă, pe feroviarii cu cealaltă jumătate de normă și pe scandalagiii cu normă întreagă. Doi dintre ei, Tinker McCutcheon și Floyd Calderwood, făcuseră amîndoi pușcărie. Cu ei mai erau Lathrop Rounds (porecla sa, la fel de obscură ca și

Hotelul „La Cîinele Plutitor", era El Katook), David „Stugley" Grenier și Eddie King – un bărbos cu ochelari aproape la fel de umflați ca burta sa. Pare foarte probabil să fi fost printre aceia care își petrecuseră ultimele două luni și jumătate cu ochii în patru după Claude Heroux. Pare la fel de probabil – deși nu există nici cea mai vagă probă – că fuseseră invitați și la mica petrecere tăietoare din mai cînd li se făcuse de petrecanie lui Hartwell și Bickford.

Barul era aglomerat, spune Thoroughgood; se adunaseră acolo zeci de oameni care beau bere, înfulecau gustări și șiroiau de apă pe pardoseala de pămînt acoperită cu rumeguș.

Ușa se deschise și apăru Claude Heroux. Avea în mînă o secure cu două tăișuri. Păși pînă la bar și își făcu loc cu coatele. La stînga lui stătea Egbert Thoroughgood; zice că Heroux mirosea ca un dihor fiert. Barmanul îi aduse lui Heroux un țap cu bere, două ouă răscoapte într-o străchinuță și o solniță. Heroux îi achită cu o hîrtie de doi dolari și băgă restul – un dolar și optzeci și cinci – într-unul dintre buzunarele cu clape ale vestonului său de cherestegiu. Își sără ouăle și le mîncă, își sără berea, o bău și slobozi un rîgîit.

– Mai mult loc pe-afară decît pe dinăuntru, Claude, spuse Thoroughgood, de parcă jumătate din nordul statului Maine n-ar fi umblat toată vara pe urmele lui Heroux.

– Știi că *ăsta-i* adevărul, replică Heroux, deși, fiind Canuck, probabilul său răspuns sunase mai mult ca „Știi kö *esta*-ii adevèrul"

Își comandă încă o halbă, o bău și rîgîi iar. În bar, vorbăria continua. Mai multe persoane îl salutară pe Claude, iar Claude dădea din cap și din mînă, dar nu zîmbea. Thoroughgood a spus că arăta ca un om pe jumătate cufundat în vise. La masa din fund, partida de pocher își urma cursul. El Katook împărțea cărțile. Nimeni nu se osteni să-i spună vreunuia dintre jucători că Heroux era în local... Deși, de vreme ce masa lor se afla la nici douăzeci de pași distanță și de vreme ce numele lui Claude fusese răcnit nu o dată de către oameni care-l cunoșteau, e greu de înțeles cum de și-au putut vedea de joc, fără să fie conștienți de prezența sa potențial-ucigașă. Dar așa s-au întîmplat lucrurile.

După ce și-a terminat al doilea țap cu bere, Heroux s-a scuzat față de Thoroughgood, și-a luat securea și s-a dus la masa unde oamenii lui Mueller jucau pocher. Și a început să ciopîrțească.

Floyd Calderwood tocmai își turnase un pahar de whisky de secară și punea sticla la loc pe masă, cînd Heroux îi reteză mîna de la

încheietură. Calderwood își privi mîna și urlă; încă mai ținea sticla, dar deodată nu se mai continua cu antebrațul, ci doar cu niște zgîrciuri umede și vene atîrnînde. Un moment, mîna tăiată strînse și mai tare sticla, apoi căzu pe masă ca un păianjen mort. Din antebraț țîșni sîngele.

La bar, cineva mai ceru bere, iar altcineva îl întrebă pe omul din spatele tejghelei, al cărui nume era Jonesy, dacă-și mai cănea și acum părul.

– Niciodat' nu l-am vopsit, spuse Jonesy arțăgos; era foarte sensibil în privința părului său.

– Întîlnii pe-o curvă jos la Ma Courtney care zicea că ce-ți crește ție în jurul cariciului e alb ca zăpada, spuse amicul.

– Era o mincinoasă, replică Jonesy.

– Dă pantalonii jos să vedem, spuse un tăietor de lemne pe nume Falkland, împreună cu care băuse Egbert Thoroughgood înainte de sosirea lui Heroux.

Chestia asta iscă un rîs general.

În spatele lor, Floyd Calderwood țipa. Cîțiva dintre oamenii rezemați de bar priviră indiferenți în jur, la timp ca să-l vadă pe Claude Heroux împlîntîndu-și securea de tăiat copaci în țeasta lui Tinker McCutcheon. Tinker era un om masiv, cu barbă neagră încărunțită. Se ridică pe jumătate în picioare, cu sîngele șiroind pe față, după care se așeză la loc. Heroux îi scoase securea din cap. Tinker începu din nou să urle, iar Heroux abătu toporul lateral, înfigîndu-i-l în spate. Scoase un zgomot, povestea Thoroughgood, ca un braț de rufe ude trîntite pe covor. Tinker căzu moale peste masă, și cărțile din mînă i se împrăștiară.

Ceilalți jucători răcneau și mugeau. Calderwood, continuînd să zbiere, încerca să-și culeagă mîna dreaptă cu stînga în timp ce sîngele șiroia din ciot în cascadă. Stugley Grenier avea ceea ce Thoroughgood numea „un-pistol-de-apucat" (adică un revolver într-o teacă la umăr) și dădea să-l apuce fără urmă de succes. Eddie King încercă să se ridice și căzu de pe scaun drept pe spate, înainte de a se putea sălta în picioare, Heroux stătea deja călare deasupra lui, cu securea înălțată deasupra capului. King urlă și-și ridică ambele mîini într-un gest de apărare.

– *Te rog, Claude, abia m-am însurat luna trecută!* zbieră King.

Securea căzu, cu tăișul aproape dispărînd în burdihanul enorm al lui King. Sîngele țîșni pînă în tavanul cu bîrne al „Dolarului".

Eddie începu să se tîrîie înapoi pe podea. Claude smulse din el securea așa cum un bun pădurean și-ar smulge toporul dintr-un copac de esență moale, oarecum legănînd-o înainte și înapoi pentru a slăbi strînsoarea aderentă a lemnului îmbibat de sevă. Lovi, și Eddie King încetă să mai urle. Dar Claude Heroux încă nu mîntuise cu el; începu să-l ciopîrțească pe King de parcă ar fi fost lemn de surcele.

La bar, conversația se orientase spre ce fel de iarnă se anunța. Vernon Stanchfield, un fermier din Palmyra, declara că va fi una blîndă – ploaia de toamnă consumă zăpada iernii, aceasta era părerea lui.

Alfie Naugler, care avea o fermă pe Naugler Road în Derry (acum nu mai există; pe locul unde își cultiva cîndva Alfie Naugler mazărea, fasolea și sfecla, extensia Interstatalei își așterne artera de cincisprezece kilometri, cu șase piste), își revendica dreptul de a-l contrazice. Alfie pretindea că iarna va fi viforoasă. Văzuse nu mai puțin de opt inele pe cîteva dintre omizile de mohair, spunea el, număr nemaiauzit. Un altul susținea înghețul; altul noroiul. Viforniță din 1901 era readusă cu temeinicie în discuție. Jonesy trimitea halbe de bere și castronașe cu ouă fierte tari patinînd pe tejghea. În spatele lor, urletele continuau și sîngele curgea rîuri-rîuri.

În acest punct al interogatoriului pe care i l-am luat lui Egbert Thoroughgood, am închis casetofonul și l-am întrebat:

– Cum s-a întîmplat? Vrei să spui că nu știai ce se-ntîmplă, sau că știai, dar ai lăsat lucrurile să meargă-nainte, sau ce?

Bărbia lui Thoroughgood coborî spre nasturele de sus al vestei pătate cu mîncare. Sprîncenele i se îmbinară. Tăcerea din odăița lui Thoroughgood, strîmtă și cu miros de medicamente, se depănă atît de îndelung, încît eram pe punctul să repet întrebarea, cînd el replică:

– Știam. Dar nu părea să conteze. Era ca politica, într-un fel. Mhm, exact așa. Ca treburile din oraș. Mai bine lasă-i pe oamenii care-nțeleg politica să se-ngrijească de ea și pe oamenii care înțeleg treburile de la oraș să vadă de *ele*. Chestiile-astea ies mai bine dacă lucrătorii nu se-amestecă.

– De fapt te referi la soartă și pur și simplu ți-e frică să te-ncumeți s-o spui? l-am întrebat eu deodată.

Întrebarea se smulse din mine discret, și cu siguranță că nu mă așteptam ca Thoroughgood, care era bătrîn, încet și analfabet, să răspundă... Dar o făcu, fără pic de surprindere.

– Mhm, spuse el. Poa' că da.

În timp ce oamenii de la bar continuau să vorbească despre vreme, Claude Heroux își vedea de hăcuială. Stugley Grenier reușise, în fine, să-și scoată pistolul. Toporul se abătea din nou asupra lui Eddie King, care de-acum era făcut bucăți. Glonțul tras de Grenier izbi tăișul securii și ricoșă, cu o scînteie și un piuit.

El Katook sări în picioare și începu să dea înapoi. Încă mai ținea pachetul din care împărțise; de sub acesta, cărțile de joc cădeau pe jos una cîte una, fîlfîind. Claude se luă după el. El Katook ridică brațele. Stugley Grenier mai trase un foc, care nu nimeri nici la trei metri de Heroux.

– Stai, Claude, spuse El Katook; din spusele lui Thoroughgood, reieșea că El Katook încerca să zîmbească. Eu n-am fost cu ei. N-am fost amestecat în toată povestea.

Heroux nu făcu decît să mîrîie.

– Eram în Millinocket, continuă Katook, cu glasul începînd să i se înalțe spre un zbieret. *Eram în Millinocket, jur pe numele mamei mele! Întreabă pe cine vrei dacă nu mă crezi pe mineeeee...*

Claude ridică toporul șiroind de sînge, iar El Katook îi aruncă în față restul de cărți. Toporul se prăbuși vîjîind. El Katook se feri. Tăișul se înfipse în scîndurile din care era făcut peretele din spate al „Dolarului de Argint". El Kalook încercă să fugă. Claude smulse securea din perete și-i puse piedică vîrîndu-i-o între glezne. El Katook veni de-a berbeleacul. Stugley Grenier trase din nou în Heroux, de astă dată cu ceva mai mult noroc. Ochise capul țapinarului scos din minți; glonțul își atinse ținta în partea cărnoasa a coapsei lui Heroux.

Între timp, El Katook era ocupat să se tîrască spre ușă, cu părul căzut în ochi. Heroux legănă din nou securea, arătîndu-și colții și bolborosind, iar o clipă mai tîrziu capul despărțit de trup al lui Katook se rostogolea pe pardoseala așternută cu rumeguș, cu limba ieșindu-i printre dinți. Se opri din rostogolire lîngă cizma unui tăietor de lemne pe nume Varney, care petrecuse cea mai mare parte a zilei în crîșmă și care între timp se cherchelise atît de strașnic, încît nu mai știa dacă se găsește pe uscat sau pe mare. Expedie capul cu un șut fără a privi în jos să vadă ce era și răcni la Jonesy să-i mai trimită o bere.

El Katook se mai tîrî un metru, cu sîngele țîșnindu-i din gît ca dintr-un robinet deschis la maxim, înainte să-și dea seama că era

mort și să rămînă inert. Cu asta, mai era doar Stugley. Heroux se răsuci spre el, dar Stugley fugise în privată și încuiase ușa.

Heroux își croi drum ciopîrțind cu securea, mugind, boscorodind și bălmăjind fără șir, cu balele curgîndu-i pe colțurile gurii. Cînd ajunse înăuntru, Stugley nu mai era acolo, deși cămăruța rece și cu crăpături nu avea fereastră. Heroux stătu pe loc un moment, cu capul plecat și brațele vînjoase mînjite și stropite de sînge, după care, cu un răget, săltă capacul haznalei. O făcu tocmai la timp ca să vadă cizmele lui Stugley dispărînd pe sub împrejmuirea de scînduri inegale a peretelui latrinei. Stugley Grenier o luă la fugă urlînd pe Exchange Street, prin ploaie, plin de rahat din creștet pînă în tălpi, țipînd că-l omoară. Supraviețui bairamului din „Dolarul de Argint" – fiind singurul scăpat cu viață – dar, după trei luni de ascultat bancurile despre metoda sa de evadare, părăsi pentru totdeauna zona orașului Derry.

Heroux păși afară din toaletă și se opri în fața ei ca un taur după atac, cu capul în piept și toporul ridicat în față. Gîfîia și pufăia, acoperit cu borș din cap pînă-n picioare.

– Închide ușa, Claude, căcăstoarea aia pute pînă-ntr-al nouălea cer, spuse Thoroughgood.

Claude lăsă să-i cadă securea pe jos și făcu așa cum i se ceruse. Merse pînă la masa semănată cu cărți unde-i stătuseră victimele, dînd din drum un șut unuia dintre picioarele retezate ale lui Eddie King. Apoi se așeză pur și simplu și își rezemă capul pe brațe. Băutura și conversația de la tejghea continuau. Peste cinci minute, alți oameni începură să se adune înăuntru, printre care și trei dintre ajutoarele șerifului (cel din frunte era tatăl lui Lal Machen, iar cînd văzu mizeria de pe jos făcu un atac de inimă și trebui să fie dus la cabinetul doctorului Shratt). Claude Heroux a fost luat de acolo. Era docil cînd îl arestară, mai mult adormit decît treaz.

În noaptea aceea toate cîrciumile de pe Exchange și Baker Street tunară și vuiră de vestea masacrului. Un îndreptățit soi de furie bețivănească începu să se întețească, iar, cînd localurile se închiseră, mai bine de șaptezeci de oameni porniră spre închisoare și judecătoria din centru. Aveau torțe și felinare. Unii purtau pistoale, alții securi, cîțiva duceau ciomege.

Șeriful districtului nu era așteptat din Bangor decît a doua zi la amiază, așa că *el* nu era acolo, iar Goose Machen zăcea în infirmeria

doctorului Shratt văzîndu-și mai departe de infarctul său. Cele două ajutoare care ședeau în birou jucînd cărți auziră gloata venind și ieșiră repede. Bețivii dădură buzna înăuntru și-l tîrîră din celulă pe Claude Heroux. Nu protestă cine știe ce; părea buimac, pierdut.

Îl purtară pe umeri ca pe un campion la fotbal; pînă la Canal Street îl purtară, și acolo îl linșară sub un ulm bătrîn aplecat deasupra Canalului.

– Era atît de dus, încît nu dădu din picioare decît de două ori, spuse Egbert Thoroughgood.

Fusese, din cîte arătau cronicile orașului, singurul linșaj care ar fi avut loc vreodată în regiunea aceasta din Maine. Și, aproape de prisos să spun, nu a fost raportat în *Derry News.* Mulți dintre cei ce-și văzuseră de băut nepăsători în timp ce Heroux își făcea treaba la „Dolarul de Argint" făcură parte din comitetul de pus cravate care-l săltă în streang. Pînă la miezul nopții, starea de spirit li se schimbase.

I-am pus lui Thoroughgood întrebarea finală: văzuse vreun om pe care nu-l cunoștea în timpul violențelor din acea zi? Cineva care să-i fi atras atenția ca fiind straniu, nelalocul său, trăsnit, arătînd ca un clovn chiar? Cineva care va fi băut la bar toată după-amiaza, cineva care poate se înscrisese printre cei cu gura mare noaptea cînd băuta continuase și conversația se îndreptase spre linșaj?

– Poate c-o fo', replică Thoroughgood; acum era obosit, capul îi cădea în piept, gata pentru siesta de după-amiază. Trecu mult de-atuncea, domnu' Mult și mult.

– Dar ceva tot îți amintești, am stăruit.

– Mi-amintesc c-am crezut c-o fi vreun bîlci pe drumu' de Bangor. Beam o bere la „Găleata cu Sînge" în seara aia. „Găleata cu Sînge" era cam la șase porți distanță de „Dolarul de Argint", înăuntru era un tip... caraghios de fel... Făcea tumbe și se dădea de-a bîldîbîca... Jongla cu pahare... Scamatorii... Punea patru gologani pe frunte și acolo-i stăteau... Caraghioslîcuri, pricepi mata...

Bărbia osoasă îi căzuse iarăși în piept. Era pe cale să adoarmă în fața mea. Saliva începu să-i clocotească la colțurile gurii, care avea tot atîtea cute și zbîrcituri ca punguța de mărunțiș a unei cucoane.

– L-am mai văzut din cînd în cînd de-atuncea, spuse Thoroughgood. Mi-nchipui că poate s-o fi distrat bine-n noaptea aia... Așa că și-a zis că să stea pîn preajmă.

– Mda, am confirmat eu. Se-nvîrte pe-aici de multă vreme.

Singurul răspuns a fost un sforăit slab. Thoroughgood adormise în scaunul de lîngă fereastră, cu doctoriile și prafurile înșirate lîngă el pe pervaz, soldații bătrîneții prezenți la datorie. Am închis casetofonul și am rămas uitîndu-mă la el o clipă, la acest ciudat călător în timp de prin anul 1890, care-și amintea întîmplări de cînd nu existau mașini, nici lumină electrică, nici avioane, nici statul Arizona. Pennywise fusese acolo, călăuzindu-i pe cărare spre un alt sacrificiu sîngeros – încă unul în lunga istorie de sacrificii sîngeroase a orașului Derry. Acesta, în septembrie 1905, inaugurase o perioadă de teroare intensă ce avea să includă explozia de Paști a Oțelăriei Kitchener, în anul următor.

Asta ridică unele întrebări interesante (și, din cîte îmi pot da eu seama, de o importanță vitală). Ce mănîncă Monstrul *cu adevărat*, de exemplu? Știu că unii dintre copii fuseseră parțial devorați – prezentau urme de mușcături, cel puțin –, dar probabil *noi* sîntem cei care-l împingem s-o facă. Categoric, am fost cu toții învățați încă din fragedă pruncie că ceea ce face monstrul cînd te prinde în adîncul pădurii e să te mănînce. Acesta poate e cel mai rău lucru pe care-l putem concepe. Dar de fapt din credință se hrănesc monștrii, nu-i așa? Sînt condus în mod irezistibil spre această concluzie: hrana poate însemna viață, dar sursa puterii e credința, nu hrana. Și cine e mai capabil de un act total de credință decît un copil?

Există însă o problemă: copiii cresc. La biserică, puterea e perpetuată și reînnoită prin acte rituale periodice. În Derry, de asemenea, puterea pare să fie perpetuată și reînnoită prin acte rituale periodice. Oare e posibil ca Monstrul să se autoprotejeze prin simplul fapt că, pe măsură ce copiii devin adulți, devin fie incapabili de credință, fie handicapați de-un soi de artrită spirituală și imaginativă?

Da. Cred că ăsta e secretul. Și, dacă dau telefoanele, cît de mult își vor aminti ei? Cît de mult vor crede? Destul ca să pună capăt acestei ororii o dată pentru totdeauna sau doar destul cît să-i coste viața? Ei *sînt* chemați – atît știu și eu. Fiecare crimă din acest nou ciclu a fost o chemare. Aproape am ucis Monstrul de două ori, iar în final l-am împins adînc în bîrlogul său de tuneluri și încăperi puturoase de sub oraș. Dar cred că el mai știe un secret: deși Monstrul s-ar putea să fie nemuritor (sau aproape), noi nu sîntem. El n-a avut decît de așteptat pînă ce actul de credință, care a făcut din noi niște potențiali ucigași-de-monștri, precum și surse ale puterii, a devenit imposibil.

Douăzeci și șapte de ani. Poate un interval de somn pentru el, tot atît de scurt și înviorător pe cît ar fi pentru noi o siestă de după-amiază. Iar cînd se deșteaptă, Monstrul e același, dar nouă ne-a trecut o treime din viață. Perspectivele ni s-au îngustat; credința noastră în magie, aceea care face magia posibilă, s-a tocit precum luciul unei perechi de pantofi noi după o zi lungă de mers. De ce să ne cheme înapoi? De ce să nu ne lase pur și simplu să murim? Pentru că noi aproape că l-am omorît, pentru că l-am speriat, cred. Pentru că Monstrul dorește răzbunarea.

Iar acum, cînd nu mai credem în Moș Crăciun, în Zîna cea Bună, în Hänsel și Gretel, Monstrul e gata să ne întîmpine. *Veniți înapoi*, spune. *Veniți înapoi, hai să ne terminăm treaba în Derry. Aduceți-vă pușcoacele, pietricelele și yo-yo-urile! Ne vom juca! Haideți înapoi și-o să vedem dacă mai țineți minte cel mai simplu lucru dintre toate: cum e să fii copil, la adăpost în credință și prin urmare înfricoșat de întuneric.*

Cît despre asta cel puțin, garantez o mie la sută: mi-e frică. Al naibii de frică.

Partea a cincea

RITUALUL CHÜD

„Nu se poate. Apa infiltrată
a mucegăit perdeaua. Plasa
a putrezit. Scoateți poftele
din mecanismele lor, nu mai construiți
poduri. Prin care aer veți
străbate continente-n zbor? Lăsați vorbele
să zboare cum or vrea – să
izbească pieziș iubirea. Va fi
o năpastă neobișnuită. Prea mult vor ei să salveze,
potopul datoria și-a făcut."

William Carlos Williams,
Paterson

„Priviți și luați aminte. Priviți acest tărîm.
Priviți departe, departe, peste fabrici și peste iarbă.
Iată, cu siguranță că vă vor lăsa să treceți.
Vorbiți, atunci, și întrebați pădurea și lutul.
Ce auziți? Ce poruncește acest tărîm?
Ținutul acesta aparține altcuiva: nu este casa voastră."

Karl Shapiro,
Ghid de călătorie pentru cei exilați

Capitolul 19
ÎN CEASURILE DE VEGHE ALE NOPȚII

1

Biblioteca Publică Derry, 1.15 dimineața

Cînd Ben Hanscom încheie povestea proiectilelor de argint, au vrut să vorbească, dar Mike le spuse că dorea să doarmă cu toții puțin.

– V-a ajuns deocamdată, spuse el.

Dar cel care arăta de parcă-i ajunsese era Mike însuși; avea fața trasă și obosită, iar Beverly se gîndi că arăta bolnav.

– Dar nu sîntem gata, protestă Eddie. Cum rămîne cu restul? Eu tot nu-mi amintesc...

– Mike are d-d-dreptate, spuse Bill. Poate o să ne amintim, p-p-poate că nu. Cred că ne v-v-vom aminti. Ne-am amintit tot ce-aveam n-nevoie.

– Poate tot ce e bine pentru noi? sugeră Richie.

Mike dădu din cap:

– Ne întîlnim mîine.

Apoi se uită la ceas.

– Adică azi, mai tîrziu.

– Aici? întrebă Beverly.

Mike clătină încet din cap.

– Propun să ne întîlnim pe Kansas Street. Unde obișnuia Bill să-și ascundă bicicleta.

– Coborîm pe Maidan, spuse Eddie și dintr-o dată se înfioră.

Mike încuviință din nou.

Urmă un moment de tăcere în care se priviră unul pe altul. Apoi Bill se ridică în picioare, iar ceilalți se sculară o dată cu el.

– Vreau s-aveți toți grijă cît mai e noapte, spuse Mike. Monstrul a fost aici; Monstrul poate fi oriunde sînteți voi. Dar întîlnirea asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Îl privi pe Bill:

– Aș zice că totuși se poate, ce spui, Bill?

Bill dădu încet din cap.

– Da. Cred că totuși se poate face.

– Monstrul o va ști și pe asta, spuse Mike, și va încerca tot ce-i stă în putință ca să încline sorții în favoarea sa.

– Ce facem dacă se-arată? întrebă Richie. Ne apucăm de nas, închidem ochii, ne-nvîrtim pe loc de trei ori și avem gînduri bune? Îi suflăm niște praf magic în față? Cîntăm vechi cîntece de-ale lui Elvis Presley? Ce facem?

Mike clătină din cap:

– Dacă vă puteam spune asta, n-ar mai fi fost nici o problemă, nu? Tot ce știu e că mai există și o altă forță – cel puțin exista cînd eram copii – care a vrut să rămînem în viață și să ne facem treaba. Poate că încă mai e pe aici.

Ridică din umeri. Era un gest ostenit.

– Crezusem că doi, poate chiar trei dintre voi nu veți mai fi la începutul reuniunii noastre de astă-seară. Dispăruți sau morți. Simplul fapt că ați apărut mi-a dat motive să sper.

Richie se uită la ceas:

– Unu și-un sfert. Cum mai zboară vremea cînd te distrezi, nu, Clăiță?

– Bip-bip, Richie, replică Ben, cu un zîmbet gol.

– Vrei să mergem pe jos împreună pînă la T-T-Town House, Beverly? o invită Bill.

– Bine.

Își punea haina. Acum biblioteca părea foarte tăcută, plină de umbre, înfricoșătoare. Bill simți cum ultimele două zile îl prind din urmă deodată, îi apasă umerii. Dacă era numai oboseală ar fi fost în regulă, dar era mai mult: o senzație că se spărgea, că visa, că avea halucinații paranoice. Un simțămînt că cineva îl urmărea tot timpul cu privirea. *Poate că de fapt nici nu-s aici,* își spuse. *Poate că-s în azilul de nebuni al doctorului Seward, cu casa dărăpănată de la oraș a Contelui în vecini și Renfield imediat peste hol, el cu mustele lui și eu cu monștrii*

mei, amîndoi convinși că petrecerea continuă într-adevăr și îmbrăcați pentru ea la patru ace, nu în smochinguri, ci în cămăși de forță.

– Tu ce faci, R-Richie?

Richie clătină din cap:

– Eu o să-i las pe Clăiță și Kaspbrak să mă conducă acasă. Just, băieți?

– Sigur, răspunse Ben. O privi scurt pe Beverly, care stătea lîngă Bill, și simți o durere aproape uitată.

O nouă amintire tremură, aproape gata s-o prindă, apoi pluti altundeva.

– Și tu, M-M-Mike? întrebă Bill. Vrei s-o iei pe jos cu Bev și cu m-mine?

– Eu, scutură Mike din cap, trebuie să...

În acel moment Beverly zbieră, sunet ascuțit în încremenirea din încăpere. Cupola boltită de deasupra îl recepționa, iar ecourile părură hohotele unor *banshee*[1] care zburau și fîlfîiau în jurul lor.

Bill se întoarse spre ea; Richie scăpă vestonul pe care și-l lua de pe spătarul scaunului; se auzi un clinchet de sticle cînd brațul lui Eddie mătură pe podea o sticlă de gin goală.

Beverly se dădea înapoi din fața lor, cu mîinile întinse și fața albă ca foaia de extemporal a unui repetent cronic. Ochii, înfundați în orbitele vinete-închise, i se bulbucau înspăimîntați.

– Mîinile *mele!*

Scoase alt țipăt.

– Mîinile *mele!*

– Ce..., începu Bill, și atunci văzu sîngele ce-i picura încet printre degetele tremurînde.

Porni înainte și simți dîre fierbinți brăzdîndu-i brusc propriile sale mîini. Durerea nu era ascuțită; semăna mai mult cu cea pe care o simți uneori într-o rană vindecată de mult.

Vechile cicatrice din palmă, cele care reapăruseră în Anglia, se deschiseseră și sîngerau. Privi într-o parte și-l văzu pe Eddie Kaspbrak holbîndu-se prostit la propriile-i mîini. Și ele sîngerau. La fel ale lui Mike. Și ale lui Richie. Și ale lui Ben.

---

[1] Zînă care prevestește moartea prin tînguieli (în mitologia irlandeză și scoțiană).

– Sîntem băgați în asta pînă la capăt, nu? spuse Beverly.

Începuse să plîngă. Iar acest sunet era amplificat în goliciunea neclintită a bibliotecii; clădirea însăși părea că plînge împreună cu ea. Bill credea că, dacă va trebui să mai asculte multă vreme sunetul acela, va înnebuni.

– Doamne-ajută-ne, sîntem băgați pînă la capăt.

Femeia suspina, și o fîșie de mucus îi atîrna dintr-o nară.

Și-o șterse cu dosul unei mîini tremurătoare, și alți stropi de sînge căzură pe dușumea.

– Re-re-repede! exclamă Bill și-l apucă pe Eddie de mînă.

– Ce...

– *Repede!*

Întinse cealaltă mînă și, după o clipă, Beverly i-o prinse, încă mai plîngea.

– Da, spuse Mike; părea năuc – aproape drogat. Da, asta e, nu? Începe iar, nu, Bill? Totul începe să se întîmple iar.

– D-d-da, cr-cred...

Mike luă mîna lui Eddie, iar Richie apucă mîna cealaltă a lui Beverly. O clipă Ben îi privi doar, și pe urmă, ca prin vis, își ridică mîinile însîngerate în ambele părți și păși între Mike și Richie. Îi prinse de mîini. Cercul se închise.

(Ah Chüd acesta e Ritualul Chüd și Țestoasa nu ne poate ajuta)

Bill încercă să urle, dar din gîtlej nu-i ieși nici un sunet. Văzu capul lui Eddie dîndu-se pe spate, tendoanele gîtului ieșindu-i în relief. Șoldurile lui Beverly palpitară de două ori, aprig, ca într-un orgasm la fel de scurt și fierbinte precum detunătura unui pistol. Gura lui Mike se mișca în chip ciudat, părînd să rîdă și să se strîmbe în același timp. În tăcerea bibliotecii, uși începură să se deschidă și să se trîntească, zgomotul rostogolindu-se ca niște bile de popice. În Sala Periodicelor, revistele zburau într-un uragan fără vînt. În biroul lui Carole Danner, mașina de scris marca IBM a bibliotecii se trezi la viață torcînd și bătu:

capra
caprasarepiatra
piatracrapănpatru
crăpaiarcapulcapreicumacrăpatpiatranpatru

Banda se poticni. Mașina sfîrîi și slobozi un rîgîit electronic gros cînd toate dinăuntru cedară suprasolicitate. În Depozitul Doi, raftul cu cărți oculte se răsturnă deodată, împrăștiindu-i pretutindeni pe Edgar Cayce, Nostradamus, Charles Fort și Apocrifele.

Bill simți o exaltantă senzație de putere. Era vag conștient că avea o erecție și că fiecare fir de păr din cap îi stătea drept. Senzația forței din cercul desăvîrșit era incredibilă.

Toate ușile din bibliotecă se închiseră, trîntite la unison.

Pendula de lîngă biroul de împrumuturi bătu o dată.

Apoi totul încetă, ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator.

Își lăsară mîinile moi, privindu-se amețiți. Nimeni nu spuse nimic. În timp ce senzația de putere se risipea, Bill se simți cuprins de un cumplit sentiment al fatalității. Se uită la fețele lor albe, încordate, apoi la mîini. Acestea erau mînjite de sînge, dar rănile pe care le făcuse Stan Uris cu un ciob crestat de sticlă de Coca-Cola în august 1958 se închiseseră la loc, nelăsînd decît linii albe întortocheate ca niște lujeri de viță. Își spuse: *Aia a fost ultima oară cînd am fost împreună toți șapte... Ziua cînd Stan a făcut aceste tăieturi, pe Maidan. Stan nu-i aici; a murit. Și asta e ultima dată cînd sîntem împreună toți șase. O știu, o simt.*

Beverly stătea lipită de el, tremurînd. Bill o cuprinse cu brațul. Toți îl priveau, cu ochii imenși și strălucitori în penumbră, astfel încît masa lungă la care stătuseră, presărată cu sticle goale, pahare și scrumiere dînd pe dinafară, apărea ca o insuliță de lumină.

– Destul, spuse uscat Bill. Destulă distracție pentru o singură seară. Păstrăm balul dansant pentru altă dată.

– Mi-am amintit, spuse Beverly; ridică spre Bill ochii uriași, cu obrajii palizi, umezi. Mi-am amintit *totul.* Cum a aflat tatăl meu despre voi, băieți. Cum fugeam. Bowers, Criss și Huggins. Cum am fugit eu. Tunelul... Păsările... Monstrul... *Îmi amintesc totul.*

– Mhm, făcu Richie. Și eu.

Eddie dădu din cap:

– Stația de pompare...

– Și cum Eddie..., începu Bill.

– Acum duceți-vă, îl întrerupse Mike. Odihniți-vă. E tîrziu.

– Vino cu noi, Mike, îl chemă Beverly.

– Nu. Trebuie să închid aici. Și mai am de scris cîteva lucruri... procesul-verbal al întrunirii, dacă vă convine denumirea. Nu va dura mult. Duceți-vă.

Porniră spre ușă, fără multă vorbă. Bill și Beverly mergeau împreună, urmați de Eddie, Richie și Ben. Bill îi ținu lui Beverly ușa, iar ea murmură o expresie de mulțumire, în timp ce ieșea pe treptele albe de granit, Bill observă cît de tînără arăta, cît de vulnerabilă... Era sfîșiat de gîndul că s-ar putea îndrăgosti din nou de ea. Încerca să se gîndească la Audra, dar Audra părea foarte îndepărtată. Acum ea va fi dormind în casa lor din Fleet, pe cînd soarele răsărea și lăptarul își începea rondul.

Cerul orașului Derry se înnourase iarăși, și o ceață joasă acoperea strada pustie cu fîșii groase. Mai în sus pe stradă, Casa Comunitară Derry, îngustă, înaltă, victoriană, își rumega bezna. Bill medita: *Și orice ar fi fost ceea ce rătăcea prin casa aceea rătăcea în solitudine.* Își înăbuși un chicot necontrolat. Sunetul pașilor lor părea foarte puternic. Mîna lui Beverly i-o atinse pe a lui, iar Bill o apucă recunoscător.

– A început înainte să fim gata, spuse ea.

– Vom fi fiind vr-vr-vreodată gata?

– *Tu* vei fi fiind, Bill Barosane.

Atingerea mîinii ei, pe neașteptate, era atît minunată, cît și necesară. Se întrebă cum ar fi să-i atingă sînii pentru a doua oară în viața lui și bănui că va ști înainte de-a se sfîrși noaptea aceasta lungă. Mai deplin acum, mai matur... Iar mîna lui va găsi păr cînd va cuprinde umflătura *mons veneris*-ului ei. Își spuse: *Te-am iubit, Beverly... Te iubesc. Ben te-a iubit... Te iubește. Te-am iubit atunci... Te iubim acum. Și e bine că-i așa, fiindcă începe. Acum nu mai avem scăpare.*

Privi în urmă și văzu biblioteca la jumătate de cvartal distanță. Richie și Eddie erau pe treapta de sus; Ben stătea la poalele scării, privind în urma lor. Avea mîinile înfundate în buzunare, umerii aduși și, văzut prin lentila plutitoare a ceței joase, ar fi putut foarte bine să aibă din nou unsprezece ani. Dacă ar fi fost în stare să-i transmită lui Ben un gînd, Bill i l-ar fi trimis pe acesta: *N-are importanță, Ben. Iubirea e aceea care contează, afecțiunea... Întotdeauna e dorința, niciodată timpul. Poate că-i tot ce ajungem să luăm cu noi cînd ieșim deodată în întuneric. Mîngîiere rece poate, dar mai bine decît nici un fel de mîngîiere.*

– Tatăl meu știa, spuse deodată Beverly. Am venit acasă într-o zi de pe Maidan, iar el pur și simplu știa. V-am spus vreodată ce avea-n obicei să-mi spună cînd îșî ieșea din minți?

– Ce?

– „Îmi fac griji cu tine, Bevvie." Asta obișnuia să zică. „Îmi fac griji *multe*."

Rîse, înfiorîndu-se în acel îșî timp.

– Cred că voia să-mi facă rău, Bill. Adică... Mă mai lovise el și înainte, dar de data asta a fost altfel. Era... Mă rog, în multe privințe era un om ciudat. Îl iubeam. Îl iubeam foarte mult, dar...

Se uită la el, poate dorind s-o spună el în locul ei. Bill n-o făcu; era un lucru pe care Beverly îl avea de spus ea însăși, mai devreme sau mai tîrziu. Minciunile și autoînșelătoriile deveniseră un balast pe care nu și-l mai puteau permite.

– Îl și uram, continuă ea, iar mîna îi coborî convulsiv peste a lui Bill pentru o secundă îndelungată. Nu i-am mai spus nimănui în viața mea asta. Credeam că Dumnezeu mă va trăsni pe loc dac-aș spune-o cu voce tare.

– Atunci, spune-o iar.

– Nu, eu...

– Haide. O să te doară, dar poate a copt destulă vreme acolo înăuntru. Spune-o.

– Îmi uram tatăl, spuse femeia și începu să suspine neajutorată. Îl uram, mi-era frică de el, îl uram. N-am putut fi niciodată o fată destul de bună ca să-i convină, și-l uram, zău, dar îl și iubeam.

Bărbatul se opri și o cuprinse strîns în brațe. Beverly îl apucă într-o îmbrățișare înfiorată de spaimă. Lacrimile ei îl udară pe gît. Era foarte conștient de trupul copt și dur al femeii. Își îndepărtă ușurel torsul de al ei, nevrînd să simtă erecția care i se producea... Dar ea se lipi la loc de el.

– Petrecusem dimineața acolo, spuse Beverly, jucînd leapșa sau altceva la fel. Ceva *inofensiv*. Nici măcar nu vorbiserăm despre Monstru în ziua aia, cel puțin nu atunci... Obișnuiam să vorbim despre el în fiecare zi, la un moment dat, totuși. Mai ții minte?

– Da. La un mo-mo-moment dat. Țin minte.

– Era înnorat... zăpușeală. Am jucat cea mai mare parte din dimineață. M-am dus acasă pe la unșpe jumate. Mă gîndeam să mănînc

un sandviș și o farfurie de supă după ce făceam un duș. Și pe urmă să mă întorc și să ne mai jucăm. Părinții mei erau amîndoi la lucru. Așa ar fi trebuit, însă el era acolo. El era acasă. El

2

Lower Main Street, 11.30 dimineața

o aruncă prin odaie cît colo înainte încă de a fi intrat complet pe ușă. Un țipăt uimit îi ieși din piept și apoi fu retezat cînd se izbi de perete cu o forță ce-i amorți umărul. Se prăbuși pe sofaua desfundată, rotind în jur priviri înnebunite. Ușa dinspre antreul de la intrare se trînti. Tatăl său stătuse ascuns după ea.

– Îmi fac griji cu tine, Bevvie. Uneori, îmi fac griji *multe*. Știi asta. Ți-am spus-o, nu-i așa? În mod sigur ți-am spus-o.

– Tăticule, ce...

Se apropia încet de ea prin încăpere, cu fața îngîndurată, tristă, ucigătoare. Expresia aceasta din urmă nu voia s-o vadă, dar era acolo, ca luciul orb al noroiului pe apa stătută. Își ciupea meditativ un nod al degetelor de la mîna dreaptă. Era îmbrăcat în kaki, iar cînd aruncă o privire în jos Beverly văzu că pantofii lui cu toc înalt lăsau urme pe covorul maică-sii. *Va trebui să scot aspiratorul,* își spuse ea incoerent. *Să aspir. Dacă mă lasă în stare să aspir. Dacă...*

Era noroi. Noroi negru. Mintea ei glisa alarmant. Era din nou pe Maidan cu Bill, Richie, Eddie și ceilalți. Noroi negru, vîscos, precum cel de pe pantofii tăticului se găsea acolo, pe Maidan, în locul mlăștinos unde plantele pe care Richie le numea bambuși creșteau într-un pîlc alb, scheletic. Cînd bătea vîntul, tulpinile se ciocneau una de alta sunînd a gol, iscînd un zgomot ca al tobelor vrăjitorilor, și oare fusese tatăl ei pe Maidan? Fusese tatăl ei...

PLEOSC!

Mîna lui, vîjîind pe o orbită arcuită larg, îi lovi fața. Capul fetei se izbi de perete. Bărbatul își agăță degetele mari de curea și o privi cu acea expresie de curiozitate ucigașă și deconectată de la realitate. Beverly simți un firișor de sînge curgîndu-i cald din colțul stîng al buzei de jos.

– Am văzut că te-ai făcut mare, spuse el, iar ea crezu că va mai spune ceva, dar pe moment asta părea să fie totul.

– Tăticule, despre ce vorbești? întrebă fata cu voce mică și tremurătoare.

– Dacă mă minți, te bat de te omor, Bevvie, replică el.

Își dădu seama cu groază că nu se uita la ea; privea tabloul *Currier and Ives* de deasupra capului ei, pe perete, lîngă canapea.

Gîndul fetei lunecă iar nebunește și din nou avu patru ani, așezată în cadă cu bărcuța albastră de plastic și săpunul Popeye; tatăl ei, atît de mare și de mult iubit, stătea în genunchi alături, îmbrăcat în pantaloni de tergal gri și tricou strîmt, cu o cîrpă de spălat într-o mînă și un pahar cu suc de portocale în cealaltă, săpunind-o pe spate și spunînd: *Ia să vedem urechile-ăstea, Bevvie, mama are nevoie de barabule la cină.* Iar ea se putea auzi pe sine, mică, chicotind, privind în sus la chipul lui ușor încărunțit, pe care îl credea atunci fără îndoială etern.

– N-am... N-am să te mint, tăticule. Care-i problema?

Imaginea lui în ochii ei tremura descompunîndu-se treptat, după cum o podideau lacrimile.

– Ai fost colo-șa pe Maidan c-o gașcă de băieți?

Inima îi zvîcni în piept; ochii ei coborîră din nou spre pantofii lui murdari de noroi. De noroiul acela negru, lipicios. Dacă pășeai în el prea adînc, îți sugea tenișii sau mocasinii pe loc... Și atît Richie, cît și Bill susțineau că, dacă te cufundai în el cu totul, dădeai de nisipuri mișcătoare.

– Mă joc acolo cîteod...

Trosc! mîna, acoperită cu bătături tari, prăbușindu-se iar. Țipă, lovită, speriată. Expresia aceea de pe chipul lui o înspăimînta, iar faptul că nici măcar nu se uita la ea o speria, de asemenea. Era ceva în neregulă cu el. Se agravase... Dacă avea de gînd s-o omoare? Dacă *(of încetează Beverly e TATĂL tău și TAȚII nu-și omoară FIICELE)* își pierdea controlul? Dacă...

– Ce i-ai lăsat să-ți facă?

– Să facă? Ce...

Habar n-avea la ce se referea.

– Scoate-ți pantalonii.

Zăpăceala îi spori. Nimic din ce spunea nu părea să aibă legătură cu nimic altceva. Încercările de a-i urma logica o făceau să-i vină rău... Aproape ca un rău de mare.

– Ce... de ce?...

Mîna bărbatului se ridică; fata zvîcni înapoi.

– Scoate-i, Bevvie. Vreau să văd dacă ești intactă.

Acum îi apăru o nouă imagine, mai dementă decît toate celelalte: se văzu pe sine dîndu-și jos blugii și un picior ieșindu-i o dată cu ei. Tatăl său bătînd-o cu o curea prin odaie în timp ce ea încerca să fugă de el țopăind pe piciorul rămas, iar tăticul strigînd: *Știam eu că nu ești intactă! Știam eu! Știam eu!*

– Tăticule, nu-nțeleg ce...

Mîna lui căzu, de astă dată nu plesnind, ci apucînd. O mușcă de umăr cu o forță furioasă. Fata țipă. O trase în sus și pentru prima oară o privi drept în ochi. Zbieră din nou văzînd ce era acolo. Era... *Nimic.* Tatăl ei dispăruse. Iar Beverly pricepu deodată că era singură în apartament cu Monstrul, singură cu Monstrul în dimineața aceea adormită de august. N-o mai încerca senzația de putere și răutate pură pe care o simțise în casa de pe Neibolt Street în urmă cu o săptămînă și jumătate – Monstrul fusese oarecum diluat de umanitatea esențială a tatălui ei –, dar Monstrul era aici prezent, acționînd prin intermediul lui.

O azvîrli în lături. Beverly se izbi de măsuța pentru cafea, căzu peste ea și veni de-a berbeleacul pe dușumea cu un strigăt. *Așa se-ntîmplă,* cugetă ea. *O să-i spun lui Bill, ca să înțeleagă. Monstrul e pretutindeni în Derry. Pur și simplu... Pur și simplu umple spațiile goale, atîta tot.*

Se rostogoli. Tatăl său venea spre ea. Se tîrî din calea lui pe turul pantalonilor, cu părul căzut în ochi.

– Știu c-ai fost acoloșa, spuse el. Mi s-a spus. N-am crezut. N-am crezut că Bevvie a mea ar umbla cu-o gașcă de băieți. Pe urmă te-am văzut cu ochii mei azi-dimineață. Bevvie a mea cu-o hoardă de băieți. La nici doișpe ani, ea se-nvîrte cu-o hoardă de băieți!

Acest din urmă gînd păru să-l arunce într-o criză nouă de turbare; vibra prin carcasa lui costelivă, ca un curent electric.

– *La nici doișpe ani!* răcni și-i arse un șut în coapsă care-o făcu să zbiere.

Fălcile lui clănțăniră peste acest fapt sau concept sau ce-o fi fost în mintea lui ca ale unui cîine flămînd preocupat cu-o ciozvîrtă de carne.

– *La nici doișpe! La nici doișpe! La nici măcar DOIȘPE!*

Lovi. Beverly se îndepărtă tîrîș. Acum ajunseseră în zona bucătăriei. Gheata lui de lucru izbi sertarul de sub aragaz, făcînd cratițele și oalele dinăuntru să zdrăngăne.

– Să nu fugi de mine, Bevvie, o preveni el. Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei s-o pățești și mai rău. Crede-mă acum. Crede-l pe tata. E treabă serioasă. Să umbli cu băieții, să-i lași să-ți facă Dumnezeu știe ce – la nici *doișpe* – asta-i treabă serioasă, martor mi-e Hristos.

O înșfăcă de umăr și o ridică în picioare cu o smucitură.

– Ești o fată drăguță. Puzderie de oameni ar fi fericiți să-și facă mendrele c-o fată drăguță. Puzderie de fete drăguțe dornice să-i lase să-și facă mendrele. Le-ai fost curvi*ș*tină ălor băieți, Bevvie?

În sfîrșit înțelese ce-i băgase Monstrul în cap... Doar că o parte din ea știa că gîndul putea aproape să fi fost acolo tot timpul; că poate Monstrul folosise doar uneltele care zăceau pe-acolo, așteptînd să fie folosite.

– Nu, tăticule. Nu, tăticule...

– *Te-am văzut fumînd!* mugi el. De astă dată o pocni cu palma, îndeajuns de tare ca s-o trimită învîrtindu-se în piruete bete spre masa de bucătărie, unde căzu grămadă cu o flacără de durere în șale. Solnița și piperni*ț*a căzură pe jos. Piperni*ț*a se sparse. Flori negre se desfăcură și-i dispărură dinaintea ochilor. Sunetele păreau prea profunde. Îi văzu chipul. Ceva anume pe chip. Se uita la pieptul ei. Deodată deveni conștientă că bluza i se descheiase și că nu purta sutien – deocamdată n-avea decît unul, un sutien de gimnastică. Mintea îi lunecă înapoi la casa din Neibolt Street, cînd Bill îi dăduse tricoul lui. Fusese conștient de felul cum sînii ei împungeau materialul de bumbac subțire, dar ocheadele lor ocazionale, furișe, n-o deranjaseră; acelea păruseră întru totul firești. Iar privirea *lui Bill* păruse mai mult decît firească – păruse caldă și doritoare, dacă nu cumva profund primejdioasă.

Acum simțea vinovăția amestecîndu-i-se cu spaima. Chiar greșea atît de mult tatăl ei? Nu cumva avusese

*(le-ai fost curvi*ș*tină ălora)*

gînduri? Gînduri necurate? Gînduri despre ce-o fi vorbind el?

Nu-i același lucru! Nu-i același lucru cu felul

*(le-ai fost curvi*ș*tină)*

cum se uită acum el la mine! Nu-i același!

Își încheie bluza la loc.

– Bevvie?

– Tăticule, ne *jucăm* doar. Atîta lot. Ne jucăm... nu... nu facem nimic ca... nimic *rău*. Ne...

– Te-am văzut fumînd, spuse el iar, venind spre ea.

Ochii îi coborîră peste pieptul ei și peste șoldurile înguste, nearcuite. Intonă deodată, cu o voce subțire de licean, care o sperie și mai mult:

– *O fată care mestecă gumă va fuma! O fată care va fuma va bea! Și o fată care va bea, toată lumea știe o fată* de-astea *ce-o să facă!*

– *N-AM FĂCUT NIMICA!* urlă ea în timp ce mîinile lui îi coborau pe umeri. Acum n-o mai ciupea, nici n-o lovea.

Mîinile erau blînde. Și ăsta era într-un fel lucrul cel mai înfricoșător.

– Beverly, rosti el cu logica de necontrazis, dementă, a obsedatului, te-am văzut cu băieți. Vrei, te rog, să-mi spui ce face cu băieții o fată, jos, în toată porcăria aia, dacă nu-i lucru' pe care-l face culcată pe spate?

– *Lasă-mă-n pace!* țipă Beverly.

Furia explodă dintr-un puț adînc pe care nici măcar nu-l bănuise. Furia îi aprinse o flacără galbenă-albăstruie în cap. Îi amenința gîndurile. O speriase tot timpul; o făcuse de rușine tot timpul; o rănise tot timpul.

– *Lasă-mă-n pace-acuma!*

– Nu vorbi așa cu tăticul tău, spuse el, părînd uimit.

– *N-am făcut ce spui dumneata! Niciodată n-am făcut-o!*

– Poate. Poate că nu. O să verific și-am să fiu sigur. Știu eu cum. Scoate-ți pantalonii.

– *Nu.*

Ochii bărbatului se lărgiră, dezvăluind complet corneele îngălbenite în jurul irișilor de un albastru-intens.

– Ce-ai spus?

– Am spus *nu.*

Ochii lui erau ațintiți într-ai ei și poate văzu mînia care ardea acolo, aprinsa izbucnire de revoltă.

– Cine ți-a spus?

– Bevvie...

– Cine ți-a spus că ne jucăm acolo? Un străin? Un om îmbrăcat în oranj și portocaliu? Purta mănuși? Arăta ca un clovn chiar dacă nu era clovn? Cum îl chema?

– Bevvie, te rog să încetezi...

– Nu, dumneata te rog să încetezi.

Își repezi din nou mîna, nu desfăcută, ci de astă dată strînsă într-un pumn ce avea intenția să sfărîme ceva. Beverly se feri. Pumnul șuieră pe deasupra capului ei și se zdrobi de perete. Omul urlă și-i dădu drumul, băgîndu-și pumnul în gură. Fata dădu înapoi dinaintea lui cu pași iuți și mărunți.

– *Treci înapoi aici!*

– Nu. Vrei să dai în mine. Te iubesc, tăticule, dar cînd ești așa ca acum te urăsc. N-o mai poți face. *Monstrul* te împinge s-o faci, dar *dumneata* lași *Monstrul* înăuntru.

– Nu știu ce tot vorbești, da' ai face mai bine să vii aici la mine. A doua oară n-am să te mai chem.

– Nu, spuse ea, începînd din nou să plîngă.

– Nu mă face să vin eu după tine, Bevvie. O să-ți pară tare rău dacă va trebui s-o fac. Vino la mine.

– Spune-mi cine ți-a zis și am să vin.

Se repezi la ea cu o agilitate atît de felină, încît, deși fata bănuise că va urma un asemenea salt, aproape o prinse. Bîjbîi după mînerul ușii de la bucătărie, o deschise doar atît cît să se poată strecura prin ea și o luă la goană prin hol spre ușa din față, fugind într-o panică de vis, la fel cum avea să fugă de doamna Kersh peste douăzeci și șapte de ani. În urma ei, Al Marsh se ciocni de ușă, trîntind-o la loc și crăpînd-o pe mijloc.

– *TRECI ÎNAPOI AICI ÎN CLIPA ASTA BEVVIE!* urlă el, deschizînd ușa și ieșind după ea.

Ușa din față era închisă cu zăvorașul; intrase în casă prin dos. O mînă tremurătoare îi moșmondi la încuietoare, pe cînd cealaltă zgîlțîia zadarnic clanța. În spatele ei, tatăl urlă din nou; sunetul unui

(scoate pantalonii ăia curvițino)

animal. Apăsă pe clanță și ușa din față se deschise în sfîrșit. Răsuflarea fierbinte îi vîjîia prin gîtlej. Privi peste umăr și-l văzu imediat în urma ei, întinzînd mîinile, rînjind și strîmbîndu-se, cu dinții cabalini și galbeni ca o capcană de urși.

Beverly se năpusti prin ușa cu plasă și-i simți degetele ștergîndu-i spatele cămășii fără a o prinde. Zbură în jos pe trepte, se dezechilibră și veni de-a dura pe aleea de ciment, julindu-și pielea de pe amîndoi genunchii.

– *ACUM SĂ VII AICI BEVVIE SAU MARTOR MI-E DUMNEZEU CĂ IAU PIELEA DE PE TINE!*

Coborî treptele, iar fata se adună pe picioare, cu găuri în genunchii blugilor,

(scoate pantalonii)

cu rotulele șiroind de sînge, cu terminațiile nervoase expuse cîntînd *Înainte, soldați creștini*. Se uită înapoi și iar venea, Al Marsh, îngrijitor și custode, un om cu părul cărunt și pantaloni kaki, cămașă kaki cu două buzunare cu clapete, un inel de chei atașat la cingătoare cu un lănțișor, părul în vînt. Dar în ochii săi nu el se vedea – el, cel care o spălase pe spate și-i dădea pumni în burtă, și le făcuse pe amîndouă pentru că-și făcea griji cu ea, își făcea griji *multe*, el, cel care încercase odată să-i împletească părul cînd avea șapte ani, și coada îi ieșise ca de cîlți, și pe urmă începuse să se hlizească împreună cu ea de felul cum îi stătea în toate părțile, el, cel care știa să facă duminica lapte de pasăre cu scorțișoară mai gustos decît orice puteai cumpăra pe un bănuț la Derry Ice Cream Bar, el, cel patern, el, personajul mascul din viața ei, purtător al unui mesaj amestecat din acea altă stare sexuală. Acum în ochii lui nu se mai afla nimic din toate astea. Văzu acolo dorința de a ucide. Văzu Monstrul.

Fugi. Fugi de Monstru.

Domnul Pasquale ridică privirea, surprins, de pe balustrada verandei, unde ședea stropindu-și gazonul, în timp ce asculta meciul cu Red Sox la un radio portabil. Copiii Zinnerman se dădură înapoi de lîngă vechiul Hudson Hornet pe care-l cumpăraseră cu douăzeci și cinci de dolari și-l spălau aproape în fiecare zi. Unul dintre ei ținea un furtun, celălalt o găleată cu clăbuc de săpun. Amîndoi rămaseseră cu gura căscată. Doamna Denton privi afară din apartamentul ei de la etajul doi, cu rochia uneia dintre cele șase fiice ale ei în poală, cu alte haine de cusut într-un coș pe podea, cu gura plină de bolduri. Micuțul Lars Theramenius își trase repede căruciorul Red Ball Flyer de pe trotuarul crăpat și se opri pe iarba muribundă a lui Bucky Pasquale. Izbucni în plîns cînd Bevvie, care în acea primăvară petrecuse o întreagă dimineață arătîndu-i răbdătoare cum să-și lege șireturile astfel ca să rămînă legate, trecu iute ca un fulger pe lîngă el, zbierînd, cu ochii holbați. Un moment mai tîrziu trecu și taică-său, urlînd la ea, iar Lars, care pe atunci avea trei ani și avea să moară doisprezece ani mai tîrziu într-un accident de motocicletă, văzu ceva cumplit și neomenesc pe chipul domnului Marsh. Avu coșmaruri

trei săptămîni după aceea. În ele îl vedea pe domnul Marsh prefăcîndu-se în păianjen cu hainele pe el.

Beverly fugea. Își dădea seama că probabil fugea ca să scape cu viață. Dacă tatăl ei o prindea acum, n-ar mai fi contat că se găseau pe stradă. Oamenii fac uneori trăsnăi în Derry; n-avea nevoie să citească ziarele sau să cunoască bizara istorie a orașului ca să înțeleagă asta. Dacă o prindea, avea s-o sugrume, sau s-o bată, sau s-o calce în picioare. Iar, cînd totul va fi gata, cineva va veni să-l ridice și o să șadă într-o celulă la fel cum și tatăl lui Eddie Corcoran ședea într-o celulă, năuc și fără a pricepe ce i se întîmpla.

Alergă spre centru, trecînd în drum pe lîngă tot mai mulți oameni. Se uitau cu ochi mari – mai întîi la ea, pe urmă la tatăl care-o urmărea – și se arătau surprinși, unii chiar uimiți. Dar ceea ce se citea pe fețele lor nu mergea mai departe de atît. Se uitau, apoi plecau mai departe spre treburile lor. Aerul care-i circula prin plămîni devenea acum tot mai greu. Traversă Canalul, cu picioarele tropăindu-i pe ciment. În timp ce mașinile duruiau la dreapta ei peste traversele grele de lemn ale podului, în stînga putea să vadă semicercul de piatră pe unde Canalul dispărea sub zona centrală a orașului. O tăie brusc peste Main Street, neluînd în seamă claxoanele și scrîșnetele de frîne. Cotise la dreapta pentru că acolo se afla Maidanul, încă o mai despărțeau de el doi kilometri, și, dacă era vorba să ajungă acolo, trebuia să ia cumva distanță față de tatăl ei pe panta istovitoare a Colinei Up-Mile (sau pe una dintre străzile lăturalnice, încă mai abrupte). Dar altceva nu putea face.

– *VINO-NAPOI CĂȚEA MICĂ, ATÎT ÎȚI ZIC!*

Ajunsă pe trotuarul opus, mai aruncă o privire în urmă, povara grea a părului roșcat mutîndu-i-se peste umăr cînd o făcu. Tatăl ei trecea strada, la fel de nepăsător față de trafic pe cît fusese și ea, cu fața asudată, de un roșu-aprins.

Ajunse pe o alee ce trecea pe după Warehouse Row. Aceasta era partea din spate a clădirilor cu fațada pe Up-Mile Hill: „Star Beef", „Armour Meatpacking", „Hemphill Storage & Warehousing", „Eagle Beef & Kosher Meats". Aleea era îngustă și pietruită, strîmtată și mai mult de pîlcurile de tomberoane și lăzi pline de gunoi înșirate de-a lungul ei. Caldarîmul era lunecos de Dumnezeu știe ce scurgeri și mizerii. Domnea un amestec de mirosuri, unele sălcii, altele pătrunzătoare... Dar toate spuneau povești despre carne și măcelărie.

Muștele zumzăiau în roiuri. Dinăuntrul unor clădiri se auzea vaierul de-nchegat-sîngele-n vine al ferăstraielor de oase. Picioarele fetei se bîlbîiau inegal pe pietrele unsuroase. Lovi cu șoldul o pubelă zincată, și cîteva pachete de măruntaie învelite în ziare căzură ca niște uriași muguri de junglă cărnoși.

– *TRECI DRACU-NAPOI AICEA IMEDIAT BEVVIE! ACUMA VREAU SĂ ZIC! N-O FACE SĂ FIE MAI RĂU DECÎT E ORICUM, FATO!*

Doi bărbați lîncezeau în poarta de încărcare de la „Kirshner Packing Works", molfăind sandvișuri groase, cu sufertașele deschise la îndemînă.

– Dăduși de belea, fetițo, spuse moale unul dintre ei. Se pare c-o iei peste bot de la tac-tu.

Celălalt rîse.

Marsh se apropia. Îi auzea tropăitul tunător și respirația greoaie la un pas în urma ei; privind spre dreapta, putea vedea aripa neagră a umbrei zburînd peste gardul înalt de scînduri de acolo.

Apoi bărbatul răcni de furie și surpriză cînd pămîntul îi fugi de sub picioare și se prăbuși pe caldarîm. Se ridică într-o clipă, fără a mai răcni vorbe, ci doar mugindu-și furia incoerentă în timp ce oamenii din ușă rîdeau și se băteau pe spate.

Aleea coti la stînga..., iar Beverly frînă patinînd, cu gura căscată a dezgust. O mașină de gunoieri a municipalității era parcată în gura aleii. Nici zece centimetri de spațiu liber nu rămăsese de fiecare parte. Motorul torcea alene. Pe sub sunetul acesta abia audibil putea auzi murmurul conversației din cabină. Alții în pauza de masă. Nu mai erau decît trei sau patru minute pînă la amiază; curînd ceasul tribunalului avea să înceapă să anunțe ora.

Îl auzea venind din nou, apropiindu-se. Se aruncă la pămînt și se tîrî sub mașina de gunoi, folosindu-și coatele și genunchii răniți. Duhoarea gazelor de eșapament și carburant Diesel amestecată cu mirosul de carne stricată o făcea să simtă o greață ametitoare. Într-un fel, ușurința deplasării era și mai rea: luneca pe o peliculă de mîzgă și zeamă de gunoaie. Continuă să înainteze, iar la un moment dat se ridică prea sus de pe pietre, astfel că spatele îi veni în contact cu țeava fierbinte de eșapament a camionului. Trebui să-și muște limba ca să nu țipe.

– Beverly? Ești acolo dedesubt?

Fiecare cuvînt se despărțea de cel anterior printr-o gîfîială sufocată.

Se uită înapoi și-i întîlni ochii cînd se aplecă să privească sub mașină.

– Lasă-mă-n... pace! îngăimă ea.

– *Cățea,* replică el cu voce groasă, înecată de flegmă.

Se trînti pe burtă, zăngănindu-și cheile, și începu să se tîrască după ea, aplicînd o grotescă mișcare de înot ca să avanseze.

Beverly se trase cu unghiile de sub cabina camionului, apucă unul dintre cauciucurile enorme – degetele i se încîrligară într-un șănțuleț pînă la a doua falangă – și se săltă în picioare. Își izbi noada de bara din față a mașinii gunoierilor, iar apoi o luă din nou la fugă, acum îndreptîndu-se spre Up-Mile Hill, cu bluza și blugii mînjiți de clisă și puțind îngrozitor. Privi în urmă și văzu mîinile și brațele pistruiate ale tatălui ei apărînd de sub cabina gunoierilor aidoma ghearelor unui monstru imaginar de sub patul copilăriei.

Iute, fără să se gîndească aproape deloc, săgetă printre „Feldman's Storage" și „Tracker Brothers' Annex". Acest pasaj, prea strîmt ca să poată fi numit fie și alee, era plin cu lăzi sparte, buruieni, floarea-soarelui și, firește, alte gunoaie. Beverly plonjă după o stivă de lăzi și se piti acolo. Peste cîteva clipe își văzu tatăl trecînd prin dreptul pasajului, în sus spre colină.

Beverly se ridică și o luă repede spre capătul opus al strîmtorii. Acolo se găsea un gard de plasă metalică. Se cățără ca o maimuță pînă în vîrf, trecu peste el și-și croi drum pe partea cealaltă. Acum se afla pe proprietatea Seminarului Teologic Derry. Fugi peste gazonul dosnic tuns scurt și pe după latura clădirii. Înăuntru cineva cînta o piesă clasică la orgă. Notele păreau să-și graveze personalitatea calmă și plăcută în văzduhul încremenit.

Între Seminar și Kansas Street era un gard viu înalt. Privi pe furiș prin el și își văzu tatăl pe partea opusă a străzii, sufiînd greu, cu pete de transpirație întunecîndu-i cămașa la subsuori. Se uita în jur, cu mîinile-n șolduri. Inelul cu chei îi scînteia viu în soare.

Beverly îl urmări, respirînd și ea cu greutate, cu inima bătîndu-i în gît repede ca a unui iepuraș. Îi era foarte sete, și mirosul fiert al propriului său trup o dezgusta. *Dacă aș fi desenată într-o revistă,* se gîndi ea distrată, *din mine s-ar înălța toate liniile alea de putoare ondulate.*

Tatăl ei traversă încet pe partea cu Seminarul.

Lui Beverly i se opri respirația.

Te rog, Doamne, nu mai pot să fug. Ajută-mă, Doamne. Nu-l lăsa să mă găsească.

Al Marsh porni încet pe trotuar, drept pe lîngă locul unde fiica sa stătea chircită de cealaltă parte a gardului viu.

Sfinte Doamne, fă să nu-mi simtă mirosul!

Nu i-l simți – poate pentru că, după o tumbă pe alee și tîrîșul pe sub mașina de gunoi, Al însuși mirosea la fel de rău ca și ea. Își urmă drumul. Fata îl privi cum se înapoia în josul Colinei Up-Mile pînă nu-l mai văzu.

Beverly se ridică încet. Hainele îi erau acoperite cu gunoi, avea fața murdară, o durea spatele acolo unde și-l arsese de țeava de eșapament a mașinii de gunoi. Aceste lucruri fizice păleau înaintea vîltorii confuze a gîndurilor – simțea că navigase pînă dincolo de marginea lumii, și nici unul dintre sistemele normale de comportament nu părea să se mai poată aplica. Nici nu-și putea închipui că s-ar mai duce acasă; dar nu-și putea închipui nici că *nu* se va mai duce acasă. Își sfidase tatăl, îl *sfidase...*

Trebui să alunge acest gînd pentru că o făcea să se simtă slabă și tremurătoare, îi făcea rău la stomac. Își iubea tatăl. Nu spunea oare una din cele Zece Porunci „Cinstește-i pe tatăl și pe mama ta ca să ai zile pe Pămînt"? Ba da. Dar nu fusese el-însuși. Nu fusese tatăl ei. Fusese de fapt cineva cu totul diferit. Un impostor. Monstrul...

Deodată o luă cu frig cînd o întrebare cumplită îi trecu prin minte: li se întîmpla același lucru și celorlalți? Sau altceva asemănător? Trebuia să-i prevină. Răniseră Monstrul, și poate acum el lua măsuri ca să se asigure că nu-l vor mai răni niciodată. Și, într-adevăr, unde în altă parte s-ar fi putut duce? Ei erau singurii prieteni pe care-i avea. Bill. Bill va fi știind ce e de făcut. Bill îi va spune ce să facă, Bill va ști ce urmează să facă.

Se opri în locul unde aleea Seminarului se întîlnea cu trotuarul Străzii Kansas și aruncă o privire pe după gard. Tatăl ei plecase de-a binelea. Coti la dreapta și o luă pe Kansas Street spre Maidan. Probabil că nici unul dintre ei nu era acolo chiar în acel moment; erau desigur acasă, luîndu-și prînzul. Dar se vor întoarce. Între timp putea coborî în clubul răcoros, încercînd să-și recapete o oarecare stăpînire de sine. Va lăsa ferestruica larg deschisă, astfel ca să se bucure de puțin soare, și poate chiar va reuși să doarmă. Trupul său obosit și mintea suprasolicitată tresăriră cu nerăbdare la acest gînd. Somnul, da, ăsta ar fi un lucru bun.

Își lăsă capul în piept cînd trecu pe lîngă ultimul grup de case, înainte ca terenul să devină prea abrupt pentru construcții și să coboare spre Maidan – Maidanul unde, cît i-ar fi părut de incredibil, pîndise și spionase tatăl ei.

Cu siguranță, nu auzea pașii din urma ei. Băieții de acolo făceau mari eforturi să păstreze liniștea. Mai fuseseră întrecuți la fugă; nu aveau de gînd să se mai lase întrecuți. Se apropiau tot mai mult și mai mult de ea, pășind neauziți ca pisicile. Belch și Victor rînjeau, dar chipul lui Henry era lipsit de expresie, și totuși serios. Avea părul nepieptănat și încîlcit. Ochii-i erau la fel de nefocalizați cum fuseseră cei ai lui Al Marsh în apartament. Ținea un deget murdar apăsat pe buze în gestul de *ssst* în timp ce reduceau distanța de douăzeci de metri la cincisprezece metri, apoi la zece.

De-a lungul acelei veri, Henry se balansase încontinuu deasupra unui abis mintal, pășind pe o punte care se îngusta din ce în ce mai tare. În ziua cînd îi permisese lui Patrick Hockstetter să-l mîngîie, puntea aceea se strîmtase pînă ajunsese o simplă frînghie. Frînghia plesnise azi-dimineață. Ieșise în curte, gol cu excepția chiloților zdrențuiți și îngălbeniți, și ridicase privirea spre cer. Fantoma lunii din noaptea trecută încă mai stăruia acolo, și în timp ce o privea luna se preschimbase deodată într-un cap rînjit de mort. Henry căzuse în genunchi la vederea acelui chip, exaltat de spaimă și bucurie. Voci fantomatice veneau din lună. Vocile se schimbau, uneori păreau să se contopească într-o bolboroseală slabă, aproape neinteligibilă... Dar el simțea adevărul, și anume că pur și simplu toate acele voci erau o singură voce, o singură inteligență. Vocea îi spunea să-i găsească pe Belch și Victor și să fie la colțul Kansas Street cu Costello Avenue pe la prînz. Va ști el ce să facă atunci, îi mai spuse vocea. Nici nu încăpea îndoială, fofoloanca apăruse țopăind pe trotuar. Așteptă să audă ce-i va spune vocea să facă mai departe. Răspunsul sosi în timp ce continuau să reducă din distanță. Vocea se auzi nu din lună, ci de sub grătarul canalului pe lîngă care treceau. Era joasă, dar clară. Belch și Victor priviră buimaci spre grilaj, aproape hipnotizați, apoi din nou spre Beverly.

Omorîți-o, spuse vocea din canal.

Henry Bowers bägă mîna în buzunar și scoase un instrument subțire, lung de peste douăzeci de centimetri, cu intarsii de imitație de fildeș pe laturi. Un mic buton cromat scînteia într-un capăt al

acestui dubios *objet d'art.* Henry îl apăsă. O lamă de cincisprezece centimetri sări prin fanta de la capătul plăselelor. Săltă briceagul în palmă. Grăbi puțin pasul. Victor și Belch, încă năuci, mărira pasul ca să se țină în rînd cu el.

Beverly nu-i *auzi;* nu asta o făcu să privească înapoi în timp ce Henry Bowers se apropia. Cu genunchii flexați, furișat, cu fața înghețată într-un rînjet, Henry era silențios ca un indian. Nu; era pur și simplu o senzație, prea limpede, directă și puternică pentru a fi negată, de-a

3

Biblioteca Publică Derry, 1.55 dimineața

fi privit.

Mike Hanlon lăsă stiloul deoparte și privi prin castronul inversat, umbros, al sălii principale. Văzu insule de lumină aruncate de globurile suspendate; văzu cărți pierzîndu-se în penumbră; văzu scările de fier urcînd în grațioasele lor spirale cu împletituri pînă la rafturi. Nu văzu nimic nelalocul său.

Și totuși nu credea că e singur acolo. Nu mai credea.

După plecarea celorlalți, Mike făcuse curat cu o grijă care pur și simplu îi stătea în obicei. Era pe pilot automat, cu mintea la un milion de kilometri – și douăzeci și șapte de ani – distanță. Goli scrumierele, aruncă sticlele de băutură goale (așternînd peste ele un strat de gunoi ca să nu o șocheze pe Carole), iar cutiile recuperabile le puse într-un coș aflat în spatele biroului său. Apoi luă mătura și înlătură cioburile sticlei de gin pe care o spărsese Eddie.

După ce termină de curățat masa, trecu în Sala Periodicelor și strînse revistele risipite. În timp ce făcea aceste treburi simple, creierul său cernu poveștile pe care le spuseseră – concentrîndu-se cel mai mult poate pe ceea ce rămăsese nerostit. Credeau că-și aminteau totul; bănuia că Bill și Beverly aproape-și aminteau totul. Dar mai erau și altele. Aveau să le vină în minte... dacă Monstrul le lăsa timp pentru asta. În 1958 nu avuseseră șansa vreunei pregătiri. Vorbiseră la nesfîrșit – cu discursurile întrerupte doar de bătaia cu pietre și acel unic act de eroism în grup pe Neibolt Street 29 – și poate, în

ultimă instanță, nici nu făcuseră mai mult decît să vorbească. Se ivise apoi ziua de 14 august, iar Henry și amicii săi pur și simplu îi goniseră în canalizare.

Poate trebuia să le fi spus, reflectă el, punînd ultimele reviste la locurile lor. Dar ceva se opunea cu tărie ideii – vocea Țestoasei, presupunea. Poate că asta făcea parte din toată povestea; poate și acea senzație de ciclicitate făcea parte din ea. Poate că acel ultim act avea să se repete și el, într-un mod actualizat. Pusese bine lanternele și căștile de mineri, pentru a doua zi; avea planurile rețelelor de canalizare din Derry rulate ordonat și prinse în benzi de cauciuc, în aceeași debara. Dar, cînd erau mici, toate vorbele și planurile lor, pe jumătate coapte sau altminteri, nu duseseră în ultimă instanță la nimic; pînă la urmă, fuseseră pur și simplu mînați în canale, azvîrliți în confruntarea ce urmase. Avea să se întîmple din nou același lucru? Credința și puterea, căpătase el convingere, erau interșanjabile. Oare adevărul final era și mai simplu de atît? Acela că nici un act de credință nu era posibil pînă nu erai împins brutal în miezul urlînd al lucrurilor, ca un copil nou-născut prăbușindu-se fără parașută din pîntecele mamei? O dată ce cădeai, erai forțat să crezi în parașută, spre a o face să existe, nu-i așa? A trage inelul în cădere îți devenea declarația finală asupra subiectului, într-un fel sau altul.

Iisuse Hristoase, ăsta-i Fulton Sheen jucat de-un negru, își spuse Mike și rîse puțintel.

Făcea curățenie, ordine, își gîndea gîndurile, în vreme ce o altă parte a creierului lui se aștepta ca sfîrșind să se simtă destul de obosit pentru a se duce acasă ca să apuce cîteva ore de somn. Dar, cînd în fine termină, constată că avea ochii tot cît cepele. Așa că se duse în unicul sector închis din spatele biroului său, descuie poarta de sîrmă cu o cheie de pe inel și intră. Acest sector, presupus protejat de foc cînd ușa metalică era închisă și încuiată, conținea edițiile valoroase ale bibliotecii, cărți semnate de scriitori morți demult (printre exemplarele cu autograf se numărau *Moby Dick* și *Leaves of Grass* de Whitman), materiale istorice legate de oraș și hîrtiile personale ale cîtorva dintre puținii scriitori care trăiseră și lucraseră în Derry. Mike spera ca, dacă totul se va sfîrși cu bine, să-l convingă pe Bill să-și lase manuscrisele în Biblioteca Publică Derry. Pășind prin al treilea culoar al secției, pe sub becurile cu abajur de tablă, simțind mirosurile familiare de mucegai, praf și scorțișoară ale bibliotecii, își

spuse: *Cînd voi muri, sper să mă duc cu o fișă pentru bibliotecă într-o mînă și o ștampilă DEPĂȘIT TERMENUL în cealaltă. Mă rog, poate că există și morți mai rele ca asta.*

Se opri la jumătatea celui de-al treilea culoar. Caietul său stenografic cu toate colțurile foilor îndoite, care conținea notele relatărilor despre Derry și propriile sale rătăciri tulburi, era vîrît între *Old Derry-Town* a lui Fricke și *History of Derry* de Michaud. Împinse caietul atît de mult, încît era aproape invizibil. Nimeni n-ar fi dat de el decît dacă-l căuta anume.

Mike îl luă și reveni la masa unde își ținuseră întrunirea, oprindu-se să stingă luminile din raionul închis și să încuie la loc poarta de sîrmă. Se așeză și răsfoi paginile pe care le scrisese, gîndindu-se ce depoziție stranie și oloagă era: o parte istorie, o parte scandal, o parte jurnal, o parte confesiune. Nu mai înregistrase nici o consemnare din data de 6 aprilie. *Trebuie să-mi iau curînd un caiet nou,* își spuse, frunzărind puținele foi albe ce mai rămăseseră. Amuzat, se gîndi o clipă la prima ciornă a Margaretei Mitchell pentru *Pe aripile vîntului,* scrisă îndelung în teancuri, teancuri și teancuri de caiete pentru compuneri școlare. Apoi scoase capacul stiloului și scrise *31 mai,* cu două rînduri mai jos de sfîrșitul ultimei note. Se opri, privind vag prin biblioteca goală, apoi se apucă să scrie despre toate cele întîmplate în ultimele trei zile, începînd cu apelul său telefonic adresat lui Stanley Uris.

Scrise liniștit timp de cincisprezece minute, iar după aceea concentrarea începu să i se destrame. Se oprea din ce în ce mai des. Imaginea capului retezat al lui Stan Uris descoperit în frigider încerca să-i ocupe mintea, capul însîngerat al lui Stan, cu gura căscată și plină de pene, căzînd din frigider și rostogolindu-se pe dușumea spre el. O izgoni cu un efort și își reluă scrisul. Peste cinci minute sări în picioare și privi în jur, convins că va vedea capul venind de-a dura peste vechile dale negre-și-roșii ale planșeului principal, cu ochii la fel de sticloși și avizi precum cei ai unui cerb împăiat.

Nu era nimic. Nici un cap, nici un sunet, doar toba înfundată a propriei lui inimi.

Tre' să-ți vii-n fire, Mikey. Ai luat-o razna, asta-i tot. Nimic altceva.

Dar vocea aceasta lucidă nu-i era de nici un folos. Cuvintele începură să se îndepărteze de el, gîndurile păreau să bată frenetic din aripi zdrențuite exact acolo unde nu le mai ajungea. Simțea o apăsare în ceafă, din ce în ce mai dureroasă.

Cineva se holba la el.

Lăsă stiloul jos și se ridică de la masă.

– E cineva aici? strigă el, iar vocea își împrăștie ecoul prin rotondă, făcîndu-l să tresară; își linse buzele și încercă încă o dată: Bill?... Ben?

Bill-ill-ill... Ben-en-en...

Deodată Mike trase concluzia că dorea să fie acasă. Pur și simplu avea să-și ia caietul cu el. Întinse mîna după acesta... Și auzi un pas slab, tîrșîit.

Ridică din nou privirea. Băltoace de lumină încercuite de lagune tot mai adînci de umbră. Nimic altceva... Cel puțin nimic vizibil. Aștepta, cu inima bătîndu-i tare, iepuraș prins în capcană.

Pasul se auzi iar, și de astă dată își dădu seama de unde vine. Pasajul vitrat ce făcea legătura între Biblioteca Adulților și Biblioteca de Copii. Acolo. Cineva. Ceva.

Mișcîndu-se fără zgomot, Mike traversă încăperea pînă la biroul de înregistrări. Ușile duble ce duceau în culoarul cu geamuri erau ținute deschise cu niște bucăți de lemn. Putea vedea ceva asemănător unor picioare, și cu bruscă oroare – ce-i aduse apă în genunchi și gelatină în gînduri – se întrebă dacă nu cumva Stan venise la urma urmei, dacă Stan avea poate să iasă din umbre cu enciclopedia sa ornitologică într-o mînă, fața albă, buzele vinete, încheieturile mîinilor și antebrațele spintecate. *Pînă la urmă am venit,* va rosti Stan. *Mi-a luat ceva timp fiindcă a trebuit să ies din mormînt, dar pînă la urmă am venit...*

Se auzi încă un pas, iar acum Mike era sigur că vede o pereche de pantofi – pantofi și manșetele unor pantaloni de doc zdrențuiți. Fîșii albastre decolorate atîrnau peste gleznele fără ciorapi. Și, în întuneric, la aproape doi metri deasupra acelor glezne, văzu scînteierea unor ochi.

Apucă pe bîjbîite marginea biroului semicircular și pipăi latura opusă fără a-și lua privirea de la acei ochi. Degetele lui simțiră colțul de lemn al unei cutiuțe – fișele de cărți întîrziate. O cutiuță și mai mică – agrafe de prins hîrtia și banderole de cauciuc. Atinse un obiect din metal și îl apucă. Era un *coupe-papier* cu două cuvinte – DOAMNE AJUTĂ – întipărite pe mîner. Îl primise prin poștă de la Grace Baptist Church în cadrul unei campanii de colectare de fonduri. Mike nu mai participase la slujbe de cincisprezece ani, dar Grace Baptist fusese biserica mamei lui și le trimisese cinci dolari pe care nu și-i putea

permite cu adevărat. Intenționase să arunce cuțitul de tăiat hîrtie, dar acesta rămăsese aici, în mijlocul dezordinii de pe partea sa de birou (partea lui Carole era întotdeauna curată) pînă acum.

Îl strînse cu putere și privi cu ochii ieșiți din orbite de-a lungul holului întunecos.

Urmă încă un pas... Și încă unul. Acum pantalonii jerpeliți de doc erau vizibili pînă la genunchi. Putea vedea silueta căreia îi aparțineau acele gambe: uriașă, mătăhăloasă. Umerii erau rotunjiți. Se zărea o părere de păr zbîrlit. Figura era ca de maimuță.

– Cine ești?

Umbra stătea acolo, contemplîndu-l.

Deși tot speriat, Mike trecuse peste ideea paralizantă că ar fi putut fi Stan Uris, revenit din mormînt, chemat înapoi de cicatricele din palme, vreun magnetism nelumesc aducîndu-l înapoi ca pe un zombi dintr-un film de groază. Indiferent cine era, nu era Stan Uris, care se oprise din creștere la un metru și cincizeci și cinci.

Arătarea mai făcu un pas, iar acum lumina globului cel mai apropiat de pasaj căzu pe găicile pantalonilor.

Deodată Mike știu. Chiar înainte ca umbra să vorbească, știu.

– Salut, cioroiu', spuse umbra. Dăduși cu pietre-n careva? Vrei să știi cin' ți-a futut cîinele?

Silueta mai făcu un pas în față și lumina scăldă chipul lui Henry Bowers. Se îngrășase, se fleșcăise; pielea avea o nuanță nesănătoasă ca de ceară; obrajii deveniseră niște cărnuri atîrnînde presărate cu țepi, aproape tot atîția albi cîți și negri. Linii unduitoare – trei la număr – erau săpate în stînjenul frunții, deasupra sprîncenelor stufoase. Alte dîre formau paranteze la colțurile gurii cu buze pline. Ochii erau mici și răi înăuntrul unor pungi de piele decolorată – injectați și goi de orice gînd. Era fața unui om împins într-o bătrînețe prematură, un om de treizeci și nouă de ani mergînd pe șaptezeci și trei. Dar mai era și fața unui băiat de doisprezece ani. Hainele lui Henry erau încă înverzite de tufișurile în ascunzătoarea cărora își petrecuse ziua.

– Nu zici săru' mîna, negrotei? întrebă Henry.

– Salut, Henry.

Îi trecu vag prin minte că în ultimele două zile nu mai ascultase radioul, nici măcar ziarul nu-l citise, ceea ce era pentru el un veritabil ritual. Cu atîtea cîte se întîmplaseră. Cu atîtea treburi.

Cu atît mai rău.

Henry ieși din coridorul ce unea Biblioteca pentru Copii cu cea a adulților și se opri acolo, privind la Mike cu ochii săi porcini. Buzele i se despărțiră într-un rînjet indescriptibil, dezvelind dinți stricați.

– Voci. Auzi vreodată voci, negroteiule?

– Ce voci sînt acelea, Henry?

Duse ambele mîini la spate, ca un școlar chemat să recite, și mută cuțitașul din mîna stîngă în dreapta. Pendula, donată de Horst Mueller în 1923, ticăia solemn secundele în iazul neted al tăcerii din bibliotecă.

– Din lună, spuse Henry; băgă o mînă în buzunar. Veneau din lună. Droaie de voci.

Tăcu, se încruntă ușor, apoi scutură din cap.

– Droaie, da' de fapt numa' una. Vocea lu' *Monstru.*

– L-ai văzut pe Monstru, Henry?

– *Mda,* făcu Henry. Frankenstein. I-a smuls lu' Victor capu'. Să-l fi auzit. A scos un zgomot ca un fermoar mare pe care-l desfaci. Pe urmă s-a luat de Belch. Belch s-a luptat cu el.

– Zău?

– *Mda.* Așa am putut să scap.

– L-ai lăsat să moară.

– *Nu zice asta!*

Obrajii lui Henry se aprinseră într-un roșu de foc. Făcu doi pași înainte. Cu cît se îndepărta mai mult de cordonul ce lega Biblioteca pentru Copii cu cea de adulți, cu atît îi părea mai tînăr lui Mike. Văzu aceeași veche răutate pe chipul lui Henry, dar mai văzu la fel de clar și altceva: copilul crescut de Butch Bowers cel nebun pe pămîntul unei ferme rodnice, care de-a lungul anilor ajunsese o ruină jalnică.

– *Nu zice asta! Că mă omora și pe mine!*

– Pe noi nu ne-a omorît.

Ochii lui Henry luciră cu haz rînced.

– Nu încă. Da' o să. Doar dacă-l mai las eu pe v'unu' din voi întreg să pună Monstrul laba pe el.

Scoase mîna din buzunar. Ținea în ea un instrument subțire, lung de peste douăzeci de centimetri, cu intarsii de imitație de fildeș pe laturi. Un mic buton cromat scînteia într-un capăt al acestui dubios *objet d'art.* Henry îl apăsă. O lamă de cincisprezece centimetri sări

din fanta de la capătul plăselelor. Sălță briceagul în palmă și grăbi puțin pasul spre biroul de înregistrări.

– Uite ce-am găsit, spuse el. Am știut unde să caut.

În mod obscen, o pleoapă tivită cu roșu căzu, făcînd cu ochiul.

– Omu' din lună mi-a spus.

Henry își arătă din nou dinții.

– M-ascunsei azi. Seara am făcut un stop. Un moș. I-am dat una. L-omorîi, cre' că. Mașina am băgat-o-n șanț la Newport. Chiar după marginea la Derry, auzii o voce. M-am uitat într-un canal. Acolo era bulendrele-ăstea. Și cuțitu' Vechiu' meu cuțit.

– Uiți ceva, Henry.

Henry, rînjind, clătină doar din cap.

– Noi am scăpat, și ai scăpat și tu. Dacă Monstrul ne vrea pe noi, și pe tine te vrea.

– Ba nu.

– Ba cred că da. I-oți fi făcut nătîngii de voi treaba, dar Monstrul nu prea avea favoriți, este? Le-a făcut de petrecanie ambilor prieteni ai tăi, și-n timp ce Belch se lupta cu el, tu ai scăpat. Dar acum te-ai întors. Cred că și tu faci parte din treaba neterminată a Monstrului, Henry. Zău că așa cred.

– Ba nu!

– Poate că pe Frankenstein ai să-l vezi. Sau vîrcolacul? Un vampir? Clovnul? Sau, Henry! *Poate chiar ai să-l vezi pe Monstru cum arată,* Henry. Noi l-am văzut. Vrei să-ți spun? Vrei să-ți...

– Să-ți ții gura! răcni Henry și se aruncă asupra lui Mike.

Mike păși în lături și întinse un picior. Henry se împiedică de el și căzu lunecînd peste dalele lustruite de pași ca o bilă de popice. Se lovi cu capul de piciorul mesei unde stătuseră mai devreme în acea seară Păguboșii, spunîndu-și poveștile. Fu năucit; un moment, pumnalul îi atîrnă moale în mînă.

Mike se repezi la el, se repezi la cuțit. În clipa aceea i-ar fi putut face de petrecanie lui Henry; i-ar fi fost posibil să înfigă *coupe-papier*-ul DOAMNE AJUTĂ sosit prin poștă de la biserica mamei sale în ceafa lui Henry, și apoi să cheme poliția. Ar fi urmat o anume cantitate de aiureli oficiale, dar nu prea multe – nu în Derry, unde asemenea evenimente ciudate și violente nu erau cu totul ieșite din comun.

Ceea ce-l opri fu pătrunderea faptului, aproape prea fulgerătoare pentru a fi și conștientă, că, dacă-l ucidea pe Henry, ar fi îndeplinit voința Monstrului, la fel de sigur pe cît era că și Henry i-o îndeplinea dacă-l omora pe Mike. Și încă ceva: cealaltă expresie pe care o văzuse pe chipul lui Henry, privirea obosită și mirată a copilului folosit în scopuri rele, care fusese trimis pe-o cărare otrăvită într-un scop necunoscut. Henry crescuse în perimetrul contaminat al minții lui Butch Bowers; cu siguranță că aparținuse Monstrului încă dinainte de a-i bănui măcar existența.

Așa că, în loc să împlînte cuțitul în gîtul vulnerabil al lui Henry, căzu în genunchi și înșfăcă pumnalul. I se răsuci în mînă – aparent pradă unei voințe proprii – și degetele se strînseră pe tăiș. Nu simți nici o durere imediată; doar sînge roșu curgînd pe primele trei degete ale mîinii drepte, peste cicatricele din palmă.

Se retrase. Henry se rostogoli și apucă iar cuțitul. Mike se ridică în genunchi și cei doi se confruntară astfel, sîngerînd fiecare: degetele lui Mike, nasul lui Henry. Henry scutură capul făcînd să zboare stropi roșii în întuneric.

– Te credeai dăștept! strigă el răgușit. Fătălău futut, asta ești! Puteam să ne batem într-o luptă cinstită!

– Lasă cuțitul jos, Henry, spuse calm Mike. O să chem poliția. Au să vină să te ia și te vor duce înapoi la Juniper Hill. Departe de Derry. În siguranță.

Henry încercă să vorbească și nu putu. Nu-i putea spune jegului ăluia scîrbos că nu va fi în siguranță nici la Juniper Hill, nici la Los Angeles, nici în pădurile tropicale din Timbuktu. Mai devreme sau mai tîrziu avea să răsară luna, albă ca osul și rece ca zăpada, iar vocile fantomatice vor începe și fața lunii se va preface în fața Monstrului, bălmăjind, rîzînd și poruncind. Își înghiți sîngele gros și uleios.

– Niciodat' n-ai luptat corect!

– Da' tu? întrebă Mike.

– Băi negroteicioroiepuroidejunglăommaimuță*sconcs!* zbieră Henry și sări din nou la Mike.

Bibliotecarul se retrase pentru a evita atacul orbit de ușă și stînci, își pierdu echilibrul și căzu pe spate cu brațele desfăcute. Henry se lovi din nou de masă, ricoșă, se răsuci și-l apucă pe Mike de braț.

Mike abătu lateral cuțitul de tăiat hîrtie și îl simți înfigîndu-se adînc în brațul lui Henry. Henry urlă, dar, în loc să-i dea drumul, strînse și mai tare. Se trase spre Mike, cu părul în ochi, sîngele curgîndu-i peste buzele groase din nasul rupt.

Mike încercă să-și proptească un picior în coastele lui Henry și să-l împingă de lîngă el. Henry repezi stiletul într-un arc lucitor. Acesta intră cu toți cei cincisprezece centimetri ai săi în coapsa lui Mike. Pătrunse fără efort, ca într-o bucată moale de unt. Îl smulse iar, șiroind de sînge, iar Mike, cu un țipăt de durere și efort, reuși să-l împingă la o parte.

Se chinui să se ridice în picioare, dar Henry se sculă mai repede, iar Mike abia reuși să-i evite următorul atac sălbatic. Simțea sîngele curgîndu-i pe picior în șuvoaie, umplîndu-i mocasinul. *Mi-a tăiat artera femurală. Iisuse, m-a rănit rău. Peste tot numai sînge. Sînge pe jos. Pantofii nu-mi mai sînt buni de nimic, căca-m-aș, abia acu' două luni i-am cumpărat...*

Henry se repezi din nou, gîfîind și pufnind ca un bivol în călduri. Mike eschivă împleticit și lovi iar cu *coupe-papier*-ul. Sfîșie cămașa zdrențuită a lui Henry și-i făcu o tăietură adîncă peste coaste. Henry mîrîi cînd Mike îl împinse din nou mai încolo.

– *Negrotei pungaș!* se văicări el. *Uite ce mi-ai făcut!*

– Aruncă pumnalul, Henry, replică Mike.

Din spatele lor se auzi un țăcănit. Henry privi... Și urlă cu groază pură, plesnindu-și obrajii cu mîinile ca o domnișoară bătrînă ofuscată. Privirea lui Mike zvîcni spre birou. Auzi un pocnet sonor și vibrant, și de după birou sări capul lui Stan Uris. Avea un arc înșurubat în gîtul retezat, picurînd sînge. Fața îi era lividă de fard. Pe fiecare obraz lucea cîte un bujor bolnăvicios. Pompoane portocalii uriașe înfloreau acolo unde-i fuseseră ochii. Acest grotesc *drăcușor-Stan-hopa-Mitică* se bălăbănea înainte și înapoi în vîrful arcului ca o floarea-soarelui gigantică de lîngă casa de pe Neibolt Street. Gura i se deschise și o voce scîrțîită, hohotitoare, începu să cînte:

– *Omoară-l, Henry! Omoară cioroiul, omoară maimuțoiul, omoară-l, omoară-l, OMOARĂ-L!*

Mike se răsuci înapoi spre Henry, dîndu-și seama cu silă că fusese păcălit și întrebîndu-se vag al cui cap îl văzuse Henry în capătul arcului. Al lui Stan? Al lui Victor Criss? Al tatălui său, poate?

Henry chirăi și se năpusti asupra lui Mike, cuțitul lovind repetat ca acul unei mașini de cusut.

– *Haaa, cioroi borît!* urla Henry. *Haaa, cioroi borît! Haaa, cioroi borît!*

Mike se retrase, iar piciorul pe care i-l împunsese Henry se îndoi sub el aproape de îndată, prăvălindu-l pe pardoseală. Abia dacă mai simțea ceva cu piciorul acela. Privind în jos, văzu că pantalonii săi crem erau acum colorați într-un roșu-aprins;

Lama lui Henry îi fulgeră pe dinaintea nasului.

Mike împunse cu îndemînare cuțitul său DOAMNE AJUTĂ, în timp ce Henry se răsucea să-și ia din nou avînt. Henry se înfipse în el ca un gîndac într-un ac. Sînge cald îi scăldă mîna lui Mike. Se auzi un mic trosnet și, cînd trase mîna înapoi, mai avea în ea doar jumătate din cuțitul de tăiat hîrtie. Restul se vedea împlîntat în stomacul lui Henry.

– *Haaa! Cioroi borît!* răcni Henry, trîntindu-și o mînă peste ciotul tăișului ieșit în afară.

Sîngele îi șiroia printre degete. Privi la el cu ochii ieșiți din cap, neîncrezători. Capul chițcăia și rîdea. Mike, simțindu-se îngrețoșat și buimăcit, privi înapoi la el și văzu că era capul lui Belch Huggins, dop uman de sticlă de șampanie purtînd o șapcă a echipei de base-ball New York Yankees întoarsă invers. Gemu, iar geamătul se auzi ca de departe, reverberat în propriile-i urechi. Era conștient că ședea într-o baltă de sînge cald. *Dacă nu-mi strîng piciorul cu ceva, o să mor.*

– *Haaaaaaaaah! Cioooooooroooo!* urlă Henry.

Încă ținîndu-și burta sîngerîndă cu o mînă și cuțitul cu cealaltă, se îndepărtă clătinat spre ușile bibliotecii. Se balansa ca un om beat dintr-o parte în alta, înaintînd prin sala principală, cu ecourile ei, ca o bilă într-un joc electronic. Lovi unul dintre scaunele ușoare și-l răsturnă. Mîna sa, bîjbîind, împrăștie pe jos un teanc de ziare. Ajunse la uși, deschise una și pieri în noapte.

Mintea lui Mike se încețoșa acum cu repeziciune. Bîjbîia la catarama curelei, cu degete pe care abia și le mai simțea. Într-un tîrziu o descheie și reuși să și-o scoată din găici. O petrecu împrejurul coapsei rănite chiar sub șold și o strînse cu putere. Ținînd-o cu o mînă, începu să se tîrască spre biroul de circulație a cărților. Acolo era telefonul. Nu știa sigur cum avea să ajungă la el, dar deocamdată nu conta. Șmecheria era doar să parcurgă distanța. Lumea se unduia tulbure, tot mai

palidă după valuri cenușii. Scoase limba și și-o mușcă sălbatic. Durerea pe care o simți imediat era teribilă. I se limpezi din nou vederea. Deveni conștient că încă mai ținea în mînă plăselele rupte ale *coupe-papier*-ului și le aruncă. Iată în fine biroul, înalt cît Everestul.

Mike își trase sub el piciorul nevătămat și împinse în sus, agățîndu-se de marginea mesei cu mîna care nu ținea cureaua strînsă. Gura-i era trasă în jos într-o grimasă tremurătoare, ochii întredeschiși. Într-un tîrziu izbuti să se ridice complet. Rămase așa, ca un stîrc, și trase telefonul spre el. Pe o latură a acestuia erau lipite trei numere: pompierii, poliția și spitalul. Cu un deget tremurînd, ce părea a fi la cel puțin zece kilometri distanță, Mike formă numărul spitalului: 555-3711. Închise ochii cînd telefonul începu să sune... După care și-i deschise larg, auzind că răspunde vocea Clovnului Pennywise.

– Sal'tare negroteiule! țipă Pennywise și zbieră un hohot tăios ca sticla spartă în urechea lui Mike. Ce mai zici? Ce 'ci? Cred c-ai murit, tu ce crezi? Cred că Henry ți-a făcut bucata! Vrei un balon, Mikey? Vrei un balon? Ce mai 'ci? Hai noroc!

Ochii lui Mike se întoarseră spre cadranul pendulei, ceasul de la Mueller, și văzu fără nici o surprindere că fusese înlocuit de fața tatălui său, pămîntie și scofîlcită de cancer. Ochii îi erau dați peste cap, arătîndu-și numai albul bulbucat. Deodată tatăl său scoase limba și ceasul începu să bată.

Mike scăpă din mînă marginea biroului. Se legănă un moment pe piciorul teafăr și căzu iarăși. Receptorul se bălăngănea înaintea lui la capătul firului ca ceasul unui hipnotizator. Acum îi devenea tot mai greu să țină de curea.

– Hai noroace, Amos! țipă voios Pennywise din receptorul ce se balansa. Aciia-i Regele Pește! Io mi-s Regele Pește-n Derry, oricum ți-o trag, și *aista-i* adevărul. Tu ce crezi, băiatu'?

– Dacă e cineva la telefon, horcăi Mike, o voce reală dincolo de cea pe care o aud, vă rog, ajutați-mă. Numele meu e Michael Hanlon și sînt la Biblioteca Publică Derry. Sîngerez de moarte. Dacă mă auziți, eu nu vă pot auzi. Nu mi se dă voie să vă aud. Dacă sînteți acolo, vă rog, grăbiți-vă.

Zăcea pe o parte, trăgîndu-și picioarele în sus, ghemuit ca un făt în uterul mamei. Petrecu încă de două ori cureaua împrejurul mîinii

drepte și o țiinu strînsă, în timp ce lumea se îndepărta în derivă printre norii cenușii, ca de bumbac, ca niște baloane.

– Hai noroace? zbiera Pennywise din receptorul ce spînzura legănîndu-se. Hai noroc, băi cioroi! Hai

4

Kansas Street, 12.20 după-amiaza

...noroace, aruncă Henry Bowers. Pizdulicea ce-ți mai face?

Beverly reacționă instantaneu, întorcîndu-se s-o ia la fugă. Era o reacție mai rapidă decît se așteptase oricare dintre ei. Ar fi putut chiar să ia un start bun... Dacă nu era părul. Henry o prinse de pletele lungi și o trase înapoi. Îi rînji în față. Respirația-i era grea, fierbinte și puturoasă.

– Ce mai 'ci? o întrebă Henry Bowers. Un' te 'ci? Iar să te mai joci nițel cu găozarii ăi de preteni ai tăi? Cre' c-o să-ți tai nasu' și ți-l dau să-l halești. Ț-ar place?

Fata se zbătea să se elibereze. Henry rîse și-i zgîlțîi capul de păr, înainte și-napoi. Cuțitul strălucea amenințător în soarele înecțoșat de august. Pe neașteptate, sună un claxon de mașină – un semnal prelung.

– Ei! Ei! Ce faceți, mă băieți? Ia dați-i drumul fetei!

Era o doamnă în vîrstă la volanul unui Ford 1950 bine întreținut. Oprise la bordură și se apleca peste canapeaua acoperită cu o pătură, privind prin fereastra din dreapta. La vederea feței ei furioase și oneste, expresia năucă se șterse pentru prima oară din ochii lui Victor Criss, care îl privi nervos pe Henry:

– Ce...

– Vă rog! țipă ascuțit Bev. Are cuțit! *Cuțit!*

Supărarea bătrînei doamne era acum înlocuită de îngrijorare, surpriză și frică totodată.

– Ce faceți, măi băieți? Lăsați-o-n *pace!*

Peste drum – lucru pe care Bev îl văzu cît se poate de clar – Herbert Ross se ridică din fotoliul său de grădină de pe verandă, se apropie de balustradă și privi în stradă. Avea chipul la fel de inexpresiv ca al lui Belch Huggins. Își împături ziarul, se întoarse și intră liniștit în casă.

– Dați-i *drumu'!* strigă cu voce pițigăiată cucoana în vîrstă.

Henry își dezveli dinții și deodată se repezi spre mașina ei, trăgînd-o pe Beverly după el, de păr. Fata se poticni, căzu într-un genunchi, tîrîtă pe jos. Durerea din cap era atroce, monstruoasă. Simți o parte din păr smulgîndu-i-se din rădăcină.

Bătrîna zbieră și ridică înnebunită geamul. Henry dădu cu lama cuțitului, aceasta patinînd pe sticlă. Piciorul femeii se ridică de pe pedala ambreiajului și Ford-ul porni de-a lungul Kansas Street cu trei smucituri uriașe, săltînd pînă dincolo de curbă, unde se opri. Henry o luă după mașină, continuînd s-o tîrască pe Beverly. Victor își linse buzele și privi în jur. Belch își împinse pe frunte șapca de base-ball New York Yankees și se scobi adînc în ureche cu un gest derutat.

Bev zări fața albă și speriată a femeii, un moment, după care o văzu bîjbîind la siguranțele portierelor, mai întîi pe partea dreaptă, apoi pe cea stîngă. Motorul Ford-ului se ambală și porni. Henry ridică o cizmă și dădu un șut într-o lumină de poziție.

– Cară-te de-aici, curvă bătrînă și veștedă!

Cauciucurile urlară pe cînd cucoana acceleră, iar un camion venind din sens opus coti ca s-o evite; lătră din claxon. Henry se întoarse la loc spre Bev, începînd iarăși să rînjească, iar ea îi trînti un picior drept în coaie.

Surîsul de pe chipul lui Henry se transformă într-o strîmbătură de durere. Briceagul îi căzu din mînă, clănțănind pe trotuar. Mîna cealaltă își părăsi cuibul din părul încîlcit al fetei (mai trăgînd o dată, teribil, la despărțire), apoi băiatul căzu moale în genunchi, încercînd să zbiere și ținîndu-se de boașe. Beverly putu să vadă în mîna lui șuvițe din propriu-i păr arămiu, și în acel moment toată spaima i se prefăcu într-o ură arzătoare. Trase aer în piept, adînc, sacadat, și-i arse o castană zdravănă în creștetul capului.

Apoi se întoarse și o luă la fugă.

Belch încercă să alerge vreo trei pași după ea și se opri. Împreună cu Victor, se îndreptă spre Henry, care-i îmbrînci în lături și se ridică împleticit în picioare, ținîndu-se încă de ouă cu ambele mîini; nu era pentru prima oară în vara aceea cînd fusese lovit acolo.

Se aplecă și ridică briceagul.

...Hai, icni el.

– Ce, Henry? întrebă neliniștit Belch.

Henry întoarse spre el un chip atît de plin de durere transpirată și ură bolnavă, pîrjolitoare, încît Belch se dădu înapoi cu un pas.

– Am... spus... hai! îngăimă el și începu să alerge șchiopătînd pe stradă după Beverly, ținîndu-se încă de cel mai sensibil loc al trupului său.

– Acuma n-o mai putem prinde, Henry, spuse stingherit Victor. Ce dracu', abia mai poți să umbli.

– O s-o prindem, gîfîi Henry; buza de sus i se ridica și cădea la loc într-o grimasă inconștient-cîinească; broboane de sudoare îi ieșiseră pe frunte, prelingîndu-se pe obrajii inflamați. O s-o prindem, nici vorbă. Fiindcă știu un' se duce. Se duce pe Maidan să se-ntîlnească cu găozarii ei de

5

Pensiunea Derry, 2.00 dimineața

prieteni, spuse Beverly.

– Hmmm?

Bill o privi. Gîndurile îi zburaseră departe. Mergeau de mînă, între ei domnind o tăcere prietenoasă și ușor încărcată de atracție reciprocă. Nu prinsese decît ultimul cuvînt din cele rostite de ea. La o stradă distanță în fața lor, luminile Pensiunii străluceau prin ceața joasă.

– Spuneam că voi mi-ați fost cei mai buni prieteni. Singurii prieteni pe care i-am avut pe vremea aia.

Zîmbi.

– A-mi face prieteni n-a fost niciodată punctul meu forte, cred, deși am o prietenă foarte bună acasă, la Chicago. O femeie pe nume Kay McCall. Cred că ți-ar plăcea, Bill.

– Probabil că da. Nici eu n-am fost vreodată prea dibaci în a-mi găsi prieteni.

Zîmbi și el.

– Pe-atunci, noi eram tot ce-aveam n-n-nevoie.

Văzu mărgele de umezeală în părul ei și admiră felul cum luminile îi aureolau capul. Ochii femeii îl priveau cu gravitate.

– Acum am nevoie de ceva, spuse ea.

– C-ce anume?

– Am nevoie să mă săruți.

Se gîndi la Audra și pentru prima oară îi trecu prin minte că *semăna* într-adevăr cu Beverly. Se întrebă dacă nu cumva această

atracție funcționase tot timpul, dacă nu cumva ea fusese motivul pentru care reușise să-și afle tăria de a-i cere Audrei o întîlnire spre sfîrșitul petrecerii de la Hollywood, unde se cunoscuseră. Simți un junghi de vinovăție nefericită... După care o cuprinse pe Beverly, prietena lui din copilărie, în brațe.

Sărutul ei era ferm, cald și dulce. Sînii împungeau vestonul lui deschis, iar șoldurile i se mișcau lipite de el... Îndepărtîndu-se... revenind. Cînd trupul se retrase a doua oară, bărbatul își cufundă ambele mîini în părul ei și se lipi de ea. Simțindu-l că se întărește, femeia slobozi un mic suspin și-și înfundă fața în latura gîtului său. Bill îi simți lacrimile pe piele, calde, tainice.

– Haidem, îl chemă. Hai repede.

O luă de mînă și parcurseră drumul rămas pînă la Pensiune. Holul era vechi, festonat cu plante, și încă mai poseda un anume farmec stins. Decorul aparținea în mare măsură stilului Forestier, secolul al XIX-lea. La ora aceea era pustiu, cu excepția recepționerului, abia vizibil în oficiul interior, cu picioarele cocoțate pe birou, privind la televizor. Bill apăsă butonul etajului trei cu un deget ce-i tremura doar ușor – excitație? nervozitate? vinovăție? toate la un loc? A, da, sigur, și un soi de bucurie și frică nebunească în același timp. Aceste sentimente nu se amestecau în mod plăcut, dar păreau necesare. O conduse pe culoar spre camera lui, hotărînd într-un chip confuz că, dacă era să fie necredincios, ar trebui să fie un act de infidelitate complet, consumat acasă la el, nu la ea. Se pomeni gîndindu-se la Susan Browne, prima sa agentă editorială și, pe vremea cînd încă nu avea douăzeci de ani împliniți, prima lui amantă.

Înșel. Îmi înșel soția, încercă să-și bage gîndul în cap, dar părea atît real, cît și ireal totodată. Mai puternic era un simțămînt nefericit de dor de casă: o demodată senzație de înstrăinare. Audra va fi fiind acum trează, făcînd cafea, așezată la masa din bucătărie în capotul ei, poate învățîndu-și textul, poate citind un roman de Dick Francis.

Cheia clănțăni în broasca odăii 311. Dacă s-ar fi dus în camera lui Beverly de la etajul cinci, ar fi văzut becul-de-mesaje al telefonului ei clipind; recepționerul i-ar fi transmis să-și sune prietena din Chicago, Kay (după al treilea apel frenetic al lui Kay, în sfîrșit nu mai uitase să rețină mesajul); lucrurile ar fi putut lua un alt curs: cei cinci poate n-ar mai fi fost fugari din calea poliției din Derry cînd avea să se lumineze de ziuă. Dar merseră în camera lui – așa cum probabil fusese prestabilit.

Ușa se deschise. Intrară. Îl privi, cu ochii strălucitori, cu obrajii aprinși, cu pieptul ridicîndu-i-se și coborînd la loc, rapid. O luă în brațe și îl copleși sentimentul de *justețe* – de senzația că se închide cercul dintre trecut și prezent. Închise stîngaci ușa cu un picior, iar ea rîse suflîndu-i fierbinte în gură.

– Inima mea..., spuse Bev, și-i așeză mîna pe sînul ei stîng.

I-o simți sub acea moliciune fermă, înnebunitoare, galopînd ca un armăsar sălbatic.

– I-i-inima ta...

– Inima mea.

Erau pe pat, încă îmbrăcați, sărutîndu-se. Mîna ei i se strecură sub cămașă, apoi ieși iar. Își plimbă un deget peste șirul de nasturi, se opri la talie... Apoi același deget lunecă în jos, urmînd grosimea pietroasă ascunsă în pantaloni. Mușchi de care nu fusese conștient tresăriră și-i fluturară sub pîntece. Se desprinse din sărut și-și îndepărtă trupul de al ei, pe pat.

– Bill?

– Tre' să ne-op-op-oprim un m-m-minut. Că altfel mă scap în p-p- pantaloni ca un co-copil.

Femeia rîse din nou, ușurel, și-l privi.

– Asta să fie? Sau te gîndești la altcineva?

– La altcineva, spuse Bill. În-în-întotdeauna mă gîndesc.

– Eu nu. Îl urăsc.

O privi, cu zîmbetul ștergîndu-i-se.

– N-am știut-o pe de-a-ntregul pînă acum două nopți. A, o știam dintotdeauna, cred. Mă bate și mă lovește. M-am măritat cu el pentru că... pentru că tatăl meu întotdeauna-și făcea griji cu mine, aș zice. Indiferent cît de mult încercam, el își făcea griji. Și am știut, cred, c-ar fi de acord să-l iau pe Tom. Pentru că și Tom își făcea întotdeauna griji, își făcea griji *multe*. Și, cîtă vreme se găsea cine să-și facă griji cu mine, eram în siguranță. Mai mult decît în siguranță. Eram *reală*.

Îl privi solemnă. Bluza îi ieșise de sub betelia pantalonilor, dezvăluind o fîșie albă din abdomen. Bill vru s-o sărute.

– Dar nu era nimic real. Era un coșmar. Măritișul cu Tom a fost ca o întoarcere în coșmar. De ce ar face cineva asta, Bill? De ce să se întoarcă o persoană în coșmar de bună voie și nesilită de nimeni?

– S-s-singurul motiv pe care mi-l pot în-închipui e că oa-oamenii se întorc ca să se g-g-găsească pe ei înș-ș-și-și-șiși.

– Coșmarul e aici. Coșmarul e Derry. Tom pare mărunt comparat cu asta. Acum pot să-l văd mai bine. Mi-e silă de mine pentru toți anii petrecuți împreună... Tu nu știi... Lucrurile pe care mă silea să le fac, și, vai, eram destul de fericită să le fac, știi, fiindcă-și făcea griji cu mine. Aș plînge... Dar uneori rușinea e prea mare. Înțelegi?

– Ajunge, spuse el liniștit și-și puse mîna peste a ei; i-o strînse cu putere; ochii femeii străluceau peste măsură, dar lacrimile nu cădeau. Toți tr-tr-trecem prin asta. Dar nu-i un e-e-examen. Treci doar prin ea cît de b-b-bine poți.

– Ce vreau eu să spun e că nu-l înșel pe Tom, nici nu încerc să mă folosesc de tine ca să mă răzbun pe el sau altceva de genul ăsta. Pentru mine ar fi ca un lucru... sănătos, și normal, și dulce. Dar nu vreau să te fac să suferi, Bill. Nici să te momesc în ceva ce ai regreta mai tîrziu.

Bill se gîndi la toate astea, se gîndi la ele cu o seriozitate reală și profundă. Dar exercițiul de dicție – *capra sare piatra* și așa mai departe – începu să-i dea iar tîrcoale, rupîndu-i firul gîndurilor. Fusese o zi lungă. Apelul lui Mike și invitația la masă la Jadul Orientului păreau să se fi produs cu o sută de ani în urmă. Atît de multe povești de-atunci. Atît de multe amintiri, ca niște fotografii din albumul lui George.

– Prietenii nu se în-în-înșală unul pe a-altul, spuse el și se aplecă spre ea pe pat.

Buzele li se atinseră, și începu să-i descheie bluza. Una dintre mîinile ei i se ridică la ceafă și-l ținu aproape, în timp ce cu cealaltă își desfăcea fermoarul pantalonilor și și-i trăgea în jos. Un moment mîna lui se opri pe pîntecele ei, caldă; apoi chiloții îi fură scoși într-o șoaptă; pe urmă, el zvîcni, iar ea îl călăuzi.

În timp ce pătrundea în ea, femeia își arcui ușor spinarea spre imboldul sexului lui și murmură:

– Fii prietenul meu... Te iubesc, Bill.

– Și eu te iubesc, rosti el, zîmbind cu buzele pe umărul ei gol.

Începură încet și simți sudoarea răzbătîndu-i prin piele în timp ce ea accelera dedesubt. Cunoștința începu să i se scurgă-n jos, concentrîndu-se din ce în ce mai puternic asupra conexiunii lor. Porii ei se deschiseseră, eliberînd o adorabilă mireasmă de mosc.

Beverly simți orgasmul apropiindu-i-se. Se undui spre el, ajutîndu-l, fără a se îndoi un moment măcar că va sosi. Trupul său se bîlbîi dintr-o dată și păru să salte în sus, nu juisînd, ci atingînd o

zonă mult mai înaltă decît orice izbîndise vreodată cu Tom sau cu cei doi amanți pe care-i cunoscuse înainte de Tom. Deveni conștientă că asta nu avea să fie o simplă voluptate, ci o explozie nucleară. I se făcu puțin frică... Dar trupul ei prinse din nou ritmul, îl simți pe Bill încremenind în ea, întregul său trup devenind deodată la fel de dur ca și acea parte din el aliată înlăuntrul ei, și în același moment juisa – *începu* să juiseze; o plăcere atît de mare, încît se apropia de agonie, se revărsă din nebănuite vane, și-l mușcă de umăr ca să-și înăbușe țipetele.

– O, Doamne Sfinte, gîfîi Bill și, deși n-avea să fie niciodată sigură, i se păru că plîngea.

Bărbatul se retrase, iar ea crezu că vrea să iasă din ea – încercă să se pregătească pentru acel moment, care întotdeauna aducea cu sine un simțămînt plutitor, inexplicabil, de singurătate și golire, ceva ca o urmă de pas – și atunci se aruncă din nou cu putere înainte. Imediat Beverly avu un al doilea orgasm, lucru despre care nu crezuse că e posibil la ea, iar fereastra amintirii se deschise iar și văzu păsări, mii de păsări, coborînd pe fiecare acoperiș, fir de telegraf și cutie poștală din Derry, păsări de primăvară profilate pe cerul alb al lui aprilie, și urmă durerea amestecată cu plăcere – dar în cea mai mare măsură părea joasă, la fel cum un cer alb de primăvară pare lăsat mai jos. Durere fizică joasă amestecată cu plăcere fizică joasă și o nebunească senzație de afirmare. Sîngerase... și... și...

– Cu *toți?* strigă ea deodată, cu ochii dilatîndu-i-se, năucită.

Bill se trase înapoi și de astă dată afară, dar în șocul brusc al revelației aproape că nu-l simți ieșind.

– Ce? Beverly? T-te simți b...

– *Cu toți? Am făcut dragoste cu voi toți?*

Văzu surpriza șocată pe fața lui Bill... și subita înțelegere. Dar nu era revelația ei; chiar și în propria-i stare de șoc văzu acest lucru. Era revelația lui.

– Noi...

– Bill? Ce este?

– Acela a fost modul t-t-tău de-a ne scoate a-afară, spuse el, și acum lui îi ardeau ochii atît de tare, încît o speriară. Beverly, n-n-nu *î-înțelegi?* Acela a fost *mo-mo-modul tău de-a ne scoate afară!* Noi toți... dar eram...

Dintr-o dată păru înfricoșat și nesigur.

– Acum îți amintești și restul? îl întrebă ea.

Clătină încet din cap.

– Nu de-de-detaliile. Dar...

O privi și văzu că-i era teamă.

– La ce s-a r-r-redus totul de fapt e că *v-vvoiam* să ieșim. Și nu sînt s-sigur... Beverly, nu-s sigur că oamenii mari pot face și ei asta.

Îl privi tăcută un lung răstimp, apoi se ridică în șezut pe marginea patului, fără să fie conștientă de sine. Trupul îi era neted și fermecător, linia coloanei vertebrale abia perceptibilă în penumbră cînd se aplecă să-și scoată ciorapii de nailon pînă la genunchi pe care-i purta. Părul, un mănunchi încolăcit pe un umăr. Bănui că o va dori din nou înainte de ivirea zorilor și acel sentiment de vinovăție reveni, temperat doar de rușinoasa mîngîiere de a ști că Audra era la cale de un ocean distanță. *Mai bagă un bănuț în tonomat,* își spuse. *Cîntecul ăsta se cheamă* Ce nu știe nu-i face nici un rău. *Dar pe undeva face rău. În spațiile goale dintre oameni, poate.*

Beverly se ridică și desfăcu așternutul.

– Hai la culcare. Avem nevoie de somn. Amîndoi.

– B-b-bine.

Pentru că așa *trebuia* să fie. Mai mult decît orice dorea să doarmă... Dar nu singur, nu în noaptea asta. Cel din urmă șoc se ostoia – prea iute, poate –, dar acum se simțea atît de obosit, atît de sleit. Clipă de clipă, realitatea dobîndea calitatea unui vis și, în pofida vinovăției, simțea că se află într-un loc sigur. Avea să fie posibil să zacă acolo un scurt răstimp, să-i doarmă în brațe. Îi dorea căldura și prietenia. Amîndoi erau intens încărcați sexual, dar acum asta nu-l mai putea vătăma pe nici unul.

Își scoase șosetele și cămașa și intră în pat lîngă ea. Beverly se îndesă în el, cu sînii calzi, cu picioarele ei lungi reci. Bill o luă în brațe, conștient de deosebiri – trupul îi era mai lung decît cel al Audrei și mai plin în sîni și coapse. Dar era un trup bine venit.

Ben ar fi trebuit să fie cu tine, draga mea, spuse el în sinea sa, amețit. *Cred că așa trebuia să se întîmple de fapt. De ce n-a fost Ben?*

Pentru că atunci ai fost tu și acum ești tot tu, nimic mai mult. Pentru că viața este o roată care se tot învîrtește. Bob Dylan a spus asta, cred... Sau poate Ronald Reagan. Și poate că acum sînt eu fiindcă Ben e cel care-ar trebui să conducă doamna acasă.

Beverly se foi lipită de el, nu cu intenții sexuale (deși, chiar în timp ce zbura spre somn, îl simți încingîndu-se iar pe piciorul ei și se bucură), ci doar dorindu-i căldura. Ea însăși era deja pe jumătate adormită. Fericirea ei aici cu el, după toți acei ani, era reală. O știa, datorită gustului amar de dedesubt. Exista acea noapte, și poate că avea să mai existe un prilej pentru ei mîine dimineață. Apoi vor coborî în canalizare, așa cum făcuseră și altădată, și își vor regăsi Monstrul. Cercul se va închide și mai strîns, viețile lor prezente se vor contopi lin cu propriile lor copilării.

Fie asta, fie vor muri acolo jos.

Se întoarse pe partea cealaltă. Bill își strecură un braț printre trupul și brațul ei și-i cuprinse delicat un sîn. Nu avea nevoie să rămînă trează, întrebîndu-se dacă nu cumva mîna se va strînge deodată ca o menghină zdrobitoare.

Gîndurile începură să i se frîngă pe cînd somnul o învăluia în catifeaua-i moale. Ca de fiecare dată, văzu forme de flori sălbatice viu colorate în timp ce trecea hotarul – mase și mase întregi de flori dînd vioi din capete sub un cer albastru. Acestea păliră și urmă o senzație de cădere – genul de senzație care uneori în copilărie o smulsese din somn, scăldată de sudoare, cu un urlet. Visele copilărești de prăbușire în gol, citise ea în cursul de psihologie de la facultate, erau ceva foarte obișnuit.

Dar de astă dată nu se mai trezi cu un zvîcnet; simțea greutatea caldă și încurajatoare a brațului lui Bill, mîna lui ținîndu-i sînul ca într-un culcuș. Se gîndi că, dacă va cădea, cel puțin n-o să cadă de una singură.

Apoi atinse solul, și fugea: acest vis, ori ce-o fi fost, se mișca repede. Fugi după el, urmărind somnul, tăcerea, poate doar timpul. Anii se deplasau cu repeziciune. Anii goneau. Dacă te întorci și alergi după propria-ți copilărie, chiar trebuie să mărești pasul și să mănînci nori. Douăzeci și nouă de ani, vîrsta cînd își vopsise părul în șuviițe *(mai repede).* Douăzeci și doi, anul cînd se îndrăgostise de un fotbalist pe nume Greg Mallory, care aproape o violase după o petrecere a frăției *(mai repede, mai repede).* Șaisprezece, se îmbătase cu două prietene pe Bluebird Hill Overlook, în Portland. Paisprezece... doisprezece...

...Mai repede, mai repede, mai repede...

Alerga intrînd în somn, fugărind vîrsta de doisprezece ani, prinzînd-o, gonind prin bariera memoriei pe care Monstrul o aruncase asupra lor toți (avea un gust ca de ceață rece în trudiții ei plămîni onirici), alergînd într-al unsprezecelea an al ei, fugind, fugind ca mînată de draci, fugind ca vîntul, înghițind pămîntul, acum privind în urmă, privind în urmă

6

Maidanul, 12.40 după-amiaza

peste umăr să vadă de nu se zăresc, în timp ce luneca și se poticnea în jos pe mal. Nici urmă, cel puțin nu încă. Chiar „le făcuse bucata", cum spunea uneori tatăl ei... Și simplul gînd la tatăl ei o năpădi cu un nou val de vinovăție și mîhnire.

Privi sub podul șubred, sperînd s-o vadă pe Silver priponită la locul ei, dar Silver nu mai era acolo. Doar cîteva pistoale de jucărie pe care nu se mai deranjau să le ia acasă, și atîta tot. Porni în jos pe cărare, se uită înapoi... Și-i văzu, Belch și Victor susținîndu-l pe Henry între ei, stînd pe culmea malului ca niște indieni de strajă într-un film cu Rundolph Scott. Henry era oribil de palid. Arăta spre ea cu degetul. Victor și Belch începură să-l ajute să coboare panta. Pămînt și pietriș se rostogoliră de sub călcîiele lor.

Beverly îi privi un lung răstimp, ca hipnotizată. Apoi se răsuci și o luă la fugă prin pîrîul ce curgea pe sub pod, ignorînd pietrele puse de Ben, împroșcînd cu tenișii pînze late de apă. Alergă pe cărare, simțindu-și răsuflarea fierbinte în gîtlej și mușchii picioarelor tremurînd. Nu mai avea mult. Clubul. Dacă reușea să ajungă acolo, încă mai putea fi în siguranță.

Gonea pe potecă, ramurile o plesneau peste obrajii ce i se înroșeau și mai mult, iar una o lovi în ochi și o făcu să lăcrimeze. O luă spre dreapta, se năpusti prin desișuri încîlcite și ieși în poiană. Atît chepengul camuflat, cît și ferestruica stăteau deschise; dinăuntru urcau valuri de *rock'n roll.* La auzul pașilor ei, Ben Hanscom răsări din pămînt. Într-o mînă ținea o cutie de Junior Mints, iar în cealaltă o revistă cu benzi desenate.

O privi bine pe Bev și îi căzu fața. În alte împrejurări ar fi fost aproape comic.

– Bev, ce mama *dracu'*

Nu pierdu vremea cu răspunsul. În urma ei, și nu tocmai departe, se auzeau crăci trosnind și plesnind; răsună o înjurătură înfundată. După sunet, Henry începea să se învioreze. Așa că nu făcu decît să fugă spre deschizătura pătrată a trapei, cu părul, plin acum și de frunze și rămurici verzi încîlcite prin unsoarea din urma tîrîielii pe sub mașina de gunoi, fîlfîindu-i în urmă.

Ben o văzu venind ca un avion de vînătoare și dispăru la fel de repede pe cît apăruse. Beverly sări înăuntru, iar el o prinse stîngaci.

– Închide toate! gîfîi ea. Repede, Ben, pentru Dumnezeu! Vin!

– Cine?

– Henry și prietenii lui! Henry a înnebunit, are un cuțit...

Lui Ben nu-i trebui mai mult. Aruncă bomboanele și revista și închise chepengul, cu un mormăit. Partea de deasupra era acoperită cu brazde. Cîțiva bulgări se desprinseseră. Nimic altceva. Beverly se înălță pe vîrfuri și închise fereastra. Rămaseră în întuneric.

Pipăi după Ben, îl găsi și-l strînse în brațe cu toată puterea pe care i-o insuflase panica. După un moment o strînse și el. Amîndoi stăteau îngenuncheați. Cu groază, Beverly își dădu seama că radioul cu tranzistori al lui Richie continua să cînte undeva în beznă: Little Richard, cu *The Girl Can't Help It.*

– Ben... radioul... au s-audă...

– O, Doamne!

O înghionti cu un șold cărnos și aproape că o trînti grămadă, pe întuneric. Fata auzi aparatul de radio căzînd pe jos.

– „Fata n-are încotro dacă fîrtații întorc capul după ea", îi informă Little Richard cu obișnuitul său entuziasm răgușit.

– „N-are încotro!" depuse mărturie grupul vocal, „Fata n-are încotro!"

Acum Ben gîfîia și el. Răsunau ca două motoare cu aburi. Deodată se auzi un trosnet și... Liniște.

– Of, căcat, spuse Ben. I l-am făcut chisăliță. O să-l apuce pandaliile pe Richie.

Întinse brațele spre ea prin întuneric. Fata simți o mînă atingîndu-i un sîn și zvîcnind înapoi, ca arsă. Îl căută, îi prinse cămașa și-l trase lîngă ea.

– Beverly, ce...

– Ş-ş-ş-ş!

Tăcură. Şedeau împreună, cuprinzîndu-se cu braţele şi privind în sus. Bezna nu era chiar absolută; o dungă îngustă de lumină se zărea într-o latură a trapei şi alte trei conturau fereastra. Una dintre acestea trei era destul de largă pentru a lasă o rază piezişă de soare să cadă în club. Putea doar să se roage ca *ei* să nu observe.

Îi auzea apropiindu-se. La început nu putu distinge cuvintele... Apoi reuşi. Îl strînse şi mai tare pe Ben.

– Dac-a intrat în bambuşi, îi luăm uşor urma, spunea Victor.

– Se joacă p-aciia, replică Henry cu glas încordat, cuvintele ieşind cu eforturi, în mici pufnete. Aşa zicea Boogers Taliendo. Şi-n ziua aia cînd ne-am caftit cu pietre, de-aici veneau.

– Mhm, se joacă cu pistoalele şi chestii d-alea, zise Belch.

Deodată paşii bufniră chiar deasupra lor; plafonul acoperit cu brazde vibră în sus şi-n jos. Ţărînă se cernu peste faţa întoarsă în sus a lui Beverly. Unul, doi, poate chiar toţi trei se aflau deasupra clubului. O crampă îi strînse abdomenul; trebui să-şi muşte buzele ca să nu ţipe. Ben îi puse o mînă mare pe obraz şi i-l apăsă pe braţul lui, privind în sus, aşteptînd să vadă dacă-şi vor da seama... sau dacă ştiau deja şi doar se făceau că nu au habar.

– Au un ascunziş, spunea Henry. Boogers zicea. Un soi de casă-n-pom sau ceva pe-acolo. Zic că-i clubu' lor.

– Le dau eu club, dacă de club au poftă[1], spuse Victor.

Belch îi salută bancul cu un tunător hohot de rîs.

Buf, buf, buf, deasupra. De astă dată plafonul se mişcă puţin mai tare. Cu siguranţă că aveau să observe; solul normal pur şi simplu nu cedează astfel.

– Hai să ne uităm pe lîngă rîu, propuse Henry. Pariez că-i acolo.

– Bine, acceptă Victor.

Buf, buf. Se îndepărtau. Bev lăsă să-i scape un mic oftat de uşurare printre dinţii încleştaţi... Şi atunci Henry spuse:

– Tu stai aici şi ţii de şase la potecă, Belch.

– Bine, acceptă Belch şi începu să umble încoace şi-ncolo, uneori neatingînd plafonul, alteori revenind peste el.

---

[1] *Club,* 1. „club"; 2. „baston, ciomag" (în lb. engleză) (n. tr.).

Tot mai multă țărînă ploua înăuntru. Ben și Beverly se priviră cu fețele încordate și murdare. Bev deveni conștientă că în club nu se simțea numai mirosul fumului – se înălța și o duhoare de gunoi și transpirație. *Asta-s eu,* își spuse ea scîrbită. În ciuda mirosului, îl strînse și mai tare pe Ben în brațe. Făptura sa mătăhăloasă păru deodată foarte bine venită, foarte mîngîietoare, și se bucură că are atît de mult Ben la dispoziție să-l îmbrățișeze. N-o fi fost el nimic mai mult decît un grăsun speriat la începutul vacanței de vară, dar acum nu mai era doar atît; la fel ca ei toți, se schimbase. Dacă Belch îi descoperea acolo jos, Ben putea foarte bine să-i facă o mare surpriză.

– Le dau io club dacă vor club, zise Belch și chicoti; chicotitul lui Belch Huggins era un sunet jos, ca un muget. Le dau club dacă club vor. Bună, asta. Bună-bunuță, zău că da.

Bev își dădu seama că partea de sus a trupului lui Ben palpita cu mișcări scurte, rapide; trăgea aer în plămîni și-l expira în mici rafale. Un moment, alarmată, crezu că băiatul va izbucni în plîns, apoi îi privi mai îndeaproape fața și observă că-și înfrîna rîsul. Ochii lui, lăcrimînd, îi întîlniră pe ai ei, se rostogoliră nebunește și priviră în altă parte, în lumina slabă ce se chinuia să pătrundă prin crăpăturile dimprejurul chepengului închis și al ferestruicii, putu să vadă că avea fața aproape purpurie în efortul de a se abține.

– Le dau eu club dacă vor un clubuleț-bubuleț, spuse Belch și se așează greoi drept în centrul plafonului. Acum scîndurile trepidară și mai alarmant, iar Bev auzi un *pîrăit* slab, dar amenințător, într-unul dintre suporturi. Platforma fusese concepută pentru a susține brazdele de camuflaj așternute peste-ea... Dar nu și cele aproape optzeci de kilograme în plus ale lui Belch Huggins.

Dacă nu pleacă de-acolo o să ne aterizeze-n cap, își spuse Bev și începu să se molipsească de la isteria lui Ben. Aceasta încerca să iasă clocotind din ea în icnete și nechezaturi formidabile. Cu ochiul minții se văzu dintr-o dată pe ea însăși împingînd în sus fereastra destul ca să-i ardă un pumn zdravăn pe spate lui Belch Huggins, cum ședea acolo în soarele cețos de după-amiază, murmurînd și boscorodind. Își îngropă fața în pieptul lui Ben, pradă unui efort supraomenesc de a se stăpîni.

– Șșșș, șopti Ben. Pentru numele lui Dumnezeu, Bev...

Un alt pîrîit. Mai tare, de astă dată.

– O să țină? întrebă ea în șoaptă.

– S-ar putea, dacă nu trage vreo băşină, răspunse Ben. Şi un moment mai tîrziu Belch *trase* una – o trîmbiţă sonoră şi suculentă ce păru să dureze cel puţin trei secunde. Se strînseră şi mai tare în braţe, înăbuşindu-şi unul altuia sughiţurile frenetice. Pe Beverly o durea atît de rău capul, încît se temea să nu facă în curînd o congestie.

Apoi, ca prin vis, îl auzi pe Henry răcnind numele lui Belch.

– *Ce?* mugi Belch, ridicîndu-se cu un bufnet şi un trosnet care mai cernură puţin pămînt peste Ben şi Beverly. *Ce, Henry?*

Henry ţipă un răspuns; Beverly putu distinge doar cuvintele *mal* şi *tufişuri.*

– *Bine!* lătră Belch, şi picioarele lui traversară plafonul pentru ultima oară.

Răsună un pîrîit final, mult mai puternic, şi o bucată de lemn căzu în poala lui Bev. Fata o culese, surprinsă.

– Încă cinci minute, şopti abia auzit Ben. Atît ar mai fi trebuit.

– L-ai auzit cînd s-a scăpat? întrebă Beverly, începînd iar să chicotească.

– A sunat ca al treilea război mondial, răspunse Ben, izbucnind şi el în rîs.

Era o uşurare să-şi poată da drumul, şi rîseră nestăpîniţi, încercînd totuşi s-o facă în şoaptă.

Într-un tîrziu, neştiind măcar că o va spune (şi cu siguranţă nu fiindcă ar fi avut vreo legătură cu situaţia prezentă), Beverly spuse:

– Îţi mulţumesc pentru poezie, Ben.

Ben se opri deodată din rîs şi o privi grav, cu prudenţă. Scoase din buzunarul de la spate o batistă murdară şi se şterse încet cu ea pe faţă.

– Poezie?

– Haiku-ul. Haiku-ul de pe cartea poştală. Tu mi l-ai trimis, nu-i aşa?

– Nu, spuse Ben. Nu ţi-am trimis nici un haiku. Fincă dacă un băiat ca mine – un băiat gras ca mine – făcea una ca asta, fata ar fi rîs probabil de el.

– Eu n-am rîs. Mi s-a părut frumos.

– N-am putut niciodată să scriu ceva frumos. Bill, s-ar putea. Eu nu.

– Bill va scrie, îl aprobă ea. Dar niciodată nu va putea scrie ceva atît de drăguţ ca asta. Pot să-ţi iau şi eu batista?

I-o dădu, şi fata începu să-şi cureţe faţa pe cît putea de bine.

– De unde-ai ştiut că eu eram? o întrebă el după un timp.

– Nu știu. Pur și simplu am știut.

Gîtlejul lui Ben trudea convulsiv. Își privi mîiniIe.

– N-am vrut să însemne nimic.

Beverly îl privi cu gravitate:

– Mai bine să nu spui asta. Că, dacă o spui, chiar ai să-mi strici ziua, și-ascultă ce-ți zic, deja viața mea a luat-o razna.

Băiatul continuă să-și privească mîinile și în cele din urmă vorbi cu un glas pe care abia i-l putu auzi:

– Ei bine, însemna că te iubesc, Beverly, dar nu vreau ca asta să strice ceva.

– Nu strică nimic, răspunse ea și-l îmbrățișă. Chiar acum am nevoie de toată dragostea pe care o pot găsi.

– Dar îl placi mai ales pe Bill.

– Poate că da, dar asta nu contează. Dacă eram oameni mari, poate ar fi contat, puțin. Vă plac pe toți. Sînteți singurii prieteni pe care-i am. Și eu te iubesc, Ben.

– Îți mulțumesc, spuse el.

Tăcu, încercînd și reușind să scoată adevărul la lumină; ba încă se simți și capabil s-o privească în timp ce vorbea.

– Eu am scris poezia.

Rămaseră un scurt răstimp așezați în tăcere. Beverly se simțea în siguranță. Apărată. Imaginea feței tatălui ei și cea a cuțitului lui Henry păreau mai puțin reale cînd stăteau astfel, unul lîngă altul. Sentimentul acela de protecție era greu de definit, și nu încercă, deși mult mai tîrziu avea să recunoască sursa forței lui: era în brațele unui bărbat care și-ar fi dat viața pentru ea fără nici cea mai mică ezitare. Era un fapt pe care-l știa pur și simplu – se simțea în aroma ce răzbătea prin porii lui, ceva absolut primitiv căruia propriile ei glande îi puteau răspunde.

– Ceilalți urmau să se întoarcă, spuse deodată Ben. Ce-o să se întîmple dacă-i prind afară?

Beverly se îndreptă de spate, conștientă că aproape atipise. Bill, își aduse ea aminte, îl invitase pe Mike Hanlon să ia prînzul cu el. Richie se ducea acasă cu Stan să mănînce tartine. Iar Eddie promisese că va aduce cu el planșa de Parcheesi. Aveau să apară imediat, fără să aibă habar că Henry și amicii lui erau pe Maidan.

– Trebuie să ajungem la ei, spuse ea. Henry nu numai după mine se ține.

– Dacă ieșim și ăia se-ntorc...

– Da, dar noi cel puțin *știm* că-s aici. Bill și ceilalți, nu. Eddie nici măcar nu poate fugi, deja i-au rupt brațul.

– Măi, nenică, exclamă Ben. Se pare că trebuie să riscăm.

– Mda.

Înghiți în sec și-și privi ceasul. Era greu de văzut ora în întuneric, dar i se păru că era cu puțin trecut de unu.

– Ben...

– Ce?

– Henry *chiar* a înnebunit. E ca puștiul ăla din *The Blackboard Jungle.* Voia să mă omoare și ăilalții doi aveau să-l ajute.

– Ei, nu. E Henry nebun, dar nu chiar *atît* de nebun. El doar...

– Doar ce? îl întrerupse Beverly.

Se gîndea la Henry și Patrick în cimitirul de mașini, sub razele grele ale soarelui. La ochii goi ai lui Henry.

Ben nu răspunse. Se gîndea. Lucrurile se schimbaseră, nu-i așa? Cînd te afli înlăuntrul schimbărilor, acestea sînt mai greu de observat. Trebuie să faci un pas înapoi ca să le vezi... Oricum, trebuie să încerci. Cînd se sfîrșiseră cursurile îi era frică de Henry, dar numai pentru că Henry era mai mare și fiindcă era un bătăuș – soiul de elev care-l înhață pe unul dintr-a-ntîia, îi sucește brațul și-l expediază plîngînd. Cam asta era tot. Pe urmă îi scrijelise burta lui Ben. *Pe urmă* avusese loc bătaia cu pietre, iar Henry dădea cu M-80-uri în capetele oamenilor. Puteai să omori pe cineva cu una de-alea. Puteai omorî ușor pe cineva. Începuse să arate altfel... Aproape bîntuit. Se părea că trebuia să fii atent la el în permanență, așa cum trebuie în permanență să fii atent la tigri sau șerpi veninoși cînd ești în junglă. Dar te deprindeai și cu asta; te deprindeai atît de bine, încît nici măcar nu mai părea ceva anormal, ci pur și simplu o stare de fapt. Însă Henry *era* nebun, nu? Da. Ben o știuse din ziua cînd s-a sfîrșit școala și se încăpățînase să refuze să creadă sau să își amintească. Nu era genul de lucru pe care să vrei să-l crezi sau să-l ții minte. Și deodată un gînd – un gînd atît de puternic, încît era aproape o certitudine – i se strecură în minte pe deplin format, rece ca noroiul de octombrie. *Monstrul se folosește de Henry. Poate că și de ceilalți, dar de ei se folosește prin intermediul lui Henry. Și dacă ăsta-i adevărul, atunci probabil că Beverly are dreptate. Monstrul nu e doar un braț răsucit și pumni la ceafă în ora de studiu spre sfîrșitul zilei, cînd doamna Douglas își citește cartea la catedră, nu doar un brînci pe*

terenul de joacă, să cazi și să-ți julești genunchiul. Dacă Monstrul se folosește de el, atunci Henry se va folosi de cuțit.

– O doamnă în vîrstă i-a văzut cînd încercau să mă bată, spunea Beverly. Henry s-a luat după *ea.* I-a dat un șut în farul de poziție.

Asta îl alarmă pe Ben mai mult decît orice altceva. Înțelegea instinctiv, la fel ca majoritatea copiilor, că trăiau mai jos de cîmpul vizual, și prin urmare și cel mintal, al celor mai mulți adulți. Cînd un om mare fredonează pe stradă, cu gîndurile lui de om mare, despre slujbă, întîlniri, cumpărări de mașini și cine știe la ce s-or mai gîndi oamenii mari, nu observă niciodată copiii care joacă șotron sau de-a v-ați ascunselea, ori cu pistoalele sau inelele. Bătăuși ca Henry puteau scăpa bătîndu-i pe cei mici destul de mult, dacă aveau grijă să se mențină mai jos de linia vizuală a adulților. Cel mult, vreun om mare, trecînd întîmplător pe acolo, putea spune ceva de genul „De ce nu-l lași în pace?" și pe urmă își continua fredonatul fără a aștepta să vadă dacă bătăușul se potolea sau nu. Așa că bătăușul putea să aștepte pînă ce adultul dădea colțul... Și pe urmă revenea la ale lui. Se părea că oamenii mari trăiau cu impresia că viața propriu-zisă nu începe decît cînd o persoană ajunge la un metru șaizeci înălțime.

Dacă Henry se luase de o cucoană în vîrstă însemna că depășise linia vizuală. Iar asta mai mult decît orice îi dădea de înțeles lui Ben că Henry *era* într-adevăr nebun.

Beverly văzu încrederea pe chipul lui Ben și se simți năpădită de ușurare. Nu mai trebuia să-i spună cum domnul Ross își împăturise pur și simplu ziarul și intrase în casă. Pe asta nu voia să i-o povestească. Era prea înfricoșător.

– Hai să mergem pe Kansas Street, propuse Ben și împinse brusc chepengul. Fii gata s-o iei la fugă.

Se ridică în deschizătură și privi în jur. Luminișul era cufundat în tăcere. Glasul șopotitor al Kenduskeag-ului se auzea în apropiere, cîntece de păsări și duduitul unei locomotive Diesel ce intra sforăind în triaj. Nu mai auzea nimic altceva, și asta îl neliniștea. S-ar fi simțit mult mai bine dacă-i auzea pe Henry, Victor și Belch înjurînd în timp ce-și croiau drum prin hățișurile dese, pe malul rîului. Dar nu-i auzea deloc.

– Haide, o chemă el pe Beverly, ajutînd-o să iasă.

Fata privi în jur cu nervozitate, dîndu-și părul pe spate cu mîinile și strîmbîndu-se cînd și-l simți atît de slinos.

Băiatul o luă de mînă și porniră printr-un paravan de arbuști spre Kansas Street.

– Mai bine să evităm poteca.

– Nu, zise ea, trebuie să ne grăbim.

Ben dădu din cap:

– Bine.

Ieșiră pe cărare și o luară spre Kansas Street. La un moment dat Bev se împiedică de un bolovan aflat pe potecă și

7

Incinta Seminarului, 2.17 dimineața

căzu greu pe trotuarul argintat de lună. Un mormăit ieși cu forța din el, și un firișor de sînge însoți mormăitul, stropind asfaltul crăpat. În lumina lunii arăta negru ca sîngele de gîndac. Henry îl privi un răstimp, buimăcit, după care înălță capul și se uită în jur.

Kansas Street era cufundată în tăcerea de dinaintea zorilor, cu casele ferecate și întunecate, mai puțin cîteva lămpi de veghe risipite.

Aha. Iată canalul cu grătar.

Un balon cu o față zîmbăreață-rînjindă era legat de una dintre barele de fier. Balonul se legăna și tresărea în adierea slabă.

Henry se ridică iar în picioare, cu o mînă încleiată ținîndu-se de burtă. Negrul îl înjunghiase zdravăn, dar Henry îi dăduse una și mai bună. Da, dom'le. În ce-l privea pe negrotei, Henry bănuia că i-a făcut-o bună-bunuță.

– Copilu-i pă ducă, murmură Henry și ocoli cu pași clătinați și împleticiți balonul ce plutea în aer; sînge proaspăt îi lucea pe mînă, continuînd să-i curgă din abdomen. Gata cu copilu'. L-am aranjat pe muiangiu. Pe toți o să-i aranjez. I-nvăț eu minte să mai dea cu pietre.

Lumea se unduia în valuri rostogolindu-se încet, talazuri mari precum cele pe care obișnuiau să le arate la începutul fiecărui episod din *Hawaii Five-0* la televizorul din pavilion

(le fac de petrecanie, Danno, ha-ha, Jack Futui Lord. Jack Futui Lord era destul de bun-bunuț)

și Henry putea Henry putea Henry putea aproape

(auzi ce sunet scot băieții ăi mari cîn se scoală se-ndoaie și se zgîlțîie
(zgîlzgîlzgîlțîie
(realitatea lumii. „Țeava" Cînticele. Mai știi „Țeavă"? „Țeavă"? „Țeavă" erea destul de bun-bunuță. „Ștersătură" Rîs nebun colo la-nceput. Suna ca Patrick Hockstetter. Futu-l în cur pă mă-sa de poponaut. S-a aranjat și el, și din cîte)
știa el, asta era de
(rîsu pizdii mai grozavă ca bun-bunuț, asta erea taman FAINĂ, asta erea FAINĂ TAMAN CA FĂINA
(bine Țeavă trage firu să nu se retragă nu băieții mei prind un val și
(trag
(tragtragtrag
(un val și dă-i trotuar surfing cu mine trage
(firu trage lumea da ține)

o ureche în capul lui: tot auzea pocnetul acela; un ochi în capul lui: tot vedea capul lui Victor înălțîndu-se în vîrful arcului ăluia, cu pleoapele, obrajii și fruntea tatuate cu rozele de sînge.

Henry privi în stînga cu ochi împăienjeniți și văzu că în locul caselor apăruse un gard viu înalt, negru. Deasupra sa se înălța coșmelia victoriană, îngustă și întunecoasă, a Seminarului Teologic. Nici o fereastră nu era luminată. Ultimele clase ale seminarului absolviseră în 1974. În vara aceea își închisese porțile, și acum, indiferent cine sau ce rătăcea pe acolo, rătăcea în solitudine... și numai cu permisiunea guresului club feminin ce-și zicea Societatea Istorică Derry.

Ajunse pe aleea ce ducea la ușa din față. Era barată cu un lanț greu de care atîrna o placă metalică: „TRECEREA OPRITĂ. ORDIN EMIS CU ACORDUL DEPARTAMENTULUI POLIȚIEI DERRY"

Picioarele lui Henry se împiedicară de lanț, și căzu iarăși greoi – *pleosc!* – pe trotuar. În fața sa, o mașină coti pe Kansas Street de pe Hawthorne. Farurile ei măturară strada. Henry înfruntă buimăceala destul cît să vadă lămpile de deasupra: era o mașină de poliție.

Se tîrî pe sub lanț și, ca un crab, spre stînga, astfel încît ajunse după gard. Simți minunata atingere de rouă a nopții pe obrazul înfierbîntat. Rămase cu fața în jos, întorcînd capul dintr-o parte în alta ca să-și umezească obrajii și să bea cît putea mai mult. Mașina poliției trecu pe alături fără a încetini. Apoi deodată girofarurile se aprinseră, spălînd întunericul cu pulsații haotice de lumină albastră. Nu era nevoie

de sirenă pe străzile pustii, dar Henry îi auzi goarna urlînd deodată cu toată puterea. Cauciucurile stîrniră un țipăt surprins din asfalt.

Prins, m-a prins, bîigui mintea lui... Și apoi își dădu seama că mașina poliției se îndepărta de el, pe Kansas Street. După un moment, un sunet modulat infernal umplu noaptea, venind către el dinspre sud. Își închipui un fel de pisică neagră, uriașă și mătăsoasă, săltînd prin beznă, toată numai ochi verzi și blană unduioasă, Monstrul sub o nouă formă, alergînd spre el, repezindu-se să-l înfulece.

Puțin cîte puțin (și numai cînd modulațiile începură să se îndepărteze) pricepu că fusese o ambulanță mergînd în direcția de unde venise mașina poliției. Rămase tremurînd în iarba udă, acum fiindu-i prea frig, chinuindu-se

(pilește vere fă-te mangă vere dă-i cu rocku' dă-i cu rollu' avem pui în hambar ce hambar a cui hambar a meu)

să nu vomite, îi era frică să nu-și verse toate măruntaiele dacă voma... Și încă mai avea cinci indivizi cărora să le vină de hac.

Ambulanță și poliție, încotro se îndreaptă? La bibliotecă, firește. Cioroiul. Da-i prea tîrziu. L-am aranjat. Puteți la fel de bine să-nchideți și sirena, băieți. N-o s-o audă. E mort ca un stîlp de gard. E...

Dar era oare?

Henry își linse buzele cojite cu o limbă ca iasca. Dacă era mort, n-ar fi urlat sirena în noapte. Doar dacă negrul îi chemase. Așa că poate – numai *poate* – negroteiul nu murise.

– Nu, șopti Henry.

Se rostogoli pe spate și holbă ochii la cer, la miliardele de stele. Monstrul venise de-acolo, o știa. De undeva din cerul acela... Monstrul *(a venit din spațiul cosmic, cu poftă de pămîntence a venit să jefuiască toate femeile și să violeze toți bărbații auzi Frank nu cumva vrei să zici să jefuiască toți bărbații și să violeze toate femeile cine dă spectacolu-ăsta, domnu' de la hulube, mata ori Jesse? Victor avea obiceiu' s-o zică pe-asta și era destul de)*

a venit din spațiile dintre stele. Cerul acela înstelat îi dădea fiori: era prea imens, prea negru. Îi venea cum nu se poate mai ușor să și-l închipuie făcîndu-se roșu ca sîngele, cum nu se poate mai ușor să-și închipuie un chip conturîndu-se din linii de foc...

Închise ochii, dîrdîind și ținîndu-și brațele încrucișate peste burtă, și-și spuse: *Cioroiul e mort. Ne-a auzit careva luptîndu-ne și a trimis copoii să cerceteze, asta-i tot.*

Atunci, de ce ambulanța?

– Gura, gura, gemu Henry.

Simțea din nou vechea mînie năucă; își amintea cum îl bătuseră iar și iar pe vremuri – vremuri care acum păreau atît de apropiate și pline de viață –, cum de fiecare dată cînd credea că pusese mîna pe ei îi lunecau cumva printre degete. Așa se întîmplase și în ultima zi, după ce Belch o văzuse pe matracucă fugind pe Kansas Street spre Maidan. Își amintea asta, o, da, și-o amintea îndeajuns de clar. Cînd încasezi una-n coaie, o ții minte. I se întîmplase iar și iar, în vara aceea.

Henry se chinui să se ridice în șezut, strîmbîndu-se la junghiurile din burtă.

Victor și Belch îl ajutaseră să coboare pe Maidan. Mersese cît putea de repede, cu toată agonia ce-l strîngea și-l trăgea dintre picioare și de la rădăcina pîntecelui. Venise vremea să-i pună capăt. Urmaseră cărarea pînă într-un luminiș de unde se desfăceau cinci sau șase poteci ca firele unei plase de păianjen. Da, acolo se jucaseră copii; nu era nevoie să fii detectiv ca să observi asta. Se vedeau ghemotoacele unor hîrtii de dulciuri, coada încîrligată roșie cu negru a unui sul de capse consumate. Cîteva scînduri și o pată răzleață de talaș, ca și cum acolo s-ar fi clădit ceva.

Își amintea cum stătuse în mijlocul poienii și scrutase copacii, căutînd prepeleacul lor de țînci. Avea să-l localizeze, apoi se va urca și acolo va găsi fata ascunzîndu-se și se va folosi de cuțit ca să-i taie gîtul și-i va strînge în mînă țîțișoarele, drăguț și ușurel, pînă n-or să se mai zbată.

Dar nu reușise să vadă nici un prepeleac; nici Belch, nici Victor. Vechea frustrare i se ridică în gît. Împreună cu Victor, îl lăsară pe Belch să păzească luminișul pe cînd ei se duseră spre rîu. Dar nici acolo nu găsiseră vreo urmă a fetei. Ținea minte cum se aplecase, luase o piatră și

8

Maidanul, 12.55 după-amiaza

o aruncă departe, furios și nedumerit.

– Unde futu-i mama mă-sii s-a dus? întrebă, răsucindu-se spre Victor.

Victor clătină încet din cap:

– Nu știu. Îți curge sînge.

Henry coborî ochii și văzu o pată întunecată, de mărimea unui bănuț, între cracii blugilor. Durerea se retrăsese devenind o pulsație surdă, dar își simțea chiloții prea mici și prea strîmți. I se umflau fuduliile. Din nou se înteți înlăuntrul lui furia aceea, ca o funie înnodată împrejurul inimii. Asta *ea* i-o făcuse.

– Unde *e?* șuieră el spre Victor.

– Nu știu, spuse iar Victor cu aceeași voce posacă.

Părea hipnotizat, lovit de insolație, deloc prezent.

– O fi fugit, cred. De-acum poate fi oriunde de-aicea și pînă la Old Cape.

– Ba nu-i, replică Henry. Se ascunde. Au o vizuină și se ascunde acolo. Poate n-o fi un prepeleac. Poate-i altceva.

– Ce?

– *Ha... bar... n-am?* strigă Henry, iar Victor tresări.

Henry stătea în Kenduskeag, apa rece spumegîndu-i peste tenișii, și privea în jur. Ochii săi se fixară pe un cilindru ce ieșea din sol cam la șapte metri în aval – o stație de pompare. Ieși din apă și porni într-acolo, simțind cum un soi de oroare i se instalează înlăuntru-i. Pielea părea să i se întindă pe trup, ochii i se dilatau, astfel că puteau vedea tot mai mult și mai mult; i se părea că-și simte firișoarele de păr din urechi agitîndu-se și mișcîndu-se ca frunzele de algă într-un curent subacvatic.

Din stația de pompare se înălța un murmur gros, și dincolo de ea putea să vadă o conductă ieșind din taluz deasupra Kenduskeag-ului. Un torent constant de lături pulsa din țeavă și se scurgea în rîu.

Se aplecă peste capacul rotund din fier al cilindrului.

– Henry? strigă glasul nervos al lui Victor. Henry? Ce faci?

Henry nu-i acordă nici o atenție. Își lipi ochiul de una dintre găurile rotunde ale capacului și nu văzu decît beznă. Puse urechea în locul ochiului.

– *Așteptați...*

Vocea pluti pînă la el din întunecimea dinăuntru, iar Henry își simți temperatura interioară coborînd pînă la zero, venele și arterele încremenindu-i ca niște tuburi cristaline de gheață. Dar alături de aceste senzații apăru și un sentiment aproape necunoscut: iubire. Ochii i se măriră. Un zîmbet ca de clovn îi întinse buzele într-un arc

mare, anemic. Era vocea din lună. Acum Monstrul se afla jos, în stația de pompare... Jos în canale.

– *Așteptați... vegheați...*

Aștepta, dar nu mai urmă nimic: doar torsul monoton, adormitor, al instalațiilor de pompare. Reveni în locul unde Victor stătea pe mal, privindu-l prudent. Henry nu-l băgă în seamă și urlă după Belch. Peste puțin timp, Belch apăru.

– Haide, spuse Henry.

– Ce facem, Henry? întrebă Belch.

– Așteptăm. Veghem.

Se strecurară înapoi spre poiană și se așezară. Henry încercă să-și îndepărteze chiloții de boașele inflamate, dar îl durea prea tare.

– Henry, ce..., începu Belch.

– Șșst!

Belch tăcu, supus. Henry avea țigări Camel dar nu le scoase. Nu voia să simtă cățeaua fumul de țigară, dacă era prin preajmă. Ar fi putut explica, însă nu era nevoie. Rostise doar două cuvinte, dar acestea păreau să explice totul. Pe acolo se jucau ăia. Curînd aveau să vină și ceilalți. De ce să se agațe doar de curvă, cînd puteau pune mîna pe toți cei șapte căcăței?

Așteptară și vegheară. Victor și Belch păreau să fi adormit cu ochii deschiși. N-a fost o așteptare lungă, dar Henry avu timp să se gîndească la destul de multe lucruri. Cum găsise briceagul, în aceeași dimineață, de exemplu. Nu era același pe care-l avusese în ultima zi de școală; pe ăla îl pierduse undeva. Acesta arăta mult mai mișto.

Venise prin poștă.

Așa se părea.

Stătea în picioare pe verandă, privind la cutia lor poștală rablagită și încercînd să priceapă ceea ce vedea. Cutia era înțesată de baloane. Două stăteau legate de cîrligul metalic unde agăța cîteodată poștașul coletele; altele erau legate de steguleț. Roșii, galbene, albastre, verzi. Parcă un circ bizar s-ar fi furișat pe Witcham Road în puterea nopții, lăsînd în urmă acest semn.

În timp ce se apropia de cutia poștală, văzu că pe baloane erau desenate chipuri – chipurile copiilor care-l șmecheriseră toată vara, copiii care păreau să rîdă de el la fiecare cotitură.

Se holbase la aparițiile acelea, cu gura căscată, și atunci baloanele pocniseră unul cîte unul. Asta fusese bine; părea că le spărsese doar gîndindu-se s-o facă, ucigîndu-le cu gîndul.

Capacul cutiei de scrisori se deschise deodată. Henry se apropie și privi înăuntru. Deși factorul poștal nu ajungea atît de departe înainte de mijlocul după-amiezei, Henry nu simți nici o surpriză cînd văzu în cutie un pachet dreptunghiular, plat. Îl scoase. „MR. HENRY BOWERS, RFD#2, DERRY, MAINE", era adresat pachetul. Purta chiar și un expeditor: „MR. ROBERT GRAY, DERRY, MAINE"

Deschise pachetul, lăsînd hîrtia cafenie să plutească în voie pînă lîngă picioarele lui. Înăuntru se afla o cutie albă. O deschise. Pe căptușeala de bumbac alb era cuțitul. Îl luă în casă.

Tatăl său zăcea pe patul de scînduri din dormitorul pe care-l împărțeau, înconjurat de cutii goale de bere, cu burta umflată peste elasticul chiloților galbeni. Henry îngenunche lîngă el, ascultîndu-i sforăitul și fîlfîitul respirației, privindu-i buzele ca de cal cum se pungeau și se încrețeau cu fiecare răsuflare.

Plasă capătul activ al cuțitului pe gîtul uscățiv și ridat al tatălui său. Omul se mișcă puțin, după care se liniști iar în somnul de după prea multă bere. Henry ținu cuțitul astfel timp de aproape cinci minute, cu ochii îndepărtați și gînditori, vîrful degetului său mare mîngîind butonul de argint instalat în mînerul briceagului. Vocea din lună îi vorbi – șoptea ca vîntul de primăvară, care e cald, dar are un tăiș rece îngropat undeva în mijlocul lui, bîzîia ca un cuib de hîrtie plin cu bărzăuni iritați, înșira verzi și uscate ca un politician răgușit.

Tot ceea ce spunea vocea i se părea destul de bun-bunuț lui Henry, așa că apăsă butonul argintiu. Din cuțit se auzi un *clic* cînd arcul se destinse, și cincisprezece centimetri de oțel străbătură gîtul lui Butch Bowers. Intră la fel de ușor ca dinții furculiței într-un piept de pui bine fript. Vîrful lamei răsări prin partea cealaltă, picurînd sînge.

Ochii lui Butch se deschiseră brusc. Se holbă în tavan. Mandibula îi căzu. Pe la colțurile gurii îi curse sînge peste obraji, spre lobii urechilor. Începu să bolborosească. Un clăbuc mare de sînge i se formă între buzele moi și plesni. O mînă se furișă pînă la genunchiul lui Henry și-l strînse convulsiv. Henry nu avu nimic împotrivă. Pînă la urmă mîna căzu. O clipă mai tîrziu încetară și bolboroselile. Butch Bowers era mort.

Henry trase afară pumnalul, îl șterse pe cearșaful murdar ce acoperea lavița tatălui său și împinse lama la loc pînă ce arcul țăcăni iar. Își privi tatăl fără prea mare interes. Vocea îi spusese ce treburi are pe ziua aceea în timp ce stătea îngenuncheat lîngă Butch, avînd cuțitul

pe gîtul lui. Vocea îi explicase totul. Așa că intră în camera cealaltă să le dea telefon lui Belch și Victor.

Iar acum iată-i aici pe toți trei, și, deși coaiele încă îl mai dureau cumplit, cuțitul forma o umflătură confortabilă în buzunarul stîng din față al pantalonilor. Simțea că în curînd va începe măcelul. Ceilalți aveau să revină pentru a-și relua cine știe ce joc pușteșc vor fi jucat, și atunci urma să-nceapă măcelul. Vocea din lună îi înșirase totul pe cînd stătea în genunchi lîngă Butch, iar pe drumul spre oraș nu fusese în stare să-și ia ochii de la discul acela palid și spectral de pe cer. Vedea că într-adevăr în lună era un om – o față-de-strigoi urîtă și lucitoare cu cratere în loc de ochi și un rînjet spîn ce părea să-i ajungă pînă aproape de umerii obrajilor. Îi vorbi

(plutim aici jos Henry toți plutim și tu ai să plutești)

tot drumul spre oraș. *Ucide-i pe toți, Henry,* spunea vocea-fantomă din lună, iar Henry pricepea foarte bine; Henry simțea că poate susține acea emoție. Avea să-i ucidă pe toți, pe toți torționarii săi, și atunci sentimentele acelea – că își pierdea controlul, că se îndrepta inexorabil spre o lume mai largă pe care n-o va putea domina așa cum dominase curtea de joacă din Școala Elementară, că în mai larga lume grăsanul, cioroiul și bîlbîitul cel stricat ar putea oarecum să crească mai mari, în vreme ce el nu va face decît să crească oarecum mai bătrîn – vor dispărea.

Avea să-i omoare pe toți, iar vocile – cele dinăuntru și cea care-i vorbea din lună – aveau să-l lase în pace. Îi va omorî și apoi se va întoarce acasă și se va așeza pe prispa din dos cu spada japoneză suvenir a tatălui său în poală. Va bea o bere Rheingold de-ale tatei. Va asculta radioul, dar nu base-ball. Base-ball-ul era strict pentru Țara Capetelor Pătrate. În loc de asta, va asculta *rock and roll.* Deși Henry nu o știa (și nu i-ar fi păsat nici dac-ar fi știut-o), în această unică privință el și Păguboșii cădeau de acord: *rock and roll*-ul era o chestie destul de bună. Avem pui în hambar, al cui hambar, care hambar, al meu hambar. Atunci totul va fi bine; totul va fi corect atunci; totul va fi extraordinar atunci, și tot ce-ar mai putea urma nu va mai conta. Vocea va avea grijă de el – simțea asta. Dacă aveai grijă de Monstru, Monstrul avea grijă de tine. Așa merseseră întotdeauna lucrurile în Derry.

Dar trebuia ca puștii să fie opriți, opriți curînd, opriți azi. Așa-i spusese vocea.

Henry scoase din buzunar cuțitul cel nou, îl privi, îl întoarse pe toate părțile, admirînd felul cum scînteia soarele pe plăselele cromate. Apoi Belch îl înșfăcă de braț, sîsîind:

– Uită-te-acolo-șa, Henry! Ptiu, fir-aș al dracu'! Uite colo!

Henry privi și simți lumina limpede a înțelegerii izbucnind peste el. O secțiune pătrată a poienii se înălța ca prin farmec, dezvăluind dedesubt o felie crescîndă de întuneric. O clipă doar simți un junghi de groază la gîndul că s-ar putea să fie posesorul vocii... Deoarece cu siguranță Monstrul locuia undeva sub oraș. Apoi auzi scîrțîitul grunjos al pămîntului în țîțîni și pricepu. Nu reușiseră să vadă casa din pom pentru că nici nu exista așa ceva.

– Pe toți sfinții, am stat exact în capu' lor, mîrîi Victor și, în timp ce capul și umerii lui Ben apăreau în trapa pătrată din centrul luminișului, dădu să se repeadă la atac.

Henry îl înșfăcă și-l ținu pe loc.

– Nu punem mîna pă ei, Henry? întrebă Victor în timp ce Ben se trudea să iasă.

– Punem noi mîna, spuse Henry, fără a-și lua o clipă ochii de la detestatul băiat gras.

Alt pocnitor la zgaibarace. *Am să-ți pocnesc zgaibaracele-așa de-o să-ți zboare pîn-la urechi, să le poți purta ca cercei, futai gras ce ești. Stai numa' și vezi' de nu.*

– N-avea tu grijă.

Grăsanul o ajuta pe tîrfă să iasă din groapă. Privi în jur a îndoială și, o clipă, Henry avu impresia că se uită direct la el. Apoi ochii îi trecură mai departe. Cei doi își murmurară ceva unul altuia și se îndesară în hățișuri, dispărînd.

– Haideți, le spuse Henry cînd zgomotul crengilor trosnind și al frunzelor foșnind-se stinse. Ne luăm după ei. Da' țineți distanța și nu faceți tărăboi. Îi vrem pe toți la grămadă.

Cei trei traversară poienița ca soldații în patrulare, aplecați, cu ochii mari și mobili. Belch poposi să se uite în club și clătină capul cu mirare admirativă:

– Drept în capul lor șezui!

Henry îi făcu un semn nerăbdător să înainteze.

Urmară cărarea, pentru că făceau mai puțin zgomot. Ajunseseră la jumătatea drumului spre Kansas Street cînd curva și grăsanul,

ținîndu-se de mînă (*Nu că-i drăguț?* se întrebă Henry într-un soi de extaz), ieșiră la iveală aproape drept în fața lor.

Noroc că erau întorși cu spatele spre grupul lui Henry și nici unul nu privi în jur. Henry, Victor și Belch împietriră, apoi se retraseră în umbra de la marginea potecii. Curînd, Ben și Beverly nu mai erau decît două cămăși de-abia deslușite printr-o încîlceală de arbuști și tufe. Cei trei își reîncepură urmărirea... Prudenți. Henry scoase iar pumnalul și

9

Henry face autostopul, 2.30 dimineața

apăsă butonul cromat din plasele. Lama sări afară. O privi visător, în lumina lunii. Îi plăcea felul cum lumina stelelor parcurgea tăișul. Nu avea idee ce oră era. Acum plutea în și afară din realitate.

Un sunet se impuse conștiinței lui și începu să crească. Era motorul unei mașini. Se apropia. Ochii lui Henry se dilatară în întuneric. Strînse cu mai multă putere cuțitul, așteptînd mașina să treacă.

Nu trecu. Se înscrise în curba de după gardul viu al seminarului și se opri acolo, cu motorul mîrîind gros. Strîmbîndu-se (acum burta i se întărea; devenise dură ca o scîndură, iar sîngele ce se prelingea vîscos printre degete avea consistența sevei chiar înainte să dai cep arțarilor la sfîrșitul lui martie, începutul lui aprilie), se ridică în genunchi și împinse în lături ramurile rigide ale gardului viu. Vedea faruri și conturul unei mașini. Copoii? Mîna sa se strîngea pe cuțit și se destindea, se strîngea și se relaxa, se strîngea și se relaxa.

Ți-am trimis un mijloc de transport, Henry, șopti vocea. *Un fel de taxi, dacă-ți spune ceva asta. În fond, trebuie să ajungi la Pensiune destul de curînd. Se apropie zorile.*

Vocea slobozi un chicotit subțire și osos și tăcu apoi. Acum singurele sunete erau țîrîitul greierilor și murmurul monoton al mașinii oprite. *Sună ca surdinele la bombițele-cireșe,* constată distrat Henry.

Se ridică stîngaci în picioare și își croi drum înapoi spre aleea Seminarului. Aruncă o privire spre mașină. Nu era a poliției: nu avea girofaruri pe capotă, iar caroseria arăta cu totul altfel. Era de tip... vechi.

Henry auzi iar chicotitul acela... Sau poate n-o fi fost decît vîntul.

Ieși din umbra gardului viu, se tîrî pe sub lanț, se ridică din nou în picioare și începu să meargă spre mașina ce exista într-o lume de fotografii alb-negru, cu lumina strălucitoare a lunii și umbra de nepătruns. Henry arăta într-un hal fără de hal: cămașa înnegrită de sînge, pantalonii îmbibați aproape pînă la genunchi. Fața-i era un cocoloș alb sub o tunsoare cazonă.

Ajunse la intersecția dintre aleea Seminarului și trotuar și privi mașina, încercînd să deslușească namila de la volan. În schimb recunoscu de îndată mașina – era cea pe care tatăl lui jura întotdeauna c-o va avea într-o bună zi, un Plymouth Fury 1958. Era roșie cu alb, iar Henry știa (nu i-o spusese suficient de des taică-său?) că motorul torcînd sub capotă era un V-8 327. 255 de cai putere la dispoziție, capabilă să atingă o sută la oră în vreo nouă secunde de la igniție. *O să-mi iau mașina aia, și cînd oi muri po' să mă-ngroape cu ea cu tot,* îi plăcea lui Butch să spună... Atît numai că, desigur, nu-și luase niciodată mașina, iar statul îl înmormîntase după ce Henry fusese dus, bătînd cîmpii și urlînd despre monștri, la ferma veselă.

Dacă el îi ăl dinăuntru, nu cred c-oi putea-o lua, își spuse Henry, strîngînd pumnalul în mînă și bălăbănindu-se ca un om beat, cu ochii la silueta de la volan.

Atunci ușa din dreapta a mașinii se deschise larg, plafoniera se aprinse și șoferul întoarse capul spre el. Era Belch Huggins. Fața sa era o ruină atîrnîndă. Un ochi îi dispăruse, și o gaură putrezită într-un obraz pergamentos îi dezvăluia dinții înnegriți. Pe capul lui Belch stătea cocoțată boneta de base-ball New York Yankees pe care o purta în ziua cînd murise. Era întoarsă cu cozorocul în spate. De-a lungul lui se prelingea o pastă gri-verzuie.

– Belch! urlă Henry, și durerea sfîșietoare îi țîșni în sus din burtă, făcîndu-l să mai scoată un țipăt nearticulat.

Buzele moarte ale lui Belch se lățiră într-un rînjet, despicîndu-se în falduri cenușii-albicioase, fără sînge. Ridică o mînă răsucită spre ușă, în semn de invitație.

Henry ezită, apoi ocoli masca automobilului, atingînd emblema de pe capotă la fel cum făcea întotdeauna cînd, copil fiind, tatăl său îl ducea în sala de expoziție din Bangor să se uite la exact aceeași mașină. Ajungînd în partea dreaptă, pîcla îl copleși într-un val moale și trebui să se prindă de portiera deschisă pentru a se ține pe picioare. Rămase acolo, cu capul plecat, respirînd în icnete fonfăite. Într-un

tîrziu lumea reveni la locul ei – parțial – și reuși să dea ocol portierei și să cadă în scaun. Durerea îi sfredeli din nou măruntaiele, și sînge proaspăt îi scăldă mîna. Îl simțea ca pe o gelatină caldă. Își rezemă capul pe spate și scrîșni din dinți, cu tendoanele gîtului ieșite în afară. În fine, durerea începu să cedeze puțin cîte puțin.

Portiera se închise de la sine. Becul din plafon se stinse. Henry văzu una dintre mîinile putrede ale lui Belch apucînd schimbătorul de viteze și pornind. Nodurile cocîrjate și albe ale falangelor lui Belch luceau prin pielea descompusă a degetelor.

Mașina se puse în mișcare pe Kansas Street spre Up-Mile Hill.

– Ce mai faci, Belch? se auzi Henry pe sine spunînd.

Era o prostie, firește – Belch nu putea fi acolo, morții nu pot conduce mașini –, dar altceva nu-i trecea prin cap.

Belch nu răspunse. Unicul său ochi înfundat în cap privea drumul. Dinții scînteiau bolnav spre Henry prin spărtura obrazului. Henry deveni vag conștient că moș Belch mirosea destul de urît. Moș Belch, de fapt, mirosea ca un coș de pătlăgele stricate și apoase. Compartimentul pentru mănuși se deschise, lovindu-l pe Henry peste genunchi, și la lumina beculețului dinăuntru văzu o sticlă de Texas Driver, pe jumătate plină. O scoase, o destupă și trase o dușcă bună. Se duse pe gît ca mătasea rece și-i lovi stomacul ca o explozie de lavă. Tremură din tot trupul, gemu... și apoi începu să se simtă puțin mai bine, puțin mai legat de lume.

– Mersi.

Capul lui Belch se întoarse spre el. Henry îi auzi tendoanele gîtului; scîrțîiau ca o balama ruginită. Belch îl privi un moment cu o căutătură moartă monoculară, iar Henry observă pentru prima oară că lui Belch îi lipsea cea mai mare parte a nasului. Se vede treaba că cineva poftise la nasul lui moș Rîgîilă. Un cîine, poate. Sau șobolani. Mai probabil șobolani. Tunelurile prin care-i fugăriseră ăia mici în ziua aceea erau pline de șobolani.

Mișcîndu-se la fel de încet, capul lui Belch reveni din nou spre drum. Henry se bucură. Privirea aceea a lui moș Belch către el, ei bine, Henry nu fusese-n stare s-o priceapă. Se simțise ceva în unicul ochi înfundat al lui Belch. Reproș? Furie? Ce anume?

E un băiat mort la volanul acestei mașini.

Henry coborî privirea pe braț și văzu că acolo i se formaseră buburuze enorme. Trase repede încă un gît din sticlă. Lichidul tare își răspîndi fierbințeala în trupu-i îndurerat.

Plymouth-ul coborî Up-Mile Hill și se îndreptă spre sensul giratoriu... Doar că la ora aceea din noapte nu circula nimic; toate semafoarele fuseseră comutate pe galben, clipind, scăldînd străzile goale și clădirile închise cu pulsații statornice de lumină. Domnea o asemenea liniște, încît Henry putea auzi releurile țăcănind înăuntrul fiecărui semafor... Sau o fi fost poate doar imaginația lui?

– Nici nu m-am gîndit să te las de căruță-n ziua aia, Rîgîilă, spuse Henry. Vreau să zic, dacă... știi... dacă asta aveai în cap.

Din nou scrîșnetul tendoanelor uscate. Belch privindu-l iar cu ochiul său înfundat. Și buzele întinse într-un rînjet cumplit ce dezvelea gingii gri-negricioase crescînd mucegai în grădina personală. *Ce fel de rînjet e ăsta?* se întrebă Henry în timp ce mașina torcea mătăsos în sus pe Main Street, pe lîngă „Freese's" pe o parte, pe lîngă „Nan's Luncheonette" și „Aladdin Theater" pe cealaltă. *O fi un rînjet al iertării? Un rînjet ca-ntre prieteni vechi? Sau o fi un rînjet de soiul care spune am să ți-o trag, Henry, am să ți-o trag pentru că ai fugit și ne-ai lăsat pe mine și pe Vic? Ce fel de rînjet?*

– Trebuie, să-nțelegi cum a fost, spuse Henry, apoi se opri.

Cum fusese! Toate i se amestecau în minte, bucăți încurcate ca piesele unui anume puzzle care tocmai fusese deșertat pe una dintre căcăcioasele mese de jucat cărți din sala de recreere la Juniper Hill. Cum *fusese?* Îi urmăriseră pe grăsan și pe tîrfă pînă înapoi pe Kansas Street și-i așteptaseră în tufișuri, privindu-i cum escaladau taluzul pînă în vîrf. Dacă dispăreau din vedere, el, Victor și Belch ar fi lăsat baltă pînda și s-ar fi repezit după ei; doi din șapte tot era mai bine decît nici unul, iar restul aveau să apară cu timpul.

Dar nu dispăruseră. Pur și simplu se rezemaseră de gard, stînd de vorbă și supraveghind strada. Din cînd în cînd se uitau în jos spre Maidan, dar Henry își ținea cei doi trupeți bine ascunși vederii.

Cerul, își amintea Henry, se acoperise, norii se adunau de la răsărit, aerul devenea mai dens. Avea să plouă în acea după-amiază.

Ce se întîmplase în continuare? Ce...

O mînă osoasă, cu pielea ca de ceară, îl apucă de braț, iar Henry zbieră. Lunecase din nou în cenușiul acela ca de bumbac, dar groaznica atingere a lui Belch și junghiul de durere din stomac stîrnit de răcnet îl aduseră înapoi. Privi în jur și văzu fața lui Belch la nici două degete de a sa; trase gîfîit aer în piept, și imediat regretă. Moș Rîgîilă

chiar mucegăise. Lui Henry îi reveniră în minte tomatele putrezind liniștite în vreun colț de hambar. I se răsculă stomacul.

Deodată își aminti sfîrșitul – sfîrșitul lui Belch și al lui Vic, cel puțin. Cum venise ceva din întuneric în timp ce stăteau într-un puț cu grilaj de canal în vîrf, întrebîndu-se încotro s-o apuce. *Ceva...* Henry nu fusese-n stare să spună ce anume. Pînă ce Victor țipase:

– *Frankenstein! Frankenstein!*

Și așa era, monstrul lui Frankenstein, cu șuruburi ieșindu-i din gît și o cicatrice adîncă și prinsă-n copci pe frunte, tîrîindu-și picioarele în încălțări cît cuburile unui copil.

– *Frankenstein!* urlase Vic. *Fr...*

Iar în clipa următoare Vic rămăsese fără cap. Capul său zbură de-a latul puțului, izbind peretele opus cu o bufnitură acră și cleioasă. Ochii galbeni și apoși ai monstrului căzură asupra lui Henry, iar acesta îngheță. Bășica își dădu drumul și simți ceva cald și ud inundîndu-i picioarele.

Creatura o luă spre el și atunci Belch... Belch...

– Ascultă, știu c-am fugit, spuse Henry. Nu trebuia s-o fac. Dar... dar...

Belch nu făcea decît să-l privească.

– M-am pierdut, șopti Henry, ca pentru a-l înștiința pe moș Rîgîilă că și el plătise.

Suna neconvingător, de parcă ar fi spus *Mda, știu că te-a omorît, Belch, da eu aveam o jale de țeapă sub unghie. Însă fusese* rău... Rău de-a binelea. Rătăcise ore-n șir printr-o lume de beznă puturoasă și în cele din urmă, ținea minte, începuse să urle. La un moment dat căzuse – o căzătură lungă, năucitoare, pe parcursul căreia avusese timp să-și spună *O, ce bine, într-un minut am murit și scap de-aici* –, iar apoi se pomenise într-o apă care curgea repede. Pe sub Canal, bănuia el. Ieșise în lumina soarelui ce asfințea, lopătase pînă la mal și în cele din urmă ieșise din Kenduskeag la nici cincizeci de metri de locul unde Adrian Mellon avea să se înece douăzeci și șapte de ani mai tîrziu. Îi alunecă piciorul, căzu, se lovi la cap, rămase fără cunoștință. Cînd se trezi, coborîse noaptea. Își găsi cumva calea pînă la Drumul Național 2 și făcu autostopul pînă acasă. Iar acolo îl așteptau polițiștii.

Dar aia fusese atunci, iar asta era acum. Belch pășise în fața monstrului lui Frankenstein, care îi jupuise partea stîngă a feței pînă la os – atîta apucase Henry să vadă înainte de-a o lua la sănătoasa. Acum însă Belch revenise, iar Belch îi arăta ceva cu degetul.

Henry văzu că opriseră în fața Pensiunii Derry, și deodată înțelese perfect. „Pensiunea" era singurul hotel adevărat rămas în Derry. În 1958 mai fusese și „The Eastern Star", în capătul lui Exchange, și „The Traveller's Rest" pe Torrault Street. Ambele dispăruseră în timpul reînnoirilor edilitare (Henry știa totul despre asta; la Juniper Hill citise ziarul *Derry News* cu credință, în fiecare zi). Doar Pensiunea mai rămăsese, și vreo cîteva moteluri de trei parale pe lîngă autostrada Interstate.

Aicea vor fi fiind, reflectă Henry. *Chiar aici. Toți care-au mai rămas. Dorm în pat, cu viziuni de bombonele – sau canale poate – dansîndu-le în capete. Și-am să le vin de hac. Rînd pe rînd am să le vin de hac.*

Scoase iar sticla de Texas Driver și supse din ea. Simțea sînge proaspăt susurîndu-i în poală, iar perna era cleioasă sub el, dar vinul făcea totul mai suportabil. I-ar fi prins bine ceva *bourbon* bun, dar nici vinul acesta nu era de lepădat.

– Uite, îi zise el lui Belch. Îmi pare rău c-am fugit. Nu știu de ce am fugit. Te rog... Nu te-nfuria.

Belch vorbi pentru prima și singura dată, dar vocea nu era a lui. Vocea ce ieși din gura putredă a lui Belch era adîncă și puternică, înspăimîntătoare. Henry tresări la auzul ei. Era vocea din lună, vocea clovnului, vocea pe care o auzise în visele lui cu drenuri și canale prin care apa șiroia la nesfîrșit.

– Tacă-ți gura și fă-le felul, rosti vocea.

– Sigur, scînci Henry. Sigur, sigur, *vreau* s-o fac, nici vorbă...

Băgă sticla la loc în compartimentul mănușilor. Gîtul ei clănțăni scurt ca niște colți. Iar acolo unde fusese sticla văzu o hîrtie. O scoase și o despături, lăsînd amprente însîngerate la colțuri. În capul foii era imprimat în relief, cu litere stacojii, următorul antet:

„UN MEMORANDUM DE LA PENNYWISE!"

Iar mai jos, tipărit migălos cu majuscule:

„BILL DENBROUGH 311
BEN HANSCOM 404
EDDIE KASPBRAK 609
BEVERLY MARSH 518
RICHIE TOZIER 217"

Numerele camerelor lor. Bună treabă. Economie de timp.

– Mersi, Be...

Dar Belch dispăruse. Scaunul șoferului era gol. Doar șepcuța de base-ball New York Yankees mai zăcea acolo, avînd cozorocul plin de mucegai întărit. Și o substanță vîscoasă pe schimbătorul de viteze. Henry privi, cu inima zbătîndu-i-se dureros în beregată... I se păru că aude ceva mișcîndu-se, schimbîndu-și poziția, pe bancheta din spate. Coborî repede, deschizînd portiera și aproape căzînd pe carosabil de atîta grabă. Ocoli automobilul, care încă mai bolborosea încetișor prin dublele sale țevi de eșapament ca niște bombe-cireașă (în Statul Maine, bombele-cireșe fuseseră scoase în afara legii încă din 1962).

Îi era greu să umble; fiecare pas îi sfîșia abdomenul. Dar ajunse pe trotuar și se opri acolo, privind la clădirea de cărămidă cu opt etaje care, împreună cu biblioteca, Cinematograful „Aladdin" și Seminarul, se număra printre puținele pe care și le mai amintea de pe vremuri. Acum majoritatea luminilor de la etajele superioare erau stinse, dar globurile de sticlă mată ce flancau poarta principală ardeau blînd în întuneric, aureolate cu umezeală din ceața joasă stăruitoare.

Henry se chinui să înainteze printre ele, împingînd cu umărul un batant al ușii.

Holul era cufundat în tăcerea nopții tîrzii. Pe jos se întindea un covor turcesc decolorat. Tavanul era o frescă enormă, alcătuită din panouri rectangulare ce înfățișau scene din zilele forestiere ale orașului Derry. Se vedeau canapele umflate peste măsură, fotolii voltate și un șemineu uriaș, acum stins și tăcut, cu un buștean de mesteacăn aruncat peste pirostrii – un butuc veritabil, fără instalație de gaze; căminul pensiunii nu era o simplă piesă de decor. Plante se revărsau din două jardiniere joase. Ușile duble de sticlă ce duceau la bar și restaurant erau închise. Dintr-un birou interior, Henry putea auzi bălmăjeala unui televizor dat la minimum.

Traversă holul, cu cămașa și pantalonii mînjiți de sînge. În brazdele mîinilor i se întărise sînge; îi vîrsta obrajii și-i străbătea fruntea, ca unui indian vopsit în culorile războiului. Ochii-i ieșeau din orbite. Oricine l-ar fi zărit, ar fi fugit urlînd de groază. Dar nu era nimeni acolo.

Ușile liftului se deschiseră de îndată ce apăsă butonul URCARE. Privi la hîrtia din mînă, apoi la numerele etajelor. După un moment de cumpănire, apăsă la 6 și ușile se închiseră. Se auzi un murmur slab de motor în timp ce ascensorul începea să urce.

Pot foarte bine să-ncep de sus și să cobor treptat.

Se rezemă moale de peretele din fund al cabinei, cu ochii pe jumătate închiși. Murmurul liftului avea un efect liniștitor. La fel ca acela al instalațiilor din stațiile de pompare ale rețelei de canalizare. Ziua aceea îi tot revenea în minte. Cum totul păruse aproape prestabilit, ca și cum toți ar fi jucat doar niște roluri. Cum Vic și moș Rîgîilă păruseră... ei bine, aproape drogați. Își amintea...

Cabina se opri, zguduindu-l și trimițîndu-i încă un val de durere atroce în stomac. Ușile glisară deschizîndu-se. Henry păși pe coridorul tăcut (alte plante, agățătoare, cățărătoare, nu voia să atingă nici una, nu, lujerii ăia verzi și zemoși îi aminteau prea tare de lucrurile care atîrnau acolo în beznă). Se uită din nou pe foaie. Kaspbrak stătea la 609. Henry porni într-acolo, rezemîndu-se de perete cu o mînă și lăsînd din mers o vagă dîră de sînge pe tapet (ah, dar pășea la o parte ori de cîte ori se apropia de vreuna dintre plantele acelea agățătoare; nu voia încurcături cu *alea).* Respirația-i șuiera aspră și uscată.

Aici era. Henry scoase briceagul din buzunar, își trecu limba peste buzele uscate și bătu la ușă. Nimic. Bătu iar, mai tare.

– Cine-i?

Somnoros. Bun-așa. Va fi fiind în pijămăluță, treaz doar pe jumătate. Iar, cînd va deschide ușa, Henry îi va înfige pumnalul drept în adîncitura de la baza gîtului, adîncitura vulnerabilă aflată imediat sub mărul lui Adam.

– Liftieru', domnu', spuse Henry. Mesaj de la soție.

O fi avînd Kaspbrak nevastă? Poate că spusese o prostie. Așteptă, în alertă rece. Auzi pași – foșnet de papuci.

– De la Myra?

Părea alarmat. Va fi și mai alarmat peste cîteva secunde. Pulsul bătea constant în tîmpla dreaptă a lui Henry.

– Cred că da, domnu'. Nu scrie nici un nume. Zice doar soția.

Urmă o pauză, apoi un clănțănit metalic cînd Kaspbrak bîjbîi la lanț. Rînjind, Henry apăsă butonul de pe plăselele cuțitului. *Clic.*

Ridică lama lîngă obraz, pregătit. Auzi cum se deschide încuietoarea. Peste o clipă doar va împlînta tăișul în beregata micului ticălos slăbănog. Așteptă. Ușa se deschise și Eddie

10

Păguboșii toți laolaltă, 1.20 după-amiaza

îi văzu pe Stan și Richie tocmai ieșind de la Costello Avenue Market, mîncînd fiecare cîte o înghețată pe băț.

– Hei! strigă el. Hei, așteptați-mă!

Se întoarseră, iar Stan îi făcu agitat cu mîna. Eddie alergă să-i ajungă cît putea de repede, ceea ce nu însemna, la drept vorbind, tocmai repede. Un braț îl avea încarcerat într-o carcasă din ghips, iar sub celălalt își ținea tabla de Parcheesi.

– Ce-ai-zici, Eddie? Ce-ai-zici, băiete? întrebă Richie în măreț-rostogolita sa Voce a Gentlemanului Sudist (cea care suna mai mult a Foghorn Leghorn din desenele animate decît a orice altceva).

– Voi a zice... Voi a zice... băiatu' a'e un b'ați 'upt! Ui-la el, Stan, băiatu' a'e un b'ați 'upt! Voi a zice... Ia fii tu băiat de t'eabă și du-i toabla de Pawcheeseh băiatului!

– Pot să mi-o duc și singur, replică Eddie, cam cu sufletul la gură. Ce-ar fi să dau și eu o limbă pe înghețată?

– Mămică-ta n-ar fi de acord, Eddie, zise trist Richie și începu să mănînce mai repede; tocmai ajunsese la miezul de ciocolată, partea lui favorită. *Microbi,* băiete! Voi a zice... Voi a zice pot' lua *microbi* mîncîn' dup-al'cineva!

– O să risc, zise Eddie.

Fără tragere de inimă, Richie își ridică înghețata spre gura lui Eddie... și o smulse de îndată ce Eddie reuși să muște de vreo două ori.

– Poți s-o iei pe-a mea cît a mai rămas, i-o oferi Stan. Am încă burta plină de la prînz.

– Ovreii nu mănîncă mult, îl instrui Richie. Face parte din religia lor.

Acum toți trei mergeau alături, îndreptîndu-se spre Kansas Street și spre Maidan. Derry părea cufundat într-o picoteală adîncă de

după-amiază pîcloasă. Jaluzelele celor mai multe case pe lîngă care treceau erau coborîte. Pe iarbă stăteau jucării abandonate, ca și cum proprietarii lor ar fi fost chemați în grabă de la joacă sau culcați să-și facă siesta. Tunete se rostogoleau groase la vest.

– Chiar așa? îl întrebă Eddie pe Stan.

– Nu, Richie doar face mișto. Evreii mănîncă la fel ca oamenii normali.

Arătă spre Richie:

– Ca el.

– Știi, ești al dracu' de răutăcios cu Stan, îi spuse Eddie lui Richie. Cum ți-ar plăcea să zică cineva toate rahaturile astea despre tine doar fiindcă ești catolic?

– A, catolicii fac o grămadă, replică Richie. Tata mi-a zis odată că Hitler era catolic, și Hitler a omorît miliarde de evrei. Este, Stan?

– Mhm, așa se pare, zise Stan, părînd jenat.

– Mama a fost furioasă cînd mi-a zis tata asta, continuă Richie.

Un mic zîmbet retrospectiv i se ivise pe față.

– *Absolut fuuu-rioasă.* Noi, catolicii, am mai avut și Inchiziția, asta era trebușoara aia cu roata și menghinele de smuls unghii și toate chestiile alea. Mi-nchipui că toate religiile sînt destul de ciudatele.

– Și eu, răspunse calm Stan. Noi nu sîntem habotnici, sau cum se cheamă. Adică mîncăm șuncă și jambon. Nici nu prea știu ce-nseamnă să fii evreu. M-am născut în Derry, și cîteodată mergem la sinagoga din Bangor la chestii din alea ca Yom Kippur, dar...

Ridică din umeri.

– Șuncă? Jambon?

Eddie rămăsese nedumerit. El și mama sa erau metodiști.

– Evreii ortodocși nu mănîncă lucruri de-astea, explică Stan. Scrie ceva în Tora să nu mănînci nimic din ce se tîrăște prin noroi sau umblă pe fundul oceanului. Nu știu exact cum vine. Dar porcii zice-se că-s excluși, ca și homarii. Ai mei însă-i mănîncă. Și eu la fel.

– Ciudată treabă, spuse Eddie și izbucni în rîs. Niciodată n-am mai auzit de-o religie care să-ți spună ce-ai voie să *mănînci.* Puțin mai lipsește să-ți spună ce fel de gaz ai voie să cumperi.

– Gaz cușer, replică Stan și rîse ca pentru sine. Nici Richie, nici Eddie nu înțeleseră de ce rîdea.

– Tre' să recunoști, Stanny, că *e* destul de ciudățel, spuse Richie. Vreau să zic, să nu poți mînca un cîrnat doar fiindcă se-ntîmplă să fii ovrei.

– Zău? întrebă Stan. Tu mănînci carne vinerea?

– Ptiu, nu! exclamă Richie șocat. N-ai voie să mănînci carne vinerea, fiindcă...

Pe chip îi apăru un mic rînjet.

– A, așa, pricep ce vrei să zici.

– Chiar se duc catolicii în iad dacă mănîncă vinerea carne? întrebă Eddie fascinat, habar n-avînd că, pînă cu doar două generații în urmă, neamurile lui fuseseră polonezi catolici fervenți care mai curînd ar fi ieșit pe stradă fără haine pe ei decît să fi mîncat carne vinerea.

– Păi, îți zic eu cum e, Eddie, spuse Richie. Nu prea cred că Dumnezeu m-ar trimite jos la Căldurică doar fiindc-am uitat și am halit un hamburger baban la gustare într-o vineri, da' de ce să riști? Corect?

– N-aș crede, însă mi se pare-așa de...

Așa de tîmpit, era gata să spună, iar apoi își aminti o poveste pe care le-o spusese doamna Portleigh la școala de duminică, pe cînd era doar un băiețel. După cum zicea doamna Portleigh, un băiat rău furase o dată niște pîine de împărtășanie cînd trecuse cu talerul și o băgase în buzunar. A luat-o acasă și a aruncat-o în toaletă doar ca să vadă ce se va întîmpla. Pe dată – sau cel puțin așa le raporta doamna Portleigh absorbiților ei elevi – apa din toaletă s-a făcut roșie ca sîngele. Era sîngele lui Hristos, spunea ea, și i-a apărut băiețelului aceluia fiindcă făcuse o faptă foarte rea numită BLASFEMIE. Apăruse ca să-l prevină că, aruncînd carnea lui Iisus în toaletă, își aruncase propriul suflet în primejdia iadului.

Pînă atunci, lui Eddie mai degrabă îi plăcuse actul împărtășaniei, pe care i se îngăduia s-o primească din anul precedent. Metodiștii foloseau în loc de vin must de Welch, iar Trupul lui Hristos erau niște cubulețe tăiate din pîine sfințită proaspătă, moale. Îi plăcea ideea de a lua mîncarea și băutura ca pe un rit religios. Dar, ca urmare a poveștii doamnei Portleigh, minunarea lui în fața ritualului luase o formă mai puternică și mai tenebroasă, ceva mai degrabă înspăimîntător. Simpla întindere a mîinii spre micile cuburi de pîine deveni un act ce presupunea curaj, și întotdeauna se temea ca de un șoc electric... Sau chiar mai rău, că pîinea își va schimba deodată culoarea în mîna lui, va deveni un cheag de sînge, și o Voce fără trup va

începe să tune în biserică: *Nevrednic! Nevrednic! Damnat în iad! Damnat în iad!* Adesea, după ce lua împărtășania, gîtlejul i se închidea, respirația începea să-i țiuie, și aștepta cu nerăbdare înfiorată ca binecuvîntarea să se sfîrșească pentru a putea ieși grăbit în vestibul și a-și folosi inhalatorul.

Nu trebuie să fii așa de prost, își spunea el pe măsură ce creștea. *Aia nu era decît o poveste, iar doamna Portleigh cu siguranță că nu era o sfîntă – mămica a spus că divorțase în Kitery și că joacă Bingo la Saint Mary's în Bangor, și că adevărații creștini nu practică jocuri de noroc, adevărații creștini lasă jocurile de noroc în seama păgînilor și a catolicilor.*

Toate se legau perfect, dar asta nu-i ajuta cu nimic. Povestea pîinii de împărtășanie ce transformase apa din toaletă în sînge îl îngrijora, îl sîcîia, ba chiar îi dădea insomnii. Într-o noapte îi veni ideea că mijlocul de a lăsa toate acestea în urmă o dată pentru totdeauna ar fi să ia cu mîna lui o bucată de pîine, s-o azvîrle în toaletă și să vadă ce se va întîmpla.

Dar o asemenea experiență îi depășea cu mult curajul; mintea lui rațională nu putea rezista acelei sinistre imagini a sîngelui ce-și răspîndea în apă norul de acuzație și potențială damnare. Nu putea înfrunta acea talismanică incantație magică: *Luați, mîncați, acesta este trupul meu; acesta este sîngele meu, carele pentru mulți se varsă.*

Nu, nu făcuse niciodată experimentul.

– Cred că toate religiile sînt cam sucite, spuse acum Eddie.

Dar *puternice,* adăugă mintea sa, aproape *magice...* Sau o fi fost asta o BLASFEMIE? Începu să se gîndească la lucrul pe care-l văzuseră pe Neibolt Street și pentru întîia oară percepu o paralelă nebunească – la urma urmei, vîrcolacul ieșise din toaletă.

– Măi frate, cred că toată lumea doarme, spuse Richie, aruncîndu-și nonșalant tubul gol al înghețatei în rigolă. Ai mai văzut o asemenea liniște? Ce, s-or fi dus toți la Bar Harbor pe ziua de azi?

– H-h-h-hei, bă-bă-băieți! strigă din spatele lor Bill Denbrough. A-aș-teptați-mă!

Eddie se întoarse, încîntat ca întotdeauna să audă glasul lui Bill Barosanul. Pedala pe Silver după colțul cu Costello Avenue, în avans față de Mike, deși Schwinnul lui Mike era nou-nouț.

– *Hai-ho, Silver, HAAAAIDEEE!* răcni Bill.

Se repezi spre ei cu treizeci de kilometri pe oră, în timp ce cărțile de joc prinse cu cîrlige de rufe pe aripile roților huruiau. Apoi pedală înapoi, apăsă pe frîne și produse o admirabil de lungă dîră neagră pe asfalt.

– Bill Bîlbîitule! exclamă Richie. Cum o duci, băiete? Voi a zice... Voi a zice... cum o *duci,* băiete?

– O duc b-b-bjne. I-ați văzut pe Ben sau B-B-everly?

Mike dădu din pedale și-i ajunse din urmă. Transpirația îi umplea fața de broboane mici.

– Cît de repede merge bicicleta aia?

Bill rîse:

– N-n-nu șt-tiu, e-exact. Destul de r-r-repede.

– Nu i-am văzut, răspunse Richie. Probabil sînt acolo jos, umblă și ei. Cîntă armonia-n două voci. „Ș-buum, ș-buum... ia-da-da-da-da-da-da... arăți ca un vis, scumpo."

Stan Uris scoase niște zgomote de vomă.

– E doar invidios, îi spuse Richie lui Mike. Evreii nu pot să cînte.

– Bi-bi-bi...

– „Bip-bip, Richie", spuse Richie în locul lui și izbucniră cu toții în rîs.

Porniră din nou spre Maidan, Mike și Bill împingîndu-și bicicletele de ghidon. Conversația era la început vioaie, dar mai apoi lîncezi. Privindu-l pe Bill, Eddie îi văzu o expresie stînjenită pe față și se gîndi că poate liniștea îl afecta și pe el. Știa că Richie o spusese cu sens de glumă, dar chiar *exista* impresia că toată lumea din Derry se dusese la Bar Harbor în ziua aceea... Sau *altundeva.* Nici o mașină nu se mișca pe stradă; nici măcar o singură cucoană în vîrstă nu-și împingea căruciorul plin de tîrguieli înapoi spre vila sau apartamentul ei.

– Chiar că-i liniște, este? se aventură Eddie, dar Bill doar aprobă în tăcere.

Traversară pe partea dinspre Maidan, și atunci îi văzură pe Ben și Beverly fugind spre ei și strigînd. Pe Eddie îl șoca înfățișarea fetei; de obicei era atît de îngrijită și curată, cu părul întotdeauna proaspăt spălat și legat la spate în coadă-de-cal. Acum era vărgată cu ceva ce părea a fi toate soiurile de lături ale universului. Avea ochii mari și sălbatici. Pe obraz i se vedea o zgîrietură. Blugii îi erau îngălați cu gunoi, iar bluza ruptă.

Ben o urma gîfîind, cu pîntecele săltîndu-i.

– Nu putem coborî pe Maidan, icni Beverly. Băieții... Henry... Victor... Sînt acolo jos pe undeva... Cuțitul... Are un cuțit...

– Ma-mai încet, spuse Bill, preluînd de îndată conducerea în felul acela al lui lipsit de efort, aproape inconștient.

Îi aruncă o privire lui Ben, care se apropia în goană, cu obrajii aprinși și pieptul său grăsan trudind din greu.

– Spune că Henry a înnebunit, Bill Barosane, zise Ben.

– Ei, căcat, adică înainte era *întreg* la minte? întrebă Richie și scuipă printre dinți,

– Ta-taci din gu-ră, R-Richie, spuse Bill, apoi privi din nou la Beverly. Sp-spune.

Mîna lui Eddie se strecură în buzunar și atinse inhalatorul. Nu pricepea despre ce era vorba, dar știa deja că nu era bine deloc. Forțîndu-se să vorbească pe cît de calm îi stătea în putință, Beverly reuși să prezinte o versiune prescurtată a întîmplării – o variantă care începea cu Henry, Victor și Belch atacînd-o pe stradă. Nu le povesti despre tatăl ei – de asta îi era teribil de rușine.

Cînd sfîrși, Bill tăcu o clipă, cu mîinile în buzunare, bărbia în piept și ghidonul lui Silver rezemat de piept. Ceilalți rămaseră în așteptare, aruncînd priviri iuți spre balustrada ce marca marginea rîpei. Bill medită un lung răstimp, fără să-l întrerupă nimeni. Eddie, dintr-o dată și fără nici un efort, deveni conștient că acela putea fi actul final. Asta anunța tăcerea zilei, nu? Sentimentul că întregul oraș își făcuse bagajele și plecase, lăsînd în urmă doar carcasele părăsite ale clădirilor.

Richie se gîndea la fotografia din albumul lui George care prinsese dintr-o dată viață.

Beverly se gîndea la tatăl ei, la cît de incolori îi fuseseră ochii.

Mike se gîndea la pasăre.

Ben se gîndea la mumie și la un miros ca de scorțișoară moartă. Stan Uris se gîndea la blugi, negri, șiroind de apă, și la mîini albe ca hîrtia încrețită, șiroind și ele.

– Ha-ha-haideți, îi chemă Bill într-un tîrziu. M-mergem j-j-jos.

– Bill..., începu Ben, tulburat la față. Beverly a zis că Henry era cu adevărat *nebun.* Că avea de gînd s-o omoare...

– N-nu-i al *lor,* spuse Bill, gesticulînd spre spintecătura verde în formă de stilet a Maidanului din dreapta lor și de dedesubt – desișurile, pîlcurile dese de copaci, bambușii, luciul apei.

– N-n-nu-i *prr-prr-oprietatea* lor.

Privi în jur la ceilalți, cu fața amărîtă.

– Am o-o-bosit să-mi f-fie f-fr-rică de ei. I-am bă-bă-bătut cu pi-pietrele, și, dacă tr-tr-trebuie să-i batem i-i-iar, o s-o fa-fa-facem.

– Dar, Bill, interveni Eddie, ce ne facem dacă nu-s numai *ei?*

Bill se întoarse spre Eddie, iar acesta, realmente șocat, văzu cît de obosită și trasă era fața acestuia – avea ceva înfricoșător acel chip, dar abia mult, mult mai tîrziu, ca adult, lunecînd spre somn după reuniunea de la bibliotecă, urma să înțeleagă ce anume era înspăimîntător: fața îi aparținea unui băiat împins aproape de pragul nebuniei, un băiat care poate nu era, în ultimă instanță, mai întreg la minte sau mai stăpîn pe propriile sale decizii decît Henry. Totuși esența lui Bill era acolo, privind prin ochii aceia bîntuiți și dezagregați... Un Bill furios, hotărît.

– Ei, făcu el, și ce *da-da-dacă?*

Nu-i răspunse nimeni. Tunetul bubuia mai aproape. Eddie se uită la cer și văzu norii de furtună strîngîndu-se de la apus în grămezi negre. Avea să plouă cu găleata, cum spunea uneori mama lui.

– A-a-cum uitați c-c-ce e, spuse Bill, privindu-i. Nici unul dintre voi nu trebuie să vi-vi-vină cu mine dacă n-nu vrea. Vo-vo-voi hotărîți.

– Eu am să vin, Bill Barosane, spuse liniștit Richie.

– Și eu, spuse Ben.

– Sigur, zise și Mike, ridicînd din umeri.

Beverly și Stan aprobară și ei, și la urmă Eddie.

– Eu n-aș zice, Eddie, interveni Richie. Brațul tău, știi, n-arată prea mișto.

Eddie îl privi pe Bill.

– Eu v-v-vreau să vi-vină. Me-me-mergi cu mi-mi-ne, E-E-Eddie. O să am eu grijă de ti-tine.

– Mersi, Bill.

Chipul lui Bill obosit, pe jumătate nebun, i se păru dintr-o dată fermecător lui Eddie – fermecător și mult iubit. Avu o senzație vagă de uimire. *Cred că mi-aș da și viața pentru el, dacă mi-ar cere-o. Ce fel de putere e asta? Dacă te face să arăți așa cum arată Bill acum, poate că n-o fi o putere prea plăcută.*

– Mda, Bill are arma finală, spuse Richie. Bombe fumigene.

Ridică brațul stîng și-și flutură mîna dreaptă la subsuoara expusă. Ben și Mike rîseră puțin, iar Eddie zîmbi.

Tunetul bubui iar, aproape și de astă dată îndeajuns de tare ca să-i facă să tresară și să se strîngă unii-ntr-alții. Vîntul se întețea, rostogolind gunoaiele prin rigolă. Primul nor negru acoperi discul cu halou cețos al soarelui, și umbrele celor șapte se topiră. Rafalele erau reci, făcînd să se înfioare brațul gol și asudat al lui Eddie. Băiatul se cutremură.

Bill îl privi pe Stan și spuse un lucru ciudat:

– Ai la tine cartea cu pă-pă-păsări, Stan?

Stan se bătu peste buzunarul de la șold.

Bill îl privi iar:

– Hai să m-m-mergem jos.

Coborîră malul în șir indian, cu excepția lui Bill, care rămase alături de Eddie, așa cum promisese. Îl lăsă pe Richie s-o coboare pe Silver, și cînd ajunseră jos îșI propti bicicleta la locul ei obișnuit de sub pod. Apoi rămaseră grupați, privind în jur.

Furtuna ce se apropia nu aducea întunecime; nici măcar o lumină mai difuză. Dar calitatea acesteia se schimbase, iar obiectele se detașau într-un soi de relief oțelit, ca prin vis: fără umbre, limpezi, precis conturate. Eddie simți groaza și teama nelămurită cufundîndu-i-se în măruntaie, dîndu-și seama de ce i se părea atît de familiară calitatea acelei lumini – era același soi de lumină pe care și-o amintea din casa de la numărul 29, pe Neibolt Street.

O săgeată incandescentă tatuă norii, destul de strălucitoare pentru a-l face să tresară. Ridică o mînă la față și se pomeni numărînd: *Unu... doi... trei...* Și atunci tunetul sosi într-o unică tuse lătrată, un sunet exploziv, ca al unei artificii M-80, și se strînseră și mai tare laolaltă.

– Nu s-a anunțat ploaie azi-dimineață, spuse stînjenit Ben. În ziar scria: cald și cețos.

Mike scruta cerul. Norii păreau niște corăbii cu fundul negru, nori înalți și grei, întrecînd rapid pîcla albăstrie ce acoperise cerul de la un orizont la altul cînd el și Bill ieșiseră din casa familiei Denbrough după prînz.

– Vine repede, zise el. Niciodată n-am mai văzut o furtună să vină așa repede.

Și, ca o confirmare, tunetul bubui din nou.

– H-h-haideți, îi chemă Bill. S-să punem tabla de Parchee-heesi a lui E-E-Eddie în clu-clu-club.

Porniră pe cărarea pe care o bătătoriseră în săptămînile trecute de la incidentul cu stăvilarul. Bill și Eddie mergeau în capul coloanei, ștergînd cu umerii frunzele verzi și late ale arbuștilor, cu ceilalți pe urme. Vîntul se porni din nou, făcînd frunzișul copacilor și al boscheților să șoptească. Departe în față, bambușii pîrîiră lugubru, ca tobele într-o poveste din junglă.

– Bill? întrebă Eddie cu glas scăzut.

– Ce?

– Credeam că asta-i doar în filme, dar..., rîse puțintel Eddie, simt că parcă mă urmărește cineva.

– A, ăia-s ac-ac-acolo, nici vo-vo-vorbă.

Eddie privi în jur nervos și strînse ceva mai tare planșa de Parcheesi.

Apoi

11

Camera tui Eddie, 3.05 dimineața

deschise ușa în fața unui monstru dintr-un film de groază.

Acolo stătea o arătare mînjită de sînge, care nu putea fi decît Henry Bowers. Henry arăta ca un cadavru revenit din mormînt. Fața sa era o mască încremenită, numai ură și moarte. Își ținea mîna dreaptă încordată la nivelul obrazului și, încă în timp ce ochii lui Eddie se holbau și începea să inhaleze prima gură de aer, șocat, mîna pistonă înainte, cu tăișul pumnalului lucind ca mătasea.

Fără nici un gînd – nu era timp; dacă se oprea să gîndească, ar fi murit – Eddie trînti ușa. Aceasta lovi antebrațul lui Henry, abătînd traiectoria cuțitului astfel că lama vîjîi într-un arc larg la nici un deget de gîtul lui Eddie.

Se auzi un trosnet cînd ușa strivi de toc brațul lui Henry. Omul scoase un țipăt înfundat. Mîna i se deschise. Pumnalul căzu pe jos. Eddie îl izbi cu piciorul. Lunecă pînă sub televizor.

Henry se aruncă în ușă cu toată greutatea. Îl depășea pe Eddie cu vreo cincizeci de kilograme, iar acesta se trezi împins înapoi ca o păpușă; se lovi cu genunchii de pat și căzu pe saltea. Henry intră în încăpere și închise ușa după el. Răsuci cheia în broască, în timp ce

Eddie se ridica în capul oaselor, cu ochii mari și beregata începînd deja să bîzîie.

– În regulă, curistule, spuse Henry.

Ochii îi coborîră un moment spre podea, căutînd cuțitul. Nu-l văzu. Eddie dibui pe noptieră și găsi una dintre cele două sticle de apă minerală Perrier pe care le comandase mai devreme. Era cea plină; pe cealaltă o băuse înainte de a pleca la bibliotecă, fiindcă avea nervii în piuneze și o criză gravă de arsuri acide. Perrierul era foarte bun pentru digestie.

În timp ce Henry renunța la cuțit și pornea spre el, Eddie apucă de gît sticla în formă de pară și o sparse de marginea noptierei. Apa minerală spumegă și fîsîi peste tăblie, inundînd majoritatea flacoanelor cu pilule care se aflau acolo.

Cămașa și pantalonii lui Henry erau grele de sînge, atît proaspăt, cît și semiuscat. Mîna dreaptă îi spînzura acum într-un unghi ciudat.

– Pui-de-curist, mîrîi Henry, te-nvăț eu să mai dai cu pietre.

Ajunse la pat și se întinse spre Eddie, care încă aproape nu-și dădea seama ce se întîmplă. Nu trecuseră mai mult de patruzeci de secunde de cînd deschisese ușa. Henry dădu să-l înhațe. Eddie repezi spre el baza ciobită a sticlei de Perrier. Îi sfîșie fața, spintecîndu-i obrazul drept într-un fald șerpuit și străpungîndu-i ochiul.

Henry slobozi un urlet sufocat și se împletici de-a-ndăratelea. Ochiul despicat, din care curgea un fluid galben-albicios, îi atîrna moale din orbită. Obrazul împroșca sînge într-o cascadă sinistră. Propriul strigăt al lui Eddie era și mai sonor. Se ridică de pe pat și o luă spre Henry – ca să-l ajute, poate, nu era nici el prea sigur –, iar Henry sări din nou asupra lui. Eddie împunse cu sticla de apă minerală ca la scrimă, iar de astă dată colții neregulați se înfipseră adînc în mîna stîngă a lui Henry, tăindu-i în carnea degetelor. Noi valuri de sînge curseră. Henry scoase un mormăit gros, aproape ca sunetul unui om ce-și drege glasul, și-l împinse pe Eddie cu mîna dreaptă.

Eddie zbură înapoi, dînd peste masa de scris. Brațul stîng i se răsuci sub trup și căzu greu pe el. Durerea explodă ca un fulger amețitor. Simți osul cedînd pe linia de sudură a vechii fracturi și trebui să strîngă din dinți contra unui urlet de durere. O umbră acoperi lumina lămpii.

Henry Bowers stătea deasupra lui, balansîndu-se în față și înapoi. Genunchii-i erau moi. Din mîna stîngă îi curgea sînge peste pieptul halatului lui Eddie.

Eddie mai avea în mînă ciotul sticlei de apă minerală și acum, în timp ce genunchii lui Henry îșI ieșeau complet din țîțîni, o aduse în față, cu baza frîntă îndreptată în sus și gura proptită de stern. Henry se prăvăli ca un copac, trăgîndu-se singur în țeapă. Eddie simți sticla spărgîndu-i-se-n mînă și un nou fulger de durere scrîșnită îi zgudui brațul stîng, care încă-i mai era prins sub trup. Valuri de căldură proaspătă șiroiră în cascadă peste el. Nu era sigur dacă acesta era sîngele lui Henry sau al lui.

Henry se zvîrcoli ca un pește aruncat pe uscat. Pantofii săi băteau un ritm aproape sincopat pe covor. Eddie îi simțea mirosul putred al răsuflării. Apoi Henry înțepeni și se rostogoli pe o parte. Sticla îi ieșea grotesc din plex, cu capacul spre tavan, ca și cum i-ar fi crescut acolo.

– *Hîc,* spuse Henry și nu mai adăugă nimic.

Rămase cu privirea în plafon. Eddie bănui că murise.

Înfruntînd valurile de leșin ce încercau să-l năpădească și să-l tragă în jos, se ridică în genunchi și în cele din urmă pe picioare. Brațul rupt i se legănă în față, provocînd o nouă durere care-i limpezi puțin capul. Șuierînd, luptînd să-și găsească respirația, se chinui să ajungă pînă la noptieră, își culese inhalatorul dintr-o băltoacă de apă carbogazoasă, și-l vîrî în gură și apăsă pe trăgaci. Gustul îl făcu să se cutremure, după care își mai administră o rafală. Roti privirea pînă la trupul de pe covor – o fi ăsta Henry? Oare chiar el este? El era. Îmbătrînit, cu tunsoarea periuță mai mult căruntă decît neagră, cu trupul gras, alb și lipicios ca balele de melc, era totuși Henry. Și Henry era mort. În fine, Henry era...

– *Hîc,* repetă acesta și se ridică în șezut.

Mîinile îi zgîriară în gol ca pentru a căuta puncte de sprijin pe care doar Henry le putea vedea. Ochiul găurit se prelingea pe obraz; pleoapa inferioară atîrna umflată. Privi în jur. Îl văzu pe Eddie făcîndu-se mic, lipit de perete, și încercă să se ridice.

Deschise gura, din care țîșni un șuvoi de sînge. Henry se prăbuși la loc.

Cu inima bătîndu-i nebunește, Eddie bîjbîi după telefon și reuși doar să-l dea jos de pe masă, pe pat. Îl înșfăcă și formă 0. Telefonul sună, sună, sună.

Haide, chemă Eddie în gînd, *ce faci acolo, laba? Hai, te rog, ridică nenorocitul ăla de receptor!*

Sună iar și iar. Eddie nu-l scăpa din ochi pe Henry, așteptîndu-se să înceapă din nou cu încercările de a se ridica în picioare în orice moment. Sînge. Doamne sfinte, cît sînge.

– Recepția, spuse în sfîrșit, cu reproș, o voce somnoroasă.

– Sunați la camera domnului Denbrough, ceru Eddie. Cît de repede puteți.

Cu cealaltă ureche asculta spre camerele din jur. Cît zgomot făcuseră? Avea să bată cineva la ușă și să întrebe dacă-i totul în regulă înăuntru?

– Sînteți sigur că vreți să sun? întrebă recepționerul. E ora trei și zece.,

– Da, *sunații* aproape că țipă Eddie.

Mîna cu care ținea receptorul tremura spasmodic. În celălalt braț avea un viespar de cîntece urîte ca putreziciunea. Se mișcase iar Henry? Nu; categoric, nu.

– Bine, bine, acceptă recepționerul. Liniștește-te, amice.

Urmă un declic, apoi bîzîitul gros al unui telefon sunînd în cameră. *Hai, Bill, hai, h...*

Un gînd neașteptat, îngrozitor de plauzibil, îi trecu prin minte. Și dacă Henry vizitase mai întîi odaia lui Bill? Sau pe a lui Richie? A lui Ben? A lui Bev? Sau poate făcuse Henry o vizită la bibliotecă? Cu siguranță că fusese *altundeva* înainte; dacă cineva nu l-ar fi înmuiat, acum Eddie ar fi zăcut mort pe covor, cu un cuțit crescîndu-i din piept la fel cum gîtul sticlei de Perrier crescuse din burdihanul lui Henry. Sau poate că Henry îi vizitase pe *toți* ceilalți inițial, prinzîndu-i buimaci și pe jumătate adormiți, așa cum îl găsise și pe el? Dacă erau cu toții morți? Iar acest gînd era atît de îngrozitor, încît Eddie simți că va începe curînd să urle dacă nu răspundea odată cineva la telefonul din camera lui Bill.

– Te rog, Bill Barosane, șopti Eddie. Te rog, fii acolo, omule.

Receptorul se ridică și glasul lui Bill, nefiresc de precaut, rosti:

– A-a-alo?

– Bill..., aproape că se bîlbîi Eddie. Bill, slavă Domnului.

– Eddie?

Glasul lui Bill deveni pentru un moment mai slab, vorbind cu altcineva, spunîndu-i acelui cineva cine e la telefon. Apoi reveni, puternic:

– C-ce s-a-ntîm-tîm-plat, Eddie?

– Henry Bowers. Bill, a venit aici... și l-am omorît. Avea un cuțit. Cred...

Eddie privi din nou la trupul de pe dușumea. Își schimbase poziția? De data asta nu-i mai era atît de ușor să se convingă că nu. Coborî vocea:

– Cred că era același cuțit pe care l-a avut în ziua aia. Cînd am coborît în canalizare. Mai ții minte?

– Țin m-m-minte, spuse posomorît Bill. Eddie, ascultă-mă. Vreau să te

12

Maidanul, 1.55 după-amiaza

d-d-duci înapoi și să-i spui lui B-B-Ben să v-vină a-a-aici.

– Bine, făcu Eddie și rămase imediat în urmă.

Tunetele se rostogoleau prin cerul încărcat, iar tufișurile oftau în rafalele tot mai intense.

Ben îl ajunse cînd ieșiră în poiană. Chepengul clubului stătea deschis, careu de întuneric în tot verdele din jur. Sunetul rîului era foarte clar, și pe Bill îl izbi dintr-o dată de o certitudine dementă: că auzea acel sunet, că vedea acel loc pentru ultima oară în copilăria sa. Trase adînc aer în piept, umplîndu-și ființa cu mirosul pămîntului, al văzduhului și al îndepărtatei gropi de gunoi cu funinginea ei, fumegînd ca un vulcan posac care nu se poate hotărî să erupă. Văzu un stol de păsări zburînd dinspre rambleul căii ferate, către Old Cape. Privi în sus la norii clocotitori.

– Ce e? întrebă Ben.

– De ce n-n-n-au încercat să ne pr-pr-prindă? Sînt a-acolo. E-E-Eddie avea drep-dreptate. Pot să-i *si-si-imt.*

– Mda, acceptă Ben. Cred că pot fi atît de proști încît să creadă că intrăm înapoi în club. Atunci ne-ar prinde în capcană.

– Po-po-poate, spuse Bill și simți o bruscă furie neajutorată în fața acelei bîlbîieli care-l împiedica să vorbească mai repede.

Poate că erau lucruri pe care oricum le-ar fi găsit imposibil de spus – cum simțea că putea aproape să vadă prin ochii lui Henry Bowers,

cum simțea că, deși în tabere opuse, pioni controlați de forțe opuse, el și Henry ajunseseră să se apropie foarte mult unul de altul.

Henry îi aștepta să stea drepți și să lupte.

Monstrul îi aștepta să stea drepți și să lupte.

Și să fie uciși.

O explozie înghețată de lumină albă păru să-i umple țeasta. Aveau să fie victime ale ucigașului care făcuse prăpăd în Derry tot timpul de la moartea lui George – toți șapte. Poate că trupurile lor urmau să fie găsite, poate că nu. Totul depindea de protecția pe care i-ar acorda-o sau nu Monstrul lui Henry – și în mai mică măsură lui Belch și Victor. *Da. Pentru exterior, pentru restul acestui oraș, vom fi fost victime ale asasinului. Și asta-i corect, într-un mod ciudat, această realitate este corectă. Monstrul ne vrea morți. Henry e unealta, astfel încît Monstrul să nu fie nevoit să iasă la vedere. Eu primul cred – Beverly și Richie poate-ar fi în stare să-i țină pe ceilalți, sau Mike, dar Stan e atît de speriat, și Ben la fel, deși cred că el e mai tare decît Stan. Iar Eddie are un braț rupt. De ce i-am condus aici? Hristoase! De ce-am făcut-o?*

– Bill? întrebă neliniștit Ben.

Ceilalți li se alăturară lîngă club. Tunetul trosni iarăși, iar arbuștii începură să fremete mai agitați. Bambușii pîrîiau în lumina tot mai slabă dinaintea furtunii.

– Bill..., se auzi acum și glasul lui Richie.

– Șșș!

Ceilalți tăcură stingheriți sub văpaia ochilor săi bîntuiți. Privea hățișurile, poteca șerpuind printre ele, înapoi spre Kansas Street, și-și simți mintea urcînd brusc o treaptă, ca pe un plan superior. În minte nu se bîlbîia nimic; se simțea de parcă gîndurile i-ar fi fost purtate pe un torent nebunesc al intuiției – ca și cum toate s-ar fi năpustit spre el.

George la un capăt, eu și prietenii mei la celălalt. Și atunci se va opri (din nou)

din nou, da, din nou, pentru că asta s-a mai întîmplat și înainte și întotdeauna trebuie să fie un anume sacrificiu la sfîrșit, un anume lucru cumplit care să-l oprească, nu știu cum de știu, dar știu... Iar ei... Ei...

– Ei la-la-lasă să se-ntîmple, murmură Bill, privind cu ochi holbați la cărarea ca o coadă de șobolan. Si-Si-sigur că d-d-da.

– Bill? întrebă Bev, rugătoare.

Stan stătea lîngă ea, mic și pedant, într-o cămașă albastră. Mike stătea de cealaltă parte, privindu-l concentrat pe Bill, ca și cum i-ar fi citit gîndurile.

Îl lasă să se-ntîmple, întotdeauna o fac, și lucrurile se liniștesc, lucrurile continuă, Monstrul... Monstrul...

(doarme)

doarme... Sau hibernează ca un urs... Și apoi începe iar, și ei știu... oamenii știu... Știu că așa trebuie să fie pentru ca Monstrul să poată să existe.

V-am co-co-co-c-c-c...

O Doamne rogu-te o Doamne rogu-te capra sare piatra rogu-te Doamne piatra crapă-n patru ajută-mă s-o spun crăpa-i-ar capul caprei o Doamne o Hristoase O ROGU-TE AJUTA-MĂ SĂ POT VORBI!

– V-am c-c-condus a-aici p-p-p-p-pentru că ni-ni-nici un loc nu-i s-s-sigur, spuse Bill.

Saliva îi bolborosea pe buze; se șterse cu dosul mîinii.

– *D-D-Derry* este Monstrul, î-î-înțelegeți ce v-v-vă zzz-zzzic?

Îi privi cu ochi învăpăiați; se traseră puțin înapoi, ochii sticlindu-le, aproape exoftalmici de frică.

– *De-eerry este Monstrul!* O-o-oriunde ne-am d-d-d-duce... cînd Mo-Mo-Monstrul n-n-n-ne pr-rinde, ei n-n-n-o să *v-v-vadă,* n-n-n-o *s-a-a-a-udă,* n-n-n-o să *șt-șt-stie.*

Îi implora din ochi:

– N-nu v-vedeți c-cum me-me-merge? To-to-tot ce p-p-putem fa-fa-ce e să în-în-încercăm să te-erminăm ce-ce-am î-î-î-început.

Beverly îl văzu pe domnul Ross ridicîndu-se, privind-o, împăturindu-și ziarul și intrînd pur și simplu în casă. *N-o să vadă, n-o s-audă, n-o să știe. Iar tatăl meu*

(dă pantalonii ăia jos, curvișTino)

avusese de gînd s-o omoare.

Mike se gîndea la masa luată cu Bill. Mama lui Bill fusese dusă în lumea visurilor ei, nepărînd să-i vadă pe nici unul, citind un roman de Henry James în timp ce băieții făceau sandvișuri și le înfulecau în picioare la bar. Richie se gîndea la casa curată, dar complet goală a lui Stan. Stan fusese puțin cam surprins; mama lui era aproape întotdeauna acasă la ora prînzului. Cu puținele ocazii cînd nu era, lăsa un bilet pe care scria unde poale fi găsită. Dar azi nu găsiseră nici un bilet. Mașina lipsea, și atîta tot.

– Probabil s-o fi dus la cumpărături cu prietena ei, Debbie, spuse Stan, ușor încruntat, și începu să facă sandvișuri cu salată de ouă.

Richie uitase totul. Pînă acum. Eddie se gîndea la mama lui. Cînd ieșise cu planșa de Parcheesi nu auzise nici una dintre observațiile obișnuite: *Să ai grijă, Eddie, să te pui la adăpost dacă plouă, Eddie, să nu-ndrăznești să joci vreun joc violent, Eddie.* Nu-l întrebase dacă avea la el inhalatorul, nu-i spusese la ce oră să fie acasă, nu-l prevenise împotriva „băieților ălora prost crescuți cu care te tot joci" Pur și simplu continuase să urmărească serialul la televizor, ca și cum el nici n-ar fi existat.

Ca și cum n-ar fi existat.

O versiune a aceluiași gînd trecu prin mintea tuturor băieților: deveniseră la un moment dat, între deșteptarea de dimineață și ora prînzului, niște simple stafii.

Stafii.

– Bill, spuse răgușit Stan, dacă o luăm pe scurtătură? Prin Old Cape?

Bill clătină din cap:

– N-aș zi-zi-zi-ice. Ne-am p-p-prinde în ba-ba-bam-b-b-bușii... În ni-ni-nisipurile m-mișcătoare... Sau o să f-f-fie pe-pe-pești p-p-pirania ad-ad-adevărați în K-K-Kenduskeag... S-s-sau a-a-altceva.

Fiecare avea propria sa viziune aparte asupra aceluiași sfîrșit. Ben vedea tufișuri care deodată deveneau plante carnivore mîncătoare-de-oameni. Beverly vedea lipitori zburătoare, ca acelea care ieșiseră din frigiderul cel vechi. Stan vedea terenul mlăștinos din pîlcul de bambuși vomînd cadavrele vii ale copiilor înghițiți acolo de vestitele nisipuri mișcătoare. Mike Hanlon își imagina mici reptile jurasice cu oribili dinți-ferăstrău, clocotind deodată afară din scorbura unui trunchi putred, atacîndu-i, mușcîndu-i, făcîndu-i bucăți. Richie vedea Ochiul Tîrîtor lăsîndu-și zeama asupra lor în timp ce fugeau pe sub podul feroviar. Iar Eddie îi văzu pe ei înșiși escaladînd taluzul la Old Cape doar pentru a privi în sus și a-l vedea stînd în vîrf pe lepros, cu carnea sa atîrnîndă colcăind de gîndaci și viermi, așteptîndu-i.

– Dacă am putea ieși din oraș cumva..., murmură Richie, apoi tresări cînd tunetul răcni o negație furioasă din cer.

Noi stropi de ploaie răpăiră – încă picura doar, însă curînd avea să înceapă aversa serioasă, în pînze și șiroaie. Pacea cețoasă a zilei se risipise acum de tot, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

– Am fi în siguranță dacă am putea numai să ieșim din fututul ăsta de oraș.

Beverly începu:

– Bip-b...

Și atunci o piatră veni în zbor din tufișurile încîlcite și-l lovi pe Mike într-o parte a capului. Băiatul se clătină, cu sîngele curgîndu-i prin părul scurt, lipit de țeastă, și ar fi căzut dacă nu-l prindea Bill.

– Vă-nvăț eu să dați cu pietre! pluti pînă la ei glasul batjocoritor al lui Henry.

Bill îi văzu pe ceilalți privind în jur cu ochi hăituiți, gata s-o zbughească în șase direcții diferite. Și, dacă o făceau, atunci chiar ar fi sosit sfîrșitul.

– B-B-Ben! strigă el tăios. Ben îl privi:

– Bill, tre' să fugim. Ăștia...

Alte două pietre zburară din tufișuri. Una îl nimeri pe Stan în partea de sus a coapsei. Țipă, mai mult de mirare decît de durere. Beverly o fentă pe a doua. Proiectilul se izbi de pămînt și se rostogoli prin trapa clubului.

– M-m-mai ții m-m-mi-minte pr-pr-prima z-zi cînd a-ți v-v-venit a-a-ci? strigă Bill acoperind tunetul. Z-z-z-ziua cînd s-a te-rminat șc-școala?

– Bill..., strigă Richie.

Bill îi făcu un semn repezit să tacă; ochii săi rămaseră îndreptați asupra lui Ben, țintuindu-l pe loc.

– Sigur, răspunse Ben, încercînd nefericit să privească în toate direcțiile o dată.

Acum boscheții fremătau și dansau înnebuniți, cu mișcări aproape tectonice.

– Co-co-conductele! St-ația de p-p-pompare! Ac-acolo tre-tre-tre-buie să m-m-mergem. Du-ne acolo!

– Dar...

– *Du-du-du-ne a-acolo!*

Un bombardament de pietre vîjîi din tufișuri și, o clipă, Bill văzu chipul lui Victor Criss, oarecum speriat, amețit și avid, toate în același timp. Apoi o piatră îl pocni în obraz și veni rîndul lui Mike să îl țină pe Bill să nu cadă. Un moment, nu mai putu vedea clar. Obrazul îi amorțise. Apoi senzațiile îi reveniră în adînci pulsații dureroase și simți sîngele șiroindu-i pe față. Se șterse pe obraz, tresărind la atingerea

cucuiului dureros ce creștea acolo, privi sîngele și îl șterse de pantaloni. Părul îi flutura sălbatic în vîntul tot mai răcoros.

– Te-nvăț eu să dai cu pietre, găoz bîlbîit! repetă Henry, rîzînd și zbierînd în același timp.

– *Du-du-du-ne!* urla Bill.

Acum înțelegea de ce-l trimisese pe Eddie înapoi să-l aducă pe Ben; în acea stație de pompare trebuia să meargă, *în aceea, și nu în alta,* și numai Ben știa exact care anume era – străbăteau ambele maluri ale Kenduskeag-ului, la intervale neregulate.

– Ă-ă-ăla-i lo-lo-locu'! In-in-intrarea! Ca-ca-calea spre Monstru!

– Bill, n-ai de unde să *știi* asta! strigă Beverly.

– Ba *știu!* strigă el, furios pe ea – furios pe toți ceilalți.

Ben rămase pe loc un moment, umezindu-și buzele, uitîndu-se la Bill. Apoi porni de-a curmezișul poienii, îndreptîndu-se spre rîu. Un fulger strălucitor brazdă cerul, alb-vinețiu, urmat de ruptura tunetului, care-l făcu pe Bill să se clatine pe picioare. Un pietroi cît pumnul pluti pe lîngă nasul său și izbi fundul mare al lui Ben. Acesta chiui de durere și-și duse mîna la locul lovit.

– *Aha, grăsane!* țipă Henry cu același glas pe jumătate rîzînd, pe jumătate urlînd.

Tufele fremătară și trosniră, iar Henry apăru în timp ce ploaia înceta să se mai aiurească și începea să toarne șiroaie. Apa curgea prin tunsoarea periuță a lui Henry, prin sprîncene, pe obraji. Rînjetul îi dezvelea toți dinții.

– Te-nvăț eu să mai dai cu p...

Mike găsise o bucată de lemn rămasă de la construcția clubului și acum o aruncă. Proiectilul se dădu de două ori peste cap și pocni fruntea lui Henry. Acesta răcni, se plesni cu mîna pe frunte ca un om căruia i-a venit o idee a dracului de bună și căzu greu în fund.

– *Fu-fu-fugiți!* mugi Bill. D-după Be-Be-Ben!

Alte trosnete și poticneli prin boscheți, și, în vreme ce restul Păgubosilor fugeau după Ben Hanscom, Victor și Belch apărură; Henry se ridică și toți trei începură urmărirea.

Chiar și mai tîrziu, cînd restul acelei zile îi reveni în minte lui Ben, nu își mai putu aminti decît imagini disparate ale goanei lor prin tufișuri. Își aducea aminte de crengi încărcate de frunze ude plesnindu-l peste față, scăldîndu-l în apă rece; își aminti că tunetele și fulgerele păreau să fi devenit aproape continue și mai ținea minte

că răcnetele lui Henry, care striga la ei să vină înapoi și să lupte, păreau să se amestece cu zgomotul Kenduskeag-ului de care se apropiau. De fiecare dată cînd încetinea, Bill îl plesnea peste spinare ca să-l facă să se grăbească.

Și dacă n-am s-o mai găsesc? Și dacă n-am să mai găsesc acea stație de pompare anume?

Respirația îi intra și-i ieșea sfîșietoare din plămîni, fierbinte și cu gust de sînge în adîncul gîtului. Un junghi i se înfigea adînc în coaste.

Fesele cîntau acolo unde le lovise piatra. Beverly spusese că Henry și prietenii săi voiau să-i omoare, iar acum Ben o credea.

Ajunse pe malul Kenduskeag-ului atît de brusc, încît aproape căzu în apă. Reuși să-și mențină echilibrul, iar apoi țărmul, săpat pe dedesubt de torentele primăverii, se surpă făcîndu-l să cadă oricum peste cap, lunecînd pînă la marginea apei repezi, cu cămașa adunată la spate și noroi lutos brăzdîndu-i pielea și lipindu-se de ea.

Bill căzu grămadă peste el și-l ridică în picioare.

Ceilalți se năpustiră afară din hățișurile de pe creasta malului, unul după altul. Richie și Eddie erau ultimii, Richie cu un braț petrecut pe după talia lui Eddie, cu ochelarii uzi agățați precar pe vîrful nasului.

– *U-u-unde?* strigă Bill.

Ben privi mai întîi la stînga, apoi la dreapta, conștient că timpul era sinucigaș de scurt. Deja rîul părea mai umflat, iar cerul întunecat de ploaie îi dăduse o amenințătoare culoare cenușie ca gresia, în timp ce-și urma clocotind cursul. Țărmurile erau înțesate de vegetație și copaci piperniciți, toți aceștia dansînd acum pe melodia vîntului. Îl auzea pe Eddie sughițînd, chinuindu-se să-și recapete respirația.

– *U-u-unde?*

– Nu șt..., începu el, și atunci văzu copacul înclinat și grota erodată de dedesubt.

Acolo se ascunsese în acea dintîi zi. Picotise, iar la deșteptare îi auzise pe Bill și Eddie prin jur. Apoi băieții cei mari veniseră... văzuseră... cuceriseră. *Tai-tai, băieții, chiar că era un dig de pici, pe bune.*

– Acolo! strigă. Pe-acolo e!

Fulgerul explodă din nou, și de astă dată Ben îl putu *auzi,* un zgomot bîzîit, ca un transformator de tren suprasolicitat. Lovi copacul, și flăcări electrice albe-albăstrii îi pîrjoliră temelia scorburoasă în țăndări și scobitori bune pentru un uriaș din povești. Arborele căzu peste rîu cu un trosnet asurzitor, ridicînd în aer trîmbe de

vapori. Ben, uluit, trase aer în piept și simți un miros încins, putred și sălbatic. Un alt fulger, minge de foc, se rostogoli în sus pe trunchiul copacului doborît, păru să se aprindă și mai tare și dispăru. Tunelul explodă, nu deasupra, ci *în jurul* lor, ca și cum ar fi stat în centrul trăsnetului neașteptat. Ploaia cădea compactă.

Bill îl pocni în spinare, deșteptîndu-l din contemplația buimăcită a priveliștii:

– *Du-du-DU-TE!*

Ben se duse, plescăind și împiedicîndu-se pe marginea rîului, cu părul atîrnîndu-i în ochi. Ajunse la pom – mica grotă de rădăcini de sub el fusese nimicită – și se cățără pe deasupra, înfundîndu-și degetele de la picioare în scoarța udă, zgîriindu-și mîinile și brațele.

Bill și Richie îl ridicară pe Eddie pe deasupra și, cînd căzu de pe trunchiul copacului, Ben îl prinse. Se prăvăliră amîndoi la pămînt. Eddie scoase un țipăt.

– Ai pățit ceva? strigă Ben.

– Nu cred, strigă drept răspuns Eddie, ridicîndu-se în picioare.

Bîjbîi după inhalator și aproape îl scăpă. Ben i-l prinse, iar Eddie îi aruncă o privire încărcată de recunoștință în timp ce și-l vîra în gură și apăsa pe trăgaci.

Urmă Richie, apoi Stan și Mike. Bill o împinse pe Beverly pînă sus pe copac, iar Ben și Richie o prinseră cînd sări pe partea cealaltă; avea părul lipit de țeastă și blugii înnegriți de apă.

Bill sosi ultimul, ridicîndu-se în brațe pe trunchi și aruncîndu-și lateral picioarele. Îi văzu pe Henry și pe ceilalți doi plescăind prin rîu spre ei și, în timp ce luneca de pe arborele căzut, strigă:

– Pi-pi-pietre! Aruncați cu pietre!

Se găseau din belșug pe țărm, iar copacul lovit de trăsnet forma o baricadă perfectă, într-o clipă, toți șapte azvîrleau cu pietre în Henry și amicii săi. Aceștia aproape ajunseseră la copac; erau în plină linie de foc. Se pomeniră împinși înapoi, țipînd de durere și furie, pe cînd pietrele îi loveau în fețe, în piepturi, în brațe și picioare.

– Învățați-ne să dăm cu pietre! strigă Richie și aruncă una mare cît un ou de găină spre Victor.

Îl nimeri în umăr și ricoșă aproape vertical. Victor urlă.

– Voi a zice... Voi a zice... dă-i bătaie și ne-nvață, băiete! Sîntem *buni* la-nvățat!

– *Aaahaa!* zbieră Mike. Cum vă place? Cum vă *place?*

Nu primiră cine știe ce răspuns. Ceilalți se retraseră pînă în afara bătăii pietrelor și se strînseră laolaltă. O clipă mai tîrziu escaladară malul, lunecînd și poticnindu-se pe pămîntul ud și noroios, deja brăzdat de o întreagă rețea de pîrîiașe, ținîndu-se de crengi ca să-și păstreze echilibrul.

Dispărură în desișuri.

– Vor să ne ia prin învăluire, Bill Barosane, zise Richie, împingîndu-și ochelarii în sus pe nas.

– E-n re-re-regulă, replică Bill. Ha-haide, B-B-Ben. Te u-u-urmăm.

Ben o luă la goană de-a lungul malului (așteptîndu-se ca Henry și ceilalți să-i apară în față dintr-un moment în altul) și văzu stația de pompare la douăzeci de metri distanță în josul albiei. Ceilalți îl urmară într-acolo. Vedea și alți cilindri pe malul opus, unul destul de aproape, celălalt la patruzeci de metri mai în amonte. Aceștia doi împroșcau torente de apă noroioasă în Kenduskeag, dar numai un firișor se scurgea din țeava ce străpungea pămîntul sub cilindrul apropiat. Nici nu murmura, observă Ben. Instalația de pompare se stricase.

Îl privi pe Bill îngîndurat... și cu o oarecare teamă.

Bill se uita la Richie, Stan și Mike.

– T-t-trebuie să dă-dă-dăm c-c-capacul la o pa-par-te. A-a-a-ju-ta-ți-m-m-mă.

În placa de fier erau fixate mînere, dar ploaia le făcuse alunecoase, iar capacul propriu-zis era incredibil de greu. Ben păși alături de Bill, care își mută puțin mîinile ca să-i facă loc. Ben auzea apa picurînd înăuntru – un sunet neplăcut, cu ecou, ca al stropilor căzînd într-o fîntînă.

– A-a-ACUM! strigă Bill, și toți cinci se opintiră simultan. Capacul se mișcă, scoțînd un scrîșnet urît.

Beverly apucă și ea lîngă Richie, iar Eddie împinse cu brațul sănătos.

– Un, doi, trei *și!* intonă Richie.

Capacul mai scrîșni un pas pe capătul cilindrului. Acum se arătă o semilună de întuneric.

– Un, doi, trei *și!*

Semiluna se îngroșă.

– Un, doi, trei și!

Ben împinse pînă ce înaintea ochilor prinseră să-i joace pete roșii.

– Dați-vă-napoi! strigă Mike. Hai, că se duce, hai, că se duce!

Se retraseră și priviră cum uriașul capac circular se înclină și căzu. Săpă o despicătură în pămîntul ud, apoi se răsturnă pe spate. De pe suprafața sa inferioară, numeroși gîndaci o zbughiră în iarba înglodată.

– Îh, icni Eddie.

Bill privi înăuntru. Trepte metalice coborau spre un lac circular de apă neagră, cu suprafața bombardată acum de ploaie. Pompa lîncezea tăcută în mijlocul tăului, pe jumătate scufundată. Vedea apa curgînd în stația de pompare prin gura conductei debitoare și, cu un gol în pîntece, își spuse: *Acolo trebuie să intrăm. Acolo înăuntru.*

– E-E-E-Eddie. Ți-ține-te de m-m-mine.

Eddie îl privi, neînțelegînd.

– În cî-cî-cîrcă. Ține-te cu b-b-brațul să-să-nătos.

Îi arătă cum.

Eddie înțelese, dar rămase nehotărît.

– Repede! se răsti Bill. O-o-or *să f-f-fie* aici!

Eddie îl cuprinse pe Bill de gît; Stan și Mike îl împinseră astfel ca să se poată agăța cu picioarele pe după mijlocul lui Bill. În timp ce Bill trecea neîndemînatic peste buza cilindrului, Ben văzu că Eddie ținea ochii strîns închiși.

Peste ropotul ploii, putea auzi și un alt zgomot: crengi biciuind, lujeri plesnind, voci. Henry, Victor și Belch. Cea mai hidoasă șarjă de cavalerie din lume.

Bill se apucă de marginea betonată a cilindrului și își căută pe pipăite calea în jos, atent pas cu pas. Treptele de fier erau alunecoase. Eddie se ținea de el aproape ca în ghearele morții, iar Bill avu impresia că i se formează o imagine foarte vie a ceea ce însemna de fapt toată astma lui Eddie.

– Mi-e frică, Bill, șopti Eddie.

– Ș-ș-și mie.

Dădu drumul buzei de beton și se prinse de prima treaptă. Deși Eddie aproape îl sugruma și părea să fi cîștigat deja douăzeci de kilograme în plus, Bill zăbovi o clipă să privească Maidanul, Kenduskeag-ul, norii care goneau. Un glas lăuntric – nu speriat, ci doar ferm – îi spusese să se uite bine, pentru cazul că nu va mai vedea niciodată lumea de sus.

Așa că privi, apoi începu să coboare cu Eddie agățat în cîrcă.

– N-o să mă mai pot ține mult, bîigui Eddie.

– N-o să fi-fi-fie nevoie. Aproape am a-a-ajuns.

Un picior i se cufundă în apa rece ca gheața. Căută treapta următoare, o găsi. Mai urma una dedesubt, după care scara se sfîrșea. Stătea în apă pînă la genunchi, lîngă pompă.

Se lăsă pe vine, tresărind cînd apa rece îi îmbibă pantalonii, și-l puse jos pe Eddie. Trase adînc aer în piept. Mirosul nu era prea grozav, dar se simțea minunat fără brațul lui Eddie strangulîndu-l.

Ridică privirea spre gura cilindrului. Se afla cam la trei metri deasupra lui. Ceilalți stăteau grupați împrejur, privind în jos.

– H-h-haideți! strigă. Cî-cî-te u-u-unul! Grăbiți-vă!

Beverly coborî prima, aruncîndu-se cu ușurință peste margine și agățîndu-se de scară, urmată de Stan. Ceilalți veniră după ei. Richie sosi ultimul, așteptînd să asculte apropierea lui Henry și a alor săi. Presupuse, după sunetul înaintării lor năvalnice, că vor ieși probabil puțin mai la stînga acelei stații de pompare, dar aproape sigur nu atît cît să schimbe cu ceva situația.

În clipa aceea Victor mugi:

– Henry! Acolo! Tozier!

Richie privi în jur și-i văzu repezindu-se spre el. Victor venea în frunte... Apoi Henry îl împinse atît de sălbatic într-o parte, încît Victor căzu patinînd pe genunchi. Henry avea un cuțit, nici vorbă, un șiș în toată regula. Stropi de apă picurau de pe tăiș.

Richie aruncă o privire în cilindru, îi văzu pe Ben și Stan ajutîndu-l pe Mike să coboare de pe scară și se aruncă și el înăuntru. Henry pricepu ce făcea și zbieră la el. Richie, rîzînd înnebunit, își trînti mîna stîngă în îndoitura cotului drept și repezi antebrațul spre cer, cu pumnul strîns în ceea ce putea fi cea mai veche înjurătură din lume. Ca să fie sigur că Henry înțelesese ideea, îndreptă în sus degetul mijlociu.

– *O să vă ia dracu' acolo jos!* strigă Henry.

– *Ba p'a mă-tii!* nu se lăsă Richie, rîzînd.

Îi era groază să coboare în gîtlejul acela de ciment, dar tot nu-și putea stăpîni rîsul. Și, cu Vocea Copoiului Irlandez, trase o goarnă:

– Pi tăți shinții, bafta irlandezului *niciodat'* nu se gată, fainu' mieu băiet!

Henry alunecă pe iarbă și căzu grămadă în fund, la nici zece metri de locul unde stătea Richie, cu picioarele pe treapta de sus a scării înfipte în curbura interioară a stației de pompare și capul, pînă la piept, afară.

– *Hei, craci-de-banană!* strigă Richie, delirînd de triumf, după care o tuli în jos pe scară.

Barele metalice erau lunecoase, și o dată a fost cît pe ce să cadă. Apoi Bill și Mike îl înșfăcară și se pomeni stînd pînă la genunchi în

apă alături de ceilalți, formînd un cerc larg împrejurul pompei. Tremura tot, simțea fiori reci și fierbinți fugărindu-i-se pe spinare, dar tot nu se putea opri din rîs.

– Trebuia să-l vezi, Bill Barosane, împiedicat ca-ntotdeauna, tot nu poate să nu-și stea singur în drum...

Capul lui Henry apăru în deschizătura circulară de sus. Zgîrieturi de la crengi și rugi îi brăzdau cruciș și curmeziș obrajii. Dădea din gură, iar ochii-i aruncau flăcări.

– Așa, bine, strigă el în jos spre ei; vorbele sale aveau o rezonanță plată înăuntrul cilindrului de beton, nu tocmai un ecou. Hai că vin. Am pus laba pe voi.

Își petrecu un picior pe deasupra, căută cu el prima treaptă. O găsi și îl coborî și pe celălalt.

Vorbind tare, Bill spuse:

– Cî-cînd a-a-ajunge jo-jos, de-destul de a-a-aproape, î-î-îl ap-ap-apucăm toți. Îl-îl-îl tra-tragem j-j-jos. Îl-îl-îl b-bă-găm sub a-apă. G-ga-gata?

– 'țeles, șefu'! replică Richie și trînti un salut soldățesc cu o mînă tremurătoare.

– Gata, confirmă Ben.

Stan îi făcu cu ochiul lui Eddie, care nu înțelegea ce se petrece – decît că, i se părea lui, Richie înnebunise. Rîdea ca un descreierat în timp ce Henry Bowers – *temutul* Henry Bowers – se pregătea să coboare și să-i omoare ca pe niște șobolani într-un butoi cu apă de ploaie.

– Toți gata pentru el, Eddie! țipă Stan.

Henry îngheță cu trei trepte mai jos. Privi peste umăr spre Păguboși. Pentru prima oară, pe chip i se citea îndoiala.

Eddie pricepu deodată. Dacă ceilalți veneau jos, erau nevoiți să coboare pe rînd. Distanța era prea mare ca să sară, mai ales cînd puteau nimeri drept peste mașina de pompare, iar ei erau acolo, toți șapte, așteptînd într-un cerculeț strîns.

– Ha-ha-ai jos, H-Henry, îl chemă pe un ton amabil Bill. Ce-ce-ce-aș-te-te-pți?

– Chiar așa, rosti cristalin și Richie. Îți place să bați copii mai mici ca tine, nu? Haide, Henry.

– Te-așteptăm, Henry, îl pofti dulce Beverly. Nu cred c-o să-ți placă aicea jos, da' vino dacă așa vrei.

– Dacă nu ești laș, adăugă Ben.

Și începu să piuie[1]. Richie i se alătură și, curînd, toți făceau ca niște puișori. Piuitul batjocoritor reverbera între pereții uzi, șiroind de apă. Henry privi în jos spre ei, cu cuțitul ținut strîns în mîna stîngă și fața de culoarea cărămizilor vechi, îndură treizeci de secunde poate, apoi o luă în sus. Păguboșii îi lansau în urmă fluierături și ocări.

– Bi-bine, reveni Bill la glasul scăzut. Tre-trebuie să intrăm în-în con-conducta aia. Re-re-repede.

– De ce? întrebă Beverly, dar Bill fu scutit de efortul de a răspunde.

Henry reapăru în gura stației de pompare și aruncă în puț o piatră de mărimea unei mingi de fotbal. Beverly zbieră, iar Stan îl trase pe Eddie lîngă zidul circular, cu un țipăt răgușit. Bolovanul izbi cofrajul ruginit al instalației de pompare și scoase un bubuit muzical. Ricoșă în stînga, lovindu-se de peretele de ciment la nici cincisprezece centimetri de capul lui Eddie. O așchie de beton îi înțepă dureros obrazul. Piatra căzu în apă cu un plescăit.

– *Re-re-repede!* strigă încă o dată Bill, și se îmbulziră în jurul conductei debitoare a stației.

Gaura avea cam un metru și jumătate lățime. Bill îi trimise înăuntru unul după altul (o vagă imagine de circ – toți clovnii mătăhăloși ieșind dintr-o singură mașinuță – îi străbătu mintea într-o străfulgerare meteorică; peste ani de zile avea să recurgă la aceeași imagine într-o carte intitulată *Torentul negru)* și se urcă ultimul, după ce mai fentă un pietroi. Sub ochii lor, alte pietre căzură de sus, majoritatea ciocnindu-se de carcasa pompei și ricoșînd în tot felul de unghiuri năstrușnice.

Cînd încetară să mai cadă, Bill privi în sus și-l văzu pe Henry coborînd din nou scara, cît putea de repede.

– *P-p-pe e-e-el!* le strigă celorlalți.

Richie, Ben și Mike se înghesuiră în spatele lui Bill. Richie făcu un salt înalt și-l apucă pe Henry de gleznă. Henry înjură și scutură piciorul de parcă încerca să arunce cît colo un cățel cu dinți ascuțiți – un terier, eventual, sau un pechinez. Richie se-agăță de o treaptă, se cățără și mai sus și chiar reuși să-și înfigă dinții în glezna lui Henry. Cu un urlet, Henry se smulse iute din mușcătură. Un mocasin îi ieși din picior și căzu plescăind în apă, unde se cufundă cuminte.

– M-a mușcat! M-a mușcat! Bulangiu' m-a mușcat!

[1] În lb. engleză, *chicken*, 1. „pui de găină"; 2. „laș" (n. tr.).

– Mhm, bine că mi-am făcut antitetanosul astă-primăvară! îi aruncă Richie.

– Faceți-i terci! răgea Henry. Faceți-i terci, bombardați-i ca-n epoca de piatră, zburați-le creierii!

Alți bolovani se prăvăliră. Băieții se retraseră la repezeală înapoi în conductă. Mike, lovit la brat de o piatră mică, își apucă strîns locul atins, strîmbîndu-se, pînă ce durerea începu să-i treacă.

– E meci nul, spuse Ben. Ei nu pot coborî, noi nu putem urca.

– Nici nu tre-tre-buie să urcăm, răspunse calm Bill, și o șt-șt-știți toți. Nici n-nu mai trebuie să u-u-u-urcăm vr-vreodată.

Îl priviră cu ochi îndurerați și temători. Nimeni nu spuse nimic.

Vocea lui Henry, cu batjocura mascîndu-i furia, pluti în jos:

– Putem s-așteptăm aici toată ziua, băi, ăștia!

Beverly se întorsese și privea în lungul conductei. Lumina devenise difuză, și nu putea vedea mare lucru. Ceea ce distingea era un tunel de beton cu treimea inferioară plină de apă învolburată. Acum nivelul era mai ridicat decît la început cînd se strecuraseră acolo, probabil pentru că pompa nu funcționa și doar o parte din apă reușea să se verse în Kenduskeag. Simți cum claustrofobia îi strînge în clești de fier gîtul. Dacă apa mai creștea aveau să se înece.

– Chiar trebuie, Bill?

Băiatul ridică din umeri. Cu asta spuse totul. Mda, trebuia; ce altceva îi aștepta? Să fie uciși pe Maidan de Henry, Victor și Belch? Sau de altceva – poate ceva chiar mai rău – în oraș? Acum îi înțelegea destul de bine gîndul; nu se simțea nici urmă de bîlbîială în acea ridicare din umeri. Era mai bine pentru ei să se confrunte cu Monstrul. Să pună cărțile pe masă, ca într-o ultimă răfuială dintr-un film de aventuri. Era mai curat. Mai vitejește.

Richie întrebă:

– Cum se numea ritualul ăla de care ne-ai spus, Bill Barosane? Ăla din cartea de la bibliotecă?

– *Ch-Ch-Chüd,* răspunse Bill, cu un ușor zîmbet.

– *Chüd,* dădu Richie din cap. Îl muști pe Monstru de limbă și Monstrul te mușcă și el pe tine, corect?

– Co-co-co-rect.

– Și pe urmă zici bancuri.

Bill încuviință.

– Ce nostim, făcu Richie, privind în tunelul întunecos. Nu-mi vine nici unu-n minte.

– Nici mie, spuse și Ben.

Frica îi apăsa pieptul, greutate fierbinte și scîrbavnică. Simțea că singurul lucru ce-l oprea să se așeze pur și simplu în apă și să înceapă să gîngurească precum un bebeluș – sau să înnebunească pur și simplu – era prezența calmă, sigură, a lui Bill... și a lui Beverly. Mai degrabă și-ar fi dat viața decît să-i arate fetei ce frică îi era.

– Știi unde duce conducta asta? îl întrebă Stan pe Bill.

Bill clătină din cap.

– Știi cum să găsim Monstrul?

Același gest.

– O să știm cînd vom ajunge pe-aproape, spuse deodată Richie; trase aer în piept, adînc, tremurător. Dacă trebuie s-o facem, atunci hai să mergem.

Bill încuviință:

– O iau eu p-p-primul. Pe urmă E-Eddie. B-B-Ben. Bev. St-an O-O-Omu' M-M-Mike. Tu la u-urmă, Ri-Richie. To-toată lumea ți-ți-țineți o mî-mî-mînă pe u-umărul c-c-celui din fa-fa-fața v-v-voastră. O să fie în-întuneric.

– Ieșiți odată? guiță de sus Henry Bowers.

– Om ieși noi undeva, murmură Richie. Așa cred.

Se înșiruiră aidoma unor orbi ce-și caută drumul. Bill mai privi o dată în urmă, asigurîndu-se că fiecare își ținea mîna pe umărul celui din față. Apoi, aplecîndu-se ușor înainte contra curentului puternic, Bill Denbrough își conduse prietenii în bezna unde bărcuța pe care o făurise pentru fratele său dispăruse cu aproape un an în urmă.

Capitolul 20
CERCUL SE ÎNCHIDE

1
Tom

Tom Rogan avea un căcat de vis aiurit. În acest vis își omora tatăl.

O parte a minții sale înțelegea ce nebunie era asta; tatăl lui murise cînd Tom era abia în clasa a treia. Mă rog... Poate că „murise" nu era tocmai cel mai potrivit cuvînt. Poate „se sinucisese" era de fapt adevărul. Ralph Rogan își preparase un cocteil de gin cu leșie. Tom devenise tutore al fratelui și surorilor sale, și aceștia începuseră să primească „bătăițe" dacă li se întîmpla ceva.

Așadar, n-avea cum să-și fi ucis tatăl... Doar că, în visul acela înspăimîntător, ținea un fel de mîner inofensiv sprijinit de gîtul tatălui său... Dar nu era întru totul inofensiv, nu-i așa? Avea un buton la capăt și, dacă îl apăsa, din mîner sărea o lamă și trecea drept prin gîtul tatălui lui. *N-am de gînd să fac așa ceva, tăticule, nici o grijă,* gîndea creierul său din vis chiar înainte ca degetul să apese butonul și tăișul să țîșnească afară. Ochii adormiți ai tatălui se deschideau, rămînînd holbați spre tavan; gura tatălui se căsca și din ea ieșea un sunet bolborosit, înăbușit de sînge. *Tăticule, nu eu am făcut asta!* zbiera mintea lui. *Altcineva...*

Se lupta să se trezească și nu putea. Tot ce reușea (și reieșea că nu-i folosea deloc) era să se dizolve într-un nou vis. În acesta înainta plescăind și bălăcindu-se printr-un tunel lung și negru. Îl dureau boașele și-l înțepa fața, fiindcă-i era brăzdată de zgîrieturi. Mai erau și alții cu el, dar nu putea deslușî decît siluete vagi. Oricum nu

conta. Ceea ce conta erau copiii aflați undeva în față. O să le-o plătească. Aveau nevoie de o

(bătăiță)

pedeapsă.

Indiferent ce purgatoriu era acela, era unul puturos. Apa picura. Pereții tunelului rezonau într-o cacofonie de ecouri. Pantofii și pantalonii îi erau leoarcă. Căcățeii erau undeva în față în labirintul acela de tuneluri, și poate se gîndeau că

(Henry)

Tom și prietenii lui se vor rătăci, dar bancul se întorcea asupră-le

(vai de capu' tău de jos!)

căci el mai avea un prieten, o da, un prieten deosebit, iar prietenul acesta le însemnase cărarea pe care aveau s-o urmeze cu... cu...

(Baloane-lună)

niște chestii mari și rotunde și luminate cumva pe dinăuntru, astfel încît răspîndeau o aură aidoma celei care cade în chip misterios din felinarele demodate. Cîte un asemenea balon plutea suspendat în aer la fiecare intersecție și fiecare avea pe el o săgeată indicînd drumul în ramificația tunelului pe care el și

(Belch și Victor)

prietenii săi nevăzuți trebuia s-o urmeze. Și era calea cea *dreaptă*, o da: îi putea auzi pe ceilalți în față, înaintarea lor plescăindă trimițîndu-și îndărăt ecourile, o dată cu murmurul distorsionat al glasurilor lor. Se apropiau, îi ajungeau din urmă. Și cînd îi prindeau... Tom privi în jos și văzu că mai avea și acum în mînă briceagul.

O clipă i se făcu frică – era ca într-o experiență astrală despre care citea uneori în revistele SF, cînd spiritul ți se desprinde de trup și intră într-al altcuiva. Forma acestui nou trup se simțea altfel decît a lui, ca și cum nu i-ar fi aparținut lui Tom, ci

(lui Henry)

altcuiva, cuiva mai tînăr. Se zbătu încercînd să iasă din vis, îl cuprinse panica și apoi o voce începu să-i vorbească, o voce liniștitoare, ce-i șoptea tandru la ureche: *Nu contează* cînd *e asta și nu contează cine ești* tu. *Ceea ce contează e că Beverly e acolo, e cu ei, bunul meu prieten, și mai știi ceva? Face un lucru de-o mie de ori mai rău decît să fumeze pe furiș. Știi ce? Se fute cu vechiul ei prieten Bill Denbrough! Zău că da! Ea și handicapatul ăla bîlbîit-o fac pîn-la capăt! Se...*

Asta-i o minciună! încercă el să strige. *N-ar îndrăzni!*

Dar știa că nu era nici o minciună. Se folosise de o curea ca să-l lovească la

(mi-a tras una-n)

coaie și fugise, și acum îl înșelase, curv

(iština)

a mică și nurlie chiar îl *înșelase,* și, o, stimați telespectatori și dragi radioascultători, fraților-cumnaților, avea să încaseze mama tuturor bătăițelor – mai întîi ea și pe urmă Denbrough, *prietenul* ei romancier. Și oricine încerca să-i stea în cale avea să aibă bucuria să capete cîte o porțioară.

Grăbi pasul, deși respirația-i șuiera deja în gîtlej. Departe în față vedea un nou cerc luminos săltînd prin beznă – încă un Balon-lună. Le auzea glasurile celor din fața lui, iar faptul că erau glasuri de copii nu-l mai deranja. Era așa cum spusese vocea: nu mai conta *unde, cînd* sau *cine. Beverly* era acolo, și, o, stimați telespectatori și dragi radioascultători, o, fraților-cumnaților...

– Haideți, gagiilor, mișcați-vă curu', spuse, și nu mai conta nici măcar că glasul nu era al lui, ci al unui băiat.

Apoi, în timp ce se apropiau de Balonul-lună, privi în jur și își văzu pentru prima oară tovarășii. Amîndoi erau morți. Unul nu avea cap. Chipul celuilalt fusese complet spintecat, ca de un pinten uriaș.

– Ne mișcăm cît de repede putem, Henry, spuse băiatul cu fața despicată, și buzele i se mișcară în două bucăți, grotesc desincronizate una față de cealaltă.

Iar atunci un zbieret al lui Tom sparse visul în bucăți, și își veni în fire, abia ținîndu-se pe muchia unei imaginare prăpăstii fără fund.

Se chinui să-și păstreze echilibrul, dar și-l pierdu și se rostogoli pe podea. Podeaua era acoperită cu un covor, însă căzătura tot îi iscă un val amețitor de durere prin genunchiul rănit și-și înăbuși un țipăt cînd un junghi îi străpunse brațul.

Unde sînt? Unde? Futu-i mama mă-sii!

Deveni conștient de o lumină albă, slabă, dar clară, și preț de un moment înfricoșător crezu că s-a reîntors în vis, că era lumina aruncată de unul dintre baloanele acelea nebunești. Apoi își aminti că lăsase ușa băii întredeschisă și lampa cu neon dinăuntru aprinsă, întotdeauna

lăsa lumina aprinsă cînd stătea într-o casă străină; te scutea să-ți cojești țurloaiele dacă trebuia să te scoli noaptea ca să te duci la toaletă.

Realitatea își recapătă locul. Fusese un vis, nimic altceva, decît un vis prostesc. Era într-un motel al firmei Holiday Inn. Acesta era orașul Derry, Maine. Își urmărise pînă aici nevasta și, în toiul unui coșmar dement, căzuse din pat. Atîta tot.

N-a fost un coșmar.

Tresări, ca și cum cuvintele i-ar fi fost rostite la ureche, nu înlăuntrul propriei lui minți. Nu semăna deloc cu vocea sa interioară – era rece, străină... Dar oarecum credibilă și înzestrată cu calități hipnotice.

Se ridică încet, bîjbîi după un pahar cu apă de pe noptieră și îl bău. Își trecu mîinile tremurînde prin păr. Ceasul de pe masă arăta trei și zece.

Culcă-te la loc. Așteaptă pînă dimineață.

Vocea aceea străină răspunse: *Dar vor fi oameni prin preajmă dimineață – prea mulți oameni. Și, în plus, poți să-i întreci acolo jos de data asta. De data asta poți fi primul.*

Acolo jos? Se gîndi la vis: apa, întunericul picurător.

Lumina i se păru dintr-o dată mai puternică. Întoarse capul fără să vrea, dar incapabil să se abțină. Un geamăt i se desprinse de pe buze. De mînerul ușii de la baie era legat un balon. Plutea la capătul unui fir lung de aproape un metru. Balonul iradia, plin de o lumină albă spectrală; arăta ca un foc Elmo întrezărit într-o mlaștină, plutind visător între copacii de pe care atîrnă funii cenușii de mucegai. Pe membrana ușor umflată a balonului era întipărită o săgeată, o săgeată de culoare stacojie, o săgeată de culoarea sîngelui.

Arăta spre ușa ce dădea afară în hol.

Nu contează deloc cine sînt eu, spuse consolator vocea, iar acum Tom își dădu seama că aceasta nu provenea nici din propria sa minte, nici de lîngă ureche; răsuna din balon, din centrul acelei ciudate și fermecătoare lumini albe. *Tot ce contează e că voi avea grijă ca totul să se sfîrșească spre satisfacția ta, Tom. Vreau s-o văd luînd bătăiță; vreau să-i văd pe toți luînd bătăiță. Mi-au tăiat calea de prea multe ori... Și-i mult prea tîrziu pentru ei. Așa că ascultă, Tom. Ascultă cu multă atenție, împreună acum cu toții... Urmați mingea...*

Tom ascultă. Vocea din balon îi explică.

Îi explică totul.

Cînd termină, balonul pocni într-un fulger final de lumină, iar Tom începu să se îmbrace.

2
Audra

Și Audra avea coșmaruri.

Se trezi cu o tresărire, ridicîndu-se în capul oaselor, cu cearșaful adunat în jurul taliei și sînii mici mișcîndu-se în ritmul respirației iuți, agitate.

La fel ca și la Tom, visul ei fusese o experiență haotică și deprimantă. La fel ca Tom, avusese senzația că era altcineva – sau mai degrabă că își avea propria sa conștiință înmagazinată (și parțial constrînsă) într-un alt trup și altă minte. Fusese într-un loc întunecos cu alți cîțiva în jurul ei, și își dăduse cu ușurință seama că un simțămînt de primejdie iminentă îi invadase toate simțurile – intrau conștienți în acest pericol și voia să le strige să se oprească, să-i explice și ei ce se întîmplă... Dar persoana cu care se contopise părea să știe și să considere că era necesar să facă ce făceau.

Mai era conștientă și de faptul că îi fugărea cineva și că urmăritorii cîștigau teren, pas cu pas.

Bill fusese și el prezent în vis, dar povestea lui despre felul cum își uitase copilăria trebuie că-i rămăsese întipărită în minte, căci în vis Bill era doar un băiețandru de zece-doisprezece ani – încă mai avea tot părul pe cap! Ea îl ținea de mînă și-și dădea vag seama că-l iubea foarte mult și că dorința ei de a-l urma se baza pe credința neclintită că Bill îi va apăra pe ea și pe toți ceilalți, că Bill, Bill Barosanul, îi va conduce cumva prin toate acestea și-i va scoate din nou la lumina zilei.

O, dar cît îi era de teamă.

Ajunseră la ramificarea mai multor tuneluri, și Bill se opri, privind pe rînd la toate, iar unul dintre ceilalți – un băiat cu un braț în ghips ce lucea spectral în întuneric – vorbi:

– Pe-acolo, Bill. Prin cel de jos.

– E-e-ești s-s-sigur?

– Da.

Așa că o luaseră pe-acolo și apoi urmase o ușă, o ușiță din lemn, nu mai înaltă de trei coți, felul de ușă pe care poți s-o vezi într-o carte

cu povești, iar pe ușă era înscris un semn. Nu își putea aduce aminte ce anume reprezenta semnul acela, ce ideogramă sau simbol ciudat. Dar îi concentrase toată teroarea într-un punct focal și se smulsese din acel trup străin, al acelei fete, cine-o

(Beverly-Beverly)

fi fost. Se trezi țeapănă într-un pat străin, asudată, cu ochii mari, sufocîndu-se ca după o fugă ce tocmai îi salvase viața. Mîinile i se repeziseră înspre picioare, aproape așteptîndu-se să și le găsească reci și ude de la apa prin care umblase prin mintea ei. Dar erau uscate.

Urmă dezorientarea – aceasta nu era locuința lor din Topanga Canyon sau casa închiriată din Fleet. Era un nicăieri – un antreu al iadului mobilat cu un pat, un garderob, două scaune și un televizor.

– O, Doamne, haide, Audra...

Își frecă puternic fața cu mîinile, și senzația aceea grețoasă de vertij mintal se atenuă. Era în Derry. Derry, Maine, locul unde soțul ei trăise o copilărie pe care susținea că nu și-o mai amintește. Nu era un loc cunoscut ei, și nici deosebit de agreabil, după cum îl simțea, dar cel puțin știa unde se află. Era aici pentru că aici era și Bill, și avea să-l întîlnească mîine la Pensiunea Derry. Indiferent ce lucru cumplit se petrecea aici, indiferent ce însemnau cicatricele acelea noi de pe mîinile lui, aveau să-i facă față împreună. Îi va da telefon, îi va spune că e aici, apoi i se va alătura. După aceea... Ei bine...

De fapt habar n-avea ce urma după aceea. Amețeala, acel sentiment că se afla într-un loc care în realitate nu era nicăieri o amenințau din nou. La vîrsta de nouăsprezece ani făcuse un turneu fulgerător cu o mică și deloc importantă trupă de teatru, patruzeci de nu-prea-minunate reprezentații cu *Arsenic și dantelă veche,* patruzeci de nu-prea-minunate orașe și orășele. Toate astea, în patruzeci și șapte de nu-prea-minunate zile. Au început la „Peabody Dinner Theater" din Massachusetts și au sfîrșit la „Play It Again Sam", din Sausalito. Și undeva între astea două, într-un oarecare oraș din Midwest cum ar fi Ames Iowa sau Grand Isle Nebraska, ori poate Jubilee North Dakota, se trezise ca acum în puterea nopții, cuprinsă de panica dezorientării, nesigură în ce loc se găsește, ce zi e sau de ce se afla acolo unde se afla. Pînă și propriu-i nume i se părea ireal.

Aceeași senzație îi revenise acum. Visele urîte o urmăriseră în starea de veghe și era cuprinsă cu chingi de oțel de spaima coșmarului. Orașul părea să se fi încolăcit în jurul ei ca un piton. Îl putea simți,

iar simțămintele pe care i le provoca nu miroseau a bine. Se pomeni dorindu-și să fi urmat sfatul lui Freddie și să nu se fi amestecat.

Mintea i se fixă asupra lui Bill, agățîndu-se de gîndul la el ca un înecat de un pai, de un colac de salvare, de orice

(toți plutim aici jos, Audra)

pluteşte.

Un fior o străbătu și își încrucișă brațele peste sînii goi. Se cutremură și văzu buburuze înfrigurate unduindu-și drumul peste pielea ei. O clipă i se păru că o voce vorbise înlăuntrul capului său. Ca și cum acolo s-ar fi aflat o prezență străină.

Îmi pierd mințile? Doamne, asta o fi?

Nu, răspunse mintea ei. *Nu-i decît dezorientare... Decalajul orar de la zborul cu avionul... Grijile pentru omul tău. Nimeni nu-ți vorbește în cap. Nimeni...*

– Toți plutim aici jos, Audra, spuse o voce din baie; era o voce reală, reală ca și casele; și vicleană; vicleană, murdară și rea. Și vei pluti și tu.

Vocea slobozi un mic chicotit suculent căruia îi scăzu tonalitatea pînă ce ajunse să sune ca un canal înfundat gîlgîind gros. Audra țipă violent... Apoi își acoperi gura cu mîinile.

N-am auzit asta.

O spuse cu glas tare, provocînd vocea s-o contrazică. N-o făcu. Odaia rămase cufundată în tăcere. Undeva departe un tren șuieră în noapte.

Dintr-o dată avu o asemenea nevoie de Bill, încît așteptarea pînă în zori i se păru imposibilă. Se găsea într-o cameră obișnuită de motel, aidoma celorlalte treizeci și nouă de încăperi, dar deodată era prea mult. Totul. Cînd începi să auzi voci, totul e prea mult. Prea hidos. Părea să lunece înapoi în coșmarul din care scăpase cu atîta întîrziere. Se simțea speriată și cumplit de singură. *E mai rău decît atît,* își spuse. *Mă simt moartă.* Inima ei dădu brusc două rateuri în piept, făcînd-o să se înece și să tușească. Avu o clipă senzația de claustrofobie înlăuntrul propriului ei trup și se întrebă dacă toată acea teroare n-o fi avînd la urma urmei o bază fizică prostesc de banală: poate urma să aibă un atac de inimă. Sau îl și avea deja.

Inima i se liniști, dar cu greu.

Audra aprinse lampa de lîngă noptieră și se uită la ceas. Trei și douăsprezece minute. El va fi dormind acum, dar pentru ea asta nu conta – nimic nu conta decît să-i audă glasul. Voia să sfîrșească noaptea alături de el. Dacă Bill era lîngă ea, mașinăria sa interioară se va

sincroniza cu a lui și își va reveni. Coșmarurile vor sta departe. El vindea coșmaruri altora – era munca lui –, dar ei nu-i dăruise niciodată altceva decît liniște. În afara sîmburelui aceluia bizar și rece încastrat în imaginația lui, pacea părea să fi fost întreaga lui menire. Luă cartea de telefon, găsi numărul de la Pensiunea Derry și îl formă.

– Pensiunea Derry.

– Sînteți amabil să sunați la camera domnului Denbrough? La domnul William Denbrough?

– Tipul ăsta nu primește niciodată telefoane pe timp de zi? spuse recepționerul și, înainte ca Audra să-l poată întreba ce voia să însemne *asta,* îi făcu legătura.

Telefonul mîrîi o dată, de două ori, de trei. Și-l putea închipui cum doarme sub pături, în afară de creștetul capului; își putea imagina o mînă ieșind, căutînd receptorul. Îl mai văzuse făcînd-o, și un mic surîs drăgăstos îi atinse buzele. Se șterse cînd telefonul sună a patra oară... Și a cincea, și a șasea. La jumătatea celui de al șaptelea apel, legătura se întrerupse.

– Camera aia nu răspunde.

– Ei, căca-m-aș, exclamă Audra, mai tulburată și înspăimîntată ca oricînd. Sînteți sigur c-ați sunat unde trebuie?

– *M-da,* făcu funcționarul. Domnul Denbrough a fost sunat dintr-o altă cameră acum nici cinci minute. Știu că atunci a răspuns, pentru că beculețul centralei a rămas aprins un minut, două. S-o fi dus în camera persoanei respective.

– Ei, și ce cameră era?

– Păi nu mai țiu minte. Etajul șase, cred. Dar...

Puse receptorul la loc în furcă. O certitudine stranie și descurajatoare o cuprinse. O femeie era. Îl chemase cine știe ce femeie... iar el se dusese la ea. Ei, și-acum, Audra? Cum ne descurcăm cu asta?

Lacrimi amare care o amenințau, îi înțepau ochii și nasul; nodul unui suspin în adîncul gîtlejului. Nu furie, cel puțin nu încă... doar un sentiment dezgustător de pierdere și abandon.

Audra, ține-ți firea. Nu te mai repezi să tragi concluzii cînd nu ai toate datele. E miezul nopții și ai avut un vis urît, iar acum te gîndești că Bill e cu altă femeie. Dar nu-i neapărat așa. Ce-ai să faci tu acum e să te scoli – oricum n-ai să mai adormi. Aprinde niște lumini și termină-ți romanul pe care l-ai luat de citit în avion. Ții minte ce zice Bill? Cel mai grozav drog. Carte-somnifer. Gata cu tremuriciul. Gata cu toanele și cu auzitul de voci. Dorothy Sayers și Lord

Peter, ăsta ți-e biletul. Cei nouă croitori. Ei îți vor ține companie pîn-la ziuă. Ei îți...

Lumina din baie se aprinse deodată, singură; o vedea pe sub ușă. Apoi clanța țăcăni și ușa se deschise. Audra holbă ochii, încrucișîndu-și instinctiv din nou brațele peste sîni. Inima începu să-i bubuie în cușca pieptului și gustul acru al adrenalinei îi inundă gura.

Vocea aceea, joasă și tărăgănată, spuse:

– Toți plutim aici jos, Audra.

Ultimul cuvînt se transformă într-un prelung, gros, tot mai stins zbieret – *Audraaaaa* – ce sfîrși încă o dată în sunetul acela grețos, înecat și gîlgîit, ce semăna atît de mult cu rîsul.

– Cine-i acolo? țipă ea, dînd înapoi.

N-a fost și asta în imaginația mea, nu dom'le, n-o să-mi spui tu mie că...

Televizorul se aprinse. Femeia se răsuci și văzu un clovn în costum argintiu cu nasturi mari portocalii făcînd tumbe pe ecran. Avea orbite negre acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii, iar, cînd buzele machiate i se întinseră și mai larg într-un rînjet, văzu dinți ca niște cuțite. Ținea sus un cap retezat, șiroind de sînge. Ochii acestuia erau albi și gura-i atîrna deschisă, dar putea să vadă destul de bine că era capul lui Freddie Firestone. Clovnul rîdea și dănțuia. Învîrti capul împrejur și stropi de sînge împroșcară din interior ecranul televizorului. Îi auzea sfîrîind acolo, pe dinăuntru.

Audra încercă să urle, și din gură nu-i ieși decît un mic scîncet. Își apucă orbește rochia aruncată pe spătarul scaunului și poșeta. Se repezi în hol și trînti ușa după ea, icnind, albă la față ca hîrtia. Lăsă să-i cadă poșeta și-și trase rochia pe ea peste cap.

– Plutește, rosti o voce joasă, șugubeață, din spatele ei, și simți un deget rece mîngîindu-i călcîiul gol.

Scoase încă un țipăt ascuțit și sări din fața ușii. Degete albe de cadavru căutau înainte și înapoi pe sub ea, cu unghiile smulse lăsînd să se vadă carnea albă-purpurie, golită de sînge. Scoteau foșnete aspre pe țesătura țepoasă a mochetei din coridor.

Audra își înhăță poșeta și fugi desculță spre ușa de la capătul culoarului. Acum o stăpînea o panică oarbă, singurul gînd fiindu-i că trebuia să găsească Pensiunea Derry și pe Bill. Nici nu mai conta dacă era în pat cu destule alte femei cît să-și facă un harem. Avea să-l găsească și să-i ceară s-o ducă departe de acest lucru de nedescris care se află în oraș.

Alergă pe alee pînă la parcare, privind în jur înnebunită și încercînd să-și găsească mașina. O clipă mintea îi încremeni și nici măcar nu-și mai putu aminti ce automobil condusese. Apoi își aminti: Datsun, brun-tutun. Îl depistă cufundat în ceața joasă, neclintită și închegată și se grăbi într-acolo. Nu-și mai găsea cheile în geantă. Scotoci prin ea cu panică tot mai mare, amestecînd șervețele, cosmeticale, mărunțiș, ochelari de soare și lame de gumă într-un talmeș-balmeș haotic. Nu observă furgoneta LTD rablagită parcată bot în bot cu mașina ei de închiriat, nici pe bărbatul așezat la volan. Nu observă cînd portiera LTD-ului se deschise și omul ieși; încerca să se împace cu certitudinea crescîndă că lăsase cheile mașinii în cameră. Nu se mai putea întoarce acolo; nu *putea.*

Degetele ei atinseră metalul zimțat și dur de sub o cutie de bomboane mentolate și îl înhățâ cu un mic strigăt de victorie. Pentru o clipă se îngrozi crezînd că ar putea să fie cheia Rover-ului lor, ce stătea acum cuminte în parcarea gării Fleet, la cinci mii de kilometri distanță, dar apoi simți tăblița lucioasă a centrului de închiriat mașini. Nimeri cu cheia broasca portierei, respirînd în mici gîfîieli aspre, și o răsuci. În acel moment o mînă i se așeză pe umăr, și ea zbieră... De astă dată zbieră din răsputeri. Undeva, un cîine îi răspunse cu un lătrat.

Mîna, tare ca oțelul, îi mușcă nemilos carnea și o întoarse cu forța. Chipul pe care-l văzu aplecat asupra ei era buhăit și plin de umflături. Ochii îi scînteiau. Cînd buzele tumefiate se lățiră într-un zîmbet grotesc, văzu că omului îi fuseseră rupți cîțiva dinți din față. Cioturile erau colțuroase și sălbatice.

Încercă să vorbească și nu reuși. Mîna strînse și mai tare, înfigîndu-i-se în umăr.

– Nu cumva te-am văzut în film? șopti Tom Rogan.

3
Camera lui Eddie

Beverly și Bill se îmbrăcară repede, fără o vorbă, și se duseră în camera lui Eddie. În drum spre lift auziră un telefon începînd să sune undeva în urma lor. Era un sunet înăbușit, ca de pe altă lume.

– Bill, ăla nu era telefonul tău?

– P-poate să fi fost. Mă suna unul dintre ce-ceilalți, cre-cred. Apăsă pe butonul URCARE.

Eddie le deschise ușa, alb la față și încordat. Brațul stîng îi stătea într-un unghi straniu, evocator al vremurilor de altădată.

– N-am nimic, spuse el. Am luat două pastile de Darvon. În clipa asta nu mă doare chiar așa de rău.

Dar se vedea clar că nici bine nu-i era. Buzele, strînse atît de tare, încît aproape dispăruseră într-o linie a suferinței, îi erau învinețite de șoc.

Bill privi pe lîngă el și văzu trupul de pe covor. O clipă doar a fost suficientă pentru a se convinge de două lucruri – era Henry Bowers și era mort. Trecu de Eddie și se lăsă în genunchi lîngă cadavru. Gîtul unei sticle de Perrier fusese înfipt în plexul lui Henry, înfigînd cu sine și zdrențele cămășii. Henry avea ochii întredeschiși și sticloși. Gura, plină de sînge coagulat, își arăta dinții. Mîinile-i încleștate păreau niște gheare.

O umbră se așternu peste el și Bill ridică privirea. Era Beverly. Îl privi pe Henry fără absolut nici o expresie.

– Tot timpul ne-a u-u-urmărit, spuse Bill.

Femeia dădu din cap.

– Nu pare bătrîn. Vezi, Bill? Nu arată deloc bătrîn.

Pe neașteptate, privi înapoi spre Eddie, care se așezase pe pat. *Eddie* arăta îmbătrînit; îmbătrînit și hăituit. Brațul îi zăcea în poală, nefolositor.

– Trebuie să chemăm doctorul pentru Eddie.

– Nu, spuseră Bill și Eddie la unison.

– Dar e rănit! Are brațul...

– E la fel ca da-da-data t-t-trecută, răspunse Bill; se ridică în picioare și o prinse de brațe, privind-o în ochi. O dată ce ie-ieșim afară... O dată c-c-ce ame-ame-amestecăm o-o-orașul...

– Au să mă aresteze pentru crimă, spuse posomorît Eddie. Sau o să ne aresteze pe toți. Sau o să ne rețină. Sau mai știu eu ce. Pe urmă o să se întîmple un accident. Unul dintre accidentele alea speciale care se întîmplă numai în Derry. Poate au să ne bage la pușcărie și un șerif o s-o ia razna și-o să ne-mpuște pe toți. Poate vom muri cu toții de pomană sau vom hotărî să ne spînzurăm în celule.

– Eddie, asta-i o tîmpenie! Asta-i...

– Chiar așa să fie? Adu-ți aminte, aici sîntem în Derry.

– Dar acum sîntem oameni mari! Cu siguranță că nu te gîndești... Ce vreau să zic, ăsta a venit aici în toiul nopții... Te-a atacat...

– C-cu ce? interveni Bill. Unde-i cu-cu-cuțitul?

Beverly privi în jur, nu-l văzu și îngenunche să se uite sub pat.

– Nu te osteni, spuse Eddie cu aceeași voce slabă, șuierătoare. I-am trîntit ușa peste braț cînd a încercat să mă înjunghie. L-a scăpat și i-am dat un șut pînă sub televizor. Acum nu mai e acolo. M-am și uitat deja.

– B-B-Beverly, chea-cheamă-i pe ceilalți, îi ceru Bill. Pot pune brațul lui E-E-Eddie în a-a-atele.

Îl privi un răstimp, apoi se întoarse din nou spre corpul neînsuflețit de pe podea. Socotea că priveliștea prezentată de încăperea aceea ar fi trebuit să-i sugereze o desfășurare perfect clară a evenimentelor oricărui polițist înzestrat măcar cu jumătate de creier. Locul era o harababură. Eddie avea brațul fracturat. Omul de pe jos era mort. Se înfățișa ca un caz limpede de legitimă apărare în fața unui intrus nocturn. Și atunci își aminti de domnul Ross. De domnul Ross, care se ridicase, privise și apoi își împăturise pur și simplu ziarul și intrase în casă.

O dată ce ieșim afară... O dată ce amestecăm orașul...

Asta o făcu să și-l amintească pe Bill din copilărie, cu fața albă, obosită și pe jumătate nebună, Bill spunînd: *Derry este Monstrul, înțelegeți ce vă zic?... Oriunde ne-am duce... cînd Monstrul ne prinde, ei n-o să* vadă, *n-o să* audă, *n-o să* știe. *Nu vedeți cum merge? Tot ce putem face e să încercăm să terminăm ce am început.*

Iar acum, stînd acolo, cu privirea la cadavrul lui Henry, Beverly își zise: *Amîndoi spun că iarăși am devenit fantome cu toții. Că a început să se repete. Totul. În copilărie puteam accepta asta, fiindcă toți copiii sînt aproape niște fantome. Dar...*

– Ești sigur? întrebă ea cu disperare. Bill, ești *sigur?*

Bill se așezase pe pat lîngă Eddie, atingîndu-i cu delicatețe brațul.

– Tu-tu-tu nu e-e-ști? După to-to-tot ce s-a-ntîm-tîm-plat a-azi?

Da. Tot ceea ce se întîmplase, îngrozitoarea porcărie de la sfîrșitul reuniunii lor. Bătrîna cea frumoasă care se transformase într-o baba-cloanța înaintea ochilor ei,

(tatăl meu era și mumă-mea)

runda relatărilor de la bibliotecă, seara, cu fenomenele adiacente. Toate acele lucruri. Și totuși... mintea ei îi striga disperată să înceteze, chiar acum, să străpungă totul cu argumente logice, fiindcă,

dacă nu o făcea, aveau precis să-și sfîrșească noaptea ducîndu-se pe Maidan și găsind o anumită stație de pompare și...

– Nu știu, spuse ea. Pur și simplu... Nu știu. Chiar și după tot ce s-a-ntîmplat, Bill, mie mi se pare că am putea să chemăm poliția.

– C-C-Cheamă-i pe ceilalți, repetă el. Să ve-ve-vedem ce părere au e-ei.

– Bine.

Îl chemă mai întîi pe Richie, apoi pe Ben. Amîndoi acceptară să vină imediat. Nici unul nu întrebă ce se întîmplase. Găsi numărul de telefon al lui Mike în carte și-l formă. Nu răspunse nimeni. După vreo zece apeluri, închise.

– Î-î-încearcă la bi-bi-bliotecă, o sfătui Bill.

Luase baghetele scurte de tras perdelele celei mai mici dintre cele două ferestre ale camerei lui Eddie și le legă strîns de brațul acestuia cu cordonul halatului său de baie și cu cel al pantalonilor de pijama.

Înainte de a apuca să găsească numărul, se auzi o bătaie la ușă. Ben și Richie sosiseră în același timp; Ben în blugi și o cămașă lăsată pe dinafară, Richie într-o pereche de pantaloni cocheți de bumbac gri și bluza de pijama. Din spatele ochelarilor ochii săi priviră îngrijorați prin odaie.

– Hristoase, Eddie, ce s-a-ntîmplat cu...

– O, Doamne! țipă Ben.

Îl văzuse pe Henry pe covor.

– Tă-tă-ceți! le zise tăios Bill. Și închideți u-ușa!

Richie se supuse, cu ochii țintuiți asupra cadavrului:

– Henry?

Ben făcu trei pași spre mort și se opri, ca temîndu-se să nu-l muște. Privi neajutorat către Bill.

– Zi-zi-zi-le t-tu, îi ceru acesta lui Eddie. Ne-ne-nenorocita asta de bî-bîl-lbîială mi s-sse ag-ag-gravează din c-c-ce în c-ce.

Eddie schiță cele întîmplate, în timp ce Beverly căută numărul Bibliotecii Publice Derry și îl formă. Spera ca Mike să fi adormit poate acolo – poate chiar avea un pat de campanie în birou. Lucrul la care nu se aștepta fu cel ce se întîmplă: receptorul fu ridicat la al doilea apel și răspunse un glas pe care nu-l mai auzise vreodată.

– Alo, răspunse ea, privind spre ceilalți și făcîndu-le cu cealaltă mînă senin să tacă. Domnul Hanlon e acolo?

– Cine-i la telefon? întrebă glasul.

Își umezi buzele cu limba. Bill o privea pătrunzător. Ben și Richie roteau ochii prin jur. Începuturile unei îngrijorări reale se frămîntară înlăuntrul ei.

– Cine sînteți *dumneavoastră?* contră ea. Nu sînteți domnul Hanlon.

– Sînt șeful Poliției Derry, Andrew Rademacher, răspunse glasul. În acest moment domnul Hanlon se află la spital. A fost atacat și rănit grav nu demult. Acum, cu cine vorbesc, vă rog? Vreau să vă știu numele.

Dar aceste ultime vorbe abia le mai auzi. Valuri de șoc o străbăteau, ridicînd-o amețită tot mai sus și mai sus, afară din ea însăși. Mușchii din abdomen, picioare și pubis i se destinseră amorțiți și-și spuse cu detașare: *Probabil că așa se întîmplă cînd oamenii se sperie atît de tare că fac pe ei. Sigur. Pur și simplu îți pierzi controlul acestor mușchi...*

– Cît de grav a fost rănit? se auzi ea pe sine întrebînd cu o voce foșnind uscată ca pergamentul vechi, și imediat Bill fu alături, cu mîna pe umărul ei, iar Ben fu și el acolo, și Richie, și simți față de ei o uriașă revărsare de recunoștință.

Ridică mîna liberă și Bill i-o apucă. Richie își puse mîna peste a lui Bill, iar Ben peste a lui Richie. Eddie se apropiase și el, iar acum își puse mîna teafără deasupra.

– Numele dumneavoastră, vă rog, spuse aspru Rademacher și, o clipă, mica nevolnică zburătăcită dinlăuntrul ei, cea odrăslită de tatăl său și crescută de soțul său, aproape că răspunse: *Sînt Beverly Marsh și mă aflu la Pensiunea Derry. Vă rog, trimiteți-l la noi pe domnul Nell. Aici e un om mort care încă e pe jumătate un băiat și tuturor ne e foarte frică.*

Spuse:

– Mă... Mă tem că nu vă pot spune. Nu încă.

– Ce știți despre cele întîmplate?

– Nimic, răspunse ea, șocată. Ce vă face să credeți că aș ști ceva? Iisuse Hristoase!

– Aveți dumneavoastră așa un obicei să dați telefon la bibliotecă în fiecare dimineață pe la trei jumate, replică Rademacher, asta e? Să fim serioși, duduie. Avem aici un atac înarmat, și după cum arată tipul, s-ar putea să devină omucidere pînă răsare soarele. Vă mai întreb o dată: cine sînteți și cît de mult știți despre toate astea?

Cu ochii închiși, strîngînd mîna lui Bill din răsputeri, întrebă iar:

– Poate să moară? N-o spuneți doar ca să mă speriați? Chiar s-ar putea să moară? Vă rog, spuneți-mi.

– E foarte grav rănit. Și dacă asta nu vă sperie, domnișoară, ar cam fi cazul. Acum vreau să știu cine sînteți și de ce...

Ca într-un vis, își văzu mîna plutind prin spațiu și lăsînd receptorul la loc în furcă. Se uită la Henry și simți un șoc la fel de net ca și cum ar fi plesnit-o o palmă rece. Unul dintre ochii lui Henry se închisese. Celălalt, cel storcoșit, curgea la fel de nepăsător ca și pînă atunci.

Henry părea că-i face cu ochiul.

4

Richie dădu telefon la spital. Bill o conduse pe Beverly pînă lîngă pat, unde femeia se așeză alături de Eddie, cu privirea în gol. Credea că va începe să plîngă, dar nu vărsă nici o lacrimă. Singurul sentiment de care fusese imediat și puternic conștientă era dorința să-l acopere cineva pe Henry Bowers. Iluzia că-i făcea cu ochiul nu era deloc de natură a o binedispune.

Încă buimăcit, dar reușind să-și păstreze o brumă din prezența de spirit, Richie se transformă într-un reporter de la *Derry News*. Înțelesese că domnul Michael Hanlon, bibliotecarul-șef al orașului, fusese agresat în timp ce făcea ore suplimentare. Aveau la spital vreo noutate asupra condiției domnului Hanlon?

Richie ascultă, dînd din cap.

– Înțeleg, domnule Kerpaskian – se scrie cu doi de k? Da. Bine. Și sînteți...

Ascultă, acum cufundat în propria-i ficțiune îndeajuns ca să schițeze mișcări repezite cu degetul, ca și cum ar fi notat într-un carnețel.

– Mm-hmm... Mm-hmm... Da. Da, înțeleg. Păi, ceea ce facem de obicei în astfel de situații e să vă cităm ca „sursă" Pe urmă, mai tîrziu, putem... Mm-hmm... Exact! Absolut exact!

Richie rîse din toată inima și-și șterse cu antebrațul pelicula de transpirație de pe frunte. Ascultă din nou.

– Bun, domnule Kerpaskian. Sigur. O să... Da, m-am lămurit, K-E-R-P-A-S-K-I-A-N, exact! Evreu ceh, așa-i? Într-adevăr! E cu... E cu totul neobișnuit. Da, așa voi face. Noapte bună. Vă mulțumesc.

Puse receptorul jos și închise ochii.

– Iisuse! țipă el cu voce groasă, scăzută. Iisuse! Iisuse! Iisuse! Dădu să împingă telefonul de pe masă și apoi își lăsă doar mîna să cadă moale. Scoase ochelarii și și-i șterse cu bluza de pijama.

– Trăiește, dar e în stare gravă, le spuse el celorlalți. Henry l-a tranșat ca pe un curcan de Crăciun. O tăietură i-a ciopîrțit artera femurală și a pierdut cît de mult sînge poate pierde un om rămînînd totuși în viață. Mike a reușit să-și lege un fel de garou, altfel ar fi fost mort deja cînd l-au găsit.

Beverly izbucni în plîns. Plîngea ca un copil, cu ambele mîini lipite de față. O vreme, suspinele și sughițurile ei și șuieratul rapid al respirației lui Eddie erau singurele sunete din cameră.

– Mike n-a fost singurul tranșat ca un curcan de Crăciun, spuse într-un tîrziu Eddie. Henry arăta de parcă tocmai ar fi boxat douăspe runde cu Rocky Balboa.

– T-tot mai v-v-vrei să te du-du-duci la p-p-poliție, Bev?

Pe noptieră se găseau șervețele, dar alcătuiau o masă udă și închegată în mijlocul unei băltoace de Perrier. Bev intră în baie, ocolindu-l prudentă pe Henry, luă un prosop și îl înmuie în apă rece. Senzația era delicioasă pe fața ei înfierbîntată și umflată. Simțea că ar putea gîndi din nou clar – nu rațional, ci doar clar. Deodată deveni sigură că raționalitatea i-ar ucide dacă ar încerca s-o folosească acum. Polițaiul ăla. Rademacher. Fusese bănuitor. De ce nu? Oamenii nu sună la bibliotecă noaptea la trei și jumătate. Omul o suspectase. Bănuise că avea o legătură cu toată povestea. Ce ar mai fi suspectat dacă afla că-i dăduse telefon dintr-o cameră în care zăcea un mort pe covor, cu un gît de sticlă spartă plantat în mațe? Că ea și alți patru străini tocmai veniseră în oraș cu o zi înainte pentru o mică reuniune și că individul ăsta trecuse și el întîmplător pe acolo? Ea ar fi înghițit istoria asta dacă rolurile ar fi stat invers? Ar fi înghițit-o cineva? Firește, își mai puteau argumenta povestea precizînd că se întorseseră să-i facă de petrecanie Monstrului ce trăia în rețeaua de canalizare de sub oraș. *Asta* ar fi adăugat cu siguranță o notă convingătoare de realism teribil.

Ieși din baie și îl privi pe Bill.

– Nu, îi spuse ea. Nu vreau să mergem la poliție. Cred că Eddie are dreptate – ni s-ar putea întîmpla ceva. Ceva decisiv. Dar adevăratul motiv nu-i ăsta.

Se uită la toți patru:

– Am jurat-o. Am jurat. Fratele lui Bill... Stan... Toți ceilalți... Și acum, Mike. Sînt gata, Bill.

Bill îi privi pe ceilalți.

Richie dădu din cap:

– În regulă, Bill Barosane. Hai să-ncercăm.

– Șansele se arată mai proaste ca oricînd, spuse Ben. Acum sîntem cu doi în minus.

Bill nu spuse nimic.

– Bine, dădu și Ben din cap. Are dreptate. Am jurat.

– E-E-Eddie?

Eddie avu un surîs gol.

– Cred că m-așteaptă încă o coborîre în cîrcă pe scara aia, hai? Dacă scara mai e acolo.

– Totuși, de data asta n-o să mai arunce nimeni cu pietre, spuse Beverly. Sînt morți. Toți trei.

– Mergem acum, Bill? întrebă Richie.

– D-d-da. Cr-cred că e t-t-timpul.

– Pot să spun și eu ceva? întrebă pe neașteptate Ben.

Bill îl privi și zîmbi ușor:

– Te-te-te rog.

– Voi ăștia sînteți și acum cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Indiferent ce-o să iasă de-aici. Voiam... Înțelegeți, voiam doar să v-o spun.

Privi în jur la ei, iar ei îl priviră solemni la rîndul lor.

– Îmi pare bine că mi-am reamintit de voi, adăugă Ben.

Richie pufni. Beverly chicoti. În secunda următoare rîdeau cu toții, uitîndu-se unul la altul în felul acela de demult, în pofida faptului că Mike era la spital, pe moarte sau deja mort, în pofida faptului că brațul lui Eddie era rupt (iarăși), în pofida faptului că era cea mai tîrzie oră din noapte.

– Clăiță, așa de *meșter* mai ești cu cuvintele, exclamă Richie, rîzînd și ștergîndu-și ochii. *Asta* ar fi trebuit să fie marele scriitor, Bill Barosane.

Continuînd să zîmbească vag, Bill spuse:
– Și în acest se-se-sens...

5

Luară limuzina împrumutată a lui Eddie. Richie trecu la volan. Ceața de la sol era mai deasă acum, plutind pe străzi ca fumul de țigară, fără să ajungă tocmai pînă la felinarele camuflate. Pe cer, stelele erau ace de gheață scînteietoare; stele de primăvară... Dar, înclinîndu-și capul spre fereastra întredeschisă din dreapta, lui Bill i se păru că aude tunetele verii în depărtare. Se comanda ploaie undeva, dincolo de orizont.

Richie deschise radioul și îl auzi pe Gene Vincent cîntînd *Be-Bop-A-Lula.* Apăsă alt buton și-l prinse pe Buddy Holly. Un al treilea buton li-l aduse pe Eddie Cochran cu *Summertime Blues.*

– Aș vrea să te-ajut, fiule, dar ești prea tînăr ca să votezi, spuse un glas profund.

– Închide-l, Richie, spuse încetișor Beverly.

Întinse mîna spre aparat și deodată încremeni.

– Stați pe recepție pentru continuarea Spectacolului rock al lui Richie Tozier, Toți Sînt Morți! urlă vocea stridentă și hohotitoare a clovnului peste pocnetele din degete și zdrăngănelile de chitară ale melodiei lui Eddie Cochran. Nu atinge butonul ăla, lasă-l pus pe emisiunea rock, au dispărut de pe hărți, dar nu și din inimile noastre, și continuați să veniți, veniți imediat, veniți cu toții! Cîntăm *toaaaateee* șlagărele aicea jos! *Toaaateeeeee* șlagărele! Și, dacă nu mă credeți, ascultați-l numai pe *disc-jockey*-ul invitat de onoare al acestui program, Georgie Denbrough! Zi-le, Georgie!

Și deodată fratele lui Bill începu să se vaite din aparatul de radio:

– *M-ai trimis afară și Monstrul m-a omorît! Credeam că Monstrul e în pivniță, Bill Barosane, credeam că Monstrul e-n beci, dar Monstrul era în canal, Monstrul era-n canal și m-a omorît, și tu l-ai lăsat să mă omoare, Bill Barosane, l-ai lăsat...*

Richie închise radioul cu atîta furie, încît butonul se deșurubă și căzu pe mochetă.

– Chiar că pute *rock and roll*-ul la ora asta, spuse el; glasul nu-i era tocmai ferm. Are dreptate Bev, mai bine-l lăsăm închis, ce ziceți?

Nu răspunse nimeni. Chipul lui Bill era împietrit, palid și gînditor sub lumina lămpilor în trecere, iar cînd tunetul gemu din nou în apus, îl auziră cu toții.

6
Pe Maidan

Același pod vechi.

Richie parcă alături, coborîră, trecură lîngă balustradă – aceeași balustradă veche – și priviră în jos.

Același Maidan vechi.

Părea neatins de cei douăzeci și șapte de ani care trecuseră; în ochii lui Bill, pasajul suspendat de la răspîntie, singurul reper nou, părea ireal, ceva la fel de efemer ca un decor pictat sau un efect special dintr-un film. Copăcei piperniciți și arbuști pitici scînteiau prin fuioarele de ceață, iar Bill își spuse: *Cred că la asta ne referim cînd vorbim despre persistența memoriei, la asta sau la altceva asemănător, un lucru pe care-l vezi la momentul potrivit și dintr-un anume unghi, o imagine ce propulsează emoția ca un motor cu reacție. O vezi atît de clar, încît cele ce s-au întîmplat între timp dispar. Dacă dorința este aceea care închide cercul dintre lume și voință, atunci cercul s-a închis.*

– Ha-ha-haideți, îi chemă el și trecu peste parapet.

Îl urmară în jos pe taluz, împrăștiind pietriș și grohotiș. Cînd ajunseră la baza pantei, Bill se uită instinctiv după bicicletă, apoi rîse de el însuși. Silver stătea rezemată de peretele garajului lui Mike. Se părea că Silver nu deținea absolut nici un rol în cele ce se întîmplau, deși asta era destul de ciudat, după cum decurseseră lucrurile.

– Du-du-ne acolo, îl îndemnă Bill pe Ben.

Ben îl privi, iar Bill îi citi gîndul în ochi – *Au trecut douăzeci și șapte de ani, Bill, visează tu ce vrei* – după care dădu din cap și se îndreptă spre desișuri.

Cărarea – cărarea *lor* – fusese de mult năpădită de vegetație, și au fost nevoiți să înainteze cu forța prin încîlceli de rugi țepoși, spini și hortensii sălbatice atît de înmiresmate încît îi amețeau. Greierii cîntau somnolent pretutindeni în jur și cîțiva licurici, oaspeți sosiți mai devreme la somptuoasa petrecere a verii, străpungeau tenebrele. Bill bănuia că și acum se mai jucau pe acolo copii, dar aceștia își făcuseră propriile lor pasaje și căi secrete.

Ajunseră la luminișul unde fusese clubul, dar acum nu mai era nici un luminiș acolo. Tufișurile și pinii mici, lipsiți de strălucire, puseseră stăpînire pe tot spațiul.

– Priviți, șopti Ben și traversă poiana (în memoria lor, ea încă se mai afla la locul ei, acoperită doar de altul dintre acele decoruri pictate).

Smuci de ceva. Era ușa din lemn de mahon pe care o găsiseră la marginea gropii cu gunoi, cea pe care o folosiseră ca să pună acoperișul clubului. Fusese aruncată acolo și nu arăta să fi fost atinsă de cel puțin zece ani. Plante tîrîtoare se înfipseseră pe toată suprafața sa murdară.

– Las-o-n pace, Clăiță, murmură Richie. E veche.

– D-d-du-ne ac-acolo, B-Ben, repetă Bill din spatele lor.

Așa că porniră după el spre Kenduskeag, îndepărtîndu-se la stînga de luminișul ce nu mai exista. Sunetul apei curgătoare se auzea tot mai aproape, dar cu toate astea aproape căzură în rîu înainte ca vreunul dintre ei să-l vadă: frunzișul crescuse într-un zid încîlcit pe buza malului. Rîpa se surpă sub tălpile ghetelor lui Ben, iar Bill îl trase înapoi de ceafă.

– Mulțumesc, spuse Ben.

– *De nada.* Pe v-vremuri m-a-ai fi tra-tras și pe mi-mine du-du-după tine. Pe-pe-aici o lu-luăm?

Ben dădu din cap și-i conduse în lungul țărmului luxuriant, înghesuindu-se prin hățișuri de arbuști și rugi, gîndindu-se cu cît îți venea mai ușor așa ceva cînd n-aveai decît un metru cincizeci și te puteai strecura pe sub majoritatea încîlciturilor (din minte, precum și de pe cărare) cu o plecăciune nonșalantă. Ei bine, totul se schimbase. *Lecția noastră pentru azi, fetelor și băieților, e că lucrurile, cu cît se schimbă mai mult, cu atît mai mult se schimbă. Cine a spus că ele, cu cît se schimbă mai mult, cu atît rămîn mai neschimbate suferea în mod evident de o gravă înapoiere mintală. Fiindcă...*

Piciorul i se agăță de ceva și căzu cu un sunet înfundat, aproape lovindu-se cu capul de cilindrul betonat al stației de pompare. Era aproape complet îngropat într-un morman de rugi de mure. Cînd se ridică din nou în picioare, își dădu seama că fața, brațele și mîinile îi fuseseră zgîriate de ghimpi în peste douăzeci de locuri.

– Să zicem treizeci, spuse el, simțind fire subțiri de sînge șiroindu-i pe obraji.

– Ce? întrebă Eddie.

– Nimic.

Se aplecă să vadă de ce anume se împiedicase. O rădăcină, probabil.

Dar nu era o rădăcină. Era capacul de fier. Cineva îl trîntise la pămînt.

Sigur că da, își spuse Ben. *L-am împins noi. Acum douăzeci și șapte de ani.*

Dar își dădu seama că asta era o prostie încă înainte de a apuca să vadă sclipirea proaspătă a metalului zgîriat în dîre paralele prin rugină. Pompa nu funcționase în ziua aceea. Mai devreme sau mai tîrziu, cineva va fi coborît s-o repare, punînd și capacul la loc.

Se ridică, și toți cinci se strînseră împrejurul cilindrului, privind înăuntru. Puteau auzi clipocitul slab al apei. Doar atît. Richie adusese toate chibriturile din camera lui Eddie. Acum aprinse un plic întreg și-l aruncă înăuntru. O clipă, întrezăriră interiorul umed al cilindrului și namila tăcută a instalației de pompare. Nimic mai mult.

– Poate că a fost dat jos de mult, sugeră neliniștit Richie. Nu trebuie să se fi întîmplat neapărat a....

– S-a întîmplat destul de recent, îl întrerupse Ben. De cînd a plouat ultima oară, oricum.

Mai luă un plic de chibrituri de la Richie, aprinse unul și le arătă zgîrieturile proaspete.

– E ce-ce-ceva de-desubt, spuse Bill în timp ce Ben stingea chibritul.

– Ce? întrebă Ben.

– N-n-n-aș putea sp-sp-spune. Pare o cu-cu-curea. Ajutați-mă, tu și Ri-Richie, să-l în-în-întorc.

Apucară capacul și-l aruncară ca pe o monedă uriașă. De astă dată Beverly aprinse chibritul, iar Ben ridică precaut poșeta care fusese dedesubt, ținînd-o de baretă. Beverly dădu să scuture chibritul, dar observă chipul lui Bill. Rămase înlemnită, pînă ce flacăra îi atinse degetele și îl scăpă – cu un mic țipăt.

– Bill? Ce este? Ce s-a-ntîmplat?

Privirea lui Bill se îngreunase. Nu se putea desprinde de săculețul acela din piele uzată, cu acea curelușă lungă. Deodată îi reveni în minte titlul cîntecului ce se transmitea la radioul din odaia dosnică a magazinului de marochinărie cînd i-o cumpărase. *Sausalito Summer Nights.* Era ciudățenia supremă. Toată saliva din gură i se uscase, lăsîndu-i limba și interiorul obrajilor netezi și uscați cum e cromul. Auzea greierii, vedea licuricii și simțea mirosul uriașei întunecimi verzi întețindu-se necontrolat de jur-împrejurul său și-și spuse: *E alt truc, altă iluzie, ea e în Anglia, și asta nu-i decît o scamatorie ieftină pentru că Monstrul se teme, o, da, poate că Monstrul nu mai e la fel*

de sigur de sine pe cît era cînd ne-a chemat pe toți înapoi, și zău așa, Bill, fii serios – cîte poșete de piele uzată cu curele lungi crezi că există în lume? Un milion? Zece milioane?

Probabil mai multe. Dar numai una așa ca asta. O cumpărase pentru Audra dintr-un magazin de marochinărie de la Burbank, în timp ce la radioul din spate cînta *Sausalito Summer Nights.*

– Bill?

Mîna lui Beverly pe umărul său, scuturîndu-l. Departe. La douăzeci și șapte de leghe sub mare. Cum se numea formația ce cînta *Sausalito Summer Nights?* Richie va fi știind.

– *Eu* știu, spuse calm Bill drept în fața speriată și cu ochi mari a lui Richie și zîmbi. Se numea Diesel.

– Bill, care-i problema? șopti Richie.

Bill scoase un urlet. Smulse chibriturile din mîna lui Beverly, aprinse unul, după care înhăță poșeta de la Ben.

– Bill, Doamne, ce...

Desfăcu fermoarul genții și o răsturnă. Cele ce căzură o reprezentau atît de mult pe Audra, încît o clipă se pierdu prea tare cu firea ca să mai urle iar. Printre batiste din hîrtie, lame de gumă de mestecat și articole de machiaj, văzu o cutiuță de bomboane mentolate... și pudriera bătută în pietre scumpe pe care i-o dăruise Freddie Firestone cînd semnase contractul pentru *Attic Room.*

– So-so-soția mea e acolo jos, spuse el, și căzu în genunchi, începînd să-i împingă lucrurile la loc în poșetă.

Își dădu la o parte din ochi părul pe care nu-l mai avea, fără a se gîndi măcar ce făcea.

– Soția ta? *Audra?*

Fața lui Beverly era șocată, ochii imenși.

– Po-po-poșeta ei. L-lucrurile ei.

– Iisuse, Bill, murmură Richie. Nu e cu putință, știi as...

Îi găsise portofelul din piele de aligator, îl deschise și îl ridică.. Richie aprinse încă un chibrit și se pomeni privind un chip pe care-l văzuse într-o jumătate de duzină de filme. Fotografia de pe permisul de conducere emis în California al Audrei era mai puțin seducătoare, dar complet concludentă.

– Dar H-H-Henry a murit, și Victor, și B-B-Belch... Atunci, cine a dus-o?

Se ridică în picioare, holbîndu-se în jur la ei cu intensitate, cutremurat de frisoane:

– *Cine-a luat-o?*

Ben îi puse o mînă pe umăr.

– Cred c-am face mai bine să coborîm și să aflăm, ce zici?

Bill întoarse privirea spre el, ca neștiind sigur cine anume era Ben, apoi ochii i se limpeziră.

– M-mda. E-E-Eddie?

– Bill, îmi pare rău.

– Poți să te ag-agăți?

– M-am mai agățat o dată.

Bill se aplecă, iar Eddie își petrecu brațul drept pe după gîtul său. Ben și Richie îl împinseră în sus pînă ce-și putu încovriga picioarele împrejurul taliei lui Bill. În timp ce Bill își arunca stîngaci un picior peste marginea cilindrului, Ben văzu că ochii lui Eddie erau închiși strîns... Și o clipă i se păru că aude cea mai hidoasă șarjă de cavalerie din lume tropăind prin tufișuri. Se întoarse, așteptîndu-se să-i vadă pe cei trei ieșind din ceață și din rugi, dar tot ce auzi era briza ce se întețea sunînd prin bambuși la vreun sfert de kilometru de acolo. Toți vechii lui dușmani erau morți de acum.

Bill apucă buza de ciment aspru a cilindrului și-și căută pe pipăite drumul în jos, pas cu pas și treaptă cu treaptă. Eddie îl ținea ca în ghearele morții, iar Bill abia mai putea respira. *Poșeta ei, Doamne Sfinte, cum a ajuns aici poșeta ei? Nu contează. Dar dacă Tu ești aici, Doamne, și dacă primești cereri, fă să nu fi pățit nimic, fă să nu sufere din cauza celor pe care le-am făcut Bev și cu mine în noaptea asta sau din cauza a ceea ce-am făcut eu într-o vară cînd eram băiat... Și oare clovnul a fost? Oare Bob Gray a pus mîna pe ea? Dacă da, atunci nu știu dacă Dumnezeu însuși ar mai putea s-o ajute.*

– Mi-e frică, Bill, spuse Eddie cu glas subțire.

Bill atinse cu piciorul apa rece și încremenită. Se cufundă în ea, amintindu-și senzația și mirosul stătut, amintindu-și starea de claustrofobie pe care i-o dăduse locul acela... Și, că tot veni vorba, ce li se întîmplase? Cum se descurcaseră prin canalele și tunelurile astea? Unde se duseseră, exact, și cum anume ieșiseră din nou la suprafață? Tot nu-și putea aminti nimic din acestea; nu se putea gîndi decît la Audra.

– Și m-m-mie.

Se ghemui pe jumătate, tresărind cînd apa rece îi intră în pantaloni și peste testicule, și-l lăsă jos pe Eddie. Rămaseră în apă pînă la fluierele picioarelor, privindu-i pe ceilalți cum coborau scara.

Capitolul 21
SUB ORAȘ

1

Monstrul, august 1958

S-a întîmplat ceva nou.

Pentru prima oară într-o veșnicie, ceva nou.

Înaintea universului existaseră doar două lucruri. Unul era Monstrul însuși, iar celălalt era Țestoasa. Țestoasa era o făptură proastă și bătrînă care nu ieșea niciodată din carapacea sa. Monstrul se gîndea că poate Țestoasa murise, că pierise de vreun miliard de ani. Și chiar dacă nu era așa, tot o creatură proastă și bătrînă rămînea, și, chiar dacă Țestoasa vomase universul pe de-a-ntregul, asta nu schimba cu nimic realitatea prostiei sale.

Monstrul sosise aici la mult timp după ce Țestoasa se retrăsese în carapace, venise aici pe Pămînt și descoperise un abis de imaginație care era aproape *nou,* aproape *interesant. Această calitate a imaginației îmbogățea foarte mult hrana. Dinții Monstrului sfîșiau carne condimentată cu spaime exotice și temeri voluptuoase: visau la fiare ale nopții și nisipuri mișcătoare; în pofida propriei lor voințe, contemplau hăuri nesfîrșite.*

Pe baza acestei hrane, Monstrul exista într-un ciclu simplu de stare de veghe ca să mănînce și de somn ca să viseze. Crease un loc după chipul și asemănarea sa și privea asupra acestui loc cu drag prin luminile moarte ce-i serveau drept ochi. Derry era stîna, oamenii din Derry erau turma sa. Lucrurile își urmaseră cursul.

Apoi... Acești copii.

Ceva nou.

Pentru prima oară într-o veșnicie.

Cînd Monstrul țîșnise în casa de pe Neibolt Street, vrînd să-i ucidă pe toți, cu o vagă stinghereală că nu reușise s-o fi făcut deja (și cu siguranță stînjeneala aceea fusese primul lucru nou), se întîmplase ceva complet *neașteptat,* complet *de neconceput, și simțise* durere, *un mare vuiet de* durere *străbătîndu-i în întregime forma pe care și-o asumase, și un moment mai cunoscuse și frica, fiindcă singurul lucru pe care-l aveau în comun Monstrul și Țestoasa proastă și bătrînă cu cosmologia macrouniversului din afara netrebnicului ou al acestui univers nu era decît acesta: toate făpturile vii trebuie să se supună legilor formei de viață pe care o locuiesc. Pentru prima oară Monstrul își dădu seama că facultatea sa de a-și schimba formele ar putea acționa și împotriva sa. Niciodată nu mai cunoscuse* durerea, *niciodată nu mai cunoscuse* frica, *și un moment crezuse că s-ar putea să moară – oh, capul său se umpluse de o enormă* durere *alb-argintie și răgise, și miorlăise, și urlase și, cumva, copiii scăpaseră.*

Dar acum veneau. Intraseră pe domeniul de sub oraș al Monstrului, șapte copii inconștienți orbecăind prin beznă fără lumini sau arme. Acum avea să-i ucidă, cu siguranță că așa se va întîmpla.

Monstrul descoperise ceva foarte important pentru el însuși: nu dorea schimbarea sau surpriza. Nu dorea noutăți, niciodată. Nu voia decît să mănînce, să doarmă, să se trezească și iar să mănînce.

Ca urmare a durerii și a acelei frici scurte și scăpărătoare se mai trezise încă o nouă stare emoțională (nouă așa cum erau pentru Monstru toate emoțiile veritabile, deși el avea o mare putere de stimulare a emoțiilor): furia. Avea să-i ucidă pe copii pentru că, prin cine știe ce uluitor accident, îi aduseseră o vătămare. Dar mai întîi el, Monstrul, avea să-i facă să sufere pentru acel unic moment cînd îi treziseră teama de ei.

Veniți dar la mine, *spuse Monstrul în sinea sa, ascultîndu-i cum se apropiau.* Veniți la mine, copii, să vedeți cum plutim aici jos... Cum plutim cu toții.

Și totuși persista un gînd ce se insinua indiferent cît de tare încerca el să-l alunge. Doar atît: dacă toate lucrurile se scurgeau din Monstru (așa cum fusese cu siguranță de cînd Țestoasa vomitase universul, leșinînd apoi în carapacea sa), cum să poată orice făptură a acestei lumi sau a oricărei alteia să îl înșele sau să îl rănească pe Monstru, indiferent cît de scurt sau superficial? Cum era posibil așa ceva?

Și astfel, un ultim lucru nou îi apăruse Monstrului, nu emoție de astă dată, ci speculație la rece: dacă Monstrul nu era singur, așa cum crezuse întotdeauna?

Dacă exista un Altul?

Și dacă, prin urmare, acești copii erau agenți ai acelui Altul?

Dacă... dacă...

Monstrul începu să tremure.

Ura era nouă. Vătămarea era nouă. Împiedicarea atingerii scopurilor lui era nouă. Dar cel mai cumplit lucru nou era acea frică. Nu frica de copii, aceea trecuse, ci frica de-a nu fi fost unic.

Nu. Nu exista nici un altul. Firește că nu. Poate pentru că erau copii, imaginațiile lor dețineau o anume putere primordială pe care Monstrul o subestimase un scurt răstimp. Acum însă, că veneau, Monstrul avea să-i lase să vină. Vor veni, iar el îi va arunca unul cîte unul în macrounivers... În luminile moarte ale ochilor săi.

Da.

Cînd vor ajunge aici, Monstrul îi va arunca, zbierînd și scoși din minți, în luminile moarte.

2

În tuneluri, 2.15 după-amiaza

Bev și Richie aveau poate zece chibrituri cu totul, dar Bill nu le dădea voie să le folosească. Deocamdată, cel puțin, încă mai domnea în canal o lumină difuză. Nu prea multă, dar putea distinge cale de patru pași în fața sa, și, cîtă vreme putea continua astfel, aveau să facă economie de chibrituri.

Bănuia că puțina lumină de care beneficiau provenea din ventilațiile aflate la curbe, deasupra capetelor lor, poate chiar de la găurile rotunde ale capacelor. Faptul că se aflau sub oraș părea peste măsură de ciudat, dar cu siguranță între timp ajunseseră acolo.

Acum apa era mai adîncă. De trei ori plutiseră pe lîngă ei animale moarte: un șobolan, un pisoi, un obiect umflat și lucios ce putea să fi fost un mic buștean. Îl auzi pe unul dintre ceilalți murmurînd dezgustat.

Torentul prin care înaintau curgea relativ placid, dar asta avea să se sfîrșească destul de curînd: nu prea departe în fața lor se auzea un vuiet găunos și constant. Tunelul cotea la dreapta. Dădură colțul și ajunseră la trei conducte prin care se vărsa apă într-a lor. Erau aliniate vertical ca felinarele unui semafor rutier. Aici lua sfîrșit canalul. Lumina era puțin mai puternică. Bill privi în sus și văzu că se aflau într-un puț pătrat cu pereți de piatră, înalt cam de cinci metri. În capătul acestuia se găsea un grilaj de canal prin care apa șiroia peste ei cu găleata. Parcă ar fi stat sub un duș primitiv.

Bill observă neputincios cele trei țevi. Prin cea de sus curgea apă aproape limpede, deși purta cu ea frunze, bețe și mici gunoaie – chiștoace de țigară, ambalaje de gumă de mestecat, chestii de astea. Conducta din mijloc vărsa apă cenușie. Iar prin cea de jos venea un torent gri-maroniu de apă de canal cu cocoloașe.

– E-E-Eddie!

Eddie veni bălăcindu-se pînă lîngă el. Părul îi stătea lipit de cap. Ghipsul devenise o mizerie udă, șiroindă.

– Pr-pr-prin ca-ca-care?

Dacă voiai să știi cum să construiești ceva, îl întrebai pe Ben; dacă voiai să știi ce drum să alegi, i te adresai lui Eddie. Nu vorbeau despre asta, dar o știau cu toții. Dacă te aflai într-o zonă necunoscută și voiai să ajungi înapoi într-un loc pe care-l știai, Eddie te putea conduce acolo, cotind la stînga și la dreapta cu încredere neabătută pînă nu mai aveai încotro decît să-l urmezi și să speri că treaba va ieși bine... Ceea ce părea să se întîmple întotdeauna. Bill îi spusese lui Richie odată că, pe vremea cînd el și Eddie tocmai începuseră să se joace pe Maidan, el, Bill, se temea mereu să nu se rătăcească. Eddie nu cunoștea asemenea temeri, și întotdeauna ieșeau amîndoi în locul unde spunea el c-o să ajungă. „Dacă m-m-m-aș pi-pierde în Pădurea Hainesville și ar fi cu mine și E-Eddie, nu mi-aș fa-face nici o gr-rijă", îi spusese Bill lui Richie. „Pur și simplu *șt-șt-stie*. Ta-ta-tata zice că unii oameni pa-parcă a-ar avea o bu-bu-busolă în cap. A-a-așa-i și Eddie."

– *Nu te-aud!* strigă Eddie.

– Am întrebat pri-prin *care*.

– Prin care *ce*?

Eddie ținea strîns inhalatorul în mîna sănătoasă, iar Bill își spuse că de fapt arăta mai curînd ca un guzgan înecat decît ca un copil.

– Prin care o *lu-lu-luăm*?

– Păi, asta depinde de unde vrem să mergem, răspunse Eddie, iar Bill l-ar fi strîns de gît cu plăcere, deși întrebarea era perfect firească.

Eddie privea a îndoială la cele trei țevi. Ar fi putut încăpea în oricare dintre ele, dar cea de jos arăta destul de scîrboasă.

Bill le făcu semn celorlalți să se dispună în cerc.

– Unde mama mă-sii *este* Mo-Mo-Monstrul? îi întrebă el.

– În centrul orașului, răspunse prompt Richie. Exact sub centrul orașului. Lîngă Canal.

Beverly dădea din cap. La fel și Ben. La fel și Stan.

– M-M-Mike?

– Da. Acolo este. Lîngă Canal. Sau sub el. Bill privi din nou la Eddie:

– Pri-pri-prin care?

Eddie arătă fără tragere de inimă spre conducta de jos... Și, deși lui Bill i se înmuie inima, nu era surprins deloc.

– Prin aia.

– O, splendid, făcu nefericit Stan. Aia-i o conductă cu căcat.

– N-o să..., începu Mike, și se întrerupse.

Înclină capul și ascultă atent. Avea ochii alarmați.

– Ce..., dădu să întrebe Bill, dar Mike duse un deget la buze.

Acum Bill le putea auzi și el: plescăieli. Apropiindu-se. Mormăituri și cuvinte înfundate. Henry tot nu renunțase.

– Repede, spuse Ben. Să mergem!

Stan privi înapoi pe unde veniseră, apoi se uită la cea mai de jos dintre cele trei conducte. Strînse cu putere din buze și dădu din cap:

– Hai să mergem. Căcatul se spală.

– Stan Omu' Trage Una Bună! strigă Richie. Buba-buba-buba...

– Richie, ai de gînd să-ți ții *gura!* șuieră la el Beverly.

Bill îi conduse pînă la conductă, strîmbîndu-se cînd simți mirosul, și se tîrî înăuntru. Mirosul de canal, de căcat, dar mai era acolo și un alt miros, nu-i așa? Un miros mai amenințător, mai primejdios. Dacă mîrîitul unui animal ar putea avea miros (și, bănuia Bill, era posibil, dacă animalul în chestiune mîncase cele cuvenite), ar fi semănat cu acest miros de fond. *Ne îndreptăm în direcția potrivită, nu încape vorbă. Monstrul a trecut pe aici... Și a trecut mult pe aici.*

Nu parcurseseră douăzeci de pași, și aerul devenise deja rînced și otrăvitor. Bill își tîra încet picioarele înaintînd printr-o substanță care nu era noroi. Privi înapoi peste umăr și spuse:

– St-st-stai imediat în u-u-urma mea, E-E-Eddie. O să am ne-ne-voie de ti-tine.

Lumina păli pînă la cenușiul cel mai slab, se menținu astfel puțină vreme, după care se stinse și rămaseră

(din senin)

în întuneric. Bill se trudea înainte prin duhoare, simțind că o despica aproape fizicește, cu o mînă întinsă înainte, o parte din el așteptîndu-se ca dintr-un moment în altul să dea peste păr aspru și ochi verzi ca niște lămpi deschizîndu-se în beznă. Sfîrșitul avea să sosească într-o flacără fierbinte de durere cînd Monstrul o să-i înfulece capul de pe umeri.

Tenebrele erau pline de sunete, toate amplificate și cu ecouri. Își auzea prietenii foindu-se în urma sa, cîteodată murmurînd cîte ceva. Se mai auzeau gîlgîieli și gemete stranii, metalice. Odată, un șuvoi de apă grețos de caldă șiroi peste și printre picioarele lui, udîndu-l pînă la coapse și făcîndu-l să se clatine înapoi pe călcîie. Îl simți pe Eddie apucîndu-l înnebunit de spinarea cămășii, după care micul torent slăbi. De la coada șirului, Richie urlă a haz de necaz:

– Cred că tocmai s-a pișat cineva pe noi, Bill.

Bill auzea apa canalizării curgînd în izbucniri controlate prin rețeaua țevilor mai mici, care acum trebuie că se aflau deasupra capetelor lor. Își aminti conversația cu tatăl său despre canalele din Derry și bănui că știa ce țeavă era aceea – avea menirea de a prelua surplusul ce nu se forma decît în timpul ploilor abundente și al sezonului inundațiilor. Lichidul de sus părăsea orașul Derry pentru a se vărsa în Torrault Stream și în Rîul Penobscot. Orașului nu-i plăcea să-și verse dejecțiile în Kenduskeag pentru că ar fi făcut Canalul să pută. Dar toată apa așa-zis cenușie se elimina în Kenduskeag, și, dacă era prea multă ca să-i facă față conductele normale, intervenea o țeavă de evacuare... Precum cea pe care tocmai o întîlniseră. Dacă fusese una, putea fi și o alta. Privi în sus neliniștit, incapabil să vadă ceva, dar știind că trebuia să fie grătare în arcul superior al conductei, probabil și în laturi, și că din clipă-n clipă se putea să...

Nu-și dădu seama că ajunsese la capătul tunelului decît cînd căzu din el și se clătină înainte, rotindu-și brațele într-un efort neputincios de a-și menține echilibrul. Căzu pe burtă într-o masă semisolidă aflată cam la șaizeci de centimetri sub gura conductei din care tocmai ieșise. Ceva îi fugi peste mînă, chițcăind. Cu un țipăt, se ridică în șezut

ținîndu-și la piept mîna ce-l înțepa, conștient că tocmai fugise peste ea un șobolan; simțise tîrîirea scîrboasă și solzoasă a cozii sale plești.

Încercă să se salte în picioare și dădu cu capul de plafonul jos al noii conducte. Lovitura strașnică îl doborî pe Bill la loc în genunchi, iar flori mari și roșii îi explodară în întuneric dinaintea ochilor.

– Aveți g-g-grijă! își auzi el glasul strigînd; vorbele aveau un ecou plat. Aici e un prag! E-Eddie! U-u-unde e-ești?

– Aici!

Mîna lui Eddie se frecă de nasul lui Bill căutînd orbește.

– Ajută-mă să ies, Bill, nu văd nimic! E...

Răsună un enorm plescăit apos. Beverly, Mike și Richie țipară la unison. În lumina zilei, perfecta armonie a lor trei ar fi fost comică; aici jos, în beznă, în canale, era terifiantă. Deodată toți căzură de-a berbeleacul. Bill îl apucă pe Eddie în brațe ca un urs, încercînd să-i ocrotească fractura.

– O, Hristoase, credeam c-o să mă-nec, gemu Richie. Ne-a făcut fleașcă – fir-ar să fie, un duș de căcat, o, grozav, ar trebui să facă o excursie cu clasa aici într-o zi, Bill, l-am putea ruga pe domnul Garson s-o conducă...

– Iar domnișoara Jimmison ar putea oferi pe urmă o lectură pe teme de igienă, spuse Ben cu glas tremurat, și toți rîseră ascuțit.

În timp ce rîsetele se stingeau, Stan izbucni deodată în lacrimi nefericite.

– Nu, nu, dom'le, făcu Richie, cuprinzîndu-l pe dibuite de umerii lipicioși. O să ne faci pe toți să plîngem, dom'le.

– N-am nimic! spuse cu glas sonor Stan, continuînd să plîngă. Pot îndura să-mi fie frică, dar *nu suport* să fiu așa de murdar, nu suport să nu știu unde sînt...

– C-crezi că v-v-vreun chi-chibrit din a-a-alea o mai fi bun la c-ceva? îl întrebă Bill pe Richie.

– Pe-ale mele i le-am dat lui Bev.

Bill simți o mînă atingîndu-i-o pe a sa în întuneric și îndesîndu-i în ea un plic de chibrituri. Erau uscate.

– Le-am ținut la subsuoară, spuse fata. S-ar putea să mai meargă. Oricum, poți să le-ncerci.

Bill rupse un chibrit de pe cotor și-l scăpără. Se aprinse cu un mic pocnet, iar băiatul îl ridică în sus. Prietenii săi stăteau adunați laolaltă, tresărind la vederea scurtei străfulgerări de lumină. Erau stropiți și

mînjiți cu mizerie și toți arătau foarte tineri, și foarte speriați, și foarte vulnerabili. În spatele lor se vedea conducta pe unde veniseră. Cea în care se aflau acum era și mai strîmtă. Mergea drept în ambele direcții, avînd pardoseala așternută cu straturi de sedimente grețoase. Și...

Trase iute aer în piept, șuierător, și scutură flacăra ce-i atinsese degetele. Ascultă și auzi sunete de apă curgînd repede, de apă picurînd, vuietul plin, ocazional, al valvelor de evacuare cînd se deschideau, trimițînd noi valuri din canale în Kenduskeag, care se găsea acum la Dumnezeu știe cîți kilometri în urma lor. Nu-i auzea pe Henry și pe ceilalți – nu încă.

Spuse calm:

– În dreapta mea e un ca-ca-ca-ca-cadavru. Cam la t-t-trei metri d-de no-oi. Cred că s-ar pu-putea să fie Pa-Pa-Pa...

– Patrick? întrebă Beverly, cu vocea tremurîndu-i în pragul isteriei. E Patrick Hockstetter?

– D-d-da. Vrei să mai a-a-prind în-în-încă un c-chibrit?

– Trebuie, Bill, spuse Eddie. Dacă nu văd cum merge conducta, nu știu încotro s-o luăm.

Bill aprinse chibritul. La lumina lui, văzură cu toții mormanul verde și umflat ce fusese Patrick Hocksletter. Cadavrul le rînjea în întuneric cu oribilă amiciție, dar numai cu o jumătate de față; șobolanii din canal se ocupaseră de restul. Cărțile de la școala de vară ale lui Patrick erau împrăștiate în jurul lui, umflate de umezeală pînă la proporțiile unor dicționare.

– Hristoase, spuse răgușit Mike, cu ochii mari.

– Iarăși îi aud, interveni Beverly. Pe Henry și pe ceilalți.

Probabil că acustica purtase și glasul său pînă la ei; Henry urlă spre adîncul conductei și o clipă păru că era chiar alături.

– *Pun eu mîna pe voiiiii...*

– V-așteptăm! strigă Richie; avea ochii strălucitori, jucăuși, febrili. Tot înainte, craci-de-banană! Aici e exact ca într-o piscină! Tot îna...

În clipa aceea se auzi din conductă un zbieret de-o asemenea groază și durere nebună, încît chibritul ce-i sfîrîia lui Bill între degete căzu și se stinse. Brațul lui Eddie se încolăcise peste el, iar Bill îl strînse pe Eddie la rîndul său, simțindu-i trupul tremurînd ca un cablu străbătut de un curent electric foarte puternic, în timp ce Stan Uris se lipea de ei pe partea cealaltă. Urletul acela creștea, creștea... Apoi urmă un zgomot gros și obscen ca un fîlfîit, și răcnetul fu retezat.

– Ceva l-a prins pe unul dintre ei, icni Mike îngrozit, în întuneric. Ceva... Monstrul... Bill, trebuie să ieșim de-aici... Te rog...

Bill îi auzea pe cei rămași – unul sau doi, cu acustica aceea era imposibil de spus – poticnindu-se și zbătîndu-se prin conductă spre ei.

– Pe-pe u-u-unde, Eddie? întrebă el zorit. Ș-șt-știi?

– Spre Canal? întrebă Eddie, tremurînd în brațele lui Bill.

– Da!

– La dreapta. Pe lîngă Patrick... Ori peste el.

Vocea lui Eddie se înăspri dintr-o dată:

– Nu dau o para chioară. Era unul dintre cei care mi-au rupt brațul. M-a mai scuipat și în față.

– Să me-mergem, zise Bill, privind înapoi spre conducta de canalizare din care tocmai ieșiseră, î-în și-șir! Țineți-vă mî-mî-mîna unul p-pe a-a-altul, ca-na-na-nainte!

Bîjbîi în față, frecîndu-și umărul drept de-a lungul suprafeței de porțelan slinos a conductei și scrîșnind din dinți, nedorind să calce pe Patrick... Sau în el.

Așa că se tîrîră mai departe prin beznă, în timp ce apele șiroiau de jur-împrejurul lor și în vreme ce afară furtuna umbla și vocifera și aducea o beznă timpurie peste Derry – o întunecime care urla cu vînt și se bîlbîia cu foc electric și trosnea cu copaci doborîți ce răsunau ca țipetele de moarte ale uriașelor creaturi preistorice.

3

Monstrul, mai 1985

Acum soseau din nou și, cîtă vreme totul decursese cam așa cum prevăzuse Monstrul, revenise și ceva ce el nu prevăzuse: acea înnebunitoare, chinuitoare frică... acea senzație că ar fi existat un Altul. Monstrul ura frica, s-ar fi întors asupra ei și-ar fi mîncat-o de i-ar fi stat în putință... Dar frica dănțuia batjocoritoare și de neatins, iar Monstrul nu putea ucide frica decît ucigîndu-i pe ei.

Cu siguranță că nu avea nici o nevoie de o asemenea frică; acum erau mai bătrîni, iar numărul lor fusese redus de la șapte la cinci. Cinci era un număr al puterii, însă nu avea calitatea mistică și

talismanică a lui șapte. Era adevărat că dulăul lui nu reușise să-l ucidă pe bibliotecar, dar bibliotecarul avea să moară în spital. Mai tîrziu, chiar înainte ca aurora să atingă cerul, Monstrul urma să trimită un infirmier cu un prost obicei legat de pilule otrăvitoare să-l lichideze pe bibliotecar o dată pentru totdeauna.

Femeia scriitorului era acum cu Monstrul, vie, și totuși nu tocmai vie – mințile îi fuseseră complet distruse la prima vedere a Monstrului, așa cum era el în realitate, cu toate micile sale măști și sclipiciuri lepădate – și toate sclipiciurile nu erau decît oglinzi, firește, reflectînd spectatorului îngrozit cea mai rea imagine pe care-o avea în propria-i minte, imagini heliografice precum cele dintr-o oglindă ce poate azvîrli reflexia soarelui într-un neștiutor ochi larg deschis, năucindu-l pînă la orbire.

Acum mintea nevestei scriitorului era cu Monstrul, în Monstru, dincolo de capătul macrouniversului; în întunecimea de dincolo de Țestoasă, pe tărîmurile de dincolo de orice tărîm.

Ea era în ochiul Monstrului; ea era în mintea Monstrului.

Ea era în luminile moarte.

O, dar sclipiciurile erau distractive. Hanlon, de exemplu. Nu-și va fi amintind, nu în mod conștient, dar mama sa i-ar fi putut spune de unde venea pasărea pe care o văzuse la Oțelărie. Cînd era bebeluș în vîrstă doar de șase luni, mama sa îl lăsase adormit în leagăn lîngă casă, pe cînd ea se dusese în spate să întindă cearșafuri și scutece la uscat. Orăcăielile lui o readuseseră în fugă. O cioară enormă poposise pe marginea căruciorului și-l ciugulea pe micuțul Mikey ca o creatură rea dintr-o poveste de la creșă. Țipase de durere și spaimă, incapabil să alunge pasărea, care simțise în el o pradă slabă. Femeia lovise cioara cu pumnul, izgonind-o, văzuse că făcuse să sîngereze brațele sugarului în două, trei locuri și-l dusese la doctorul Stillwagon să-i facă un vaccin antitetanic. O parte din Mike ținuse întotdeauna minte cele întîmplate – copil așa mititel, pasăre uriașă –, iar, cînd Monstrul venise la el, Mike văzuse iarăși pasărea uriașă.

Dar, cînd dulăul-soț al fetei de dinainte o adusese pe femeia scriitorului, Monstrul nu-și pusese nici o mască – Monstrul nu se costuma cînd se găsea acasă. Dulăul-soț îl privise o dată și căzuse mort de spaimă, cenușiu la față și cu ochii umplîndu-i-se de sîngele ce-i țîșnise din creier printr-o duzină de locuri. Femeia scriitorului emisese un singur

gînd, puternic și înfricoșat – O SFINTE IISUSE E FEMELĂ – și apoi toate gîndurile îi încetaseră. Înota în luminile moarte. Monstrul coborî de la locul său și se îngriji de rămășițele fizice ale femeii; le prepară pentru masa de mai tîrziu. Acum Audra Denbrough spînzura sus în mijlocul lucrurilor, înfășurată în fir e de mătase, cu capul bălăbănindu-i-se în scobitura umărului, cu ochii larg deschiși și sticloși, cu degetele de la picioare îndreptate în jos.

Dar încă mai exista putere în ei. Diminuată și totuși prezentă. Veniseră aici copii fiind și cumva, împotriva tuturor sorților, împotriva a tot ce trebuia *să fie, a tot ce* putea *fi, vătămaseră rău Monstrul, aproape o uciseseră, o forțaseră să se refugieze departe în adîncurile pămîntului, unde se aciuise, rănită, și plină de ură, și tremurînd într-o tot mai întinsă băltoacă a propriului ei sînge de neimaginat pentru nici o minte omenească.*

Așa că, încă un lucru nou, dacă nu vă e cu supărare: pentru prima oară în necontenita sa istorie, Monstrul trebuia să facă un plan; pentru prima oară Monstrului îi era teamă să își ia ce dorea din Derry, terenul său personal de vînătoare.

Întotdeauna îi plăcuseră copiii. Mulți adulți puteau fi folosiți fără a ști măcar că fuseseră folosiți, iar Monstrul se hrănise chiar și cu cîțiva dintre cei mai bătrîni de-a lungul anilor – adulții aveau propriile lor spaime, iar glandele lor puteau fi captate, deschise astfel ca toate chimicalele fricii să le inunde trupul și să le săreze carnea. Dar temerile lor erau în majoritate prea complexe. Temerile copiilor erau mai simple și, de obicei, mai puternice. Temerile copiilor puteau fi adesea atrase sub o singură față... Și dacă era nevoie de momeală, ei bine, ce copil nu îndrăgește clovnii?

Monstrul înțelegea vag că acești copii întorseseră cumva propriile sale arme împotrivă-i – că, printr-o coincidență (cu siguranță nu intenționat, cu siguranță nu ghidați de mîna vreunui Altul), prin alăturarea a șapte minți extraordinar de imaginative. Monstrul fusese adusă într-o zonă de mare pericol. Oricare dintre aceștia șapte, singur, ar fi fost bucatele și tainul Monstrului, și, dacă nu se întîmpla să vină împreună, Monstrul sigur i-ar fi cules unul cîte unul, atrasă de calitatea intelectelor lor la fel cum leul poate fi atras spre o anume adăpătoare de mirosul zebrelor. Dar împreună descoperiseră un secret alarmant de care nici chiar Monstrul nu avusese cunoștință: credința

are două tăișuri. Dacă zece mii de țărani medievali creează vampiri crezîndu-i reali, poate exista unul – probabil un copil – care va imagina țărușul necesar pentru a-i ucide. Dar un țăruș nu e decît un lemn neghiob; mintea e barosul care-l înfige la locul său.

Și totuși, pînă la urmă Monstrul scăpase; se afundase adînc, iar copiii epuizați și înfricoșați preferaseră să n-o urmărească atunci cînd era vulnerabilă. Preferaseră s-o creadă moartă sau muribundă și se retrăseseră.

Monstrul-femelă era conștientă de jurămîntul lor și știuse că vor reveni, întocmai cum leul știe că zebra se va întoarce în cele din urmă la adăpătoare. Începuse să facă planuri chiar în timp ce o apucase picoteala. La deșteptare se va fi tămăduit, se va fi reînnoit – dar copilăria lor va fi ars ca șapte lumînări de seu. Fosta putere a imaginației lor va fi amuțit și slăbit. Nu-și vor mai închipui că în Kenduskeag sînt pești pirania, sau că, dacă pășești pe o crăpătură, poți într-adevăr să frîngi spinarea mamei, ori că, de ucizi o femelă de licurici ce-ți poposește pe cămașă, în noaptea aceea o să-ți ia casa foc. În locul acestora vor crede în polițele de asigurări. În loc de asta vor crede în vinul de la cină – un soi bun, dar nu prea pretențios, ca de pildă Pouilly-Fuissé '83, și lasă-l să respire, ospătar, ai înțeles? În loc de asta vor crede în televiziunea publică, în Gary Hart, în alergarea preventivă pentru atacurile de inimă, în renunțarea la carnea macră pentru a evita cancerul la colon. Vor crede în doctorița Ruth cînd e vorba să te fuți bine și-n Jerry Falvell cînd e vorba să îți salvezi sufletul. Cu fiecare an ce trece, visurile lor vor deveni tot mai mărunte. Și, cînd se va trezi, Monstrul o să-i cheme înapoi, da, înapoi, fiindcă frica e fertilă, copilul ei e mînia, iar mînia țipă că vrea răzbunare.

Monstrul îi va chema și apoi îi va ucide.

Numai că acum, că reveniseră, revenise și frica. Crescuseră mari, și fantezia le slăbise – dar nu atît de mult pe cît crezuse Monstrul. Monstrul simțise un spor amenințător și alarmant al puterii lor cînd se strînseseră laolaltă și pentru prima oară se întrebase dacă nu cumva făcuse o greșeală.

Dar de ce să fie pesimistă? Zarurile erau aruncate și nu toate semnele erau de rău augur. Scriitorul era pe jumătate înnebunit după nevastă-sa, și asta era bine. El era cel mai puternic, cel care

oarecum își antrenase mintea de-a lungul anilor pentru această confruntare, iar, cînd scriitorul va fi mort cu mațele vărsîndu-i-se din trup, cînd prețiosul lor „Bill Barosanul" va fi mort, ceilalți vor cădea iute pradă Monstrului.

Monstrul se va ospăta bine... Și apoi poate va coborî din nou în adîncuri. Și va dormita. O vreme.

4

În tuneluri, 4.30 dimineața

– Bill! strigă Richie în conducta cu ecou.

Se mișca pe cît putea de repede, dar asta nu însemna mare lucru.

Își amintea că, fiind copii, merseseră aplecați prin conducta aceea, care se îndepărta de stația de pompare de pe Maidan. Acum se tîra, iar tunelul părea imposibil de strîmt. Ochelarii tot voiau să-i lunece pe vîrful nasului, iar el și-i tot împingea la loc. Îi auzea pe Bev și Ben în urma sa.

– Bill! urlă din nou. Eddie!

– Sînt aici! pluti înapoi pînă la el vocea lui Eddie.

– Unde-i Bill? strigă Richie.

– Mai în față! răspunse Eddie; acum era foarte aproape, iar Richie mai degrabă îl simțea decît îl vedea, în fața sa. Nu vrea s-aștepte!

Capul lui Richie se ciocni de piciorul lui Eddie. Un moment mai tîrziu, Bev își înfipse creștetul în fundul lui Richie.

– Bill! zbieră Richie din toți bojocii, iar conducta îi canalizâ strigătul și i-l trimise înapoi, făcînd să-l doară propriile-i urechi. *Bill, așteaptă-ne! Trebuie să mergem împreună, ce, nu știi?*

Slab, cu ecou, Bill:

–Audra! Audra! Unde ești?

– Lua-te-ar dracu', Bill Barosane! strigă încet Richie.

Ochelarii îi căzură de pe nas. Înjură, pipăi după ei și și-i puse la loc, șiroind de apă. Trase aer în piept și strigă iar:

– *O să te rătăcești fără Eddie, futu-te-n cur de prost! Așteaptă! Așteaptă-ne și pe noi! M-auzi, Bill? AȘTEAPTĂ-NE ȘI PE NOI, FIR-AI AL DRACU'!*

Urmă un moment de tăcere chinuitoare. Părea că nu respirau nici unul. Tot ce putea auzi Richie era susurul îndepărtat al apei; de data asta canalul era secat, cu excepția cîte unei băltoace stătute.

– *Bill!*

Își trecu prin păr o mînă tremurîndă și se luptă să nu-i dea lacrimile.

– *HAIDE... TE ROG, OMULE! AȘTEAPTĂ-NE! TE ROG!*

Și, încă mai slab, glasul lui Bill ajunse pînă la ei:

– Aștept.

– Mulțumescu-Ți, Doamne, pentru micile-Ți daruri, murmură Richie și îl plesni pe Eddie peste fund. Dă-i.

– Nu știu cît o să mai pot doar c-un braț, răspunse a scuză Eddie.

– Dă-i bătaie oricum, îl îndemnă Richie, iar Eddie reîncepu să se tîrască.

Bill, hăituit și aproape epuizat, îi aștepta în puțul de scurgere unde cele trei conducte stăteau aliniate ca lentilele unui stop stins. Aici aveau loc destul ca să stea în picioare.

– Acolo, arătă Bill. C-Criss. Și B-B-B-Belch.

Priviră. Beverly gemu, iar Ben o cuprinse cu brațul. Scheletul lui Belch Huggins, învesmîntat în zdrențe putrezite, părea mai mult sau mai puțin intact. Ceea ce rămăsese din Victor nu avea cap. Bill privi de partea cealaltă a puțului și văzu un craniu rînjit.

Acolo era; acolo era și restul. *Trebuia să-l fi lăsat în pace, băieți,* spuse Bill în sinea sa și se înfioră. Sectorul acela al rețelei de canalizare nu mai era folosit. Richie considera că motivul era destul de clar. Uzina de tratare a reziduurilor își intrase în drepturi. La un moment dat, în anii cînd ei erau cu toții ocupați să se radă, să conducă mașina, să fumeze, să se mai și fută puțintel, să facă toate rahaturile astea grozave, Agenția de Protecție a Mediului hotărîse că deversarea apelor de canalizare brute – și chiar și a apei cenușii – în rîuri și fluvii era inadmisibilă. Așa că partea aceea a sistemului de canalizare pur și simplu intrase în descompunere, iar cadavrele lui Victor Criss și Belch Huggins se descompuseseră alături de ea. La fel ca Băieții Sălbatici ai lui Peter Pan, Victor și Belch nu mai crescuseră niciodată. Acolo erau scheletele a doi băieți în resturi zdrențuite de

tricouri și blugi ce putreziseră pînă la inconsistență. Mucegaiul crescuse pe xilofonul îndoit al cuștii toracice a lui Victor și peste acvila de pe catarama centurii ostășești.

– I-a prins Monstrul, spuse încet Ben. Mai țineți minte? Am auzit cînd s-a-ntîmplat.

– Audra a m-murit.

Glasul lui Bill avea inflexiuni metalice, neomenești. Adăugă:

– O știu.

– Nu știi *nimic!* exclamă Beverly cu o asemenea furie, încît Bill fremătă și o privi. Tot ce știi sigur e că mulți *alți* oameni au murit, în cea mai mare parte copii.

Traversă puțul pînă la el și i se opri în față cu mîinile în șolduri. Chipul și brațele-i erau mînjite cu murdărie, părul încleiat de noroi. Richie o găsea absolut magnifică.

– Și știi și cum a fost omorîtă.

– Ni-niciodată n-ar fi trebuit să-i s-s-spun u-unde mă du-duc. De ce-am făcut-o? De ce-am...

Mîinile femeii se repeziră înainte și-l apucară de cămașă. Uimit, Richie o privi cum îl zgîlțîie:

– Ajunge! Știi de ce-am venit! Am jurat, *și o vom face!* Mă înțelegi, Bill? Dacă a murit, a murit... *Dar Monstrul n-a murit!* Acum avem nevoie de tine. Pricepi? Avem *nevoie* de tine!

Începuse să plîngă.

– Așa că ține-te tare, pentru noi! Ține-te tare pentru noi ca înainte, că altminteri n-o să mai ieșim nici unul de-aici!

O privi un lung răstimp fără o vorbă, iar Richie se pomeni spunînd în sinea sa: *Haide, Bill Barosane. Haide, haide...*

Bill privi în jur, la ceilalți, și dădu din cap.

–E-Eddie.

– Sînt aici, Bill.

– M-mai ți-ții minte prin care c-c-conductă?

Eddie arătă pe lîngă Victor:

– Aia-i cea cu pricina. Pare cam micuță, nu?

Bill dădu iarăși din cap:

– O poți face? Cu bra-bra-brațul rupt?

– Pentru tine pot, Bill.

Bill surîse: cel mai istovit și mai teribil surîs pe care-l văzuse Richie în viața sa.

– Du-du-ne acolo, E-Eddie. Hai să-l dă-dăm gata.

5

În tuneluri, 4.55 dimineața

În timp ce se tîra, Bill își aminti de diferența de nivel din capătul acelei conducte, dar tot îl luă prin surprindere. La un moment dat, mîinile i se frecau de suprafața scorțoasă a vechii țevi; în următorul, patinau pe aer. Căzu în față și instinctiv se rostogoli, aterizînd pe un umăr, cu o trosnitură dureroasă.

– Fiți a-a-atenți! se auzi pe sine strigînd. Aicea-i ho-hopul! E-E-Eddie?

– Aici!

Una din mîinile lui Eddie șterse fruntea lui Bill.

– Poți să m-ajuți să ies?

Își petrecu brațele împrejurul lui Eddie și-l ridică, încercînd să aibă grijă de brațul vătămat. Ben veni următorul, apoi Bev și la urmă Richie.

– Mai ai ceva chi-chi-chibrituri, R-Richie?

– Am eu, răspunse Beverly.

Bill simți o mînă atingîndu-i-o pe a lui în întuneric și îndesîndu-i în ea un plic de chibrituri.

– Nu mai sînt decît opt sau zece, dar mai are și Ben. Din cameră.

– Le-ai ținut la su-su-subsuoară, B-Bev?

– De data asta nu, spuse ea și-l cuprinse cu brațele în beznă.

O strînse cu putere, ținînd ochii închiși și încercînd să absoarbă încurajarea pe care ea voia atît de mult să i-o transmită.

O eliberă blînd și aprinse un chibrit. Puterea amintirii era extraordinară – cu toții priviră în același timp spre dreapta. Ceea ce mai rămăsese din cadavrul lui Patrick Hockstetter era tot acolo, printre niște obiecte diforme și acoperite de mucegai ce puteau să fi fost cărți. Singurul lucru ce putea fi cu adevărat recunoscut era un semicerc proeminent de dinți, dintre care doi sau trei cu plombe.

Și ceva din apropiere. Un cerc lucitor abia zărit în lumina pîlpîitoare a chibritului.

Bill scutură chibritul și aprinse încă unul. Se aplecă să-l ridice.
– Verigheta Audrei.
Vocea îi era goală, lipsită de expresie. Chibritul i se stinse între degete. În beznă, își puse verigheta.
– Bill? făcu ezitant Richie. Ai idee

6

În tuneluri, 2.20 după-amiaza

cît timp rătăciseră prin tunelurile de sub Derry de cînd părăsiseră locul unde zăcea cadavrul lui Patrick Hockstetter, dar Bill era sigur că nu și-ar mai putea găsi niciodată calea de înapoiere. Se tot gîndea la ceea ce-i spusese tatăl său: *Poți rătăci acolo săptămîni întregi.* Dacă simțul orientării al lui Eddie îi lăsa acum de izbeliște, n-aveau nevoie de Monstru ca să-i omoare; aveau să rătăcească pînă mureau... Sau, dacă intrau în sectorul greșit al țevilor, pînă erau înecați ca șobolanii într-un butoi cu apă de ploaie.

Dar Eddie nu părea nici un pic îngrijorat. Din cînd în cînd îi cerea lui Bill să mai aprindă unul dintre tot mai puținele chibrituri, privea în jur gînditor, apoi pornea din nou la drum. Cotea la stînga și la dreapta aparent la voia întîmplării. Uneori conductele erau atît de mari încît Bill nu le putea atinge plafonul nici dacă întindea mîna. Cîteodată erau obligați să meargă tîrîș și, la un moment dat, timp de cinci oribile minute (care părură mai mult de cinci ore), își urmară drumul trîntiți pe burtă, acum cu Eddie în frunte și ceilalți după el, fiecare cu nasul în călcîiele celui din față.

Singurul lucru de care Bill era pe deplin sigur era acela că ajunseseră într-o porțiune scoasă din uz a sistemului de canalizare din Derry. Lăsaseră toate conductele active fie mult în urmă, fie mult deasupra. Vuietul apei curgînd slăbise pînă la un tunet îndepărtat. Aceste țevi erau mai vechi, nu din ceramică arsă, ci dintr-un material sfărîmicios, ca argila, din care se prelingeau uneori izvoare de lichid cu miros neplăcut. Duhorile dejecțiilor umane – acele mirosuri fetide care amenințaseră să-i sufoce pe toți – se risipiseră, dar le luase locul un alt miros, galben și străvechi, cu mult mai rău.

Ben credea că era mirosul mumiei. Lui Eddie îi mirosea ca leprosul. Richie se gîndea că duhnea precum cea mai veche jachetă de

flanelă din lume, acum putredă și în descompunere – o jachetă de țapinar, una foarte mare, destul de mare pentru un personaj ca Paul Bunyan, eventual. Beverly recunoștea putoarea sertarului de ciorapi al tatălui ei. În mintea lui Stan Uris trezea o amintire groaznică din cea mai fragedă pruncie – amintire ciudat de evreiască pentru un băiat ce n-avea decît cea mai cețoasă înțelegere a etniei sale. Mirosea ca lutul amestecat cu ulei și-l făcea să se gîndească la un demon fără ochi și gură numit Golem, un om de lut pe care evreii renegați se presupunea că îl plămădiseră în Evul Mediu pentru a-i salva de *goyii* ce-i jefuiau, le violau femeile și apoi îi trimiteau să-și facă bagajele. Mike se gîndea la izul uscat al penelor dintr-un cuib mort.

Cînd în sfîrșit ajunseră la capătul îngustei conducte, se prelinseră ca țiparii în jos pe suprafața curbată a alteia, care era orientată în unghi oblic față de cea prin care veniseră, și descoperiră că se puteau ridica din nou în picioare. Bill pipăi gămăliile chibriturilor rămase în plic. Patru. Gura i se strînse și hotărî să nu le spună celorlalți cît se apropiaseră de sfîrșitul luminii lor... decît dacă era absolută nevoie.

– Cu-cu-cum o d-duceți, b-b-băi?

Murmurară răspunsuri, iar el dădu din cap pe întuneric. Nici urmă de panică și nici o lacrimă de cînd cu ale lui Stan. Asta era bine. Dibui după mîinile lor și rămaseră astfel o vreme în beznă primindu-și și totodată dăruindu-și unii altora atingerea. Bill simțea în asta o exaltare limpede, un simțămînt cert că, într-un fel sau altul, valorau mai mult decît totalul celor șapte personalități ale lor; fuseseră reînsumați într-un întreg mai puternic.

Aprinse unul dintre chibriturile rămase și văzură un tunel îngust întinzîndu-se într-o pantă coborîtoare. Capătul superior al acestei țevi era festonat cu pînze de păianjen lăbărțate, unele rupte de apă și atîrnînd ca niște lințolii. Vederea lor îi stîrni lui Bill un fior atavic. Aici pardoseala era uscată, dar acoperită cu un strat gros de mîl străvechi și ceva ce ar fi putut să fie frunze, mucegai... Sau niște excremente de neînchipuit. Mai încolo văzu un morman de oase și niște zdrențe verzi. Poate să fi fost cîndva materialul numit „bumbac lustruit", haine de muncitor. Bill își închipui vreun lucrător la Departamentul Canalizării sau la Departamentul Apelor care se pierduse, rătăcise pînă aici și fusese descoperit...

Chibritul sfîrîi. Îi înclină vîrful în jos, pentru ca lumina să țină puțin mai mult.

– Ș-ș-știi unde sî-sî-sîntem? îl întrebă el pe Eddie.

Eddie arătă în josul deschizăturii ușor strîmbe a tunelului:

– Canalu-i într-acolo. La nici juma' de kilometru, dacă ăla n-o ia în altă direcție. Acum sîntem exact sub Up-Mile Hill, cred. Dar, Bill...

Flacăra chibritului îi arse degetele lui Bill, iar acesta îi dădu drumu. Rămaseră din nou în întuneric. Cineva – lui Bill i se păru că era Beverly – oftă. Înainte însă ca flacăra să se fi stins, văzu îngrijorarea de pe chipul lui Eddie.

– C-c-ce? Ce es-este?

– Cînd spun că sîntem sub Up-Mile Hill, înțeleg că sîntem *chiar* sub ea. De-acum s-a făcut foarte multă vreme de cînd tot coborîm. Nimeni n-ar instala *vreodată* conducte de canalizare la o asemenea adîncime. Cînd sapi un tunel atît de adînc, îl numești galerie de mină.

– La ce adîncime presupui că ne aflăm, Eddie? întrebă Richie.

– La un sfert de kilometru. Poate mai mult.

– Doamne-ferește! exclamă Beverly.

– Oricum astea nu-s țevi de canalizare, spuse Stan din spatele lor. Poți să-ți dai seama după miros. E nasol, dar nu-i miros de *canal.*

– Cred că mai curînd aș mirosi un canal, spuse Ben. Aici miroase ca...

Un urlet pluti în jos pînă la ei, ieșind din gura conductei pe care tocmai o părăsiseră și ridicîndu-i lui Bill părul de pe ceafă. Toți șapte se strînseră laolaltă, agățîndu-se unul de altul.

...Mîna pe voi, pui de cățea. Punem noi mîna pe voooooooi...

– Henry, suflă Eddie. O, Doamne, tot mai vine după noi.

– Nu mă surprinde, replică Richie. Unii sînt prea proști ca să se lase.

Puteau auzi gîfîieli slabe, tîrșîit de pantofi, foșnetul hainelor.

Voooooooooi...

– Ha-ha-haideți, îi chemă Bill.

Porniră în josul conductei, acum mergînd doi cîte doi cu excepția lui Mike, care venea la coada șirului: Bill și Eddie, Richie și Bev, Ben și Stan.

– C-c-cît de de-departe-n u-u-urmă crezi că-că-i H-H-Henry?

– N-am cum să spun, Bill Barosane. Ecourile sînt proaste, zise Eddie și coborî glasul. Ai văzut grămada aia de oase?

– D-d-da, răspunse Bill, vorbind și el mai încet.

– Alături de haine era o centură de scule. Cred că era un tip de la Departamentul Apelor.

– Și e-e-eu cre-cred.

– De cît timp ai zice că?...

– N-n-nu șt-șt-știu.

Eddie îi strînse pe întuneric brațul lui Bill cu mîna teafără.

Trecuseră poate cincisprezece minute, cînd auziră ceva apropiindu-se de ei prin beznă.

Richie se opri, înghețat din creștet pînă-n tălpi. Deodată avu din nou vîrsta de trei ani. Ascultă mișcarea aceea foită, strivită – apropiindu-se de ei, apropiindu-se – și sunetele șoptitoare, ca de crengi, ce-o însoțeau, și încă înainte ca Bill să scapere un chibrit știu ce era.

– *Ochiul!* zbieră. *Hristoase, e Ochiul Tîrîtor!*

O clipă, ceilalți n-au fost siguri de ceea ce vedeau (Beverly avu impresia că tatăl ei o găsise chiar și aici, iar Eddie avu o viziune fugară a lui Patrick Hockstetter revenit la viață; într-un fel sau altul Patrick îi depășise și ajunsese în fața lor), dar țipătul lui Richie, *certitudinea* lui Richie, fixă forma pentru toți. Văzură ce vedea și Richie.

Un Ochi gigantic umplea tunelul, cu pupila sticloasă și neagră de doi coți în diametru și irisul de un roșiatic-mîlos. Albul era umflat, membranos, dantelat cu vinișoare roșii care pulsau ritmic. Era o oroare gelatinoasă, fără pleoape, fără gene, ce se mișca pe un pat de tentacule cu înfățișare de carne vie. Acestea bîjbîiau pe suprafața sfărîmicioasă a tunelului și se afundau în ea ca niște degete, astfel că impresia percepută în lumina chibritului sfîrîitor al lui Bill era aceea a unui Ochi căruia îi crescuseră cumva degete de coșmar ce-l trăgeau înainte.

Se zgîia la ei eu lăcomie albă și febrilă. Chibritul se stinse.

Pe întuneric, Bill simți acele tentacule rămuroase mîngîindu-i gleznele, gambele... Dar nu se putea mișca. Trupul îi era țintuit pe loc. Simțea cum se apropie Monstrul; simțea căldura iradiind din Monstru și putea auzi pulsul umed al sîngelui irigîndu-i membranele. Își imagină senzația lipicioasă pe care urma s-o aibă cînd Monstrul îl va atinge, și tot nu se simți în stare să urle. Nici chiar cînd noi tentacule i se strecurară împrejurul taliei, agățîndu-i-se prin găicile blugilor și începînd să-l tragă, nu reuși să țipe sau să se opună. O somnolență mortală părea să-i fi amorțit tot trupul.

Beverly simți cum unul dintre tentacule îi lunecă pe după pavilionul urechii și se strînge deodată ca un laț. Durerea o fulgeră și se pomeni trasă înainte, zbătîndu-se și gemînd, ca și cum o învățătoare bătrînă la capătul răbdării ar fi obligat-o să vină spre fundul clasei, unde avea să fie silită să șadă pe coji de nucă. Stan și Richie încercară să se retragă, dar o pădure de tentacule nevăzute se unduia și șoptea acum în jurul lor. Ben o cuprinse pe Beverly cu un braț și încercă s-o smucească îndărăt. Ea îl strînse de mîini cu cleștii de fier ai panicii.

– Ben... Ben, m-a prins...

– Ba nu te-a... Stai... Te trag eu...

Trase cu toată puterea, iar Beverly zbieră cînd durerea îi sfîșie urechea și începu să curgă sînge. Un tentacul uscat și dur zgîrie cămașa lui Ben, se opri, apoi i se răsuci într-un nod dureros în jurul umărului.

Bill întinse mîna și plesni o umezeală cleioasă și moale. *Ochiul!* țipă mintea sa. *O, Doamne, mi-am băgat mîna în Ochi! O, Doamne! O, sfinte și milostive Doamne! Ochiul! Mîna mea în Ochi!*

Acum începu să se zbată, dar tentaculele îl trăgeau inexorabil înainte. Mîna îi dispăru în căldura aceea umedă și avidă. Brațul îi pătrunse în Ochi pînă la cot. Din clipă-n clipă, restul trupului avea să i se lipească de acea suprafață cleioasă, și simțea că în același moment își va pierde mințile. Se zvîrcolea înnebunit, lovind tentaculele cu mîna cealaltă.

Eddie stătea ca un copil ce visează, auzind țipetele înăbușite și sunetele luptei în timp ce prietenii săi erau trași spre Ochi. Simțea tentaculele în jurul său, dar pînă acum nici unul nu-l atinsese încă.

Fugi acasă! îi porunci cu voce tare mintea sa. *Fugi acasă la mămica, Eddie! Poți găsi drumul!*

Bill urlă în beznă – un sunet înalt, disperat, căruia îi urmară plescăituri și bolboroseli hidoase.

Paralizia lui Eddie se sfîșie complet – Monstrul încercă să-l înhațe pe Bill Barosanul!

– *Nu!* mugi Eddie – era un răget scos din adîncul sufletului.

În veci n-ai fi crezut că un asemenea urlet de luptător nordic poate ieși dintr-un piept atît de subțire, pieptul lui Eddie Kaspbrak, *plămînii* lui Eddie Kaspbrak, care firește sufereau de cel mai cumplit caz de astmă din Derry. Se repezi înainte, sărind peste tentaculele ce-l căutau fără să le vadă, cu brațul rupt lovindu-i-se de piept după cum se legăna înainte și înapoi în ghipsul ud leoarcă. Bîjbîi în buzunar și își scoase inhalatorul.

(acid gustul ăsta îl are de acid acid de baterie acid)

Se ciocni de spinarea lui Bill Denbrough și-l trînti într-o parte. Se auzi un sunet de ruptură apoasă, urmat de un miorlăit jos și vioi pe care Eddie nu atît îl auzi cu urechile, cît îl simți în minte. Ridică inhalatorul.

(acid e acid dacă acid vreau eu să fie așa că mănîncă-l mănîncă-l mănîncă)

– *ACID DE BATERIE, FUTU-ȚI CRETINU' MĂ-TII!* zbieră Eddie și trase o rafală.

În același timp îi dădu Ochiului un șut. Piciorul i se afundă adînc în gelatina corneei. Un șuvoi de fluid fierbinte îi năpădi gamba. Își trase piciorul înapoi, vag conștient că rămăsese fără un pantof.

– *CARĂ-TE DE-AICI! PLIMBĂ URSU', SAM! VALEA, JOSE! ROIU'! FUTE-TE-AȘ!*

Simți tentaculele atingîndu-l, nehotărîte însă. Apăsă iar trăgaciul inhalatorului, învăluind Ochiul, și simți/auzi iarăși mieunatul... acum surprins, rănit.

– *Luptați-vă!* răcni Eddie la ceilalți. *Nu-i decît un căcat de Ochi! Luptați-vă cu el! M-auziți? Luptă-te, Bill! Bate-l pe muiangiu de să se cace pe el! Iisuse Hristoase, futu-vă-n cur de mototoli, că eu îl fac pe Monstru chisăliță ȘI MAI AM ȘI-O MÎNĂ-N GHIPS!*

Bill își simți puterile revenind. Își smulse brațul șiroind din Ochi..., iar apoi îl repezi, cu pumnul în față, la loc înăuntru. Un moment mai tîrziu Ben era lîngă el. Fugi drept în Ochi, scoase un mormăit de surpriză și dezgust, iar apoi începu o ploaie de pumni peste suprafața sa gelatinoasă și tremurătoare.

– *Las-o-n pace!* răcni el. *Se-aude? Las-o-n pace! Cară-te de-aici! Cară-te de-aici!*

– *Doar un Ochi! Doar un căcat de Ochi!*

Eddie zbiera în delir. Trase iar cu inhalatorul și simți cum Monstrul dă înapoi. Căzură tentaculele de pe el.

– *Richie! Richie! Șo pe el! Nu-i decît un Ochi!*

Richie se împletici în față, incapabil să creadă că făcea una ca asta, că se apropia efectiv de cel mai groaznic și mai cumplit monstru din lume. Dar acesta era adevărul.

Îi trase doar un singur pumn slab, iar senzația propriei sale mîini cufundîndu-se în Ochi – era gros, și ud, și oarecum nisipos – îl făcu să-și verse mațele într-o convulsie enormă și fără gust. Din el ieși un sunet – *bleah!* – și gîndul că practic borîse pe Ochi îl făcu s-o mai facă o dată. Nu dăduse decît un singur pumn, dar, de vreme ce el crease acel monstru anume, poate că doar atît era de ajuns. Dintr-o dată tentaculele se retraseră. Auzeau cum Monstrul se îndepărtează... Iar apoi singurele sunete rămase erau gîfîitul lui Eddie și plînsul încet al lui Beverly, cu o mînă la urechea ce-i sîngera.

Bill scăpără unul dintre ultimele trei chibrituri și se holbară unii la alții cu fețe buimace și șocate. Brațul stîng al lui Bill șiroia de o clisă groasă și tulbure, asemănătoare cu un amestec de albuș de ou

parțial coagulat și muci. Sîngele se prelingea încet pe o parte a gîtului lui Beverly, iar pe obrazul lui Ben se zărea o tăietură proaspătă. Richie își împinse lent ochelarii pe nas.

– Sî-sî-sînteți bi-bi-bine? întrebă răgușit Bill.

– Cum ești *tu*, Bill? întrebă Richie la rîndul său.

– Bi-bine.

Se întoarse spre Eddie și-l îmbrățișă pe băiețelul mai mic cu o forță aprigă.

– Mi-ai sa-sa-salvat viața, omule.

– Ți-a halit *pantofu'*, exclamă Beverly și slobozi un hohot neastîmpărat. *Nasol* ai mai pățit-o.

– Îți cumpăr eu o pereche nouă de pantofi cînd ieșim de-aici, spuse Richie și-l bătu pe Eddie pe spate, în întuneric. Cum ai reușit, Eddie?

– L-am împușcat cu inhalatorul. Cică era acid. Gustul ăsta-l are după un timp dacă am, înțelegeți, o zi proastă. A mers de minune.

– „Eu îl fac pe Monstru chisăliță. *ȘI MAI AM ȘI-O MÎNĂ-N GHIPS!*" spuse Richie și rîse nebunește. N-a fost chiar nasol, Eds. De fapt aproape chicoticos, îți zic eu.

– Nu suport să-mi zici Eds.

– Știu, răspunse Richie, îmbrățișîndu-l strîns, dar cineva trebuie să te călească, Eds. Cînd vei înceta să mai duci igzistența asta ocrotită, de copil mic, și-ai să crești mare, ai să, voi a zice, voi a zice, ai să descoperi că viața nu-i întotdeauna atît de ușoară, băiete!

Eddie începu să guițe de-atît rîs:

– Asta-i cea mai căcăcioasă Voce din cîte-am auzit, Richie.

– Păi, ține drăcia aia de inhalator la-ndemînă, zise Beverly. S-ar putea să mai ai nevoie de el.

– N-ai văzut pe undeva Monstrul? întrebă Mike. Cînd ai aprins chibritul.

– S-s-s-a d-d-dus, spuse Bill, apoi adăugă amar: Dar ne apropiem. Ne apropiem de locul unde s-st-stă Mo-Monstrul. Și cr-cred că de data as-asta l-am r-r-rănit.

– Henry tot mai vine, zise Stan; avea vocea joasă și aspră. Îl aud pe undeva în spate.

– Atunci hai s-o luăm din loc, propuse Ben.

Porniră. Tunelul înainta constant în jos, iar mirosul – acea duhoare amenințătoare și sălbatică – se întețea treptat. Cînd și cînd îl auzeau pe Henry în urma lor, dar acum țipetele lui păreau îndepărtate și deloc

importante. Cu toții aveau o anume senzație – asemănătoare cu acel simțământ de deconectare, acel simțământ că ar fi alunecat într-o lume paralelă, ce-i încercase în casa de pe Neibolt Street –, senzație că trecuseră dincolo de marginea lumii cunoscute, pînă într-un soi de neființă stranie. Bill simțea (deși nu avea vocabularul pentru a exprima ceea ce știa) că se apropiau de întunecata și descărnata inimă a așezării Derry.

Lui Mike Hanlon i se părea că poate aproape să simtă bătaia bolnavă, aritmică, a acelei inimi. Beverly avea o senzație de putere malefică sporind în jurul ei, părînd s-o învăluie, categoric încercînd s-o smulgă de lîngă toți ceilalți și s-o însingureze. Cu nervozitate, întinse mîinile de cealaltă parte și le prinse pe ale lui Bill și Ben. Avea impresia că trebuie să se întindă prea departe și strigă agitată:

– Țineți-vă de mîini! Se pare că ne îndepărtăm unii de alții! Stan a fost cel care și-a dat primul seama că putea vedea din nou.

O radiație scăzută, ciudată, plutea prin aer. La început nu putea vedea decît mîini – ale sale, ținînd-o pe a lui Ben într-o parte și a lui Mike în cealaltă. Apoi observă că putea să vadă nasturii de pe cămașa înnoroită a lui Richie și inelul Captain Midnight – un fleac de premiu din cine știe ce cutie cu fulgi de cereale – pe care lui Eddie îi plăcea să-l poarte pe degetul mic.

– Băi, voi vedeți? întrebă Stan, oprindu-se pe loc.

Ceilalți se opriră și ei. Bill privi în jur, inițial conștient *că putea* să vadă – puțin, oricum – și apoi dîndu-și seama că tunelul se lărgise uimitor de mult. Se aflau acum într-o încăpere curbată, mare cel puțin cît Summer Tunnel din Boston. Mai mare, se corectă el, uitîndu-se în jur cu o senzație crescîndă de uluire.

Își lăsară capetele pe spate ca să vadă tavanul, aflat acum la cincisprezece metri sau chiar mai mult deasupra lor, susținut de niște proptele arcuite de piatră, asemenea unor coaste. Cuiburi de pînze de păianjen murdare atîrnau între ele. Pardoseala era pietruită, dar așternută pe deasupra cu un strat de noroi atît de vechi, încît sunetul pașilor nu li se modificase. Pereții curbi se aflau la cel puțin cinci metri distanță de ei pe fiecare parte.

– Departamentul Apelor chiar trebuie că și-a ieșit din minți pe aici, remarcă Richie, iar hohotul lui de rîs era stingher și încordat.

– Pare o catedrală, zise încetișor Beverly.

– De unde vine lumina? vru să știe Ben.

– Vine d-drept din pe-pe-pereți, se p-pare, răspunse Bill.

– Mie nu-mi place, spuse Stan.

– Hai să mergem. H-H-Henry o să ne sufle î-î-în ce-ceafă...

Un zbieret enorm sfîșie penumbra, urmat de fîlfîitul greu, tunător, al aripilor. O siluetă apăru în picaj din întuneric, cu un ochi aruncînd văpăi – celălalt era o lampă stinsă.

– Pasărea! zbieră Stan. Păzea, e pasărea!

Se năpusti spre ei ca un avion de vînătoare obscen, cu ciocul său portocaliu împlătoșat deschizîndu-se și închizîndu-se pentru a dezvălui căptușeala interioară roz a gurii, plisată precum capitonajul de satin al unui coșciug.

Zbură drept spre Eddie.

Ciocul său îi zgîrie umărul, iar băiatul simți durerea pătrunzîndu-i carnea ca un acid. Sîngele îi șiroi pe piept. Țipă cînd bătaia aripilor îi suflă în față aerul otrăvitor din tunel. Monstrul descrise un cerc, cu ochiul arzînd fioros, rostogolindu-se în orbită, tulburat doar atunci cînd membrana zvîcni în jos un moment spre a-l acoperi cu o peliculă de țesut subțire. Ghearele sale îl căutau pe Eddie, care se feri, țipînd. Îi sfîșiară spatele cămășii, trasînd dîre stacojii puțin adînci de-a lungul omoplaților. Eddie zbieră și încercă să se îndepărteze tîrîș, dar pasărea atacă din nou.

Mike se repezi înainte, căutînd cu mîna în buzunar. Scoase un briceag cu o singură lamă. În timp ce zburătoarea plonja din nou asupra lui Eddie, îl abătu într-un arc rapid și strîns peste unul dintre pinteni. Tăie adînc, și sîngele năvăli. Pasărea lunecă într-o parte, apoi se întoarse cu aripile strînse și se prăvăli ca un glonț. Mike căzu lateral în ultima clipă, lovind în sus cu briceagul. Rată, iar gheara păsării îi izbi încheietura cu asemenea forță, încît mîna îi amorți, începînd să-l înțepe – vînătaia ce avea să înflorească acolo mai apoi va ajunge aproape pînă la cot. Cuțitul zbură în întuneric.

Pasărea reveni, scîrțîind victorioasă, iar Mike se rostogoli peste trupul lui Eddie, așteptîndu-se la ce era mai rău.

Stan păși spre cei doi băieți trîntiți la pămînt în timp ce pasărea dădea un nou atac. Rămase drept, mic și oarecum cochet în ciuda mizeriei încrustate în mîini și brațe, în pantaloni și cămașă, și deodată ridică brațele într-un gest curios – palmele în sus, degetele în jos. Pasărea slobozi un cîrîit și devie, trecînd ca un bolid pe lîngă Stan, ratîndu-l îndeaproape, învolburîndu-i părul care apoi căzu la loc în vîltoarea de aer a trecerii ei. Băiatul se răsuci într-un cerc strîns ca să ajungă iarăși cu fața la ea cînd aceasta avea să revină.

– Cred în tanagrele stacojii chiar dacă n-am văzut niciodată vreuna, spuse el cu glas ascuțit și limpede.

Pasărea țipă și se feri lateral ca și cum ar fi tras spre ea cu pușca.

– La fel cum cred în vulturi, și-n cufundarul din Noua Guinee, și-n flamingii din Brazilia.

Zburătoarea zbieră, dădu ocol și deodată se îndepărtă prin tunel, cîrîind.

– *Cred în acvila pleșuvă auriei!* răcni Stan în urma ei. *Și mai cred și că poate exista cu adevărat un fenix pe undeva! Dar nu cred în tine, așa că mai cară-te-n pizda mă-tii de-aici! Cară-te! Fă pași!*

Apoi tăcu, și liniștea păru foarte mare, foarte profundă.

Bill, Ben și Beverly se apropiară de Mike și Eddie; îl ajutară pe Eddie să se ridice în picioare, iar Bill îi inspectă rapid tăieturile:

– N-nu-s a-ad-adînci. Da' pun pri-prinsoare că do-dor ca dra-dra-dracu'

– Mi-a rupt cămașa în bucăți, Bill Barosane.

Obrajii lui Eddie luceau de lacrimi. Glasul barbar, tunător, se stinsese; era greu de crezut că se auzise cu adevărat.

– Ce-am să-i spun lu' mama?

Bill zîmbi puțintel.

– De ce să n-n-nu ne facem gr-grr-grrrriji cu asta cînd o să i-i-ie-ie-ieșim de-aici? Ia o por-porție, Eddie.

Eddie se supuse, inhalînd adînc și apoi șuierînd.

– Ai fost nemaipomenit, dom'le, îi spuse Richie lui Stan. Ai fost pur și simplu *nemaipomenit.* Stan dîrdîia tot.

– Nu există pasăre ca aia, asta-i tot. N-a existat și nici nu va exista vreodată.

– *Venim!* răcni Henry din spatele lor.

Vocea îi era absolut dementă. Hohotea și urla ca un lup. Suna ca o făptură ce s-a tîrît afară printr-o crăpătură din acoperișul iadului.

– *Io ș-Belch! Venim și-o să punem noi mîna pă voi, găinaților! N-aveți scăpare!*

Bill strigă:

– *P-p-pleacă de-aici, H-H-Henry! Cî-cî-cît mai ai t-t-timp!*

Răspunsul lui Henry a fost un răget găunos și nearticulat. Auziră un ropot de pași și, într-o strălucire de înțelegere, Bill pricepu scopul deplin al lui Henry: era real, era muritor, nu putea fi oprit de un inhalator sau un atlas ornitologic. Magia nu avea efect asupra lui Henry. Era prea prost.

– Ha-ha-haideți, tr-trebuie să avem un a-a-a-vans față de e-el.

Porniră iar, ținîndu-se de mînă. Cămașa zdrențuită a lui Eddie fîlfîia în urma sa. Lumina deveni mai puternică, tunelul era din ce în ce mai mare. Pe cînd solul cobora, tavanul se îndepărta în zbor deasupra pînă ce abia reușiră să-l mai vadă. Acum li se părea că nu mai merg cîtuși de puțin printr-un tunel, ci își croiesc drum printr-o titanică ogradă subterană, apropiindu-se de cine știe ce castel uriaș. Lumina din pereți devenise un șuvoi de foc verde-gălbui. Mirosul era mai puternic, și începură să perceapă o vibrație ce putea să fi fost reală sau să nu fi existat decît în mintea lor. Era statornică și ritmică. Era o bătaie de inimă.

– În față se înfundă! strigă Beverly. Uitați! E un perete gol!

Dar, în timp ce se apropiau – mărunți acum, ca niște furnici pe marele planșeu din blocuri de piatră murdare, fiecare bloc mai mare decît Bassey Park, după cîte se părea – văzură că peretele nu era complet gol. În el era o singură ușă. Și deși zidul propriu-zis se înălța la sute de metri deasupra lor, ușa era foarte mică. N-avea mai mult de un metru înălțime, o ușiță de soiul celor pe care le poți vedea într-o carte de povești, făcută din scînduri masive de stejar bătute în benzi din fier dispuse în formă de X. Era, își dădură cu toții seama pe dată, o ușă făcută numai pentru copii.

Fantomatic, în mintea sa, Ben o auzi pe bibliotecară citindu-le micuților: *Cine face tropa-trop pe podețul meu?* Copiii se aplecau înainte, cu toată vechea fascinație lucindu-le în ochi: i se va veni de hac monstrului... sau acesta se va ospăta?

Pe ușă era un semn și, adunată la baza ei, o grămadă de oase. Oase mici. Oasele numai Dumnezeu știa ale cîtor copii.

Ajunseseră acasă la Monstru.

Semnul de pe ușă ce reprezenta?

Bill identifică în el o bărcuță de hîrtie.

Stan îl văzu ca pe o pasăre înălțîndu-se spre cer – un fenix poate.

Mike văzu un chip cu cagulă – cel al nebunului de Butch Bowers ar fi putut fi.

Richie văzu doi ochi îndărătul unei perechi de ochelari.

Beverly văzu o mînă strînsă pumn.

Eddie îl credea drept fața leprosului, toată numai ochi înfundați în cap și gură încrețită dezvelindu-și dinții – toate bolile, toate molimele erau întipărite pe fața aceea.

Ben Hanscom văzu o grămadă de fese rupte și i se păru că simte mirosul acru al mirodeniilor vechi.

Mai tîrziu, ajungînd la aceeași ușă cu urletele lui Belch încă răsunîndu-i în urechi, singur la capătul drumului, Henry Bowers avea să-l vadă ca fiind luna, plină, pîrguită... și neagră.

– Mi-e frică, Bill spuse Ben cu glas nesigur. Chiar trebuie?

Bill atinse oasele cu vîrful piciorului, și deodată le împrăștie într-un morman zornăitor, pulverizat dintr-o singură lovitură. Și lui îi era frică... Dar nu trebuia să-l uite pe George. Monstrul îi smulsese lui George brațul. Se aflau acele oase mici și fragile printre astea? Da, bineînțeles că erau.

Se găseau aici în numele stăpînilor acestor oase, George și toți ceilalți – cei ce fuseseră aduși aici, cei care-ar fi putut să fie aduși, cei lăsați să putrezească pur și simplu în alte locuri.

– Trebuie, zise Bill.

– Și dacă-i încuiată? întrebă cu voce mică Beverly.

– Nu-nu-i î-încuiată, răspunse Bill, și apoi îi spuse ceea ce știa din adîncul ființei sale: Lo-ocurile ca ăsta nu-s niciodată în-în-încuiate.

Își puse degetele bandajate ale mîinii drepte pe ușă și împinse. Se deschise peste un torent de lumină galben-verzuie bolnăvicioasă. Mirosul acela de grădină zoologică de mult părăsită năvăli spre ei, incredibil de puternic.

Unul cîte unul, intrară prin ușița de basm în bîrlogul Monstrului. Bill

7

În tuneluri, 4.59 dimineața

se opri atît de brusc, încît ceilalți se îngrămădiră ca vagoanele unui tren cînd cineva trage semnalul de alarmă.

– Ce e? strigă Ben.

– A-a-aici a f-f-fost. O-o-ochiul. V-vă mai a-a-amintiți?

– Mi-amintesc, răspunse Richie. Eddie l-a oprit cu inhalatorul lui. Pretinzînd că e acid. A spus ceva în legătură cu nu-știu-ce chichiță. Destul de chicoticos, da' nu-mi aduc aminte exact ce era.

– N-n-nu contează. Nu vom mai v-vedea nimic din ce-am văzut î-î-înainte, spuse Bill, scăpărînd un chibrit și privind în jur la ceilalți.

Fețele lor erau luminoase în aura chibritului, luminoase și mistice. Și păreau foarte tinere.

– C-c-cum o d-duceți, băi?

– O ducem bine, Bill Barosane, spuse Eddie, avînd însă fața trasă de durere; atelele improvizate ale lui Bill se desfăceau. Cu tine cum e?

– Bi-bi-ne, răspunse Bill și scutură chibritul înainte ca fața sa să-i poată infirma vorbele.

– Cum s-a întîmplat? îl întrebă Beverly, atingîndu-i brațul în întuneric. Bill, cum o fi putut ea să...

– F-f-fiindcă am m-menționat nu-nu-numele orașului. A-a v-v-venit du-upă m-m-mine. Chiar în ti-timp ce-o f-f-făceam, ce-ce-eva în-năun-trul meu îmi z-z-zicea să ta-ta-tac din gu-gură. D-dar n-n-n-am as-as-ascultat.

Scutură din cap, neajutorat:

– Dar, chiar dacă a-a-a venit la D-D-Derry, tot n-n-nu în-nțeleg c-c-cum a p-putut să aj-ajungă *a-aici.* Dacă H-H-Henry n-n-a a-a-adus-o, atunci ci-cine?

– Monstrul, spuse Ben. Monstrul n-are nevoie să arate urît, o știm bine. Poate să se fi arătat și să-i fi spus că ai necazuri. S-o fi adus aici în scopul de... De-a te fute pe tine, așa cred. De-a ne omorî curajul. Pentru că asta ai fost tu întotdeauna, Bill Barosane. Curajul nostru.

– Tom? șopti Beverly cu glas scăzut, aproape visător.

– *Ci-ci-cine?* mai aprinse Bill încă un chibrit, îl privea cu un soi de franchețe disperată.

– Tom. Soțul meu. Și el știa. Cel puțin, cred c-am menționat în fața lui numele orașului, la fel cum i l-ai menționat și tu Audrei. Nu... Nu știu dacă l-a prins sau nu. Era destul de furios pe mine în acel moment.

– Iisuse, ce-i asta, un fel de serial căcăcios pentru coafeze, unde toți reapar mai devreme sau mai tîrziu? remarcă Richie.

– Nu un serial, spuse Bill, părînd scîrbit. Un spectacol. Ca la circ. Bev s-a dus și s-a măritat cu Henry Bowers. Cînd a plecat ea, de ce să nu vină aici? La urma urmei, adevăratul Henry a venit.

– Nu, îl contrazise Beverly. Nu m-am măritat cu Henry. Cu taică-meu m-am măritat.

– Dacă te bătea, care mai e diferența? întrebă Eddie.

– Ha-ha-haideți în jurul meu, spuse Bill. Mi-mi-mișcați-vă.

Se apropiară. Bill întinse brațele lateral și găsi mîna teafără a lui Eddie și o mînă a lui Richie. Curînd stăteau în cerc, la fel cum o mai făcuseră o dată înainte, cînd numărul lor era mai mare. Eddie simți cînd cineva îi puse un braț pe după umeri. Simțămîntul era cald, încurajator și profund familiar.

Bill avu aceeași senzație de putere pe care o mai simțise, dar înțelese cu o oarecare disperare că lucrurile chiar se *schimbaseră.* Puterea nu era nici pe departe la fel de mare – se zbătea și pîlpîia ca o flacără de lumînare în aer viciat. Bezna părea mai densă și mai apropiată de ei, mai triumfătoare. Și putea simți mirosul Monstrului. *Mai încolo pe acest drum,* își spuse Bill, *și nu chiar atît de departe, se află o ușă cu un semn pe ea. Ce era după ușa aceea? Ăsta e singurul lucru pe care încă nu mi-l amintesc. Țin minte cum mi-am forțat degetele să stea țepene, pentru că voiau să-mi tremure, și mai știu și cum am împins ușa și am deschis-o. Mi-aduc aminte pînă și șuvoiul de lumină ce-a năvălit afară și cum părea să fie aproape vie, de parcă n-ar fi fost o simplă lumină, ci niște șerpi fluorescenți. Îmi amintesc mirosul, ca în cușca maimuțelor dintr-o grădină zoologică, ba chiar mai rău. Și apoi... Nimic.*

– Mai ți-ți-țineți v-v-v-vreunul min-n-nte ce era în re-re-realitate Monstrul?

– Nu, spuse Eddie.

– Cred..., începu Richie, după care Bill aproape că-l putu simți scuturînd din cap pe întuneric. Nu.

– Nu, zise și Beverly.

– M-m. (Acesta era Ben.) E singurul lucru pe care nu mi-l pot aminti. Ce anume era Monstrul... Sau cum l-am înfruntat.

– *Chüd,* spuse Beverly. Astfel l-am înfruntat. Dar tot nu-mi aduc aminte ce înseamnă.

– Stați alături de mi-mine, spuse Bill, și-o s-să st-st-stau și eu alături de v-v-voi.

– Bill, rosti Ben; glasul îi era foarte calm. Vine ceva.

Bill ascultă. Auzi pași tîrșiți, împleticiți, apropiindu-se de ei prin întuneric... Și i se făcu frică.

– A-A-Audra? strigă... Și știu imediat că nu era ea.

Ceea ce se împleticea spre ei ajunse și mai aproape. Bill scăpără un chibrit.

8

Derry, 5.00 dimineața

Primul lucru rău din acea zi de primăvară tîrzie a anului 1985 se întîmplă cu două minute înainte de răsăritul oficial al soarelui. Ca să înțelegem cît de rău era, ar trebui să știm două fapte pe care Mike Hanlon (care zăcea fără cunoștință în spitalul Derry în timp ce soarele răsărea) le cunoștea, ambele referitoare la Biserica Baptistă, ce se înalța la colțul Witcham Street cu Jackson încă din 1897. Biserica era încununată cu o turlă albă și zveltă reprezentînd apoteoza oricărei clopotnițe bisericești protestante din New England. Pe toate cele patru fețe ale bazei clopotniței se aflau cadrane de ceas, iar ceasul propriu-zis fusese fabricat în Elveția și adus de acolo pe mare în anul 1898. Singurul ceas asemenea lui se afla în piața orașului Haven Village, la șaptezeci de kilometri distanță.

Stephen Bowie, un magnat al cherestelei care locuia pe West Broadway, donase orașului ceasul la un preț de 17 000 de dolari. Bowie și-o putea permite. Era un bisericos devotat, diacon timp de patruzeci de ani (în timpul mai multor ani de la sfîrșitul acestui interval fusese și președinte al Lojii Legiunii Decenței Albe din Derry). În plus, era cunoscut pentru pioasele sale predici de mirean din ziua Sfintei Fecioare, la care se referea întotdeauna cu închinăciune numind-o Duminica Maicii.

De la vremea instalării sale pînă la data de 31 mai 1985, ceasul acela bătuse cu credință fiecare oră și fiecare jumătate – cu o singură excepție notabilă: în ziua exploziei de la Oțelăria Kitchener nu sunase amiaza. Cetățenii credeau că reverendul Jollyn făcuse ceasul să tacă pentru a arăta că biserica ținea doliu după copiii uciși, iar Jollyn nu contrazisese niciodată această părere, deși nu era întemeiată. Ceasul pur și simplu nu bătuse.

Nu bătu nici ora cinci în dimineața de 31 mai 1985.

În acel moment, în tot orașul Derry, bătrînii deschiseră ochii și se săltară în capul oaselor, tulburați fără nici un motiv palpabil. S-au înghițit doctorii, s-au pus proteze dentare, s-au aprins pipe și țigări.

Moșnegii rămaseră de veghe.

Unul dintre ei era Norbert Keene, trecut acum de nouăzeci de ani. Șontîcăi pînă la fereastră și privi afară la cerul care se înnegura. Buletinul meteorologic din seara trecută anunțase cer senin, dar oasele lui îi vesteau că avea să plouă, și încă tare. Îi era frică în adîncul său; într-un anume fel obscur se simțea amenințat, ca și cum o otravă și-ar fi croit drum neostoit spre inima lui. Se gîndi ca din întîmplare la ziua cînd Banda lui Bradley intrase nepăsătoare în Derry și în cătările a șaptezeci și cinci de pistoale și puști. Treburile de acel gen lăsau omul cu un soi de senzație interioară caldă și leneșă, ca și cum totul ar fi fost... ar fi fost oarecum *confirmat.* N-o putea exprima mai clar, nici chiar în sinea sa. Treburile de felul acela lăsau omul cu senzația că ar putea chiar să trăiască veșnic, iar Norbert Keene era al dracului de aproape de a fi reușit. Nouăzeci și șase de ani împliniți la 24 iunie, și încă mai făcea pe jos cinci kilometri zilnic. Dar acum îi era frică.

– Copiii ăia, spuse el, privind afară pe fereastră, fără să-și fi dat seama că vorbise. Ce li-i copiilor ălora afurisiți? Acu' cu ce se mai maimuțăresc?

Egbert Thoroughgood, nouăzeci și nouă de ani, care fusese în „Dolarul de Argint" cînd Claude Heroux își acordase securea și cîntase cu ea Marșul Morților pentru patru oameni, se trezi în aceeași clipă, se ridică în pat și scoase un răcnet ruginit pe care nu-l auzi nimeni. Îl visase pe Claude, doar că acesta venea după *el,* iar securea căzuse, și o clipă mai tîrziu Thoroughgood își văzuse propria sa mînă retezată zvîcnind și încîrligîndu-se pe tejghea.

Ceva rău, cugetă el în felul său tulbure, înspăimîntat și tremurînd din cap pînă-n picioare în izmenele pătate de urină. *Ceva groaznic de rău.*

Dave Gardener, care descoperise trupul mutilat al lui George Denbrough în octombrie 1957 și al cărui fiu descoperise prima victimă din acest nou ciclu la începutul acestei primăveri, deschise ochii fix la ora cinci și-și spuse, încă înainte de-a se uita la ceasul de pe birou: *Ceasul de la Grace Church n-a bătut ora... Ce n-o fi-n regulă?* Simțea o spaimă uriașă, nedefinită. Dave prosperase de-a lungul anilor; în

1965 achiziționase „The Shoeboat", iar acum la Derry Mall se afla un al doilea Shoeboat, iar în Bangor un al treilea. Deodată toate aceste lucruri – lucruri pentru care își petrecuse toată viața muncind – părură aruncate în nesiguranță. *De la ce?* își strigă el sieși, privindu-și soția adormită. *De la ce, de ce ești așa de-al dracului de prăpăstios doar fiindcă n-a sunat ceasul ăla?* Dar nu găsi nici un răspuns.

Se ridică și se duse la fereastră, săltîndu-și betelia pijamalei. Cerul era frămîntat de nori gonind dinspre vest, iar neliniștea lui Dave crescu. Pentru prima oară de foarte multă vreme se pomeni gîndindu-se la zbieretele care-l scoseseră pe verandă în urmă cu douăzeci și șapte de ani, cînd văzuse făptura aceea zbătîndu-se în impermeabilul galben. Se uită la norii ce se apropiau și-și zise: *Sîntem în primejdie. Toți. Derry.*

Șeful Andrew Rademacher, care chiar credea că-și dăduse toată silința spre a rezolva noul lanț de pruncucideri ce infestase orașul Derry, se opri pe veranda casei sale, cu degetele mari înfipte în curea, privind norii, și simți aceeași neliniște. *Ceva e pe cale să se întîmple. Se pare că va turna cu găleata, asta-i una. Dar nu e totul.* Se înfioră... Și, în timp ce stătea acolo pe verandă, cu mirosul șuncii pe care o frigea soția sa plutindu-i pe la nas prin plasa de sîrmă a ușii, primii stropi de ploaie mari cît monedele de zece cenți întunecară trotuarul din fața confortabilei sale case de pe Reynolds Street, iar undeva imediat dincolo de orizontul Parcului Bassey se rostogoli un tunet.

Rademacher se înfioră din nou.

9

George, 5.01 dimineața

Bill înălță chibritul... Și slobozi un prelung țipăt tremurător, de disperare.

George era cel care venea clătinîndu-se prin tunel către el, George, încă îmbrăcat în pelerina sa galbenă stropită de sînge. O mînecă îi spînzura moale, fără nici un folos. Chipul lui George era alb ca hîrtia, iar ochii-i erau de un argintiu lucios. Stăteau ațintiți într-ai lui Bill.

– *Barca mea!* se înălță unduitoare vocea pierdută a lui George, în tunel. *N-o pot găsi, Bill, m-am uitat peste tot și n-o pot găsi și acuma-s mort și e din vina ta din vina ta DIN VINA TA...*

– G-G-Georgie! zbieră Bill.

Își simți mintea ropotind, smulgîndu-se din ancoraje.

George se clătină, se împletici, se poticni către el, iar acum brațul rămas i se ridică înspre Bill, cu mîna albă din capăt încîrligată ca o gheară. Unghiile-i erau murdare și încovoiate.

– *Din vina ta,* șopti George și rînji.

În loc de dinți avea colți; se deschideau și se închideau încet, ca zimții unei capcane de prins urși.

– *M-ai trimis afară și totul e... din vina... ta.*

– N-n-nu, G-G-Georgie! strigă Bill. N-n-n-am ș-ș-șt-tiut...

– *Te omor!* răcni George, și un amestec de sunete cîinești i se revărsară din gura aceea colțată: lătrături, chelălăieli, urlete.

Un fel de rîs. Acum Bill îi putea simți și mirosul, putea simți putreziciunea lui George. Era o duhoare de pivniță, viermuitoare, mirosul cine știe cărui monstru stînd chircit și cu ochi galbeni în colț, așteptînd să tragă fermoarul măruntaielor vreunui băiețel.

Dinții lui George se împreunară cu un clănțănit. Sunetul era ca al bilelor de biliard ciocnindu-se una de alta. Puroi galben începu să-i curgă din ochi, prelingîndu-i-se pe față... Și chibritul se stinse.

Bill își simți prietenii dispărînd – fugeau, sigur că fugeau, îl lăsau singur. Se deziceau de el, așa cum și părinții săi se deziseseră de el, pentru că George avea dreptate: totul era din vina lui. Curînd avea să simtă acea mînă desperecheată înșfăcîndu-l de gît, curînd avea să simtă acei colți spintecîndu-l, și așa era drept. Avea să fie un act pur și simplu de justiție. El îl trimisese pe George la moarte și își petrecuse toată viața adultă scriind despre oroarea acelei trădări – o, îi așternuse deasupra multe măști, aproape la fel de multe măști pe cîte își punea și Monstrul, dar monstrul din străfundurile tuturor nu era decît George, alergînd afară în viitura ce se retrăgea, cu bărcuța sa de hîrtie unsă cu parafină. Acum avea să vină izbăvirea.

– Meriți să mori pentru că m-ai ucis, șopti George.

Ajunsese foarte aproape. Bill închise ochii.

Atunci, o lumină galbenă împroșcă tunelul, făcîndu-l să și-i deschidă. Richie ținea în sus un chibrit.

– Luptă, Bill! strigă Richie. Pentru Dumnezeu! Luptă-te!

Ce faceți aici? Îi privi uimit. De fapt nu fugiseră. Cum să se poată așa ceva? Cum puteau să nu fi fugit după ce văzuseră cît de odios își asasinase propriul său frățior?

– Luptă-te! zbieră Beverly. O, Bill, luptă cu Monstrul! Pe-asta numai tu o poți face! Te rog...

Îl mai despărțeau acum de George mai puțin de doi metri. Deodată strigoiul scoase limba la Bill. Era încărcată de mucegai alb. Bill urlă iar.

– Omoară-l, Bill! strigă Eddie. Ăsta nu-i fratele tău! Omoară Monstrul cît e aici! *Omoară-l ACUM!*

George îi aruncă o privire lui Eddie, săgetînd doar o clipă în direcția aceea cu ochii săi argintii-lucitori, iar Eddie se duse de-a-ndăratelea și izbi peretele ca și cum ar fi fost împins. Bill rămase parcă hipnotizat, privindu-și fratele cum venea spre el, din nou George după toți acei ani, George la sfîrșit așa cum fusese și la început, o, da, și putea auzi scîrțîitul impermeabilului galben al lui George în timp ce acesta acoperea distanța rămasă, putea auzi clinchetul cataramelor de la șoșoni și simțea un miros ca de frunze umede, de parcă pe dedesubtul pelerinei trupul lui George din așa ceva ar fi fost făcut, de parcă picioarele dinăuntrul șoșonilor lui George erau picioare-de-frunze, da, un om-frunză, asta era, ăsta era George, era un chip-de-balon putrezit și un corp făcut din frunze moarte, de soiul celor ce astupă canalele după inundație.

Ca prin ceață, o auzi pe Beverly zbierînd.

(caprei sare piatra)

– *Bill, te rog, Bill...*

(piatra crapă-n patru)

– O să căutăm împreună bărcuța, spuse George.

Puroi galben și gros, imitînd lacrimile, i se prelingea pe obraji. Întinse mîna către Bill și capul lui se înclină pe o parte, cu buzele trăgîndu-i-se de pe colți.

(crapa-i-ar CAPUL CAPREI)

– O s-o găsim, continuă George, iar Bill îi simți mirosul răsuflării – un miros ca de animale explodate zăcînd pe autostradă la miezul nopții.

În timp ce gura lui George se căsca, văzu o puzderie de vietăți mărunte colcăind înăuntru.

– Tot o să plutească aici jos, totul plutește aici jos, o să plutim, Bill, o să plutim cu toții...

Mîna ca o burtă de pește a lui George se închise peste beregata lu' Bill.

(CRĂPA-I-AR CAPUL CAPREI CRĂPA-NE-AR NOUĂ CAPUL CRĂPA-V-AR VOUĂ CAPUL...)

Fața schimonosită a lui George lunecă spre gîtul lui Bill.

...Plutim...

– *Crăpa-i-ar capul caprei!* țipă Bill.

Glasul îi era mai profund, aproape străin de-al lui, și într-un pîrjolitor fulger al memoriei Richie își aminti că Bill nu se bîlbîia decît cu glasul său propriu; cînd se prefăcea că e altcineva, n-o făcea *niciodată.*

Arătarea-George se retrase, sîsîind, cu mîna ridicîndu-i-se în dreptul feței într-un gest de apărare.

– Asta-i! răcni în plin delir Richie... I-ai venit de hac, Bill! Rade-l! Rade-l! Rade-l!

– *Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!* tună Bill, avansînd spre arătarea-George. *Tu* ești drac, nu stafie! *George* știe că n-am vrut să moară! Părinții mei au greșit! Au dat vina pe mine *și asta nu era drept! M-auzi?*

Arătarea-George se răsuci brusc, chițcăind ca un șobolan, începu să fugă și să se vălurească pe sub pelerina galbenă. Impermeabilul propriu-zis păru să picure, curgînd în pete galben-vii. Monstrul își pierdea forma, devenind amorf.

– *Crăpa-i-ar capul caprei, pui de curvă!* zbieră Bill Denbrough, *cum a crăpat piatra-n patru!*

Făcu un salt spre Monstru, și degetele i se încleiară în pelerina galbenă care acum nu mai era pelerină. Ceea ce înșfăcă părea un fel de cremă caramel caldă, ciudată, ce i se topi sub degete de îndată ce-și închise pumnul în jurul său. Căzu în genunchi. Apoi Richie țipă cînd chibritul ajuns la capăt îi fripse degetele, și întunericul îi învălui iarăși.

Bill simți ceva începînd să-i crească în piept, ceva fierbinte și înecăcios. Își apucă genunchii și și-i trase sub bărbie, sperînd că astfel va opri durerea sau măcar o va alina; simțea o vagă recunoștință pentru întuneric, bucuros că ceilalți nu-i vedeau chinul.

Auzi un sunet scăpîndu-i din piept – un geamăt unduitor. Urmă un al doilea, al treilea.

– *George!* țipă el. *George, iartă-mă! N-am vrut niciodată să se în-în-întîmple ceva r-r-r-rău!*

Poate că mai era și altceva de spus, dar n-o putu spune. Suspina, căzut pe spate cu un braț peste ochi, amintindu-și de bărcuță, amintindu-și

de bătaia constantă a ploii în geamurile dormitorului, amintindu-și de medicamentele și tifoanele de pe noptieră, de durerea slabă de cap datorată febrei și de durerea din trup; amintindu-și-l, mai mult decît toate acestea la un loc, pe George; amintindu-și de George, în pelerina sa galbenă cu glugă.

– *George, iartă-mă!* strigă el printre lacrimi, *Iartă-mă, iartă-mă, te rog, ia-ia-IARTĂ-MĂ...*

Și apoi ceilalți se strînseră în jurul lui, prietenii săi, și nimeni nu aprinse nici un chibrit, și cineva îl cuprinse cu brațele, nu știa cine, Beverly poate, sau poate Ben, ori Richie. Erau cu el, și în acele cîteva clipe întunericul era bine venit.

10

Derry, 5.30 dimineața

La ora cinci și jumătate ploua tare. Meteorologii radio din Bangor își exprimau o surprindere moderată și încercau scuze moderate față de toți cei care-și făcuseră planuri pentru picnic și ieșiri la iarbă verde pe baza buletinelor meteo de ieri. Afurisită întorsătură, băieți; pur și simplu unul dintre acele ciudate fenomene atmosferice care se manifestau uneori în Penobscot Valley cu stupefiantă bruschețe.

La postul de radio WZON, meteorologul Jim Witt descria ceea ce, după el, era un sistem de joasă presiune „extraordinar de disciplinat"

Asta, ca să se exprime cu perdea. Condițiile variau de la cer noros în Bangor la averse în Hampden, burniță în Haven și ploi în Newport. Dar în Derry, la numai patruzeci de kilometri distanță de centrul orașului Bangor, turna cu găleata. Călătorii de pe Drumul Național 7 se pomeniră înaintînd prin apă adîncă pe alocuri de zece-cincisprezece centimetri, iar dincolo de Fermele Rhulin o galerie de desecare înfundată dintr-o depresiune acoperise autostrada cu atîta apă, încît tronsonul devenise practic de netrecut. Pe la șase dimineața, Patrula Rutieră Derry plantase semne portocalii ÎNTOARCE în ambele capete ale depresiunii.

Cei ce așteptau la adăpostul refugiului de pe Main Street primul autobuz de dimineață, ca să-i ducă la lucru, priveau peste balustradă

spre Canal, unde apa era amenințător de umflată în matca ei de beton. N-avea să fie nici o inundație; toți erau de acord cu *asta.* Apa mai avea încă un metru și ceva pînă la semnul cotelor crescute din 1977, și nici în acel an Canalul nu se revărsase. Ploaia însă răpăia cu persistență monotonă și biciuitoare, iar tunetul bubuia prin norii coborîți. Apa curgea șiroaie în jos pe Up-Mile Hill, vuind prin rigole și guri de canal. Nici o inundație, erau de acord, dar pe fiecare chip se citea umbra neliniștii.

La 5.45 un transformator de pe un stîlp, lîngă Depoul de Camioane abandonat al fraților Tracker, explodă într-un fulger de lumină orbitoare, împrăștiind schije torsionate de metal peste acoperișul de țigle. Una dintre frînturile aruncate reteză un cablu de înaltă tensiune care căzu și el pe acoperiș, sîsîind și încolăcindu-se ca un șarpe, împroșcînd un torent aproape lichid de scîntei. Acoperișul luă foc în ciuda ploii torențiale, și curînd depoul ardea pălălaie. Cablul electric căzu de pe acoperiș pe fîșia cu buruieni ce dădea ocol pînă în locul unde băieții jucaseră odinioară base-ball. Departamentul de Pompieri Derry intră în alarmă pentru prima oară în acea zi la ora 6.02 dimineața și mașina ajunse la Tracker Brothers' la 6.09. Printre primii pompieri care au coborît a fost și Calvin Clark, unul dintre gemenii Clark cu care Ben, Beverly, Richie și Bill învățaseră la aceeași școală. Al treilea pas făcut îi aduse talpa cizmei de piele pe firul neizolat. Calvin a fost electrocutat aproape instantaneu. Limba îi sări din gură, iar tunica de pompier cauciucată începu să-i fumege. Mirosea ca pneurile arse din groapa de gunoi a orașului.

La 6.05 dimineața locuitorii de pe Merit Street din Old Cape simțiră ceva ce-ar fi putut să fie o explozie subterană. Farfuriile căzură de pe rafturi și tablourile de pe pereți. La 6.06 toate toaletele de pe Merit Street explodară deodată în gheizere de rahat și lături, în vreme ce o refulare inimaginabilă avea loc în conductele ce alimentau rezervoarele colectoare ale noii uzine de tratare a reziduurilor de pe Maidan. În unele cazuri, aceste explozii au fost destul de puternice pentru a provoca spărturi în tavanele băilor. O femeie pe nume Anne Stuart a fost ucisă de o veche roată dințată catapultată din toaleta ei o dată cu un șuvoi de apă reziduală. Roata dințată trecu prin geamul mat al ușii de la duș și-i străbătu beregata ca un glonț în timp ce se spăla pe cap. Aproape o decapită. Roata era o relicvă a Oțelăriei Kitchener și își găsise calea prin canale cu aproape trei

sferturi de secol în urmă. O altă femeie a fost omorîtă cînd brusca și violenta refulare, propulsată de gazul metan în expansiune, i-a făcut toaleta să explodeze ca o bombă. Nefericita femeie, care în momentul detonației ședea pe tron citind ultimul număr din catalogul *Banana Republic*, a fost sfîrtecată în bucăți.

La 6.19 dimineața un trăsnet lovi așa-numita Punte a săruturilor ce traversa Canalul între Bassey Park și Liceul Derry. Bucățile despicate zburară în văzduh la mare înălțime și apoi căzură în apele repezi ale Canalului, duse mai departe de curent.

Vîntul se întețea. La 6.30 dimineața contorul din holul judecătoriei îl înregistra la imediat peste douăzeci și cinci de kilometri pe oră. Pe la 6.45 crescuse la treizeci și șapte de kilometri pe oră.

La 6.46 dimineața Mike Hanlon se trezi în salonul său din Spitalul Derry. Revenirea la starea conștientă surveni ca un soi de dizolvare lentă – multă vreme crezu că visa. Dacă ar fi așa, era un soi ciudat de vis; un vis anxios, l-ar fi numit poate bătrînul său profesor de psihologie Doc Abelson. Nu părea să existe nici un motiv vizibil al anxietății, dar totuși era prezentă; încăperea albă și simplă părea să țipe tot soiul de amenințări.

Își dădu seama treptat că era treaz. Încăperea albă și simplă era un salon de spital. Deasupra capului său atîrnau sticle, una plină de lichid limpede, alta conținînd unul roșu-închis. Complet plină de sînge. Văzu un televizor stins prins în buloane pe un perete și deveni conștient de sunetul monoton al ploii bătîndu-i în fereastră.

Încercă să-și miște picioarele. Unul i se deplasă liber, dar celălalt, dreptul, nu vru să se clintească deloc. Își simțea foarte vag piciorul acela și-și dădu seama că-i era bandajat strîns.

Puțin cîte puțin își aminti totul. Se așezase să scrie în caietul său și se trezise cu Henry Bowers. O veritabilă bombă din trecut, o veste proastă. Avusese loc o luptă și...

Henry! Unde dispăruse Henry? Pe urmele celorlalți?

Mike bîjbîi după butonul soneriei. Era agățat la capul patului, și îl avea în mîini cînd ușa se deschise. În ușă stătea un infirmier. Avea descheiați doi nasturi ai tunicii sale albe și părul ciufulit, dîndu-i o înfățișare șifonată. Purta la gît o medalie a Sfîntului Christopher. Chiar și în starea sa buimacă, doar pe trei sferturi trează, Mike îl localiză imediat. În 1958, o fată de șaisprezece ani pe nume Cheryl

Lamonica fusese ucisă în Derry, ucisă de Monstru. Fata avusese un frate în vîrstă de paisprezece ani, numit Mark, iar acesta era el.

– Mark, rosti Mike slab. Am să-ți vorbesc.

– Ș-ș-ș-ș, spuse Mark; ținea mîna în buzunar. Nici o vorbă.

Intră în odaie și, în timp ce stătea la picioarele patului, Mike văzu cu un fior neputincios cît de goi erau ochii lui Mark Lamonica. Ținea capul ușor înclinat, de parcă asculta o muzică îndepărtată. Scoase mîna din buzunar; în ea avea o seringă.

– Asta te va face să dormi, zise Mark și porni spre pat.

11

Sub oraș, 6.49 dimineața

– *Ș-ș-ș-ș!* exclamă Bill deodată, deși nu se auzise nici un alt sunet decît propriii lor pași slabi.

Richie aprinse o lumină. Pereții tunelului se îndepărtaseră, și cei cinci păreau foarte mici în acest spațiu gol de sub oraș. Se strînseră laolaltă, iar Beverly avu o senzație ametitoare de *déjà-vu* în timp ce observa giganticele dale de pe jos și pînzele de păianjeni atîrnînde. Erau aproape acum. Aproape.

– Ce auzi? îl întrebă Bill, încercînd să privească în toate părțile în timp ce chibritul din mîna lui Richie ardea pînă la capăt, așteptîndu-se să vadă cine știe ce nouă surpriză apărînd tîrîș sau în zbor din beznă. Rogan, cumva? Extraterestrul din filmul ăla groaznic cu Sigourney Weaver? Vreun șobolan uriaș lipăind, cu ochi portocalii și dinți ca argintul? Dar nu era nimic – doar mirosul prăfos al tenebrelor și, undeva departe, vuietul apei curgînd, ca și cum s-ar fi umplut canalele.

– C-c-ceva în ne-ne-neregulă, spuse Bill. Mike...

– Mike? întrebă Eddie. Ce-i cu Mike?

– Am simțit-o și eu, interveni Ben. Nu cumva... Bill, a murit?

– Nu, răspunse Bill; avea ochii cețoși, lipsiți de emoție – toată starea de alarmă i se simțea în ton și în postura defensivă a trupului. El... E-e-el...

Înghiți în sec. Din gît i se auzi un pocnet mic. Ochii i se dilatară.

– Oh. Oh, *nu...!*

– Bill? strigă Beverly alarmată. Bill, ce e? Ce...

– Ap-ap-apucați-mă de mî-mîini! răcni Bill. *Re-re-repede!*

Richie azvîrli chibritul și prinse una dintre mîinile lui Bill. Beverly o înșfăcă pe cealaltă. Bîjbîi cu mîna rămasă liberă, iar Eddie i-o înhăță vlăguit cu mîna cea ruptă. Ben îi apucă mîna cealaltă și încheie cercul luîndu-l și pe Richie de mînă.

– *Trimite-i puterea noastră!* țipă Bill cu aceeași voce stranie și profundă. *Trimite-i puterea noastră, orice ești Tu, trimite-i puterea noastră! Acum! Acum! Acum!*

Beverly simți cum ceva iese din ei și se îndreaptă înspre Mike. Capul prinse a i se rostogoli pe umeri într-un soi de extaz, și șuieratul aspru al respirației lui Eddie se contopi cu tunetul furtunos al apei în conducte.

12

– Acum, spuse încet Mark Lamonica.

Oftă – oftatul unui om ce se simte în apropierea orgasmului.

Mike apăsă butonul de apel pe care-l avea în mîini, o dată și încă o dată. Lung. Putea auzi soneria țîrîind în oficiu' surorilor de pe culoar, dar nu venea nimeni. Cu un soi de clarviziune infernală înțelese că infirmierele stăteau jos acolo, citind ziarul de dimineață, bînd cafea, auzindu-i apelul, dar neauzindu-i-l, auzind, dar nerăspunzînd; aveau să răspundă abia mai tîrziu cînd totul se va fi sfîrșit, pentru că astfel mergeau lucrurile în Derry. În Derry era mai bine ca unele lucruri să nu fie văzute sau auzite... pînă nu se terminau.

Mike lăsă soneria să-i cadă din mîini.

Mark se aplecă spre el, cu vîrful seringii scînteind. Medalionul cu Sfîntul Christopher se legăna amețitor înainte și înapoi, în timp ce trăgea cearșaful.

– Drept aici, șopti el. În stern.

Și oftă iar.

Mike simți deodată puterea inundîndu-l – o anume putere primordială, ce-i energiza trupul cu scăpărarea curentului electric. Înțepeni, cu degetele răschirate convulsiv. Ochii i se dilatară. Un geamăt îi țîșni din piept, și senzația aceea de îngrozitoare paralizie se smulse din el.

Mîna sa dreaptă bîjbîi spre noptieră. Acolo se afla o carafă de plastic, iar alături un pahar pentru apă, greu. Mîna i se închise peste pahar. Lamonica simți schimbarea; lumina aceea visătoare și mulțumită îi dispăru din ochi, înlocuită de o zăpăceală alertă. Se retrase puțin, și atunci Mike repezi paharul în sus, spărgîndu-i-l în față.

Lamonica urlă și se împletici înapoi, scăpînd seringa. Mîinile i se înălțară la chipul șiroind de sînge; îi curse peste încheieturi, stropindu-i tunica albă.

Puterea se stinse la fel de brusc pe cît venise. Mike privi cu ochi împăienjeniți la cioburile de sticlă de pe pat, de pe pijamaua sa de spital și de pe mîna ce-i sîngera. Auzi sunetul rapid și ușor al pantofilor cu talpă de crep apropiindu-se pe culoar.

Acum vin, își spuse. *O, da, acum. Și, după ce au să plece, cine se va arăta? Cine se va arăta apoi?*

În timp ce năvăleau în salon surorile ce șezuseră calme în camera de gardă în timp ce soneria lui le chema înnebunită, Mike închise ochii și se rugă să se sfîrșească odată. Se rugă ca prietenii lui să se afle undeva sub oraș, se rugă să nu fi pățit nimic, se rugă să pună ei capăt acestui coșmar.

Nu știa exact Cui i se ruga... Dar, cu toate acestea, se rugă.

13

Sub oraș, 6.54 dimineața

– Î-îi e bi-bine, spuse numaidecît Bill.

Ben nu știa cît timp stătuseră în întuneric ținîndu-se de mîini. I se păruse că simțea ceva – ceva din ei, din cercul lor – ieșind și apoi revenind. Dar nu știa unde zburase sau ce făcuse – dacă existase într-adevăr – lucrul acela.

– Ești sigur, Bill Barosane? întrebă Richie.

– D-d-da, spuse Bill, dînd drumul mîinii lui și celei a lui Beverly. Dar tre-trebuie să terminăm treaba asta cît pu-putem de re-repede. Ha-ha-haideți.

Își urmară drumul, Richie și Bill aprinzînd din cînd în cînd chibrituri. *N-avem printre noi nici măcar un pușcoci cu aer comprimat,*

își zise Ben. *Dar și asta face parte din plan, nu? Chüd. Ce înseamnă acest cuvînt? Ce este Monstrul? Care e chipul său adevărat? Și, chiar dacă atunci nu am ucis Monstrul, l-am rănit. Cum am reușit?*

Sala prin care pășeau – nu se mai putea numi tunel – devenea din ce în ce mai mare. Pașii lor stîrneau ecouri. Ben își aminti mirosul, duhoarea aceea densă, de grădină zoologică. Deveni conștient că nu mai erau necesare chibriturile – acum aveau lumină, un fel de lumină: o radiere spectrală ce devenea tot mai puternică. În luminescența aceea de mlaștină, prietenii săi arătau cu toții ca niște cadavre.

– Zid în față, Bill, anunță Eddie.

– Șt-șt-știu.

Ben își simți inima începînd să ia viteză. Gura îi era plină de un gust acru, iar capul începuse să-l doară. Se simțea greoi și înfricoșat. Se simțea gras.

– Ușa, șopti Beverly.

Da, iat-o. Odată, cu douăzeci și șapte de ani în urmă, putuseră intra prin ușița aceea fără să facă mai mult decît să încline capetele. Acum vor fi nevoiți să se îndese prin cadrul ei sau să se tîrască în patru labe. Crescuseră; iată proba finală, dacă mai era nevoie de vreo asemenea dovadă.

Punctele de puls de pe gîtul și încheieturile mîinilor lui Ben erau încinse, inflamate de sînge; inima sa ajunsese la o viteză și palpitație dureroase, apropiate de aritmie. *Puls de porumbel,* își spuse el într-o doară și își umezi buzele uscate.

O lumină galben-verzuie se revărsa pe sub ușă, țîșnea prin gaura împodobită a cheii într-un fascicul răsucit ce părea îndeajuns de dens ca să poată fi tăiat în felii.

Semnul era pe ușă, și din nou văzură fiecare altceva în configurația aceea stranie. Bill văzu capul retezat al Andrei, cu ochi goi ce se holbau la el într-o acuzație oribilă. Eddie văzu un craniu rînjind proptit deasupra a două oase încrucișate, simbolul otrăvii. Richie văzu chipul bărbos al unui Paul Bunyan degenerat, cu ochii îngustați în niște fante ucigașe. Iar Ben îl văzu pe Henry Bowers.

– Bill, sîntem destul de puternici? întrebă el. O putem face?

– N-nu ș-ș-știu.

– Și dacă-i încuiată? întrebă Beverly cu voce mică.

Chipul lui Tom o privea batjocoritor.

– N-nu e. Lo-locurile ca ăsta nu-s ni-niciodată în-în-încuiate.

Își puse degetele bandajate ale mîinii drepte pe ușă – trebui să se aplece ca să facă asta – și împinse. Se deschise revărsînd un torent de lumină galben-verzuie bolnăvicioasă. Mirosul acela de grădină zoologică năvăli spre ei, mirosul trecutului devenit prezent, oribil de viu, obscen de primejdios.

Învîrte-te, roată, spuse Bill în sinea sa la întîmplare și privi în jur, la ceilalți. Apoi se lăsă în patru labe, urmat de Beverly, de Richie și de Eddie. Ben rămase ultimul, cu carnea încrețindu-se pe el la atingerea prundișului vechi de pe jos. Intră pe portal și, în timp ce își îndrepta spatele în bizara văpaie de foc verde ce se țîra în sus și în jos pe pereții din piatră umedă, ca niște șerpi de lumină, ultima amintire se înfipse la locul ei cu forța unui berbece de asalt psihic.

Scoase un țipăt, se clătină, cu o mînă ridicîndu-i-se la frunte, și emise un prim gînd incoerent: *Nu-i de mirare că Stan s-a sinucis! O, Doamne, mai bine mă sinucideam și eu!* Văzu aceleași expresii de oroare năucită și început de conștientizare pe fețele celorlalți în timp ce ultima piesă a jocului se așeză la locul ei.

Apoi Beverly zbieră, agățîndu-se de Bill, pe cînd Monstrul gonea în josul perdelei de borangic a plasei sale, un Păianjen de coșmar de dincolo de timp și spațiu, un Păianjen de dincolo de închipuirile febrile ale cine știe căror minți rătăcite or trăi în cele mai adînci cotloane ale iadului.

Nu, își spuse rece Bill, *nu e nici măcar un Păianjen, nu cu adevărat, dar forma asta e cea pe care a cules-o Monstrul din mințile noastre; nu-i decît cea mai apropiată înfățișare la care pot ajunge mințile noastre față de*

(luminile moarte)

ce e Monstrul cu adevărat.

Să tot fi avut cinci metri înălțime, negru ca o noapte fără lună. Fiecare dintre picioarele sale era gros ca o coapsă de culturist. Avea drept ochi rubine strălucitoare culese din peșterile infernului, bulbucate în orbite pline de un lichid de culoarea cromului, picurînd. Mandibulele dințate i se deschideau și se închideau, se deschideau și se închideau, scăpînd panglici de spumă, încremenit într-un extaz al groazei, pendulînd în pragul demenței absolute, Ben observă cu calmul dinaintea furtunii că spumele acelea erau vii; cădeau pe pardoseala pietruită cu dale și acolo începeau să se zbată tîrîndu-se în crăpături, ca niște protozoare.

Dar Monstrul este altceva, există o formă finală, una pe care aproape o putem vedea, așa cum zărești silueta unui om mișcîndu-se dincolo de un ecran de cinematograf în timp ce se proiectează filmul, o altă înfățișare, dar nu vreau s-o văd, te rog, Doamne, nu mă lăsa s-o văd...

Și nici nu avea importanță, nu-i așa? Vedeau ceea ce vedeau, iar Ben înțelese că Monstrul era capturat în această formă finală, forma Păianjenului, de către viziunea lor comună, negîndită și nelegitimă. În luptă cu acest Monstru aveau să supraviețuiască sau să moară.

Creatura chițăia și mieuna, iar Ben deveni absolut convins că auzea de două ori sunetele scoase de Monstru – în cap, și apoi, după o fracțiune de secundă, în urechi. *Telepatie,* reflectă el, *îi citesc gîndurile.* Umbra Monstrului era un ou bondoc ce gonea pe pereții străvechi ai acelei fortărețe ce-i era bîrlog. Corpul său era acoperit de păr aspru, iar Ben văzu că mai poseda și un ac suficient de lung ca să străpungă un trup de om. Din vîrful acestuia se prelingea un lichid limpede, iar Ben observă că și lichidul era viu; asemenea salivei, veninul se ascundea în crăpăturile pardoselii. Acul Monstrului, da... Dar dedesubtul acestuia abdomenul lui se umfla grotesc, aproape tîrîndu-se pe jos cu fiecare mișcare a fiarei, care acum schimba ușor direcția, îndreptîndu-se fără greș spre conducătorul lor, spre Bill Barosanul.

Ăla-i sacul de ouă, își spuse Ben, iar mintea sa păru să urle înțelegînd implicațiile. *Orice-o fi Monstrul dincolo de ceea ce vedem, reprezentarea e cel puțin simbolic corectă: Monstrul e femelă și e gravidă... Era gravidă și atunci, și nici unul dintre noi n-a știut, cu excepția lui Stan, o, Iisuse Hristoase, DA, Stan, Stan, nu Mike, Stan a înțeles, Stan ne-a spus... De asta a trebuit să venim înapoi, orice s-ar fi întîmplat, pentru că Monstrul este femelă, Monstrul e o femelă gestantă cu cine știe ce progenitură inimaginabilă... și i s-a apropiat vremea să fete.*

Incredibil, Bill Denbrough păși înainte, în întîmpinarea Monstrului.

– *Bill, nu!* zbieră Beverly.

– St-st-stai a-a-acolo! strigă Bill fără a întoarce capul.

În clipa următoare, Richie fugea spre el, strigîndu-l pe nume, iar Ben își simți propriile sale picioare punîndu-se în mișcare. Părea că percepe un stomac-fantomă oscilînd în fața lui și se bucură de această senzație. *Trebuie să devin din nou copil,* medită el incoerent.

Asta-i singura cale de a opri Monstrul să nu mă scoată din minți. Trebuie să redevin copil... Să accept această realitate. Cumva.

Fugind. Strigînd numele lui Bill. Vag conștient că Eddie alerga pe lîngă el, cu brațul său rupt bălăbănindu-se, iar cordonul halatului de baie pe care-l înfășurase Bill împrejurul lui tîrîndu-se acum pe jos. Eddie își scoase inhalatorul. Arăta ca un pistolar nebun și subnutrit înarmat cu un pistol ciudat.

Ben îl auzi pe Bill tunînd:

– *Mi-ai o-o-omorît fratele, fu-fu-futu-te-n cur de CURVĂ!*

Și atunci Monstrul se ridică în fața lui Bill, îngropîndu-l în umbra sa, bătînd aerul cu labele. Ben îi auzi miorlăitul iritat, privi în ochii lui roșii, răi și atemporali... Și preț de-o clipă *văzu* forma din spatele formei: văzu lumini, văzu o urîțenie păroasă și tîrîtoare, nesfîrșită, care era făurită din lumină și nimic altceva, lumină portocalie, lumină moartă ce maimuțărea viața.

Ritualul începu pentru a doua oară.

Capitolul 22
RITUALUL CHÜD

1

În bîrlogul Monstrului, 1958

Bill îi ținu laolaltă în timp ce uriașul Păianjen negru gonea în josul plasei sale, iscînd o vîntoasă otrăvitoare în care le flutura părul. Stan țipă ca un copilaș, ochii săi căprui ieșind din orbite, degetele zgîriindu-i obrajii. Ben dădu înapoi încet pînă ce fundul său voluminos atinse peretele în stînga ușii. Simți foc rece arzîndu-l prin pantaloni și se îndepărtă iar, totul însă ca prin vis. Cu siguranță, nimic din toate acestea nu se întîmpla în realitate; nu era decît cel mai groaznic coșmar din lume. Descoperi că nu-și putea ridica mîinile. Păreau să aibă greutăți enorme legate de ele.

Richie își simți ochii atrași de plasa aceea. Din loc în loc spînzurau, parțial înfășurate în fuioare mătăsoase ce păreau să se miște ca și cum ar fi fost vii, trupuri descompuse, pe jumătate devorate. I se păru că-l recunoaște pe Eddie Corcoran aproape de plafon, deși îi lipseau un braț și ambele picioare.

Beverly și Mike se agățau unul de altul ca Hänsel și Gretel în pădure, privind paralizați cum Păianjenul atingea pardoseala și o lua la fugă spre ei, cu umbra sa distorsionată alergînd pe alături, pe perete.

Bill își roti privirea către ei, un băiat înalt și costeliv într-un tricou împroșcat cu noroi și lături, cîndva alb, blugi cu manșete, pantofi înnoroiți. Părul îi cădea pe frunte, ochii-i ardeau. Trecu peste ei cu privirea, păru să-i elimine din joc și reveni către Păianjen. Și, de necrezut,

începu să străbată sala spre Monstru, nu în fugă, ci doar păşind repede, cu coatele îndoite, antebraţele încordate, pumnii strînşi.

– *Mi-mi-mi-mi-ai o-o-omorît fra-fratele!*

– *Nu, Bill!* ţipă Beverly, zbătîndu-se să scape din îmbrăţişarea lui Mike şi luînd-o la fugă spre Bill, cu părul roşcat fîlfîindu-i în urmă. *Lasă-l în pace!* zbieră ea la Păianjen. *Să nu te-atingi de el!*

Căcat! Beverly! exclamă în sinea sa Ben şi o luă şi el la goană pompînd din picioare, cu stomacul clătinîndu-i-se. Îşi dădu vag seama că Eddie Kaspbrak alerga în stînga lui, ţinînd inhalatorul în mîna sănătoasă, ca pe un pistol.

Şi atunci Monstrul se înălţă asupra lui Bill, care era neînarmat; îl îngropă în umbra sa, bătînd aerul cu labele. Ben dădu s-o apuce pe Beverly de umăr. Mîna sa îi plesni umărul, apoi alunecă. Fata se răsuci spre el, cu buzele dezvelindu-i dinţii.

– *Ajută-l!* răcni ea.

– *Cum?* răcni Ben la rîndul său.

Se întoarse spre Păianjen, îi auzi miorlăitul iritat, privi în ochii săi răi şi atemporali şi văzu ceva dincolo de formă; ceva mult mai groaznic decît un simplu păianjen. Ceva ce nu era decît lumină dementă. Curajul îi şovăi o clipă... Dar cea care-l rugase era Bev. Bev, iar el o iubea.

– *Fir-ai a dracu', lasă-l pe Bill în pace!* ţipă el.

O clipă mai tîrziu, o mînă îl bătu pe spate atît de tare, încît aproape căzu. Era Richie, care, deşi lacrimile îi şiroiau pe obraji, rînjea înnebunit. Colţurile gurii păreau că-i ajung aproape pînă la lobii urechilor. Saliva i se scurgea printre dinţi.

– *Şo pe ea, Clăiţă!* strigă Richie. *Chüd! Chüd!*

Ea? se întrebă Ben prosteşte. Ea, *a spus?*

Şi, cu voce tare:

– *Bine, da' ce-i aia? Ce-i aia Chüd?*

– *Să fiu al dracu' dacă ştiu!* răcni Richie şi o luă la fugă spre Bill, pierzîndu-se în umbra Monstrului.

Acesta se chircise pe picioarele dinapoi. Labele sale din faţă băteau aerul imediat deasupra capului lui Bill. Iar Stan Uris, silit să se apropie, constrîns să se apropie în pofida oricărui instinct din mintea şi trupul său, văzu că Bill se uita în sus la Monstru, ochii săi albaştri, holbaţi, stînd aţintiţi în cei portocalii şi inumani ai

Monstrului, ochi din care se revărsa acea groaznică lumină cadaverică. Stan se opri, înțelegînd că Ritualul Chüd – indiferent ce-o fi fost asta – începuse.

2

Bill în vid, devreme

...Cine ești și de ce ai venit la Mine?

Sînt Bill Denbrough. Știi cine sînt și de ce mă aflu aici. Mi-ai omorît fratele și sînt aici ca să te omor. Ai ales copilul nepotrivit, curvo.

...Sînt eternă. Eu sînt Mîncătoarea de Lumi.

Zău? Chiar așa? Ei bine, ai halit ultima ta masă, surioară.

...N-ai nici o putere; aici este puterea; simte puterea, mucosule, și pe urmă vorbește despre cum ai venit s-o ucizi pe cea Eternă. Crezi că Mă vezi? Nu vezi decît ceea ce-ți îngăduie mintea ta. Ai vrea să Mă vezi? Atunci, haide! Hai, mucosule! Hai!

Aruncat...

(capra)

Nu, nu, aruncat, *tras,* tras ca un glonț însuflețit, ca Ghiuleaua umană de la Circul Shrine care venea la Derry în fiecare lună mai. Cules și *împins* prin camera Păianjenului. *Se-ntîmplă doar în mintea mea!* zbieră Bill la el însuși. *Trupul meu continuă să stea tot acolo, ochi în ochi cu Monstrul, fii curajos, nu-i decît o festă a minții, fii curajos, crede în ceea ce faci, rezistă, rezistă...*

(sare)

Mugind, năpustindu-se într-un tunel negru, șiroind, căptușit cu dale sfărîmate și descompuse, vechi de cincizeci de ani, de o sută de ani, de o mie, un milion de miliarde, cine să poată ști, gonind într-o tăcere de moarte prin intersecții, unele luminate de focul acela unduitor verde-gălbui, unele de baloane radiante pline de-o lumină spectrală albă ca un craniu, altele negre ca mormîntul; propulsat cu o viteză de-o mie de kilometri pe oră pe lîngă maldăre de oase, unele omenești, altele nu, accelerînd ca o rachetă cu reacție într-un tunel aerodinamic, acum luînd-o în sus, dar nu către lumină, ci spre un întuneric necuprins

(piatra)

și explodînd afară în bezna absolută, bezna era totul, bezna era cosmosul și universul, iar pardoseala beznei era *dură, dură,* era ca

ebonita lustruită, iar el luneca pe piept, burtă și coapse ca o bilă pe pista de popice. Se afla pe planșeul sălii de bal a veșniciei, iar veșnicia era *neagră.*

(crapă-n)

–...Încetează cu asta! de ce spui asta? asta n-o să te-ajute, băiat prost patru; crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!

...Încetează!

capra sare piatra; piatra crapă-n patru; crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!

...Încetează! încetează! pretind, poruncesc să încetezi!

Nu-ți place, nu-i așa?

Și, în gînd: *De-aș putea-o doar spune cu voce tare, s-o spun fără să mă bîlbîi, atunci aș putea sparge iluzia...*

...Nu-i nici o iluzie, băiețaș neghiob – e eternitatea, eternitatea Mea, iar tu te-ai rătăcit în ea, rătăcit pe veci, nicicînd să nu-ți mai afli calea înapoi; acum ești etern și osîndit să hoinărești prin beznă... După ce mă vei întîlni față în față, adică

Dar mai era și altceva aici. Bill o percepu, o simți, într-un mod nebunesc, o mirosi chiar: o uriașă prezență undeva în față, în întuneric. O Formă. Nu simțea teamă, ci o senzație de atotcovîrșitoare minunare; aici se afla o putere ce minimaliza puterea Monstrului, iar Bill gîndi incoerent: *Te rog, te rog, orice ai fi Tu, nu uita că-s foarte mic...*

Se repezi spre ea și văzu că era o enormă Țestoasă cu carapacea împlătoșată în multe culori arzătoare. Străvechiul ei cap reptilian ieși încet din carapace, iar lui Bill i se păru că simte o vagă surpriză disprețuitoare din partea forței care-l azvîrlise acolo. Ochii Țestoasei erau blînzi. Bill își spuse că, fără îndoială, era cea mai bătrînă făptură pe care și-o putea închipui cineva, pe departe mai bătrînă decît Monstrul, care se declarase a fi etern.

Ce ești?

...Eu sînt Țestoasa, fiule. Eu am făcut universul, dar, te rog, nu mă învinui pentru asta; mă durea burta.

Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

...N-am nimic de-a face cu lucrurile acestea.

Fratele meu...

...Își are propriul său loc în macrounivers; energia este eternă, așa cum pînă și un copil ca tine trebuie să înțeleagă.

Acum zbura pe lîngă Țestoasă și, chiar și la viteza aceea uriașă de alunecare, latura împlătoșată a Țestoasei părea să continue la nesfîrșit în dreapta lui. Se gîndi vag că e într-un tren și trece pe lîngă un

altul care circulă în direcție opusă, un tren atît de lung, încît în cele din urmă părea că stă pe loc sau chiar se deplasează îndărăt. Continua încă să audă Monstrul-femelă vociferînd și bîzîind cu vocea ascuțită și furioasă, neomenească, plină de ură dementă. Dar cînd vorbea Țestoasa vocea Monstrului era acoperită complet. Țestoasa vorbea în capul lui Bill, iar Bill înțelese, cine știe cum, că mai era și Altul, și că acel Final Altul sălășluia într-un vid de dincolo de acesta. Acel Final Altul era poate creatorul Țestoasei, care doar privea, și al Monstrului, care doar mînca. Acel Altul era o forță de dincolo de univers, o putere mai presus de orice putere, autorul a tot ceea ce există.

Deodată crezu că a înțeles: Monstrul voia să-l arunce printr-un zid de la capătul universului într-un alt loc

(ceea ce bătrîna Țestoasă a numit macrounivers)

unde trăia cu adevărat Monstrul; unde Monstrul exista sub forma unui miez enorm și arzător ce putea să fie cea mai măruntă fărîmă din mintea acelui Altul; avea să vadă Monstrul-femelă dezgolit, alcătuire de lumină amorfă și distrugătoare, iar acolo el fie va fi cu milostenie anihilat, fie va trăi pe vecie, nebun, și totuși conștient, înlăuntrul ucigașei făpturi flămînde, fără formă și sfîrșit, a Monstrului.

Te rog, ajută-mă! Pentru ceilalți...

...Trebuie să te ajuți singur, fiule

Dar cum? Te rog, spune-mi! Cum? Cum? CUM?

Ajunsese acum la picioarele dinapoi, pline de solzi grei, ale Țestoasei; avu timp destul să-i observe pielea străveche, avu timp să fie copleșit de uimire la vederea unghiilor ei enorme – aveau o ciudată culoare galben-albăstruie și în fiecare dintre ele putea să vadă înotînd galaxii.

Te rog, tu ești bună, simt și cred că ești bună, și mă rog de tine... Nu vei binevoi să mă ajuți?

...Știi deja, există numai Chüd și prietenii-tăi.

Te rog, o, te rog

...Fiule, trebuie să ajuți capra să sară piatra, pentru ca mai apoi să crape piatra-n patru... asta-i tot ce-ți pot spune, o dată ce-ai intrat în acest căcat cosmologic trebuie să arunci cît colo manualul de instrucțiuni.

Își dădu seama că glasul Țestoasei se stingea. Acum ajunsese dincolo de ea, zburînd ca un bolid printr-o beznă mai adîncă decît cea mai adîncă beznă. Glasul Țestoasei era copleșit, dominat de vocea sardonică și bolborosindă a Forței care-l aruncase în afară și în vidul acesta negru – vocea Păianjenului, vocea Monstrului.

...Cum îți place-aici, Micul meu Prieten? îți place? îți place mult? ești încîntat de întîlnirea cu prietena mea, Țestoasa? credeam că baba aia futăcioasă a murit de ani de zile, și, la cît de mult ți-a folosit, putea să și moară, ce, credeai c-o să-ți fie de vreun folos?

nu nu nu nu capra sare nu cap-cap-capra nu

...Termină cu bîlbîitul! N-avem timp; hai să vorbim, cît încă se mai poate. Povestește-mi despre tine, Micul meu Prieten... Spune-mi, îți place tot frigul și întunericul de aici? Te bucuri de marele nostru tur prin neființa ce se întinde Afară? Așteaptă numai pînă vei răzbi, Mic Prieten! Așteaptă să răzbești pînă unde mă aflu Eu! Așteaptă! Așteaptă luminile moarte! Vei privi și vei înnebuni... Dar vei trăi... Și vei trăi... Și vei trăi... Înlăuntrul lor... Înlăuntrul Meu...

Monstrul hohoti într-un răcnet otrăvit, iar Bill deveni conștient că vocea Sa începea atît să scadă, cît și să crească, de parcă s-ar fi retras din gamă... repezindu-se totodată înapoi în ea. Și nu cumva exact asta se întîmpla? Da. Bănuia că așa era. Deoarece, cîtă vreme vocile erau sincronizate perfect, cea care năvălea acum spre el era complet străină, rostind silabe pe care nici o limbă sau gîtlej omenesc nu le-ar fi putut reproduce. Asta-i vocea luminilor moarte, reflectă el.

...N-avem timp; hai să vorbim cît încă se mai poate.

Vocea omenească a Monstrului estompîndu-se la fel cum se șterge sunetul posturilor de radio din Bangor cînd te afli în mașină mergînd spre sud. O teroare vie, învăpăiată îl năpădi. Avea să ajungă în curînd dincolo de comunicarea rațională cu Monstrul..., iar o parte din el înțelegea că Monstrul, cu tot rîsul său, cu tot sarcasmul său inuman, asta și voia. Nu numai să-l trimită la ceea ce era Monstrul în realitate, dar și să le întrerupă comunicarea mintală. Dacă aceasta înceta, avea să fie distrus în întregime. A trece dincolo de comunicare însemna să treacă dincolo de ultima șansă de salvare; atîta lucru înțelegea și el din felul cum începuseră să se manifeste părinții după moartea lui George. Era singura lecție pe care o învățase de la răceala lor ca de frigider.

Îndepărtare de Monstru... Și apropiere de Monstru. Dar îndepărtarea era într-un fel mai importantă. Dacă Monstrul voia să mănînce aici copiii mici, sau să-i sugă, sau ce le-o fi făcînd, atunci de ce nu-i trimisese pe *toți* aici? De ce numai pe el?

Pentru că Monstrul trebuia să-și scape eul-Păianjen de el, de asta. Într-un fel sau altul, Monstrul-Păianjen și Monstrul-femelă, cea pe

care Monstrul o numea luminile moarte, erau legați. Ceea ce trăia acolo în beznă putea fi invulnerabil cînd Monstrul se afla acolo și în nici un alt loc..., dar Monstrul era și pe Pămînt, sub Derry, într-o formă fizică. Oricît de repulsiv putea fi Monstrul, în Derry forma sa *era fizică*... Iar ceea ce era fizic putea fi ucis.

Bill glisa prin beznă, cu viteză tot mai mare. *De ce simt că atît de mult din vorbăria Monstrului nu-i decît o cacealma, o uriașă cioară vopsită? De ce să fie așa? Cum se poate una ca asta?*

Poate înțelegea cum... poate, doar.

Există numai Chüd, spusese Țestoasa. Și dacă asta și era? Dacă-și mușcaseră adînc unul altuia limbile, nu fizicește, ci mintal, spiritual? Și să presupunem că, dacă Monstrul îl putea arunca pe Bill destul de departe în vid, îndeajuns de departe spre eternul său eu fără trup, ritualul va lua sfîrșit? Eliberîndu-l, ucigîndu-l și cîștigînd totul în același timp.

...Te descurci bine, fiule, dar foarte curînd va fi prea tîrziu.

Monstrul se teme! Se teme de mine! Se teme de noi toți!

...Glisa, și în față se afla un zid, îl simțea, îi simțea prezența în întuneric, zidul de la hotarul continuității, iar dincolo va da de cealaltă formă, luminile moarte...

...Nu vorbi cu mine, fiule, și nu vorbi nici cu tine – desprinde-te, mușcă dacă voiești, dacă-ndrăznești, dacă poți fi viteaz, dacă poți îndura... Mușcă, fiule!

Bill mușcă – nu cu dinții reali, ci cu dinții din mintea sa.

Coborînd glasul cu un registru complet, făcîndu-l să nu mai fie glasul său (transformîndu-l, de fapt, în glasul tatălui său, deși Bill avea să coboare în mormînt fără a ști aceasta; unele secrete nu se află niciodată, și probabil e mai bine așa), trăgînd adînc aer în piept, strigă:

– CAPRA SARE PIATRA; PIATRA CRAPĂ-N PATRU; CRĂPA-I-AR CAPUL CAPREI CUM A CRĂPAT PIATRA-N PATRU. ACUM DĂ-MI DRUMU'!

Simți Monstrul-femelă zbierînd în mintea sa, un urlet de furie frustrată și iritată... Dar mai era și un țipăt de frică și durere. Monstrul-femelă nu era obișnuită să fie scoasă dintr-ale ei; una ca asta nu i se mai întîmplase niciodată Monstrului și, pînă în cele mai recente momente ale existenței sale, nici măcar nu bănuise că e cu putință așa ceva.

Bill simți cum Monstrul-femelă se zvîrcolește spre el, nu trăgînd, ci *împingînd* – încercînd să-l *îndepărteze.*

– CAPRA SARE PIATRA, AM ZIS!
– ÎNCETEAZĂ!
– ADU-MĂ ÎNAPOI! TREBUIE SĂ MĂ ADUCI! ÎȚI ORDON! ÎȚI IMPUN!

Monstrul-femelă zbieră din nou, acum cu durere și mai intensă – poate și pentru că, în vreme ce-și petrecuse lunga, prea lunga existență cauzînd durerea, hrănindu-se cu ea, n-o trăise niciodată ca parte din Sine însăși.

Monstrul încă mai încerca să-l împingă, să scape de el, insistînd orbește și încăpățînat să învingă, așa cum învinsese întotdeauna, împingea... Dar Bill simțea că viteza exterioară îi scăzuse, iar în minte îi apăru o imagine grotescă: limba Monstrului, acoperită de scuipatul acela viu, întinsă ca o panglică de cauciuc groasă, crăpînd, sîngerînd. Se văzu pe sine agățîndu-se cu dinții de vîrful acelei limbi, sfîșiind prin ea puțin cîte puțin, cu fața scăldată în scursoarea convulsivă care era sîngele Monstrului, înecîndu-se în duhoarea sa de hoit, și totuși, reușind să se țină, în vreme ce Monstrul se zbătea în durerea sa oarbă și enorma-i mînie, încercînd să nu-și lase limba să zvîcnească înapoi...

(Chüd, acest Chüd, rezistă, fii curajos, crede în ceea ce faci, rezistă pentru fratele tău, pentru prietenii tăi; crede, crede în toate cele în care ai crezut, crede că dacă-i spui polițaiului că te-ai pierdut o să aibă el grijă să ajungi acasă în siguranță, crede că există o Zînă Bună care locuiește într-un imens castel de smalț, și crede că Moș Crăciun locuiește mai jos de Polul Nord, fabricînd jucării în atelierele lui cu îngerași, și crede că ar putea fi adevărat Captain Midnight, da, ar putea fi, în ciuda lui Calvin și a fratelui mai mare al lui Cissy Clark, Carlton, care zice că toate astea-s o grămadă de povesti de adormit copiii, crede că mama și tatăl tău te vor iubi din nou, că e posibil curajul și că vorbele vor veni lin de fiecare dată: gata cu Păguboșii, gata cu tupilarea într-o groapă-n pămînt căreia i se spune club, gata cu plînsul în camera lui Georgie fiindcă nu l-ai putut salva și n-ai știut, crede în tine însuți, crede în tine însuți, crede în dogoarea acestei dorințe)

Deodată începu să rîdă pe întuneric, nu isterizat, ci cu uimire absolută și încîntată.

– EI, CĂCAT, DAR EU CRED ÎN TOATE ASTEA! strigă el, și nu mințea: chiar și la unsprezece ani, observase că lucrurile ieșeau bine ridicol de frecvent.

Lumina fulgera în jurul lui. Ridică brațele deasupra capului, întoarse fața în sus și deodată simți puterea revărsîndu-se prin el.

Auzi Monstrul-femelă zbierînd din nou... Și deodată era tras înapoi pe același drum pe unde venise, păstrînd încă acea imagine a dinților împlîntați adînc în carnea stranie a limbii Monstrului, dinții săi încleștați laolaltă precum amarnica bătrînă moarte. Zbura prin beznă, cu picioarele tîrîndu-i-se în urmă, cu vîrfurile șireturilor de la tenișii pline de noroi, fîlfîind ca niște stindarde după o bătălie prea lungă și prea sîngeroasă, cu vîntul acelui loc gol vîjîindu-i pe la urechi.

Zbură pe lîngă Țestoasă și văzu că aceasta își trăsese capul înapoi în carapace; vocea sa ieși găunoasă și distorsionată, ca și cum însăși carapacea în care trăia era un puț adînc de eternități întregi:

...Nu-i rău, fiule, dar eu i-aș pune capăt de acum; nu lăsa Monstrul să scape. Energia are un obicei al ei de-a se disipa, înțelegi; ceea ce se poate face cînd ai unsprezece ani adesea nu se mai poate reface niciodată.

Vocea Țestoasei slăbea, slăbea, slăbea. Nu mai era decît întunericul gonind..., iar apoi, gura unui tunel imens... miasme de vechime și descompunere... pînze de păianjen ștergîndu-i fața ca niște scuturi de mătase putredă într-o casă bîntuită de stafii... țigle putrezite zburînd cețos pe alături... intersecții, toate întunecoase acum, baloanele-lună dispărute pînă la ultimul, iar Monstrul urla, urla:

...Dă-mi drumul dă-mi drumul am să plec n-am să mai vin niciodată dă-mi DRUMUL MĂ DOARE MĂ DOARE MĂ DOAAAAAAAAAA...

– *Capra sare piatra!* zbieră Bill, acum aproape în delir.

Putea vedea lumina în față, dar aceasta scădea, pîlpîia ca lumînările mari care încetul cu încetul au ars pînă jos... Și, un moment, se văzu pe sine și pe ceilalți ținîndu-se de mîini în șir, Eddie într-o parte, Richie în cealaltă. Își văzu propriul trup, înmuiat, cu capul căzut pe spate, holbîndu-se la Păianjen, care se răsucea și se rotea ca un derviș, bătînd în pardoseală cu picioarele sale aspre și țepoase și cu veninul picurîndu-i din ac.

Monstrul urla în chinurile morții.

Cel puțin așa credea sincer Bill.

Apoi se trînti la loc în trupul său cu toată tăria unei lovituri de linie nimerind într-o mănușă de base-ball, iar forța impactului îi smulse mîinile dintr-ale lui Richie și Eddie, îl trînti în genunchi și-l azvîrli

alunecînd pe pardoseală pînă la marginea plasei. Întinse pe negîndite mîna spre un fir și brațul îi amorți pe dată, de parcă i s-ar fi injectat o doză completă de novocaină. Firul propriu-zis era gros precum cablul de ancorare al unui stîlp de telegraf.

– Nu te-atinge, Bill! țipă Ben, iar Bill își retrase mîna într-un zvîcnet iute, rămînînd cu o dîră de carne vie în palmă, chiar sub degete.

Se umplu de sînge, iar el se ridică împleticit în picioare, cu ochii la Păianjen.

Acesta se îndepărta de ei, croindu-și drum împleticit în penumbra crescîndă din fundul sălii, în timp ce lumina scădea. Lăsa în urmă dîre și băltoace de sînge negru; confruntarea îi rupsese măruntaiele într-o duzină, poate într-o sută de locuri.

– *Bill, plasa!* răcni Mike. *Fii atent!*

Făcu un pas înapoi, arcuindu-și gîtul pe spate, în timp ce fire ale plasei cădeau plutind și izbeau pardoseala de dale de o parte și de alta ca trupurile unor șerpi albi, cărnoși. Începură imediat să-și piardă forma, să se scurgă în crăpăturile dintre pietre. Plasa se destrăma, scăpînd din numeroasele-i puncte de prindere. Unul dintre trupuri, înfășurat ca o muscă, descrise un plonjon spre a lovi planșeul cu sunetul grețos al unei tigve putrede.

– *Păianjenul!* țipă Bill. *Unde-i?*

În mintea lui, continua să audă Monstrul, mieunînd și tînguindu-se de durere, și înțelese confuz că acesta se retrăsese în același tunel în care-l aruncase pe Bill... Dar se dusese oare Monstrul acolo ca să fugă înapoi în locul unde intenționase să-l trimită pe Bill... Sau pentru a se ascunde pînă vor fi plecat ei? Să moară? Sau să scape?

– Hristoase, luminile! strigă Richie. Se sting *luminile!* Ce s-a-ntîmplat, Bill? Unde-ai fost? Te credeam mort!

Într-o parte neclară a minții sale Bill știu că nu era adevărat; dacă l-ar fi crezut într-adevăr mort, ar fi luat-o la fugă care-ncotro, iar Monstrul i-ar fi cules cu ușurință, unul cîte unul. Sau poate ar fi fost mai aproape de adevăr să spună că îl *crezuseră* mort, dar *credeau* în el viu. *Trebuie să fim siguri! Dacă Monstrul a murit sau s-a întors acolo de unde-a venit, unde e restul Monstrului, asta trebuie să aflăm. Dacă nu-i decît rănită? Dacă se poate vindeca? Dacă...*

Zbieretul lui Stan îi taie prin gînduri ca sticla spartă. În lumina scăzîndă Bill văzu că unul dintre cordoanele plasei căzuse pe umărul lui Stan. Înainte ca Bill să-l poată prinde, Mike se aruncă asupra băiatului

mai mic ca o pasăre de pradă. Îl smuci de acolo, iar bucata de plasă plesni la loc, smulgînd o dată cu sine și o bucată din cămașa lui Stan.

– Înapoi! țipă la ei Ben. *Ieșiți de sub ea, cade toată!*

O apucă pe Beverly de mînă și o trase înapoi spre ușa miniaturală. În timp ce Stan se chinui să se ridice în picioare, privi buimac în jur și apoi îl înșfăcă pe Eddie. Amîndoi porniră spre Ben și Beverly, ajutîndu-se unul pe altul, arătînd ca niște fantome în lumina tot mai slabă.

Deasupra capetelor lor, pînza de păianjen se năruia, se surpa peste ea însăși, pierzîndu-și înfricoșătoarea simetrie. Cadavrele făceau piruete lenești în aer ca niște fire-cu-plumb de coșmar. Corzi încrucișate cădeau ca treptele descompuse ale unui straniu complex de scări. Mai multe fire loviră dalele pardoselii, sîsîiră ca niște șerpi, își pierdură forma, o luară la fugă.

Mike Hanlon își căuta printre ele drum șerpuitor, la fel cum mai tîrziu avea să facă slalom prin liniile adverse ale aproape o duzină de fotbaliști liceeni, cu capul plecat, fentînd și eschivîndu-se. Richie i se alătură. Incredibil, Richie rîdea, deși părul îi stătea făcut măciucă în cap ca țepii unui arici. Lumina scădea tot mai mult, fosforescența ce se încovrigase în pereți stingîndu-se.

– Bill! strigă Mike. Haide! Ieși dracului de-aici!

– *Și dacă n-a murit?* i-o întoarse Bill. *Trebuie să mergem după Monstru, Mike! Trebuie să fim siguri!*

O încîlcitură de fire se bombă ca o parașută și apoi căzu cu un hidos zgomot de sfîșiere ce suna ca pielea jupuită. Mike apucă brațul lui Bill și-l trase, poticnindu-se, din calea ei.

– A murit! țipă Eddie, apărînd lîngă ei.

Ochii îi erau asemenea unor lămpi febrile, respirația – un înghețat șuier de viscol în gîtlej. Fuioare căzute din plasă pîrliseră cicatrice întortocheate în ghipsul brațului.

– Am auzit-o, murea, nu te-auzi așa cînd ești în drum spre un bal mascat, murea, sînt sigur de asta!

Mîinile lui Richie bîjbîiră afară din *beznă,* îl înhățară pe Bill și-l traseră într-o îmbrățișare aprigă. Începu să-l bată extatic pe spinare:

– Și eu am auzit-o – murea, Bill Barosane! Murea... *Iar tu nu te mai bîlbîi! Deloc!* Cum o făcuși? Cum dracu'?...

Creierul lui Bill era tot numai vîrtejuri. Extenuarea trăgea de el cu mîini groase și stîngace. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atît de obosit... Dar în mintea sa auzea vocea tărăgănată, aproape

plictisită, a Țestoasei: *eu i-aș pune capăt de-acum; nu lăsa Monstrul să scape... Ceea ce se poate face cînd ai unsprezece ani adesea nu se mai poate reface niciodată.*

– Dar trebuie să fim siguri...

Umbrele își dădeau mîna și acum întunecimea era aproape totală. Înainte însă ca lumina să moară de tot, i se păru că vede aceeași infernală îndoială pe fața lui Beverly... și în ochii lui Stan. Și încă, pe cînd ultima scînteie de lumină se stingea, auziră tenebroasele șoapte-trosnete-bufnituri ale indescriptibilei plase a Monstrului căzînd sfîșiată în bucăți.

3

Bill în vid, tîrziu

...Iată-te din nou, Amice! Dar ce s-a întîmplat cu părul tău? Ești chel ca o bilă de biliard! Ce trist! Ce triste, ce scurte vieți trăiesc oamenii! Fiecare viață e un scurt pamflet scris de un idiot!

Sînt tot Bill Denbrough. Mi-ai omorît fratele și l-ai omorît pe Stan Omu', și ai încercat să-l omori și pe Mike. Iar eu am să-ți spun ceva: de data asta n-am să mă mai opresc pînă nu-i treaba gata.

...Țestoasa era proastă, prea proastă ca să mintă. Ți-a spus adevărul. Amice... Sorocul nu vine decît o dată. M-ai vătămat... M-ai luat prin surprindere. N-o să se mai repete. Eu sînt cea care te-a chemat înapoi. Eu

Ne-ai chemat, bine, dar n-ai fost singura.

...Prietena ta Țestoasa... a murit acum cîțiva ani. Idioata bătrînă a borît în carapace și a crăpat înecată cu vreo galaxie. Foarte trist, nu ți se pare? Dar și absolut bizar. I se cuvine un loc în Povestiri adevărate, *eu așa cred. S-a întîmplat cam pe cînd aveai tu blocajul ăla ca scriitor. Probabil că ai simțit-o răposînd, Amice.*

Nici pe-asta n-o cred.

...O, ai s-o crezi... Ai să vezi. De data asta, Amice, intenționez să-ți arăt totul, inclusiv luminile moarte.

Simți vocea Monstrului înălțîndu-se, bîzîind și hodorogind – în sfîrșit îi simți proporțiile depline ale furiei și i se făcu frică. Se întinse după limba propriei sale minți, concentrîndu-se, încercînd

disperat să recapturezе amplitudinea completă a acelei credințe copilărești, în același timp înțelegînd că există un adevăr ucigător în spusele Monstrului: ultima oară, Monstrul-femelă fusese nepregătită. De astă dată... Ei bine, chiar dacă Monstrul-femelă nu fusese singura care să-i cheme, cu siguranță că-i așteptase.

Dar totuși...

Își simți propria-i furie, curată și cîntînd, în timp ce ochii săi se ațintеau într-ai Monstrului. Simți vechile cicatrice ale acesteia, simți că Monstrul-femelă fusese rănită cu adevărat și că încă mai era rănită.

Și, în timp ce Monstrul îl arunca, în timp ce-și simțea mintea smulsă din trup, se concentra cu toată ființa încercînd să apuce limba Monstrului... *Și n-o nimeri.*

4

Richie

Ceilalți patru priveau scena, paralizați. La început se dovedise a fi fost o reluare exactă a celor întîmplate prima oară. Păianjenul, care părea pe cale să-l înșface pe Bill și să-l înfulece, rămase dintr-o dată încremenit. Ochii lui Bill se încleștaseră cu ochii de rubin ai Monstrului. Se simți o senzație de contact... Un contact aflat dincolo de capacitatea lor de percepție. Dar simțeau lupta, ciocnirea voințelor.

Apoi Richie ridică privirea spre noua plasă și văzu prima deosebire.

Erau și acum acolo cadavrele. Unele pe jumătate mîncate și pe jumătate putrezite, și asta era la fel... Dar sus, într-un colț, mai era un trup, iar Richie fu sigur că acesta era încă proaspăt, poate viu încă. Beverly nu se uitase în sus – ochii ei erau fixați spre ai lui Bill și ai Păianjenului – dar, cu toată groaza sa, Richie văzu asemănarea dintre Beverly și femeia din plasă. Avea parul roșcat și lung. Ochii îi stăteau deschiși, dar sticloși și nemișcați. O dîră de salivă se prelinsese din colțul stîng al gurii pînă pe bărbie. Fusese legată de unul dintre cablurile principale ale plasei cu un harnașament de voal petrecut împrejurul taliei și pe sub ambele brațe, astfel că se legăna în față, într-o semiplecăciune, cu brațele și picioarele atîrnîndu-i moi. Era desculță.

Richie mai văzu un trup chircit la baza plasei ei, un bărbat pe care nu-l mai văzuse în viața lui... Și totuși, mintea sa înregistra o asemănare aproape subconștientă cu răposatul neregretat Henry Bowers. Străinului îi cursese sînge din amîndoi ochii, închegîndu-se într-o spumă în jurul gurii și pe bărbie. Și...

În clipa următoare, Beverly zbieră:

– Ceva nu merge! Ceva nu merge, faceți ceva, pentru Dumnezeu, da' FACEȚI careva ceva...

Privirea lui Richie zvîcni înapoi la Bill și la Păianjen... Și simți/auzi un rîs monstruos. Chipul lui Bill se întindea într-un mod subtil. Pielea i se făcuse galbenă ca pergamentul și lucioasă ca aceea a unui om foarte în vîrstă. Avea ochii dați peste cap. *O, Bill, unde ești?*

Sub ochii lui Richie, lui Bill îi țîșni deodată sîngele pe nas. Gura i se zgîrcea, încercînd să țipe... Iar acum Păianjenul înainta din nou spre el. Se întorcea, întinzîndu-și acul.

Vrea să-l omoare... să-i omoare trupul, în orice caz... În vreme ce mintea-i e altundeva. Vrea să-i închidă gura pentru totdeauna, învinge... Bill, unde ești? Pentru numele lui Dumnezeu, unde ești?

Și undeva, slab, dintr-o depărtare de neînchipuit, îl auzi pe Bill urlînd... Iar cuvintele, deși lipsite de sens, aveau limpezimea cristalului și erau pline de o înnebunitoare

(Țestoasa a murit o Doamne Țestoasa într-adevăr a murit)

disperare.

Bev țipă iar și își puse mîinile la urechi ca să nu mai audă glasul acela care se stingea. Acul Păianjenului se ridică, iar Richie se repezi la Monstru, cu un rînjet întinzîndu-i-se spre urechi, și strigă în cea mai bună Voce a Copoiului Irlandez pe care-o avea:

– Ei, ei, faina mea fătucă! Da' ce mama dracu' crezi mata că faci? Ia liniște la galerie pînă nu-ți smulg fustanelele și-ți ard una la bucălendre!

Păianjenul se opri din rîs, iar Richie simți un urlet crescînd de mînie și durere în capul Monstrului. *Am ars-o pe gagică!* își spuse el triumfător. Am ars-o, ce zici de-asta, am ars-o pe gagică, și ghici ghicitoarea mea! *I-AM ÎNȘFĂCAT LIMBA! CRED CĂ BILL NU I-A APUCAT-O NU ȘTIU CUM DA-N TIMP CE MONSTRUL-FEMELĂ ERA ATENTĂ LA ALTCEVA EU I-AM ÎNHĂȚAT-O...*

Și atunci, urlînd la el, cu țipetele Monstrului ca un roi veninos de viespi furioase colcăind în capul său, Richie se pomeni smuls din el însuși și aruncat în întuneric, vag conștient că Monstrul încerca să-l scuture, să-l desprindă. Făcea și Monstrul treabă destul de bunicică. Groaza îl scăldă, după care îi luă locul o senzație de absurditate cosmică. Și-o aminti pe Beverly cu yo-yo-ul său, arătîndu-i cum să-l strîngă, să plimbe cîinele, să dea înconjur lumii. Și acum iată-l pe el, Richie Yo-Yo-ul uman, iar limba Monstrului era sfoara. Iată-l, și asta nu se chema că plimbi cîinele, ci poate că plimbi Păianjenul, și dacă nici asta nu mai era de rîs, atunci ce era?

Richie rîse. Nu era politicos să rîzi cu gura plină, firește, dar se îndoia că vreunul dintre cei de față citise Miss Bunele Maniere. Asta-l făcu din nou să rîdă, și mușcă și mai tare.

Păianjenul zbieră și-l zgîlțîi furios, urlîndu-și mînia de a fi fost din nou luat prin surprindere – crezuse că doar scriitorul va provoca Monstrul, iar acum omul ăsta care rîdea ca un băiat țicnit îl prinsese cînd era cel mai nepregătit.

Richie se simți pe sine lunecînd.

...Stai un minuțeel, seniorrita, sîntem împreună-n treaba asta, că de nu, nu ți-ooi vinde nici un belet pentru la loteria *la urma urmii, și fiștecare-i lozu-ăl mare, jur pe numele* la mia madre.

Își simți dinții prinzînd din nou, mai ferm de astă dată. Și urmă un fel de durere vecină cu leșinul cînd Monstrul își înfipse și el colții în limba lui. Măi frate, da' tot era destul de caraghios. Chiar și în întuneric, fiind azvîrlit după Bill doar cu limba Monstrului ăluia de nedescris; rămasă ca legătură cu propria sa lume, chiar și cu durerea colților săi otrăviți buimăcindu-i mintea ca o ceață roșie, era destul de-al dracului de comic, *Încercați și singuri, băieți. O să vedeți că și un* disc-jockey *poate zbura.*

Zbura, nici vorbă.

Richie se afla într-o beznă mai densă decît întîlnise vreodată, decît bănuise măcar că ar putea exista, călătorind cu o viteză pe care o simțea apropiată de viteza luminii și zgîlțîit cam așa cum un cîine ar zgîlțîi un șobolan. Simțea că se află ceva în față, un cadavru uriaș. Țestoasa pe care o auzise jelită de Bill în strigătele sale ce se stingeau? Fără îndoială. Nu era decît o carapace, o carcasă moartă. Apoi trecu de ea, năpustindu-se în întuneric.

Acum chiar bag cărbuni, își spuse și simți imboldul acela nestăpînit de a chicoti iar.

bill! bill, m-auzi?

...S-a dus, e-n luminile moarte, dă-mi drumul! DA-MI DRUMUL!

(richie?)

Incredibil de distant; incredibil de departe în beznă.

bill! bill! aicea sînt! prinde-te! pentru Dumnezeu, prinde-te!

...E mort, toți sînteți morți, sînteți prea bătrîni, nu înțelegi asta? acum dă-mi DRUMUL!

hei, curvo, niciodată nu ești prea bătrînă ca să tragi un rock and roll.

...DĂ-MI DRUMUL!

du-mă la el și poate ți-oi da

Richie

...Mai aproape, acum era mai aproape, slavă Domnului...

uite-mă că vin, Bill Barosane! Richie cu salvarea! O să-ți salvez curul bătrîn și crăpat! Am o datorie la tine din ziua aia pe Neibolt Street, mai ții minte?

...Dă-mi DRUMUUUU'!

Durerea Monstrului-femelă era cumplită, iar Richie pricepu cît de complet o luase prin surprindere – Monstrul crezuse că nu-l avea de înfruntat decît pe Bill. Mă rog, foarte bine. Destul de bine. Richie nu mai ținea s-o omoare chiar acum; nici nu mai era sigur că Monstrul-femelă *putea* fi ucisă. Dar *Bill* putea fi ucis, iar Richie simțea că lui Bill îi mai rămăsese foarte, foarte puțin timp. Bill dăduse peste cine știe ce uriașă surpriză neplăcută acolo, ceva la care era mai bine nici să nu te gîndești.

Richie, nu! Du-te-napoi! Aici e marginea a tot și toate! Luminile moarte!

sună ca peste ce dai cîn vii acas' la mghiezu' nopții, seniorr... și unde-oi fi, scumpișor? zîmbește, să po să văz unde-mi ești!

Și deodată Bill se afla lîngă el, lunecînd într-o

(stînga? dreapta? aici nu existau direcții)

parte sau alta. Iar dincolo de el, apropiindu-se cu repeziciune, Richie putu vedea/simți ceva ce în sfîrșit îi secă rîsul. Era o barieră, ceva de o formă stranie, non-geometrică, pe care mintea sa n-o putea concepe. Așa că mintea o traduse pe cît de bine putea, la fel cum tradusese și forma Monstrului într-un Păianjen, permițîndu-i lui Richie să se gîndească la el ca la un colosal zid cenușiu făcut din pari

de lemn fosilizați. Acești pari urcau la nesfîrșit și coborau la nesfîrșit, ca barele unei cuști. Iar printre ei strălucea o imensă lumină oarbă. Ardea și se mișca, zîmbea și se strîmba. Lumina era vie. *(luminile moarte)*

Mai mult decît vie: era plină de o forță – magnetism, gravitație, poate altceva. Richie se simți ridicat și aruncat, rotit și tras, ca și cum ar fi străbătut un defileu de vîltori repezi printr-un tub interior al organismului. Putea simți lumina mișcîndu-i-se nesățioasă pe față... Iar lumina *era înzestrată cu rațiune.*

Ăsta-i Monstrul, ăsta-i Monstrul, restul Monstrului

...Dă-mi drumul, mi-ai promis că-mi dai DRUMUL.

Știu, da' cîteodat', scumpișor, mai și mint – mămica mă bătea cînd mă prindea, da' tăticu, el a cam lăsat-o baltă.

Îl simți pe Bill rostogolindu-se, plutind atras spre una dintre deschizăturile zidului, simți degete rele de lumină dînd să-l apuce și, cu un ultim efort disperat, se întinse după prietenul său.

Bill! Mîna! Dă-mi mîna! MÎNA, FIRAIALDRACU! MÎNA!

Mîna lui Bill se repezi către el, degetele desfăcîndu-se și strîngîndu-se, pe cînd focul acela viu tîrîndu-se și răsucindu-se peste verigheta Audrei în forme runice, maure – roți, semiluni, stele, zvastici, cercuri întrepătrunse ce creșteau în lanțuri rostogolinde. Chipul lui Bill era așternut cu aceeași lumină, făcîndu-l să pară tatuat. Richie se întinse cît putu de mult, auzind cum Monstrul zbiară și se văicărește.

(l-am ratat o Doamne sfinte l-am ratat o să treacă dincolo)

Apoi degetele lui Bill se închiseră peste ale lui Richie, iar Richie își încleștă pumnul. Picioarele lui Bill zburară printr-una dintre deschizăturile lemnului înghețat, și preț de-o clipă, un moment demențial, Richie își dădu seama că putea să vadă toate oasele, venele și capilarele dinăuntrul lor, ca și cum Bill s-ar fi repezit pe jumătate în fălcile celei mai puternice instalații de raze X din lume. Richie își simți mușchii brațului întinzîndu-se ca zahărul ars, simți apofiza și locașul articulației umărului pîrîind și gemîndu-și protestul în timp ce forța tracțiunii creștea.

Își adună toate puterile și strigă:

– Trage-ne-napoi! Trage-ne-napoi sau te omor! O să... O să-ți fac Voci pînă crapi!

Păianjenul guiță din nou, iar Richie simți deodată un enorm șfichi biciuitor încolăcindu-i-se pe trup. Brațul îi era o bară de supliciu incandescent. Mîna lui Bill începu să alunece din strînsoarea lui.

– *Ține-te bine, Bill Barosane!*

– *Te-am prins! Richie, te-am prins!*

N-ar strica, spuse amar în sinea sa Richie, *căci cred că poți umbla zece miliarde de kilometri de-aici și să nu găsești în veci o futută de toaletă publică.*

Șuierară înapoi, lumina aceea dementă scăzînd pînă la o serie de vîrfuri de ac strălucitoare care în cele din urmă se stinseră. Săgetau prin beznă ca două torpile, Richie strîngînd în dinți limba Monstrului și încheietura lui Bill într-o mînă îndurerată. Iată și Țestoasa; alături, apoi dispărută cît ai clipi o dată.

Richie simți că se apropiau de ceea ce trecea drept lumea reală (deși bănuia că nu se va mai gîndi niciodată la ea ca fiind întocmai „reală"; avea s-o vadă ca pe un decor dibaci pe sub care trec cruciș și curmeziș cabluri de susținere... cabluri ca firele unei pînze de păianjen). *Dar vom scăpa cu bine,* își spuse. *Vom reveni. Vom...*

Înghionteala reîncepu – biciuirea, plesnetele, oscilațiile laterale în timp ce Monstrul încerca pentru o ultimă oară să se scuture de ei și să-i lase Afară. Iar Richie își simți strînsoarea cedînd. Auzi răgetul gutural de triumf al Monstrului și-și concentră toată ființa spre a rezista... Dar continua să lunece. Mușcă frenetic, însă limba Monstrului părea că-și pierde substanța și realitatea; părea să se transforme în voal.

– *Ajutor!* răcni Richie. *Îl scap! Ajutor! Să ne-ajute cineva!*

5

Eddie

Eddie era pe jumătate conștient de ceea ce se întîmpla; simțea cumva, vedea cumva, dar ca printr-o perdea străvezie. Undeva, Bill și Richie se zbăteau să vină înapoi. Trupurile lor erau aici, dar restul lor – partea *reală* a lor – era undeva departe.

Văzuse Păianjenul întorcîndu-se să-l străpungă pe Bill cu acul său, iar ar apoi Richie o luase la fugă înainte, țipînd la Monstru cu Vocea aceea ridicolă de Copoi Irlandez pe care obișnuia s-o folosească... Atît doar că Richie părea să-și fi îmbunătățit mult numărul

de-a lungul anilor, fiindcă Vocea suna sinistru de asemănător cu a domnului Nell cel de demult.

Păianjenul se întorsese spre Richie, iar Eddie îi văzuse cumpliții ochi roșii bulbucîndu-se în găvane. Richie zbieră din nou, de astă dată cu Vocea Pancho Vanilia, iar Eddie îl simți pe Păianjen urlînd de durere. Ben răcni răgușit, în timp ce pe pielea Monstrului apărea o despicătură de-a lungul unei cicatrice rămase de data trecută. Un șuvoi de scursoare, neagră ca țițeiul brut, țîșni afară. Richie începuse să spună altceva... Iar glasul îi *scădea* ca stingerea sonoră din finalul unui cîntec pop. Capul îi căzuse pe spate, cu ochii fixați în ochii Monstrului. Păianjenul se cufundă iarăși în tăcere.

Timpul trecu – Eddie habar n-avea cît de mult. Richie și Păianjenul se holbau unul la altul; Eddie simțea conexiunea dintre ei, simțea un vîrtej de vorbe și emoții, undeva departe. Nu putea distinge nimic exact, dar percepea schimbările de tonalitate ale situației în culori și nuanțe.

Bill zăcea prăbușit pe jos, cu sîngele curgîndu-i din nas și ureche, cu degetele palpitîndu-i ușor, cu fața-i prelungă palidă și ochii închiși.

Acum Păianjenul sîngera prin patru sau cinci locuri, grav rănit din nou, grav rănit, dar totuși primejdios de viu, iar Eddie se întrebă: *De ce stăm așa aici? Am putea lovi Monstrul în timp ce e ocupat cu Richie! De ce nu se mișcă nimeni, pentru numele lui Dumnezeu?*

Simți un triumf sălbatic – și senzația aceea deveni mai clară, mai definită. Mai aproape. *Se-ntorc!* vru să strige, dar gura-i era prea uscată, gîtul prea strîmtat. *Se-ntorc!*

Atunci, Richie începu să se răsucească încet dintr-o parte în alta. Trupul părea că i se vălurește înăuntrul hainelor. Ochelarii îi mai atîrnară o clipă pe vîrful nasului... după care căzură, sfărîmîndu-se pe pardoseala de piatră.

Păianjenul se agită, picioarele sale țepoase scoțînd un clănțănit sec pe planșeu. Eddie îl auzi țipînd a cumplită victorie, și o clipă mai tîrziu glasul lui Richie îi izbucni limpede în cap:

(ajutor! îl scap! să m-ajute cineva!)

Atunci Eddie o luă la fugă înainte, scoțîndu-și inhalatorul din buzunar cu mîna cea teafără, cu buzele trase înapoi într-o grimasă și respirația șuierîndu-i dureros printr-o beregată pe care acum și-o simțea de mărimea unei urechi de ac. Nebunește, fața mamei începu

să-i danseze pe dinainte, plîngînd: *Nu te apropia de Arătarea aia, Eddie! Nu te apropia! Arătările de felul ăla îți dau cancer!*

– *Taci din gură, mămico!* țipă Eddie cu o voce ascuțită, chirăitoare – tot ce-i mai rămăsese ca voce.

Capul Păianjenului se întoarse către sunet, desprinzîndu-și momentan ochii dintr-ai lui Richie.

– *Aici!* urlă Eddie cu glasul ce i se stingea. *Aici, ia un pic din ăsta!*

Sări spre Monstru, trăgînd în același timp cu inhalatorul, și, preț de o clipă, toată credința sa din copilărie în doctorii îi reveni, doctoria din copilărie, care putea rezolva orice, care-l putea face să se simtă mai bine cînd îl cîrpeau băieții cei mari, sau cînd era trîntit în goana spre uși cînd se suna de ieșire, ori cînd trebuia să șadă pe marginea locului viran de la Tracker Brothers', afară din joc fiindcă mama sa nu-i dădea voie să joace base-ball. Era o doctorie bună, o doctorie *puternică*, și, în timp ce se repezea în fața Păianjenului, mirosindu-i duhoarea galbenă și spurcată, simțindu-se copleșit de furia Monstrului și de îndîrjirea sa de a-i nimici pe toți, declanșă inhalatorul într-unul dintre ochii de rubin.

Simți – auzi zbieretul Monstrului – nu furie de astă dată, doar durere, o oribilă agonie urlîndă. Văzu ceața de stropi minusculi așezîndu-se pe umflătura aceea roșie-sîngerie, văzu stropii albindu-se acolo unde se depuneau, îi văzu scufundîndu-se la fel cum s-ar scufunda o stropitură de acid fenic; văzu uriașul ochi al Monstrului începînd să se turtească precum un gălbenuș însîngerat și să se scurgă într-un șuvoi grețos de sînge viu și puroi viermănos.

– *Acum vino-acasă, Bill!* țipă el cu ultimele puteri.

Apoi lovi Monstrul, simțindu-i căldura puturoasă cum îl cocea pe dinăuntru; o cumplită fierbințeală umedă îl făcu să-și dea seama că brațul sănătos îi lunecase în gura Păianjenului.

Apăsă iarăși trăgaciul inhalatorului, expulzîndu-i de astă dată doza drept în gîtlej, drept în beregata cu duhoare rea de putreziciune, după care îl fulgeră o durere bruscă, la fel de netă precum căderea unui cuțit greu, cînd fălcile Monstrului se închiseră și-i sfîșiară brațul din umăr. Eddie căzu la pămînt, din ciotul zdrențuit al brațului țîșnindu-i sînge; era vag conștient că Bill se ridica în picioare clătinîndu-se, că Richie se împleticea și se poticnea spre el ca un om beat după o lungă noapte grea.

...eds...

Undeva departe. Fără importanță. Putea simți totul scurgîndu-se din el o dată cu sîngele dătător de viață... Toată furia, toată frica, toată durerea, toată confuzia și suferința. Presupunea că moare, dar se simțea... of, Doamne, se simțea atît de *lucid,* atît de *limpede,* ca un ochi de geam care a fost spălat bine și acum lasă să intre toată lumina strălucitoare și înfricoșată a vreunei aurore nebănuite; *lumina,* o, Doamne, acea perfect rațională lumină care limpezește orizontul undeva în lume, clipă de clipă.

–...Eds o doamne bill ben cineva și-a pierdut brațul bra...

Ridică privirea spre Beverly și văzu că plîngea, lacrimile prelingîndu-i-se pe obrajii murdari în timp ce-și petrecea un braț pe sub el; deveni conștient că-și scosese bluza și încerca să oprească torentul de sînge și că țipa după ajutor. Apoi privi spre Richie și se linse pe buze. Pălind, pălind tot mai mult. Devenind tot mai clar și mai clar, golindu-se, toate impuritățile scurgîndu-se din el astfel încît să se poată curăța, astfel ca lumina să-l poată răzbate, și de-ar fi avut destul timp ar fi putut predica despre asta, ar fi putut propovădui: *Nu-i rău,* ar începe. *Nu-i rău deloc.* Dar mai întîi de toate avea altceva de spus.

– Richie, șopti el.

– Ce?

Richie stătea ghemuit alături, privindu-l disperat.

– Să nu-mi mai zici Eds, spuse el și zîmbi.

Ridică încet mîna stîngă și atinse obrazul lui Richie. Richie plîngea.

– Știi că eu... eu...

Eddie închise ochii, gîndindu-se cum să încheie și, în timp ce încă se mai gîndea la asta, muri.

6

Derry, 7.00–9.00 dimineața

Pe la ora 7.00 dimineața viteza vîntului crescuse în Derry pînă în jurul valorii de cincizeci și opt de kilometri pe oră, cu rafale atingînd optzeci. Harry Brooks, un crainic de la Institutul Național de Meteorologie cu postul la Bangor International Airport, dădu un telefon alarmat la cartierul general din Augusta. Vînturile, zise el, veneau de la apus, suflînd într-un ciudat sistem semicircular pe care

nu-l mai întîlnise în viața lui... Dar i se părea tot mai mult că seamănă cu o specie stranie de uragan izolat, ce se limita aproape exclusiv la orașul Derry. La 7.10 posturile de radio din Bangor transmiseră primele știri referitoare la pagubele produse de vremea rea. Explozia transformatorului de la Tracker Brothers' lăsase fără curent toată porțiunea orașului dinspre Maidan. La 7.17 un bătrîn arțar scorburos din latura Old Cape a Maidanului se prăvăli cu un trosnet asurzitor, strivind un magazin Nite-Owl din colțul Merit Street cu Cape Avenue. Un om în vîrstă, client permanent, pe nume Raymond Fogarty, a fost omorît de un răcitor de bere răsturnat. Era același Raymond Fogarty care, în calitate de slujbaș al Primei Biserici Metodiste din Derry, oficiase ritualul funerar al lui George Denbrough în octombrie 1957. Arțarul mai trase la pămînt și destule cabluri electrice cît să întrerupă curentul în Old Cape și în oarecum mai modernul cartier Sherburn Woods de dincolo de acesta. Ceasul din turla Bisericii Grace Baptist nu bătuse nici de ora șase, nici de șapte. La 7.20, cu trei minute după căderea arțarului din Old Cape și cam la o oră de cînd fiecare toaletă și scurgere casnică de acolo refulase brusc, ceasul din turn bătu de treisprezece ori. Un minut mai tîrziu, un trăsnet alb-albăstriu lovi turla. Heather Libby, soția pastorului, privea din întîmplare chiar atunci pe fereastra bucătăriei prezbiteriului și spuse că „turla a explodat de parcă o încărcase cineva cu dinamită". Scînduri albite de vreme, bucăți de grinzi și ceasornicărie elvețiană se transformară în stropi infernali ai unei stranii ploi. Rămășițele frînte ale turnului arseră scurt și apoi se stinseră sfîrîind în răpăiala de aversă tropicală. Străzile ce coborau spre zona comercială din centrul orașului spumegau și șiroiau. Pe sub Main Street canalul devenise un continuu tunet zguduitor ce-i făcea pe oameni să se uite alarmați unii la alții. La 7.25, o dată cu prăbușirea turnului de la Grace Baptist reverberînd încă prin întregul Derry, îngrijitorul ce venea la „Wally's Spa" în fiecare dimineață cu excepția duminicilor să spele pe jos văzu ceva ce-l făcu să urle îngrozit în plină stradă. Acest băiat, alcoolic încă din primul său semestru la University of Maine, în urmă cu unsprezece ani, primea un bacșiș pentru serviciile sale – adevărata plată, bineînțeles, era deplina sa libertate de a da pe gît tot ce mai rămăsese în butoiașele cu bere. Richie Tozier ar fi putut sau nu să își amintească de el; era Vincent Caruso Taliendo, mai cunoscut contemporanilor săi din clasa a cincea ca Boogers Taliendo. În timp ce spăla pe jos în acea apocaliptică

dimineață din Derry, înaintînd tot mai aproape de bar, văzu toate cele șapte robinete de bere – trei Bud, două Narrangansett, unul Schlitz (cunoscut în limbaj mai familiar distinșilor clienți de la „Wally's" ca Slits) și unul Miller Lite – înclinîndu-se înainte, ca trase de șapte mîini invizibile. Berea țîșni din ele în torente de spumă alb-aurie. Vince porni înainte, gîndindu-se nu la strigoi sau fantome, ci la bacșișul său matinal pe cale să se scurgă la canal. Apoi puse o frînă patinată, cu ochii lărgindu-i-se, și un zbieret tînguitor, îngrozit, se înălță în grota goală cu miros de bere. Sînge curgea acum în șuvoaie în locul berii. Se învolbura în gurile de scurgere cromate, dădea pe de lături și se scurgea pe lîngă bar în mici pîrîiașe. Acum din cepurile de bere începură să țîșnească bucățele de carne și șuvițe de păr. Boogers Taliendo se uită la toate astea, țintuit locului, incapabil să-și adune puterile măcar atît cît să urle din nou. Urmă apoi o bufnitură înfundată, surdă, cînd unul dintre butoiașele de bere de sub tejghea explodă. Toate ușile dulăpioarelor de sub bar se deschiseră larg. Fum verzui, ca după scamatoria unui magician, începu să se reverse din ele. Boogers văzuse destul. Zbierînd, o zbughi în stradă, care acum era un canal puțin adînc. Căzu în fund, se ridică și aruncă o privire îngrozită peste umăr. Una dintre ferestrele de la bar explodă cu un zgomot puternic. Cioburi enorme șuierară de jur-împrejurul capului lui Vince. Un moment mai tîrziu explodă și cealaltă fereastră. Încă o dată, ca prin minune, scăpă neatins... Dar hotărî, pradă inspirației de moment, că venise vremea să își viziteze sora din Eastport. Porni pe dată, iar călătoria sa pînă la marginea orașului Derry și dincolo de ea avea să devină o odisee în sine... Însă este suficient să spunem că pînă la urmă reuși să iasă din oraș. Alții au fost mai puțin norocoși. Aloysius Nell, care nu de mult împlinise șaptezeci și șapte de ani, ședea cu soția sa în salonașul casei lor de pe Strapham Street, privind furtuna abătută peste Derry. La 7.32 suferi un infarct fatal. Nevasta lui avea să-i spună, o săptămînă mai tîrziu, fratelui ei că Aloysius și-a scăpat ceașca de cafea pe covor, a înțepenit în fotoliu, cu ochii holbați în gol, și a țipat:

– Ei, ei, faina mea fătucă! Da' ce mama dracu' crezi mata că faci? Ia liniște la galerie pînă nu-ți smulg fustanelellll...

Apoi se prăbuși, spărgînd ceașca sub el. Maureen Nell, care știa cît de prost îi mersese ceasornicul în ultimii trei ani, înțelese imediat că se sfîrșise și, după ce-i lărgi gulerul, alergă la telefon să-l sune pe părintele McDowell. Dar telefonul era deranjat. Nu scotea decît un

sunet ciudat, ca sirena unei mașini de poliție. Așa că, deși știa că e probabil o blasfemie pentru care va trebui să răspundă înaintea Sfîntului Petru, încercă să-i administreze ea însăși sfintele taine. Avea încredere, urma să-i spună ea fratelui său, că Dumnezeu o va înțelege chiar dacă Sfîntul Petru nu era dispus. Aloysius fusese un soț bun și un om de treabă, și, dacă bea prea mult, ăsta nu era decît irlandezul din el care își dădea uneori în petic. La 7.49 o serie de explozii zguduiră Derry Hall, care se afla pe locul defunctei Oțelării Kitchener. Nu muri nimeni; piața nu se deschidea pînă la 10.00, și echipa îngrijitorilor formată din cinci oameni nu era așteptată înainte de 8.00 (iar într-o asemenea dimineață oricum s-ar fi arătat foarte puțini dintre ei). Un echipaj de anchetă respinse mai tîrziu ipoteza sabotajului. Sugerară – mai degrabă vag – că exploziile fuseseră probabil cauzate de apa ce se infiltrase în rețeaua electrică a halei. Indiferent de motiv, nimeni nu avea să-și mai facă multă vreme cumpărăturile la Derry Hall. O explozie desființă complet „Zale's Jewelry Store" Inele cu diamante, brățări, șiraguri de perle, verighete și ceasuri Seiko zburară care-ncotro într-o feerie scînteietoare de bijuterii. O cutie muzicală zbură pe toată lungimea coridorului de est și nimeri în fîntîna din fața magazinului „J.C. Penney's", unde cîntă scurt o variațiune cu clăbuci a laitmotivului din *Love Story* înainte de a da ortul popii. Același impact făcu o gaură în prăvălia „Baskin-Robbins" din vecini, prefăcînd cele treizeci și una de arome în supă de înghețată ce se scurse pe podea în pîrîiașe înnourate. Impulsul ce făcu prăpăd prin „Sears" ridică o bucată din acoperiș, iar vîntul ce se întețea o duse ca pe un zmeu; căzu la o mie de metri depărtare, spintecînd silozul unui fermier pe nume Brent Kilgallon. Fiul, în vîrstă de șaisprezece ani, al lui Kilgallon ieși în fugă înarmat cu Kodakul mamei sale și făcu o fotografie. *National Enquirer* o achiziționă pe șaizeci de dolari, cu care băiatul își cumpără două cauciucuri noi pentru motocicleta sa Yamaha. O a treia explozie sfîșie standul „Hit or Miss", trimițînd fuste, pantaloni și lenjerie aprinsă afară în parcarea inundată. Și o explozie finală sparse sucursala din hală a băncii „Dejry Farmers' Trust" ca pe o cutie veche de crochete. O halcă din acoperișul băncii se smulse și ea de la locul ei. Sirenele de alarmă se declanșară cu un lătrat ce n-a fost redus la tăcere decît după patru ore, cînd s-a ars rețeaua electrică independentă a sistemului. Contracte de închiriere, bonuri de depunere, chitanțe de restituire și formulare Money-Manager se înălțară la cer, suflate de vîntul tot mai puternic. Și bani: de zece și de douăzeci

mai ales, cu o porție generoasă de cinci și o garnitură de cincizeci și sute. Mai bine de 75 000 de dolari se duseră pe aripile vîntului, estimau funcționarii băncii... Mai tîrziu, după o epurare masivă a structurilor executive ale băncii (și o ieșire pe cauțiune), unii aveau să admită – strict confidențial, desigur – că fuseseră mai mult de 200 000 de dolari. O femeie din Haven Village, numită Rebecca Paulson, găsi o bancnotă de cincizeci de dolari fluturînd agățată pe ștergătoarea de bun venit a ușii din spatele casei, două de douăzeci în cuibar și o sută lipită de un stejar din curte. Ea și soțul ei folosiră banii ca să achite două rate în plus pentru mașina lor. Dr. Hale, un medic pensionar ce locuia pe West Broadway de aproape cincizeci de ani, a fost omorît la ora 8.00. Doctorului Hale îi plăcea să se laude că făcea aceeași plimbare de trei kilometri de la locuința sa de pe West Broadway, înconjurînd Parcul Derry și Școala Elementară, de douăzeci și cinci din acești cincizeci de ani. Nimic nu reușea să îl oprească: nici ploaia, nici lapovița, nici grindina sau gerul sub zero. Porni la drum și în dimineața de 31 mai, în ciuda protestelor îngrijorate ale menajerei. Replica sa de ieșire din lume, rostită peste umăr în timp ce pășea afară pe ușa din față, trăgîndu-și apăsat pălăria peste urechi, a fost: „Ia nu mai fi așa de-al dracului de proastă, Hilda. Nu-i decît o ploicică. S-o fi văzut pe-aia din '57! *Aia* a fost furtună!" În timp ce dr. Hale se întorcea acasă pe West Broadway, capacul unei guri de canal din fața casei Mueller sări deodată de la locul său ca încărcătura unei rachete Redstone. Îl decapită pe bunul doctor atît de scurt și precis, încît mai făcu trei pași înainte de a cădea mort pe trotuar.

Iar vîntul continua să se întețească.

7

Sub oraș, 4.15 după-amiaza

Eddie îi conduse prin tunelurile întunecate timp de o oră, poate una și jumătate, înainte, să recunoască, pe un ton mai mult uimit decît speriat, că pentru prima oară în viața lui se rătăcise.

Puteau totuși să audă vuietul difuz al apei prin canale, dar acustica acelor tuneluri era atît de trăsnită, încît ți-era cu neputință să

spui dacă sunetul apei venea din față sau din spate, de la stînga sau de la dreapta, de deasupra sau de dedesubt. Chibriturile li se terminaseră. Erau pierduți în beznă.

Lui Bill îi era frică... Frică de-a binelea. Conversația pe care o purtase cu tatăl său în atelierul acestuia îi tot revenea în minte. *Cam cinci kile de planuri care pur și simplu s-au topit la un moment dat... Ideea mea e că nimeni nu știe unde duc afurisitele alea de canale sau de ce. Cînd funcționează, nu-i pasă nimănui. Cînd nu, apar trei-patru mutre acre de la întreprinderea de Ape Derry care trebuie să-ncerce să afle care pompă s-a bulit sau unde-i înfundătura... E întuneric, pute și-i plin de șobolani. Astea toate sînt motive serioase ca să stai afară, dar cel mai serios motiv e că te poți rătăci. Au mai pățit-o și alții.*

Pățit-o și alții. Pățit-o și alții. Au mai pățit-o...

Sigur c-au pățit-o. Grămăjoara aceea de oase pe lîngă care trecuseră în drum spre bîrlogul Monstrului, de exemplu.

Bill simți cum panica încearcă să-i sugrume gîndurile și o împinse înapoi. Cedă, dar nu ușor. O putea simți acolo în adînc, făptură vie, luptîndu-se și răsucindu-se, încercînd să iasă. I se adăuga sîcîitoarea întrebare rămasă fără răspuns, dacă uciseseră Monstrul sau nu. Richie susținea că da, Mike spunea că da și Eddie la fel. Dar nu-i plăcuse expresia de spaimă și îndoială de pe fața lui Bev sau a lui Stan, în timp ce lumina murea și se tîrau înapoi prin ușiță, departe de susurul plasei ce se prăbușea.

– Și acum ce facem? întrebă Stan.

Bill auzi tremurul înfricoșat, de băiețel, din glasul lui Stan și știu că întrebarea îi era adresată direct.

– Hm, făcu Ben. Ce? La naiba, bine era dac-aveam o lanternă... Sau măcar o lum... lumînare.

Lui Bill i se păru că distinge un suspin înăbușit în cea de-a doua parte a propoziției. Îl speria mai mult decît orice altceva. Ben ar fi fost surprins s-o afle, dar Bill îl socotea pe băiatul cel gras dur și rezistent, mai stabil decît Richie și mai puțin predispus să se năruie pe neașteptate ca Stan. Dacă Ben era gata să clacheze, atunci se aflau în preajma unui necaz al dracului de mare. Nu la scheletul tipului de la Departamentul Apelor se tot întorcea gîndul lui Bill, ci la Tom Sawyer și Becky Thatcher, pierduți în Peștera lui McDougal. Alunga o vreme gîndul, iar apoi acesta se furișa înapoi.

Altceva îl tulbura, dar conceptul era prea amplu și prea vag pentru ca mintea sa obosită să îl poată sesiza. Poate că însăși simplitatea ideii o făcea atît de greu perceptibilă: se îndepărtau unul de altul. Legătura ce-i ținuse laolaltă în toată acea lungă vară se dizolva. Monstrul-femelă fusese înfruntată și înfrîntă. Putea fi moartă, așa cum credeau Richie și Eddie, sau putea fi rănită atît de rău, încît avea să doarmă timp de o sută de ani, sau o mie, sau zece mii. O priviseră în față, o văzuseră cu masca dată la o parte, iar ea fusese oribilă – o, cu siguranță! – dar, odată văzută, forma sa fizică nu părea atît de urîtă, iar cea mai puternică armă îi fusese luată. Cu toții, la urma urmei, mai văzuseră și înainte păianjeni. Erau hidoși, și bănuia că nici unul din ei nu va mai fi vreodată în stare să vadă vreunul

(dacă mai scăpăm de-aici)

fără a simți un tremur de repulsie. Dar un păianjen, în fond, nu era decît un păianjen. Poate că la sfîrșit, cînd măștile ororii cădeau, nu rămînea nimic de neînfruntat pentru mintea omenească. Acesta era un gînd încurajator. Orice în afară de

(luminile moarte)

ceea ce fusese acolo, dar poate chiar și acea indescriptibilă lumină vie ce stătea chircită în pragul macrouniversului murise sau era pe moarte. Luminile moarte – și călătoria în întuneric spre locul în care se aflaseră – deveneau deja cețoase și greu de rememorat în mintea lui. Și, de fapt, nu asta conta. Ceea ce conta, simțit, dar nu definit, era simplul fapt al camaraderiei ce lua sfîrșit... Se sfîrșea, iar ei încă mai erau în beznă. Acel Altul, prin prietenia lor, reușise poate să-i facă să fie ceva mai mult decît niște copii. Acum însă redeveneau copii. Bill simți. Și la fel simțeau și ceilalți.

– Și acum, Bill? întrebă Richie, exprimînd în sfîrșit gîndul tuturor.

– N-n-nu șt-șt-știu, răspunse Bill.

Bîlbîiala îi revenise, vie și sănătoasă. O auzea, o auzeau și ei, și stătea în întuneric, mirosind aroma coclită și amețitoare a panicii lor crescînde, întrebîndu-se cît va mai dura pînă cînd cineva – Stan, cel mai probabil Stan va fi – o să sfîșie ultima perdea spunînd: *Păi, și de ce nu știi? Tu ne-ai băgat în povestea asta!*

– Și cu Henry cum e? întrebă neliniștit Mike. Mai e și acum acolo sau cum?

– O, Doamne, oftă Eddie... gemînd aproape. Uitasem de *el.* Sigur că e, *sigur* că e, probabil s-a pierdut la fel ca noi și am putea da

oricînd nas în nas cu el... Ei, Bill, n-ai *nici o* idee? Taică-tău lucrează aici! N-ai *absolut* nici o idee?

Bill ascultă îndepărtatul vuiet batjocoritor al apei și încercă să aibă ideea pe care Eddie – pe care toți – aveau dreptul să i-o pretindă. Fiindcă, da, corect, el îi băgase acolo și a lui era răspunderea de a-i scoate din nou afară. Nu-i veni nici una. Nici una.

– Am eu o idee, spuse liniștită Beverly.

În întuneric, Bill auzi un sunet pe care nu-l putu localiza imediat. Un mic zgomot șoptitor, dar nu înspăimîntător. Urmă apoi un sunet mai ușor de reperat – un fermoar. *Ce?...* se întrebă, după care își dădu seama ce. Fata se dezbrăca. Din cine știe ce motiv, Beverly se dezbrăca.

– Da' *ce faci?* întrebă Richie, și glasul său șocat se frînse pe ultimul cuvînt.

– Știu eu ceva, spuse pe întuneric Beverly, iar lui Bill vocea ei îi păru mai vîrstnică. Știu pentru că mi-a spus tatăl meu. Știu ce să fac ca să fim iar împreună. Și dacă nu sîntem împreună n-o să ieșim niciodată.

– Ce? întrebă Ben, cu glasul sunînd uimit și înspăimîntat. Ce tot vorbești?

– Ceva care ne va face să fim împreună pentru totdeauna. Ceva ce va arăta...

– N-n-nu, B-B-Beverly! o întrerupse Bill, deodată înțelegînd, înțelegînd totul.

...Ce va arăta că vă iubesc pe toți, continuă Beverly, că toți sînteți prietenii mei.

– Ce tot spu..., începu Mike.

Calmă, Beverly îi reteză vorba:

– Cine-i primul? Cred

8

În bîrlogul Monstrului, 1985

că moare, plînse Beverly. Brațul lui, Monstrul i-a mîncat *brațul...* Întinse mîinile spre Bill, se agață de el, iar Bill o îndepărtă.

– *Iarăși scapă!* răcni el.

Avea sînge închegat pe buze și bărbie.

– *Ha-ha-ha! Richie! B-B-Ben! De de-data asta o s-s-s-o ter-ter-minăm!*

Richie îl întoarse pe Bill spre el și îl privi așa cum te uiți la un om care aiurează fără nici o nădejde:

– Bill, trebuie să-l îngrijim pe Eddie. Trebuie să-i punem un garou, să-l scoatem de-aici.

Beverly însă ședea acum cu capul lui Eddie în poală, legănîndu-l. Închisese ochii.

– Du-te cu Bill, îl îndemnă ea. Dacă-l lași să moară degeaba... Dacă Monstrul se mai întoarce peste douăzeci și cinci de ani, sau peste cincizeci, sau două mii chiar, jur... c-o să vă bîntui duhurile. *Du-te!*

Richie o privi o clipă, incapabil să se hotărască. Apoi deveni conștient că fața ei își pierdea conturul, nemaifiind o față, ci o formă palidă în umbrele crescînde. Lumina scădea. Asta îl decise.

– Bine, îi spuse el lui Bill. De data asta o urmărim.

Ben stătea în dosul pînzei de păianjen, care începuse iar să se descompună. Văzuse și el forma ce se balansa în înaltul ei și se ruga ca Bill să nu privească în sus.

Dar, în timp ce plasa începea să cadă în fuioare, și șuvițe, și sculuri, Bill privi.

O văzu pe Audra coborînd ca într-un lift foarte vechi și scîrțîitor. Căzu trei metri, se opri, legănîndu-se dintr-o parte în alta, apoi brusc mai coborî cinci metri. Fața nu i se schimbă nici o clipă. Ochii ei, albastru-de-porțelan, erau larg deschiși. Picioarele-i desculțe se balansau ca două pendule. Părul îi atîrna lățos pe umeri. Ținea gura întredeschisă.

– *AUDRA!* urlă el.

– Bill, haide! strigă Ben.

Acum plasa căzea de jur-împrejurul lor, bufnind pe pardoseală. Richie îl apucă deodată pe Bill de mijloc și îl împinse înainte, țintind un spațiu gol înalt de trei metri între planșeu și cea mai de jos încrucișare de fire a plasei înmuiate:

– Du-te, Bill! Du-te! Du-te!

– *Aia-i Audra!* strigă disperat Bill. *A-aia-i AUDRA!*

– Nu dau o para chioară nici să fie Papa de la Roma, replică amar Richie. Eddie a murit și noi trebuie să ucidem Monstrul, dacă încă mai e viu. De data asta vom termina treaba, Bill Barosane. Acum *haide!*

Bill mai rămase o clipă în urmă, după care instantanee ale copiilor, ale tuturor copiilor uciși, părură să-i fluture prin minte la fel ca fotografiile pierdute din albumul lui George. PRIETENII ȘCOLII.

– Î-în re-regulă. Să mergem. D-D-Doamne, iartă-m-mă.

El și Richie fugiră de sub firele încrucișate cu o secundă înainte să se prăbușească, alăturîndu-i-se lui Ben de cealaltă parte. Fugiră după Monstru în timp ce Audra se legănă la cincisprezece metri deasupra pardoselii pietruite, înfășurată într-o gogoașă prinsă de plasa în descompunere.

9

Ben

Urmară dîra de sînge negru al Monstrului – băltoace uleioase de scursoare ce curgeau și picurau în crăpăturile dintre dale. Dar, în timp ce planșeul începea să se înalțe spre o deschizătură semicirculară neagră în capătul opus al încăperii, Ben văzu ceva nou: un șir de ouă. Fiecare era negru și avea coaja aspră, mare cît un ou de struț. O lumină ceroasă strălucea din interiorul lor. Ben observă că erau semitransparente; înăuntru se zăreau mișcîndu-se forme negre.

Copiii Monstrului, își spuse el și simți că i se ridică un nod în gît. *Copiii ei avortați. Doamne! Doamne!*

Richie și Bill se opriseră și se holbau năuci la ouă, minunîndu-se prostește.

– Mergeți! Mergeți! strigă Ben. Am eu grijă de ele! Puneți mîna pe Monstru!

– Poftim! strigă Richie și-i aruncă lui Ben o cutie cu chibrituri.

Ben o prinse. Bill și Richie își reluară goana. Ben îi privi un moment în lumina ce scădea rapid. Alergară în bezna tunelului pe unde scăpase Monstrul și se pierdură din vedere. Apoi coborî ochii spre primul dintre ouăle cu coajă subțire, spre umbra neagră, ca o manta, dinăuntru, și își simți hotărîrea șovăind. Asta... Hei, fraților, asta era prea mult. Asta era pur și simplu prea îngrozitor. Și, cu siguranță, aveau să moară și fără ajutorul lui; fuseseră nu atît fătați, cît lepădați.

Dar sorocul Monstrului e aproape... Și dacă unul dintre ei e capabil să supraviețuiască... unul măcar...

Adunîndu-și întreg curajul, chemînd în ajutor chipul palid, muribund, al lui Eddie, Ben turti primul ou sub talpă. Se sparse cu un trosnet ud, în timp ce o placentă puturoasă îi înfășură gheata. Apoi un

păianjen mare cît un șobolan porni vlăguit pe pardoseală, încercînd să scape, iar Ben auzi în propriu-i cap țipetele ascuțite și miorlăitoare asemănătoare cu zgomotul unui ferăstrău îndoit rapid înainte și înapoi.

Ben se repezi după el pe picioarele pe care și le simțea ca niște catalige și-și coborî din nou cu forță gheata. Simți trupul păianjenului pocnind și storcindu-se sub călcîi. Beregata i se încleștă și de astă dată nu mai avu cum să se abțină. Vomă, apoi răsuci călcîiul, sfărîmînd făptura de pietre, și ascultă țipetele din cap stingîndu-se în neființă.

Cît de multe? Cît de multe ouă? N-am citit eu undeva că păianjenii pot depune mii... sau milioane? Nu pot face asta la nesfîrșit, o să-mi pierd mințile...

N-ai încotro. N-ai încotro. Haide, Ben... Adună-te! Trecu la oul următor și repetă procesul în ultima licărire a luminii ce murea. Totul se repetă: plesnetul sfărîmicios, plescăitul lichidului, finalul *coup de grâce*. Următorul. Următorul. Următorul. Croindu-și drum încet spre arcada neagră prin care intraseră prietenii săi. Acum întunericul era total, și plasa descompusă era undeva în urmă. Încă-i mai putea auzi șoapta prăbușirii. Ouăle erau pietre palide în beznă. Ajungînd la fiecare, scapăra cîte un chibrit din cutie și îl spărgea. În fiecare caz reușea să urmărească goana puiului buimac de păianjen și să-l strivească înainte ca flacăra să se stingă. Habar n-avea cum să procedeze dacă i se terminau chibriturile înainte de a fi zdrobit ultimul ou, ucigîndu-le tuturor încărcătura pe care nici o minte omenească nu o putea descrie în întreaga-i scîrboșenie.

10

Monstrul, 1985

Tot mai veneau.

Monstrul simțea că tot mai veneau, cîștigau teren, iar frica îi creștea. Poate că la urma urmei nu era eternă – ceea ce e de negîndit trebuie gîndit într-un tîrziu. Mai rău, Monstrul-femelă simțea moartea puilor săi. Un al treilea dintre acești atît de urîți și plini de ură bărbați-băieți pășea neabătut pe dîra maternității sale, aproape scos din minți de atîta repulsie, dar continuînd cu toate acestea, metodic, să zdrobească sub talpă viața din fiecare ou al ei.

Nu! *se văicări ea, repezindu-se dintr-o parte în alta, simțind cum forța vitală i se scurgea printr-o sută de răni, nici una mortală în sine, dar fiecare un cîntec al durerii, fiecare încetinind-o. Un picior îi atîrna într-o singură fîșie vie de carne. Un ochi îi era orb. Simțea o cumplită ruptură înlăuntru-i, rezultatul cine știe cărei otrăvi reușise unul dintre detestații bărbați-băieți să i-o bage pe gît.*

Și tot mai veneau, acoperind distanța, și cum de era asta cu putință? Monstrul scîncea și miorlăia, iar cînd îi simți aproape imediat în spatele său, făcu singurul lucru pe care-l mai putea face acum: se întoarse să lupte.

11

Beverly

Înainte ca ultima licărire de lumină să se stingă, lăsînd întunericul absolut stăpîn deplin, o văzu pe soția lui Bill căzînd încă vreo șapte metri, apoi săltînd din nou în sus. Începuse să se rotească, iar părul lung și roșcat i se răsfiră în jur. *Soția lui,* își spuse. *Dar eu am fost prima lui iubire și dacă a crezut vreodată că altă femeie a fost cea dintîi e numai fiindcă a uitat... A uitat de Derry.*

Apoi rămase în beznă, singură, doar cu zgomotul plasei căzînd și cu povara inertă a trupului lui Eddie. Nu voia să-i dea drumul din brațe, nu voia să-i lase chipul pe pardoseala spurcată a acelui loc. Așa că-i ținu mai departe capul în căușul unui braț aproape amorțit și-i îndepărtă părul de pe fruntea umedă. Se gîndi la păsări... Era un obicei pe care probabil îl deprinsese de la Stan. Sărmanul Stan, cel care nu fusese în stare să înfrunte aceste lucruri.

A tuturor... Am fost prima lor iubire.

Încercă să își amintească – era un lucru plăcut la care să mediteze în toată bezna aceea, unde nu puteai localiza sunetele. O făcea să se simtă mai puțin singură. La început nu izbuti să regăsească amintirea. Intervenea imaginea păsărilor – ciori, grauri și gaițe, păsări de primăvară ce reveneau de cine știe unde, în vreme ce străzile încă mai șiroiau de apa dezghețului și ultimele pete de zăpadă scorțoasă, murdară, se ațineau amarnic în ascunzătorile lor umbrite. Avea impresia că întotdeauna într-o zi noroasă auzi și vezi pentru

prima oară aceste păsări de primăvară și te întrebi de unde vin. Dintr-o dată, pur și simplu sînt înapoi în Derry, umplînd aerul cu pălăvrăgeala lor croncănită. Se înșirau pe firele telefonice și pe crestele acoperișurilor caselor victoriene de pe West Broadway; se înghesuiau să-și facă loc pe elementii de aluminiu ai complicatei antene din vîrful localului „Wally's Spa"; umpleau crengile negre și ude ale ulmilor de pe Lower Main Street. Se așezau, stăteau de vorbă cu glasurile lor zbierate și bîlbîite de țărănci bătrîne, iar apoi, la un semnal pe care oamenii nu-l puteau depista, își luau cu toatele zborul, înnegrind cerul cu mulțimea lor... Și coborau altundeva.

Da, păsările, mă gîndeam la ele fiindcă mi-era rușine. Tatăl meu mă făcuse să-mi fie rușine, cred, și poate că și asta era opera Monstrului. Poate.

Amintirea sosi – amintirea din spatele păsărilor –, dar era vagă și lipsită de contur. Poate că această amintire așa avea să fie întotdeauna. Făcuse...

Șirul gîndurilor i se frînse, dîndu-și seama că Eddie

12

Iubire și dorință, 10 august 1958

vine la ea primul, pentru că el e cel mai înspăimîntat. Vine la ea nu ca prieten al ei din vara aceea sau, acum, ca iubit trecător, ci așa cum s-ar fi dus la mama sa cu doar trei sau patru ani în urmă, să fie mîngîiat; nu se retrage la atingerea goliciunii ei netede, și în prima clipă fata se îndoiește că o simte măcar. Băiatul tremură și, deși îl ține îmbrățișat, bezna e atît de perfectă, încît nici chiar de la o asemenea apropiere nu îl poate vedea; cu excepția ghipsului aspru care ar putea fi foarte bine o fantomă.

– Ce vrei? o întreabă el.

– Trebuie să-ți bagi în mine ce ai tu, răspunde ea.

Încearcă să se retragă, dar fata îl reține, și se supune, lipit de ea.

L-a auzit pe careva – Ben, bănuiește – trăgînd aer în piept.

– Bevvie, nu pot face asta. Nu știu cum...

– Cred că-i ușor. Dar va trebui să te dezbraci.

Se gîndește la complicațiile de a se descurca între ghips și cămașă, mai întîi separîndu-le oarecum și apoi alăturîndu-le iar, și precizează:

– De pantaloni, oricum.

– Nu, nu pot!

Dar crede că o parte *din el poate și dorește, căci tremurul i-a încetat și simte ceva mic și dur ce o apasă în dreapta pîntecelui.*

– Ba poți, spune ea și-l trage în jos.

Suprafața de sub spatele și picioarele ei dezgolite e fermă, argiloasă, uscată. Tunetul îndepărtat al apei e liniștitor. Întinde brațele spre el. O clipă, intervine chipul tatălui ei, aspru și neînduplecat,

(vreau să văd dacă ești intactă)

iar apoi își împreunează mîinile după gîtul lui Eddie, obrazul ei neted lipit de obrazul lui neted, și în timp ce el, nesigur, îi atinge sînii mici, oftează și se gîndește pentru prima oară Asta-i Eddie *și își amintește de o zi din iulie – se poate să nu fi fost decît luna trecută abia? – cînd pe Maidan n-a apărut nimeni decît Eddie și avea un teanc întreg de benzi desenate cu Little Lulu pe care le-au citit împreună în cea mai mare parte a după-amiezei, Little Lulu umblînd după fragi și mure și intrînd în tot felul de situații trăsnite. Fusese distractiv.*

Se gîndește la păsări, mai ales la gaițele, graurii și ciorile ce se întorc primăvara, iar mîinile i se duc la cureaua lui și o desfac, iar el spune iar că n-o poate face; ea îi spune că poate, că știe că poate, iar ceea ce simte acum nu mai e rușine sau teamă, ci un soi de triumf.

– Unde? întreabă el, și lucrul acela tare o apasă dornic pe partea interioară a coapsei.

– Aici.

– Bevvie, o să cad *pe tine! exclamă Eddie, iar ea îi aude respirația începînd să șuiere dureros.*

– Cam asta și trebuie, cred, răspunde ea, cuprinzîndu-l cu blîndețe și călăuzindu-l.

Băiatul împinge prea repede și o doare.

Sssss! *inspiră ea, cu dinții înfipți în buza de jos, și din nou se gîndește la păsări, la păsările de primăvară, înșirate pe acoperișurile caselor, luîndu-și zborul toate odată sub norii joși de martie.*

– Beverly? șoptește el nesigur. Ți-e bine?

– Mai încet. O să-ți fie mai ușor să respiri.

Băiatul se mișcă mai încet și, după o vreme, respirația i se accelerează: dar fata înțelege că nu din cauză că i s-ar întîmpla ceva rău.

Durerea se stinge. Deodată el se mișcă mai repede, apoi încetează, devine țeapăn și scoate un sunet – un anume sunet. Simte că pentru el asta e ceva, ceva extraordinar de deosebit, ceva ca... zborul. Se simte puternică: un sentiment de triumf înălțîndu-se cu forță înlăuntrul ei. De-asta se temea tatăl său? Firesc să se teamă! E putere în acest act, sigur că da, o putere în stare să rupă lanțuri, putere adîncă. Nu simte nici o plăcere fizică, dar senzația deține un fel de extaz mintal. Simte apropierea. Băiatul își reazemă fața de gîtul ei, iar ea îl îmbrățișează. El plînge. Ea îl ține în brațe. Și simte cum partea din el ce făcuse legătura între ei începe să se dizolve. N-o părăsește propriu-zis; pur și simplu se șterge, se împuținează.

Cînd greutatea lui se desprinde, fata se ridică în capul oaselor și-i atinge fața pe întuneric.

– Ai reușit?

– Ce să reușesc?

– Ce-o fi trebuind. Nu știu exact.

Băiatul clatină din cap – îl simte, cu mîna lipită de obrazul lui.

– Nu cred că a fost exact cum... știi, cum zic băieții mari. Dar a fost... Chiar a fost ceva.

Vorbește încet, astfel ca să nu-l audă ceilalți.

– Te iubesc, Bevvie.

Aici, cunoștința i se frînge puțin. E absolut sigură că mai urmează și alte vorbe, unele șoptite, altele mai sonore, și nu-și poate aduce aminte ce spun. Nu contează. Va trebui să-i lămurească de la început pe toți? Da, probabil. Dar n-are nici o importanță. Trebuie *să fie lămuriți despre această esențială legătură între lume și infinit, singurul loc unde fluxul sangvin atinge eternitatea. Nu contează. Ceea ce contează e iubirea și dorința. Aici, în bezna aceasta, e un loc la fel de bun ca oricare altul. Poate chiar mai bun decît altele.*

Mike vine la ea, apoi Richie, și actul se repetă. Acum simte o oarecare plăcere, o căldură difuză în sexul ei copilăresc și nematurizat, și închide ochii în timp ce vine la ea Stan, și se gîndește la păsări, la primăvară și la păsări, și le vede, iar și iar, toate poposind în același timp, umplînd copacii despuiați de iarnă, călăreți pe unda de șoc a marginii în mișcare a celui mai violent anotimp al naturii, le vede reluîndu-și zborul din nou și din nou, filfîitul aripilor lor sunînd ca plesnetul multor cearșafuri întinse la uscat, și își spune: De-acum într-o lună fiecare

copil din Derry Park va avea un zmeu, vor fugi ca să nu li se încurce sforile unele în altele. *Și își spune iar:* Așa e cînd zbori.

Cu Stan, la fel ca și cu ceilalți, o stăpînește acea jalnică senzație de dizolvare, de despărțire, lucrul de care au nevoie cu adevărat din acest act – un anume ceva – aproape, dar încă negăsit.

– Ai reușit? întreabă ea iarăși și, deși nu știe exact ce *să reușească, înțelege că nu.*

Urmează o lungă așteptare, după care vine la ea Ben.

Tremură din tot trupul, dar nu e tremurul de frică pe care l-a simțit la Stan.

– Beverly, nu pot, spune el pe un ton ce-și propune să fie rezonabil și e orice altceva, numai asta nu.

– Ba poți și tu. O simt.

Sigur că simte. E mai multă duritate din aceea; mai mult din el. *Îl poate simți sub apăsarea blîndă a burții lui. Mărimea trezește în ea o anume curiozitate și atinge ușor proeminența. Băiatul îi geme pe gît, iar suflul respirației lui îi face trupul gol să se înfioare. Simte prima strălucire de căldură gonind prin ea – deodată senzația dinlăuntru-i e foarte mare; recunoaște că e prea mare*

(și e oare prea mare, poate încăpea așa ceva în ea?)

și prea matură pentru ea, ceva, o senzație ce umblă încălțată în ghete. E ca bombele lui Henry, ceva interzis copiilor, ceva ce poate exploda, făcîndu-te bucăți. Dar acesta nu era nici locul, nici momentul să-și facă griji; aici erau iubirea, dorința și întunericul. Dacă nu încercau cu cea dintîi, cu siguranță aveau să rămînă cu cel din urmă.

– Beverly, nu...

– Ba da.

– Eu...

– Învață-mă să zbor, spune ea cu un calm pe care nu-l simte, conștientă, după căldura umedă și proaspătă de pe obraz și gît, că a început să plîngă. Învață-mă, Ben.

– Nu...

– Dacă ai scris poezia, învață-mă. Mîngîie-mă pe păr dacă vrei, Ben. Mi-ar plăcea.

– Beverly... eu... eu...

Acum nu numai că tremură; se zguduie din tot trupul. Dar ea simte din nou că acești fiori nu sînt numai frică – o parte din ei sînt precursorii chinurilor presupuse de tot ceea ce se întîmplă. Se gîndește la

(păsări)

chipul lui, la chipul lui drag, dulce și sincer, și știe că nu e frică; dorință e ceea ce simte el, o adîncă dorință pasională acum abia ținută în frîu, și din nou are acea senzație de putere, ca un fel de zbor, ca un fel de privire în jos de deasupra văzînd toate păsările pe acoperișuri, pe antena din vîrful localului „Wally's", văzînd străzi răspîndite ca pe o hartă, oh, dorință, da, asta era ceva, era iubire și dorință ce te învață să zbori.

– Ben! Da! țipă ea deodată, și frîul se frînge.

Din nou simte durere și, un moment, o domină senzația înspăimîntătoare că este zdrobită. Apoi el se proptește pe palme și senzația dispare.

E mare, o, da – durerea a revenit, și e mult mai adîncă decît cînd a intrat Eddie prima oară în ea. Trebuie iar să-și muște buza și să se gîndească la păsări pînă cînd îi trece arsura. Dar trece într-adevăr, și reușește să se ridice și să-l atingă pe buze cu un deget, iar el geme.

Dogoarea a început din nou, și-și simte puterea dintr-o dată trecînd la el, i-o dăruiește bucuroasă și o urmează. Mai întîi are senzația că este legănată, senzația unei delicioase dulcețispiralînde ce o face să înceapă neajutorată să-ntoarcă dintr-o parte-n alta capul, și un murmur fără melodie îi răzbate printre buzele închise, ăsta e zborul, ăsta, *oh, iubire, oh, dorință, oh, ăsta-i un lucru imposibil de negat, a lega, a dărui, a forma un cerc puternic: a lega, a dărui...* a zbura.

– O, Ben, o, dragul meu, da, șoptește ea, simțind sudoarea ieșindu-i pe față, simțind legătura dintre ei, ceva instalat ferm la locul său, ceva precum eternitatea, precum infinitul.

– Te iubesc atît de mult, dragul meu.

Și simte lucrul acela începînd să se întîmple – ceva despre care fetele ce șușotesc și chicotesc în toaletă în legătură cu sexul habar nu au, cel puțin din cîte știe ea; nu fac decît să se mire cît de fioros trebuie că-i sexul, și abia acum își dă seama că pentru multe dintre ele sexul nu poate fi decît vreun monstru nerealizat și nedefinit; se referă la actul respectiv cu vocala „O" Tu ai face-O, oare sora ta și prietenul ei O fac, mama și tatăl tău încă O mai fac, iar ele niciodată n-au s-O facă; a, da, ai crede că toate fetele clasei a cincea erau viitoare mironosițe, iar pentru Beverly e evident că nici una dintre ele nu poate suspecta această... această concluzie, și n-o împiedică să țipe decît faptul că ceilalți ar auzi-o și-ar crede-o grav rănită. Își duce palma la gură și mușcă apăsat. Acum înțelege mai bine rîsul zbierat al Gretei Bowie, și al lui Sally Mueller, și al celorlalte: oare ei, toți șapte, n-au

petrecut cea mai mare parte din această vară, cea mai lungă și mai înfricoșătoare vară din viața lor, rîzînd ca scoși din minți? Rîzi pentru că ceea ce e înfricoșător și necunoscut mai e și comic, rîzi așa cum uneori copiii mici rîd și plîng în același timp cînd se apropie, făcînd tumbe, un clovn de la circ, știind că ar trebui să fie comic... Dar mai e și necunoscut, plin de eterna putere a necunoscutului.

Mușcatul mîinii nu-i oprește țipătul, și-i poate liniști pe ceilalți – și pe Ben – doar exclamînd în întuneric:

– Da! Da! Da!

Imagini de lumină strălucitoare îi umplu mintea, amestecîndu-se cu țipetele răgușite ale gaițelor și graurilor; aceste sunete devin cea mai dulce muzică din lume.

Așa că zboară, zboară sus, iar acum puterea nu e cu ea sau cu el, ci undeva între ei, iar el țipă, și-i poate simți brațele tremurînd, iar ea se arcuiește în sus și în el, simțindu-i spasmul, atingerea, totala intimitate plutitoare cu ea în întuneric. Și răzbat împreună înapoi în lumina vieții.

Apoi e gata și stau unul în brațele celuilalt, iar cînd el încearcă să spună ceva – poate vreo scuză prostească în stare să rănească ceea ce-și amintește ea, vreo scuză idioată ca o cătușă, îi oprește cuvintele cu un sărut și-l trimite înapoi.

Vine la ea Bill.

Încearcă să vorbească, dar acum bîlbăiala-i e aproape totală.

– Tu să taci, îi șoptește, sigură în noua ei cunoaștere, dar conștientă că de acum e obosită.

Obosită și al dracului de plină de dureri. Părțile interioare și dinapoi ale coapselor îi sînt lipicioase, și bănuiește că asta-i din cauză că Ben a terminat într-adevăr sau poate pentru că ei îi curge sînge.

– Totul o să fie în regulă.

– E-e-ești si-si-si-gură?

– Da, răspunde ea și-și împreunează mîinile pe după capul lui, simțindu-i părul încîlcit și asudat. Poți să pui pariu.

– T-t-te d-d... ted-d-d...

– Șșșș...

Nu e așa cum a fost cu Ben; există patimă, dar nu de același fel. A fi acum cu Bill e cea mai bună concluzie a ceea ce se întîmplă, cea mai bună dovadă cu putință. El e blînd; tandru; doar că-i cam lipsește calmul. Îi simte nerăbdarea, dar îi e temperată și ținută în frîu de neliniștea lui pentru ea, poate pentru că numai Bill și ea însăși

își dau seama ce act enorm e acesta și cum nu trebuie să vorbească niciodată despre el nimănui altcuiva, nici măcar ei între ei.

La sfîrșit, e luată prin surprindere de acea bruscă înălțare și are timp să-și spună: Oh! Se va întîmpla iar, nu știu dacă pot să îndur...

Dar gîndurile-i sînt risipite de absoluta gingășie a faptului și abia-l aude șoptind:

– Te iubesc, Bev, te iubesc, am să te iubesc întotdeauna...

O repetă iar și iar și nu se bîlbîie deloc.

Îl trage strîns spre ea și o clipă rămîn astfel, obrazul său neted stînd lipit de al ei.

Se desprinde de el fără a spune nimic și un scurt răstimp, cît e singură, își adună la loc hainele, și le pune încet pe ea, conștientă de o durere surdă și pulsîndă despre care ei, băieți fiind, nu vor ști niciodată, conștientă și de o anume plăcere epuizată și de ușurarea de-a o fi dus la bun sfîrșit. Acum, acolo jos e un loc gol și, deși se bucură că sexul ei îi aparține din nou, goliciunea implică o stranie melancolie pe care nicicînd n-ar putea-o exprima... decît gîndindu-se la copaci goi sub un cer de iarnă alb, copaci desfrunziți, copaci așteptînd mierlele să vină ca niște pastori la sfîrșitul lui martie pentru a oficia moartea zăpezii.

Îi găsește, bîjbîind după mîinile lor.

Un moment, nu vorbește nimeni, iar, cînd o face cineva, n-o surprinde prea mult să audă că-i Eddie.

– Cred că atunci cînd am luat-o la dreapta, acum două cotituri, ar fi trebuit s-o luăm la stînga. Fir-aș, am știut-o, da' eram așa de nădușit și speriat...

– Ai fost speriat toată viața, Eds, spune Richie.

Are glasul binevoitor. Muchia aspră a panicii a dispărut complet.

– Am mai luat-o greșit încă în două locuri, spune Eddie, neluîndu-l în seamă, dar asta a fost cea mai nasoală chestie. Dacă ne găsim drumul înapoi pînă acolo, s-ar putea să scăpăm cu bine.

Se adună într-un șir nesigur, Eddie primul, Beverly a doua acum, cu mîna pe umărul lui Eddie, după cum și Mike își ține mîna pe al ei. Se pun din nou în mișcare, mai repede de astă dată. Eddie nu mai dă nici un semn din fosta sa îngrijorare nervoasă.

Mergem acasă, *își spune ea și se înfioară de ușurare și bucurie.* Acasă, da. Și asta va fi bine. Ne-am făcut treaba pentru care am venit, acum putem merge înapoi să fim iar doar simpli copii. Și va fi bine și asta.

În timp ce înaintează prin întuneric, își dă seama că sunetul apei curgînd se aude mai aproape.

Capitolul 23
AFARĂ

1

Derry, 9.00-10.00 dimineața

Pe la 9.10, viteza vîntului în Derry înregistra o medie de optzeci de kilometri pe oră, cu rafale pînă la o sută. Vîntul rupsese din agățători girueta de pe acoperișul tribunalului și o aruncase în lumina difuză a zilei bătute de ploaie. La fel ca bărcuța lui George Denbrough, nimeni n-a mai văzut-o vreodată. Pe la nouă și jumătate, lucrul despre care Departamentul Apelor Derry jurase că acum e imposibil părea nu doar posibil, ci chiar iminent: zona centrală a orașului s-ar putea să fie inundată pentru prima oară din august 1958, cînd multe dintre vechile canale se înfundaseră sau se surpaseră în timpul unei furtuni îngrozitoare. Pe la 9.45, oameni cu chipuri sumbre soseau în mașini și automacarale pe ambele maluri ale Canalului, cu echipamentul de vreme rea zbătîndu-se nebunește în vîntul rapid ca un tren de marfă. Pentru întîia dată din octombrie 1957, saci cu nisip începură să se alinieze pe laturile cimentate ale Canalului. Arcada prin care Canalul intra sub intersecția cu triplu sens din inima orașului era plină aproape pînă sus; Main Street, Canal Street și baza Colinei Up-Mile erau impracticabile altfel decît cu piciorul, iar cei care se grăbeau spre operațiunea cu sacii de nisip simțeau străzile vibrîndu-le sub tălpi o dată cu torentul frenetic al apelor, așa cum un pasaj suprateran trepidează cînd trec unul pe lîngă altul camioane de mare tonaj. Dar aceasta era o vibrație constantă, iar oamenii se bucurau să se afle pe latura nordică a centrului, departe de acel vuiet statornic, mai mult simțit decît auzit. Harold Gardener striga la

Alfred Zitner, care ținea „Zitner's Realty" în partea de vest a orașului, întrebîndu-l dacă străzile se vor prăbuși. Zitner spunea că mai curînd ar îngheța iadul decît să se întîmple așa ceva. Harold avu o scurtă viziune cu Adolf Hitler și Iuda Iscariotul oferind patine, după care reveni la căratul sacilor. Apa ajunsese acum la mai puțin de trei degete sub creasta pereților de ciment ai Canalului. Pe Maidan, rîul Kenduskeag își ieșise deja din matcă, iar pe la amiază vegetația luxuriantă și copacii pipernicițiaveau să răsară dintr-un întins lac puturos, puțin adînc. Oamenii continuară să lucreze, oprindu-se doar cînd li se termină rezerva de saci... Iar apoi, la 10.10, înghețară la auzul unui enorm și asurzitor zgomot de sfîșiere. Harold Gardener avea să-i povestească mai tîrziu soției sale că își spusese că a venit sfîrșitul lumii. Nu era năruirea centrului pe pămînt – nu atunci –, ci Turnul de Apă. Doar Andrew Keene, nepotul lui Norbert Keene, o văzu efectiv întîmplîndu-se, și în dimineața aceea fumase atît de multă *iarbă,* încît în prima clipă crezu că are fără doar și poate halucinații. Hoinărea pe străzile răvășite de furtună încă de pe la ora opt, cam din aceeași perioadă cînd dr. Hale se înălța spre acea mare familie de practică medicală din ceruri. Era ud pînă la piele (cu excepția trăistuței de cincizeci de grame pe care o purta la subsuoară, mai exact spus), dar total inconștient de acest lucru. Ochii i se dilatară, neîncrezători. Ajunsese la Memorial Park, aflat pe coasta Colinei pe care se înălța Turnul de Apă. Și, doar dacă nu se înșela cumva, acesta avea acum o *înclinație* pronunțată, la fel ca fututul ăla de turn din Pisa de pe cutiile cu macaroane.

– Oh, *mamăă!* țipă Andrew Keene, cu ochii căscîndu-i-se și mai mult.

Acum arătau de parcă ar fi stat pe niște arcuri elastice – în timp ce începeau trosnetele. Aplecarea turnului devenea tot mai pronunțată, sub privirea lui, așa cum stătea acolo cu blugii leoarcă lipiți de picioarele slăbănoage și panglica de pe cap șiroindu-i apă în ochi. Țigle albe țîșneau din latura marelui turn de apă circular... Nu, nu tocmai țîșneau; păreau mai degrabă a fi *stoarse* de-acolo. Și o crăpătură clară apăruse cam la șase metri deasupra fundației de piatră. Prin acea crăpătură începu deodată să fie pulverizată apă, iar acum țiglele nu mai erau stoarse din fața dinspre centru a turnului; erau duse de vînt. Un zgomot groaznic începu să se audă, iar Andrew văzu turnul mișcîndu-se ca limba unui mare orologiu înclinîndu-se de la ora

amiezii spre unu, apoi spre două. Săculețul cu iarbă îi căzu de la subsuoară, cuibărindu-se în cămașă undeva deasupra curelei. Nu observă. Era complet năucit. Dangăte imense răsunau din interiorul turnului, ca și cum s-ar fi rupt una cîte una corzile celei mai mari chitare din lume. Acestea erau cablurile dinăuntrul cilindrului, care furnizaseră echilibrul optim al tensiunii față de presiunea apei. Turnul începu să se răstoarne tot mai repede și mai repede, scînduri și bîrne dezghiocîndu-se, țăndări sărind și răsucindu-se prin aer.

– *PĂĂĂ-... FUTU-I... – ZEAAAAA!* chirăi Andrew Keene, dar țipătul i se pierdu în bubuitul final al prăbușirii și în vuietul crescînd a patru milioane și trei sferturi de litri de apă revărsîndu-se prin latura ruptă a clădirii.

Porni într-un val seismic cenușiu și bineînțeles că, de s-ar fi aflat în pantă față de turn, Andrew Keene și-ar fi făcut ieșirea de pe această lume cît ai zice pește. Dar Dumnezeu îi apără pe bețivi, pe copiii mici și pe cei drogați; Andrew stătea într-un loc de unde vedea totul fără a fi atins nici măcar de un strop.

– *MAMĂ, CE MAI FUTU-LE DE EFECTE SPECIALE!* zbieră Andrew în timp ce apa se rostogolea peste Memorial Park ca un corp solid, măturînd cadranul solar lîngă care un băiețel pe nume Stan Uris stătuse adesea privind păsările prin binoclul de cîmp al tatălui său.

– *STEVEN SPIELBERG, SĂ TE ZGÎRII PE OCHI!*

Se duse și băița păsărilor. Andrew o văzu un moment cum se dădea peste cap la nesfîrșit, piedestal în locul cuvei și cuvă în locul piedestalului, după care dispăru. Un șir de arțari și mesteceni ce despărțeau Memorial Park de Kansas Street au fost doborîți la pămînt ca tot atîtea popice pe un culoar de bowling. Traseră după ei și nebunești încîlceli țepoase de cabluri electrice. Apa năvăli șuvoi de-a latul străzii, acum întinzîndu-se, începînd să semene mai mult a apă decît a zidul solid ce șterse cadranul solar, băița de păsări și arborii, dar tot mai avu destulă putere ca să smulgă din temelii aproape o duzină de case de pe partea cealaltă a Kansas Street pînă pe Maidan. Se duseră cu o ușurință amețitoare, majoritatea încă întregi. Andrew Keene o recunoscu pe una ca aparținînd familiei Karl Massenisk. Domnul Massenisk fusese profesorul său din clasa a șasea, o adevărată jigodie. În timp ce casa zbura peste margine luînd-o pe pantă, Andrew își dădu seama că încă mai putea vedea o lumînare arzînd cu flacără vie într-o fereastră și se întrebă scurt dacă n-ar putea-o stinge prin concentrare mintală. Urmă o explozie pe Maidan și o văpaie

instantanee de flacără galbenă, cînd felinarul cu gaz Coleman al cuiva aprinse combustibilul ce curgea dintr-un rezervor spart. Andrew privi la partea opusă a străzii, unde pînă cu numai patruzeci de secunde în urmă se aflase un șir ordonat de case. Acum erau Orașul Dus, și n-ar strica s-o crezi pe cuvînt, dulceață mică. În locul lor se vedeau zece beciuri care arătau ca niște piscine. Andrew vru să avanseze opinia că asta era futu-i mama mă-sii de grozav, dar nu mai putea să urle. Părea că i se paradise urlătorul. Își simțea diafragma slăbită și inutilă. Auzi un șir de bufnituri trosnitoare, zgomotul pe care-l face un gigant cu pantofii plini de crochete coborînd o scară. Era Turnul de Apă ce se rostogolea pe colină, uriaș cilindru alb încă scuipînd ce-i mai rămăsese din provizia de apă, cablurile groase zburînd prin aer și apoi plesnind iar pămîntul ca niște harapnice de oțel, scobind în solul moale șănțulețe ce se umpleau imediat cu apă de ploaie șiroind. Sub ochii lui Andrew, care privea cu bărbia rezemată undeva între clavicule, turnul, orizontal de acum, și mai lung de patruzeci de metri, se ridică în aer. O clipă păru înghețat acolo, imagine suprarealistă din țara cu pereți-de-cauciuc și cămăși-de-forță tra-la-la, cu apa de ploaie scînteindu-i pe pereții zdrobiți, cu ferestrele sparte, cu cercevelele atîrnînd, cu farul din vîrf, menit să avertizeze avioanele ușoare ce zburau prea jos, fulgerînd încă, după care căzu în stradă cu un ultim bubuit asurzitor. Kansas Street preluase o bună parte din apă, care acum începu să șiroiască spre centru abătîndu-se peste Up-Mile Hill. *Acolo erau case,* își spuse Andrew Keene, și deodată toată puterea i se risipi din picioare. Se așeză greoi: pleosc-fleoșc. Rămase cu ochii holbați la fundația de piatră pe care de cînd se știa el stătuse Turnul de Apă. Se întreba dacă l-ar crede cineva vreodată.

Se întreba dacă el însuși o credea.

2

Uciderea, 10.02 dimineața, 31 mai 1985

Bill și Richie văzură Monstrul-femelă întorcîndu-se spre ei, cu mandibulele deschizîndu-se și închizîndu-se, cu singurul ochi sănătos arzînd, iar Bill își dădea seama că acesta avea propria sa sursă de iluminare, ca un soi de licurici groaznic. Dar lumina pîlpîia, nesigură; Monstrul-femelă era grav rănită. Gîndurile îi bîzîiau și hodorogeau

(dați-mi drumul! dați-mi drumul și puteți căpăta orice-ați dorit vreodată – bani, faimă, avere, putere – vă pot da aceste lucruri)

în capul lui Bill.

Acesta înainta cu mîinile goale, ținîndu-și ochii ațintiți către cel roșu al Monstrului. Simțea puterea crescînd înlăuntrul său, învestindu-l, înnodîndu-i brațele ca pe niște odgoane, umplînd fiecare pumn strîns cu propria-i forță. Richie păși alături de el, cu gura crispată într-o grimasă a hotărîrii nezdruncinate.

(îți pot înapoia soția – o pot face, numai eu – nu-și va aminti nimic, la fel cum nici voi șapte nu v-ați mai amintit nimic)

Acum erau aproape, foarte aproape. Bill îi putea simți duhoarea puturoasă și-și dădu seama cu neașteptată groază că era mirosul Maidanului, cel pe care-l luaseră drept miros de canale, de pîrîiașe poluate și gunoi ars... Dar crezuseră oare vreodată că asta era tot? Era mirosul Monstrului, și o fi fost el poate mai puternic pe Maidan, dar plutise pe deasupra întregului Derry ca un nor, și oamenii pur și simplu nu-l simțeau, întocmai cum, după o vreme, îngrijitorii de la grădina zoologici nu mai simt mirosul cuștilor, ba chiar se întreabă de ce vizitatorii strîmbă din nas.

– Noi doi, îi murmură el lui Richie, iar Richie dădu din cap fără să-și ia ochii de la Păianjen, care acum se făcea mititel dinaintea lor, cu abominabilele-i picioare țepoase dîrdîind, adus în sfîrșit la respect.

(nu vă pot oferi viața eternă, dar vă pot atinge și veți trăi vieți lungi, lungi – două sute de ani, trei sute, poate cinci sute –, vă pot face zei ai Pămîntului – dacă-mi dați drumul dacă-mi dați drumul dacă-mi dați...)

– Bill? întrebă Richie răgușit.

Cu un țipăt crescînd în el, înălțîndu-se tot mai sus, și mai sus, și mai sus, Bill atacă. Richie alergă lîngă el în același pas. Izbiră în același timp cu pumnii drepți, iar Bill înțelese că în realitate nu loveau deloc cu pumnii; era forța lor combinată, sporită de forța acelui Altul; era forța memoriei și a dorinței; mai presus de orice, era forța iubirii și a neuitatei copilării ca o unică și mare roată.

Zbieretul Păianjenului umplu capul lui Bill, părînd să-i spintece creierii. Își simți pumnul plonjînd adînc într-o umezeală ce se zvîrcolea. Brațul îl urmă pînă la umăr. Și-l trase, șiroind de sîngele negru al Păianjenului. Zeama curgea din gaura pe care o făcuse.

Îl văzu pe Richie stînd în picioare aproape sub trupul umflat al Monstrului, acoperit cu sîngele scînteietor și întunecat, în poziția clasică a boxerului, izbind cu pumnii uzi.

Păianjenul îi biciui cu picioarele. Bill simți unul tăindu-l în josul coastelor, sfîșiind cămașa, sfîșiind pielea. Acul pompa zadarnic, proptit în pardoseală. Zbieretele Monstrului răsunau ca niște salve de trîmbiță în capul lui Bill. Se repezi stîngaci înainte, încercînd să-l muște, și, în loc să se retragă, Bill înainta și el, folosindu-și acum nu numai pumnul, ci întregul trup, prefăcut într-o torpilă. Intră în burta Monstrului ca un fundaș de fotbal care-și apleacă umerii și pur și simplu gonește drept înainte.

O clipă simți carnea împuțită a Monstrului cedînd cu simplitate, ca și cum ar fi urmat să se destindă și să-l catapulteze înapoi. Cu un urlet nearticulat, împinse și mai tare, apăsînd înainte și în sus cu picioarele, săpînd cu mîinile. Și pătrunse; se simți inundat de fluidele fierbinți ale Monstrului-femelă. Îi curseră peste față, în urechi. Le aspiră pe nas în fire subțiri și viermuitoare.

Era din nou în întuneric, afundat pînă la umeri înăuntrul trupului cuprins de convulsii al Monstrului. Iar în urechile înfundate putea auzi un sunet asemănător cu monotonul *mpf-MPF-mpf-MPF* al unei enorme tobe bas, cea care conduce parada cînd intră circul în oraș cu alaiul său de clovni pe catalige și acrobați.

Bătaia inimii Monstrului.

Îl auzi pe Richie răcnind brusc de durere, sunet ce crescu într-un rapid geamăt sufocat și se frînse. Bill își repezi dintr-o dată înainte ambii pumni strînși. Se înecă, strangulat în punga pulsîndă de măruntaie și ape a Monstrului.

Mpf-MPF-mpf-MPF...

Își cufundă mîinile în Monstru, rupînd, sfîșiind, despărțind, căutînd sursa sunetului; smulgînd organe cu degetele sale mînjite care se desfăceau și se strîngeau, pieptul ferecat părînd să i se umfle din cauza lipsei de aer.

Mpf-MPF-mpf-MPF...

Și deodată o avu în mîini. Uriașă ființă vie ce pompa și pulsa în palmele sale, împingîndu-i-le în repetate rînduri.

(NUNUNUNUNUNU)

Ba da! țipă Bill, sufocîndu-se, înecîndu-se. *Ba da! Încearc-o pe asta, fă, curvo! ÎNCEARC-O P-ASTA! ÎȚI PLACE? ÎȚI FACE BINE? DA?*

Își întrepătrunse degetele peste inima pulsîndă a Monstrului, cu palmele despărțite într-un V inversat, și le împreună cu toată forța de care era în stare.

Se mai simți un ultim urlet de durere și groază cînd inima oribilei creaturi îi explodă între mîini, curgîndu-i printre degete în fîșii palpitînde.

Mpf-MPF-mpf-MPF

Răcnetul, stingîndu-se, micșorîndu-se, Bill simți că trupul Monstrului se încleștează deodată în jurul său, ca un pumn într-o mănușă pe măsură. Apoi totul se înmuie. Deveni conștient că acel trup se înclina, lunecînd încet într-o parte. În același timp începu să se retragă, pierzîndu-și cunoștința.

Păianjenul se prăvăli pe-o latură, maldăr enorm de carne nepămînteană, aburindă, încă azvîrlind și zvîcnind din picioare, mîngîind pereții tunelului și rîcîind pardoseala în zgîrieturi disperate.

Bill se îndepărtă împleticit, respirînd în icnete sufocate, scuipînd în efortul de a-și curăța gura de oribilul gust al Monstrului. Se împiedică de propriile-i picioare și căzu în genunchi.

Și, deslușit, auzi Vocea celuilalt; o fi fost moartă Țestoasa, dar ceea ce o învestise nu era.

– *Fiule, ai făcut într-adevăr un bine.*

Apoi se stinse. Puterea dispăru o dată cu ea. Se simțea slăbit, scîrbit, pe jumătate nebun. Privi peste umăr și văzu coșmarul negru muribund ce era Păianjenul palpitînd și cutremurîndu-se încă.

– *Richie!* strigă el cu un glas aspru, frînt. *Richie, unde ești, domne?*

Nici un răspuns.

Acum se stinsese și lumina. Murise o dată cu Păianjenul. Cotrobăi în buzunarul cămășii încleiate după ultima cutie de chibrituri. Erau acolo, dar nu voiau să se aprindă; gămăliile erau leoarcă de sînge.

– *Richie!* răcni iar, acum începînd să-i curgă lacrimile.

Porni tîrîș înainte, întîi o mînă, apoi cealaltă, dibuind prin beznă, în sfîrșit, una dintre ele dădu peste ceva ce-i cedă molatic atingerii. Mîinile zburară pe deasupra... și se opriră la contactul cu fața lui Richie.

– *Richie! Richie!*

Tot nici un răspuns. Chinuindu-se pe întuneric, Bill își trecu un braț pe sub spinarea lui Richie, iar pe celălalt pe sub genunchi. Se adună pe picioare și porni poticnit înapoi pe unde veniseră, cu Richie în brațe.

3

Derry, 10.00-10.15 dimineața

La ora 10.00, vibrația care străbătuse străzile din centrul orașului Derry crescu pînă la un vuiet rostogolit. *Derry News* avea să scrie ulterior că suporturile porțiunii subterane a Canalului, slăbite de asediul sălbatic al unei inundații, se prăbușiseră pur și simplu. Au existat oricum oameni în dezacord cu această opinie.

– Eu am fost acolo și știu, îi spuse mai tîrziu Harold Gardener soției sale. Nu s-au surpat doar suporturile Canalului. A fost un *cutremur,* asta a fost. A fost un *cutremur,* futu-i mama'mă-sii.

Oricum rezultatele erau aceleași. În timp ce vuietul creștea constant, ferestrele au început să se spargă, tencuiala de pe tavane să cadă, iar țipătul inuman al grinzilor răsucite și al fundațiilor se înteți pînă ajunse o cacofonie înfiorătoare. Crăpături goniră peste fațada din cărămizi găurită de gloanțe a prăvăliei „Machen's" ca niște mîini dornice să înhațe. Cablurile ce susțineau deasupra străzii marchiza cinematografului „Aladdin" plesniră, iar copertina se prăbuși la pămînt. Richard's Alley, ce trecea pe după farmacie, se umplu deodată cu o avalanșă de cărămizi galbene cînd Brian X Dowd Professional Building, clădită în 1952, se prăbuși bubuind. Un enorm ecran de praf de culoarea icterului se ridică în aer și fu smuls de vînt ca un văl.

Cam în același timp, statuia lui Paul Bunyan din fața Primăriei explodă. Ca și cum acea amenințare de demult a profesoarei de arte că o va arunca în aer se dovedise în cele din urmă al dracului de serioasă. Capul bărbos și rînjit zbură drept în văzduh. Un picior dădu un șut înainte, celălalt înapoi, de parcă Paul ar fi încercat un soi de *grand écart* atît de entuziast, încît sfîrșise cu dezmembrare. Secțiunea mediană a statuii se spulberă într-un nor de șrapnel, iar capul securii de plastic țîșni spre cerul ploios, dispăru, apoi căzu din nou, făcînd tumbe. Străpunse acoperișul Punții săruturilor, apoi și podeaua.

Iar după aceea, la ora 10.02, centrul orașului Derry se surpă pur și simplu.

Cea mai mare parte a apei din turnul dărîmat traversase Kansas Street și sfîrșise pe Maidan, dar tone de lichid șiroiseră în jos spre cartierul administrativ pe panta Up-Mile Hill. Poate acesta să fi fost paiul care a rupt spinarea cămilei... Sau poate, după cum i-a spus Harold Gardener soției sale, chiar a *fost* un cutremur. Crăpături goniră pe Main Street, înguste... Apoi începură să se caște ca niște guri flămînde, iar sunetul Canalului pluti în sus, acum nemaifiind înăbușit, ci înspăimîntător de puternic. Totul începu să se zguduie. Reclama de neon din fața magazinului de suveniruri „Shorty Squires's" căzu în stradă și făcu scurtcircuit într-un metru de apă. După cîteva clipe, clădirea lui Shorty, ce se înălța alături de „Mr. Paperback", începu să *coboare.* Buddy Angstrom a fost primul care observă fenomenul. Îi dădu un ghiont lui Alfred Zitner, care privi, rămase cu gura căscată, apoi îl înghionti și el pe Harold Gardener. În interval de cîteva secunde, operațiunea de amplasare a sacilor cu nisip încetă. Oamenii aliniați pe ambele maluri ale Canalului nu mai făcură decît să stea cu ochii holbați către centru, în ploaia torențială, avînd întipărite pe fețe expresii identice de stupefacție îngrozită. „Squires's Souvenirs and Sundries" părea să fi fost clădit pe cine știe ce lift enorm care acum începuse să coboare. Se scufundă în betonul aparent solid cu o ținută absolut demnă. Cînd se opri, ai fi putut să te lași în patru labe pe trotuarul inundat și să intri printr-una dintre ferestrele de la etajul trei. Apa țîșni în sus de jur-împrejurul clădirii și, după o clipă, Shorly în persoană apăru pe acoperiș, dînd înnebunit din mîini după ajutor. Apoi a fost nimicit, cînd instituția din vecini, cea care găzduia la parter „Mr. Paperback", se scufundă și ea în pămînt. Din nefericire, aceasta nu coborî de-a dreptul, așa cum făcuse cea a lui Shorty; clădirea „Mr. Paperback" dezvoltă o înclinație pronunțată (preț de-o clipă de fapt chiar se asemănă vădit cu fututul ăla de turn din Pisa, ăla de pe cutiile cu macaroane). Pe cînd se apleca, începu să plouă cu cărămizi din vîrf și laturi. Mai multe îl loviră pe Shorty. Harold Gardener îl văzu lăsîndu-se pe spate, cu mîinile la cap... Iar apoi ultimele trei etaje de la „Mr. Paperback" lunecară la fel de distinct ca niște clătite din vîrful unui teanc. Shorty dispăru. Cineva din șirul cu sacii țipă, după care totul se pierdu în vacarmul scrîșnit al distrugerii. Oameni erau doborîți de pe picioare sau catapultați de-a dura, zbătîndu-se, în Canal. Harold Gardener văzu cum clădirile

aflate față în față pe Main Street se aplecară înainte ca niște cucoane chibițînd la un joc de cărți, aproape atingîndu-și creștetele. Strada însăși se scufunda, pîrîind și frîngîndu-se. Apa împroșca și se spulbera. Iar apoi, una după alta, clădirile din ambele părți ale străzii se înclinară pur și simplu pînă dincolo de centrele de greutate și se prăvăliră în stradă – „Northeast Bank", „The Shoeboat", „Alvey's Smoke'n Jokes", „Bailley's Lunch", „Bandler's Record and Music Barn" Atît doar că, de fapt, nu mai aveau nici o stradă în care să se prăbușească. Strada căzuse în Canal, întinzîndu-se la început ca zahărul caramel, și apoi frîngîndu-se în bucăți săltărețe de asfalt. Harold văzu refugiul de dirijare a circulației din intersecția celor trei străzi căzînd deodată în afara cîmpului vizual, și, în timp ce apa țîșnea ca din niște gheizere, înțelese deodată ce urma să se întîmple.

– *Tre' s-o ștergem de-aici!* urlă el la Al Zitner. *O să refuleze! Al! O să refuleze!*

Al Zitner nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit. Avea fața unui somnambul sau poate a unui om care-a fost hipnotizat profund. Stătea în sacoul său sport, cadrilat în roșu și albastru, ud fleașcă, în cămașa Lacoste descheiată la guler și cu micul aligator pe colțul stîng al acestuia, în ciorapii albaștri ce aveau brodate în lateral bastoanele albe de golf încrucișate, în pantofii-bărci cu tălpi de cauciuc. Privea cum poate un milion de dolari din investițiile lui personale se scufundau în stradă, trei sau patru milioane din investițiile prietenilor săi – băieții cu care juca pocher, băieții cu care mergea la golf, băieții cu care schia în Rangley. Deodată, orașul său natal, Derry, din statul *Maine,* pentru numele lui Dumnezeu, începuse să semene în mod bizar cu orașul ăla de futu-i mama mă-sii unde luntrașii plimbau lumea în canoe lungi și slăbănoage. Apa se învolbura și spumega printre clădirile ce încă mai stăteau în picioare. Canal Street se termina într-o trambulină neagră și dințată deasupra marginii unui lac clocotitor. Nici nu era de mirare că Zitner nu-l auzise pe Harold. Alții însă ajunseseră la aceeași concluzie ca și Gardener – nu puteai arunca atît de mult căcat într-o masă de apă turbată fără a pricinui necazuri mari. Unii lăsară să cadă sacii de nisip pe care-i țineau în mîini și o luară la sănătoasa. Harold Gardener era unul dintre aceștia, așa că rămase în viață. Alții nu avură la fel de mult noroc, și încă se mai aflau pe acolo cînd Canalul, cu gîtlejul înfundat acum cu tone de asfalt, ciment, cărămizi, ipsos, sticlă și mărfuri asortate în valoare de circa patru milioane de dolari, refulă și se revărsă din

matca sa betonată, luînd cu sine, imparțial, oameni și saci de nisip. Harold se tot gîndea că pe el urmărea să-l prindă; indiferent cît de repede gonea, apa continua să cîștige teren. Pînă la urmă scăpă cățărîndu-se pe un taluz abrupt acoperit cu buruieni. Privi o dată în urmă și văzu un om pe care-l crezu a fi Roger Lernerd, funcționarul-șef al secției de împrumuturi de la sindicatul de creditare al lui Harold, încercînd să-și pornească mașina în parcarea minihalei Canalului. Cu tot vuietul apei și urletul vîntului, Harold auzi motorașul ca al unei mașini de cusut tușind, tușind și iar tușind, în vreme ce apa neagră și fără valuri curgea pe ambele părți ale autoturismului, pînă la suspensii. Apoi, cu un țipăt adînc și tunător, Kenduskeag-ul se revărsă peste maluri și mătură atît minihala Canalului, cît și mașina roșie a lui Roger Lemerd. Harold își reluă ascensiunea, agățîndu-se de crengi, rădăcini, de orice arăta destul de rezistent ca să-i suporte greutatea. Teren mai înalt, ăsta era pontul. În urma sa auzea centrul orașului Derry continuînd să se năruie. Zgomotul părea cel al unui foc de artilerie.

4

Bill

– *Beverly!* strigă.

Spatele și brațele-i erau o unică durere solidă, pulsîndă. Acum Richie părea să cîntărească pe puțin două sute de kilograme. *Atunci, lasă-l jos,* îi șopti mintea sa. *E mort, știi prea bine că așa e, și atunci de ce nu-l lași jos?*

Dar nu voia, nu putea s-o facă.

– *Beverly!* strigă iar. *Ben! Oricine!*

Își spuse: *Aici m-a aruncat Monstrul – și pe Richie – doar că ne-a aruncat mai departe – cu atît mai departe. Cu ce semăna? O pierd, o uit...*

– Bill?

Era glasul lui Ben, tremurat și sleit, undeva destul de aproape.

– Unde ești?

– Aici, dom'le. Îl am pe Richie cu mine. A... E rănit.

– Vorbește-n continuare, spuse Ben, acum mai aproape. Vorbește tot timpul, Bill.

– Am omorît Monstrul-femelă, spuse Bill, mergînd spre locul de unde se auzise glasul lui Ben. Am omorît-o pe tîrfă. Și dacă Richie e mort...

– *Mort?* exclamă Ben, alarmat.

Acum era foarte aproape... Și imediat mîna sa bîjbîi prin întuneric și atinse ușurel nasul lui Bill.

– Cum adică, mort?

– Eu... el....

Acum îl susțineau amîndoi pe Richie.

– N-am cum să-l văd. Asta-i chestia. N-n-n-am cu-cu-cum să-l *văd!*

– *Richie!* strigă Ben și îl scuturã. *Richie, haide! Haide, fir-ar să fie!*

Acum glasul lui Ben se tulburase, devenise tremurător.

– *RICHIE, AI DE GÎND FUTU-TE-N CUR PE MĂ-TA SĂ TE TREZEȘTI?*

Și, în întuneric, Richie rosti cu o voce somnoroasă, iritată, de abia-m-am-sculat:

– Ghini, Clăiță. Ghini. N-am chef naibii să ți le împlu...

– *Richie!* țipă Bill. *Richie, ți-e bine?*

– Curva m-a aruncat, murmură Richie cu aceeași voce obosită, de om ce tocmai s-a trezit din somn. Am dat peste ceva tare. Asta-i tot... tot ce-mi amintesc. Unde-i Bevvie?

– Pe-aici, răspunse Ben; le povesti repede despre ouă. Am călcat în picioare peste o sută. Cred că le-am terminat pe toate.

– Să dea Domnul să fie așa, replică Richie; începea să sune mai bine. Lasă-mă jos, Bill Barosane. Pot să umblu și singur... Cum se-aude apa, mai tare?

– Da, răspunse Bill; toți trei se țineau de mîini în întuneric. Ce-ți mai face capul?

– Mă doare ca dracu' Ce s-a întîmplat după ce m-a doborît?

Bill le spuse cît de mult se putea îndura să spună.

– Iar Monstrul-femelă e moartă, se minună Richie. Ești sigur, Bill?

– Da. De data asta chiar sînt si-sigur.

– Slavă Domnului, spuse Richie. Ține-mă, Bill, trebuie să borăsc.

Bill îl ținu, iar cînd Richie termină o luară din loc. Ici și colo atingea cu piciorul ceva sfărîmicios ce se rostogolea în beznă. Fragmente din ouăle Păianjenului pe care Ben le zdrobise în bucăți, bănuia, și se cutremură. Se simțea bine știind că mergeau în direcția cea bună, dar totuși îl bucura faptul că nu putea să vadă rămășițele.

– *Beverly!* strigă Ben. *Beverly!*

– *Aici...*

Țipătul ei era slab, aproape pierdut în vuietul neîntrerupt al apei. Înaintară prin întuneric, strigînd-o încontinuu și orientîndu-se după glas.

Cînd în sfîrșit ajunseră la ea, Bill o întrebă dacă-i mai rămăsese vreun chibrit. Femeia îi puse în mînă o jumătate de cutie. Aprinse unul și văzu fețele celorlalți apărînd, spectrale – Ben cu brațul cuprinzîndu-l pe Richie, care stătea cocoșat, sîngerînd din tîmpla dreaptă, Beverly cu capul lui Eddie în poală. Apoi se întoarse în direcția cealaltă. Audra zăcea chircită pe dalele de piatră, cu picioarele depărtate și capul întors în sensul opus. Cea mai mare parte a plasei dimprejurul trupului ei se topise.

Chibritul îi arse degetele și-l scăpă. În întuneric, aprecie greșit distanța, se împiedică de ea și aproape căzu grămadă.

– Audra! Audra, mă a-a-auzi?

Îi trecu un braț pe sub spate și o ridică în șezut. Strecurînd o mînă pe sub valurile părului, îi apăsă cu degetele o latură a gîtului. Pulsul i se simțea: o bătaie înceată și constantă.

Mai aprinse un chibrit și la lumina lui îi văzu pupilele contractîndu-se. Dar aceasta era o reacție involuntară; fixitatea privirii nu i se schimbă, nici chiar atunci cînd îi apropie chibritul de față îndeajuns de mult ca să i se înroșească pielea. Era vie, dar lipsită de reacții. Pe dracu', era mai rău de-atît și o știa. Era catatonică.

Al doilea chibrit îi fripse degetele. Îl scutură.

– Bill, nu-mi place cum sună apa aia, spuse Ben. Cred c-ar trebui să ieșim de-aici.

– Cum s-o facem fără Eddie? murmură Richie.

– O să ne descurcăm, replică Bev. Bill, Ben are dreptate. Trebuie să ieșim.

– O iau și pe ea.

– Sigur că da. Dar acum ar trebui să mergem.

– Încotro?

– Vei ști, răspunse încetișor Beverly. Tu ai ucis Monstrul. Vei ști, Bill.

O ridică pe Audra la fel cum îl ridicase și pe Richie și reveni lîngă ceilalți. Senzația trupului ei în brațele sale era neliniștitoare, sinistră; era ca un manechin de ceară ce respiră.

– Pe unde o luăm, Bill?

– Nu ș-ș-șt...

(vei ști, tu ai ucis Monstrul și vei ști)

– Păi, ha-haideți, îi chemă Bill. Să vedem dacă putem găsi ieșirea. Beverly, ți-ți-ține-te de astea – îi întinse el chibriturile.

– Cum rămîne cu Eddie? întrebă ea. Trebuie să-l scoatem și pe el!

– Cum s-să putem? Totul... B-Beverly, tot lo-ocul se sfă-sfărîmă-n bucăți.

– *Trebuie* să-l scoatem de-aici, omule, spuse Richie. Haide, Ben.

Reușiră să salte între ei trupul lui Eddie. Beverly le lumină drumul înapoi pînă la ușița de basm. Bill o trecu prin ea pe Audra, ținînd-o cît putea de sus deasupra pămîntului. Richie și Ben îl traseră pe Eddie.

– Lăsați-l jos, spuse Beverly. Poate să rămînă aici.

– E prea întuneric, suspină Richie. Știi... E prea întuneric. Eds... El...

– Nu, e-n regulă, interveni Ben. Poate că aici e locul lui. Cred că probabil așa și e.

Îl depuseră jos, iar Richie îi sărută obrazul lui Eddie. Apoi ridică spre Ben doi ochi orbi:

– Ești sigur?

– Mda. Haide, Richie.

Richie se ridică și se întoarse spre ușă.

– Futu-te-n cur, Curvo! țipă el pe neașteptate și trînti ușa dintr-un șut. Aceasta scoase un sunet fleșcăit, închizîndu-se și ferecîndu-se.

– De ce-ai făcut asta? îl întrebă Beverly.

– Nu știu, spuse Richie, deși știa destul de bine.

Privi înapoi chiar în clipa cînd chibritul ținut de Beverly se stinse.

– Bill... semnul de pe ușă?

– Ce-i cu el? gîfîi Bill.

Richie spuse:

– A dispărut.

5

Derry, 10.30 dimineața

Coridorul de sticlă ce făcea legătura între Biblioteca Adulților și Biblioteca pentru Copii explodă deodată într-o unică văpaie vie de lumină. Cioburile zburară în formă de umbrelă, ciopîrțind frunzișul copacilor bătuți de vînt ce împestrițau curtea bibliotecii. Ar fi putut

să se rănească grav cineva sau chiar să-și piardă viața, într-o atît de ucigătoare canonadă, dar nu era nimeni pe acolo, nici înăuntru, nici afară. Biblioteca nu se deschisese deloc în acea zi. Tunelul care îl fascinase atît pe Ben Hanscom în copilărie nu avea să mai fie înlocuit niciodată; avuseseră loc atîtea distrugeri costisitoare în Derry, încît părea mai simplu ca cele două biblioteci să rămînă clădiri separate. În timp, nimeni din Consiliul Orășenesc Derry nu avea să-și mai amintească măcar la ce servise acel ombilic de sticlă. Poate că numai Ben însuși le-ar fi putut spune cu adevărat cum era să stai afară în gerul încremenit al unei seri de ianuarie, cu nasul curgîndu-ți, cu vîrfurile degetelor amorțite în mănuși, privind oamenii cum trec încoace și încolo înăuntru, străbătînd iarna fără paltoane și înconjurați de lumină. Le-ar fi putut spune... Dar poate că nu era genul de lucru pe care să-l poți scoate pe tapet depunînd mărturie despre el într-o întrunire a Consiliului Primăriei – cum ai stat afară în întunericul înghețat și ai învățat să iubești lumina. Aceasta nu era decît o utopie, pe cînd faptele erau următoarele: coridorul de sticlă a sărit în aer fără nici un motiv vizibil, fără să rănească pe nimeni (ceea ce era o binecuvîntare, de vreme ce tributul final plătit furtunii din acea dimineață – în termeni omenești, cel puțin – era de șaizeci și șapte de morți și mai mult de trei sute douăzeci de răniți), și n-a fost construit la loc niciodată. După data de 31 mai 1985, dacă voiai să treci din Biblioteca pentru Copii în cea a adulților aveai de mers pe afară. Iar dacă era frig, sau ploua, ori ningea, trebuia să-ți pui paltonul.

6

Afară, 10.54 dimineața, 31 mai 1985

– Așteptați, icni Bill. Lăsați-mă un pic... Odihniți-vă.

– Lasă-mă să te-ajut, îi propuse din nou Richie.

Îl părăsiseră pe Eddie în urmă în bîrlogul Păianjenului, iar ăsta era un lucru despre care nu voia să vorbească nici unul dintre ei. Eddie însă era mort, iar Audra trăia încă – cel puțin în sens tehnic.

– Mă descurc, rosti Bill printre gîfîieli sufocate.

– Rahat. O să te-alegi cu un atac de inimă. Lasă-mă să te ajut, Bill Barosane.

– Ce-ți mai face ca-ca-capul?

– Doare. Nu schimba subiectul.

Fără convingere, Bill îl lăsă pe Richie să o ia în brațe. Ar fi putut să fie și mai rău; Audra era o femeie înaltă a cărei greutate normală era de șaptezeci de kilograme. Dar rolul ce-i fusese distribuit ca să-l joace în *Attic Room* era acela al unei tinere ținute ostatică de un psihopat care-și închipuia că-i terorist politic. Întrucît Freddie Firestone dorise să filmeze mai întîi toate secvențele din pod, Audra se supusese unei diete stricte cu pasăre, brînză de vaci și ton, pierzînd zece kilograme. Totuși, după poticneala cu ea în brațe prin beznă cale de-un sfert de kilometru (sau o jumătate, sau trei sferturi de kilometru, sau cine știe cît), acele șaizeci de kilograme păreau mai degrabă două sute.

– Mu-mulțumesc, d-d-dom'le, spuse el.

– N-ai de ce. Urmezi tu la rînd, Clăiță.

– Bip-bip, Richie, spuse Ben, iar Bill rînji în ciuda propriei sale voințe.

Era un zîmbet ostenit, și nu dură mult, dar puțin însemna mai mult decît nimic.

– Încotro, Bill? întrebă Beverly. Apa aia se aude mai tare ca nicicînd. Chiar că n-am chef să mă-nec pe-aicea.

– Drept înainte, apoi la stînga. Poate n-ar strica să-ncercăm să ne grăbim un pic.

Își continuară drumul timp de o jumătate de oră, Bill anunțînd cotiturile la stînga și la dreapta. Sunetul apei creștea necontenit, pînă ce păru să-i înconjoare, înfricoșător efect stereo în beznă. Bill își găsi pe pipăite drumul pe după un colț, tîrîndu-și mîna peste cărămizile umede, și deodată simți apa curgîndu-i pe pantofi. Curentul era foarte rapid, puțin adînc.

– Dă-mi-o pe Audra, îi ceru el lui Ben, care gîfîia sonor. De-acum, în amonte.

Ben i-o trecu cu grijă înapoi lui Bill, acesta reușind să și-o rezeme pe umăr, purtînd-o ca un pompier. De-ar protesta doar... de s-ar mișca... de-ar face ceva.

– Cum stăm cu chibriturile, Bev?

– Prost. O jumătate de duzină, poate. Bill... *Știi* încotro te îndrepți?

– Cred că d-d-da. Haideți.

Îl urmară pe după colț. Apa spumega împrejurul gleznelor lui Bill, apoi îi ajunse pînă la fluierele picioarelor, și pe urmă pînă la coapse. Tunetul apei devenise profund ca un vuiet monoton de bas. Galeria în care se aflau trepida continuu. O vreme, Bill crezu că torentul va deveni prea puternic ca să mai poată merge împotriva lui, dar apoi trecură pe lîngă o țeava de alimentare ce scuipa un enorm jet de apă în tunelul lor – se minună de forța sa spumegîndă –, iar curentul se mai îmblînzi oarecum, deși apa continua să se adîncească. Și...

Am văzut *apa ieșind prin țeava aia alimentatoare! Am văzut-o!*

– *H-h-hei!* strigă el. *V-v-voi puteți să vedeți ce-ceva?*

– Se luminează de vreun sfert de oră! îi strigă drept răspuns Beverly. *Unde sîntem, Bill? Știi cumva?*

Credeam că știu, aproape că spuse Bill.

– *Nu! Haideți!*

Crezuse că se apropiau de tronsonul canalizat cu beton al Kenduskeag-ului ce purta numele de Canal... Partea care intra pe sub pămînt în centru și ieșea din nou la lumină în Bassey Park. Dar aici jos era lumină, *lumină,* și cu siguranță că nu putea fi lumină în Canalul de sub oraș. Dar cu toate acestea lumina se tot întețea.

Bill începea să aibă probleme serioase cu Audra. Nu din cauza curentului – acesta slăbise –, ci din cauza adîncimii. *Nu peste mult o s-o duc plutind,* își spuse el. Putea să-l vadă pe Ben în stînga sa și pe Beverly la dreapta; întorcînd ușor capul, îl vedea și pe Richie, în spatele lui Ben. Pardoseala devenea tot mai ciudată. Fundul tunelului era acum denivelat și plin de resturi – cărămizi, după cîte se părea. Iar în față ieșea din apă ceva care semăna cu prova unei nave aflate în curs de scufundare.

Ben plescăi într-acolo, dîrdîind prin șuvoiul rece. O cutie de trabucuri îmbibată de apă pluti izbindu-i-se de față. O împinse în lături și apucă obiectul ce ieșea din apă. Căscă ochii. Se părea că e o inscripție mare. Reuși să citească literele AL, iar dedesubt FUT. Și deodată știu.

– Bill! Richie! Bev!

Rîdea de uimire.

– Ce este, Ben? strigă Beverly.

Apucînd-o cu ambele mîini, Ben o răsturnă pe spate. Se auzi un sunet bîrîit cînd o margine a firmei zgîrie peretele tunelului. Acum puteau citi: „ALADDI", și mai jos „BACK TO THE FUTURE[1]".

---

[1] *Înapoi în viitor,* Steven Spielberg, 1986, r. Robert Zemeckis (n. tr.).

– E copertina de la „Aladdin", spuse Richie. Cum...

– Strada s-a surpat înăuntru, șopti Bill.

Ochii i se dilatau. Se holbă în lungul tunelului. În față lumina era și mai puternică.

– *Ce,* Bill?

– Ce futu-i mama mă-sii *s-a-ntîmplat?*

– Bill? *Bill?* Ce...

– Toate canalele astea! exclamă înnebunit Bill. Toate canalele astea vechi! Iar s-a produs o inundație! Și cred că de data asta...

Începu să plescăie din nou înainte, ținînd-o sus pe Audra. Ben, Bev și Richie îl urmară. După cinci minute Bill privi în sus și văzu cerul albastru. Se uita printr-o crăpătură în plafonul tunelului, o crăpătură ce se lărgea pînă la mai bine de douăzeci de metri pe măsură ce înainta din locul unde stătea el. Apa era întreruptă de numeroase insulițe și arhipelaguri aflate în față – grămezi de cărămizi, partea dinapoi a unui Plymouth cu portbagajul deschis șiroind de apă, un parcometru rezemat de peretele tunelului înclinat ca un om beat, cu steguleț roșu de CONTRAVENȚIE îndreptat în sus.

Acum mersul devenise aproape imposibil – munți în miniatură ce se înălțau și coborau fără nici un sens, promițînd fracturi de glezne. Apa le șiroia cu viteză moderată pe la subsuori.

Acum e moderată, meditä Bill. *Dar, dac-am fi fost aici acu' două ore, una chiar, cred că poate ne-am fi ales cu o scaldă pe toată viața.*

– Ce pizda mă-sii-i asta, Bill Barosane? întrebă Richie.

Stătea lîngă cotul stîng al lui Bill; cu fața înmuiată de mirare în timp ce privea în sus la crăpătura din tavanul tunelului – *doar că nu-i tavanul nici unui tunel,* își spuse Bill. *E Main Street. Cel puțin asta a fost.*

– Cred că cea mai mare parte din centrul orașului e acum în Canal, dusă în jos de Kenduskeag. Curînd va ajunge în Penobscot, iar apoi se va vărsa în Oceanul Atlantic și futu-i călătorie sprîncenată. Poți să m-ajuți cu Audra, Richie? Nu cred că pot...

– Sigur, răspunse Richie. Sigur, Bill. Nici o problemă.

O luă pe Audra de la Bill. În lumina existentă, Bill o putea vedea mai bine decît poate și-ar fi dorit – paloarea mascată, dar nu ascunsă de murdăria și zoaiele ce-i mînjeau fruntea și-i încleiau obrajii. Ținea ochii tot larg deschiși... Larg deschiși și neatinși de nici o senzație. Părul îi atîrna încîlcit și ud. Ar fi putut să fie la fel de bine o păpușă gonflabilă care se vindea la „Pleasure Chest" în New York sau pe

Reeperbahn la Hamburg. Singura diferență consta în respirația încetă și constantă... Iar asta putea să fi fost doar un truc, nimic mai mult.

– Cum ieșim de-aici? îl întrebă el pe Richie.

– Roagă-l pe Ben să-ți dea o mînă de ajutor. Tu o salți în sus pe Beverly, și pe urmă amîndoi o puteți ridica pe nevastă-ta. Ben mă va împinge pe mine, după care noi doi îl tragem pe Ben. Și după asta am să-ți arăt cum poți organiza un turneu de volei pentru un club universitar de-o mie de fete.

– Bip-bip, Richie.

– Bip-bip în curu' tău, Bill Barosane.

Oboseala îl străbătea în valuri monotone. Prinse privirea ștearsă a lui Beverly și i-o susținu un moment. Fata dădu încet din cap, iar el îi oferi un surîs.

– Îmi dai o mînă de ajutor, B-B-Ben?

Ben, care arăta și el incredibil de istovit aprobă în tăcere. O zgîrietură adîncă îi străbătea un obraz.

– Cred că pot să mă descurc.

Se aplecă ușor și-și împreună mîinile. Bill ridică un picior, păși pe scărița mîinilor lui Ben și sări în sus. Nu era chiar destul. Ben ridică treapta formată din mîini, iar Bill se agăță de marginea plafonului prăbușit al tunelului. Se trase în brațe. Primul lucru pe care-l văzu era o barieră de accident rutier, albă cu portocaliu. Al doilea era mulțimea de oameni ce mișunau dincolo de barieră. Al treilea, Magazinul Universal „Freese's" – doar că avea o înfățișare ciudată, bombată și teșită. Îi trebui un moment pînă să își dea seama că aproape jumătate din „Freese's" se scufundase în stradă și-n Canalul de dedesubt. Partea de sus pivotase peste stradă și părea în pericol să se răstoarne ca un teanc de cărți suprapuse neglijent.

– Priviți! Priviți! E cineva în stradă!

O femeie arăta spre locul unde capul lui Bill răsărise prin crăpătura asfaltului sfărîmat.

– Slavă Domnului, mai e și altcineva!

Femeia, o cucoană vîrstnică purtînd o basma legată pe cap, țărănește, porni înainte. Un polițist o trase înapoi.

– Nu e sigur locul acolo, doamnă Nelson. Știți foarte bine. Restul străzii se poate duce în orice moment.

Doamna Nelson, își spuse Bill. *Mi-amintesc de dumneata. Sora dumitale ne îngrijea cîteodată, pe George și pe mine.* Ridică mîna ca

să-i arate că e nevătămat, iar, cînd și ea își ridică mîna ca răspuns, simți un val brusc de recunoștință – și speranță.

Se răsuci și se întinse pe asfaltul lăsat, încercînd să-și distribuie greutatea cît putea de egal, așa cum faci cînd te afli pe gheață subțire. Întinse brațele după Beverly. Aceasta îl apucă de încheieturi și, cu ceea ce păreau a-i fi ultimele puteri, Bill o trase afară. Soarele, care dispăruse iar, ieși acum de după un fuior de nori ca niște scrumbii și le restitui umbrele. Beverly privi în sus, surprinsă, întîlni ochii lui Bill și zîmbi.

– Te iubesc, Bill, șopti ea. Și mă rog să se facă bine.

– Mul-lțumesc, Bevvie, răspunse el, iar surîsul său blînd o făcu să izbucnească în plîns.

O strînse în brațe, iar mica asistență adunată dincolo de bariera de avarie aplaudă. Un fotograf de la *Derry News* luă un instantaneu. Apăru în ediția de la 1 iunie a ziarului, care se tipări la Bangor, date fiind stricăciunile produse de apă tipografiei din Derry. Explicația de sub fotografie era destul de simplă și destul de adevărată pentru ca Bill să o decupeze și s-o păstreze ascunsă în portofel în anii următori: „SUPRAVIEȚUITORI", spunea textul. Atîta tot, dar era de ajuns.

Era unsprezece și șase minute în Derry, Maine.

7

Derry, mai tîrziu, în aceeași zi

Coridorul de sticlă dintre Biblioteca pentru Copii și cea a adulților explodase la ora 10.30. La 10.33, ploaia încetă. Nu treptat; se opri dintr-o dată, ca și cum Cineva Acolo Sus ar fi apăsat pe un comutator. Vîntul începuse deja să se potolească și se potoli atît de repede, încît oamenii se uitară unii la alții cu chipuri neliniștite, superstițioase. Sunetul semăna cu reducerea motoarelor unui Boieng 747 după ce a fost tras în siguranță la poarta de îmbarcare. Soarele făcu ochi pentru prima oară la 10.47 Pe la mijlocul după-amiezei norii se risipiseră complet, ziua înseninîndu-se, frumoasă și caldă. La 15.30, mercurul termometrului Orange Crush din fața ușii de la „Solduri Rose" arătă 30°C – cea mai înaltă temperatură din acel sezon. Oamenii mergeau pe străzi ca niște stafii, fără să rostească

vreo vorbă. Pe chipuri aveau întipărite expresii identice: un fel de prostească mirare care ar fi putut să fie comică, dacă n-ar fi fost atît de evident jalnică. La orele serii, reporteri de la ABC, CBS, NBC și CNN sosiseră în Derry, iar corespondenții rețelelor de știri aveau să le ofere majorității oamenilor o oarecare versiune a adevărului; aveau s-o facă verosimilă... Deși rămîneau aceia care poate ar fi sugerat că verosimilitatea e un concept profund nedemn de încredere, nici măcar atît de solid ca o pînză de decor întinsă peste o rețea de cabluri precum urzeala unui păianjen. A doua zi dimineață, Bryant Gumble și Willard Scott de la emisiunea *Today* aveau să apară și ei în Derry. În timpul programului, Gumble avea să-i ia un interviu lui Andrew Keene.

– Tot Turnu' de Apă s-a dărîmat uite-așa și s-a dus de-a dura pe pantă, declară Andrew. A fost ceva de mamă-mamă. Pricepeți ce vreau să zic? Ceva să-l facă pe Spielberg să se zgîrie pe ochi, pricepeți? I-auziți, întotdeauna cînd mă uitam la voi la televizor aveam impresia c-ați fi, pricepeți, mult mai înalți.

Faptul că urmau să se vadă la televiziune, asta avea să aducă verosimilitatea. Le dădea un reper din care să apuce cumplita, inimaginabila întîmplare. Fusese o FURTUNĂ NEBUNĂ. În zilele următoare LISTA MORȚILOR avea să sporească, ÎN URMA FURTUNII UCIGAȘE. Fusese, de fapt, CEA MAI GRAVĂ FURTUNĂ DE PRIMĂVARĂ DIN ISTORIA STATULUI MAINE. Toate aceste titluri de ziar, cît erau ele de îngrozitoare, folosiră – ajutară la atenuarea ciudățeniei celor petrecute... Sau poate că *ciudățenie* era un termen prea blînd. Nebunie s-ar fi putut să fie mai potrivit. Dacă se vedeau la televizor, le venea mai ușor să simtă faptele mai concrete, mai puțin demente. Dar în ceasurile de dinaintea sosirii echipelor de știri nu erau decît oamenii din Derry, umblînd pe străzile presărate cu pietriș și mînjite cu noroi, cu fețele purtînd expresii de neîncredere năucită. Doar oamenii din Derry, fără a vorbi prea mult, culegînd din cînd în cînd cîte un obiect și apoi aruncîndu-l la loc, încercînd să-și închipuie ce se întîmplase în ultimele șapte-opt ore. Pe Kansas Street stăteau și fumau bărbați, privind la casele răsturnate pe Maidan. Alți bărbați și femei, în spatele barierelor de avarie vopsite în alb cu portocaliu, se uitau în groapa neagră unde pînă la ora zece a acelei dimineți fusese centrul orașului. Titlul din prima pagină a ziarului din duminica aceea anunța: „VOM RECLĂDI, JURĂ PRIMARUL DIN DERRY" – și

poate chiar aveau să o facă. Dar în săptămînile următoare, pe cînd Consiliul Orășenesc își scobea creierii cum ar trebui să înceapă reconstrucția, enormul crater din locul fostului centru continuă să se întindă, în mod nespectaculos, dar constant. La patru zile după furtună blocul cu birourile Companiei Hidroelectrice Bangor se prăbuși în groapă. Trei zile mai tîrziu, „The Flying Doghouse", unde se vindeau cei mai buni cîrnați și cele mai bune chiftele din tot estul statului Maine, se prăvăli și ea. Canalele refulau periodic în case, blocuri și instituții. Situația se înrăutăți atît de mult, încît locuitorii din Old Cape începură să plece. La 10 iunie seara se ținură primele curse de cai în Bassey Park, lucru ce păru să înveselească pe toată lumea. Dar un sector de tribune se prăbuși în timp ce trăpașii din prima cursă se apropiau de linia dreaptă, rănind vreo șase persoane. Una dintre acestea era Foxy Foxworth, administratorul cinematografului „Aladdin" pînă în 1973. Foxy a stat două săptămîni în spital, cu o fractură la picior și un testicul găurit. După externare, hotărî să se mute la sora sa din Somersworth, New Hampshire.

Nu era singurul. Orașul Derry se destrăma.

8

Ambulanța porni spre Derry Home Hospital. Richie o oprise, riscîndu-și serios viața și un picior, și se certase cu șoferul enervat care insista că nu mai are nici un loc liber. Pînă la urmă o întinsese pe Audra pe podea.

– Și acum? întrebă Ben.

Avea sub ochi uriașe cercuri vinete și un inel de jeg slinos împrejurul gîtului.

– Eu mă du-duc înapoi la Pensiune, spuse Bill. Tr-tre' să dorm cam vreo șa-șaișpe ore.

– Susțin ideea, interveni și Richie.

O privi cu speranță pe Bev:

– Mai ai țigări, distinsă doamnă?

– Nu. Cred c-am să mă las iar de fumat.

– O intenție destul de generoasă.

Porniră încet în susul pantei, toți patru unul lîngă altul.

– S-a te-te-terminat, zise Bill.

Ben dădu din cap:

– Am făcut-o. *Tu* ai făcut-o, Bill Barosane.

– Toți am făcut-o, spuse Beverly. Mi-aș dori să-l fi putut aduce și pe Eddie sus. Mi-aș dori asta mai mult decît orice.

Ajunseră la colțul Upper Main cu Point Street. Un copil cu pelerină roșie și cizme verzi de cauciuc alerga după o bărcuță de hîrtie ce plutea prin pîrîul iute din rigolă. Ridică privirea, îi văzu uitîndu-se la el și le făcu nesigur cu mîna. Lui Bill i se păru că era băiatul cu *skateboard*-ul, cel al cărui prieten îl văzuse pe Jaws în Canal. Surîse și păși spre băiat.

– Acum e totul b-b-bine, îi spuse.

Băiatul îl studie grav, apoi rînji. Zîmbetul îi era luminos și plin de speranță.

– Mhm, făcu el. Și eu cred.

– Să moară mo-mo-mortu'.

Copilul rîse.

– O să a-ai grijă cu *skateboard*-ul ă-ăla?

– N-aș pre-aș crede, replică puștiul, și de astă dată rîse Bill.

Își stăpîni un impuls de a ciufuli părul copilului – probabil că l-ar fi dușmănit pentru așa ceva – și se întoarse la ceilalți.

– Cine era? întrebă Richie.

– Un prieten, răspunse Bill și își vîrî mîinile în buzunare. Vă mai amintiți? Cînd am ieșit data trecută?

Beverly dădu din cap:

– Eddie ne-a scos din nou pe Maidan. Doar că, nu-știu-cum, am ajuns pe partea cealaltă a Kenduskeag-ului. Pe partea dinspre Old Cape.

– Tu și Clăiță ați împins la o parte capacul unei stații de pompare, îi spuse Richie lui Bill, pentru că erați cei mai puternici.

– Mda, confirmă Ben. Și eram acolo cu toții.

– Dar nimic nu durează o veșnicie, spuse Richie; privi în urmă spre poala colinei pe care tocmai o urcaseră și oftă. Uitați-vă la asta, de pildă.

Desfăcu palmele. Cicatricele dispăruseră. Beverly își arătă și ea mîinile; Ben la fel; Bill le întinse și pe ale lui. Toate erau murdare, dar cu nimic însemnate.

– Nimic nu durează o veșnicie, repetă Richie.

Ridică privirea spre Bill, iar Bill văzu lacrimi croindu-și încet drum prin murdăria de pe obrajii lui Richie.

– Decît poate iubirea, spuse Ben.

– Și dorința, adăugă Beverly.

– Cum rămîne cu prietenii? întrebă Bill și zîmbi. Tu ce părere ai, Gură-spartă?

– Păi, spuse Richie, zîmbind și ștergîndu-se la ochi, îi cazu' să mulțămesc pentru aiasta, băiete; voi a zice, îi cazu' să *mulțămesc* pentru aiasta.

Bill întinse brațele, și le uni cu ale lor și rămaseră o clipă astfel, șapte oameni împuținați la patru, dar reușind totuși să formeze un cerc. Se uitară unul la altul. Acum plîngea și Ben. Dar zîmbea.

– Băi ăștia, vă iubesc prea mult, spuse el; strînse tare-tare-tare un moment mîinile lui Bev și Richie, apoi le dădu drumul. Acum, ce-ar fi să vedem dacă pe aici au ceva ce s-ar putea numi gustare. Și n-ar strica să-l căutăm și pe Mike. Să-i spunem că sîntem bine.

– Bine gîndiit, seniorr, zise Richie. Din cînd în cînd mă tot gîndeesc că ai șanse să-ți revii. Ce părreere ai, Bill Baroosane?

– Am părerea c-ar trebui să meri în pulă, zise Bill.

Rîzînd în hohote, intrară în Pensiune și, în timp ce Bill împingea ușa de sticlă, Beverly zări ceva despre care nu vorbi nimănui niciodată, dar nici nu uită. O clipă doar le văzu imaginea oglindită în geam – numai că erau șase, nu patru, căci în spatele lui Richie era Eddie, iar în spatele lui Bill stătea Stan, cu binecunoscutu-i surîs sfios întipărit pe chip.

9

Afară, în amurg, 10 august 1958

Soarele stă rezemat pe linia orizontului, minge roșie ușor alungită răspîndind lumină febrilă peste Maidan. Capacul de fier de deasupra unei stații de pompare se ridică puțin, cade la loc, se ridică iar și începe să lunece într-o parte.

– *I-î-împinge-l, B-Ben, îmi ru-rupe* umărul...

Capacul alunecă mai departe, se înclină și cade în buruienile ce au crescut împrejurul cilindrului de beton. Șapte copii ies afară unul cîte unul și privesc în jur, clipind ca bufnițele, cu tăcută mirare. Parcă n-au văzut în viața lor lumina zilei.

– *E atîta* liniște, *spune încet Beverly.*

Singurele sunete sînt vuietul sonor al apei și zumzetul somnoros al insectelor. Furtuna s-a sfîrșit, dar Kenduskeag-ul e încă foarte umflat. Mai aproape de oraș, nu departe de locul unde e încorsetat în beton, primind numele de Canal, rîul s-a revărsat din matcă, deși inundația nu e în nici un caz serioasă – cel mai grav efect al ei sînt cîteva pivnițe ude. De această dată.

Stan se îndepărtează de ei, cu fața inexpresivă și îngîndurată. Bill privește în jur și inițial crede că Stan a văzut un foc pe malul apei – prima sa impresie e aceea a unui foc; o văpaie roșie aproape prea puternică pentru a o putea privi. Dar, cînd Stan ia focul în mîna dreaptă, unghiul în care cade lumina se modifică, iar Bill vede că nu-i decît o sticlă de Coca-Cola, una dintre cele noi și transparente, aruncată lîngă rîu. Îl privește pe Stan cum o întoarce, o apucă de gît și izbește cu ea un colț de rocă ieșită din mal. Sticla se sparge, iar Bill e conștient că acum îl privesc cu toții pe Stan în timp ce scotocește printre resturile spulberate ale sticlei, cu chipul grav, studios și absorbit. Într-un tîrziu culege un ciob îngust. Soarele amurgind iscă în el luciri roșii, iar Bill își spune din nou: Ca un foc.

Stan ridică privirea spre el, iar Bill înțelege dintr-o dată: îi e perfect clar și i se pare perfect îndreptățit. Merge spre Stan cu mîinile întinse și palmele întoarse în sus. Stan pășește înapoi, pînă în apă. Mici gîngănii negre săgetează, iar Bill vede o libelulă iridiscentă ce se îndepărtează bîzîind în bălăriile din lungul malului opus, ca un mic curcubeul zburător. O broască începe un orăcăit jos și, în timp ce Stan îi apucă mîna stîngă și-i trage tăișul ciobului de sticlă prin palmă, despicînd pielea și stîrnind o dîră subțire de sînge, Bill își zice într-un soi de extaz: E atîta viață aici jos!

– *Bill?*

– *Sigur. Amîndouă.*

Stan îi taie și cealaltă mînă. Simte durere, dar nu prea tare. O ciocîrlie a început să cînte undeva, sunet răcoros, pașnic. Bill reflectează: Ciocîrlia aceea trezește luna.

Își privește mîinile, ambele sîngerînd acum, apoi se uită în jurul său. Ceilalți sînt alături. Eddie, cu inhalatorul ținut strîns într-o mînă; Ben, cu burta sa mare ivindu-se palidă printre rămășițele zdrențuite ale cămășii; Richie, cu chipul ciudat de golaș fără ochelari; Mike, tăcut și solemn, ținîndu-și buzele, pline în mod normal, comprimate într-o

linie subțire. Și Beverly, cu capul sus, cu ochii mari și limpezi, cu părul încă fermecător în ciuda murdăriei ce i-l încleiază.

Noi toți. Aici sîntem noi toți.

Și-i vede, îi vede cu adevărat, pentru ultima oară, pentru că într-un fel înțelege că niciodată nu vor mai fi din nou împreună – nu în acest fel. Nimeni nu scoate o vorbă. Beverly își întinde mîinile, iar după un moment Richie și Ben le întind pe ale lor. Mike și Eddie fac la fel. Stan le taie una cîte una în timp ce soarele începe să se ascundă dincolo de zare, răcindu-și vîlvătaia roșie ca de cuptor pînă la un roz-trandafiriu crepuscular. Ciocîrlia țipă, iar Bill vede primele fuioare de ceață deasupra apei și simte că parcă a devenit parte integrantă din toate – îl încearcă un scurt extaz despre care nici el nu va vorbi mai mult decît o să vorbească Beverly mai tîrziu despre scurta imagine reflectată pe care a văzut-o, a celor doi bărbați, prietenii ei din copilărie.

O briză adie prin copaci și arbuști, făcîndu-i să ofteze, iar Bill își spune: Acesta e un loc minunat, și n-am să-l uit niciodată. E minunat, și ei sînt minunați; fiecare dintre ei e grozav. *Ciocîrlia mai țipă o dată, țipăt dulce și fluid, și, un moment, Bill simte că e una cu ea, ca și cum ar putea să cînte și apoi să dispară în asfințit – ca și cum ar putea zbura vitejește prin văzduh.*

O privește pe Beverly, iar ea îi zîmbește, închide ochii și își întinde mîinile. Bill o ia de cea stîngă, Ben de dreapta. Îi simte căldura sîngelui amestecîndu-se cu a sa. Ceilalți li se alătură și stau cu toții în cerc, toate mîinile lor fiind acum pecetluite în felul acela ciudat de intim.

Stan se uită la Bill cu un soi de zor; un fel de teamă.

– Ju-jurați-mi că veți v-v-v-veni î-înapoi, spune Bill. Jurați-mi că dacă Mo-Mo-Monstrul nu e m-m-mort veți ve-veni înapoi.

– Jur, spune Ben.

– Jur. Richie.

– Da – jur.

Bev.

– O jur, murmură Mike Hanlon.

– Mhm. Jur.

Eddie, cu glasul o șoaptă subțire și uscată.

– Jur și eu, șoptește Stan, dar vocea i se clatină în timp ce vorbește. Ochii-i sînt ațintiți în pămînt.

– J-j-jur.

Asta a fost; atîta tot. Dar mai stau acolo un timp, simțind puterea ce există în cercul lor, corpul închis pe care-l formează. Lumina le zugrăvește fețele în culori palide, decolorate; acum soarele s-a dus, iar asfințitul moare. Stau împreună în cerc în timp ce întunericul se furișează pe Maidan, umplînd cărările pe care le-au bătut în vara asta, poienile unde au jucat leapșa, locurile secrete de-a lungul malurilor unde au șezut și au discutat complicatele probleme ale copilăriei, sau au fumat țigările lui Beverly, ori pur și simplu au stat tăcuți, urmărind trecerea norilor oglindiți în apă. Ochiul zilei se închide.

Într-un tîrziu Ben își lasă mîinile în jos. Dă să spună ceva, clatină din cap și se îndepărtează. Richie îl urmează, apoi Beverly și Mike. Nu vorbește nimeni; urcă malul spre Kansas Street și se despart. Iar cînd Bill se gîndește din nou la toate astea, douăzeci și șapte de ani mai tîrziu, își dă seama că într-adevăr nu s-au mai reîntîlnit niciodată toți șapte. Cîte patru destul de des, uneori cinci, și poate șase o dată sau de două ori. Dar niciodată toți șapte.

E ultimul care pleacă. Stă vreme îndelungată cu mîinile pe gardul alb și șubred dinspre Maidan în timp ce, deasupra, cele dintîi stele însămînțează cerul de vară. Stă sub cerul senin, deasupra întunericului, și privește cum Maidanul se umple de întunecime.

Nu vreau să mă mai joc niciodată acolo, *își spune el deodată și e uimit să constate că gîndul nu e cumplit sau deprimant, ci incredibil de eliberator.*

Mai stă pe loc un moment, după care se întoarce și o ia către casă, mergînd pe trotuarul întunecat cu mîinile în buzunar, privind din cînd în cînd la casele din Derry, luminate cald în noapte.

După o stradă sau două începe să grăbească pasul, gîndindu-se la cină... Și după altă stradă sau două începe să fluiere.

DERRY:
ULTIMUL INTERLUDIU

„Oceanul nu mai este acum decît o mare flotă, și ne vom încrucișa, desigur, cu alte vase în drum Călătoria asta e o glumă, zise dl Micawber, luîndu-și lornionul. Curată glumă. Distanța e numai imaginară."

Charles Dickens,
David Copperfield

4 iunie 1985

Bill a trecut pe aici cam acum douăzeci de minute și mi-a adus acest caiet – Carole l-a găsit pe una dintre mesele de la bibliotecă și i l-a dat cînd el l-a cerut. Mă gîndeam că l-o fi ridicat șeful Rademacher, dar se pare că nu i-a trebuit.

Bîlbîiala lui Bill dispare iar, dar bietul om a îmbătrînit cu patru ani în ultimele patru zile. Mi-a spus că o așteaptă pe Audra să fie externată mîine de la Spitalul Derry (unde eu însumi încă mai zăbovesc) și urmează să o ducă într-o ambulanță particulară în nord, la Bangor Mental Health Institute. Fizic e sănătoasă – tăieturi și vînătăi minore care deja sînt în curs de vindecare. Mintea ei însă...

– Îi ridici capul și rămîne sus, a spus Bill; stătea lîngă fereastră, învîrtind în mîini o cutie de apă minerală dietetică. Stă plutind așa pînă cînd cineva i-l pune iarăși jos. Reflexele îi funcționează, dar foarte încet. Electroencefalograma pe care i-au făcut-o indică o undă alfa sever reprimată. E c-c-catatonică, Mike.

Eu am spus:

– Am o idee. Poate nu una chiar așa de bună. Dacă nu-ți place, să-mi spui.

– Ce?

– Eu mai rămîn aici încă o săptămînă. În loc s-o trimiți pe Audra la Bangor, de ce n-o duci acasă la mine, Bill? Petrece săptămîna asta alături de ea. Vorbește-i, chiar dacă ea nu-ți răspunde. Are... are continență?

– Nu, spuse Bill sumbru.

– Poți... vreau să zic, ai...

– Dac-aș schimba-o?

Zîmbi, și era un zîmbet atît de dureros, încît a trebuit să-mi mut un moment privirea. Așa îmi zîmbise și tatăl meu atunci cînd mi-a povestit despre Butch Bowers și despre găini.

– Da. Atît lucru cred c-aș putea face.

– N-am să-ți spun s-o iei ușurel, cînd mi-e evident că nu ești pregătit pentru așa ceva, dar, te rog, adu-ți aminte că tu însuți ai fost de acord că multe, dacă nu toate cele întîmplate, au fost aproape cu siguranță prestabilite. E posibil să se includă și rolul jucat de Audra în asta.

– Ar fi tr-trebuit să-mi țin gura, unde mă d-duc.

Uneori e mai bine să nu spui nimic – așa că la fel am procedat și eu.

– Bine, a spus el în sfîrșit. Dacă vorbești serios...

– Vorbesc serios. Au cheile mele de la casă la Biroul de Servicii pentru Pacienți. În congelator sînt două biftecuri. Poate că și astea au fost prestabilite.

– Mănîncă mai mult feluri ușoare și, ăă, li-lichide.

– Mă rog, am spus, agățîndu-mă de propriu-mi zîmbet, poate vor exista motive de sărbătorire. Mai am și o sticlă de vin bunicică pe raftul de sus al cămării.

S-a apropiat și mi-a strîns mîna:

– Mulțumesc, Mike.

– N-ai de ce, Bill Barosane.

Mi-a dat drumul la mînă.

– Richie a plecat înapoi în California azi-dimineață.

Am dat din cap:

– Păstrați legătura, nu?

– P-poate. O vreme, oricum. Dar...

Privirea-i era sinceră.

– O să se-ntîmple din nou, cred.

– O să uităm iarăși?

– Da. De fapt cred că am și început s-o facem. Uităm doar mărunțișuri deocamdată. Amănunte. Dar cred c-o să se-ntindă.

– Poate că așa e cel mai bine.

– Poate.

Privi afară pe fereastră, continuînd să se joace cu o cutie de apă minerală, gîndindu-se cu siguranță la soția sa, cu ochii ei atît de mari, tăcută, frumoasă și asemănătoare cu o păpușă. *Catatonică.* Zgomotul unei uși trîntite și încuiate. Oftă.

– Poate că e.

– Ben? Beverly?

Mă privi din nou și surîse vag.

– Ben a invitat-o să-l însoțească înapoi în Nebraska, iar ea a acceptat să se ducă, cel puțin pentru o vreme. Știi despre prietena ei de la Chicago?

Am dat din cap. Beverly i-a spus lui Ben, iar Ben mi-a spus ieri. Dacă pot să atenuez povestirea (să o atenuez în mod *grotesc),* descrierea ulterioară a lui Beverly despre minunatul și fantasticul ei soț, Tom, a fost mult mai adevărată decît cea inițială. Minunatul și fantasticul Tom a ținut-o pe Beverly în prizonierat emoțional, spiritual și uneori fizic, în ultimii patru ani. Minunatul și fantasticul Tom a ajuns aici scoțînd informația, cu bătaia, de la singura prietenă apropiată a lui Beverly.

– Mi-a spus că peste două săptămîni se va duce înapoi la Chicago și îi va reclama dispariția. Dispariția lui Tom, înțelegi?

– Destul de isteață. Nimeni n-o să-l găsească *acolo* jos.

Și nici pe Eddie, am adăugat în sinea mea, dar n-am spus-o.

– Nu, nici eu nu cred, spuse Bill. Iar, cînd se va întoarce, pariez că Ben o să meargă cu ea. Și mai știi ceva? Ceva țicnit de-a binelea?

– Ce?

– Nu cred că-și amintește cu-adevărat *ce anume* i s-a întîmplat lui Tom.

Am holbat ochii la el.

– A uitat sau uită acum, continuă Bill. Iar eu nu-mi mai pot aminti cum arăta *poarta.* Po-poarta bîrlogului Monstrului, încerc să mă gîndesc la ea și se întîmplă cea mai mare trăsnaie – îmi vine i-imaginea aia cu i-i-iezi care trec peste un pod. Din povestea „Cei trei iezi bosumflați". E-o nebunie, mm?

– Pînă la sfîrșit au să-i ia urma lui Tom Rogan la Derry, am spus. O fi lăsat o dîră de hîrtii lungă de un kilometru. Mașini închiriate, bilete de avion...

– De asta n-aș fi atît de sigur, mă contrazise Bill, aprinzîndu-și o țigară. Cred că biletul de avion și l-a plătit cu bani gheață și a dat un nume fals. Poate a cumpărat aici o mașină ieftină sau a furat una.

– De ce?

– Ei, haide. Crezi c-a făcut atît drum doar ca să-i dea cîteva scatoalce?

Ne privirăm în ochi un lung răstimp, după care se ridică:

– Și-acum, Mike...

– Faci pași pe covoraș, am spus. M-am prins.

La asta rîse, rîse cu poftă, iar cînd se potoli zise:

– Mulțumesc că-mi pui la dispoziție casa ta, Mikey.

– N-am de gînd să-ți jur că va schimba cu ceva situația. N-are nici o calitate terapeutică, din cîte știu.

– Ei... La revedere, atunci.

Și atunci făcu un lucru ciudat, dar agreabil. Mă sărută pe obraz:

– Domnul să te binecuvînteze, Mike.

– S-ar putea să iasă bine, Bill, l-am îmbărbătat. Nu-ți pierde speranța. Poate o să fie bine.

Surîse și dădu din cap, dar cred că și-n mintea lui, și-ntr-a mea reverbera același cuvînt: *Catatonică.*

5 iunie 1985

Ben și Beverly au trecut azi să își ia rămas bun. Nu iau avionul – Ben a închiriat un Cadillac mare de La Hertz și vor pleca pe șosea fără grabă. Li se simte ceva în ochi cînd se uită unul la altul, și aș paria pe dosarul meu de pensie că, dacă n-o fac acum, o vor fi făcut pînă ajung în Nebraska.

Beverly m-a îmbrățișat, mi-a spus să mă fac bine repede și pe urmă a plîns.

Ben m-a îmbrățișat și el și m-a întrebat pentru a treia sau a patra oară dacă o să le scriu. I-am spus că le voi scrie cu siguranță, și așa am să și fac... un timp, cel puțin. Pentru că de astă dată mi se întîmplă și mie.

Uit diverse lucruri.

Așa cum a spus Bill, pe moment nu sînt decît chestiuni mărunte, detalii. Dar simt că fenomenul este pe cale să se întindă. S-ar putea ca peste o lună sau un an caietul ăsta să fie tot ce voi mai avea pentru a-mi aminti ce s-a întîmplat în Derry. Bănuiesc că înseși cuvintele vor începe să se șteargă în cele din urmă, lăsînd caietul la fel de alb ca atunci cînd l-am cumpărat din raionul de papetărie de la „Freese's" Ăsta-i un gînd groaznic și pe timp de zi pare de-a binelea paranoic... Dar, vedeți dumneavoastră, în ceasurile de veghe ale nopții mi se pare perfect logic.

Această uitare... Perspectiva aceasta mă umple de panică, dar mai oferă și un soi de ușurare furișată, îmi sugerează mai mult decît orice altceva că de data asta într-adevăr au *omorît* Monstrul. Că nu mai e nevoie de cineva care să stea de veghe așteptînd reînceperea ciclului.

Panică surdă, eliberare furișă. Voi alege eliberarea, cred, furișă sau nu.

Bill a dat telefon să-mi spună că el și Audra s-au instalat. Nu se observă nici o schimbare în starea ei.

– Am să-mi amintesc întotdeauna de tine.
Așa mi-a spus și Beverly, chiar înainte de a pleca împreună cu Ben. Cred că am văzut în ochii ei un alt adevăr.

6 iunie 1985

O știre interesantă pe pagina întîi a cotidianului *Derry News*. Articolul era intitulat: „DIN CAUZA FURTUNII, HENLEY RENUNȚĂ LA PLANURILE DE EXTINDERE A SĂLII" Persoana în chestiune este Tim Henley, un investitor multimilionar care a apărut ca un uragan în Derry la sfîrșitul anilor șaizeci – Henley și Zitner au fost cei care au organizat consorțiul ce a construit Hala Derry (care, conform altei știri de pe pagina întîi, probabil va fi declarată drept pierdere totală). Tim Henley era hotărît să vadă orașul Derry dezvoltîndu-se. Avea motive de natura profitului, sigur că da, dar nu era numai atît: Henley dorea cu sinceritate să vadă acest lucru realizat. Brusca abandonare a extinderii sălii îmi sugerează mai multe. Că lui Henley i s-a acrit de Derry nu e decît cel mai evident lucru. Cred că mai degrabă e posibil să fi rămas în fundul gol o dată cu distrugerea halei.

Dar articolul mai indică și că Henley nu e singurul: că alți investitori și potențiali investitori în viitorul orașului Derry și-ar putea revizui opțiunile. Desigur, Al Zitner nu va avea de ce să-și facă griji: Dumnezeu l-a retras de pe fața pămîntului cînd s-a surpat centrul. Ceilalți, cei care gîndeau ca Henley, se confruntă acum cu o problemă destul de dificilă – cum să reconstruiești o zonă urbană care acum se află în proporție de cel puțin cincizeci la sută sub apă?

Cred că, după o existență îndelungată și plină de un soi de viață tenebroasă, orașul Derry moare... Aidoma unei măselariițe căreia timpul de a înflori i-a venit și i-a trecut.

L-am sunat pe Bill Denbrough azi spre seară. Nici o schimbare cu Audra.

Acum o oră am mai dat un telefon, de data asta lui Richie Tozier, în California. Robotul mi-a înregistrat apelul, cu muzică Creedence Clearwater Revival cîntînd în fundal. Mașinăriile astea întotdeauna îmi fut oarecum coordonarea în timp. Am lăsat numele și numărul, am ezitat și am adăugat că sper că va fi în stare să-și poarte iar lentilele

de contact. Eram gata să închid, cînd Richie în persoană a ridicat receptorul și a spus:

– Mikey! Cum ți-e?

Glasul îi era bucuros și plin de căldură... Dar se mai simțea în el și o evidentă uimire. Purta expresia unui om luat complet prin surprindere.

– Ura Richie, am spus. Mi-e destul de bine.

– Bun. Te mai doare?

– Puțin. Trece. Mai rea e mîncărimea. Al dracului m-aș mai bucura să se decidă odată să-mi ia bandajele de pe coaste. Și, să știi, mi-a plăcut Creedence-ul.

Richie rîse.

– Ei, căcat, nu era Creedence, era *Rock and Roll Girls,* din albumul nou al lui Fogarty. *Centerfield* îi zice. Ai auzit ceva din el?

– Nț.

– Trebuie neapărat să ți-l cumperi, e grozav. E exact ca...

Rămase un moment pe gînduri, apoi spuse:

– E exact ca pe vremuri.

– O să-l iau, l-am asigurat.

Și probabil o voi și face. Întotdeauna mi-a plăcut John Fogarty. *Green River* a fost favoritul meu Creedence din toate timpurile, cred. Întoarce-te acasă, spune. Și o spune chiar înainte de final.

– Ce mai face Bill?

– El și Audra au grijă de casă cît sînt eu aici.

– Bun. Asta-i bine. Tăcu o clipă.

– Vrei s-auzi ceva al naibii de bizar, Mikey bătrîne?

– Sigur, am răspuns.

Cam știam ce voia să-mi spună.

– Păi... stăteam aici în studioul meu, ascultînd cîteva dintre noile albume *Cashbox,* parcurgînd cîte un exemplar de reclamă, citind referate... S-au adunat cam doi munți de materiale și mă așteaptă vreo lună a cîte douăzeci și cinci de ore fiecare zi. Așa că țineam robotul deschis, dar cu volumul dat tare ca să pot intercepta apelurile pe care le voiam și pe neghiobi să-i las să stea de vorbă cu banda. Iar motivul pentru care te-am lăsat să vorbești cu banda atît de mult timp...

– ...A fost acela că la început n-ai avut nici cea mai vagă idee cine eram.

– Iisuse, așa e! De unde-ai știut?

– Pentru că uităm iar. Cu toții, de data asta.

– Mikey, ești *sigur?*

– Care era numele de familie al lui Stan? l-am întrebat.

Liniște la celălalt capăt al firului – o tăcere lungă. În acest timp, slab, am putut auzi o femeie vorbind în Omaha... Sau poate să fi fost în Ruthven, Arizona, sau în Flint, Michigan.

Apoi Richie spuse, nesigur:

– Cred că-l chema Underwood, dar ăsta nu-i un nume evreiesc, nu?

– Îl chema Uris.

– Uris! exclamă Richie, sunînd atît ușurat, cît și zguduit. Iisuse, nu pot să *sufăr* cînd îmi stă ceva exact pe vîrful limbii și n-o pot spune pe loc. Cineva aduce un joc *Trivial Pur suit,* eu zic „Scuzați, dar cred că iar îmi vine diareea, așa că poate cel mai bine ar fi să mă duc acasă, în regulă?" Dar tu ți-ai amintit, oricum, Mikey. Ca-nainte.

– Ba nu. M-am uitat în agendă.

O altă tăcere lungă. Apoi:

– Nici *tu* nu ți-ai amintit?

– Nț.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Atunci, de data asta chiar s-a sfîrșit, spuse el, și ușurarea din glas îi era inconfundabilă.

– Da, așa cred și eu.

Tăcerea distanțelor lungi se lasă din nou – de-a lungul tuturor kilometrilor dintre Maine și California. Cred că amîndoi ne gîndeam la același lucru: se sfîrșise, da, iar în șase săptămîni sau în șase luni aveam să fi uitat totul unii despre ceilalți. S-a sfîrșit, cu prețul prieteniei noastre și al vieților lui Stan și Eddie. Pe ei aproape i-am uitat, știați? Cît ar suna de oribil, aproape că i-am uitat pe Stan și pe Eddie. Ce avea Eddie, astmă sau migrenă cronică? Dracu' să mă ia de mai știu precis, deși cred că migrenă era. O să-l întreb pe Bill. El trebuie să știe.

– Ei, zi-i salut lui Bill și drăguței lui neveste, spuse Richie cu o voioșie ce suna ca dintr-o conservă.

– O să le spun, Richie, am replicat, închizînd ochii și frecîndu-mi fruntea.

Mai ține minte că soția lui Bill a venit în Derry... Dar nu și cum o cheamă sau ce i s-a întîmplat.

– Și, dacă treci vreodată prin Los Angeles, ai numărul. Ne întîlnim și crăpăm ceva potol.

– Sigur.

Simțeam lacrimi fierbinți îndărătul ochilor.

– Și, dacă te mai întorci tu pe-aici, e valabil și pentru tine.

– Mikey?

– Prezent.

– Te iubesc, dom'le.

– Valabil și-aici.

– Bine.

– Bip-bip, Richie.

Rîse.

– Așa, așa, așa. Bagă-ți deștu-n ureche, Mike. Voi a zice, în *ure-chea-ți*, băiete.

Închise. Și am închis și eu. Apoi m-am rezemat de perne cu ochii închiși și multă vreme nu i-am mai deschis.

7 iunie 1985

Șeful Poliției, Andrew Rademacher, care l-a înlocuit pe șeful Borton la sfîrșitul anilor șaizeci, a murit. A fost un accident bizar, unul pe care nu pot să nu-l asociez cu ceea ce s-a întîmplat în Derry... cu ceea ce tocmai s-a sfîrșit în Derry.

Combinația de secție-de-poliție-și-tribunal se află la marginea porțiunii care s-a prăbușit în Canal, și, cîtă vreme ea a rămas la locul său, alunecarea de teren – sau inundația – se pare că a cauzat avarii de structură pe care nu le-a observat nimeni.

Rademacher lucra tîrziu în biroul său aseară, relatează articolul din ziar, așa cum făcea zi de zi după furtună și inundație. Încă de pe vremuri, biroul șefului Poliției se mutase de la etajul trei la cinci, imediat sub un pod unde sînt depozitate fel de fel de documente și obiecte nefolositoare. Unul dintre acesta era scaunul pentru vagabonzi pe care l-am descris mai devreme în paginile mele. Era din fier și cîntărea mai bine de două sute de kilograme. Clădirea a înghițit o cantitate însemnată de apă în perioada aversei de la 31 mai, și asta trebuie să fi slăbit podeaua podului (sau cel puțin așa scrie în ziar). Indiferent de motiv, scaunul-de-vagabonzi a căzut din pod drept peste șeful Rademacher, care stătea la birou, citind rapoarte de accidente.

A murit pe loc. Ofițerul Bruce Andeen a dat fuga înăuntru și l-a găsit zăcînd pe ruinele biroului sfărîmat, cu stiloul încă în mînă.

Am vorbit iar la telefon cu Bill. Audra reușește să înghită ceva hrană solidă, spune el, dar în rest nu e nici o schimbare. L-am întrebat dacă marea problemă a lui Eddie era astma sau migrena.

– Astma, a zis el prompt. Nu-i mai ții minte inhalatorul?

– Ba da, am spus, și nu mințeam, dar mi l-am amintit abia cînd mi l-a pomenit Bill.

– Mike?

– Mda?

– Care era numele lui de familie?

M-am uitat la agenda de pe noptieră, dar n-am luat-o.

– Nu mai știu foarte bine.

– Ceva în genul Kerkorian, spuse Bill, părînd abătut, dar parcă nu ăsta. Tu oricum le ai pe toate scrise. Corect?

– Corect.

– Slavă Domnului.

– Ți-au venit ceva idei în legătură cu Audra?

– Una, dar atît de nebunească, încît nu vreau să vorbesc despre ea.

– Ești sigur?

– Mhm.

– Bine.

– Mike, e ceva de speriat, nu? Să uităm așa?

– Da, am spus. Și așa și era.

8 iunie 1985

Raytheon, care își planificase să înceapă fundațiile la uzina sa din Derry în iulie, a decis în ultimul moment să construiască la Waterville în loc de Derry. Editorialul din pagina întîi a ziarului *Derry News* a exprimat nemulțumire... Și, dacă am citit corect printre rînduri, un strop de teamă.

Cred că știu care era ideea lui Bill. Va trebui să acționeze repede, înainte ca ultima fărîmă de magie să părăsească acest loc. Dacă nu cumva s-a și dus.

Cred că lucrul la care m-am gîndit mai înainte nu era la urma urmei chiar atît de nebunesc. Numele și adresele celorlalți din carnețelul meu se șterg. Culoarea și calitatea cernelii fac aceste însemnări să

arate ca și cum ar fi fost scrise cu cincizeci sau șaptezeci și cinci de ani înaintea celorlalte pe care le-am scris acolo. A început să se întîmple în ultimele patru sau cinci zile. Sînt convins că pînă în septembrie numele lor vor fi dispărut cu totul.

Cred că le-aș putea păstra: pot, pur și simplu, să le tot copiez. Dar mai sînt convins și că fiecare se va șterge la rîndul său și că foarte curînd ar deveni un exercițiu zadarnic – așa ca și cum aș scrie *N-o să mai flegmez în clasă de* cinci sute de ori. Aș scrie nume care nu înseamnă nimic, din motive pe care nu mi le-aș aminti.

Lasă-le-n pace, lasă-le-n pace.

Bill, acționează repede... Dar ai grijă!

9 iunie 1985

M-am trezit în plină noapte dintr-un coșmar cumplit pe care nu mi-l mai amintesc, am intrat în panică, n-am mai putut să respir. Am întins mîna după butonul soneriei și n-am putut apăsa. Aveam o viziune groaznică, Mark Lamonica răspunzînd apelului cu o seringă... Sau Henry Bowers cu șișul său.

M-am repezit la agendă și l-am sunat pe Ben Hanscom în Nebraska... Adresa și numărul de telefon s-au șters și mai mult, dar încă mai sînt lizibile. Nici o scofală, Joe. Am dat peste o voce imprimată pe bandă la centrala telefonică. Și astfel am aflat că postul cu acest număr a fost desființat.

Oare Ben era gras sau avea un picior bont?

Am rămas treaz pînă în zori.

10 iunie 1985

Mi-au spus că mîine pot pleca acasă.

L-am sunat pe Bill și l-am anunțat – cred că voiam să-l previn că-i rămîne tot mai puțin timp. Bill e singurul pe care mi-l amintesc clar și sînt convins că și eu sînt singurul pe care *el* și-l amintește clar. Pentru că amîndoi încă sîntem aici în Derry. Cred că acesta este motivul.

– În regulă, a spus. Pînă mîine n-o să ne mai ai pe cap.

– Încă mai ai ideea aia?

– Mda. Se pare că e vremea s-o încerc.

– Ai grijă.

Rîse și spuse ceva ce am putut și totodată n-am putut înțelege:
– Nu poți să ai g-g-grijă pe un *ska-kateboard,* dom'le.
– De unde am să știu cum a ieșit, Bill?
– Ai să știi, spuse el și închise.

Inima mea e alături de tine, Bill, indiferent cum o să iasă. Inima mea e alături de ei toți, și cred că, indiferent dacă am uitat unii de alții, o să ne aducem aminte în vis.

De acum sînt aproape gata cu jurnalul meu – bănuiesc că nu va fi niciodată altceva decît un jurnal și că povestea vechilor scandaluri și excentricități din Derry nu-și află nici un loc în afara acestor pagini. Mie-mi convine de minune; cred că mîine, cînd îmi vor da drumul de aici, s-ar putea să fie în sfîrșit timpul de a începe să mă gîndesc la un nou soi de viață... Deși cam ce ar putea să fie viața asta încă mi-e neclar.

V-am iubit, așa să știți.

V-am iubit atît de mult.

Bill Denbrough aleargă ca vîntul și ca gîndul, înghițind pămîntul (II)

„Am cunoscut mireasa cînd obișnuia să joace Pony,
Am cunoscut mireasa cînd obișnuia să joace Stroll.
Am cunoscut mireasa cînd obișnuia să vrea petreceri,
Am cunoscut mireasa cînd obișnuia să danseze *rock and roll.*“

Nick Lowe

„Nu poți să ai grijă pe-un *skateboard*, dom’le.“

un puști oarecare

1

Amiaza unei zile de vară.

Bill stătea în picioare, gol, în dormitorul lui Mike Hanlon, privindu-și trupul slab în oglinda de pe ușă. Țeasta sa cheală lucea în lumina intrată pe fereastră, care îi întindea umbra pe podea și perete. Nu avea păr pe piept, coapsele și gambele îi erau subțiri, dar așternute cu odgoane de mușchi. *Totuși,* își spunea el, *avem aici un trup de adult, nu încape nici o îndoială. Uite burtica apărută după un pic cam prea multe biftecuri bune, un pic cam prea multe sticle de bere Kirin, cam prea multe prînzuri la piscină, unde ai ales bucătăria Reuben sau cea franțuzească în locul meniurilor dietetice. Ți s-a lăsat și dosul, bătrîne Bill. Încă mai poți servi un as dacă nu ești prea mahmur și dacă ai ochiul ager, dar nu mai poți zbura după bătrîna minge Dunlop la fel ca pe vremea cînd aveai șaptesprezece ani. Fuduliile tale încep să aibă înfățișarea aia fleșcăită de după prima tinerețe. Ai pe față riduri care nu erau acolo cînd aveai șaptesprezece ani... Pe toți dracii, nu le-aveai nici cînd ți-ai făcut prima fotografie de autor, cea în care încercai atît de tare să arăți de parcă știai ceva... orice. Ești prea bătrîn pentru ce ți-ai pus în gînd, Billy băiatule. O să vă rupeți gîtul amîndoi.*

Își trase chiloții pe el.

Dacă am fi crezut asta, niciodată n-am fi putut... N-am fi putut face ceea ce am făcut.

Căci nu-și mai amintea cu adevărat ce anume făcuseră sau ce se întîmplase cu Audra de o transformase într-o epavă catatonică. Nu știa decît ceea ce trebuia să facă acum și știa că, dacă n-o făcea *acum,* avea s-o uite și pe asta. Audra ședea la parter în fotoliul lui Mike, cu părul atîrnîndu-i despletit pe umeri, și privea cu atenție la televizor, unde în acele momente se transmitea *Dialing for Dollars.* Nu vorbea și nu se mișca decît dacă era condusă.

Asta-i altceva. Pur și simplu ești prea bătrîn, omule. Crede-mă.

Ba nu te cred.

Atunci mori aici în Derry. Mare scofală.

Își puse ciorapi de atletism, singura pereche de blugi pe care și-o adusese cu el, tricoul pe care-l cumpărase de la „Shirt Shack" din Bangor în ajun. Portocaliu-aprins. Pe piept avea inscripția „UNDE DRACU-I DERRY, MAINE?" Se așeză pe patul lui Mike – cel pe care în nopțile ultimei săptămîni îl împărțise cu soția sa, caldă, dar cadaverică – și își încălță tenișii... O pereche de Keds pe care tot ieri în Bangor îi cumpărase.

Se ridică în picioare și se privi din nou în oglindă. Văzu un bărbat apropiindu-se de vîrsta mijlocie, îmbrăcat în hainele unui puști.

Arăți ridicol.

Ce copil nu arată ridicol?

Tu nu ești copil. Las-o baltă!

– Futu-i mama mă-sii, ia hai să tragem un pic de *rock and roll*, spuse încetișor Bill și ieși din încăpere.

2

În visurile pe care le avea în anii din urmă, întotdeauna pleacă din Derry singur, la apusul soarelui. Orașul e pustiu; toți au plecat. Seminarul Teologic și casele victoriene de pe West Broadway lîncezesc profilate negre pe un cer lugubru, toate asfințiturile de vară pe care le-ai văzut vreodată suprapuse într-unul singur.

Își aude pașii trimițîndu-și ecourile înapoi în timp. Singurul alt sunet care se aude e vuietul găunos al apei șiroind prin canale.

3

O împinse pe Silver afară pe alee, o propti pe cric și îi verifică din nou cauciucurile. Cel din față era în regulă, dar cel din spate părea puțin cam moale. Luă pompa de bicicletă pe care o cumpărase Mike și îl mai umflă. Cînd puse pompa la loc, controlă cărțile de joc și cîrligele de rufe. Roțile bicicletei continuau să producă acele

fascinante răpăieli de mitralieră pe care Bill și le amintea din copilărie. Bună treabă.

Ți-ai pierdut mințile.

Poate. O să vedem.

Se duse din nou în garajul lui Mike și unse lanțul și axul. Apoi se ridică în picioare, privi la Silver și strînse ușor para claxonului. Suna bine. Dădu din cap și intră în casă.

4

Și iar vede toate acele locuri, intacte, așa cum erau pe atunci: matahala fortificată de cărămizi a Școlii Primare Derry, Puntea săruturilor cu acele complicate gravuri de inițiale, îndrăgostiții de liceu gata să crape lumea-n două cu pasiunea lor, care crescuseră și ajunseseră agenți de asigurări și comis-voiajori de mașini, ospătărițe și cosmeticiene, vede statuia lui Paul Bunyan profilată pe cerul acela însîngerat al amurgului și gardul alb înclinat ce mărginea trotuarul Kansas Street pe lîngă Maidan. Le vede așa cum erau, așa cum vor fi întotdeauna într-o anume parte a minții lui... Iar inima i se frînge de iubire și groază.

Plecăm, plecăm din Derry, *își spune el.* Plecăm din Derry, și, dacă asta ar fi o carte, acum ne-am afla cam în ultima jumătate de duzină de pagini: pregătește-te să pui și această carte în raft și s-o dai uitării. Soarele se culcă și nu se mai aude nici un sunet decît cel al pașilor mei și al apei în canale. E timpul să

5

Dialing for Dollars a cedat locul emisiunii *Wheel of Fortune.* Audra stătea pasivă în fața micului ecran, fără ca ochii ei să se desprindă fie chiar și pentru o clipă de el. Atitudinea nu i se schimbă cînd Bill închise televizorul.

– Audra, îi spuse, apropiindu-se de ea și luîndu-i mîna. Haide.

Femeia nu se clinti. Mîna ei rămase într-a lui, ceară caldă. Bill îi desprinse cealaltă mînă de pe brațul fotoliului lui Mike și o ridică în

picioare. O îmbrăcase în acea dimineață cam la fel cum se îmbrăcase și el – blugi și un tricou albastru. Ar fi arătat fermecătoare dacă nu ar fi avut privirea aceea holbată și goală.

– Ha-haide, o chemă el din nou și o conduse pe ușă, în bucătăria lui Mike, și de acolo afară.

Îl urmă destul de supusă... deși ar fi căzut de pe pragul verandei din spate, rostogolindu-se grămadă în noroi, dacă Bill n-o cuprindea cu un braț de talie și nu-i călăuzea pașii.

O conduse pînă la locul unde Silver stătea proptită pe cricul ei, sub razele fierbinți ale amiezii de vară. Audra se opri lîngă bicicletă, privind cu seninătate la peretele garajului lui Mike.

– Urcă, Audra.

Audra nu se mișcă. Cu răbdare, Bill se chinui să o facă să-și arunce unul dintre picioarele ei lungi peste portbagajul montat deasupra aripii lui Silver. În sfîrșit, ajunse cu coșul de bagaje între picioare. Bill îi apăsă ușurel creștetul capului, făcînd-o să se așeze.

Sări pe șaua lui Silver și ridică cricul cu călcîiul. Se pregătea să întindă mîinile la spate după brațele Audrei și să și le petreacă pe după mijloc, cînd, înainte de-a apuca s-o facă, acestea se strecurară împrejurul lui din proprie inițiativă, ca niște șoricei amețiți.

Privi în jos la ele, cu inima bătîndu-i mai repede, părînd să-i pulseze în gît la fel de tare ca și în piept. Era prima acțiune independentă întreprinsă de Audra într-o săptămînă încheiată, din cîte știa el... prima acțiune a ei independentă de cînd *se întîmplase*... indiferent ce-o fi fost acest *se întîmplase*...

– Audra?

Nici un răspuns. Încercă să întoarcă ușor capul ca să o vadă, dar nu reuși. Nu-i vedea decît mîinile în jurul taliei lui, unghiile înfățișînd ultimele coji ale unui lac roșu ce fusese aplicat de o tînără femeie sclipitoare, talentată și plină de viață, într-un orășel din mult prea îndepărtata Anglie.

– Mergem la o plimbare, spuse Bill și începu să ruleze cu Silver spre Palmer Lane, ascultînd cum scîrțîia pietrișul sub pneuri. Vreau să te ții bine, Audra. Cred... Cred că s-ar putea să merg cam r-r-repede.

Dacă nu mă pierd cu firea.

Se gîndi la copilul pe care-l întîlnise mai devreme în timpul ședерii sale la Derry, cînd încă *se* întîmpla. *Nu poți să ai grijă pe un* skateboard, spusese puștiul.

Nimeni n-a grăit vreodată mai drept, copile.

– Audra? Ești gata?

Nici un răspuns. I se strînseseră un piculeț mai mult mîinile pe talia lui? Probabil doar își dorea asta prea tare.

Ajunse în capătul aleii și privi la dreapta. Palmer Lane ducea drept în Upper Main Street, unde o cotitură la stînga avea să-l scoată pe panta ce cobora spre centru, în jos. Luînd viteză. Simți un tremur de frică închipuindu-și această imagine și un gînd neliniștitor *(oasele bătrîne se frîng ușor, Bill-băiatule)* îi fulgeră prin minte aproape prea iute ca să-l deslușească, și trecu. Dar... Dar nu era numai neliniște, nu-i așa? Nu. Mai era și dorință... Sentimentul pe care-l avusese la vederea puștiului mergînd cu *skateboard*-ul sub braț. Dorința de a goni repede, de a simți vîntul vîjîindu-i pe la urechi fără a ști dacă aleargă spre ceva sau fuge de ceva, dorința de-a goni și atît. Dorința de-a zbura.

Neliniște și dorință. Toată deosebirea dintre lume și voință – diferența dintre a fi un adult ce socotește prețul și un copil care doar a dat peste el și s-a dus. Întreaga lume între una și alta. Și totuși, nu este o distanță atît de mare. Dorm în același pat, la o adică. La fel cum te simți cînd trenulețul de la *montaigne-russe* se apropie de vîrful primei pîrtii abrupte, de unde *într-adevăr* începe plimbarea.

Neliniște și dorință. Ceea ce vrei și ceea ce ți-e frică să încerci. Unde ai fost și unde vrei să te duci. Ceva dintr-un cîntec *rock and roll* despre a dori fata, mașina, locul de-a sta și a fi. O, rogu-Te, Doamne, înțelege-mă.

Bill închise un moment ochii, simțind greutatea moale și neînsuflețită a soției sale în spate, simțind colina undeva în fața lui, simțindu-și propria sa inimă înlăuntru-i.

Fii viteaz, fii drept, nu te lăsa.

Începu s-o împingă iar pe Silver înainte.

– Vrei un pic *de rock and roll,* Audra?

Nici un răspuns. Dar asta nu conta. Era gata.

– Atunci, ține-te.

Începu să pedaleze. La început mergea greu. Silver se balansa îngrijorător încoace și-ncolo, greutatea femeii adăugîndu-se dezechilibrului... Și totuși, *trebuie* că se echilibră și ea, cît de cît, fie chiar și inconștient, altfel s-ar fi prăbușit amîndoi pe dată. Bill stătea în picioare pe pedale, cu mîinile strîngînd ghidonul cu putere sălbatică, cu capul întors spre cer, ochii îngustați, tendoanele gîtului ieșite în relief.

Vom cădea ca o pleașcă chiar aici în mijlocul străzii, o să-i crap capul și pe-al meu...

(ba n-o să se întîmple așa ceva dă-i bătaie Bill dă-i bătaie dă-i bătaie ticălosului)

Stătea ridicat de pedale, rotindu-le, simțind fiecare țigară fumată în ultimii douăzeci de ani în tensiunea crescută a sîngelui și în galopul inimii. *Futu-vă și pe voi!* spuse în sinea sa, și năvala nebuneștii înviorări îl făcu să rînjească.

Cărțile de joc, care inițial trăseseră foc cu foc, începură acum să pîrîie mai repede. Erau noi, frumoase și noi, și scoteau un zgomot puternic, de calitate. Bill simți prima mîngîiere a brizei pe scalpul pleșuv, și rînjetul i se lăți. *Eu am făcut briza asta,* își spuse. *Eu am făcut-o, pompînd la nenorocitele astea de pedale.*

Semnul STOP din capătul aleii se apropia. Bill începu să frîneze... Și apoi (cu rînjetul continuînd să i se lărgească, dezvelind tot mai mulți dinți) reîncepu să pedaleze.

Ignorînd semnul, Bill Denbrough o luă la stînga, pe Upper Main Street, mai sus de Bassey Park. Din nou greutatea Audrei îl înșelă și nu lipsi mult să se dezechilibreze și să cadă. Bicicleta se clătină, se bălăbăni, apoi își reveni. Vîntul se simțea acum mai puternic, răcorindu-i sudoarea de pe frunte, evaporînd-o, șuierîndu-i pe la urechi cu un sunet gros și toxic ce semăna cu vuietul oceanului într-o scoică, dar în realitate era ca nimic altceva pe acest Pămînt. Bill bănuia că-i un sunet familiar copilului cu *skateboard*-ul. *Dar e un sunet cu care-ți vei pierde contactul, copile,* reflectă e).. *Lucrurile au un fel al lor de-a se schimba. E o șmecherie murdară, așa că fii pregătit pentru ea.*

Pedalînd acum mai repede, găsea în viteză un echilibru sigur. Ruinele lui Paul Bunyan pe stînga, ca un colos căzut. Bill strigă:

– *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!*

Mîinile Audrei i se strînseră de mijloc; o simți agitîndu-i-se la spate. Dar n-avea nici un zor să se întoarcă acum pentru a încerca s-o vadă... Nici o grabă, nici o nevoie. Pedală mai repede, rîzînd zgomotos, un chelios înalt și slab pe o bicicletă, cocoșat peste ghidon ca să reducă rezistența aerului. Oamenii se întorceau să-l privească în timp ce gonea pe lîngă Bassey Park.

Acum Upper Main Street începu să se încline spre centrul surpat într-un unghi mai abrupt, iar un glas lăuntric îi șopti că, dacă nu frînează, curînd nu va mai fi în stare; avea să zboare pur și simplu ca vîntul în rămășițele năruite ale intersecției cu triplu sens, ca un liliac scăpat din iad, și amîndoi vor muri.

În loc să frîneze începu să pedaleze iar, zorind bicicleta. Acum zbura în jos pe Main Street Hill și putea să vadă barierele de avarie

albe cu portocaliu, cazanele cu asfalt și flăcările lor fumegînde ca de Halloween însemnînd marginea gropii, putea vedea acoperișurile caselor itindu-se din străzi ca niște frînturi din imaginația unui nebun.

– *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!* țipă în delir Bill Denbrough și se repezi în josul colinei spre indiferent ce anume îl aștepta, conștient pentru ultima oară de Derry ca loc al său natal, conștient mai presus de orice că era *viu sub un cer adevărat* și că totul era dorință, dorință, dorință.

Gonea în josul pantei pe Silver: gonea ca vîntul și ca gîndul, înghițind pămîntul.

6

plecarea.

Așadar pleci, și simți impulsul de a privi în urmă, de a mai privi în urmă doar o dată, pe cînd asfințitul se stinge, ca să mai vezi o ultimă dată acel sever orizont din New England – turlele, Turnul de Apă, Paul cu securea sa aruncată pe un umăr. Dar poate că nu-i o idee chiar atît de bună să te uiți înapoi – toate poveștile spun asta. Uite ce i s-a întîmplat nevestei lui Lot. Mai bine să nu întorci capul, mai bine să crezi că va domni fericirea pe veci de jur împrejur – și chiar așa s-ar putea să fie: cine are de spus că nu există asemenea încheieri? Nu toate corăbiile ce se îndepărtează în întuneric nu vor mai regăsi niciodată soarele sau mîna unui alt copil; dacă viața te învață cît de cît ceva, te învață că există atît de multe finaluri fericite, încît omul care crede că nu există Dumnezeu trebuie supus unui examen psihiatric sever.

Pleci, și pleci repede cînd soarele începe să apună, gîndește el în acest vis. Asta faci. Iar, dacă mai păstrezi un ultim gînd, poate că despre duhuri te întrebi... Despre duhurile copiilor ce stau în apă la apusul soarelui, stau în cerc, stau cu mîinile împreunate, cu chipurile tinere, sigure, dar aspre... Destul de aspre, în orice caz, ca să dea naștere oamenilor ce vor deveni ei, destul de aspre ca să înțeleagă, poate, că oamenii ce vor deveni ei trebuie neapărat să dea naștere oamenilor care-au fost înainte de a putea începe să încerce a înțelege simpla mortalitate. Cercul se închide, roata se învîrtește și nimic altceva nu mai are importanță.

Nu trebuie să privești în urmă pentru a-i vedea pe acești copii; o parte din mintea ta îi va vedea pe veci, va trăi cu ei în veci, îi va iubi

în veci de veci. Nu sînt neapărat cea mai bună parte din tine, dar au fost odinioară depozitarii a tot ceea ce ai putut deveni.

Copii, vă iubesc. Vă iubesc atît de mult.

Așa că ia-ți tălpășița repede, ia-ți tălpășița înainte să se șteargă și ultima geană de lumină, ia-ți tălpășița din Derry, din amintire... Dar nu și din dorință. Asta rămîne, strălucitorul medalion a tot ce am fost și am crezut, copii fiind, a tot ce a strălucit în ochii noștri cînd ne rătăceam și vîntul sufla în noapte.

Ia-ți tălpășița și încearcă să îți păstrezi surîsul. Prinde un mic rock and roll *la radio și îndreaptă-te spre toată viața ce există, cu tot curajul pe care-l poți găsi și toată credința de care poți da dovadă. Fii viteaz, fii drept, nu te lăsa.*

Iar restul e întunecime.

7

– Hei!

– Hei, domnu', matale...

...Fii atent!

– Nebunu' dracu' o să...

Cuvintele plesneau pe alături în curent, la fel de lipsite de sens ca pavilioanele în vînt sau baloanele dezlegate. Iată bariera de avarie; simțea aroma fumegîndă a gazului de la cazane. Vedea bezna căscată de pe locul unde se aflase strada, auzea apa mohorîtă șiroind acolo jos în tenebrele încîlcite și rîdea la auzul ei.

O trase pe Silver cu putere spre stînga, atît de aproape de bariere, încît un crac de pantaloni chiar i se frecă de una dintre ele. Roțile lui Silver se aflau la mai puțin de trei degete de locul unde asfaltul se termina în gol, și i se termina și spațiul de manevră. În față, apa rosese toată strada și jumătate din trotuarul din fața Magazinului de Bijuterii Cash. Barierele închideau accesul pe ceea ce mai rămăsese din trotuar.

– Bill?

Era vocea Audrei, buimacă și puțin cam groasă. Suna de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adînc.

– Bill, unde sîntem? *Ce facem?*

– *Hai-ho, Silver!* strigă Bill, îndreptînd schelăria gonindă care era Silver drept spre bariera de avarie ce stătea în unghiuri drepte față de vitrina giuvaiergeriei.

– *Hai-ho, SILVER, HAAAIDEEE!*

Silver lovi bariera cu mai bine de șaizeci de kilometri pe oră și o luă în zbor, cadrul într-o direcție, cele două suporturi în formă de A în altele două. Audra țipă și îl strînse pe Bill cu atîta putere, încît i se tăie respirația. În sus și în jos pe Main Street, Canal Street și Kansas Street, oamenii stăteau în uși și pe trotuare, privind uluiți.

Silver țîșni pe puntea de trotuar scobit pe dedesubt. Bill își simți șoldul și genunchiul stîng ciupind latura magazinului de bijuterii. Simți roata din spate a lui Silver lăsîndu-se dintr-o dată în jos și înțelese că trotuarul se prăbușea pe urmele lor...

...Și atunci mișcarea de întoarcere a lui Silver îi readuse pe teren solid. Bill coti ca să evite o ladă de gunoi răsturnată și se năpusti din nou pe carosabil. Frîne scrîșniră. Văzu masca unui camion enorm apropiindu-se și tot nu putu să se oprească din rîs. Fulgeră prin spațiul pe care uriașul camion îl ocupa, mergînd în zigzag, cu o secundă întreagă înainte ca acesta să ajungă acolo. Ei, căcat, timp berechet!

Urlînd, cu lacrimile țîșnindu-i din ochi, Bill sună din goarna lui Silver, ascultînd fiecare lătrat răgușit ce se încastra în lumina vie a zilei.

– Bill, o să ne frîngem gîtul amîndoi! strigă Audra, și, deși în glas i se simțea spaima, totuși rîdea.

Bill coti înclinînd-o pe Silver și de astă dată o simți pe Audra aplecîndu-se o dată cu el, făcînd bicicleta mai ușor de controlat, ajutîndu-l în a-i face pe amîndoi să coexiste cu ea, cel puțin pentru acel mic moment compact din timp, sub forma a trei ființe vii.

– Așa crezi? îi strigă el peste umăr.

– Sînt sigură! țipă ea și imediat îl apucă de partea din față a blugilor, unde se simțea o erecție imensă și veselă. Da' nu te opri!

Oricum n-avea nimic de spus. Viteza lui Silver se scurse pe Up-Mile Hill, vuietul greu al cărților de joc redevenind simple împușcături izolate. Bill se opri și se întoarse spre ea. Era palidă, cu ochii mari, evident speriată și confuză... Dar trează, conștientă și *zîmbitoare.*

– Audra, rosti el, rîzînd împreună cu ea.

O ajută să descalece de pe Silver, rezemă bicicleta de un zid de cărămizi din apropiere și o îmbrățișă. O sărută pe frunte, pe ochi, pe obraji, pe gură, pe gît, pe sîni.

În acest timp, ea îl strînse la piept.

– Bill, ce se întîmplă? Mi-aduc aminte că am coborît din avion la Bangor, și nu-mi mai amintesc *nimic* de după aceea. Ești bine?

– Da.

– Și eu?

– Da. Acum.
Îl împinse astfel ca să-l poată privi:
– Bill, tot te mai bîlbîi?
– Nu, spuse Bill și o sărută. Mi-a trecut bîlbîială.
– De tot?
– Da. Cred că de data asta mi-a trecut de tot.
– Ai spus ceva despre *rock and roll?*
– Nu știu. Am spus?
– Te iubesc, replică ea.
Bill dădu din cap și zîmbi. Cînd zîmbea, arăta foarte tînăr, chel sau nu.
– Și eu te iubesc. Și ce altceva contează?

8

Se trezește din acest vis incapabil să își amintească exact ce anume fusese, în afară de simplul fapt că a visat că era din nou copil. Atinge pielea netedă a soției care își doarme somnul ei cald și își visează propriile ei vise; se gîndește că e bine să fii copil, dar e bine și să fii om mare și să ai puterea de a cugeta la misterul copilăriei... la credințele și dorințele ei. Am să scriu despre toate astea într-o bună zi, *își spune, și știe ca nu-i decît un gînd al zorilor, un gînd de după vis. Dar e plăcut să gîndești astfel o vreme în liniștea curată a dimineții, să te gîndești la copilărie și la propriile ei dulci taine ce confirmă mortalitatea, și la faptul că mortalitatea definește tot curajul și toată iubirea. Să te gîndești că ceea ce a privit înainte trebuie să privească și înapoi și că fiecare viață își făurește propria-i imitație a nemuririi: o roată.*

Sau cel puțin așa gîndește cîteodată Bill Denbrough în acele zori de zi după ce a visat, cînd aproape își amintește de copilăria sa și de prietenii cu care a împărtășit-o.

Această carte a fost începută în Bangor, Maine, la data de 9 septembrie 1981, și a fost încheiată în Bangor, Maine, la data de 28 decembrie 1985.

Cuprins

Partea a treia – ÎNTOARCEREA ACASĂ 5
10. Întrunirea. 7
11. Pe jos 70
12. Trei oaspeți nepoftiți 151
DERRY: AL TREILEA INTERLUDIU 179
Partea a patra – IULIE, 1958 195
13. Apocaliptica bătaie cu pietre 197
14. Albumul. 242
15. Afumătoarea 277
16. Fractura lui Eddie. 309
17. Altul dintre cei dispăruți: moartea lui Patrick Hockstetter . . 356
18. Praștia. 392
DERRY: AL PATRULEA INTERLUDIU 431
Partea a cincea – RITUALUL CHÜD 449
19. În ceasurile de veghe ale nopții 451
20. Cercul se închide. 542
21. Sub oraș 565
22. Ritualul Chüd 611
23. Afară. 650
DERRY: ULTIMUL INTERLUDIU 677
Epilog: BILL DENBROUGH ALEARGĂ CA VÎNTUL ȘI CA GÎNDUL, ÎNGHIȚIND PĂMÎNTUL (II) 691